

STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY

NO. 04181

TSVANTSIG TOYZEND MAYL
UNTERN VASER

Jules Verne

THE MAX PALEVSKY
YIDDISH LITERATURE COLLECTION

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified.

If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

צוואנציג טויזענד מייל אונטער'ן וואסער

— אדער —

א רייזע אויפ'ן גרונד פון ים

— פון —

זשול ווערן

היברו פאבלישינג קאמפאני

52-50 עלרידזש סט., ניו־ארק.

1917

ערשטעס קאפיטעל.

א משונה'דיגע בריאה.

אין יאָהר 1866 האָט זיך בעוויעזען אַ מערקווירדיגע, וואונדערבארע נאַטור ערשיינונג, וועלכע פיעלע האָבען וואַהרשיינליך ביז יעצט נאָך ניט פּערגעסען. גאַנצע נאַציאָנען זיינען העכסט איבערראַשט געוואָרען, איבער הויפט קויפּליטע און שיפּס־אייגענטהייטער, קאַפיטענע און זעע־רייזענדר פון אייראָפּא און אמעריקא, אפיציערען וואָס געהערען צו דער קריעגס־פּלאַטע פון אלע לענדער און זאָגאר די רעגיערונגען פון ביידע וועלט־טהיילן לען זיינען אויף דיעזע זעלטענע ערשיינונג זעהר אויפּמערקזאם געוואָרען.

עס האָט נעמליך צו יענער צייט זיך בעוויעזען אויפ'ן ים אַ מין גע־גענשטאַנד, אָדער אַ בריאה, וועלכע פּערשיעדענע שיפען האָבען געזעהען אין פיעלע ערטער און קיינער האָט זיך ניט געקענט ערקלעהרען וואָס דאָס איז אזעלכעס. דיעזער געגענשטאַנד איז געווען אונגעהויער גרויס און לאַנג, אין דער פּאַרמע פון אַ שפינדעל, זעהר אָפט האָט זיך פון איהם בעוויעזען אַ בעלייבטונג, אַזוי ווי פון פּאַספּאַר און אויב מען זאָל גלויבען אַז דאָס איז אַ מין לעבעדיגע בעשעפעניס, וואָס געהערט צו די גרעסטע זאָרט היות פון ים, ווי צום ביישפּיעל די וואלפישען, מוז מען אָבער צוגעבען אַז אַזאַ שרעקליך גרויסען וואלפיש איז נאָך קיינמאָל ניט געווען צו זעהען צייט מענשען לעבען אויף דער וועלט.

פון די בעשרייבונגען וואָס די שיפען האָבען געמאַכט אין יענע צייטען, וועגען דיעזען געגענשטאַנד, אָדער בעשעפעניס, איז ניט מעגליך געווען אַ בעשטימטע זאָך צו ערפּאהרען; נור אזוי פיעל האָבען זיי אלע ערקלעהרט, אַז דער געזעהענער געגענשטאַנד בעזיצט אַ שרעקליכע קראַפט אין זיינע בעוועגונגען און אַזאַ שנעלקייט וואָס מען מוז דאַפּן ערשטוינט ווערען.

נאטירליך וואָלט קיין נאטור־פּאַרשער אין דער וועלט ניט געקענט גלויבען אז אזא טהיר זאָל קענער עקסיסטרען, ווייל די וויסענשאַפט איז ניט אים שטאַנד אזא ערשיינונג צו ערקלעהרען. אָבער דעננאָך האָט קיינער ניט געקענט אָבלייקענען אז דיעזע ערשיינונג עקסיסטירט. אויב פיעלע האָבען איבערטריעבען אז זי איז דריי מייל די לענג און אַ מייל די ברייט, איז אָבער קיין ספק ניט געווען אז דיעזעס וועזען איז אונגעהויער משונה'דיג גרויס.

וואָס אנבעטרעפט די שנעלקייט פון זיין לויף זיינען צו דיעזער צייט בעקאנט געוואָרען די פּאָלגענדע פּאקטען : דאָס דאמפֿ־שיף „גאָווערנאר הינגסאָן" האָט דען 20 יולי פון דיעזען יאָהר 1866 בעמערקט אין ים, בערך 5 מייל ביי די מזרח ברעגעס פון אוסטראַליען, אז פון וואסער שטריצט אַרויס אַ געוואָלדיג גרויסער געגענשטאַנד. אנפּאנגס האָט דער קאַפיטאַן געמיינט אז דאָס איז אַ פעלזען, וואָס איז נאָך ביז יעצט ניט בעוואוסט געווען אויף דער לאַנד־קאַרטע, אָבער באַלד האָט דיעזער געגענשטאַנד אַרויס געשפּריצט פון זיך מיט אַ שאַרפען קלינגענדען פּיף, צוויי וואַסער־שטראַהלען, ביז 150 פוס די הויך, און דאצו האָט ער זיך אָנגעהויבען צו בעוועגען און צו שווימען. זאָ דאָס דער ערשטוונטער קאַפיטאַן האָט זיך באַלד איבערצייגט, דאָס ער האָט דאָ צו טהון ניט מיט אַ טוימען פעלזען, זאָנדרען מיט אַ לעבעדיגע בעשעפעניס.

אין דריי טעג נאָכהער האָט מען דעמזעלבען געגענשטאַנד געזעהען פון דער שיף „קריסטאָבאַל־קאַלאָן", אין אַ געוויסען פּונקט פון שטילען אָקעאַן, וועלכער וואַר ערווייטערט פון יענעם אָרט, וואו „גאָווערנער הינגסאָן" האָט איהם געזעהען, אויף גאַנצע 700 מייל. אזא שטח דורך צו שווימען אין פּערלויף פון דריי טעג קען ניט בעוויזען קיין שיף און קיין ים־טהיר אין דער וועלט.

צוויי וואָכען שפעטער איז שוין גענויער בעוואוסט די גרויס פון דיעזע משונה'דיגע בריאה. אין אטלאַנטישען ים, צווישען איראָפּא און אמערי־קא, האָבען איהר געזעהען די דאמפֿ־שיפען „העלוועזיא" און „שאנאָן" אויף אַ שטעלע וואָס וואַר צוויי טויזענד מייל ווייטער פון יענער ארט וואו דער „קריסטאָבאַל־קאַלאָן" האָט איהם געזעהען. ביי דיעזע בעאָבאַכטונג האָבען די ביידע שיפען אויסגעפונען אז דאָס אונערקלערליכע געגענשטאַנד אָדער בריאה איז לאנג מינדעסטענס 350 ענגלישע פוס. די גרעסטע וואַל־פישען וועלכע געפינען זיך ביי די אַלעאטישע אינזלען האָבען ניט מעהר ווי 150 פוס לענג. אויב דאָס זאָל אַלזא אויך זיין אַ וואַלפיש מוז מען צו געבען אז ער איז אזא מין ריעז וואָס איז גאָר אין דער נאטור ניט מעגליך. די עפענטליכע מיינונג איז פון דיעזע אַלע בעריכטען זעהר אויפגערעגט

געוואָרען; עס איז ניט געווען איין לאַנד וואו מען האָט דאָריבער ניט אויפֿ-
געהערט צו רעדען און צו שרייבען. די משונה'דיגע בריאה זיין ים איז
געוואָרען א טאָגעס פראַגע, וועלכע האָט שטאַרק בעשעפטיגט די ציוויליז-
זירטע פעלקער פון ביידע וועלט־טהיילען. מען האָט וועגען איהר געזונגען
אין די קאפּע הייזער, געלאַכט אין די צייטונגען און געשפּיעלט אין די
טהעאטערס. ווי געוועהנליך ביי אַזעלכע צופאלען האָט זיך די פּאַנטאַזיע
פאָנאָדער געשפּיעלט און מען האָט זיך אָנגעפאָנגען צו ערצעהלען, אַז אין
ים לעבען אַזעלכע מינים אינזעקטען וואָס זיינען אים שטאַנד אַראָפּ צו שלע-
פען אויפֿ'ן גרונד די גרעסטע שיף וואָס וועגט ביז 5000 טון. אַנדערע האָ-
בען זאָגאר בעוויזען מיט קלאַהרע ראיות אַז די גרויסע נאַטור פּאַרשער
פון אַלטערטהום ווי למשל אַריסטאָטעל און פליניוס און די שפעטערדיגע גע-
לעהרטע, ווי דער נאָרוועגישער בישאָפּ פּאַנטאָפּיראָן און אויך פּאַול הע-
נערעס ערקלעהרען, אַז דיעזע ברואים עקסיסטירען אין דער ווירקליכקייט.
ענדליך האָבען זיי געזאָגט, איז די ערקלעהרונג פון אַ געוויסען רייזענדי-
האַררינגטאָן געוויס ריכטיג, וועלכער בעהויפטעט, אַז פּאַהרענדיג אויף דער
„קאסטילאַן“ אין יאָהר 1857 האָט ער אַליין געזעהען אַ ים־שלאַנג פון די-
ען זאָרט.

פיעלע אַנדערע דאָגענען, און דאָס גרעסטע טהייל פון די געלעהרטע
מענער האָבען געמאַכט חוזה פון אַזעלכע „וויסענשאַפּטליכע“ פּאַנטאַזיעס.
עס זיינען דאָפון אַרויס געקומען הייסע דיספּוטען, ביי וועלכע עס זיינען
פּערגאַסען געוואָרען ניט נור גאַנצע טונען מיט טינט זאָנדרען זאָגאר שעהנע
עטליכע טראַפּען בלוט, דען דיעזע געלעהרטע פראַגע וועגען דעם ים־שלאַנג
האָט געבראַכט צו פּערזענליכע בעליידיגונגען. די הומאָריסטישע שריפט-
שטעלער האָבען געמליך געענטפּערט מיט דעם בעוואוסטען שפּרוך פון דעם
גרויסען נאַטור פּאַרשער ליננאָ אַז „די נאַטור בעשאַפּט קיינע דומקעפּה“.
אויף דיעזען אופן איז דער ליטעראַרישער קריגע געפיהרט געוואָרען צייט
6 מאָנאַט, ביז ענדליך האָט איין אַלגעמיינ בעליעבטער סאַטירישער זשורנאַל
אַבגעשפּאַט און אויסגעלאַכט די גאַנצע געשיכטע אַז מען האָט זיך נאָר גע-
שעהמט וועגען דעם ווייטער צו רעדען און די דיספּוטען זיינען שטיל גע-
וואָרען.

אַבער מיט חכמות און וויטצען האָט מען דאָך ניט געקענט אַזאַ פראַגע
אַוועק מאַכען אונטערען האַנד. אין די ערסטע מאָנאַטען פון דעם פּאַלגענ-
דען יאָהר 1867, האָט זיך וויעדער אָנגעפאָנגען צו הערען וועגען די משונה-
דיגע בריאה אין ים; אַבער דיעזעס מאָל האָט מען שוין ניט געקענט יוצא
זיין מיט וויסענשאַפּטליכע פראַגען און ערקלעהרונגען, זאָנדרען עס איז
שוין געווען נויטהיג צו זוכען ריכטיגע מיטלען, ווי אַזוי צו פּערהיטען די

שיפען פון איין ערנסטע געפאהר. די מערקווירדיגע כעשעפענים האָט דעם מאָל בעווייזען אז זי איז ניט קיין אינזעל, אָדער אַ פעלזען, זאָנדרען איין אונבעשטימטעם לונבעדיגעס וועזען, וועלכע קען זעהר פיעל געפעהרליכען שאַרען ברענגען.

דען 5טען מערץ פון יענעם יאָהר האָט דאָס שיף „מאָראַוויאַן“ זיך אָנ־געשטויסען אויף אַ פעלזען אין אזאָ שטעלע, וואו נאָך דער ים־קארטע האָט ניעמאָס קיין פעלזען געקענט זיין. דער שטויס איז געווען אזוי שטאַרק אז דער אונטערסטער דעק פון שיף איז גרעסטענטיילס צובראָכען געוואָרען. דאָס גליק איז געווען אז דער „מאָראַוויאַן“ איז איינע פון די בעסטע שיפען, זעהר שטאַרק געבויט און ביי איהר שנעליגקייט פון 400 פערדר־קראַפּט האָט זי נאָך בעווייזען צו רעטען זיך מיט איהרע 287 פּאַסאַזשירען. באלד נאָכ־דעם וואר אונטערווכט דער אָרט וואו דאָס שיף האָט בעקומען אזאָ געפעהר־ליכען קלאַפּ און עס איז ווירקליך בעווייזען געוואָרען, אז דאָרט איז גאָר קיין סימן פון אַ פעלזען צו געפינען, זאָנדרען דער שטאַרקער שטראָם האָט דייטליך געצייגט, אז דאָ ניט לאנג איז עטוואָס אונגעווערעס אונטערען וואסער דורכגעשוואומען.

אויב מען וואָלט געקענט דיעזען צופאל פּערגעסען האָט אין דריי וואָכען אַרום וויערער געטראָפּען אַ זאָך, פון וועלכע די נאנצע וועלט איז העכסט ערשטוינט געוואָרען. דער בעריהמטער ענגלישער שיפס־הערר קור נאָרד איז איבעראל גענוג בעקאנט. אָנגעפאנגען זיינע געשעפטען האָט ער נאנץ קליין, בלויז מיט אַ דריי הילצערנע שיפּפען, וואָס האָבען געמאַכט אַ רעגעלמעסיגען פּאַסט־קורס צווישען ליװערפּול און האַליפּאַס; אָבער יעצט בעזיצט ער שוין אַ רייע פון די ערסטע קלאסע שיפען, וואָס מאַכען די ווייטעסטע רייזען איבער'ן מער. די קאָמפּאַניע קונאָרד האָט אימער גע־פיהרט איהרע געשעפטען מיט דעם בעסטען ערפּאָלג, און צייט די זעקס־און־צוואַנציג יאָהר וואָס זי איז געגרינדעט האָט נאָך מיט קיין איינציגע פון איהרע צאהרליכע שיפען אירגענד וועלכעס אונגליק געטראָפּען.

דעם 13טען אַפּריל פון דעמזעלבען יאָהר איז איינע פון זייערע בעסטע שיפען „סקאָטיאַ“ געפּאָהרען איבער דעם אטלאַנטישען אָקעאַן. דאָס ווע־טער וואר זעהר שעהן און דער ים גאַנץ רױג. צו אבענד־צייט, גראדע דאן ווען די פּאַסאַזשירען זיינען געזעסען אין שפּייזע־זאַלל בײַן טיש, האָט מען פּלוצלונג דערשפּירט איין אונגעוועהרליכען שטויס, אזוי ווי יע־מאַנד וואָלט אונטערען וואסער דורכגעשניטען אָדער דורכגעבויערט דעם דעך פון שיף. אנפאנגס האָט זיך וועגען דעם קיינער ניט שטאַרק בעקיעמערט, אָבער באלד איז געוואָרען אַ שרעקליכער געוואלם, וואסער אין שיף; מיר געהען אונטער!“

צום גליק איז דער קאפיטאן אנדערסאָן געווען אים שטאַנד די אויפֿ-
גערעגטע פּאסאזשירען באַלד צו בערוהיגען, ערקלעהרענדיג אז די „סקאַ-
טיא“ קען פון אזא סיבה ניט אונטערגעהען. זי איז אינוועניג איינגעטהיילט
אין זיעבען פּערשיעדענע רוימען, מיט אַזעלכע שטאַרקע ווענד, אַז ווען
דאָס וואסער זאָל זאָגאר אריינדרינגען אין איינע פון זיי, קען עס אין די
ווייטערע אבטהיילונגען ניט צו קומען, און דארום איז ניטאָ וואָס מורא צו
האַבען פיר אַ גרויסע געפּאהר. דער קאפיטאן איז באַלד אַרונטער טיעפּער
אין שיף און אויסגעפונען, אַז דאָס וואסער דרינגט אַריין אין די פינפטע
אבטהיילונג, וואו אין דעם איז דורכגעשלאגען אַ לאָך. צום גליק איז דיעזע
אבטהיילונג אויף געווען ווייט פון קעססעל, דען זאָנסט האָט דאפון גע-
קענט ענטשטעהען איין עקספּלאָזיאָן און דאָס שיף וואָלט אויף ברעקלאַך
צושפּרונגען געוואָרען.

אויף דעם קאפיטאן'ס בעפעהל איז דאָס שיף אָנגעשטעלט געוואָרען
און מען האָט זיך אַראָפּגעלאָזען אין וואסער אונטער'ן דעם, אום דעם שא-
דען צו אונטערווכען. עס איז דאן אויסגעפונען געוואָרען אַז דאָרט איז פון
אירגענד וועלכען שאַרפען אינסטרומענט אויסגעהאַקט אַ לאָך, מעהר ווי
צוויי עלען די ברייט, די ווייטערע ריזע איבער'ן ים איז נאַטירליך ניט
געווען מעגליך צו מאַכען מיט די געווענהליכע שנעליגקייט און דאָס שיף
איז אָנגעקומען נאָך ליווערפּול מיט דריי טעג שפּעטער ווי אימער.
דיעזע לעצטע בעגענעהייט האָט זעהר שטאַרק אויפּגערעגט די עפענט-
ליכע מיינונג. פון יעצט אָן האָט מען שוין אָנגעפּאנגען צו גלויבען אז אין
ים געפינט זיך איין אונבעקאַנטע שרעקליכע בריאַה, וועלכע מאַכט אונז-
כער דעם פּערקעהר פון די שיפּען, דארום מוז מען זעהן מיט אַלע מעגליכ-
קייטען פון דיעזער פּירכטערליכע בעשעפעניס לויז צו ווערען.

צווייטעם קאפיטעל.

מיין ערקלעהרונג.

צו דערזעלבער צייט ווען דיעזע אַלע בעגעבענהייטען האָבען פּאַסירט
בין איך צוריק געקומען נאָך ניויאָרק פון די אינערליכע אַמעריקאַנישע שטאַט-
טען, וואוהין די פּראנצויזישע רעגירונג האָט מיך, אַלס פּראָפּעסאָר דער
נאַטורגעשיכטע, געשיקט אויף אַ ריזע מיט אַ וויסענשאַפּטליכען צוועק,
ביי וועלכע איך האָב פּערבראַכט מעהר ווי זעקס מאָנאַט. דאָס וואר אין

אנפאנג מערץ, אלס איך בין שוין פערטיג געווען אָבצופאהרען נאָך פראַנק־
רייך, מיט מיינע פּערשיעדענע קאָסטבארע זאַמלונגען. איך האָב געוואָלט
נור אַ קורצע צייט נאָך פּערברענגען אין נויאָרק, אום דיעזע זאַמלונגען
איינצוטהיילען אין אַ ריכטיגע אָרדנונג, לויט די פּערשיעדענע קלאַסען פון
נאַטור-וויסענשאַפט, נעמליך: די יעניגע וואָס בעהאַנדלען וועגען לעבענ-
דיגע ברואים (זאָלאָגיע), וועגען פּפלאַנצען (באָטאַניק) און שטיינערנע גע-
גענשאַנדען (מינעראָלאָגיע).

די וויכטיגע טאַגעס-פּראַגע וועגען דעם מערקווירדיגען אונגעהויער אין
ים איז מיר געווען גוט בעקאַנט פון די צייטונגען, און אלס איך האָב קור-
מענדיג נאָך נויאָרק ערפּאהרען וועגען דעם צופאַל וואָס האָט זיך געמאַכט
מיט דעם דאַמפּפּער סקאָטיאַ, איז מיר די זאַך נאָך מעהר אינטערעסאַנט
געוואָרען. דעננאָך איז מיר ניט מעגליך געווען וועגען דעם אַ ריכטיגע מיי-
נונג אויסצושפּרעכען. איך האָב שוין געהערט וועגען פּערשיעדענע ערקלעה-
רונגען, אַז דאָס זאָל זיין איין אַרומשווימענדער אינזעל, אָדער אַ שטיק
פון אַ צובראַכענע שיף; אָבער אַזעלכע לעכערליכע בעהויפטונגען האָט דאָך
קיין פּערניפּטיגער מענש ניט געקענט גלויבען, דען ווי איז דאָס מעגליך
אַז אַזאַ שווימענדער געגענשאַנד זאָל אין אַ קורצע צייט קענען דורך פליע-
הען גאַנצע ימים ?

עס איז אויף דיעזען אויפן געבליעבען אנצונעהמען איינס פון דאָס ביי-
דע; אָדער דאָס איז אַ ווירקליכע משונה'דיגע בריאה, פון וועלכע די ווי-
סענשאַפט האָט נאָך ביז יעצט ניט ערפּאהרען, אָדער אַ מערקווירדיגע שנע-
לע שיף וואָס קען פּאָהרען אונטערן וואַסער.

ביי דיעזע לעצטע וואהרשיינליכסטע ערקלעהרונג איז דעננאָך ניט מעג-
ליך געווען צו בלייבען; דען ווי זאָל מען גלויבען אַז איין איינציגער פרי-
וואַט-מאַן איז אים שטאַנד אַזאַ שיף אויפצובויען. אַזאַ אונטערנעהמונג
וועלכע פּאַרדערט מאַסען געלד, פיעל אַרבייטס-קראַפט און גרויס קונסט
וואָלט ניט געקענט בלייבען אַ פּערבאָרגענע געהיימניס; מען וואָלט דאַפּן
באַלד ערפּאהרען נאָך איידער די שיף איז פּערטיג געוואָרען. איבער דיעזעל-
בע אורזאכע איז אויך ניט מעגליך צו גלויבען אַז אירגענד וועלכע רעגיערונג
זאָל דאָס האָבען אויפגעטהון, דען גראדע זיי היטען גענוג איינע די אַנדערע
ביי יעדע בעוועגונג, איבערהויפּט ווען עס האַנדעלט זיך וועגען פּערפּערטי-
גען פון אַ נייע מאַשין, וואָס קען נומצען ביי אַ קריעג.

די נאַכפּאַרשונגען וואָס זיינען געמאַכט געוואָרען אין ענגלאַנד, רוס-
לאַנד, פראַנקרייך און אלע אַנדערע אייראָפּעאישע לענדער האָבען קלאַהר
בעוועזען אַז אַזאַ שיף וואר דאָרט ניט פּערפּערטיגט. די רעגיערונגען האָ-
בען בעשטימט ערקלעהרט אַז זיי ווייסען ניט פון וואָס צו זאָגען; און אזוי

ווי דאָ האַנדעלט זיך וועגען דעם אינטערעס פון די גאַנצע וועלט האָט מען דאָך ניט געקענט צווייפלען אַז דיעזעס מאָל ערקלעהרען די רעגירונגען די ריינע וואַהרהייט.

אַלס איך בין געקומען נאָך נויאָרק האָבען אייניגע בעוואוסטע מענער זיך געווענדעט צו מיר מיט די פראגע איך זאָל ערקלעהרען מיין מיינונג. מיין נאָמען, אַלס פּראָפּעסאָר, איז געווען גענוג בעקאַנט; נאָך מיט אייניגע יאָהר צוריק איז ערשינען אין פראַנקרייך מיינע אַ גרויסע ווערק אין צוויי בענדער: „די געהיימניסע פון די טיעפנים אין ים“. די געלעהרטע וועלט האָט דיעזעס ווערק גוט אויפגענומען און איך בין אַנערקענט געוואָרען אַלס ספּעציאַליסט אין דיעזען אונערפאָרשטען טהייל דער נאַטור־וויסנשאַפט וועגען די ים־ברואים. איבער דיעזע אַלע אורזאכען האָט מען נאָטיר־ליך מיט גרויס שפּאַנונג ערוואַרטעט צו הערען מיין אַנטוואָרט, וועלכע איך האָב מיט אַלע מעגליכקייטען געזוכט ניט צו געבען. ענדליך בין איך גע־צוואונגען געווען עפענטליך זיך צו ערקלעהרען, אַלס דער „נויאָרקער הע־ראָלד“ און נאָך אייניגע גרויסע צייטונגען האָבען אויפגעפאָדערט מיך „דעם עהרענווערטען פיערער אַראָנאַקס, פּראָפּעסאָר פון פאריזער מוזעאום“ איך זאָל מיין מיינונג איבער דיעזען געגענשאַטאַנד אויסשפּרעכען.

לענגער איז נאָטירליך ניט מעגליך געווען זיך אַרויס צו מאַכען און אין אַ גרויסען אַרטיקעל, וואס וואר אבגעדרוקט דען 30טען אפריל אין אלע צייטונגען האָב איך די זאך גענוי בעהאַנדעלט פון פּערשיעדענע שטאַנד־פּונקטען. מיין ערקלעהרונג איז בעשטאַנען אונגעפּעהר אין פּאָלגעדעם:

„פון אַלע מיינונגען וואָס זיינען ביז יעצט אויסגעשפּראַכען געוואָרען איז אַם ריכטיגסטען אַנצוגעהמען אַז די לעצטע צייטען האָט זיך אין ים געמוזט בעווייזען אַ מערקווירדיג משונה'דיגע בריאה. די גרויסע טיעפנים סען פון מעער זיינען נאָך ביז יעצט אונבעקאַנט און אונערפאָרשט. ווער קען גענוי וויסען די פּורכטבאַרע געהיימניסע וואָס דאָרט געהן פאַר? וועל־כע בעשעפּניסע לעבען דאָרט אין אַ טיעפנים פון צוועלף ביז פּופּצען טויזענד מייל? דאָס אַלעס איז שווער זאָנאַר זיך פּאַרצושטעלען.

„דענאָך קומט די פראגע אַן נור דארויף: קענען מיר גענוי אַלע בראים וואָס לעבען אויף אונזער פּלאַנעטע, אָדער מיר קענען זיי נאָך ניט? „אויב אין דער נאַטור־וויסנשאַפט גיבט נאָך פיר אונז אירגענד וועל־כע אונערקלעהרליכע געהיימניסע דאן איז מעגליך צו גלויבען אַז אין ים זיי־נען דאָ פיעלע בראים, זאָנאַר נאנצע קלאסען מינים, פון וועלכע מיר האָב־נען קיין שום בענריף ניט. זיי לעבען דאָרט אונטען טיעף, גאַנץ טיעף, און דאן קומט אַ צייט ווען אַזאַ משונה'דיגע בעשעפּנים פּערוועלט זיך אַרויף

צו שפאציערען אין די העכערע וואסערען און מיר ווערען ערשטוינט הערענדיג פון איהר אונגעהויערע געשטאלט און שרעקליכע גבורות.

„נאָך מיין מיינונג אָבער האָט די נאַטור־וויסענשאַפֿט שוין אלעס ער־פֿאהרען און עס גיבט ניט אַזעלכע בעשעפעניסע וואָס זאָלען ניט זיין גענוי בעשריעבען. אויף דיעזען אופן קומט ביי מיר אויס, אַז דאָס אונגעהויער וואָס בעווייזט זיך יעצט אין פֿערשיעדענע ערטער פֿון ים, איז איין אונגעדוועהנליכעס ריעזען טהיר, פֿון די פֿאַמיליע וואָס זיינען בעוואוסט אונטער דעם נאָמען „נאַרוואַל“.

„דער געוועהנליכער נאַרוואַל איז אַזאַ מין חיה אין ים וואָס עררייכט זעהר אָפֿט ביז זעכציג פֿוס די לענג. ער טראָגט אויפֿן קאָפּף אַ האָרן, וואָס האָט די פֿאַרמע אַזוי ווי אַ שווערד פֿון עלפֿאַנט ביין און איז האַרט ווי דער בעסטער שטאַהל. דער נאַרוואַל בעפֿאַלט זאָנאַר אַזעלכע גרויסע טהיערע ווי דער וואַלפֿיש און בעזיעגט איהם. מען האָט אין מאַכע שיפען געפונען שטעקענדיג דיעזען האָרן, פֿון וועלכען דער דעק וואַר אין גאַנצען דורכגעבויערט. אין פֿאַריזער מוזעאום געפינט זיך אַ האָרן, פֿון דיעזען ים־טהיער, וואָס איז ביינאַהע דריי עללען לאַנג.

„אויב מען זאָל אַננעהמען אַז אין ים געפינט זיך יעצט אַ מין ריעזען־נאַרוואַל, וועלכער איז צעהן אָדער פּופּצעהן מאָל גרעסער און שטאַרקער ווי אַ געוועהנליכער, מוז ער ווירקליך טראַגען אַזאַ פּורכטבאַרען האָרן וואָס קען דורכלעכערען יעדע שיף. נאַטירליך מוז אַזאַ חיה אויך בעזיטצען די שנעלקייט דורך צו שיעסען אונגעפֿעהר צוואַנציג מייל אין אַ שטונדע, ווי מען האָט עס מיט דיעזען אונגעהויער בעמערסט.“

מיין ארטיקעל איז איבעראל אָנגענומען געוואָרען מיט גרויס בייפֿאַל און מיין מיינונג האָט זיך פֿיעלע אנהענגער ערוואָרבען. מיין ערקלעהרונג איז וואהרשיינליך נור דאָרום אַזוי געפֿעלען געוואָרען ווייל דאָ האָט זיך די פֿאַנטאַזיע געקענט אַביסעל פֿאַנאַנדער שפּיעלען, און דאָס ליעבט יעדער מענש, זאָנאַר דער העכסט געבילדעטער אויך זעהר שטאַרק.

דער ים איז גראַדע דער איינציגער אָרט פֿון וועלכען מען קען זעהר פֿיעל טרוימען און פֿאַנטאַזירען; דאָרט, אין יענע פּורכטבאַרע טיעפעניסען, לעבען געוויס אַזעלכע ברואים וואָס אונזערע עלעפֿאַנטען זיינען קאַרליקעס געגען זיי. מיר ווייסען צום ביישפּיעל אַלס פֿאַקט, אַז דאָס גרעסטע טהייל פֿון דער קלאַס טהיערע וואָס געבאָרען לעבענדיג קינדער און וויגען זיי, געפינען זיך אין ים; אָבער עס קען דאָך אויך זיין אַז דאָרט זיינען פֿערבאָרד גען אַזעלכע אונגעהויערע שלאַנגען און מאַלל־וסקען וואָס עס איז גאָר אַ שרעק אויף זיי אַ קום צו געבען. אַמאָל, אין די אורצייטען, מיט פֿיעלע צעהנדיג ליגע טויזענד יאָהרען צוריק, איז אונזער וועלט געווען בעזעצט מיט גאַנץ

אנדערע ברואים. עם האָבען דאָן געלעבט פיערפּיסיגע ברואים, פּוּינלען און שרצים וואָס וואַרען הונדערטע קלאַפּטער די גרויס. די ערד האָט זיך פון יענע צייטען געענדערט און יענע אונגעהויערע ריעזען זיינען פּערשוואַונג-דען; אָבער דער ים וואָס איז געבליעבען אין דעמוזעלבען צושטאַנד ענט-האַלט געוויס אין זיינע אונגעקאַנטע טיעפעניסען אַזעלכע שרעקליכע ריעזען-גאַטונגען ווי אין יענעם גרויסען אַלטערטהום.

קורץ און גוט, די אלגעמיינע ערקלעהרונג, אַז אין ים שפּאַציערט ארום איין אונגעקאַנטער געפעהרליכער אונגעהויער, האָט געפיהרט דאָצו אַז מען זאָל אַם שנעלסטען אַלע מיטלען אנווענדען ריעזען שרעקליכען ריעז צו פּעריכטען. אין פּיעלע לענדער האָט מען מיט ריעזע פּראַגע זיך שטאַרק בעשעפּטיגט, אויף וועלכען אופן אַזא אונגעוועהנליכע אויפגאַבע אויס-צופיהרען. מען וואָלט נאָך וועגען דעם פּיעלייכט לאַנג געשפּראַכען, אָבער די רעגיערונג פון די פּעראַייניגטע שטאַטען אין אמעריקאַ האָט באַלד אָנגעפאַנגען אין דער ווירקליכקייט עטוואַס צו טהון אין דיעזער אַנגעלעגענ-הייט. אַ שנעל־קריעגס־דאַמפּפּער, געמליך די פּרעגאַטע „אייבראַם לינג קאָלן“ איז בעשטימט געוואָרען דעם ריעזען־נאַוואַל צו פּערפּאָלגען. דער קאַ-מאַנדאַנט פון דיעזער שיף פאַראַנט איז שוין געווען שטאַרק בעשעפּטיגט אַלע נויטהווענדיגע פאַרבערייטונגען וואָס אַם שנעלסטען צו מאַכען.

אָבער אַזוי ווי אויף להכּעים איז דער אונגעהויער גראַדע צו דיעזער צייט אין גאַנצען פּערשוואַונדען. עס זיינען פאַרביי געגאַנגען מעהר ווי צוויי מאַנאַט און מען האָט פון איהם ניט געהערט און ניט געזעהען. די הר-מאָריסטישע צייטונגען האָבען זיך געהאַט איבער וואָס לוסטיג צו מאַכען, פּאַרשטעלענדיג ווי דער ריעזען־נאַרוואַל לעגט צו דעם אויער צום טעלע-גראַפּען־דראַט, אויפ'ן גרונד פון ים, און הערט זיך איין די סודות וואָס ווערען געשפּראַכען וועגען איהם דורך די קאַבעל־דעפּעשען.

די פּרעגאַטע „אייבראַם לינגקאָלן“ איז שוין געשטאַנען ריזע פּערטיג, אויסגעשטאַטעט מיט אַלע פּירכטערליכע קאַמפּה־מאַשינען, אָבער מען האָט ניט געוואוסט נאָך וועלכע געגענד פון ים צו ווענדען. ענדליך איז ערהאַל-טען געוואָרען די נאַכריכט, אַז אַ דאַמפּפּער פון דער סאַן־פּראַנציסקאַ־ליניע האָט געזעהען דעם אונגעהויער מיט דריי וואַכען צוריק, אין די נאָרד־וואַ-סערען פון דעם גרעסטען וועלט־מער, וועלכע איז בעוואוסט אונטער דעם נאָמען דער שטילער אַקעאַן.

די אלגעמיינע אויפּרענונג איז באַלד געוואָרען זעהר גרויס. מען האָט דעם קאַמאַנדאַנט פאַראַנט קוים פּיער־און־צוואַנציג שטונדען צייט געלאָזען די לעצטע פּאַרבערייטונגען צו מאַכען. באַלד וואַר אלעס אַם שנעלסטען פּער-שאַפט; די נויטהינסטע מאַטעריאַלען, קוילען נאָך מעהר ווי פּיעל מען

דארף, און די גאנצע מאַנשאַפט פון פרעגאַטע יעדער אויף זיין פּאָסטען. עס איז נור איבריג געבליעבען איינצוהייצען און אכצורייזען.

דריי שטונדען איידער די פרעגאַטע איז אָבגעפּאָהרען האָב איך פּאָלגענד-דען בריעף ערהאַלטען :

„הערדן אַראָנאַקס, פּראָפּעסאָר פון פּאַריזער מוזעאָום, 5טע עוועניו האָטעל, ניו־יאָרק.

„די רעגירונג פון די פּעראַייניגטע שטאַטען וועט זעהר ערפרייט זיין אויב איהר וואָלט איינשטימען זיך אָנצושליעסען צו דער עקספּעדי-ציאָן פון דער פרעגאַטע „אייבראם לינקאָלן“. דורך אייך וועט פראַנק-רייך בעווייזען איהר געפּעליגען אַנטהייל אין די עזע אונטערנעהמונג. דער קאמאַנדאַנט פאַראַנט האָלט פיר אייך פּערטיג אַ בעזונדערע קאַ-יוטע.

„גאַנץ ערגעבענסט, י. ב. האָבסאָן, מאַרינע־עסקרעטער.“

דריטעס קאַפיטעל.

מיון די ענער קאַנסייל.

דריי מינוטען פריהער, איידער די עזער בריעף איז מיר אָנגעקומען, האָב איך אַזוי פּיעל געטראַכט צו פּאָהרען מיט די פרעגאַטע לינקאָלן גראַדע ווי איך וואָלט געקענט דענקען צו מאַכען אַ רייזע נאָך דער לבנה. דריי מי-נוטען שפּעטער, נאָכדעם ווי איך האָב די עזען בריעף איבערגעלעזען, איז ביי מיר קיין צווייפּעל געווען אַז איך וועל די העפּליכע איינלאַדונג אַנעהמען. מיון בערוף אַלט פּראָפּעסאָר בעפּעהלט מיר איך זאָל אַנטהייל געהמען אין אַזאַ וויכטיגע זאַך, מיט וועלכע די גאַנצע וועלט אינטערעסירט זיך אַזוי פּיעל.

איך קום זאָגנאר יעצט ערמיעדעט פון אַ לאַנגע שוועריגע רייזע און וואָלט זעהר נויטהיג געדאַרפט אויסרוהען. עס ביינקט זיך אפילו זעהר שטאַרק נאָך דער הימאַט-הלאַנד, נאָך מיון שטילע, ליעבליכע וואָהנונג, מיט די אלע הימישע בעקוועמליכקייטען ; אָבער דאָס אַלעס קען מיך ניט צוריק האַלטען און איך בין פּעסט ענטשלאָסען די מערקווירדיגע עקספּעדי-ציאָן מיט צו מאַכען, און מיט מיינע אייגענע אויגען די עזע וואונדערבאַרע בעשעפּענים צו זעהען.

„אייבריגענס“ האָב איך מיט זיך אַליין געטראַכט „קען מען דאָך אויף

יערען וועג צוריק נאָך פראנקרייך קומען. דער ריעזען־נאַרוואַל וועט געוויס נאָך ניט זיין אזוי גראָב אונז גאנץ ווייט צו פערפיהרען און מיר וועלען איהם וואהרשיינליך אנטרעפּען אין די אייראָפּעאישע וואַסערען. דאפיר וועל איך איהם מאַכען די עהרע און אַוועק שטעלען אַ שטיקעל פון זיין האָרן אויף דעם שעהנסטען פלאטץ אין אונזער פאריווער נאַטור־היסטאָרישען מוזעאום.

פּאָרלויפּיג אָבער פּאָהרען מיר דעם ריעזען־נאַרוואַל אויפּווכען אין די נאָרד־געגנדען פון שטילען אַקעאַן. דאָס איז גראדע אַ משונה'דיגער וועג פון אמעריקא נאָך פראנקרייך איבער כינא און יאפּאן.
„קאָנסייל!“ האָב איך אויסגערופּען אונגעדולדיג.

קאָנסייל איז שוין פון יאָהרענלאנג געווען מיין טרייער דיענער, וועלכער האָט יעדעס מאָל אויף אַלע מיינע רייווען מיך בעגלייט. אַלס געבאָרענער האָלענדער וואר ער פינקטליך אין זיין אַרבייט, רעגעלמעסיג אין אַלע זיינע בעוועגונגען און אזוי קאַלטבליטיג אַז קיין זאך האָט איהם ניט געקענט איר בעראשען. פון דעם פערקעהר מיט די געלעהרטע פּראָפּעסאָרען, וואָס פלעגען שטענדיג מיר בעזוכען, איז זיין בילדונגס־שטופּע אזוי פיעל ענט־וויקעלט געוואָרען אַז ער האָט פערשטאַנען אויסצורעכענען אַלע גרופּען, קלאַסען, אבטהיילונגען און פאַמיליען פון פערשיעדענע ברואים, וואָס זיי נען בעשריעבען אין דער נאַטור־געשיכטע, אָבוואַהל אין דער טהאַט האָט ער קיין מאָל אַזעלכע טהיערע ניט געזעהען און וואָלט געוויס ניט געקענט אונטערשיידען אַ פּאַטטיש פון אַ וואַלפּיש. איבריגענס איז קאָנסייל געווען אַ טיכטיגער, בראווער יונגע, פון אַ יאָהר 30. קרעפטיג אין געזונדהייט, מיט שטאַרקע גליעדער, אָבער אָהן נערווען, דאָס הייסט, ער האָט ניעמאַלס געוואוסט ווי צו זיין נערוועז אויפגערעגט. אויף אַלע מיינע רייד האָט ער נור געהאַט איין אנטוואָרט: „ווי דער הערר ווינשט!“ דיעזען וואָרט „דער הערר“ פלעגט ער אימער געברויכען אין געשפרעך מיט מיר, גראדע ווי איך וואָלט דאבוי ניט געווען. דאָס וואר זיין איינציגער פעהלער פון וועלכען איך האָב איהם ניט געקענט אָבגעוואָהנען.
„דער הערר רופט מיך?“ האָט ער געפרעגט אַריינקומענדיג אין צימער.

„יא, מיין יונגע! אין צוויי שטונדען וועלען מיר אַברייזען, מאַך אַלעס פערטיג.“

„ווי דער הערר ווינשט.“ האָט קאָנסייל רוהיג געענטפערט.
„דו דארפסט נור איינפאַקען קליידער און וועש; אַלע נאַטור־היסטאָרי־ישע זאַמלונגען וועלען מיר פּאָרלויפּיג דאָ איבערלאָזען.“
„ווי, דער הערר פּאָהרט ניט צוריק נאָך פּאַריז?“
„יא — דאָס הייסט, ניט דירעקט; מיר פּאָהרען מיט די פּרענאַטע

„אייבראם לינקאָלן“, אום דעם גרויסען אונגעווער — דעם ריעזען נאַר-
וואל צו פערפאָלגען. די רייע איז אפילו אביסעל געפעהרליך — אזא שרעק-
ליכע בעשעפעניס; אָבער עס פאסט מיר ניט אַנדערס; איך מוז עס טהון.
פיעלייכט ווילסטו דו אליין צוריק נאָך פראנקרייך פאָהרען?
„וואו דער הערר פאָהרט, ריז איך מיט.“ האָט קאָנסייל געענטפערט.
אין אַ פיערטעל שטונדע שפעטער ווארען אונזערע קאָמפער געפאקט און
אַ בענעשיקט נאָך ברוקלין, וואו די פרעגאטע איז געשטאַנען אין האפען. איך
האָב אונטערדעסען אין קאנטאר פון האָטעל זיך אָבערעכענט און בעשטעלט
מינע איבריגע זאכען און די זאמלונגען נאָך פראנקרייך צו טראנספאָרטיר-
רען. דאן בין איך אין דער בעגלייטונג פון מיין דיענער קאָנסייל ארויס פון
האָטעל און אונגעפעהר אַ שטונדע נאָכרעם זיינען מיר געקומען אין ברוקלין-
נער האפען און דערזעהען דעם „אבראם לינקאָלן“, ווי זיינע צוויי גרויסע
קוימענס שטויסען ארויס אַ געריכטען שווארצען רויך, אַ צייכען אז די
מאַשינען זיינען שוין שטאַרק איינגעהייצט און די פרעגאטע האלט ביי'ן
אבריווען.

איך בין ארויף אויפ'ן פערדעק און איינער פון די מאטראָזען האָט מיך
צוגעפיהרט צום קאָמאנדאַנט פאַראַנט. נאָך דער ערסטער געוועהנליכער
פאָרשטעלונג האָט דער קאָמאנדאַנט מיך זעהר פריינדליך בעגריסט און גע-
הייסען דעמוועלבען מאַטראָז מיר אנצייגען מיין צימער, מיט וועלכע איך בין
געבליעבען זעהר צופריעדען. דאס וואר איין זעהר בעקוועמע קאָווע, אין
דעם הינטערען טהייל פון שיף, ניט ווייט פון דעם אָפיציערען-זאַל.
באַלד נאָכרעם זיינען אונזערע קאָפערס געבראכט געוואָרען און קאָנסייל
האָט אָנגעפאנגען מיט זיינע רעגעלמעסיגע, פינקטליכע בעוועגונגען זיך היי-
מיש איינצואַרבעטען. לאַזענדיג מיין דיענער ביי דיעזער בעשעפטיגונג בין
איך אַרויסגעגאנגען אום דאָס שיף גענויער צו בעטראכטען.
דער „אייבראם לינקאָלן“ איז געווען איינער פון די בעסטע און שנעל-
סטע פרעגאטען. איהר מאַשינע, מיט אַ דאַמפּפּראַפט ביז זיעבען אַט-
מאָספערען האָט געקענט טרייבען דאָס שיף פון דרייצעהן ביז אכטצעהן מי-
לען אַ שטונדע. אזא געשווינדיקייט איז אפילו זעהר גרויס, אָבער געגען
די שנעליגקייט פון יענעם ריעזען-טהיער האָט דאָס ניט פיעל צו בעדייטען.
די לעצטע שטריק פון אַנקער וואָרען אָבערבוּדען. דער קאָמאנדאַנט
איז שוין געשטאַנען אויפ'ן פלאַטפאָרם און געגעבען דורכ'ן שפראך-דאָהר
זיינע בעפעלען נאָך דעם מאַשינען רויס. אַ שניידערער פייף האָט דורכ-
געקלונגען די לופט, די שרױבע איז געועצט געוואָרען אין בעוועגונג און די
פרעגאטע האָט אָנגעפאנגען לאַנגזאַם אַרויס צו פאָהרען פון האַפען.
בעגלייטעט פון פיעלע שיפען, שיפלאך און יאכטען איז אונזער מאַיע-

סטעטישע פרעגאטע געפאָהרען פארביי ברעג, אויף וועלכען עס זיינען גע-
שטאנען צעהנדליגע טויזענדע צושויער און האָבען אין דיעזער מינוט בער-
גריסט אונזערע אברייזע מיט אַ שטורם פון א בעגייסטערטען הורראה. דיע-
זע בעגריסונגען האָבען ניט אויפגעהערט ביז אונזער שיף איז אָנגעקומען אין
די וואסערען פון הודסאָן־דיווער, אן דער שפיטצע פון דעם לאַנגען האַלבי-
אינזל, אויף וועלכען די שטאָרט נויאָרק איז געבויט.

מיר זיינען דאן געפאָהרען פארביי די וואונדערשעהנע ברעגעס פון די
דזשורזי, וואָס זיינען בעזעצט מיט פראכטפאָלע לאַנד־הייזער, און זיין
דאָרט ווייטער פארביי די פאָרטען, פון וועלכע אונזער אברייזענדע פרעגאט
טע איז בעגריסט געוואָרען מיט אַ קאָנאָנען־דאָנער.

שנעלער און שנעלער האָט די שרױבע געשלאָגען די וועלען, ביז מיר
האָבען אום אכט אוהר אבענד פערלאָרען פון די אויגען די לעצטע ארומיגע
אינזלען און אונזער פרעגאטע איז מיט פולען דאמפֿ־קראפט אריינגעפאָהרען
אין די דונקלע וואסערען פון אַטלאַנטישען אָקעאַן.

פערטעס קאפיטעל.

עדוואַרד, דער וואַלפֿיש־פּאַנגער.

דער קאמאנדאנט פאראגוט איז געווען אַ טיכטיגער זעעמאַן און אויס־
געצייכענטער שיפס־פיהרער. וועגען דעם אז אין ים עקסיסטירט ווירקליך אַ
ריעזען־אונגעהויער איז ביי איהם גאָר קיין שום צווייפעל ניט געווען, גראדע
אזוי ווי די גוטע, פרומע ווייבער גלויבען אז עס געפינט זיך אירגענדוואו א
לױתן, אָדער אַ שור־הבר, ניט וויילע זיי אליין האָבען אַזעלכע ברואים
געזעהן, נור גאַנץ איינפאך, ווייל דאָס איז אַ זאך וואָס מען דארף גלױב־
בען. קלעהרען ארום דעם, אויב דאָס איז מעגליך אָדער ניט, טהאָר מען
גאָר ניט, און אזוי האָט אויך אונזער קאמאנדאנט גאָר ניט געוואָלט הערען
אז יעמאַנד זאָל זיך ערלױבען וועגען דיעזע זאך צו דיספּוטירען. ער איז
אויך געווען ביי זיך פאָלשטענדיג זיכער, אז זיין פרעגאטע וועט דעם אונט־
געהויער ענטדעקען און עס וועט איהם געלינגען דיעזע שרעקליכע בריאה צו
טויטען, אום די וועלט פון איהר צו בעפרייען.

די אפיציערען פון אונזער שיף זיינען אויך געווען גאַנץ איינפערשטאַנ־
דען מיט די מיינונג פון זייער קאָמאנדאנט. זיי פלענען נור שטענדיג זיך
דורכערען אויף וועלכען אופן עס איז זיכערער און בעסער דעם ריעזען־

נארוואל אָנצוגרייפֿען, און דאבײַ האָבען זײ נײַט אויפֿגעהערט גוט אַכטונג צו געבען אויפֿ'ן ים פֿון אַלע זײַטען. די דיענסט פֿון האַלטען וואָך, וועלכע איז זאָנסט זאָגאר פֿיר אַ מאַטראָז זעהר נײַט אנגענעהם, האָט יעצט יעדער אָפֿיציער מיט פֿריידען ערפֿילט. אויך די מאַטראָזען האָבען נײַט אויפֿגע- הערט גאַנצע טעג צושפּרינגען אויף די העכסטע מאַסטען, אום וואָס וויי- טער איבער'ן גרויסען מעער זיך אַרום צו קוקען, אָבוואָהל די פֿרעגאטע איז נאָך געווען ווייט פֿון יענע וואַסערען וואו מען האָט לעצטענס דעם שרעקלי- כען נאָרוואַל געזעהען.

עס איז אויך קיין וואונדער נײַט, אַז די מאַנשאַפט פֿון דעם „אײבראם לינקאָלן“ האָט נײַט אויפֿגעהערט מיט אַזאַ שפּאַנענדע אונגעדולד צו ערוואַר- טען דעם מאַמענט ווען די פֿרעגאטע וועט מיט דעם משׁוּנֶה'דיגען ים־טהיער צוזאַמען טרעפֿען, דען דער קאמאנדאנט האָט בעשטימט אַ פֿרייז פֿון צוויי טויזענד דאָלער, פֿיר דעמיעניגען וואָס וועט דער ערסטער נעבען אַ סיגנאַל אַז דער נאָרוואַל זעהט זיך. מען קען זיך דאַרום פֿאַרשטעלען ווי יעדער אײ- נער האָט אָנגעשטרענגט זײַנע בליקען און געהאַלטען אויסגעשטעלט די אױ- גען אויף דעם ווייטען מעער.

אײך, פֿון מײנער זײַטע, האָב נאַטירליך אויך מיט ורוים אינטערעס שטענדיג בעאָבאַכטעט דעם ים, נור קאָנסייל, מײן קאַלטבלוטײַגער דיענער, האָט קיין אַנטהײל גענומען אין די אלגעמײנע בעגײסטערונג און איז אײמער געשטאַנען פֿון ווייטען, אַזוי ווי די גאַיצע זאַך וואָלט גאָר צו איהם נײַט האָבען.

ווי געזאָגט איז אונזער שיף געווען פֿערוואָרנט מיט אַלע מאַשינען און ווערקצײגען, וועלכע זײנען נײַטהײג אַזאַ אונגעווער גרויסען טהיער צו טױ- טען. עס האָט קיין זאַך נײַט געפֿעהלט. אַנפֿאַנגענדיג פֿון מיט דער האַנד געוואָרפענער האַרפֿונע : (אזא מין שאַרפֿער שפּיז, וואָס ווירד בענוצט צו טױטען וואַלפֿישען) : ביז די גרעסטע קאַנאַנען, וואָס וואַרפט צעהן פֿונ- טיגע עקספּלאָזײַאָן־קױלען אונגעפֿעהר אויף צעהן מײל ווייט.

עס האָט אַלזאָ אויף דער פֿרעגאטע נײַט געפֿעהלט קיין מאָרד־אַינסטורר מענטשן און אויך קיין לײַטע וואָס זאָלען זיך פֿערשטעהען דאַמיט גוט צו בע- נוצען ; אָבער דער וויכטיגסטער פֿון זײ אלעמען איז געווען אַ געוויסע פֿער- זאָן, דער ווייט בעריהמטער ערוואַרד לענד, וועלכען מען האָט גערופֿען דער קעניג פֿון אַלע האַרפֿוניער.

ערוואַרד לענד איז אַ געבאַרענער פֿון קענעדע. אין זײן געפֿעהרליכע פֿראַפֿעסיאָן צו פּאַנגען וואַלפֿישען איז צו איהם קיין גלײַכען נײַט דאָ. זײן געשיקטע האַנד וואַרפט פֿון ווייטען די האַרפֿונע אַזוי פּינקטליך אַז עס איז ווירקליך צום ערשטױנען. זײן קאַלטבליטיגע העלדען־מוטה און זײן קלאַהרע

בערעכענונג אין מאָמענט פון גרעסטען געפאהר גיבמ איהם די מעגליכקייט מיט ערפאָלג צו קעמפפּען געגען דאָס שטאַרקסטע ים־טהיער.
דיעזער עדוואַרד איז געווען אַ מאַן פון אַ יאָהר פּערציג, הויך געוואַקסן, קרעפטיג געבויט, מיט איין גאַנץ ערנסטע מיענע. רעדען פלעגט ער גאַנץ וועניג, אָבער זיין שטילער כאַראַקטער איז אויך געווען זעהר היציג און מען האָט איהם גאַנץ לייכט געקענט אויפרייצען ביז צום גרעסטען צאָרן. פון זיין נאַציאָנאַלע אבשטאַמונג וואר ער אַ געבאָרענער פראנצויז; זיינע עלטערן האָבען זיך בעזעצט אין קוועבעק, נאָך צו יענער צייט ווען די עזע שטאַרט האָט געהערט צו פראנקרייך. נאָכדעם איז קוועבעק מיט גאַנץ קענע־דע איבערגעגאַנגען צו די ענגלישע רעגירונג און עס איז אויך איינגעפיהרט געוואָרען די ענגלישע לאַנדעס שפראַך און אלע ענגלישע זיטען; דעננאָך האָט עדוואַרד מיט פּערגניגען בענוצט יעדע געלעגענהייט, אום די אלטע פראנצויזישע שפראַך צו רעדען, און יאהרשיינליך דארום איז ער אין אַ קורצע צייט צו מיר צוגעבונדען געוואָרען און פלעגט שטענדיג פּערברענגען מיט מיר זיך צו אונטערהאַלטען. איך פלעג אויך מיט גרויס־אינטערעס זיך צוהערען זיינע ערצעהלונגען, וועגען די מערקווירדיגע ריזען וואָס ער האָט שוין דורכגעמאַכט אין די ווייטעסטע געגענדען פון דעם געפּעהרליכען איידימעער, און פון די שרעקליכע בעגעבענהייטען וואָס האָבען דאָרט מיט איהם פּאַסירט, וועלכע ער פלעגט שילדערען זעהר פּאַעטיש און שפּאַנער.

אויף די עזען אופן איז צווישען אונז ענטשטאַנדען אַ פריינדשאַפּט, וועלכער איך קען נאָך ביז יעצט ניט פּערגעסען, אָבזוואָהל אין אונזערע אַנ־זיכטען וועגען דעם ריעזען־נארוואַל האָבען מיר ניט איינגעשטימט. דער ערפאהרענער הארפּויער האָט זאָגאַר ניט געגלויבט אז די מערקווירדיגע ערשיינונג אויפ'ן ים זאָל זיין אַ לעבעדיגע בעשעפעניס, און יעדעס מאָל ווען עס איז וועגען די עזען געענשטאַנד צו רייד געקומען האָט ער געזוכט אַ ווייטערען געשפּרעך אויסצומיידען.

עס וואר אַ שעהנער פראכטפאָלער אבענד דען 30טען יוני, דאָס הייסט, דריי וואָכען נאָכדעם ווי מיר האָבען אָבערייזט פון ניו־אָרק. אונזער פּרע־נאַטע האָט זיך געפונען געגען דעם באַרג־שפיטז פון קאַפּ בלאַנקאַ, דרייסיג מייל אונטערן ווינד, ביי די ברעגעס פון לאַנד פּאַטאַגאָניען. צו דעם מאַט געלאָאָקאַטאַל איז געווען נור אונגעפּעהר זיעבען הונדערט מייל ווייט און מיר האָבען געקענט רעכנען נאָך פּערלוויה פון אכט טאָג אַריין זענלען אין די וואסערען פון דעם גרויסען, שטילען אָקעאַן.

איך און עדוואַרד זיינען ווי געוועהנליך געזעסען אויף דעם הינטערן טהייל פון שיף, פלוידערענדיג וועגען פּערשיעדענע געענשטאַנדען און בע־

טראכטענדיג דעם געהיימיספאלען מעער מיט זיינע פורכטבארע טיעפעני-
סען, וועלכע קיין מענשליכע אויג האָט נאָך ניעמאלס געזעהען. איך האָב
באַלד אָנגעפאנגען צו פיהרען אַ געשפרעך וועגען דעם ריעזען-נארוואל, קלעה-
רענדיג אויב אונז וועט געלינגען איהם צו ענטדעקען און בעויעגען. עדוארד
לענד איז געזעסען שטיל זיך איינהאַרבענדיג מינע רייד, אויף וועלכע ער
האָט ביז יעצט נאָר ניט געענטפערט.

„אַבער זאָגט מיר, עדוארד“ בין איך שליעסליך צוגעשטאַנען „פאר-
וואָס זייט איהר דער איינציגער אויפ'ן שיף וואָס גלויבט ניט אין די עקסיס-
טענץ פון דיעזען אונגעהויערען טהיער, וועלכען מיר פערפאלגען? קענט
איהר דען ערקלעהרען אַ ריכטיגע אורזאכע ווארום איהר צווייפּעלט דארין?“
„פיעליכט יא, הערר אראנאקס“, האָט ער געענטפערט טראכטענדיג.
„דאן ערקלעהרט מיר אייערע אנוזיכטען: איך וואָלט מיינען גראדע
פערקעהרט, אַז אַזאַ מאַן ווי איהר, וואָס האָט אין זיין לעבען אַזוי פיעל
גרויסע ים-טהיערע געזעהען, דארף שנעלער ווי יערער אנדערער איבער-
צייגט זיין אין דיעזער זאַך. פארוואָס קען, צום ביישפּיעל, ניט טרעפען
אַז פון דעם זאָרט נארוואלען איז אויסגעוואקסען איינער, איין אונגעוועהר-
ליכער ריעז, וועלכער איז זאָגאר אים שטאַנד אַ שיף צו שעדיגען?“

„ניין, הערר פראַפעסאָר, איהר האָט אַ טעות“ האָט עדוארד גאַנץ
רוהיג געענטפערט „דער איינפאַכער פּעבעל מעג זיך גלויבען אין אַזעלכע
וואונדער, אַז עס גיבט קאָמעטען וואָס שפּאַציערען פריי ארום אין די לופ-
טען, אָדער אונגעוואוסטע משונה'דיגע ברואים אין טיעפענים פון דער ערד,
אַבער דער געלעהרטער אַסטראָנאָם און דער געאַלאָג לאַכט זיך אויס פון
אַזעלכע דומהייטען. דאָס זעלבע מוז איך אויך, אַלס ערפּאהרענער וואל-
פיש-פּאַנגער בעהויפּטען. איך האָב מיין גאַנצען לעבען פערבראַכט אין
פערפאלגען גרויסע ים-טהיערע, מיט פיעלע פון זיי געקעמפּט, אַבער
דאָס ווייס איך גענוי אַז קיין איינציגע פון דיעזע ברואים קען אַ שיף ניט
שאַרען. זי מעג בעזיטצען די גרעסטע גבורה און די שטאַרקסטע צייהנער
וועט זי דעננאָך ניט אים שטאַנד זיין אַזאַ זאַך אויסצופיהרען.“

„אַבער ווייסט איהר דען ניט אַז די נארוואל-טהיערע האָבען שוין פיעלע
מאָל דורכגעבויערט מיט זייערע צייהנער די דעקען פון שיפען?—“
„הילצערנע פיעליכט יא. איפריגענס האָב איך בלויז געהערט וועגען
דעם רעדענדיג, אַבער געזעהען מיט די אויגען ניט. אַלזאָ ביז מען וועט מיר
בעווייזען אַז אַ נארוואל קען דאָס יא אויפטהון, וועל איך אַזעלכע זאכען ניט
גלויבען.“

„אַבער הערט נור צו, עדוארד—“

„ניין, הערר פראַפעסאָר. אלעס וואָס איהר וועט מיר זאָגען, נור

דאָס ניט. אַ נאָרוואַל — ניין, דאָס איז אונמעגליך! פיעלייכט אַ ריעזען־פּאָליץ —

„וואָס רעדט איהר? אַ פּאָליץ איז דאָך נור אַ מאָלוסק; ער בעזיצט קיין קנאַכען און זאָגאר זיין פלייש איז ניט פעסט. עס איז ריכטיג אז דיעזע ים־שלאנגען זיינען אונגעהויער גרויס, אָבער אזאָ בעשעפניס מעג אויך פינף הונדערט פוס לאנג זיין וועט זי דאָך ניעמאלס קענען שאַרען אזאָ שיף ווי די „סקאַטיא“, אָדער אונזער „אייבראַם לינקאָלן“. דאָס האָט מען נור אין די פאַרצייטיגע יאָהרען זיך איינגערעדט, אז עס גיבען זעהר געפעהר־ליכע ים־שלאנגען וואָס זיינען אזוי גרויס ווי איין אינזעל; אַז שיפען, האָך־בענדיג אַ טעות, שטעלען זיך אָב ביי זיי אום אַנקער צו וואַרפען. יעצט וועט זיך דאָך קיין פערניפטיגער מענש אַזעלכע לעכערליכקייטען ניט לאָז־ען איינרעדען.“

„און דענגאָך, הערר פּראָפעסאָר“ האָט דער האַרפּוניער מיט שפּאַט ערוועדערט „גלויבט איהר אַליין אז עס קען געבען אַ ריעזען־נאָרוואַל, מיט אזאָ שטאַרקען האָרן, וואָס זאָל דורכלעכערען דעם דיקען שטאהל פון אַ שיף?“

„יא, מיין עהרליכער קאַנאָדיער, ווייל איך בין פּאָלשטענדיג דאַרין איבערצייגט, און איך קען איך נאָנץ איינפאַך בעווייזען נור דאָמיט, אז אזאָ טהיער וואָס לעבט און בעוועגט זיך פריי טויזענדע מילען אונטער די טיעפעניס פון ים, מוז בעזיטצען אזאָ נכורה אין קערפּער, וועלכע מיר קע־נען זיך גאָר ניט פּאַרשטעלען.“

„מיט וואָס קענט איהר דאָס בעווייזען?“

„הערט נור צו אויפמערקזאַם. די וויסענשאַפט האָט ריכטיג ערקלעהרט, אז אויף אַ טיעפעניס פון אונגעפעהר דרייסיג פוס דריקט שוין דאָס וואַסער אויף יעדען קערפּער מיט אַ געוויכט פון בערך פערציג טויזענד פונט. היינט שטעלט זיך פאָר וואָס פיר איין אונגעהויער שרעקליכע מאַסע עס זיינען אים שטאַנד צו ערטראַגען יענע בעשעפעניסען וועלכע לעבען דאָרט אויף אַ טיעפעניס פון טויזענדע מילען. אַ קערפּער פון אזאָ טהיער, וואָס קען אויסהאַלטען מיליאָנען פונטען געוויכט, מוז דאָך אַ רעכטע ביסעל קרעפֿ־טען האָבען.“

„אויב אזוי“ האָט דער האַרפּוניער אויסגעשפּראַכען צווייפלענדיג „מיר זען זיי דאָך בעזיטצען אַ הויט וואָס איז אזוי שטאַרק וועניגסטענס ווי דער אַכט־צאָל דיקער אייזען, מיט וועלכען אונזערע פּאַנצער־פרעגאטען זיינען בעשלאָגען.“

„גאַנץ געוויס! יעצט בערעכענט, ווען אזאָ משונה'דיג שטאַרקע בריאה, וואָס פליעהט מיט די שנעלקייט פון אַ דאַמפֿ־צוג, שטויסט זיך

אן געגען א שיף, וואָס פיר אַ פירכטערליכע צערשטערונג עס מוז דאָפּן אַרויסקומען.

„ווירקליך — פיעלייכט“ האָט ערואַרד אויסגעשפּראַכען נאָכדענקענדיג.

„נון, האָב איך אייך שוין יעצט איבערצייגט?“

„יא, הערד נאָטור־פּאַרשער. איהר האָט מיר בעוויזען אז אויב דאָרט אויפ'ן גרונד פון ים עקסיסטירען ווירקליך אַזעלכע ברואים מוזען זיי זיין אזוי שטאַרק ווי איהר זאָגט. אָבער די פראגע איז אויב זיי געפינען זיך דאָרט אין דער ווירקליכקייט.“

„אָבער זייט איהר איין איינגעשפּאַרטער מענש!“ האָב איך אויסגע־רופען מיט גרויס אונגעדולד, „אויב אזוי דאן מוזט איהר דאָך ערקלעהרען איין אנדער ריכטיגע אורזאָכע, פון וועלכע די סקאָטיא איז דורכגעבויערט גע־וואָרען.“

„ווייס איך ניט“ האָט דער האַרפּוניער רוהיג געענטפערט, „און וועגען אַ זאך וואָס איך ווייס ניט וויל איך ניט רעדען.“

איך האָב געמוזט איינזעהען אז עס איז ניט מעגליך דעם מענשען איי־בערצורעדען און דאָרום איז ביי מיר געבליעבען דעם ווייטערען געשפּרעך אויפצוגעבען. איך אליין בין נאָטירליך געבליעבען פעסט ביי מיינע איבער־צייגונג. דער לעצטער צופאל מיט דאָס שיף סקאָטיא איז געווען אַ פּאַקט, וואָס קיינער האָט ניט געקענט אַבלייקענען. די גרויסע לאַך אין איהר דעק איז ניט פון זיך אליין געמאַכט געוואָרען, און אזוי ווי דאָרט איז קיין שום פעלזען ניטאָ מוז דאָך יעדער צוגעבען, אז דאָס איז די אַרכיט פון אַ אונ־געווערעם ים־טהיער.

נאָך מיינ מיינונג קען דיעזע בריאה זיין נור אַ ריעזען נאָרוואַל, ווייל די בעשעפעניסען פון זייער זאָרט טראַגען שטאַרקע הערנער אויפ'ן קאָפּף. די גענויערע בעשטימונג, צו וועלכע אַרט און גאַטונג ער געהערט, איז אַ פראַגע אויף וועלכע מען קען יעצט ניט ענטפערען, ביז מען האָט דעם אונ־בעקאַנטען ריעז ניט צושניטען; אָבער אום מען זאָל איהם צושניידען דאָרף מען איהם פריעהער פאַנגען, און אום דאָס אויסצופיהרען מוז מען איהם דאָך צוערסט זעהען, וועהרענד אונז איז נאָך פאָרלויפֿיג ניט געלונגען זאָנאר די קלענסטע שפור פון איהם צו ענטדעקען.

זעבענטעם קאפיטעל.

די בעגעגעניס.

אונזערע ווייטערע ריזע איבער'ן ים איז געגאנגען געוועהנליך, אָהן אירגענד וועלכע סיבות. דאָך האָט איין בעזונדערער צופאל אונז אַלעמען בעוויזען, ווי מערקווירדיג געשיקט דיעזער עדוואַרד לענד איז, און ווי פּועל מען קען אויף זיין טאַפּפּערקייט בויען.

ניט ווייט פון די פּאַלקלאַנד-אינזלען האָט אונזער פרעגאַטע אנגעטראָ- פּען אייניגע אמעריקאנישע שיפּען, וואָס ריזען אַרום וואַלפּישען צו פּאַנגען. אויף אונזערע פּראַגע וועגען דעם ריעזען נאַרוואַל איז דענאָך קיינער ניט געווען אים שטאַנד אירגענד וועלכע נאַכריכט אונז צו געבען. דער קאַפיטאַן פון זייערע אַ שיפּ, הערענדיג אַז דער בעריהמטער האַרפּוניער עדוואַרד לענד געפינט זיך אויף אונזער פרעגאַטע, האָט געבעטען די ערלויבניס, דיעזער מאַן זאָל איהם העלפּען ביי דער יאַנד אויף אַ וואַלפּיש, וועלכער איז דאָ ניט ווייט בעמערקט געוואָרען. אונזער קאַמאַנדאַנט פּאַראַנט איז זעהר צופּריע- דען געווען דעם ערסטען מאַל צו זעהען ווי עדוואַרד וועט צייגען זיין קונסט- פּאַלע געשיקליכקייט און האָט דאַרום די ערלויבניס געגעבען. די גאַנצע פּאַלגענדע סצענע האָט זיך אָבגעשפּיעלט זעהר שנעל. אונזער קאַנאָדיער האָט בעשטיענען די קליינע שיפּעל, מיט אייניגע מאַטראָזען, וועלכע זיי- נען גאַנץ פּאַרויכטיג צוגעפּאַהרען צו דער בעשטימטער שטעלע, עדוואַרד האָט דאַן מיט איין וואָרף צוויי האַרפּונען אַרויסגעשליידערט און ביידע האָ- בען פּאַלשטענדיג געטראָפּען צוויי בעזונדערע וואַלפּישען, גראַדע אין האַר- צען, זאָ דאָס נאָך פּערלויף פון אַ קורצע צייט וואַרען זיי געפּאַנגען. דער ריעזען-נאַרוואַל, וועלכען מיר זוכען, קען שוין אַלזאָ גאַנץ זיכער זיין, אַז ביי אַ בעגעגעניס מיט אונזער האַרפּוניער וועט ער טרוקען ניט אָבשניידען.

די פרעגאַטע איז שנעל פאַרביי געפּאַהרען די לעצטע אָסט-ברעגעס פון אמעריקאנישען וועלט-טהייל. דעם 3טען יולי זיינען מיר אָנגעקומען צום אַריינגאַנג אין מאַגעלאַלאַנישען קאַנאַל, געגען די געבירגען פון קאַפּ דע-לאַ- ווירדינעס. אונזער קאַמאַנדאַנט האָט דענאָך ניט געוואַלט דיעזען ענגען, פּערדרעהטען וואַסער-פּאַס דורך פּאַהרען, עס איז יעדענפּאַלס ניט מעגליך געווען צו ערוואַרטען אַז גראַדע דאָ וועלען מיר דעם ריעזען נאַרוואַל אַנטרע- פּען; דאַרום האָט דער קאַמאַנדאַנט בעסער געפּיהרט די פרעגאַטע אַריי, איבער'ן אָפּענעם מער, פאַרביי דעם קאַפּ האַרן. דעם 6טען יולי זיינען מיר פאַרביי געפּאַהרען דיעזען לעצטען אַמערי-

קאנישען אינזעל, וועלכער ליענט אזוי ווי פערלאָהרען אין מיטען ים, און יעצט איז די פּרעגאטע ענדליך אַרײַנגעפּאָהרען אין דעם אונבערנעצטן שטילען אָקעאַן.

„אכטונג געבען ! אויפפאסען !“ האָבען אונזערע מאַטראָזען אײַנע דעם אַנדערען אויפגעמונטערט, יעצט ווען מען האָט שוין געקענט רעכענען דעם לאַנג פּערפּאָלגטען אונגעהויער ענדליך צו בעגעגענען. אויגען און פּאָק־טיווען זײַנען אָהן אויפהער נאָך אַלע געגענדען געווען אויסגעשטעלט. טאָג און נאַכט האָט מען בעאַבאַכט דעם גרויסען מער, דען די נײַגעריגקײט און די אויסזוכט צוויי טויזנד דאָלאַר צו געווינען האָט אויף יעדען אײַנעם גע־ווירקט אַלע זײַנע קרעפטען אַנצושטרענגען.

מיר האָט נאַטירליך די פּערשפּראַכענע געלד־בעלאָהנונג נאַנץ וועניג געקײמערט, און דעננאָך בין איך געווען נאָך מעהר ווי יעדער אַנדערער אויפגערעגט פון גרויס ערוואַרטונג. איך האָב קוים זיך פּערגונען די צײַט אײַניגע מינוטען צו עסען און אַ פּאָאָר שטונדען צו שלאָפען, שטעהענדיג אײַמער אויפֿן פּערדעק, ווי אין רעגען אזוי אויך אין זונען־שײַן, און בע־טראַכטענדיג מיט בעניעריגע בליקען די וואַסערען אַרום, אזוי ווייט ווי דאָס אויג האָט געקענט גרײַכען. ווי אָפט בין איך צוזאַמען מיט די אָפּיציע־רען און מאַנשאַפטען העכט איבעראַשט געוואָרען, אַלס אַ וואַלפּיש האָט פּלוצלונג זיך פּערוועלט זײַן שוואַרצען רוקען פון אונטערן וואַסער צו צײַגען. דאן האָט זיך בעוועיען אונזער אירטהום, און דעננאָך פּלעג איך ווייטער בלײַבען שטעהען אויפֿן פּערדעק מיט אויפגעריסענע אויגען, ניט זײַענ־דיג אים שטאַנד זיך פון אַרט צו ריהרען, ביז מײַן דיענער קאָנסײַל פּלעגט צו געהען און מיט זײַן געוועהנליכע קאַלטבלוטײַגע מיענע זאָגען :

„דער הערר שטרענגט צופיעל אָן די אויגען ; דאָס קען דעם העררן שאַדען.“

אַבער אַלע דיעזע בעאַבאַכטונגען און אויפּרעגונגען זײַנען געווען אומ־זיסט. אויסער דיעזע געוועהנליכע וואַלפּישען האָבען מיר ביז יעצט דעם קלענסטען צײַכען פון דעם פּערפּאָלגטען אונגעהויער ניט געהערט און ניט געזעהען.

צום גליק האָט אונז וועניגסטענס דאָס וועטער געדײַענט, אָבוואָהל וועהרענדר די צײַט ווען אין אונזערע לענדער איז געוועהנליך זומער, קומט אין דיעזע ווייטע געגענדען פּערקעהרט, דער קאַלמער ווינטער מיט זײַנע שטורמס, זאָ דאָס אין מאָנאַט יולי טרעפען דאָ זעהר אָפט די שלעכטעסטע וועטערען ; דעננאָך איז גראַדע דיעזעס מאָל דער גרויסער ים געבליעבען רוהיג און אונזער ווייטערע רײַזע וואַר ניט געשטערט.

עדוארד לענד איז נאָך אימער געבליעבען אזוי אונגלויביג ווי פריהער. ער האָט זאָגאר וועניג וואָס אכטונג געגעבען אויפ'ן מעער, אויסער דער צייט ווען ער איז געצוואונגען געווען זיך צו געפינען אויפ'ן פערדעס; זאָנסט פלעגט ער גרעסטענטהיילס פערבלייבען אין זיין קאיוטע, שלאָפענדיג אָדער אַלעזענדיג א בוך. מיר האָט די זאך פערדראָסען, דען גראדע זיין שאַרפער בליק וואָלט אונז זעהר צו נומץ געקומען ביי דיעזער אנגעלעגענהייט, און אלס איך האָב איהם איין מאָל פאָרווירפע געמאַכט פיר זיין גלייכנילטיגקייט איז ער זאָגאר אביסעל ביז געוואָרען.

„איך ווייס ניט וואָס איהר ווילט פון מיר, הערר פראַפעסאָר“ האָט ער אויסגערופען „זאָל שוין זיין ווי איהר זאָגט, אז מיר פערפאָלגען אירגענד וועלכע גרויסע ים־טיהער, אָבער איהר אליין ערצהעלט דאָך אז דיעזע משונה־דיגע בעשעפענים קען דורך שווימען הונדערט מילען א טאָג; אונט טערדעסען האָבען מיר נור א דונקעלע, אונבעשטעטיגטע נאַכריכט, אז מיט צוויי מאָנאַטען צוריק האָט מען דיעזע בריאה געזעהען אירגענד וואו אויפ'ן שטילען אָקעאַן. עס איז נאָך ערסטענס א פראגע וואָס יענע לייטע האָבען געזעהען; אויב דאָס איז ווירקליך געווען דערזעלבער געגענשאַטאנד וועלכען איהר רופט ריעזען־נארוואל; און אויב יא, איז ער שוין געוויס אין פערלויף פון דיעזער צייט לאנג אויף יענער זייט וועלט, וועהרענד מיר פאָהרען דאָ ארום זוכען גאָטט ווייס וואָס. היינט זאָגט איהר אליין: קען זיך א פערנינפמיגער מענש אינטערעסירען מיט אזא מין עקספּעדי־ציאָן?“

איך האָב ליידער געגען דיעזע ווערטער גאָר ניט געקענט איינווענדען. עס איז גאנץ ריכטיג, מיר טאָפען דאָ ארום ווי בלינדע אין דער פינסטער־ניס, פאָהרענדיג ווי מען זאָגט אויף גאָטטס בעראטה, וואו דער צופאל וועט אונז פערטראגען. צום גליק זיינען די מאַטראָזען ניט אזוי קלוג ווי אונזער איינגעשפארטער קאנדיער; יעדער פון זיי איז נאָך פאָלקאָמען מונטער און בענייטערט פיר אונזער אונטערנעהמונג, און אלע זיינען פאָלשטענדיג איבערצייגט מיט די האַפנונג אז גאָר אין א קורצע צייט וועלען מיר דעם ריעזען־נארוואל אנטרעפען.

דעם 20טען יולי זיינען מיר אַריבער געפאָהרען דעם עקוואַטאָר, אויף דעם אַנדערן האַלבען ערדיקוגעל, צו דרום זייט, און פון דאנען אן איז אונז זער פּרעגאַטע אוועק גראדע נאָך וועסט, אין די מיטעלע וואַסערען פון שטילען אָקעאַן. דער קאמאנדאַנט פאראנט האָט גאנץ ריכטיג געאָר־טהיילט, אז עס איז פיעל גלייכער אויסצומיידען די פלאַכע ערטער ארום די אינזלען, וואו אזא אונגעהויער ווי דער נארוואל וועט זיך געוויס ניט אויפ־האַלטען. ביי אזא בעשעפענים איז מעגליך בעקוועם צו שווימען נור אין די

טיעפסטע געגענדען פון מיטען ים. מיר זיינען דארום געפאָהרען ווייט פאר-
ביי די מאַרקיד און סאנד וויטץ-אינזלען, ביז מיר האָבען ערריכט דעם כּי-
געזישען מער.

ענדליך זיינען מיר געקומען אין די געגענדען וואו מען האָט לויט די
לעצטע בעריכטען דעם אונגעהויער געזעהען. די אויפֿרעגונג וואָס עס איז
יעצט געוואָרען אויף אונזער שיף איז ניט צו בעשרייבען. מען האָט זאָגאר
פֿערגעסען וועגען עסען און טרינקען, האַלטענדיג אויסגעשטעלט די אויגען
און ערוואַרטענדיג מיט גרויס נייגעריגקייט און שרעק אז יעדען מאָמענט
וועט זיך דער וואונדערבאַרער יסֿריעז בעווייזען. אזאָ פּיעבערהאַפּטער צו-
שטאַנד האָט נאַטירליך לאַנג ניט געקענט אָנהאַלטען. עס זיינען פֿאַרביי
געגאַנגען אזעלכע דריי מאָנאַט, פֿון וועלכע יעדער טאָג האָט זיך געצויגען
ווי אַ לאַנגער יאָהר־הונדערט. דער „אייבראַם לינקאָלן“ איז שוין דורך גע-
פֿאָהרען אַלע נאָרד־געגענדען פֿון שטילען אָקעאַן, נאָכלויפֿענדיג פֿערשיע-
דענע וואַלפּישען מיט פֿולען דאַמפֿ־קראַפּט און באַלד בלייבענדיג שטעהן,
אַלס דער אירטהום איז קלאַהר געוואָרען. קורץ און גוט: פֿון דעם אַמע-
ריקאַנער ברעג ביז יאַפּאַן איז ניט געבליעבען קיין איינציגער פּונקט וואו די
פֿרעגאַטע זאָל גיט האָבען אונטערזוכט, און דעננאָך האָט מען וועהרענד דיע-
זע גאַנצע צייט קיין זאך ניט געזעהן, אויסער דעם אונענדליכען, וויסטען
ים; קיין שום בעוועגונג פֿון אירגענד וועלכע ריעזען־טהיער, קיין צייכען
זאָגאַר פֿון אַ פֿערבאַרגענעם פֿעלזען אונטער'ן וואַסער, אָדער זאָנסט פֿון איין
אַנדערען אונגעווענהליכען געגענשאַטאַנד.

די מאַטראָזען און זאָגאַר די אָפיציערען האָבען באַלד פֿון גרויס בע-
גייסטערונג אין גאַנצען דעם מוטה פֿערלאָהרען. די גאַנצע מאַנשאַפּט האָט
מיט איינמאָל אָנגעפֿאַנגען צו צווייפלען, אויב די געשיכטע איז איבער-
הויפּט ריכטיג און אויב די גאַנצע אונטערנעהמונג איז עטוואַס ווערטה: גע-
פּיהלען פֿון צאָרן און שאַנדע האָבען אויפֿגעקאַכט ביי יעדען אין ברוסט
און זעהר אָפּט האָט מען געקענט הערען מורמלענדיג, אז „עס איז דאָך גע-
ווען די ערגסטע לעכערליכקייט, די גרעסטע דומהייט זיך נאָך צו יאָגען
אַזוי לאַנג נאָך אַ פֿאַנטאַזיע, וואָס איז ניט געשטויגען ניט געפֿלויגען. עס
איז דאָך גאַנץ איינפֿאַך יעצט אַ שאַנדע די אויגען פֿאַר די וועלט צו ווייזען!“
דער פֿערדעק פֿון שיף איז די לעצטע צייט גרעסטענטהיילס געבליעבען לעער,
און אויסער די יעניגע וואָס זיינען געווען פֿערפֿליכטעט זייער דיענסט צו ער-
פּילען, איז יעדער איינער געלעגען פֿערגראַבען אין זיין ווינקעל מיט גרויס
פֿערדרום און ערגערניס.

דער קאַמאַנדאַנט פֿאַראַגוט איז דעננאָך געבליעבען שטאַרק ביי זיין
גלויבען אין די עקסיסטענץ פֿון דעם ריעזען־נאַרוואַל און וואַר נאָך אימער

פעסט איבערצייגט אז פריהער אָדער שפעטער וועט מען דעם אונגעהויער אנטרעפען. ווען ניט דער קאמאנדאנט וואָלט די פרעגאטע שוין לאנג אָבגע- זעגעלט צוריק נאָך אָסטען; אָבער ענדליך האָט ער דאָך געמוזט איינזעהען אז מיט איין אונצופריעדענע מאַנשאַפט וועט ער גאָר ניט אים שטאַנד זיין אויסצופיהרען. די העכערע אָפיציערען האָבען באלד אָנגעפאנגען איהם פּאַרצושטעלען ווי די זאך איז ריכטיג, אז דער „אייבראם לינקאָלן“ האָט זיין פּפליכט אויפ'ן בעסטען אופן געטהון, און אויב עס איז קיין ערפּאָלג ניט עררייכט געוואָרען קען מען דאָך קיינעם פון די מאַנשאַפט ניט בעשול- דיגען. פיעללייכט איז די גאנצע געשיכטע פאלש און אזא אונגעהויער עקסיסטירט גאָר ניט, אָדער מען האָט ניט געהאַט דאָס גליק איהם צו ענט- דעקען; יעדענפאלס איז דאָך אָבער ניט מעגליך לענגער זיך ארומצוטריי- בען איבער'ן ים ווי די בלינדע, אָהן אירגענד וועלכע ריכטיגע אויסזיכט.

א קורצע צייט האָט נאָך דער קאָמאנדאנט פון אזעלכע רייד גאָר ניט געוואָלט הערען, אָבער שליסליך איז ער געצוואונגען געווען נאָכצוגעבען, נור אזוי ווי אַמאָל קאָלומבוס ביי די ענטדעקונג פון אַמעריקא, האָט ער אויף געבעטען די אונצופריעדענע מאַנשאַפט. אז זיי זאָלען האָבען גערולד נור נאָך 3 טעג. אויב עס זאָל זיך אין פערלויף פון דיעזער צייט קיין אונגעהויער ניט בעווייזען, וועט דער „אייבראם לינקאָלן“ אָבפּאַהרען צוריק נאָך די אייראָפּעאישע וואסערען.

דיעזעם פערשפרעכען איז געגעבען געוואָרען דעם צווייטען נאָוועמ- בער. די גאנצע מאַנשאַפט איז דאפון געוואָרען פיעל פּרעהליכער און צו- לייעב דעם האָט אויך זייער מוטה אויפגעוואכט; מען האָט וויעדער אָנגע- פאנגען מיט שפּאַקטיווען גענוי דעם אָקעאן צו בעטראכטען, האָפּענדיג אז דער ים-רייע וועט דאָך שליסליך ניט זיין אזוי גראָב און וועניגסטענס צום אבשייער זיך בעווייזען.

וועהרענד די פּאָלגענדע צוויי טעג האָט אונזער פרעגאטע זיך געהאַל- טען ביי'ן שוואַכען דאַמפּ. עס זיינען אלע מעגליכע מיטלען אנגעווענדעט געוואָרען, אום די פּערשלאָפּענע אויפּמערקזאַמקייט פון דעם אונגעהויערען ריעז צו וועקען, אויב ער געפינט זיך נור אין דיעזע געגענדען. מען האָט אראפּגעוואָרפען אין וואסער גרויסע שטיקער פעטץ, ארום וועלכע עס האָ- בען זיך באלד צוזאַמען געקליבען גאַנצע מאַסען פון די רויבערישע הייפישען. קליינע שיפּלעך זיינען ארויסגעשיקט געוואָרען נאָך אלע ריכטונגען, וועה- רענד דער „אייבראם לינקאָלן“ האָט טיעף אויפגעברויזט דעם וואסער ווייט ארום. עס איז אָבער געקומען די נאַכט פון פיערטען נאָוועמבער, די שיפ- לאך האָבען צוריק געקעהרט און דאָס געהיימנים פון אונטער'ן וואסער איז נאָך אימער ניט ענטדעקט געוואָרען.

היינט, דער פינפטער נאָוועמבער, איז דער לעצטער טאָג פון דעם פעסטגעשטעלטען טערמין. נאָך איין נאַכט האָבען מיר נור אין דיעזע גע- גענדען צו פערנלייבען און דאן וועט זיך אונזער פרעגאטע ווענדען צוריק נאָך הויז, ניט האָבענדיג קיין זאך אויפגעטהון, מיט דאָס זעלבע ווי זי איז פון דאָרט ארויכגעפאָהרען.

עס וואר שוין ביינאהע אכט אוהר אבענדס. אונזער שיף איז געשטאַ- נען אויף א געוויסען פונקט, אונגעפעהר צוויי הונדערט מיילען אונטער'ן ווינד פון די יאפאנישע לאנדשאפטען. דער האלבער מאָנד איז געווען פער- שליערט מיט וואַלקען און די רוהיגע וועללען פון ים האָבען אַזוי ווי פער- שלאפען זיך געצויגען פארביי די ווענט פון שיף. איך בין געשטאַנען פאָרנט אויפ'ן פערדעק אנגעלעהנט ביי'ן געלענדער. אייניגע מאטראזען זיינען גע- זעסען אויף די מאסען, בעטראכטענדיג דעם ווייטען מעער, וועלכער איז אימער דונקלער געוואָרען; דאָ און דאָרט בעווייזט זיך איין אַפּיזיער, וואר- פענדיג אַ בליק דורך זיין נאַכט-לאָרנעטע אויף די פינסטערע וואסערען; זאָנסט בלייבט אלעס ארום שטיל און רוהיג.

מיין דיענער קאָנסייל איז יעצט צוגעגאנגען צו מיר און האָט זיך אויך אָבגעשטעלט קוקענדיג אויפ'ן וואסער. דער עהרליכער קערל האָט זיך ביז יעצט גאַנץ וועניג געקומערט וועגען דעם וואָס אויפ'ן שיף איז פאָרגעקומען, און נאַטירליך דענקט ער אויך אין דיעזער מינוט ניט וועגען דעם יסדיען, מיט וועלכען מיר האָבען ניט געהאט די עהרע בעקאנט צו ווערען.

„ג, קאָנסייל!“ האָב איך זיך אָבגערופען לאַכענדיג „בעטראכט גוט דעם וואסער; דו האָסט נאָך צייט היינטיגען אבענד, פיעלייכט וועט דיר געלינגען צו פערדיענען צוויי טויזענד דאָלער.“

„דער הערר ווייס אז איך זוך ניט דיעזען פרייז צו בעקומען.“ האָט קאָנסייל רוהיג געענטפערט „פון מיינטוועגען מעג די רעגירונג פון די פער- אייניגטע שטאַטען ארויסגעבען אַ פרייז פון הונדערט טויזענד דאָלער; מיך וועט עס דאן אויך גאַנץ וועניג אינטערעסירען.“

„דו האָסט פאָלקאמען רעכט, קאָנסייל. נאָך אלעמען איז די זאך גע- ווען אַ הוילער וואהנזין. ווי פיעל צייט ווי פיעל מיהע איז פערלאָרען געגאַנג- גען אויף גאַרנישט! מיר וואַלטען שוין זעקס מאָנאַט געקענט זיין צו הויז. — יעצט, ענדליך, וועט נאָך די וועלט האָבען וואָס צו לאַכען.“

„גענויס! ווען מען האָט די עהרע צו זיין אזא געלעהרטער ווי דער חערר איז דארף מען פריהער זיך גוט ארום זעהען. . .“

אידער קאנסיל האָט נאָך צייט צו ענדיגען זיינע קאלטבלוטיגע בע- לעהרונגען, איז פלוצלונג די טיעפע שטילקייט אונטערבראָכען געוואָרען און ערוארד לענד'ס שטימע האָט הויך אויסגערופען:

„דער געזוכטער געגענשטאנד איז דאָ ! קווער געגען אונז, אונטער'ן
ווינר !“

זעקסטעס קאפיטעל.

דער קאמפף.

אויף לענד'ס אויסרוף איז אויגעבליקליך די גאנצע מאנשאפט צוזאם
מען געלאָפֿען. קאָמאנדאנט, אָפיציערען, מאַטראָזען און שיפס־יונגען —
אלע האָבען זיך צוזאמען גערענגט ארום דעם האַרפּוּניער ; זאָגאר די אינר
זשינערען און די הייצער זיינען ארויסגעשפרונגען פון מאַשינען רוים און די
פרעגאטע איז באַלד געבליעבען שטעהען. עס וואר שוין צו דיעזער צייט
גאנץ פינסטער און מיר אלע האָבען מיט ערשטוינען געקוקט אויף די ערשיי־
נונג, וואָס האָט זיך אזוי פּלוצלונג אין דיעזער מינוט פאר אונזערע אויגען
בעוועזען.“

ניט ווייט פון אונזער פרעגאטע, אונגעפּעהר אַ פּיערטעל מייל, איז
אַ רעכטע שטרעקע פון מער געווען בעליכטעט מיט אַ וואונדערבארען
גלאַנץ. דאָס אונגעהויער, וואָס וואר פערבאָרגען אייניגע קלאַפּטער אונט־
טער'ן וואסער, האָט ארויסגעגעבען דיעזע אונערקלעהרליכע, מערקווירדי־
גע שטראהלען. אין דער מיטען פון דיעזע שטעלע איז דאָס ליכט געווען
זעהר שטאַרק און פון דאָרט האָבען זיך די שטראהלען פאנאָדער געשפּרייט
אין דער פּאַרמע פון אַ גאנץ לאַנגען אַוואַל, ווערענדיג אימער שוואכער און
דונקלער, ביז צו דער גרענעץ פון די בעלויכטעטע שטעלע.

„פּיעליכט איז דאָס נור אַ צוזאמענהויפּנונג פון פּאָספּאָר־מאַסען ?“
האָט איינער פון די אָפיציערען געפרעגט.

„ניין, מיין הערר“ האָב איך ערווידערט, „פּאָספּאָר קען אזא שטאַר־
קען ליכט ניט אַרויסגעבען ; דיעזער גלאַנץ איז פּיעל הענליכער צו עלעקטרי־
ציטעט. — איבריגענס, זעהט נור, זעהט ! זי בעוועגט זיך הין און צוריק,
— אַה, זי שמירצט גאָר אויף אונז !“

אלע האָבען אויסגערופּען מיט שרעק און איבערראשונג, בעטראכ־
טענדיג ווי דער אונטעקאנטער געגענשטאנד פליעהט גראדע צו די פרע־
גאטע.

„שטילל !“ האָט דער קאמאנדאנט אויסגעשריען, „רודער אונטער'ן
ווינר, גאנץ ! מאַשינע צוריק !“

די מאטראָזען האָבען צוגעשטירצט צום רודער און די אינזשינערען זיינען אריינגעלאָמען אין מאַשינע־רוים.

דער דאמפּף אין באַלד איינגעהאַלטען געוואָרען און די פּרעגאטע האָט זיך אומגעווענדעט לינקס, בעשרייבענדיג אַ ווייטען האַלבען קרייז.

„רודערט רעכטס ! מאַשינע פּאראוים !“

דיעזע בעפעהלען פון קאמאנדאנט זיינען פינקטליך ערפילט געוואָרען און אונזער שיף האָט אָנגעפאנגען שנעל צו אנטלויפען פון די וואונדערבארע, גלענצענדע ערשיינונג, וועלכע איז איהר דעננאָך מיט דאָפּפעלטע געשווינד־דיגקייט נאָכגעפּאָלגט.

מיר אלע אויפ'ן שיף זיינען זיינען דורכגעציטער געוואָרען, ניט אזוי פיעל פון שרעק ווי פון פלוצלונגע איבערראשונג און גרויס בעשטירצונג. דער ים־ריעז האָט אָנגעפאנגען זיך צו דרעהען ארום אונזער שיף גאנץ נאָך הענט, מיט אזא אונבעשרייבליכע שנעלקייט אז עס האָט אויסגעזעהען ווי מיר וואָלטען געווען ארומגערינגעלט מיט אַ גרויסען עלעקטרישען רייה. דאן איז ער מיט איין מאָל אוועק געפלויען אויף אַ שטרעקע פון צוויי ביז דריי מייל און איז דאָרט געבליעבען שטעהען ; אָבער עס האָט אויסגעזעהען אזוי ווי ער ערהאלט זיך נור, אום פון דאָרט מיט זיין גאנצע מאכט אויף אונז ארויף צו שטירצען, דען באַלד האָט ער וויעדער גענומען פליהען צו אונז ווי אַ פּייל פון בויגען און איז צום גליק געבליעבען שטעהען נור ביי אַ צוואַנז־ציג פוס פון אונזער פּרעגאטע. פלוצלונג איז ער פּערשוואונדען אין דער נאַכט־דונקעלהייט, אזוי ווי זיי ליכט וואָלט מיט איינמאָל אויסגעלאָשען געוואָרען, און אין אייניגע מינוטען שפעטער האָט ער זיך בעווייזען אויף דער אַנדערער זייט שיף אין זיין פולען־בלענדענדהעללען גלאַנץ. אויב ער איז דורכגעשוואומען אונטען, אָדער פארביי אונזער שיף איז ניט מעגליך געווען צו ערקלעהרען, אָבער יעדע מינוט זיינען מיר געשטאַנען אין גרויס געפּאהר מיט דעם אונגעהויער צוזאמען צו שטויסען, און דאן וואָלט אונזער פּרעגאטע געוויס אונטערגעגאנגען.

ביי אלעם דעם איז ביי מיר געווען אַ וואונדער צו הערען ווי דער קא־מאנדאנט גיבט אימער בעפעהלע מיר זאָלען ענטלויפען וואָס ווייטער פון דעם ים־ריעז. מיר האָבען דאָך איהם אזוי לאנג געזוכט, מיט די אבזיכט איהם צו פּערפּאָלגען, און יעצט ענדליך, ווען ער האָט זיך שוין יא בע־וויזען, קומט עס אויס גראדע פּערקעהרט, אז ער פּערפּאָלגט נאָר אונז. איך האָב זיך וועגען דעם געווענדעט מיט אַ פּראנע צום קאמאנדראנט, וועל־כער איז געשטאַנען אין גרויס בעשטירצונג.

„אָבער, הערר אַרָאָנאַקס“ האָט ער מיר דארויף ערווידערט, „איך ווייס דאָך ניט מיט וואָס פיר אַ פּורכטבארע בעשעפעניס איך האָב דאָ צוטהון,

ווי איהם אָנצוגרייפֿען און ווי זיך צו פֿערטהייריגען ; עס איז מיר אויף דיעזען אופן ניט מעגליך יעצט, אין דער נאכט דונקעלהייט, מיט מיין פֿרעגאנטע צו ריזיקירען. מיר מוזען אָבווארטען ביז טאָג, דאן וועלען מיר וואהרשיינליך אים שטאַנד זיין איהם צופֿערפֿאַלגען.”

„יעצט זעהט איהר, קאמאנדאנט, אז דאָס איז ווירקליך אַ משונה'דיגע ריעזען טהיער ?”

„געוויס איז דאָס אַ נאַרוואַל און דאצו נאָך איין עלעקטרישער.”

„דאָס איז אָבער פֿורכבאר זאגאר זיך פֿאַרצושטעלען !” האָב איך אויסגערופֿען מיט אַ שוידער „ווען מען זאָל בערעכענען אז דער צימטער פֿיש, וואָס איז נור 7 ביז 8 פֿוס די גרויס, איז אים שטאַנד מיט איין קלאַפּ פֿון זיין עלעקטרישע קראַפֿט אַ פֿערד צו שטירצען, דאן איז דאָך דיעזער אונט־געהויער־גרויסער עלעקטרישער ריעז ווירקליך אים שטאַנד אַ וועלט־חרוב צו מאַכען !”

„עבען דאָרום זאָג איך, הערר פֿראַפֿעסאָר, אז עס איז בעסער צו ווארטען ביז טאָג. מיר מוזען אין דיעזען פֿאַל העכסט פֿאַרויכט זיין.”

די גאנצע נאכט זיינען אלע געבליעבען אויף די פֿיס ; קיינער האָט נאָטירליך וועגען שלאָפֿען ניט געקענט דענקען. אונזער פֿרעגאנטע האָט זיך אין געשווינד־יגקייט אויף קיין אַרט מיט יענעם ריעז ניט געקענט פֿערגלייך כען און דאָרום האָבען מיר זיך געהאַלטען פֿון ווייטען, ביסלאַך־ווייז זיך ציגעהענדיג צוריק. דער נאָרוואַל האָט אויפֿגעהערט אונז צו פֿערפֿאַלגען און זיך וויעגענדיג אויפֿ'ן וואסער איז ער געבליעבען פֿאַסט אויף דעמזעל־בען פֿלאַטץ.

נאָך האַלבע נאכט איז ער פֿלוצלונג פֿערשוואונדען געוואָרען ; אויב ער האָט זיך אַרונטערגעלאָזען צום גרונד אָדער ער איז אין גאנצען ענטלאָך־פֿען וואר ניט מעגליך צו בעשטימען, דען זיין עלעקטרישע ליכט האָט זיך מיט איינמאָל פֿערלאָשען. מיר זיינען אָבער לאַנג ניט געבליעבען אין צוויי־פֿעל, דען נאָך פֿערלויף פֿון אונגעפֿעהר אַ שטונדע האָט ער אירגענד וואו ניט ווייט פֿון אונז אָנגעפֿאַנגען צו פֿייען מיט אַזא ווילדען קוויטץ אז מיר זיינען שיער פֿערטויבט געוואָרען. דאצו איז געווען צו הערען אז ער שפּריצט אַרויס פֿון זיך מאַסען וואסער מיט אַ שרעקליכע קראַפֿט.

דער קאמאנדאנט, איך און עדוואַרד לענד זיינען וועהרענד דיעזער צייט געשטאַנען ביי'ן פֿאָדערסטען טהייל פֿון שיף און געקוקט מיט בעניערוגע בליקען אין די נאַכט־דונקעלהייט.

„לענד” האָט דער קאמאנדאנט איהם געפֿרעגט „איהר האָט דאָך גע־וויס זעהר אָפֿט געהערט דאָס ברויזען ווען אַ וואַלפֿיש שיעסט אַרויס פֿון זיך וואסער ?”

„יא, הערר קאמאנדאנט, אָבער ניט אזא ווילרען פייף ווי פון דיעזען וואַלפּיש, וועלכער האָט מיר פּערשאַפט צוויי טויזענד דאָלער.“
„גאנץ געוויס, לענד; דעם פרייז האָט איהר פאָלקאָמען פּערדיענט;
אָבער זאָגט מיר, האָט דיעזעס ברויזען גאָר קיין עהנליכקייט מיט דעם רוי-
שען פון א וואַלפּיש?“

„עהנליך איז עס יא, הערר קאמאנדאנט, אָבער פיעל אונגעווער
שטאַרקער. יעצט מוז איך אויך אָנפאנגען צו גלויבען אז דאָס איז אַ לעבענ-
דע בעשעפעניס, אַ משונה'דיגער ריעז פון וואַלפּיש-געשלעכט; אָבער מיט
איינער ערלויבניס, הערר קאמאנדאנט, וועלען מיר מאָרגען מיט איהם אַפּאָר
ווערטער רעדען.“

„אויב ער וועט נור לוסט האָבען אייך אויסצוהערען“ האָב איך ער-
וויעדערט מיט אַ צווייפּעל.

„ווען איך זאָל נור עטוואַס נעהנטער צו איהם קומען דאן וועט ער שוין
דערהערען, שפּיערענדיג דעם געשמאַק פון מיין האַרפּונע.“

„רעכענט איהר איהם ווי געוועהנליך אין אַ קליינע שיפעל צו פּערפּאָל-
גען?“ האָט דער קאמאנדאנט געפּרעגט „איך גלויב אז דאָס וועט זיין זעהר
רויסקאַליש, זאָגאר לעבענס-געפּעהרליך.“

„דאָס איז שוין ריכטיג; אָבער עס גיבט דאָך קיין אנדער מיטעל
ניט.“ האָט לענד געענטפּערט.

אַרום צוויי אוהר דעם מאָרגענס האָט זיך די בעלויכטענע שטעלע וויע-
דער בעוויזען, ביי אַ פינף מייל ווייטער פון אונז. טראָצדעם איז געווען
דייטליך צו הערען ווי דאָס וואסער ברויזט ארום דעם טהיער און זאָגאר
זיין שווערער אטהעם, וועלכען מען האָט געקענט פּערגלייכען מיט דעם רוי-
שען פון אַ לאַקאמאָטיוו וואָס בעזיצט וועניגסטענס צוויי טויזענד פּערד
קראַפט.

„אַ שעהנער וואַלפּיש, מיט אַ קראַפט פון אַ נאנצע קאוואַלעריע-רעגיי-
מענט!“ האָב איך צו זיך אַליין געזאָגט.

ביז טאָג זיינען געמאַכט געוואָרען אלע נויטהיגע פּאַרבערייטונגען צום
קאמפּף. מיר האָבען אָנגעלאדען די קליינע קאנאָנען, וועלכע ווארפען אַ
האַרפּונע אויף אַ מייל ווייט, און די לאנגע ביסען, וואָס שיעסען מיט די
נאמיט-קוילען, פון וועלכע דאָס שטאַרקסטע טהיער מוז נעמויטעט ווערען.
עדווארד לענד האָט קיין פיעלע פּאַרבערייטונגען ניט געדראַפט מאַכען, דען
זיין געשיקטע, מעכטיגע האנד וואר צו יעדע מינוט בערייט די פּירכטערלי-
כע האַרפּונע צו שליידערען.

אום זעקס אוהר האָט אנגעפאנגען צו טאָגען און צו דערוועלבער צייט,
ווי די ערסטע גרויע ליכט האָט זיך איבער'ן מעער פּערכרייטעט, איז דער

עלעקטרישער גלאנץ פון דעם נארוואל פערשוואונדען געוואָרען. מיט אַ שטונדע שפעטער איז שוין אין גאנצען טאָג, אָבער דער ים איז געווען אַיִ-בעראַל בעלאַגערט מיט אַזאַ געדיכטען טהוי אז דורך די בעסטע ספּאַקטיווען איז ניט מעגליך געווען אויף אייניגע קלאַפּטער פון שיף עטוואַס צו זעהען. דיזעז שטערונג האָט אונז אלעמען געמאַכט גרויס פּערדרוס. די אַפּיִ-ציערען זיינען אַרויפגעשטיגען די העכסטע מאַסטען, פּלובענדיג דעם טהוי, אַזוי ווי זיי וואָלטען דאַמיט געקענט עטוואָס העלפען. אַיך האָב אויך אַרויפ־געקלעטערט אויף די שטאַנגען פון דער הינטערמאַסט, אָבער דעם ים־ריעז איז פּאַרלויפּיג ניט מעגליך געווען אירגענדרוואו צו ערבליקען. אַזוי איז פאַרבייגעגאַנגען מעהר ווי אַ שטונדע; עס וואר שוין אונ־נעפּעהר אַכט אַוהר, אַלס דער טהוי האָט אָנגעפאַנגען ביסלעכווייז זיך אויפ־צוהעבען און דער הימעל איז געוואָרען ריינער און קלאַרער. אונזערע אַלע־מענס בליקען האָבען זיך נאָך אַנגעשטרענגט, אום דעם פּערשוואונדענעם געגענשטאַנד צו ענטדעקען, אָבער אויך דיזעזעס מאָל האָבען ערדאַר'ס שאַרפע אויגען פּריהער ווי אַלע איהם דערזעהען, און צו דערזעלכער צייט איז געווען צו הערען ווי ער רופּט אויס:

„דער געזוכטער געגענשטאַנד איז הינטער אונז, לינקס!“

אַלע בליקען האָבען זיך געווענדט צו דעם בעצייכענטען פּונקט. דאָרט, אונגעפּעהר אַנדערטהאַלב מייל ווייטער, איז געווען צו בעמערקען אַ לאַנגען, דונקעלען קערפּער, וועלכער שטאַרצט אַרויס פון די וועללען מעהר ווי אויף איין עלל די הויך. עס איז געווען פון ווייטען צו הערען די געוואַלטיגע קלעפּ פון זיין אונגעהויערען עפּ און דאָס שרעקליכע בריווען פון וואסער, זאָ דאָס הינטער איהם האָט זיך געצויגען איבער'ן ים אַ לאַנגער, ווייטער פּאַס.

וועהרענד די פרעגאַטע איז צו איהם עטוואָס געהנטער געקומען האָב אַיך געהאַט די מעגליכקייט דיזעז מערקווירדיגע בריאה, מיט וועלכע די וועלט האָט דאַמאַלס געקלונגען עטוואַס גענויער צו בעטראַכטען. די בעריכטען וועגען איהם זיינען אַלזאָ ניט זעהר שטאַרק איבערטריבען; ער איז ווירקליך אונגעפּעהר צוויי הונדערט און פּופּציג פּוס לאַנג. די דיק פון זיין קערפּער, וועלכער איז פּערבאָרגען אונטערן וואסער, איז נאַטירליך יעצט ניט מעגליך צו בעשטימען, אָבער נאָך די לענג אַליין האָט מען זיך שוין געקענט פּאַרשטעלען וואָס פיר איין אונגעהויער דיקעס טהיער דאָס איז.

פּלוצלונג האָט דיזעז שרעקליכע בעשעפעניס אַרויסגעשליידערט פון איהרע לופּט־לעכער צוויי זיילען, צומישט פון דאַמפּף מיט וואסער, ביז אַ פּופּציג עלען די הויך. עס הייסט אַלזאָ אז דער ריעז אטהעמט אויף די־ען אָפּן, און דאַרום בין אַיך יעצט נאָך זיכערער אז מיר האָבען דאָ צו

טהון מיט אַ מין ריעז פון די ים־טהיערען, וואָס בעזיטצען די פּאַרמע פון אַ פּיש, אָבער זיי געבוירען דעננאָך לעבעדיגע קינדער און זויגען זיי, גראַדע ווי די ברואים אויף דער ערד. די וואַלפּישען, פּאַטפּישען און דעלפּינען געהערען אלע צו דיעזער קלאַסע ים־זויגע־טהיערע; און צו וועלכע פון זיי אונזער ריעז געהערט האָף איך אַז עס וועט מיר נאָך היינט מעגליך זיין גע־נויער צו בעשטימען, נאָכדעם ווי ער וועט געהענטער בעקאנט ווערען מיט אונזערע קאַנאַנען און האַרפּונען.

די גאַנצע מאַנשאַפּט האָט יעצט געוואַרט מיט גרויס אונגערולד אויף די בעפעהלען פון קאַמאַנדאַנט, וועלכער איז אויף אַ קורצע צייט געשטאַנען און גענוי בעטראַכט דאָס טהיער, דאַן האָט ער אַרויסגערוּפּען דעם אינזשי־נער פון מאַשינע־דרוים און זיך געווענדעט צו איהם מיט די פּראַגע:

„האָבען מיר יעצט גענוג דאַמפּף?“

„יא, הערר קאַמאַנדאַנט!“ האָט דיעזער געענטפּערט.

„גוט, הייבט שטאַרקער אָנהייצען, ביז צו פּולע דאַמפּף־קראַפּט.“

הערענדיג דיעזען בעפעהל האָבען אלע מיט בעגייסטערונג אויסגערוּפּען דריי מאָל הורראה. ענדליך איז געקומען די לאַנג־ערוואַרטעטע שטונדע פון קאַמפּף. אין אייניגע מינוטען איז פון די צוויי רויך־קוימענס אויף אונזער פּרעגאַטע אַרויסגעשטיגען אַ שוואַרצער וואַלקען פון דאַמפּף און דער גאַנצער פּערדעק האָט אָנגעפּאַנגען צו ציטערען אונטער דעם דרוק פון דעם אנגע־שטרענגטען קעסעל.

די געוואַלטיגע שרויבע האָט אָנגעפּאַנגען צו אַרבייטען און אונזער שיף האָט אויסגעשאַסען גראַדע צו דעם ים־ריעז. וועלכער איז געבליעבען אויף זיין שטעלע ביז די פּרעגאַטע איז געקומען נאָהענט צו איהם אויף אונגע־פּעהר הונדערט עלען, דאַן האָט ער מיט איינמאָל געגעבען אַ פּליה, דורכ־געשניטען דעם וואַסער ווי אַ פּייל פון בויגען און איז וויעדער געשטאַנען אויף אַנדערטהאַלב מייל ווייט פון אונז.

מיר האָבען אזוי פּערבראַכט אַ גאַנצע שטונדע איהם פּערפּאָלגענדיג, אָבער עס איז דעננאָך ניט געלונגען זאָגאַר אויף צוויי קלאַפּטער איהם געהענ־טער צו קומען. עס איז געווען דייטליך צו זעהען אַז מיר וועלען אויף דיעזען אופן גאָר ניט אויספיהרען.

דער קאַמאַנדאַנט איז געשטאַנען אויף זיין פּלאַטץ ברענענדיג פון גרויס וואוסה און ערגערניס.

„עדוואַרד לענד!“ האָט ער אויסגערוּפּען.

דער קאַנאָדיער איז צו איהם צוגעגאַנגען.

„נון, וואָס זאָגט איהר יעצט?“ האָט דער קאמאנדאנט ביי איהם גע-
פרעגט „גלויבט איהר נאָך אימער אז איך זאָל הייסען אראָפלאָזען א שיפעל,
אום דיעזען אונגעהויער צו הארפונירען?“

„ניין, הערר קאמאנדאנט; היינטיגען מאָל איז דאָס צו געפעהרליך.“
„וואָס ראטה איהר אָבער מיר צו טהון?“

„הייסט שטייגערען די דאמפֿ־קראפט ביז די העכסטע שטופע. איך
וועל אונטערדעסען ארויפקלעמערען אויף דעם פאָדערסטען שפיטץ פון שיף
און אבווארטען אויף דעם ריכטיגען מאָמענט ווען מיר וועלען קומען צום
טהיער נעהענטער, דאן וועל איך אין זיין קערפער מיין הארפונע אריין
שליידערען.“

„זעהר גוט, עדוארד!“ האָט דער קאפיטאן מיט צופריעדענהייט
אויסגעשפראַכען „אינזשינער, הייסט שטייגערען דעם דאמפֿ!“

דער הארפונער האָט זיך בעגעבען צו זיין פאָסטען אויפ'ן פארדערסטען
שפיטץ פון שיף. דער פייער אין מאַשינע איז געוואָרען גרעסער; די שרוי-
בע האָט זיך אָנגעפאנגען אום צו דרעהען דריי און צוואַנציג מאָל אין אַ מי-
נוט און דער דאמפֿ איז ארויסגעשטיגען מיט אַ געוואלטיגע מאַכט; די
פרעגאטע איז יעצט געפאָהרען מיט די געשווינדיגקייט פון אַכטצעהן מייל
אַ שטונדע.

אָבער דער פערדאמטער יס־דיעז איז אויך געפלויעגען און דענאָך איז
אונזער שיף זאָגאר ניט אויף איין קלאפטער נעהענטער געקומען צו יענעם
אונגעהויער. דאָס איז זאָגאר געווען אַ שאַנדע פיר אַ שנעל־דאמפפער פון
די אַמעריקאנישע קריעגס־מאַרינע. די מאַנשאַפט איז אויפגערגוט געוואָ-
רען מיט גרויס צאָרן און יעדער פון די מאַטרואָזען האָט ניט אויפגעהערט
צו פלובען דעם ריעזען־נאַרוואַל, וועלכער האָט זיך אָבער דאריבער גאַנץ
וועניג געקימערט.

דער קאמאנדאנט האָט נאָך אַ מאָל געשיקט ארויף רופען דעם אינ-
זשינער.

„איז אין דער מאַשינע דאָ נענוג דאמפֿ?“ האָט ער ביי איהם גע-
פרעגט.

„יא, הערר קאמאנדאנט!“

„און אויף ווי שטאַרק זיינען אנגעשטעלט די קלאפטען?“

„אויף זעקס און אַ האַלב אַטמאָספערען.“

„שטיילט זיי אן אויף צעהן!“ האָט דער קאמאנדאנט געהייסען.
אַלע זיינען ערשטוינט געוואָרען הערענדיג אזא געפעהרליכען בעפעחל.

„קאָנסייל“ האָב איך צו מיין דיענער זיך אָבגערופען, „ווייסט דו אז מיר מענען זיך ריכטען קירצליך צוזאמען מיט דאָס שיף אין די לופט אַרויף צו שפּרינגען?“

„ווי דער ווערר ווינשט“ האָט מיין קאלטכלוטיגער האָלענדער געענט-פערט.

נאַטירליך האָב איך אזא זאך געוויס ניט געוואונשען; אָבער דער „אייבראַם לינקאָלן“ האָט אונטערדעסען אָנגעפאנגען נאָך פּיעל שנעלער צו פליעהען. די מאסטען האָבען געציטערט ביז צום גרונד און דער צוזאמענ-געדריקטער רויך האָט קוים געסענט אַרויס דרינגען דורך די ענגע רעהרען. דער שטויערמאַן האָט וויערער אַראָפּ געוואָרפען דעם לאָנג, אום אויסצור מעסטען ווי שנעל דאָס שיף געהט יעצט.

„נו, שטויערמאַן?“ האָט דער קאמאנדאַנט געפרעגט.

„נייצעהן און דריי פערטעל מיילען.“

„נאָך שטאַרקער פייערן!“ האָט דער קאמאנדאַנט דורך דעם שפּראַך-רָהר אָנגעזאָגט אין מאַשינען-רוים.

דער אינזשינער האָט דיעזען בעפעהל ערפילט. דער מאָנאמעטער צייגט יעצט די קראפט פון דאמפּף אויף פולע צעהן אטמאָספּערען; אָבער דאָס ים-טהיער הייצט זיין לעבעדיגע מאַשינע אויך אזוי שטאַרק; ער שווימט נאנץ לייכט מיט אַ שנעלקייט פון צוואַנציג מיילען אַ שטונדע. אייניגע מאָל האָט ער זיך זאָגאר אָבגעשטעלט און צו געלאָזען די פּרעגאַטע גאַנץ נאָהענט צו זיך.

„מיר וועלען איהם בעקומען, באַלד!“ האָט דער קאָנאָדער מיט אַ בע-גייסטערונג פון פּערגניגען אויסגערופען; אָבער אין דעמזעלבען אויגענבליק ווי לענד האָט נור אויפגעהויבען זיין האַנד מיט די פּירכטערליכע האַרפונע איז דאָס אונגעהויער אַוועק ווי אַ בליטץ, מיט די געשווינדיקייט פון גע-וויסע דרייסיג מיילען אַ שטונדע, זאָ דאָס אונזער דאמפּפּער האָט געגען איהם אויסגעוויזען ווי אַ קינדער-שפּיעל.

אום צוועלף אַוהר זיינען מיר נאָך ניט געווען נעהענטער צו אונזער ציעל אַלס אום אַכט. דער קאָמאנדאַנט איז ענדליך גאַנץ איינפאַך ביז גע-ווואָרען.

„אַה, קאַנאַליע!“ האָט ער דעם ים-דיעזן געשימפּט „דו ביזט שנע-לער ווי דער „אייבראַם לינקאָלן“, אָבער מיר וועלען זעהען אויב אונזערע קוילען זיינען ניט שנעלער פון דיר. מייסטער, די מאַנשאַפט צו די קאַנאָנע אין פּראָנט!“

די קאַנאָנע אויף דעם פּאָדערסטען טהייל פון שיף איז באַלד אָנגעלאַ-

דען געוואָרען, די קויל אבגעשטאָסען, אָבער זי איז פארביי געפלויען איבער דאָס טהיער מיט ביינאהע אַ האַלבע מייל ווייטער.
„איין אנדערע, ווער עם פערשטעהט בעסער!“ האָט דער קאָמאנ-
דאנט אויסגערופען „פינה הונדערט דאָלאַר בעלָהונג דעמיעניגען וואָס וועט
די בעסטיע טרעפען.“

איין אלטער גרויער קאָנאָניער איז גאנץ קאלטבלוטיג צוגעגאנגען. אַ
קורצע צייט אזוי ער געשטאַנען און מיט אַ רוהיגען בליק בעטראכט די ווייט-
קייט פון אונזער שיה ביז צום אונגעהויער. אַ טיכטיגער שום און די גאנצע
מאַנשאַפט האָט אויסגעשריען מיט גרויס פרייד הורראה.
די קויל האָט דעם אונגעהויער ריכטיג געטראַפען אָבער צו אונזער גרוי-
סען ערשטוינען האָט עם איהם גאָר ניט געשאַדעט. זי איז אָבגעשפרונג-
גען פון זיין קערפער און איז אוועק געפלויען מיט אַ פּאָאָר מייל ווייטער
אין ים.

„צום טייפּעל!“ האָט דער אלטער קאָנאָניער געפּלוצט „דיעזע בעסטיע
בעזיצט וואַהרשיינליך אַ הויט וואָס איז וועניגסטענס אזוי שטאַרק ווי אַ פּאנ-
צער און זעקס צאָל דיק.“

„פּערדראַמט!“ האָט אויך דער קאמאנדאנט מיט גרויס צאָרן אויסגע-
רופען „שנעלער מוז מען דאָס שופטיגע טהיער פּערפּאָלגען, ווען איך זאָל
אפילו וויסען אז די מאַשינע וועט פּלאַטצען!“

קיינער האָט זיך ניט ערלויבט געגען דיגעזען בעפעהל עטוואס איינצו-
ווענדען און די פּרענאטע האָט וויעדער אָנגעפאנגען יענע אונבעגרייפליכע
בעשעפענים נאָך צו יאָגען.

מיר האָבען אייגענטליך געקענט האָפען אז דיגעזעם טהיער, ווי שטאַרק
ער זאָל זיין, מוז דאָך שליסליך מיער ווערען און עם וועט דאָך איהם
ניט מעגליך זיין אזוי לאַנג ווי אַ דאמפּף-מאַשינע מיט אַזאַ שנעליגקייט
ארום צו פליעהען אין וואסער; אָבער ווי עם ווייזט אויס האָבען מיר גע-
האט אַ גרויסען טעות. עם זיינען נאָך אַ פּאָאָר שטונדען פארבייגעגאנגען
און מיר בעמערקען אויף יענע מערקווירדיגע בריאה קיין שום צייכען פון
ערמיערונג.

איבריגענס מוז מען צוגעבען אז דער „איבראם לינקאָלן“ האָט דיע-
זען טאָג נעטהון אלעם וואס נור מעגליך, אום זיין אויפגאבע צו ערפילען.
אונזער שיה איז אין יענעם געפּעהרליכען טאָג, דען 6טען נאָוועמבער, אָב-
געלאָפען אַ שטאַרקע פּאָאָר הונדערט מייל, ביז עם איז ענדליך נאַכט גע-
וואָרען און די דונקעלהייט האָט בעדעקט דעם אונרוהיגען מעער.

איך האָב דאמאלס געגלויבט אז דאמיט איז אונזער עקספעדיציאָן גע-
ענדיגט און מיר וועלען דעם נארוואַל מעהר אין די אויגען ניט זעהען. עם

האָט זיך אָבער באַלד בעוויעזען אַז מיין מיינונג איז ניט ריכטיג. אונגעפּעהר אום עֶלף אוהר פאר האַלבע נאַכט איז די עלעקטרישע בעלייכטונג וויעדער ערשיענען נור אויף אַ דריי מייל ווייט פון אונז, אַזוי ריין און שטאַרק גראַדע ווי אין די פּאַריגע נאַכט.

דער נאַרוואַל איז יעצט אויך געלעגען רוהיג אויף איין שטעלע. וואהר־שיינליך שלאפט ער פון גרויס ערמיעדונג, זיך וויעגענדיג אויף די וועללען פון ים. דער קאמאנדאנט האָט בעשלאָסען מיט דיעזען צושטאַנד זיך צו בענוצטען און ארויסגעגעבען די נויטהיגע בעפעהלען. די פרענאַטע האָט אָנגעפאַנגען גאַנץ פּאַרזיכטיג צו פּאַהרען ווייטער, מיט שוואַכע דאַמפּ, אום קיין גערויש צו מאַכען און דעם געגנער ניט אויפצואוועקען. עס פּאַסירט זעהר אָפט אַז מען טרעפט וואַלפּישען שלאָפענדיג אויפ'ן מיטען ים און דאן איז מעגליך מיט דעם בעסטען ערפּאָלג זיי אנצוגרייפען און צו בעקעמפּפען. ערואַרד לענד ערצעהלט אונז, אַז ער אַליין האָט שוין פּיעלע מאָל מיט זיין האַרפונע געשטאַכען שלאָפענדע וואַלפּישען. דער קאנאדיער האָט זיך אַלזאָ יעצט וויעדער בעגעבען אויף דעם פּאָדערסטען שפּיטץ פון שיה, פּאַרבערייט אין דעם ריכטיגען מאָמענט דעם קאַמפּף געגען דעם אונגעהויער אָנצופאַנגען. די פרענאַטע איז גאַנץ שטיל צוגעקומען אימער נעהענטער און האָט זיך אָנגעשטעלט נור אויף אַ פּערטעל מייל פון דעם ריעזע־טהיער, אַלע ביי אונז אויפ'ן פּערדעק האַבען זאָגאַר איינגעהאַלטען דעם אטעהם, זאָ דאָס איבעראַל האָט יעצט געהערשט אַ טיעפע שטיל־קייט, מיר זיינען שייז וועי־ניגער ווי הונדערט פּוס פון דעם גליהענדען קערפּער, פון וועלכען דער שייז ווערט יעדע מינוט שטאַרקער און אַזוי העלל גלענצענד אַז אונזערע אויגען ווערען שיער פּערבלענדעט.

אין דיעזען אויגעבליק זעהע איך ווי ערואַרד לענד שטעהט איבער מיר, אויפ'ן פּאָדערסטען שפּיטץ פון שיה, ווי ער האַלט פּערטיג אויסגעשטעלט די שרעקליכע האַרפונע. אַלס מיר זיינען געקומען אונגעפּעהר צוואַנציג פּוס צום ריעז האָט לענד מיט אַ קרעפּטיגע האַנד זיין וואַפען אין איהם אַריינגע־שלידערט; איך הער גאַנץ דייטליך ווי די האַרפונע קלאַפט זיך אַב אַזוי ווי אַן אַ שטאַרקען אייזערנעם קערפּער.

דער עלעקטרישער שייז איז פּלוצלונג אויסגעלאָשען געוואָרען, און צוויי שטאַרקע, רייסענדע שטראָמען וואַסער האַבען אַרויפגעשאָסען אויף דעם פּערדעק פון אונזער פרענאַטע, וואַרפענדיג די גאַנצע מאַנשאַפט צום באַדען און צורייסענדיג די שטריק פון אונזער זעגלען. אין די נעכסטע מינוט איז די גאַנצע שיה ערציטערט געוואָרען פון אַ שרעקליכען שטויס און איך בין אַריבער געפּלויגען איבער'ן געלענדער אין מעער.

זיעבענטעם קאפיטעל.

א נייער זאָרט וואָלפּיש.

ווי גרויס מײן שרעק און איבערראשונג איז געווען אין דיעזען מאָמענט, אלס עס האָט מיך אזוי פּלוצלונג אין ים אַרײַנגעשליידערט, געדענק איך דעננאָך זעהר גוט יעדע זאך וואָס מיט מיר איז פּאַרנעקומען אין די נעכסטע אײַניגע אויגענבליקען.

אנפּאנגס בין איך אַרײַנגעפּלויגען בײַ אַ צוואַנציג פּוס טיעף אין וואַ-סער, אלס גוטער שווימער האָב איך דעננאָך אין דיעזען געפּעהרליכען מאָ-מענט מײן מוטה און מײן בעזינונג ניט פּערלֶאָרען. צוויי מאָל קרעפּטיג זיך אבשטויסענדיג מיט די פּיס בין איך באלד צוריק אַרױפּגעשוואומען.

די ערסטע זאך האָב איך אָנגעפּאנגען מיט מײַנע אויגען צו זוכען די פּרענאטע. האָט די מאַנשאַפּט בעמערקט ווי איך בין אַראָפּ געפּאלען? האָט דער קאמאנדאנט אַראָפּגעשיקט אַ שיפּעל אין ים? קען איך האָפען גערע-טעט צו ווערען?

אַ שוואַרצע פּינסטערניס איז איבעראל ארום מיר פּערשפּרייט. איך זעהע ווי אַ דונקעלע מאַסע פּערשווינדעט שנעל, נאָך די גענענד פּון מזרח זײט, און איהר בעלײכטונג ווירד צו דיעזעלבע צײַט דאָרט אין דער ווײ-טעניס אויסגעלאָשען. דאָס איז אונזער פּרענאטע, וועלכע ענטלויפט האַסטיג פּון דיעזע געפּעהרליכע שטעלע. וועגען מיר קימערען זיי זיך ניט, אָדער זיי האָבען אין דעם טומעל זיך נאָך גאָר ניט אַרומגעזעהען ווי איך בין אַראָפּגעשליידערט געוואָרען אין ים.

„צו הילפּע, הילפּע!“ האָב איך געשריען אין גרויס פּערצווייפלונג, שווימענדיג מיט אַלע קרעפּטען נאָך יענער ריכטונג וואו דער „אײבראם לינ-קאָלן“ איז אוועק געלאָפּען.

מײַנע קליידער הינדערן מיר זעהר פּיעל. זיי קלעפען זיך אָן אין וואַ-סער צו מײן קערפּער און שטערען אין גאַנצען מײַנע בעוועגונגען. אַ קורצע צײַט איז מיר נאָך מעגליך געווען זיך צו האַלטען, אָבער באלד שפּיער איך אַז די לופּט פּאנגט מיר אָן אויסצוגעהען! — „צו הילפּע! רעטטעט!“

איך בין שוין קוים אים שטאַנד געווען דיעזע לעצטע ווערטער אויסצו-שריען. דאָס געזאַלענע ביטערע ים-וואַסער איז מיר אַרײַנגעקומען אין מויל — שרעקליך! איך פּיהל אַז איך קען זיך שוין קוים צאַפּלענדיג האַל-טען איבער'ן וואַסער און עס וועט ניט לאנג דויערען בײַ איך וועל צום גרונד

אַראָם זינקען. פֿלוצלונג האָט אַ קרעפטיגע האַנד אָנגעפאַסט מייע קליידער און האַסטיג אַרויפגעריסען איבער'ן וואַסער. צו דערזעלבער צייט זאָגט צו מיר אַ בעקאַנטע, קאַלטבלוטיגע שטימע.

„ווען דער הערר וויל אַזוי גוט זיין זיך אַנלעהנען אויף מייע שולטערען וועט ער קענען פיעל בעקוועמער שווימען.“

איך האָב מיט איין האַנד זיך אָנגעכאַפט אן מיין געטרייען דיענער קאַנסייל.

„דו?״ בין איך איבערראשט געוואָרען, „האָט דען דער שמוּס אויך זיך אַראָפּגעוואָרפען אין מעער?״

„ניין; אָבער איך האָב געזעהען ווי דער הערר איז אַראָפּגעפאלען בין איך אויך באַלד נאָכגעשפרונגען.“

זאָגאר אין מיין יעצטיגען צושטאַנד בין איך געריהרט געוואָרען פון אזוי פיעל טרייהייט.

„און וואָס איז מיט די פרעגאַטע?״ האָב איך איהם געפרעגט. „די פרעגאַטע!״ האָט קאַנסייל מיט אַ גאַנץ גלייכגילטיגען טאָן אויס־

געשפּראַכען, זיך אומקעהרענדיג אויפ'ן רוקען, „איך גלויב אַז דער הערר דאַרף שוין אויף הילפע פון דאָרט ניט רעכענען.“

„פאַרוואָס?״

„ווייל אין דעם אויגענבליק אַלס איך בין אין וואַסער אַראָפּגעשפרונגען האָב איך געהערט אויפ'ן שיף שרייענדיג, אַז די מאַשינע און דער רודער זיינען צובראַכען.“

„אונגעגליך! ווי אזוי האָט דאָס געקענט פאַסירען?״

„דער אונגעהויער האָט מיט איין קלאַפּ פון זיין צאהן דיעזען שאַרען אַנגעמאַכט, און וועמען? אַזא שטאַרקע שיף ווי דער, „אייבראַם לינקאָלן!“

פיר אונז איז דיעזער אומשטאַנד זעהר שלים, דען די פרעגאַטע קען זיך פאָר־לויפּיג מעהר ניט בעוועגען.“

„דאן זיינען מיר פּערלאָרען!“ האָט איך מיט גרויס פּערצווייפֿלונג אויסגערופען.

„עס קען זיין“ האָט קאַנסייל גאַנץ רוהיג צוגעשטימט, „אָבער מיר מע־גען רעכנען אַז אייניגע שטונדען וועט אונז נאָך מעגליך זיין זיך צו האַלטען, און אין פּערלויף פון אַזא צייט קען נאָך פיעלעס פאַסירען.“

קאַנסייל'ס קאַלטבלוטיגקייט האָט אויך אויף מיר געוורקט אַזוי פיעל אַז איך בין עטוואָס מוטהיגער געוואָרען; מייע קרעפטען וואַרען ווי פון דאָס נייע בעלעבט און עס איז מיר מעגליך געווען שווימענדיג זיך צו האַל־טען אויפ'ן וואַסער, אָבער מיט גרויס אַנשטרענגונג, דען מייע קליידער וואַרען אויף מיר שווער ווי בליי.

קאַנסייל האָט עס באַלד בעמערקט.

„דער הערר וועט ערלויבען איהם עטוואס בעקוועמער צו מאַכען.“
מיט דיעזע ווערטער האָט קאָנסייל ארויסגענומען אַ טאַשען־מעסער און
דורכגעשנימען אַלע מינע קליידונגס־שטיקער פון אויבען ביז אונטען, זאָ
דאָס אין די נעכסטע מינוט בין איך געווען פריי אין מינע בעוועגונגען.
איך האָב דאן דאָסזעלבע געטהון מיט מיין דיענערס קליידער און יעצט
איז אונז מעגליך געווען פיעל בעקוועמער צו שווימען איינער נעבען אַנ־
דערען.

אונזער לאַגע איז דעננאָך געווען גענוג שרעקליך. עס איז מעגליך אז
זיי האָבען זאָגאר ביז יעצט אויף דעם „אייבראם לינקאָלן“ נאָך ניט בע־
מערקט, ווי מיר זיינען פערשוואונדען, אָדער זיי זיינען ניט אים שטאַנד
מיט אַ צובראָכענעם רודער אהער, געגען דעם ווינד, צוריק צו קעהרען ;
אָבער יעדענפאלס וואַלטען זיי דאָך געקענט ארויסשיקען אַ שיפעל אונז צו
רעמען.

קאָנסייל האָט דיעזע בעטראַכטונג נאנץ רוהיג אויסגעשפּראַכען און
דאצו ערקלעהרט וואָס מיר זאָלען דאָ יעצט טהון. עס איז ווירקליך געווען
צום ערשטוינען ווי דיעזער קאלטבלוטיגער יונגע רעדט און בענעהמט זיך,
גראדע ווי מיר וואַלטען געווען צו הויז אין אונזער צימער.

אזוי ווי אונזער גאַנצע אויסזיכט אויף רעטונג איז אבהענגיג נור
דאפּון אז מען וועט זיך שליעסליך אַרום זעהען אויף דער פרעגאטע וועגען
אונזער אונגליקליכען צופאל און זיי וועלען דאן אונז צושיקען אַ שיפעל,
מוזען מיר זעהען מיט אַלע מעגליכקייטען וואָס לענגער זיך צו האַלטען אויפ'ן
וואסער ביז די הילפע וועט קומען. קאָנסייל האָט דארום בעשלאָסען מיר
זאָלען ביידע מיט איינמאַל אונזערע קרעפטען ניט אנשטרענגען און דאָס איז
אונז מעגליך געווען אויסצופיהרען אויף פּאָלגענדען אופן : וועהרענר איי־
נער פון אונז איז געבליעבען ליגען רוהיג, מיט'ן געזיכט ארויף, האָט דער
אַנדערער געשוואומען אונטער איהם, אום ווי מעגליך געהענטער צו דער
פרעגאטע צו קומען. מיר האָבען זיך אזוי יעדע צעהן מינוט געביעטען אַר־
בייטענדיג און דאן וויעדער זיך ערהאַלענדיג, זאָ דאָס עס איז אונז מעג־
ליך געווען צו האַפען די אייניגע שטונדען ביז עס וועט טאָג ווערען אויס־
צוהאַלטען.

אונזער אויסזיכט אויף רעטונג איז זעהר שוואַך, אָבער די האַפּנונג איז
איינגעוואַרצלעט טיעף אין האַרצען ביי יעדען מענשען. דער צוואמענשטויס
פון דער פרעגאטע מיט דעם ים־אונגעהויער האָט געטראָפען אום עלף אוהר
פאר האַלבע נאַכט ; ביז די זונן וועט וויעדער אויפגעהען איז גאָר ניט מעג־
ליך צו ערווארטען זיי זאָלען זיך דאָרט אויפ'ן שיף וועגען אונז ארום זעהן.
מיר האָבען אַלץ צו ווארטען אויף הילפע וועניגסטענס אכט שטונדען ;

פיעליכט וועט אונז געלינגען טראגענדיג איינער דעם אנדערן ביז דאהין ניט ערטרונקען צו ווערען. דער ים איז גאנץ רוהיג און דארום קענען מיר שווימען אָהן פיעל אנשטרענגונג.

דענאָך האָב איך אַרום איינס אַוהר נאָך האַלבע נאַכט אָנגעפאַנגען זיך צו שפיערען זעהר מיער. מיינע גליעדער זיינען געוואָרען שטייף אַזוי ווי געלעהמט פון קראַמפּף און קעלט. קאָנסייל האָט מיך געמוזט שטימען און פון יעצט אָן איז ער אליין נור אים שטאַנד געווען צו שווימען פיר אונז ביי דען. איך הער ווי דער אָרעמער יונג מאַטערט זיך אז עס געהט איהם שיער אַוים דער אטהעם. עס איז יעצט מעהר קיין צווייפּעל אַז מיר זיינען פּער-לאָהרען, דען ער וועט עס לאַנג ניט קענען אַוים האַלטען.
"לאָז מיך, קאָנסייל" האָב איך צו איהם געזאָגט, "זעה זיך אַליין ווע-ניגסטענס צו רעטען."

"ניין, איך וועל דעם הערן ניט פּערלאָזען" האָט מיין געטרייער די-נער ערווידערט. אין דיגעזן מאַמענט האָט זיך בעווייזען די לבנה, וועל-כע וואר ביז יעצט פּערבאָרגען צווישען די וואָלקענס, און איהרע מילדע זילבער-שטראַהלען האָבען בעגאָסען מיט אַ צויבער-ליכט דעם אונגענדליכען מעער. דער שיין האָט אין אונז וויעדער עטוואס מוטה אַוּפגעוועקט און בע-לעבט אַנווערע קרעפטען. איך האָב געקענט אַוּפּהויבען דעם קאַפּף און בעטראַכטען אַ ווייטערע שטרעקע אַיבער'ן ים. יעצט זעה איך אַז די פּרע-גאַטע איז אונגעפּעהר פינף מייל ווייט פון אונז קוים צו בעמערקען, אָבער קיין סימן פון אירגענד וועלכע רעטונגס-שיפעל. איך האָב געוואָלט אַנפאַנג-גען צו שרייען, אָבוואָהל עס איז גאָר ניט מעגליך צו האָפּען זיי זאָלען אַזוי ווייט מיין שוואַכע שטימע הערען. קאָנסייל רופט און שרייט מיט אַלע זיינע קרעפטען און דאַן שטעלען מיר זיך אַב אום צו האַרבען. יעצט דוכט זיך מיר אַז יעמאַנד האָט אַוּיף זיינע קולות געענטפּערט.
"דו הערסט, קאָנסייל?" האָב איך אַוּיסגעשטאַמעלט.
"יא, יא!"

און מיט דיגעזע ווערטער שטויסט ער וויעדער אַוּיס אַ געשריי אום היל-פּע. יעצט איז שוין די אַנטוואָרט פון אַ מענשליכע שטימע דייטליכער צו הערען. פיעליכט איז אַוּיסער אונז נאָך איינער אַראָפּגעפאַלען פון פּרע-גאַטע און האַלט אַוּיך יעצט ביי'ן דערטרונקען ווערען? אָדער מען ענטפּערט אונז פון דאָרט דורך דעם שפּראַך-דאָהר, פון וועלכען די שטימע קען אַזוי ווייט אָבהילכען.

קאָנסייל נעהמט צוזאַמען אַלע זיינע קרעפטען און זיך שטיצענדיג אַוּיף מיין שולטער הויבט ער אַוּיף דעם קאַפּף אום נאָך צו זעהען פון וואַנען דיגעזע אַנטוואָרט קומט; דאַן איז ער שוואַך צוריק געזונקען.

„וואָס האָט דו געזעהען, קאָנסייל?״ פּרעג איך איהם.
„איך האָב געזעהען״ — שטאַמעלט ער מיט גרויס שרעק „איך — אָבער
לאָמיר בעסער וועגען דעם ניט רעדען. — מיר מוזען מיט אַלע קרעפטען
שנעלער — ווייטער! —״

וואָס האָט ער געזעהען? וועמעס שטימע האָט זיך דאָ געהערט? עס
איז אָבער יעצט וועגען דעם קיין צייט ניט געווען צו פּרעגען, איך שוויים מיט
די לעצטע כוחות, וועהרענד קאנסייל שטופט מיך ווייטער. יעדע מינוט
הויבט ער אויף דעם קאפּף, קוקט זיך ארום און רופט אויס מיט אַ העכסט
ערשראָקענעם קול, אָבער די שטימע וואָס ענטפּערט קומט אימער נעהענ-
טער. איך הער שוין דאָס אלעס נור ווי אין אַ טרוים, מיינע קרעפטען גע-
הען אויס אין גאַנצען; מיינע פינגער זיינען אויסגעשפּרייט ווי שטיקלעך
האַלץ און מיינע הענד קענען זיך שוין מעהר ניט בעוועגען. דער קאמפּף
עפענט מיינע ליפען און דאָס וואסער דרינגט אַריין אין מויל, אין האַלז.
צום לעצטען מאָל וויל איך דעם קאָפּף אויפהויבען, דאן פּאנג איך אן צו
פּערוינקען —.

אין דעמוועלבען אויגענבליק שטויס איך זיך צו אן אַ האַרטען קערפּער.
איך פיהל אַז מען שלעפט מיך אַרויס פון וואסער און מיינ ברוסט פּאנגט אן
פרייער צו אטהמען, דאן אָבער בין איך אין אהנמאכט געפאלען —
וואהרשיינליך בין איך ניט לאנג געבליעבען אין אזא בעוואוסטלאָזען
צושטאַנד; קרעפטיגע הענד רייבען מיינע ערקעלטעטע גליעדער און וועג-
דען אן אלע מיטלען אום מיך אָבצומינטערען. באַלד האָב איך אויך די אוי-
גען וויעדער געעפענט.

„קאָנסייל!״ האָב איך קוים אויסגעשטאַמעלט.
„דעם העררן איז בעסער?״ פּרעגט ער מיט אַ בעזאָרגטע שטימע.
ביי די העלע שטראהלען פון דעם מאָנד זעה איך נאָך אַ צווייטע גע-
שטאַלט נעבען מיר.

„עדואַרד לענד!״ רופּ איך אויס אין דער גרעסטער איבערראשונג.
„איך זעלבסט, מיינ הערר.״ האָט דער קאַנאַדיער געענטפּערט.
„זייט איהר דען אויך דורך דעם צוזאַמענשטויס פון שיה אַרונטער
געפאלען?״

„יא, הערר פּראָפּעסאָר; אָבער מיר האָט עס גליקליכער אָבגעגאַלטען,
דען איך האָב באַלד געפונען אַ קליינעם אינזעלע, אויף וועלכען עס וואר מיר
מעגליך צו בלייבען שטעהען אויף די פיס.״

„אַ אינזעל?״ בין איך ערשטוינט געוואָרען.
„יא, דאָס הייסט אויף אונזער ריעזען-נאַרוואַל.״
„איך פּערשטעה ניט, עדואַרד, ערקלעהרט מיר געפּעליגסט —״.

„אויף וואָס פיר אַ מין אינזעל מיר געפינען זיך יעצט ? נון, נאנץ איינז פאך, הערד פראָפּעסאָר, אויף אַ בלעכענעם ; דען אונזער ריעזען־נאָרוואַל איז געמאַכט פון דיקען אייזען־בלעך, דאָרום איז מיין האַרפּונע פון איהם אָבגעשפּרונגען“.

דיעזע ווערטער האָבען אויף מיר געמאַכט אזאָ געוואַלטיגען איינדרוק אז איך בין פון גרויס איבערראַשונג אָדער ערשטוינונג אויפגעשפּרונגען, פּערנעסענדיג אין גאַנצען און מיין שוואַכקייט. אַלע מיינע פּאַרשטעלונגען, אין וועלכע איך בין ביז יעצט געווען אזוי פּעסט איבערצייגט, האָבען זיך פּערוואַנדעלט אין גאָר ניט, אין אַ פּוסטען חלום. אַ ריעזען־נאָרוואַל, אַ משונה־דיגער יס־דיען האָט אַלזאָ עקסיסטירט נור ביי מיר אין געדאַנקען ; אָבער וואָס איז אייגענטליך דיעזער געגענשטאַנד אויף וועלכען מיר געפינען זיך יעצט ?

אין דער גרעסטער אויפּרענונג בין איך אַרויפגעקראַכען אויף דעם רר־קען פון דיעזע בעשעפּענים, אָדער געגענשטאַנד, וועלכער ליגעט נאנץ רר־היג, האַלב אונטער'ן וואַסער. איך פּרוביר מיט'ן פּוס, — יא, ריכטיג ! דיעזער קערפּער איז ניט פון ווייכע טהיערען־פּלייש, זאָנדערן פון האַרטען מעטאַל. אין דעם ערסטען מאָמענט איז מיר זאָגאַר אַרײַן געפּלויגען אַ גע־דאַנקען אז דאָס איז דענאָך אַ לעבעדיגע בעשעפּענים, פון יענע זאָרטען ברואים וואָס טראָגען אויף זיך אַנשטאַט הויט אַ האַרטען פּאַנצער, ווי צום ביישפּיעל : די קראַקאָדילען און אַלליגאַטאָרען, נאַטירליך אַ מאָל צוואַנז־ציג גרעסער ווי די געוועהנליכע. אַזעלכע אונגעהויערע ריעזען־קראַקאָדילען האָבען געלעבט אויף אונזער ערדען־באַל מיט פּיעלע צעהנדליגע־טויזענד יאָהרען צוריק. אויב מיר זעהען זיי יעצט ניט אויף דער יבשה קען דאָך פון דעסטוועגען מעגליך זיין אז זיי געפינען זיך אירגענד וואו אין די אונבעוואוס־טע טיעפּניסען פון דעם גרויסען ים, און איינעם פון זיי האָט זיך יעצט פּער־וועלט אַרויף צו שפּאַציערען אויבען, אויפ'ן וואַסער.

ווי געזאָגט האָב איך נור די ערסטע פּאַך מינוטען אַזעלכע געדאַנקען זיך געקענט איינרעדען, דען באַלד איז מיר גענוג קלאַהר געוואָרען אז דאָס זיינען נור איינגעבילדעטע פּאַנטאַזיעס. דער שוואַרצליכער רוקען פון די־ע־זען געגענשטאַנד, אויף וועלכען מיר זיטצען, איז ניט אין שופּען ווי אַ נאַטירליכער קראַקאָדילען־פּאַנצער, זאָנדערן גלאַט, פּאַלירט. ווען מען קלאַפט אויף איהם הערט זיך איין אַבקלאַנג ווי פון מעטאַל, און ווי אונגלויב־ליך דאָס איז, דענאָך זעה איך קלאַהר די צוזאַמען־געשלאָסענע פּלאַטען פון אַ שטאַרקען אייזען־שטאַהל.

עס איז אַלזאָ לענגער ניט מעגליך צו צווייפלען. דאָס פּירכטערליכע, אונגעהויערע בעשעפּענים, וואָס האָט אַרויפגעיאָגט אַ שרעק אויף די נאַנצע

וועלט און משוגע געמאכט די גרעסטע געלעהרמע מענער, עקסיסטירט נאָך
ניט אַלס אַ לעבעדיגע זאך, זאָגנדרן אַלס אַ מאַשינע, וועלכע איז נאָך פּיעל
מעהר וואונדערבאר און איבערראשענד. מיין פערשטאנד וואָלט ניט אזוי
פיעל ערשטוינט געוואָרען, ווען עס זאָל זיך בעשטעטיגען אז דאָס איז אַ
זעלטענע ריעזען־טהיער, פון וועלכע מיר מענשען האָבען ביז יעצט ניט
ערפאהרען, דען די נאַטור בעזיצט נאָך געוויס פיעלע אזעלכע געהיימניסע
וואָס מיר ווייסען ניט; אָבער צו זעהען יעצט מיט איינמאָל אז דיעזעס
אונגעגליכע געהיימניס איז בעשאַפען געוואָרען פון מענשען־האַנד — אזא
מין ערקלעהרונג האָט אַלע מיינע געדאַנקען פאַלשטענדיג צומישט.

יא, מיר געפינען זיך אויף דעם רוקען פון אַ זאָרט שיה, וואָס שווימט
אונטער'ן וואַסער. ווי פיעל איך קען אין דיעזער מינוט אורטהיילען בעזיצט
זי די פאָרמע פון אַ שרעקליך גרויסען פיש, געמאכט פון שטאהל. איך מוז
אַלזאָ צוגעבען אַז ערואַרד איז פאַלקאָמען גערעכט געווען וואָס ער האָט ניט
געגלויבט אין די עקסיסטענץ פון אַ ריעזען־נאַרוואַל.

„אָבער דיעזעס שיה“ האָב איך זיך אָבגערוּפּען „מוז דאָך האָבען אַ מאַ-
שינע וואָס ברענגט איהר אין בעוועגונג, און אַ מאַנשאַפט, וועלכע בענוטצען
זיך מיט איהר.“

„נאנץ געוויס“ האָט ערואַרד געענטפערט „אָבוואָהל דיעזע לייטע האָ-
בען זיך נאָך זאָגאר ניט בעוויזען צייט די דריי שטונדען וואָס איך זימץ
דאָ אויף זיער שיה.“

„און זי איז אויך די נאנצע צייט אויף דעמועלבען אָרט נעשטאַנען?“
„יא, הער אַראַנאַקס, זי בעוועגט זיך ניט, אויסער נור וואָס די וועלען
שאַקלען איהר.“

„מיר ווייסען דאָך אָבער אַז דיעזעס שיה בעזיצט איין אונגעהויערע
גרויסע געשווינדיגקייט. נאַטירליך טרייבט איהר אַ מאַשינע מיט וועלכע
יעמאַנד רעגירט ווי ער וויל.“

גראַדע אזוי ווי צום בעווייז פון די ווערטער וואָס איך האָב יעצט אויס-
געשפּראַכען איז אין דעמועלבען אויגענבליק געווען צו הערען אַ גערויש אין
דעם הינטערסטען טהייל פון דיעזע מערקווירדיגע שיה, ריכטיג אזוי ווי
פון אַ שרויבע, וואָס דרעהט זיך אונטער'ן וואַסער, און די מאַשינע האָט
אנגעפאַנגען זיך עטוואַס שנעלער צו בעוועגען. מיר האָבען נאָך צייט געהאַט
זיך אַרויפצוכאַפען העכער אויפ'ן פערדעק, וועלכער האָט אַרויסגעשטאַרצט
פון וואַסער עטוואַס מעהר ווי איין עלל, און דאָרט זיך ווי עס איז אָנ-
צוהאַלטען. צום גליק איז דאָס שיה יעצט אויך ניט געלאָפען צו האַסטיג,
זאָנסט וואָלטען מיר געוויס אַרונטער געפאַלען.

„אזוי לאנג ווי זי געהט אין אַ גלייכע ריכטונג איז נאָך ניט געפעהר-“

ליך" האָט ערואַרד געברומט „אַבער אויב עס זאָל זיך זיי פּערוועלען אַרונט-
טער צו שווימען, דאַן איז אונזער לעבען ניט ווערטט קיין צוויי סענט." יא, מיר געפינען זיך ווירקליך אין אַ זעהר קריטישע לאַגע, פּאַסט אַ טריט פון זיכערען טויט, דען מיר וועלען יעדענפּאַלס לאַנג זיך ניט קע-
נען האַלטען אויף דעם קיילאכדיגען, ג'אַטען רוקען פון דיזעזען בלעכענעם
וואַלפּיש אינוועניג געפינען זיך דאָך וואהרשיינליך מענשען, און אָב-
וואָהל מיר ווייסען ניט ווער זיי זיינען, מוזען מיר דעננאָך זעהן וואָס שנע-
לער מיט זיי זיך צוזאַמען צו רערען, אַז זיי זאָלען אונז אין שיה אַריינלאָזען.
איך האָב אָנגעפּאַנגען צו זוכען איבער'ן גאַנצען דעק, פּיעלייכט וועל איך
געפינען אירגענד וואו איין אָפענע שטעלע, אָבער די אייזען-פּלאַטען זיינען
איבעראַל פּעסט צוזאַמען געשלאָסען, אַזוי ו זיי וואַלמען געווען פון איין
שטיק.

דער מאַנד איז אויך באַלד אונטערגעגאַנגען און מיר זיינען געבליבען
אויף אונזער געפּעהרליכען פּלאַטץ אין דער פינסטערניס. מיר מוזען דאַרום
אַבוואַרטען ביז עס וועט טאָג ווערען; פּיעלייכט וועט אונז דאַן געליינגען
אויסצוגעפינען אַ מיטעל ווי אַזוי אין דאָס שיה אַריין צו קומען.

עס איז אָבער אַ גרויסער צווייפעל אויב מיר וועלען ביז דאהין בלייבען
לעבען. דיזעזעס שיה, וואָס איז געמאַכט געוואָרען צו שווימען אונטער'ן
וואַסער, קען יעדע מינוט זיך אַרונטערלאָזען און אונז אַראָפּשוויינקען. אויב
די מענשען אין שיה ווייסען פון אונז אָדער ניט, איז שווער צו בעשטימען:
אַבער יעדענפּאַלס איז אונזער לעבען אַבהע... פון זייער קאַפּריז און גוטען
ווילען, אונז אין שיה אַריין צו געהמען און רעטען, אָדער אונז צו לאָזען דאָ
אומקומען.

אויף דעם קאַמאַנדאַנט פאַראַנט מיט זיין פּרעגאַטע האָבען מיר שוין
גאָר ניט וואָס צו האָפען. אונזער בלעכענער וואַלפּיש שווימט אימער ווייטער
פון דיזעזער געגענד צו דער וועסט, אָבוואָהל ניט זעהר שנעל, אָבער ווי
פּיעל איך קען אַבשאַטצען מאַכט ער יעצט אויך אונגעפּעהר צוועלף מיילען
אין אַ שטונדע. די שרויבע קלאַפט נאַני רעגעלמעסיג איבער די וועללען און
דאָס וואַסער שפּריצט הויך מיט אַ פּאַספּאַר-גלאַניץ.

אַרום פּיער אַוהר פאַרטאָג האָט דאָס שיה אָנגעפּאַנגען שנעלער צו געהן.
מיר וועלען שוין וואַהרשיינליך לאַנג ניט קענען אויסהאַלטען, עס שוויי-
דעלט אונז שרעקליך אין די אויגען און דאָס וואַסער בעניעסט יעדע מינוט
דעם גאַנצען פּערדעק. צום גליק האָט ערואַרד דערטאַפט איין אייזערנעם
רינג און מיר קלאַמערען זיך אָן איהם מיט אונזערע ציטערנדע הענד, אַזוי
ווי אָן די לעצטע האָפּנונג. דעננאָך פּערצווייפעל איך ניט און ערוואַרט יעדע
מינוט אַז מיר זאָלען גערעטעט ווערען, דען דאָס שיה וואָס איז רונד אַרום

אזוי פעסט געשלאָסען, אז עס זאָל דורך אירגענד וועלכען שפאלט קיין וואַ-
סער ניט קענען אַרײַן קומען, מוז דאָך אָבער צו אַ בעשטימטע צײַט נײַע,
פּרײַשע לופּט אַרײַן נעהמען; זײ וועלען דאָרום געוויס עפּנען קירצליך אַ
פּלאַטע, און דאָן וועלען מיר האָבען די מעגליכקײַט זיך מיט זײ צוזאַמען צו
רעדען.

ענדליך איז דיעזע לאַנגע, שרעקליכע נאַכט פאַרבייגעגאַנגען. עס איז
מיר אונמעגליך צו בעשרײַבען וואָס מיר זײנען וועהרענד די צײַט פּון יענע
געפעהרליכע שטונדען אויסגעשטאַנען; מײַן עראַינערונג ווירד צומישט
פּון די פּערשיעדענע געפיהלען וואָס האָבען דאָן אין מײַן הערצען געשטורמט,
נור אײַן זאָך געדענק איך קלאַהר, אז וועהרענד דאָס מער און דער ווײַנד
וואַרען רוהיג איז מיר אײַניגע מאָל פּאַרנעקומען אז אירגענד וואו ווײַט, אין
די טיעפענים פּון שײַף, הערען זיך זיסע, מעלאָדישע טאָנען, אזוי ווי מען
וואָלט שפּיעלען אויף אַ פּיאַנאָ. ווער זײנען אַלזאָ די מענשען וואָס לעבען
אין דיעזען מערקווירדיגען שײַף? וואָס פיר אַ וואונדערבאַרע קראַפט טרײַבט
איהר מיט אַזאַ געשווינדיקײַט איבער די וועללען פּון ים? דאָס וואַרען
די פּראַגען מיט וועלכע איך האָב זיך די גאַנצע צײַט ניט אויפּגעהערט צו
בעשעפּטיגען.

עס איז טאָג געוואָרען. אַ קורצע צײַט וואַרען מיר בערעקט מיט אַ גע-
דיכטען טהוי, וועלכער איז אָבער באַלד פּאַנאַדער געגאַנגען. איך האָב
אַנגעפּאַנגען צו אונטערזוכען די פּלאַטפּאַרם אויף די אויבערסטע טהײַל פּון
שײַף, אָבער באַלד בין איך געבליעבען שטעהען ווי פּערשטיינערט פּון שרעק,
שפּיערענדיג אז אונזער זאָנדערבאַר אײַזערנער וואַלפּיש זינקט אַראָפּ גאַנץ
לאַנגזאַם אין די טיעפענים פּון וואַסער. ער לאָזט זיך אַרונטער — מיר זײ-
נען פּערלאַהרען!

„עה, טײוולען!“ האָט ערוואַרד לענד געשריען, טראַמפּלענדיג מיט
די פּיס אויפ'ן פּערדעק „עפענט דאָך אויף איהר פּערפּלוכטע נשמות!“
די שרױבע רױשט אָבער אזוי אז עס איז גאָר ניט מעגליך צו האָפען
מען זאָל ערוואַרד'ס קלעפּ דערהערען. דענאָך האָט דאָס שײַף באַלד אויפ-
געהערט זיך אַרונטער צו לאָזען און איז מיט אײַנמאָל געבליעבען שטעהען.
פּלוצלונג דערהערען מיר אין שײַף אַ גערויש אזוי ווי מען רוקט אָב
אײַזערנע ריגלען; אײַנע פּון די פּלאַטען איז געעפענט געוואָרען, אַ מאָן
האַט אַרויסגעשטעקט דעם קאַפּף און אַרויסגעשטויסען אַ זאָנדערבאַרען גע-
שרײַ, דאָן איז ער וויעדער פּערשוואַונדען געוואָרען.

אײַניגע אײַגענבליק נאָכדעם זײנען אַרויסגעשפּרונגען אכט שטאַרע
מענער, מיט פּערמאַסקירטע געזיכטער, און ניט רעדענדיג אַ וואָרט האָבען
זײ אונז געפּאַקט און אַרײַנגעשלעפּט אין דיעזע פּירכטערליכע מאַשינע.

אַכטעם קאַפיטעל.

MOBILIS IN MOBILE.

דיעזע ברוטאלע סצענע האָט זיך אָבגעשפּיעלט שנעל ווי אַ בלייז. איך ווייס ניט וואָס מיינע פּעראונגליקטע קאמעראַדען האָבען געשפּירט אין דעם מאַמענט ווען זיי זיינען אויף זאָ איין אופן אריינגעשלעפט געוואָרען אין דאָס שווימענדע געפּענגניס, אָבער מיר האָט עס דורכגעשוידערט. מיט וועמען האָבען מיר דאָ אייגענטליך צו טהון? ווער זיינען די עזע מענשען? פּאר-וואָס בעהאַלטען זיי זיך פון דער וועלט? עס איז העכסט וואַהרשיינליך אַז מיר זיינען דאָ אריינגעפאלען אין די הענד פון אַ נייעם זאָרט ים-רויבער, וועלכע האָבען אַרויסגערופּען אַזאַ מערקווירדיגען מיטעל, אום זיך פון פּער-פּאָלגונג צו פּערוויכערען.

די פּלאַטען איבער אונז האָט זיך באַלד געשלאָסען און מיר זיינען פּער-דעקט געוואָרען מיט אַ דיקע פינסטערניס. דער איבערגאנג פון דאָס העללע טאגעס-ליכט דרויסען אין די עזע טיעפע דונקעלהייט האָט אויף מיינע אויגען אַזוי געווירקט אַז עס איז מיר אין די עזען מאַמענט ניט מעגליך געווען עטוואס צו זעהן. איך שפּיער מיט מיינע נאקעטע פּיס ווי מען פּיהרט מיך איבער די שטאַפלען פון איין אייזערנעם לייטער. ערוארד לענד און מיין דינער ווערען אויך האסטיג אראָפּגעשלעפט איבער מיר; אַלס מיר זיינען באַלד געקומען אונטען האָט זיך אירגענד וואו געעפּענט אַ טהיר, וועל-כע איז דאן מיט אַ גערויש הינטער אונז פּערשלאָסען געוואָרען.

מיר קענען זיך גאָר ניט דענקען וואו מיר זיינען דאָ אריינגעפאלען; אַרום אונז איז דונקעל, שוואַרץ ווי די פינסטערניס אליין.

ערוארד לענד האָט אָנגעפּאנגען פון גרויס וואוטה שרעקליך צו פּלוצען.

„צעהן טויענד מיליאָן טייוולען!“ האָט ער געשריען, „ווער זייט איהר אַזעלכע, מענשען-פּרעסער? וואָס ווילט איהר אונז אויף אַ פּרייה-שטיק פּערצעהרען? איך וועל אָבער מיט אַלע מיינע קרעפטען קעמפּען געגען אייער פּערפּלוצכטע באַנדע!“

„בערוהיגט זיך, פּריינד ערוארד!“ האָט מיין דינער זיך אָבגערופּען גאַנץ געלאָסען, „צו וואָס דאַרפט איהר זיך שוין יעצט אַזוי ערגערען? פּאָר-לויפּיג האָט מען אונז נאָך ניט אָנגעפּאנגען אָבצובראַטען.“

„ווער ווייס?“ פּיעלייכט ליגען מיר שוין דאָ אין אַ בראט אויווען?“

האַט דער קאַנאָדיער זיך געקאַכט, „דאָ איז דאָך אַזוי שטאַק פינסטער ווי אין

ניהנום ! צום גליק האָב איך נאָך ביי זיך מיין ברייטען מעסער ; זאָלען זיי נור קומען, די באַנדיטען ! דעם ערסטען, בעסטען וואָס זאָל זיך נור אונז טערשטעהען מיך אַנצוריהרען וועל איך . . .”

„גענוג שוין שרייען, עדוואַרד !” האָב איך איהם אָבגעפאלטען „פיער ליכט ברענגט איהר אונז מיט אייערע ווערטער אין נאָך אַ גרעסערע געדפּאַהר ? עם קען דאָך מעגליך זיין אז מיר האָבען דאָ צו טהון מיט מענשען וואָס פערשטעהען אונז און הערען אייערע שימפּפּערייען. לאָמיר בעסער זיך אַרום זעהן, פיעלייכט וועט אונז געלינגען צו ערפּאָהרען וואו מיר געדפּינען זיך דאָ.”

דער קאנאדיער איז שטיל געבליעבען און איך האָב אָנגעפאנגען פאָר־זיכטיג צו געהען, האַלטענדיג אויסגעשטעלט די הענד. פינף טריט ווייט טער דערטאפ איך איין אייזערנע וואַנד, וועלכע בעשטעהט אויך פון צור־זאמען־געשלאָסענע שטאהל־פלאטען. דאן דרעה איך זיך אום און באַלד שטויס איך זיך אָן צו אַ הילצערנעם טיש, ארום וועלכען עם שטעהען אייז ניגע שטוהלען. דער גאַנצער באַדען איז אויסגעלעגט מיט אַ דיקען, ווייט כען טעפּיך, זאָ דאָס מען קען די טריט גאָר ניט הערען. טאָפּענדיג אַרום די נאָקעטע ווענד פיהל איך קיין שפור פון אירגענד וועלכע טהיר אָדער פענס־טער. קאָנסייל וועלכער האָט אויף דעמוועלכען אופן אונטערזוכט דיעזע צייט מער פון דעם צווייטען זייט, איז באַלד מיט מיר צוזאמען געקומען. נאָך אונזער רעכנונג איז די קאָויטע מינדעסטענס צוואַנציג פוס לאַנג און צעהן פוס ברייט. דער הויך־געוואַקסענער קאנאדיער האָט אויפגעהויבען די הענד, אום דעם אויבערסטען פערדעק צו עררייכען, אָבער דאָס וואַר איהם אונז מעגליך.

אַ האַלבע שטונדע איז אַזוי פארבייגעגאנגען און אונזער לאַגע האָט זיך ניט געענדערט. מיר האָבען שוין ניט געוואוסט וואָס צו קלעהרען און צו טראכטען, אַלס פּלוצלינג איז געוואָרען אַזוי העלל ליכטיג אַז אונזערע אויגן גען זיינען פערבלענדעט געוואָרען. אן דעם ווייסען, שטאַרקען שוין האָב איך באַלד דערקענט אַז דאָס איז איין עלעקטרישע בעלייכטונג, דערזעל־בער העלל־גלענצענדער, פראכטפאָלער שוין מיט וועלכען דיעזע אונטער־וואסערדיגע שיף שפיעגעלט זיך אָב אין די וועללען פון ים. אַ קורצע צייט האָב איך געמוזט האַלטען די אויגען געשלאָסען, ביז עם איז מיר מעגליך געווען ביסלאַכווייז צו דיעזע ליכט זיך איינצוגעוואהנען, און דאן זעהע איך אַז די ליכטענדע קראפט קומט אַרויס פון אַ גלאַטען האַלב קוגעל, וועלכער איז איינגעזעצט אויבען, אין דעק פון דער קאָויטע.

„ענדליך ! וועניגסטענס איז יעצט ליכטיג.” האָט עדוואַרד אויסגער־

מען און זיך געזעצט אויף א שטוהל, האלטענדיג זיין ברייטען מעסער אין האַנד, פערטיג זיך צו פערטהיידגען.

„יא, ליכטיג איז עס גענוג“ האָב איך דארויף געזאָגט, „אָבוואָהל אונזער לאַנגע בלייבט נאָך אימער דונקעל.“

זאָל נור דער הערר עטוואס גערולד האָבען“ האָט מיין קאלטבלוטטיגער דיענער זיך אָבגערופען „אז די מענשען זיינען קיינע ווילדע באַנדיטען איז דאָך שוין דייטליך גענוג. באַלד וועלען מיר געווים פון זיי עטוואס מעהר הערען און זעהען.“

יא, זעהען האָבען מיר שוין יעצט געקענט און גוט בעטראכטען די קא-יוטע איבעראל. אויסער אַ טיש מיט פינף שטוהלען געפינט זיך דאָ קיין מעבעל ניט. די טהירען זיינען אַזוי קונסטפאָל געשלאָסען, אז עס איז אויף די גלאַסע אייזערנע ווענדר פון זיי קיין צייכען ניט צו בעמערקען. עס הערט זיך אויך קיין שום גערויש, אַזוי ווי אַלעס אין שיה וואָלט געווען אויסגעשטאָרבען. אויב מיר פּאָהרען ווייטער, שווימענדיג אויף די אוי-בערפלעכע פון מעער, אָדער מיר זיינען פּערוונקען אין די טיעפענים — דאָס האָבען מיר יעצט ניט געקענט וויסען.

אונטערדעסען מוז איך דאָך צוגעבען אז מיין דיענער קאָנסייל איז פּאָל-קאָמען גערעכט. מען האָט דאָך ניט גלאַט אַזוי, אָהן שום אורזאכע, בע-לייכטעט אונזער צימער; וואהרשיינליך וועלען קירצליך די בעוואָהנער פון דאָס שיה זיך אויך לאָזען זעהען.

אונזער האָפנונג איז באַלד ווירקליך ערפילט געוואָרען. עס הערט זיך ווי מען רוקט אָב אַ ריגעל, די טהיר ווירד געעפענט און צוויי מענער קומען צו אונז אַריין. איינער פון זיי איז אַ ניעדריגער, קרעפטיג געבויט, מיט ברייטע שולטערען און שטאַרקע גליעדער; זיין קאָפּף איז גענוג דיק, בע-דעקט מיט געדיכטע, שוואַרצע האָאַר; זיין בליק איז שאַרף, דורכדריי-גענדר און זיין גאַנצע ערשיינונג איז זעהר לעבhaft און בעוועגליך, גראַדע ווי די מענשען וואָס זיינען געבאָרען אין די הייסערע דרום-געגנטען. אַזעל-כע פּערווענליכקייטען טרעפט מען אַן ביי אונז אין פראַנקרייך אַם מייסטען אין די פּראָווינצען פון דער פּראָוואַנס. ער האָט גערעדט אין אונזער געגענ-ווארט אויף אַ זאָנדערבאַרע שפּראַך, פון וועלכע עס וואַר אונז ניט מעגליך זאָגאר איין וואָרט צו פּערשטעהען.

דער צווייטער איז מיר ערשינען אַלס אַ העכסט מערקווירדיגע פּערוואַן. אויף זיין אָפּגענעם, קלאַהרען געזיכט איז געווען דייטליך צו דערקענען זיינע אייגענשאַפטען און זיין גאַנצען כאַראַקטער. פון זיינע שוואַרצע אויגען האָט געשטראַהלט איין זיכערעם פּערטרויען צו זיך זעלבסט, איין ענטשלאָסענער מומט, שטאַרקע ווילענסקראַפט און רוהיגע געלאַסענהייט. אויף זיין גאַנצע

פיגור ליענט א שטאלצער חן ; זיין פעסטער, רהיגער בליק שיינט צו ענט- האלטען הויכע געדאנקען און פון זיין גאנצע בענעהמונג איז צו זעהן אז דער מאן בעזיצט איין ערעלע, ערהאבענע זעלע.

די געגענווארט פון דיעזען מאן האט מיר זעהר בערוהיגט. ניט פיעל טראכטענדיג איז אין מיר אויפגעשטיגען א געפיהל אז פון אזא פערזאן דארף מען נור גוטעס ערווארטען.

ווי אלט דיעזער מערקווירדיגער מענטש איז, אויב פינף און דרייסיג אָדער זאָגאר פּופּציג יאָהר, איז מיר דאן ניט מעגליך געווען צו בעשטימען. זיין געוואוקס וואר הויך, דער קלאהרער שטערן ברייט, דער נאָז גראד און די ליפען שעהן און ערעל געצייכענט. די פיינע, לאנגע הענד זיינע גראדע ווי בעשאפען אום פיר א שעהנע, ליידענשאפטליכע זעלע צו דיענען. איר בערהויפט ליענט אין זיינע אויגען אזא קראפט וועלכע קען אריין דרינגען דעם צווייטען אין הערצען און דורכבליקען די פערבארגענע טיעפנים פון מעער, ביז צום פינסטערען גרונד. —

ביידע מענער האָבען געטראגען קליידער פון איין אונבעקאנטען, וויי- כען שטאָף, זאָ דאָס מען האָט זיך אין איהם געקענט בעקוועם און פריי בע- וועגען. זייערע קעפה ווארען בעדעקט מיט פעלענע מיטצען פון ים-טהויערע, וואָס איז בעוואוסט אונטער דעם נאָמען אָטטער. זייערע שטיעפעל ווארען אויך געמאכט פון ים-ראַבבען-פעלל.

דער העכערער פון דיעזען ביידע פערזאָנען, וואהרשיינליך דער אנפיהר- רער פון שיה, בעטראכט אונז אלעמען א קורצע צייט מיט פאָרשענדע בלי- קען, ניט רעדענדיג זאָגאר איין וואָרט. דאן ווענדעט ער זיך צו זיין קא- מעראד און זאָגט איהם עטוואָס אויף אזא שפראך וועלכע איז מיר גאנץ אונ- בעקאנט. איך הער נור פאָלקלינגענדע, האַרמאָנישע ווערטער, מיט א פער- שיעדענע בעמאָנונג, אָבער איך הויב ניט אָן צו פערשטעהען די בעדייטונג פון זיי. דער אנדערער האָט נור צוגעשאַקעלט מיט'ן קאָפּף און עטוואָס גע- ענטפערט אויף די זעלבע שפראך, דאן האָבען זיינע בליקען זיך אָבגעשטעלט אויף מיר מיט א פראגענדען אויסדרוק.

איך האָב דארויף אין מיין פראנצויזישע מוטער-שפראך איהם ער- קלעהרט אז איך פערשטעה ניט וואָס ער פרעגט מיר ; אָבער עס איז געווען דייטליך צו זעהן אז ער פערשטעהט אויך ניט וואָס איך רייד, און מיר זיינען ביידע געבליעבען אין גרויס פערלעגענהייט.

„דער הערר דארף דעננאָך אונזער גאנצע געשיכטע ערצהעלען“ האָט קאנסייל זיך אָבגערופען „די העררען וועלען פיעליכט אייניגע ווערטער דא- פון קענען בעגרייפען.“

פאָלגענדיג דיעזען ראטה האָב איך אָנגעפאנגען ריכטיג און גענוי צו

ערקלעהרען אלע אונזערע בעגעבענהייטען. איך האָב געזוכט צו רעדען גאנץ לאנגזאם, מיט געזעהלמע ווערטער, קלאהר און דייטליך. אַלס מײן ערזעהלונג וואר אויף דיעזען אופן געענדיגט האָב איך פאַרגעשטעלט זיך זעלבסט, דעם פּראָפעסאָר אַראָנאַקס פון פאריז, מײן דיענער קאַנסייל און דעם האַרפּוניער עדוואַרד לענד.

דער שטאַלצער הויכער מאַן, מיט דעם רוהיגען בליק, האָט מיך גאנץ געלאסען אויסגעהערט און וואר דאכיי זעהר העפליך און אויפּמערקזאם; אָבער אויף זײן געזיכט איז ניט מעגליך געווען צו דערקענען אויב ער האָט מיך פּערשטאַנען. אַלס מײן ערקלעהרונג וואר געענדיגט האָט ער אַ וואָרט ניט געענטפּערט.

מײן פּראַנצויזישע ערזעהלונג האָט אַלזאָ קײן ווירקונג ניט געמאַכט. מיר האָבען דעננאָך אַ מיטעל זיך צו בענוצען מיט ענגליש, וועלכע איז אַנ־ערקענט אַלס אַ וועלט־שפּראַך. איך אַליין פּערשטעה זעהר גוט ענגליש און דייטש צו לעזען און צו שרייבען, אָבער דאָס שפּרעכען קומט מיר אָן עטוואַס שווער. יעצט אָבער, מיט דיעזע פּערזאָנען, מוז מען זיך איבערהויפּט גאנץ פּערשטענדליך ערקלעהרען.

„די ליימע פּערשטעהען וואהרשיינליך קײן פּראַנצויזיש“ האָב איך צום קאנאדיער געזאָגט „נעהמט זיך אַלזאָ צוזאַמען, מײסטער לענד און בעמיהט זיך צו שפּרעכען אין אַ קלאהרען רײנעם ענגליש. פּיעליכט וועט אייך בע־סער געלינגען אַלס מיר.“

עדוואַרד האָט זיך לאנג ניט געלאָזט בעטען און אָנגעפּאַנגען אויף ענג־ליש צו וויעדערהאָלען מײן ערזעהלונג. פּאַסט אין דיזעלכע ווערטער. דער קאנאדיער האָט געשפּראַכען זעהר לעבהאַפט און מיט גרויס אויפּרעגונג, זיך בעקלאַגענדיג פאַרוואָס מען האַלט אונז גענען יעדע מענשליכע רעכט גע־פּאַנגען, און פּרעגענדיג וואו האָבען זיי גענומען אַזאַ געזעטץ, מיט פּער־אונגליקטע מענשען אויף דיעזען אופן זיך צו בעגעהען. דאכיי האָט עדוואַרד געמאַכט מיט די זענד און געשריען, אַז מיר וועלען זיי פּערפּאָלגען דורך דאָס געריכט, און דאַן האָט ער געשלאָסען זיינע ברויזענדע ווערטער מיט די ערקלעהרונג אַז מיר שטאַרבען דא פון הונגער.

די לעצטע בעהויפטונג איז אפילו געווען גאנץ ריכטיג, אָבוואָהל מיר האָבען ביז יעצט נאָר קײן צײט געהאַט צו דענקען וועגען עסען; דעננאָך איז דער קאנאדיער ניט געווען גליקליכער ווי איך, און צו אונזער גרויסען ערשטויגען האָבען אונזערע בעזוכער ווי עס ווייזט אויס זײן ענגלישע ער־קלעהרונג אויך ניט געקענט בעגרייפּען.

איך בין יעצט געבליעבען אין גרויס פּערלעגענהייט; אונזער שפּראַך־

קענטנים איז דאמיט געווען געענדיגט ; וואָס זאָלען מיר יעצט טהון, אום מיט דיעזע לייטע זיך צוזאמען צו רעדען ?
„אויב דער הערר וויל מיר ערלויבען“ האָט מיין דיענער זיך אָבגערופען „וועל איך פּרובירען מיט זיי רעדען דייטש.“
„ווי ? דו פּערשטעהסט די דייטשע שפּראַך ?“ בין איך פּערוואונדערט געוואָרען.
„ווי אַ האַללענדרער, געוועהנליך ; אָבער עס איז גענוג זיך צו ער-קלעהרען.“

איך האָב קאנסייל'ן מיט פּערגניגען דאָס ערלויבט און ער האָט דאן מיט זיין געוועהנליכע רוהיגע בענעהמונג גאנץ בנעימות אָנגעפאנגען אונזער געשיכטע צום דריטען מאָל צו ערצהלען. אָבער טראָטז אַלע בעמיהונגען האָט דאָ דער דייטש אַליין אויך ניט געקענט העלפען.
ענדליך האָב איך צוזאמען גענומען אַלע מיינע עררינערונגען פון שטור-דיום אין די יונגע יאָהרען און זיך פאנאנדער גערעדט מיט זיי אויף לאטייניש. אויב מיינע ערקלעהרונגען זיינען פיערליכט ניט געווען אין דעם עכטען דיינעם סטיל פון הויך לאטיין, אָבער יעדער וואָס ווייס די שפּראַך האָט מיך געקענט גאנץ גוט פּערשטעהען, אויסער דיעזע צוויי פּערזאָנען, וועל-כע זיינען יעצט אויך געבליעבען שטעהען און מיט קיין צייכען ניט בעוועזען אז זיי בעגרייפען וואָס מיר רעדען.

נאָך דיעזע לעצטע לאטיינישע ערקלעהרונג האָבען די אונבעקאנטע גערעדט צווישען זיך אַפּאָר ווערטער אויף זייער אונפּערשטענדליכע שפּראַך און זיינען ארויסגעגאנגען, איבערלאָזענדיג אונז אין די גרעסטע בעשטיר-צונג. די טהיר פון אונזער געפּענגנים איז וויעדער גאנץ שטיל געשלאָסען געוואָרען.

„פּערדאמט !“ האָט ערווארד לענד אויסגעשריען אין גרעסטען וואומה „האָט איהר ווען געהערט ? מען רעדט צו די שופטען פראנצויזיש, ענגליש, דייטש, לאטייניש און גאָר ניט ! זיי געפינען ניט פיר נויטהיג וועניגסטענס איין וואָרט צו ענטפּערען.“

„רוהיג, ערווארד“ האָב איך דעם בריווענדען קאנאדיער אָבגעהאַלטען „מיט אייער צאָרן וועט איהר זיך דאָך גאָר ניט העלפען.“
„אָבער ווייסט איהר, הערר פּראָפעסאָר, אז מיר וועלען אין דיעזען אייזערנעם שטייג אויסגעהען פון הונגער ?“
„נון, עס איז נאָך ניט אזוי געפּעהרליך“ האָט קאנסייל ערוויעדערט „מיר וועלען נאָך אַ רעכטע צייט קענען אויסהאַלטען.“

„הערט נור צו, ליעבע פריינדע“ האָב איך געזאָגט „מיר דארפען פאָר-לויפּיג ניט פּערצווייפלען. פריהער, איידער מען האָט אונז אריינגענומען

אין שיה, זיינען מיר געווען אין איין ערגערע לאגע. זייט נור א וויילע רד היג, איך וויל מיך בעקלעהרען וואָס פיר אַ זאָרט מענשען זיינען דיעזער קאַ- פּיטאַן און זיין מאַנשאַפּט."

"איך האָב שוין בעקלעהרט גענוג" איז ערוארד אויפגעשפרונגען "זיי זיינען שופטען . . ."

"עה שווייגט דאָך בעסער ! איך מיין פון וועלכען לאַנד קענען זיי שטאַמען."

"נאַטירליך פון שופטען-לאַנד !" האָט ערוארד ניט אויפגעהערט צו פּלוצען.

"אָבער, ערוארד" האָב איך געמוזט לאַכען "איחר ווייסט דאָך אַז אַזאַ לאַנד געפינט זיך ניט אויף דער קאַרטע. איחר שטערט מיך בלויז מיט אייערע רייד, וועלכע קענען דאָך נאָר ניט נוצען. האָט געדולד, איך וויל נור בעטראַכטען צו וועלכע נאַציאָן זאָלען זיי אייגענטליך געהערען. ענג- לענדער, דייטשען, פראַנצויזען זיינען זיי ניט, דאָס האָט זיך יעצט קלאַהר בעווייזען. בעטראַכטענדיג זייערע געזיכטער קומט מיר אָבער פּאָר אַז זיי מוזען געהערען צו אירנענד וועלכע לאַנד פון די הייסערע געגענדען ; עס ליעגט אויף זייער נאַנצען וועזען אַזאַ מין בענעהמונג ווי מען זעהט עס אויף יענע פּעלקער. אָבער אויב זיי זיינען שפּאַניער, טערקען, אַראַבער אָדער אינדיער איז שווער צו בעשטימען, איבערהויפּט קומט מיר זייער שפּראַך פּאָר נאָני פּרעמד. דאָס איז נעמליך די צרה פון די פּערשיעדענהייט אין די לשונות. ווען אלע מענשען זאָלען רעדען איין שפּראַך וואָלט די וועלט ווירק- ליך פּיעל בעסער אויסגעזעהען."

"און אונז וואָלט עס דעננאָך וועניג געהאַלפּען" האָט ערוארד גע- ברומט "דיעזע באַנדיטען וואָלטען צו יעדער צייט אויסגעטראַכט זייער איי- גענע שפּראַך, אום עהרליכע מענשען וואָס זיינען הונגעריג אין פּערצווייפ- לונג צו טרייבען. יעדער עזעל, יעדער דומקאָפּ קען פּערשטעהען אַ וואַונק, אַ תּנועה, ווען מען צייגט איהם אַז מען וויל עסען, דעננאָך מאַכען זיך דיעזע קאַנאַליעס ניט וויסענדיג . . ."

איידער דער בייזער קאַנאַדיער האָט נאָך געקענט בעווייזען זיין נאַני צען גריס-צאָרן אויסצוגיעסען איז די טהיר וויעדער געעפענט געוואָרען. דער סטואַרט (פּראָוויאַנט-מייסטער) פון שיה איז אַריינגעקומען און האָט אונז געבראַכט הויזען, וועסטען און נאָך אייניגע שטיקער קליידונג פון איין אונט- בעקאַנטען שטאָף. איך האָב מיט גרויס פּערגניגען באַלד אָנגעצויגען אויף מיינ נאַקעטען לייב דיעזע לייכטע, וואַרעמע קליידער און דאָס זעלבע האָט בען אויך מיינע קאַמעראַדען געטהון. פון דעם סטואַרט איז אונז אויך ניט געלונגען זאָגאר אַ וואָרט צו הערען ; אויב ער איז שטום, אָדער ער פּער-

שטעהט אונז ניט קענען מיר ניט וויסען. ביז מיר זיינען געווען פערטיג מיט'ן אנקליידען זיך האָט ער געגרייט צום טיש און פאנאנדער געשטעלט דריי געדעקטע סערוויזען.

„הָט דאָס איז אַנאָדער זאָך!“ איז קאַנסייל דערפֿרעהט געוואָרען „יעצט וועלען מיר זיך גוט האָבען.“

„אַ קלייניגקייט!“ האָט דער קאַנאָדער זיך נאָך אימער געערגערט „וואָס מיינט איהר פרעסען דען אזעלכע ווילדע מענשען? לעבער פון שילדקרעמען, פאסטעמען פון היפיש, ביפשטעקס פון ים-הונד!—“

עדווארד'ס צאָרן איז אָבער דיעזעס מאָל געווען אומזיסט. אַלס מיר האָבען אויפגעהויבען די זילבערנע דעקלעך פון די שיסלען זיינען פאר אונז זערע אויגען געשטאַנען אויסגעצייכענטע, פראכטפאָלע געריכטען, מיט וועלכע מען דארף זיך ניט שעהמען זאָגאר אין גראנד האָטעל פון פאריז. עס ווארען צווישען דיעזע שפייזען אייניגע זאָרטען פון די געשמאַקסטע פֿישען, פערשיעדענע פליישען, גוט צובערייטעט און פיעלע אנדערע געריכטען פון איין גאנץ אונבעוואוסטען זאָרט, וועלכע מיר האָבען ניט געקענט פערשטעהן פון וואָס זיי זיינען געמאַכט; אָבער זייער געשמאַק איז געווען גוט, ווי מען קען זיך גאָר בעסער ניט ווינשען. דעננאָך האָבען ביי אונזער טיש געפעהלט צוויי זאַכען, נעמליך ברויט און וויין, אָבשוואַהל מיר האָבען דיעזען מאנגעל גאנץ וועניג געשפיערט, דען אנשטאַט ברויט האָט אונז גענוצט איין אנדער אונבעוואוסטער זאָרט שפייז און נאָך וויין האָב איך ווע- ניגסטענס גאָר ניט געביינקט.

פון די עלעגאַנטע סערוויזען און די פראכטיגע טיש-גערעטה האָבען מיר געקענט פערשטעהען אַז די בעוואָהנער פון דיעזען שיה זיינען פאָלשטענדיג געבילדעטע לייטע. איך בין נאָך מעהר ערשטוינט געוואָרען צו זעהען אויף אַלע טעלער, גאָפּעל, מעסער און יעדען געגענטשאַנד די פאָלגענדע לאטייני-שע אויפשריפט: *Mobilis in mobile N.*

דאָס הייסט, אַ זאָך וואָס בעוועגט זיך אין אַ בעוועגליכען עלעמענט, גראדע ווי עס פאסט צו זאָגען אויף אונזער שיה. דער בוכשטאַב ען איז וואהרשיינליך דער אנפאנג פון דעם קאפיטאַן'ס אָדער אייגענטהיימער'ס נאָך מען. ער פערשטעהט אַלזאָ די ליטיינישע שפראך און בענוצט זיך מיט איהר, דעננאָך האָט ער מיר אין דער זעלבער שפראך ניט געוואָלט ענטפערען. אַ מערקווירדיגער מענש!

עדווארד און קאַנסייל האָבען וואהרשיינליך וועגען דיעזע אַלע זאַכען גאנץ וועניג געטראכט, זיטצענדיג ביי'ן טיש און פערשלינגענדיג מיט אַ הייסען הונגער די געבראַכטע שפייזען, איך האָב נאַטירליך אויף דאָס זעל- בע געהוהן מיט אַ פּרעהליכען געמיטה, דען גוי עס שיינט קענען מיר וועגען

אונזער ווייטערען שיקזאל פאָלשטענדיג בערוהיגט זיין. מען וועט אונז וואהרשיינליך אויף דיעזען שיף ניט אויפגעסען, ווי ערוארד האָט געשריען, און פון הונגער וועלען מיר אויך ניט שטאַרבען.

אַבער אלעס אויף דער וועלט געהמט איין ענדע, זאָגאר דער הונגער פון אזעלכע מענשען וואָס האָבען צייט פערצעהן שטונדען ניט געגעסען. אלס אונזער אפּעטיט איז בעפריעדיגט געוואָרען האָט אונז אָנגעפאנגען זעהר שטאַרק צו שלעפּערען. גאנץ נאַטירליך זיינען מיר געווען גענוג מיעד נאָך אזא אונענדליך־לאנגע נאַכט און נאָך אזעלכע שרעקליכע געפאהרען, ווען עס איז אונז אויסגעקומען זיך צו ראנגלען מיט'ן טויט.

„מיר דאכט אז יעצט איז דאָס בעסטע פיר אונז צו געהען שלאָפּען.“
האָט קאָנסייל געקלעהרט.

„און מיר דוכט נאָר ניט; איך שלאָף שוין!“ האָט ערוארד געענט־פּערט.

מיינע ביידע קאָמעראַדען האָבען זיך אויסגעשטרעקט אויפ'ן ווייכען טע־פּיך און זיינען באַלד פּערוונקען אין א טיעפען שלאָף. מיך האָט אָבער קיין שלאָף ניט גענומען, אָבוואָהל איך בין געווען זעהר מיעד. פּערשיעדענע אויפּרעגענדע געדאַנקען האָבען מיין רוהע געשטערט. וואו געפינען מיר זיך? אין וועלכע אונבעגרייפליכע מאַכט זיינען מיר אריינגעפאלען? איך שפּיער אָדער מיר דוכט זיך, אז דיעזעס זאָנדערבאַרע שיף לאָזט זיך גראַדע יעצט אַרונטער אין די טיעפסטע אבגורנדען פון ים. א שוידער האָט מיך דורכ־געדורנגען און מיין האַרץ איז געוואָרען פּערקלעמט. מיר פּאָהרען אַרונטער אין א נייע אונבעקאנטע וועלט, וואו עס געפינען זיך געהיימיניספּאָלע, פּירכטערליכע בעשעפעניסען, צו וועלכע מען דאַרף אויך אונזער שיף פּער־גלייכען. מיינע געדאַנקען האָבען ענדליך זיך פּערפלאַנטערט אין פּערשיע־דענע פּאַנטאַסטישע בילדער, ביז איך האָב אויך האַרט און שווער אייג־געשלאָפּען.

ניינטעס קאַפיטעל.

לענד מאַכט סקאַנדאַל.

ווי לאנג דיעזער שלאָף האָט גערויערט ווייס איך ניט; אָבער דאָס איז זיכער אז מיר האָבען א רעכט היבשע צייט געשלאָפּען, דען מיר זיינען אויפגעשטאַנען גוט ערהאַלט און פאָלשטענדיג אויסגערוהט. איך האָב דער

ערסטער אויפגעוואכט, וועהרענד מיינע קאמפראדען זיינען נאָך געלעגען אויסגעשטרעקט, זיך ניט ריהרענדיג פון אָרט.

אויפשמעהענדיג פון מיין האַרטען געלעגער און שפיערענדיג אז מיין קאָפּף איז קלעהרער און מיין גייסט רוהיגער האָב איך זיך אָנגעפאנגען ארום צו קוקען אין אונזער קאיוטע. וועהרענד די צייט פון אונזער שלאָף איז דאָ קיין זאך ניט געענדערט געוואָרען; מיר זיינען גראדע דאָס זעלבע ווי פריער הער איינגעשלאָסען און געפאנגען אין דיעזען קערקער. וואהרשיינליך איז די גאנצע צייט דאָ קיינער ניט געווען, אויסער דעם סטוארט, וועלכער האָט אַראָפּגענומען פון טיש. אונזער לאַגע האָט זיך אלזאָ אין קיין זאך פער-ענדערט, און ווי ניט ווילענדיג האָט זיך מיר פאָרגעשטעלט די ערנסטע פראגע: וואָס וועט דאָ פון אונז ווערען? וועלען מיר דען אויף אימער בלייבען איינגעשפאָרט אין דיעזע געפענגנים?

ווי געזאָגט איז מיין קאָפּף געווען עטוואס פרייער פון די נעכטיגע צור-מישענים, דעננאָך האָט די צווייפעהאַפטע אויסזיכט פיר אונזער נעכסטע צוקונפט געמאַכט אויף מיר איין זעהר אומטיגען איינדרוק, פיעלייכט גראדע דאָרום ווייל יעצט האָב איך אָנגעפאנגען צו שפיערען אז מיין ברוסט איז אזוי ווי פערקלעמט. עס איז מיר גאנץ איינפאך שווער דעם אטהעם אָב-צוציהען. איך פיהל אז די לופט איז דאָ שטיקענד, אָבוואָהל די קאיוטע איז גענוג ברייט און גערוים. די אורזאכע דאָפון איז ווייל די לופט איז דאָ אין דיעזער מינוט פערדראָבען און קען מעהר ניט געברויכט ווערען איינ-צואטהעמען.

די לופט וואָס רינגעלט ארום אונזער ערדען-באלל בעשטעהט איבער-הויפט פון גענויע 21 פראָצענט זויער-שטאָף, 79 פראָצענט שטיף-שטאָף און אַ גאנץ קליינעם טהייל קאָהלען-זויערע. דער זויער-שטאָף איז דער לע-בענס-מאַטעריאַל פון אונזער קערפער, דען די בעשאַפענהייט פון אונזער בלוט פאָרדערט דיעזען ריינעם שטאָף, און ביי יעדען מאָל ווען מיר ציעהען אַריין דעם אטהעם אין אונזערע לונגען פערמישט ער זיך דאָרט מיט דאָס בלוט, דאגעגען אָבער איז די לופט וואָס מיר לאָזען ארויס פון די לונגען פערדראָבען, דען זי ענהאַלט אין זיך אַ גרויסען פראָצענט קאָהלען-זויערע. מיר ווייסען צום ביישפיעל אז ווען אין אַ פערמאַכטע צימער קלייבען זיך צוזאַמען פיעל מענשען ווירד די לופט שווער צו אטהעמען, ווייל דער זויער-שטאָף איז פון אלעמענס לונגען שנעל פערברויכט געוואָרען און יעדער האָט אויסגעאַטהעמט פון זיין קערפער דעם שעדליכען קאָהלען-זויערע, דען יע-דער מענש פערברויכט אין די צייט פון אַ שטונדע אזוי פיעל זויער-שטאָף ווי פיעל עס ענטהאַלט זיך אין אַ הונדערט ליטער געוועהנליכע לופט, און גראדע אזוי פיעל לאָזט ער ארויס פון זיך דעם שעדליכען מאַטעריאַל קאָה-

לען-זויערע. אויף זאָ איין אופן מוז דיעזער לעבענס-מאָטעריאַל, דער זויער-שטאַף, אין אַ פערמאָכטע צימער אימער וועניגער ווערען און אנשטאט איהם קלייבט זיך מעהר צוזאמען דער קאָהלען-זויערע, וועלכער מאַכט די לופט פערדאָרבען און שטיקענר. עס איז קלאהר בעוויעזען אז ווען די ליפט ענטהאַלט שוין נור 17 פראָצענט זויער-שטאַף, אנשטאט 21, און די קאָהלען-זויערע פערמעהרט זיך ביו גענויע 4 פראָצענט, דאן מוז דער מענש ערשטיקט ווערען. דאָס איינפאכע מיטעל דאצו איז מען זאָל עפענען אַ פענכטער אָדער אַ טהיר, און אריינלאָזען די געוועהנליכע לופט פון דרויסען.

אונזער שיף וועלכע שווימט אונטערען וואסער מוז דאָך אלזאָ בעזיצען אַ מיטעל ווי זי זאָל פון צייט צו צייט איהר אינוועניגסטע לופט אָבפרישען. דער קאפיטאן קען דאָס אייגענטליך בעזאָרגען אויף פערשיעדענע אַרטען ; ווען ער זאָל צום ביישפיעל דערווארמען כלאָרוזויערען קאָלי דאן ענטוויקעלט זיך דאפון גוטע זויער-שטאַף ; דעם שעדליכען קאָהלען-זויערע קען ער פון דער לופט אבציהען דורך איין אנדער מאָטעריאַל, וואָס מען רופט קאָוסטיר-שע קאָלי. אויף דיעזען אופן איז איהם מעגליך אימער צו פערבלייבען אונט-טערן וואסער און ער דארף צו די אויסערליכע לופט גאָר ניט אָנקומען ; אָבער אנשטאט דעם מוז ער אָנקומען צו די כעמישע מאַגנאָזיען, אום דיעזע מאָטעריאַלען זיך צו פערשאַפען. נאָטירליך מוז דאָס קאָסטען פיעל געלד און דארום איז פיעל בעקוועמער און שפארזאמער ער זאָל דאָס מאַכען גאנץ איינפאך ווי די וואלפישען און אנדערע ווארמ-בלוטטיגע טהיערען פון ים, דאָס הייסט, פון צייט צו צייט ארויפשווימען אויבען און אריינלאָזען אין שיף פרישע לופט פון דרויסען.

נור זאָל זיין ווי עס ווילל, אָבער עס איז יעדענפאָלס העכסט נויטה-ווענדיג דער קאפיטאן זאָל דיעזען אָדער יענעם מיטעל וואָס שנעלער אנווענד-דען, דען די לופט ווירד אימער שטיקענדר, די ברוסט שווערער, דער אַטהעם פליהט האַסטיוג און איד פאנג שוין אָן צו שפיערען דעם טעם פון נאהענטען טויט, אַלס פלוצלונג האָט אַריינגעצויגען אין קאיוטע אַ שטראם ריינע געזאַלצענע לופט ; דאָס וואר די ריכטיגע פרישע זעע-לופט ! איד האָב אויפגעאַטהעמט מיט אַ פוללע ברוסט און מיינע לונגען זיינען ערקוויקט געוואָרען פון דיעזען בעלעבענדען עלעמענט. צו גלייכער צייט שפיר איד ווי אונזער שיף, דער בלעכענער וואלפיש, לאָזט זיך אַרויף העכער, אויפ'ן וואסער. דער מיטעל אלזאָ, ווי דער קאפיטאן ערפרישט די לופט אין שיף, איז אויף דיעזען אופן פאָלשטענדיג ערקלעהרט.

צו גלייכער צייט האָב איד אויך בעמערקט איבער'ן טהיר פון אונזער קאיוטע איין אָפענע לופט-ראָהר, דורך וועלכע די פערדאָרבענע, שווערע

לופט איז אָבגעצויגען געוואָרען און די פרישע ערקוויקענדע האָט אַרײַן גע-
שטראַמט.

דער איינפלוס פון דיעזע פלוצלונגע לופט־פערענדערונג האָט געבראַכט
דאצו אַז מײנע קאמפראדען זײנען באַלד אויפגעוואַכט געוואָרען. זײ האָבען
זיך אויסגעריבען די אויגען, אויסגעשטרעקט די גליעדער און דאן אויפגע-
שפרונגען פון באַדען.

„האַט דער הערר גוט געשלאָפּען?“ פּרעגט מיך מײן דיענער קאַנסייל.
„זעהר גוט, מײן יונגע. און איהר עדוואַרד?“ האָב איך דעם קאַנאָדער
געפּרעגט.

„טײַף, הערר פּראָפּעסאָר. אָבער איך ווײס ניט, פּיעלייכט האָב איך
אַ טעות; מיר דוכט אַז איך שפּיער פּרישע זעע־לופט.“
דער זעעמאַן האָט נאַטירליך קײן טעות ניט געקענט האָבען און איך
האַב איהם דאן ערצעהלט וואָס דאָ איז מיט אַ פּאָאָר מינוטען צוריק פּאָר-
געקומען.

„גאַנץ ריכטיג“ האָט ער דאָרויף געזאָגט, „דאָס ערקלעהרט פּאָלקאַמען
דעם שאַרפּען ברויזען וואָס מיר האָבען געהערט פון דיעזער שיף, וועהרענד
מיר זײנען נאָך געווען אויף דער פּרענאַטע.“

„יא, עדוואַרד. אונזער בלעכענער וואַלפּיש האָט אויף דיעזען אופן דעם
אַטהעם אַבגעצויגען.“

„נור אײן זאך, הערר אַראָנאַקס, קען איך ניט בעגרייפּען, נעמליך:
ווי פּיעל איז יעצט די אוהר. איך גלױב אַז עס איז די העכסטע צײַט צו עסען
מיטאַג.“

„וואָס רעדט איהר, מיטאַג?“ האָט קאַנסייל זיך אָבגערוּפּען, „זאָגט
בעסער פּריהשטיק, דען ווי פּיעל איך פּערשטעה האָבען מיר געשלאָפּען מעהר
ווי פּיער און צוואַנציג שטונדען.“

„דאָס איז גאַנץ ריכטיג אַז מיר געפּינען זיך שוין אויף דיעזען שיף דעם
צווייטען טאָג“ האָב איך בעשטעטיגט.

„פון מײנטוועגען, איך וויל אײך ניט וויעדערשפּרעכען“ האָט עדוואַרד
זיך אָבגערוּפּען, „זאָל זײן פּריהשטיק אָדער מיטאַג, נור דיעזער פּעראַמ־
טער פּראָוויאַנט־מיסטער זאָל עס וואָס שנעלער ברענגען, דען די וואהרהײט
זאָגענדיג בין איך שוין זעהר אויסגעהונגערט.“

„נון, איהר מוזט געדולד האָבען, עדוואַרד,“ האָב איך געענטפּערט,
„איהר ווײסט דאָך שוין אַז די אונבעקאַנטע מײנען ניט אונז צו לאָזען
שטאַרבען פון הונגע, דען זאָנסט וואַלטען זײ דאָך נעכטען אונז ניט גע-
נעבען עסען.“

„ווער קען וויסען וואָס אַזעלכע באַנדיטען מיינען!“ האָט ערוואַר-
געברומט „ביי מיר קומט נאָך יעצט אויך אויס, אַז מיר זיינען אַריינגעפאַ-
לען אין די הענד פֿון מענשען־פּרעסער און ניט היינט מאַרגען וועלען זיי אונז
אבבראַטען אויף אַ פּריהשטיק.“

„פע, מיסטער לענד!“ האָב איך דעם האַרפּוּניער ערוועדערט
„איהר דארפט אַזעלכע ווערטער ניט רעדען, מיר האָבען פאַרלויפּיג פֿון דיע-
זע מענשען קיין שלעכטעם ניט געזעהען, נור מיט אייער צאָרן קענט איהר
יא אונזער לאַגע פּערשלימערען.“

„אַבער יעדענפּאָלס בין איך הונגעריג ווי אַ טייִוועל!“ האָט דער קא-
נאָדער געשרען „זאָל זיין פּריהשטיק, אָדער מיטאַג, פּאַרוואָס ברענגען זיי
ניט עסען?“

„וואַהרשיינליך איז דאָ געשטעלט אַ געוויסע שטונדע ווען מען דאַרף
שפּיזען“ האָט קאַנסייל גאַנץ געלאַסען זיך אַריינגעמישט.

„אַ געוויסע שטונדע!“ האָט דער קאַנאָדער מיט צאָרן אויסגערופּען,
„איהר, קאַנסייל, בלייבט זיך אימער אַזוי שטיל, רוהיג, און איהר ניצט
נאָך וועניג אַב אייערע נערווען. איך קען אָבער אַזאַ בעהאַנדלונג ניט ער-
טראַגען! דער ווערר פּראָפעסאָר מעג זיך בייזערען פּאַרוואָס איך רוף זיי
מענשען־פּרעסער, אָבער אַ באַנדע ים־רויבער זיינען זיי געוויס, און איך
וועל זיך ניט שעהמען די שופּטען אין די אויגען צו זאָגען, אַז זיי האָבען
קיין רעכט אונז צו האַלטען איינגעשפּאַרט אין דיעזען פּערדאַמטען שטייג.
איך וואָלט גראַדע וועלען הערען אייער מיינונג, הערר אַראַנאַקס; זאָגט
איהר ווי לאַנג וועלען מיר בלייבען אין אַזאַ פּערשטיקטען קערקער?“

„די וואַהרהייט זאָגענדיג ווייס איך דאָס אַזוי פּיעל ווי איהר. איך
גלויב נור אַז צופּעליג זיינען מיר דאָ צוזאַמען געקומען מיט אַ וויכטיגע גע-
היימיס. אויב די מאַנשאַפּט פֿון דיעזען אונטערוואַסערדיגען שיף מוזען
דורכאויס דיעזעס געהיימיס האַלטען פּערבאַרגען, דאַן קען ווירקליך זעהר
מעגליך זיין אַז זיי וועלען אויך אונזער לעבען ניט שוינען. ווען דיעזע איינ-
ציגע אורזאַכע זאָל אָבער ניט עקסיסטירען, וועלען מיר געוויס אין קורצען
פֿון דאַנען בעפּרייט ווערען, און דער קאַפיטאַן וועט בענוצטען די ערסטע
בעסטע געלעגענהייט אונז אויף די בעוואָהנטע וועלט אַרויסצולאַזען. דאַרום
זאָג איך איך נאָך אַ מאָל, מיר מוזען געדולדיג אבּוואַרטען און זעהען וואָס
די נעכסטע צוקונפּט וועט מיט ברענגען, אָבער ניט שפּרינגען פֿון הויט, דען
דאַמיט קענען מיר נאָך ניט אויפּטהון.“

„גראַדע פּערקעהרט, הערר פּראָפעסאָר“ האָט ערוואַרד ניט נאָכגע-
געבען „מיר מוזען זעהען אלעס מעגליך צו טהון, אום זיך צו רעטען, צו
ענטלויפּען!“

„אָבער ווי ווילט איהר דאָס אויספיהרען ? פון אַ געפּענגניס אויף דער יבשה צו ענטלויפּען איז אויך זעהר שווער, און פון דיעזע קאיוטע אונטערען וואסער איז דאָך דאָס גאַנץ אונמעגליך.“

„נון, מיסטער לענד ?“ האָט קאָנסייל זיך אָבגערופּען, אַלס דער קאנאדיער איז געבליעבען שטיל, „וואָס קענט איהר געגען דעם הערר'ס ווערר טער ערווידערען ? ווילט איהר פיעלייכט זאָגען אז איין אמעריקאנער ווייס זיך אימער ווי צו העלפּען ?“

דער הארפּוניער איז געבליעבען זיטצען אין פערלעגענהייט, ניט וויר סענדיג וואָס צו ענטפּערען. ענדליך, נאָך אַ לענגערען טראכטען האָט ער זיך אָבגערופּען :

„מיר לענט זיך אויפ'ן זינען עטוואס אנדערעס. אויב מיר מוזען שוין יא פערבלייבען אויף דיעזע פערראמטע שיף קענען מיר פיעלייכט ארויס-ווארפּען פון דאנען אונזערע וועכטער, אונזערע פייניגער ?“

„ווי ?“ האָב איך מיט גרויס ערשטוינען געפרעגט, „איהר גלויבט ווירקליך אז מען קען ביי זיי דאָס שיף אוועק געהמען, אָבער דאָס איז דאָך אונמעגליך !“

„פארוואָס, מיין הערר ? עס קען זיך דאָך אזא גוטע געלעגענהייט מאַכען, און איך זעה ניט איין ווארום מיר זאָלען דאן זיך מיט איהר ניט בענוטצען. אויב די מאנשאַפט אויפ'ן שיף בעשטעהט ניט מעהר ווי פון צוואנציג פּערזאָן קענען מיר שוין מיט זיי פערטיג ווערען.“

איך האָב מיט דעם אויפּגערעגטען הארפּוניער אין אַ לענגערען געשפרעך וועגען דעם זיך ניט געוואָלט אריינלאָזען און דארום האָב איך איהם נור ערווידערט.

„מיר וועלען זעהען וואָס די צוקונפט וועט ברענגען, אָבער ביז דאהין פערלאנג איך פון אייך, מיסטער לענד, איהר זאָלט אייער אונגעדולד אייניג האַלטען. אויב עס וועט יא מעגליך זיין עטוואס אויפצוטהון אום אונזער לאַגע צו פערבעסערען קען עס נור געשעהען אויף אַ שטילען אופן, מיט אַ רו-היגע איבערלעגונג, אָבער ניט מיט האַסטיגקייט און געשרייען. פּער-שפרעכט מיר אלזאָ אז איהר וועט ערטראגען אונזער יעצטיגע לאגע ניט ארויסווייזענדיג אייער צאָרן.“

עדווארד לענד האָט עס מיר צוגעזאָגט, אָבער פון זיין בענעהמונג איי געווען דייטליך צו זעהען אז ער טהוט עס אין דעיווער מינוט נור אויס אַכטונג צו מיר. איהם מיט זיין היטציגען כאַראַקטער, וועט זעהר שווער זיין זיך צו בעהערשען און איך בין זיכער אז דאָס וועט שליסליך אונז שמירצען אין די גרעסטע געפאָהר. נאָך מיין מיינונג זיינען לענדס פלאנען נור פּוסטע שאַנטאזיעס, דען עס איז פאָלשטענדיג זיכער אז אזא אונטערוואסערדיגע

שיף בעוצט א צאהלרייכע, ענטשלאַסענע מאַנשאַפט, געגען וועלכע מיר וועלען ניט אים שטאַנד זיין מיט געוואלט עטוואס אויסצופיהרען. איבריך גענס איז דאָך פאַרלוויפּיג וועגען דעם ניטאָ וואָס צו דענקען, אזוי לאַנג ווי מיר זיינען געפאנגענע, און איך זעה גאָר קיין מיטעל ניט ווי מיר זאָלען זיך קענען פון דיעזע פעסט־פּערשלאַסענע קאָוטע בעפרייען. עס איז העכסט וואהרשיינליך אַז אויף דיעזער מערקווירדיגער שיף איז פּערבאָרגען אַ וויכטיגע געהיימניס, וועלכע מען מוז פון אַ זייטיגען מענשען היטען, און אויב אזוי איז גאָר ניטאָ וואָס צו האָפען אַז דער קאפיטאן וועט אונז ארויס־לאָזען פון געפאנגענשאַפט. וואָס ער רעכענט מיט אונז צו מאַכען, אויב ער וועט אונז פיר אימער האַלטען דאָ איינגעשפּאַרט, אָדער אויף אירגענד וועלכען ווייטען ברעג ארויסווארפען, דאָס קענען מיר יעצט נאַטירליך ניט וויסען.

עדוארד איז דענאָך איין ערפאהרענער, פּערניפּטיגער מאַן און ביי אַ רהיגען צושטאַנד וואָלט ער זיך געוויס אַזעלכע נאַרישקייטען גאָר ניט געקענט איינרעדען, אָבער די געדאַנקען זיינען ביי איהם יעצט ערביטערט און דארום פֿלודערט ער וואָס עס פאַלט איהם אַרײַן אין זינען. איך זעה ווי זיין צאָרן שטייגט יעדע מינוט, ברומענדיג מיט פֿלוצען און פּערווייג־שונגען. ער שפּרינגט אויף, אָבשטויסענדיג דעם שטוהל און פּאַננט אָן ארום צו געהן איבער'ן קאָוטע אין גרויס אויפּרעגונג. איבריגענס איז דאָס אויך גאָר קיין וואונדער ניט; די צייט געהט אַוועק, דער הונגער פייניגט און דער פּראָוויאַנט־מייסטער לאָזט דיעזעס מאָל אויף זיך לאַנג ווארטען. איך מוז צוגעבען אַז אויב מען מיינט אויף דיעזען שיף זאָגאר ניט אונז שלעכטעס צו טהון, פּערגעסען זיי אָבער צו לאַנג אַז מיר זיינען הונגעריג, פּערשמאַכט און קענען זיך אַליין ניט העלפען.

דער האַרפּוניער, מיט זיין קרעפּטיגען מאַגען ליידיט נאַטירליך מעהר ווי איך און מיין דיענער, און איך זעה אַז טראָטץ זיין פּערשפּרעכונג וואָס ער האָט מיר געגעבען, וועט עס געוויס מאַכען אַ סקאַנדאַל, ווען איינער פון די לייטע אין שיף זאָל יעצט אריינפאלען אין זיינע הענד.

נאָך צוויי שטונדען זיינען אזוי פּאַרכיי געגאַנגען; עדוארד איז שוין אויסער זיך פון גרויס וואוטה. ער שרייט און זעצט אין די בלעכענע וואנד, אָבער אומזאַנסט. עס הערט זיך ניט דער קלענסטער גערויש אין גאַנצען שיף; זי ליעגט יעצט שטיל און אונבעוועגליך. עס איז קיין צווייפּעל ניט אַז מיר זיינען אראָפּגעזונקען אין די טיעפנים פון מעער און דאָס שיף איז אויף דיעזען אופן אין גאַנצען אָבגעשיעדען פון דער וועלט.

די טויטע שטיקלייט וואָס הערשט ארום אונז איז ווירקליך מורא'דיג. מיר זיינען יעצט גראַדע אזוי ווי לעבענדיג בעגראַבענע און עס איז זיך

שווער פאַרצושטעלען וואָס פון אונז וועט דאָ ווערען אין דיעזען פירכטער־ליכען קבר. ביסלאַכווייז ווערען פערלאָשען די האָפנונגען וועלכע איך האָב געהאַט ביי אונזער ערסטע בעגעגנונג מיט דעם קאפיטאַן. דער מילדער בליק פון דיעזען מאַן, דער עדעלער אויסדרוק פון זיין געזיכט און זיין גאַנצע גוטמוטיגער בענעהמונג, אַלעס פערשווינדעט פון מיין עראינערונג. פיער־לייכט טרייבט איהם די נויטה אַז ער וועט מוזען אונז בעהאַנדלען גרויזאם, פיעלייכט איז ער זאָגאַר אַ מענשען־פיינד, וועלכער האָט אָבגעשניטען דעם פערקעהר מיט די גאַנצע וועלט און געשוואָרען האָסס צום מענשליכען גע־שלעכט ? יא, איך פאנג שוין אָן צו גלויבען אַז מען וועט אונז לאָזען אין דיעזען ענגען קערקער אויסגעהען פון הונגער און ליידען אַלע שרעקליכע קוואַלען און מאַטערונגען פון אזא גרויזאמען טויט. מיינע געדאַנקען פער־פינסטערען זיך אימער מעהר און איך ווער דורכגעשוידערט מיט גרויס ענטזעמלען. קאָנסילי זיצט און שווייגט, ערוארד ברילט ווי אַ פערצוויי־פעלטער.

אין דיעזער מינוט דערהערט זיך אַ גערויש, טריט קומען געהענטער, דער ריענעל ווירד אָבגערוקט און די טהיר עפענט זיך. דער פראָוויאַנט־מייס־טער איז אַריינגעקומען.

איינער איך האָב זיך נאָך בעוועזען אַ ריהר צו געבען אום ערוארד'ן אָבצוהאַלטען איז ער בעפאלען אויף דעם אונגליקליכען סטוארט, איהם געוואָרפען צו דער ערד און אָנגעפאנגען צו ווערגען. קאָנסילי איז צוגעלאַ־פען אום דעם האַלב־ערשטיקטען סטוארט פון דעם גרימיגען ערוארד'ס הענד ארויסצורייסען, און גראדע אין דעמזעלבען אויגענבליק ווי איך בין אויך צוגעשפרונגען, אום איין אונגליק צו פעהרטיען, הערט זיך פון טהיר אַ וואַהלקינגענדע שטימע, וועלכע רופט אויס אין אַ ריינע פראַנצוי־זישע שפראַך :

„בערוהיגט זיך, מייסטער לענד, און איהר, הערר פראָפעסאָר, וועט אַזוי גוט זיין מיין ערקלעהרונג אויסהערען.“

צעהנטעם קאפיטעל.

דער העררשער פון מעער.

דיעזע ווערטער האָט גאַנץ קאַלטבלוטיג און רוהיג אויסגעשפראַכען אונזער נעבטיגער בעזוכער, דער שלאַנקער, שענהער מאַן, וועלכער וואר דער קאפיטאַן פון שיק.

עדוארד לענד איז אויפגעשטאנען ; דער סטוארט איז אויף זיין העררן'ס וואונק צושלאגען און הינקענדיג ארויס געקראכען פון אונזער קאיוטע. די מאכט פון דעם קאפיטאן אויף זיינע לייטע איז וואהרשיינליך זעהר גרויס, דען ארויסגעהענדיג האָט דער סטוארט זאָגאר מיט אַ בליק ניט בעווייזען זיין צאָרן געגען דעם קאנאדיער, פיר די ביטערע קלעפּ וואָס דיעזער האָט איהם איינגעטהיילט. מיר אַלע זיינען געבליעבען זעהר פערוואונדערט און בעשטירצט, עדווארטענדיג וואָס פון דיעזע פּלוצלונגע סצענע וועט ארויס-קומען.

אַ פּאָר מינוטען איז דער קאפיטאן געשטאנען, אבגעלעהנט ביי'ן טיש, מיט צוואמען געלעגטע הענד, בעטראכטענדיג אונז מיט פיעל אויפמערק-זאמקייט, דאן האָט ער זיך אָבגערופען :

„מיינע העררען, איך קען גוט רעדען פראנצויזיש, ענגליש, דייטש און ליטיין. עס איז מיר אלזאָ גאנץ לייכט געווען נעכטען, ביי מיין ערסטען בעזוך, אייך צו ענטפערען, אָבער איך האָב געוואָלט פריהער אייך גענויער קענען לערנען און דאן זיך איבערלעגען. איך ווייס אלזאָ אז דער צופאל האָט געבראכט צו מיר אויפ'ן שיף העררן אַראָנאקס, פראָפעסאָר פון נאַטור געשיכטע אין דעם פאריזער מוזעאום, וועלכען זיין רעגיערונג האָט געשיקט אויף אַ וויסענשאַפטיכע ריזע אין אויסלאנד ; זיין דיענער קאָנסייל און עדוארד לענד, הארפוניער פון די אמעריקאנישע פרעגאטע, „אייבראם לינ-קאָלן.“

איך האָב זיך נור פערנייגט אַלס צייכען פון צושטימונג ; רעדען האָב איך ניט געהאט וואָס, דען ער האָט דאָך מיר פאַרלויפּיג קיין פראגע ניט געשטעלט. איך הער ווי דער מאַן רעדט אַ קלאהרע, שענהע אויסשפראכע, פאסט ווי אַ געבאָרענער געבילדעטער פראנצויז, דעננאָך פיהל איך אז ער איז ניט מיין לאַנדסמאַן.

„אייך איז געוויס פאַרנעקומען וואונדערבאַר פארוואָס איך האָב אזוי לאנג געווארט מיט מיין צווייטען בעזוך“ האָט ער אונטערדעסען ווייטער גע-שפראָכען „אָבער, ווי געזאָגט, איך בין נאָך ביז יעצט צו קיין ריכטיגען בעשלוס ניט געקומען וואָס איך זאָל אייגענטליך מיט אייך טהון. עס איז זעהר צו בעדויערען אז די אומשטענדען האָבען אייך צוואמען געבראכט מיט אַ מאַן וועלכער וויל פון די וועלט ניט וויסען און האָט מיט די מענשהייט אַלע בעצהונגען געבראַכען. דורך אייער אנוועזענהייט אויף מיין שיף שטערט איהר מיר זעהר פיעל —“

„אונז קענט איהר ניט בעשולדיגען, קאפיטאן“ האָב איך געענטפערט „דען מיר ווילען עס געוויס ניט.“

„ניין ?“ האָט ער געפרעגט מיט איין עטוואָס העכערען טאָן „האָט

מיד דער „איבראם לינקאָלן“ פערפאָלגט איבער אלע מערערן געגען זיין ווילען? זייט איהר, הערר פראָפעסאָר, געצוואונגען געווען מיט געוואלט אויף יענע פרעגאטע זיך צו בעגעבען? האָבען אייערע קוילען פון זיך אליין געשאַסען אויף מיין שיף? האָט מיסטער לענד'ס האַרפונע מיד געטראַפען געגען זיין ווילען?”

עס איז געווען אין זיין געלאסענעם טאָן צו הערען ווי ער איז דעננאָך זעהר אויפגערייצט שטעלענדיג דיעזע אלע פראגען. נאָטירליך איז מיר גאָנץ לייכט געווען געגען זיינע בעשולדיגונגען זיך פאָלשטענדיג צו פערטהיידדיגען, וועהרענד איך האָב דאָרויף געענטפערט:

„מיין הערר, ווי איך זעה ווייסט איהר ניט וואָס עס איז גערעדט גע- וואָרען וועגען אייך אין אמעריקא און גאנץ אייראָפּא. איהר האָט וואהר- שיינליך ניט געהערט ווי שטאַרק די עפענטליכע מיינונג איז אויפגערגעגט געוואָרען, איבער די סיבות וואָס פערשיעדענע דאמפּפערס האָבען געליטען פון א צוזאמענשטויס מיט אייער שיף. איך וויל אייך ניט אַזוי פיעל בעמיר- הען אויסצוהערען אלע מיינונגען וואָס זיינען אויסגעשפראַכען געוואָרען איר- בער דיעזע אונערקלעהרליכע, געהיימיניספאָלע ערשיינונג. אָבער דאָס מענט איהר וויסען, אַז וועהרענד דער „איבראם לינקאָלן“ האָט אייך פער- פאָלגט זיינען מיר געווען זיכער, אַז דאָ האַנדעלט זיך וועגען א משונה- דיגע ריעזען-בעשעפנים, פון וועלכע דאָס מעער כּוּז יעדענפאלס בעפרייט ווערען.“

„הערר אַראָנאָס“ האָט דער קאפיטאן ערוויעדערט מיט א געלאסענעם שמייכל, ווילט איהר דען בעהויפטען אַז אייער פרעגאטע וואָלט געווען אַזוי גוט און פרום און מיד ניט פערפאָלגט, ווען זיי זאָלען נור וויסען אַז דאָ האַנדעלט זיך ניט וועגען א לעבענדיגע בעשעפנים, זאָנדרען וועגען איין אונ- טערוואסערדיגע שיף פון איין אונבעקאנטען פּריוואט-מאַן?”

איך בין געבליבען אין גרויס פערלעגענהייט, דען וואָס האָב איך גע- קענט ענטפערען אויף דיעזע פראגע? איך ווייס זעהר גוט אַז יעדע רעגנע- רונג וואָלט געוויס אַז געפעהרליכע שיף נאָך מעהר פערפאָלגט אַלס איר- גענד וועלכע ים-אונגעהויער, און קאמאנדאנט פאראנוט וואָלט געוויס דיע- זע שיף גראדע ווי א ריעזען-נאַרוואַל פערניכטעט, ווען דאָס וואָלט איהם נור מעגליך געווען.

„איהר מוזט אַלואָ צוגעבען, מיין הערר“ האָט אונזער קאפיטאן וויי- טער געשפראַכען, „אַז איך האָב פאָלקאמען רעכט אייך אַלס פיינדע צו בע- האַנדלען.“

איך האָב איהם אויך דאָרויף גאָר ניט געענטפערט, דען יעדענפאלס

האָט ער דאָך די מאַכט אין האַנד, און דאנענען קענען דאָך קיינע איינווענ-
דונגען ניט העלפען.

„איך בין אלזאָ ניט פערפפליכטעט אייך אלס געסט אויפצונעהמען“
האָט ער זיין ערקלעהרונג פאַרטגעזעצט „אין מיין אינטערעס איז געוויס ניט
געלעגען מיט אייך צוזאמען צו טרעפען און מיר קען אויך וועניג קימערען
פון אייך זיך צו שידען. איך האָב דאָרום פאַלקאָמען רעכט אייך צוריק צו
ברענגען אויפ'ן פערדעק פון מיין שיף, אויף וועלכע איהר האָט זיך ארויפ-
געכאַפט אָהן מיין ערלויבניס; איך לאָז זיך דאן אַרונטער אין די טיעפניס
און פערנעס וועגען אייך.“

„דאָס קען טהון אַ ווילדער, ניט קיין ציוויליזירטער מענש“ האָב איך זיך
אַבערופען.

„הער פראָפעסאָר“ האָט ער עטוואס אויפגערגעט ערווידערט „איך
ווייל נאָך ניט געהערען צו די יעניגע וועלכע מען רופט ביי אייך ציוויליזירטע.
איך האָב זיך ענטזאגט פון אייער מענשליכע געזעלשאַפט איבער געוויסע
ריכטיגע אורזאכען און דאָרום קענען אייערע בעגריפען פון יושר און גערעכ-
טיגקייט ביי מיר נאָך קיין ראָלע ניט שפיעלען, דען איך דענק וועגען דעם
נאנץ אַנדערס.“

דיעזע ווערטער האָט ער אויסגעשפראַכען מיט אַ בעשטימטען, האַרטען
טאָן; אין זיינע אויגען איז געווען צו בעמערקען איין אויסדרוק פון צאָרז אין
פערזאָכטונג, פון וועלכע עס וואר דייטליך צו זעהען, אז אין דער פער-
נאנגענעם לעבען פון די עזען טאָן איז געוויס פערבאַרגען אירגענד וועלכע
פורטבאַרע געהיימניס. ער פעהאַסט און פערדאַמט די נאנצע מענשהייט.
מיט איהרע געזעטצען, פון וועלכע ער האָט זיך פאַלשטענדיג בעפרייט. קיי-
נער קען זיך דערוועגען איהם צו פערפאַלגען אויפ'ן ווייטען, ברייטען מעער
און אין די אונגענדיכע טיעפע אבגרונדען פון ים איז ניט מעגליך איהם צו
ערייכען. גענען זיין שטויס קען דאָס שטאַרקסטע פאַנצער-שיף ניט בע-
שטעהען און עס גיבט ניט אין דער וועלט אזא מאַכט וואָס זאָל אים שטאַנד
זיין געגען איהם צו קעמפפען. זיין ריכטער איז נור איין גאַסט, אויב ער
גלויבט אין איהם, אָדער זיין אייגענער געוויסען, אויב ער בעזיצט אזא
געפיהל.

דיעזע בעטראַכטונגען זיינען דורכגעפלויען אין מיין געהירן וועהרענד
דער זאָנדערבאַרער מאָן איז געבליעבען שטיל אזוי ווי פערטיעפט אין זיינע
געדאַנקען. ניט ווילענדיג האָט מיך אָנגענומען אַ שרעק, בערעכנענדיג מיט
וואָס פיר אַ מענשען מיר האָבען דאָ צו טהון.

נאָך פערלויף פון אייניגע מינוטען האָט דער קאַפיטאַן וויעדער זיך אב-
גערופען:

„עם איז מיר אלזאָ שווער געווען צו קומען צו אַ ריכטיגען בעשלוס, יבער ענדליך האָב איך זיך בערעכענט, אז עס איז מיר מעגליך מיינע אינד טערעסען צו זיכערען און צו דערזעלבער צייט זיך בעגעהען מיט אייך לויט מענשליכען געפיהל. איהר פערבלייבט אין מיין שיף, ווייל דאָס שיקזאל האָט אייך דאָס געבראכט. איהר וועט דאָ זיין פּערהעלטניסמעסיג פריי, אָבער מיט אַ געוויסע בעדינגונג, אויף וועלכע איהר מוזט מיר געבען אייער וואָרט אז איהר וועט עס אננעהמען.“

„גאנץ געוויס, מיין הערר“ האָב איך געענטפערט „אויב דיעזע בעדינגונג איז נור אזעלכע וואָס יעדער עהרענמאַן קען עס אננעהמען.“

„זעהר גוט; איך וועל אייך ערקלעהרען וועגען וואָס דאָ האַנדעלט זיך. עס קען זעהר מעגליך זיין אז איבער געוויסע אנגעלעגענהייטען וועל איך בעדארפען אויף אייניגע שטונדען, אָדער זאָגאר אויף אַ פּאָאָר טעג, אייך אין אַ בעזונדערע קאָנטע צוריק האַלטען. נאַטירליך וואָלט איך דאָס גער קענט אויספיהרען מיט געוואלט אויך, אָבער איך וויל בעסער איהר זאָלט מיר פּערשפּרעכען מיט גוטען געהאַרכזאם צו זיין. פיר אייך איז דאָס אויך פיעל גלייכער ווען איהר וועט ניט זעהען אזעלכע זאכען וואָס קיינער דארף ניט וויסען. זייט איהר מיט דיעזע בעדינגונגען צופריעדען?“

„יא!“ האָב איך געענטפערט מיט גרויס ערשטוינונג, הערענדיג אז אויף דיעזען שיף געהען פאַר אזעלכע געהיימניסע וואָס זייטיגע מענשען דארפען ניט וויסען. „אָבער איך פּערלאַנג נור איהר זאָלט מיר ערקלעהרען אייערע פרייהעריגע ווערטער: איהר זאָנט אז מיר וועלען דאָ פּערהעלטניסמעסיג פריי זיין; וואָס פּערשטעהט איהר אייגענטליך מיט דיעזע בעי שטימונג?“

„נון, גאנץ איינפאך. איהר וועט זיין פריי איבעראל ארום צו געהען, זאָגאר צו זעהען אלעס וואָס אויפ'ן שיף געהט פאַר, — אויסער אין בעזאָנדרע זעלטענע צופאלען, — קורץ דיעזעלכע פרייהייט וועלכע איך און די מאַנשאַפט פון מיין שיף האָבען.“

„ענטשולדיגט, מיין הערר“ האָב איך ערווידערט, זעהענדיג אז ער פּערשטעהט ניט וואָס איך מיין „אזא פרייהייט האָט דאָך יעדער געפאָנגענער, ארום צו געהען הין און צוריק אין זיין אבגעשלאָסענע געפּענגניס-קאָמער. מיר קענען זיך מיט אזא פרייהייט ניט בענגיגען.“

„און איך קען אייך קיין אַנדערע ניט געבען.“

„ווי? איהר פּערלאַנגט ווירקליך אז מיר זאָלען זיך אויף אייביג ענטזאגען פון דער וועלט און פון דער האַפּנונג אונזער היימאַטה, פריינדע און פּערוואַנדטע וויעדער צו זעהען?“

„יא, מיין הערר“ האָט דער קאפיטאן געענטפערט מיט אַ בעשטימטען טאָן „און איך מיין אז עס איז גאָר ניט אזוי שווער זיך צו ענטזאגען פון יעדעם שקלאפען-יאָך, וועלכען די מענשען אויף דער ערד רופען מיט דעם פאלשען נאָמען מרייהייט.“

„ניעמאלס!“ האָט ערוארד לענד אויסגערופען „איך גיב מיין וואָרט ניט דארויף! און וועל מיט אלע מעגליכקייטען זוכען זיך פון דאנען צו רעמען.“

„אייער וואָרט פערלאנג איך גאָר ניט, ערוארד לענד“ האָט דער קאפיטאן מיט אַ קאלטע מיענע געענטפערט.

„נאטירליך קענט איהר טהון מיט אונז וואָס איהר ווילט, הערר קאפיטאן“ בין איך אויפגערעגט געוואָרען „אַבער איהר בעגעהט נענען אונז אַ געוואלטהאט, אַ גרויזאמקייט!“

„ניין, הערר פראָפעסאָר, איך בעגעהע זיך מיט אייך גאנץ גנעדריג; איהר זייט מיינע קריעגס-געפאנגענע און איך לאָז אייך לעבען, וועהרענד עס דארף מיר נור איין וואָרט קאָסטען אייך אין גרונד פון ים ארויסצווואַרן פֿען. איהר האָט דאָך מיך אָנגעגריפען און דארום זייט איהר צופעליג אריינ-געדונגען אין אַ געהיימניס, וואָס קיין מענש אין דער וועלט דארף ניט ערפאהרען, נעמליך: דאָס געהיימניס פון מיין דאזיין. און איהר גלויבט אז נאָך דעם אלעם וועל איך אייך צוריק ארויסלאָזען אויף דער ערד, וואו קיינער דארף וועגען מיר ניט וויסען? אַה ניין, ניעמאלס! איך האַלט אייך צוריק אויף דיעזער שיף ניט אום אייך, זאָנדרען מיינע אינטערעסען צו שיטצען.“

פון דעם קאפיטאן'ס ווערטער איז שוין געווען דייטליך צו הערען אז

זיין בעשלוס איז פעסט און אונז וועט ניט נעלינגען איהם איבערצורעדען.

„אלזאָ, מיין הערר“ האָב איך זיך אָבגערופען „איהר ניבט אונז הייסט

עס דעם איינציגען אויסוואהל: אָדער דעם טויט, אָדער אייביגע געפאנגענ-שאפט אויף דיעזער שיף.“

„גאנץ נאטירליך.“

„פריינדע“ האָב איך צו מיינע קאמעראדען זיך געווענדעט „גענען אזא

בעשטימונג העלפט דאָך קיין רייד ניט; אָבער מיר זיינען צו דעם העררן פון

דיעזען שיף מיט קיין פערשפרעכען ניט געבונדען.“

„געוויס ניט“ האָט דער קאפיטאן געענטפערט „און אזא פערשפרעכען

איז מיר גאָר ניט נויטהיג.“

נאָך פערלויה פון אַ קורצע צייט האָט ער וויעדער אנגעפאנגען פיעל

פריינדליכער צו שפרעכען:

„יעצט ערלויבט מיר, הערר אראנאקס, גענויער וועגען דעם מיט אייך

זיך דורכצורעדען. ווי פיעל איך קען אייך און האָב וועגען אייך געהערט
בין איך פּאָלשטענדיג זיכער אז איהר וועט אזוי שטאַרק ניט בערויערען דעם
שיקזאל וואָס האָט אייך אויף מיין שיה געבראַכט. איהר וועט געפינען
ביי מיר אַ רייכע ביבליאָטעק פון די ניצליכסטע ביכער, זאָנאר אייער
אייגענע בעריהמטע ווערק, איבער „די געהיימניסע פון די גרויסע טיעפניסען
אין מער.“ דיעזעס ווערק האָט מיר ווירקליך גרויס פּערגניגען פּערשאַפט
און איך האָב מיך דאָפּן איבערצייגט אז איהר זייט אין דיעזער וויסענשאַפט
אזוי ווייט דערגאנגען ווי פיעל דאָס איז נור מעגליך געווען פון אַ מענשען
וואָס וואָהנט אויף דער ערד. נאַטירליך קענט איהר ניט וויסען אַזעלכע
זאַכען וואָס איהר האָט ניט געזעהען. איך וויל אייך זאָגען, הערר פּראָפּער
סאָר, אז איהר וועט יעצט צופריעדען זיין מיט די צייט וואָס אייך וועט
אויסקומען ביי מיר אויפ'ן שיה צו פּערברענגען. איהר וועט ריזען אין אַ
וואָהרע וואונדער־לאַנד, און אייער זעלע וועט ערפילט ווערען מיט ער-
שטוינונג, זאָ דאָס איהר וועט זיך געוויס ניט דאַרפּען לאַנגוויילען. איך וויל
גראַדע יעצט אונטערנעמען אַ ריזע אַרום די וועלט אויפ'ן גרונד פון ים
און איהר וועט האָבען די געלעגענהייט צוזאַמען מיט מיר צו שטודירען די
מערקווירדיגסטע וואונדערבאַרע זאַכען. פון היינטיגען טאָג אָן קומט איהר
אַרין אין אַ נייעם עלעמענט און איהר וועט זעהען דאָס וואָס קיין מענש
האָט נאָך ביז יעצט ניט בעטראַכט. אונזער ערדען־פלאַנעט וועט אייך איהר
רע פּערבאַרגענסטע געהיימניסע צייגען.”

דיעזע ווערטער האָבען ווירקליך געמאַכט אויף מיר אַ טיעפען איינדרוק.
דער קאַפיטאַן האָט מיך דאַמיט גראַדע זעלכע זאַכען פּאַרגעשטעלט פיר
וועלכע איך וואר אבגעגעבען מיט מיין גאַנצע זעלע. איך האָב אין דיעזען
אויגענבליק זאָנאר פּערגעסען אז פיר אזא פּערגניגען מוז איך בעזאַהלען מיט
די פּערלוסט פון מיין פרייהייט. איבריגענס גלויבענדיג אז די צוקונפט וועט
אונז פיעלייכט ווייזען איין אנדער וועג האָב איך זיך אָבגערופּען :

„מיין הער, אויב איהר האָט יא געבראַכען מיט די גאַנצע מענשהייט
וויל איך דעננאָך גלויבען אז איהר האָט נאָך דאָס מענשליכע געפיהל ניט
פּערלאָהרען. מיר זיינען פּעראונגליקטע, וועלכע מען האָט אויף אייער שיה
באַרמעהרציג אויפגענומען ; דאָס וועלען מיר ניעמאַלס פּערגעסען. וואָס
מיך אַליין אנבעטרעפט וויל איך ניט לייקענען, אז איבער די גרויסע לוסט
צו וויסענשאַפט קען איך זאָנאר די פּערלאָהרענע פרייהייט פּערגעסען, און
איך האָף דיעזען פּערגניגען ביי אייך פּאָלשטענדיג צו געניסען.”

איך האָב גערעכענט אז דער קאַפיטאַן וועט מיר רייכען די האַנד, אַלס
צייכען פון העפליכקייט און איינשטימונג, אָבער ער האָט עס ניט געטהון.
מיר איז נור איבערגעבליעבען דיעזען מערקווירדיגען מאַן צו בערויערען, דען

איך זעה אז ער בעזיצט יא א געבילדעטע ערציעהונג, נור דיעזע צוריקהאל-
טיגע, ערנסטע גענעהמונג קומט ביי איהם ארויס גראדע ווי ביי א מענשען
וואָס צווייפעלט און פערצווייפעלט אין אלעס.

„נאָך איין פראגע“ האָב איך זיך אָבגערופען, זעהנדיג אז ער וויל שוין
ארויסגעהן „מיט וועלכען נאָמען דארף איך איך רופען?“

„איך בין פיר איך דער קאפיטאן נעמא, הערר פראָפעסאָר, און איהר
מיט אייערע קאמערארדען זייט פאר מיר נור די פאסאזשירען פון מיין שיף.“
קאפיטאן נעמאָ האָט א רוף געטהון. א דיענער איז אריינגעקומען און
ער האָט איהם עטוואָס געזאָגט אויף א שפראַך, פון וועלכע איך האָב ניט
איין וואָרט געקענט פערשטעהען. דאן האָט ער זיך געווענדעט צום קאנא-
דיער און צו מיין קאָנסייל'ן זאָגענדיג:

„די מאהלצייט ערוואַרט איך אין א קאָיוטע וואָס איז בעשטימט פיר
איך. געהט געפאלליגסט מיט דיעזען מאַן.“

„דאָס איז פאָרלויפּיג בעסער ווי אלע געשפרעכען“ האָט ערוואַרט מיט
פערנגיגען אויסגערופען. קאָנסייל איז דאן צוזאָמען מיט איהם ארויסגע-
גאַנגען פון דיעזער געפענגניס, אין וועלכע מיר ווארען איינגעשפּאַרט מעהר
ווי דרייסיג שטונדען.

„און יעצט, הערר אַראָנאַקס, אונזער פרייהשטיק איז אויך פערטיג.
ערלויבט מיר איך צו בעגלייטען.“
„זעהר גער, קאפיטאן.“

מיר זיינען ביידע אויך ארויסגעגאַנגען און דער קאפיטאן האָט מיך
געפיהרט דורך איין עלעקטריש-בעלייכטעטען קאָרידאָר, וועלכער וואר אונ-
געפעהר 12 עללען לאַנג, דאן האָט זיך פיר אונז געעפענט א צווייטער טהיר.
מיר זיינען אריינגעקומען אין א שפייזע-זאאל, וועלכער וואר אין דעם
שעהנסטען שטיל אויסמעבלירט און פראכטפאָל געפוצט. ביי ביידע זייטען
ווענט זיינען געשטאַנען הויכע, רייך-פערציערטע בופעטען פון אייכענ-
האַלץ און אויף זייערע פאכען האָבען געגלענצט די טהייערסטע פּאַיאָנסען,
פּאַרצעליען און גלאזגעפעס, פון די שעהנסטע, זעלטענסטע אַרבייט. עס
ווארען דא אויך מאסען זילבערנע און גאָלדענע כלים, אין וועלכע די עלעק-
טרישע שטראהלען האָבען זיך אָבגעשפיעלט מיט אלערליי פארבען. דיעזע
עלעקטרישע בעלייכטונג איז אויך ארויסגעקומען, פון א האַלב-רונדע לאמפּ,
וואָס וואר אריינגעשטעלט אין מיטען דעם פון זאאל, און האָט בעשיינט די
גרויסע פארטרעטען, וואָס זיינען געהאנגען ארום אויף די ווענד.
אין מיטען זאאל איז געשטאַנען א רייך-געדעקטער טיש. קאפיטאן גע-
מאָ האָט מיר אָנגעוויזען מיין פלאַטין.

„זעצט זיך“ האָט ער צו מיר געזאָגט „און עסט ווי אַ מאַן וואָס האָט געהאַט צייט זיך גוט אויסצוהונגערען.“

דאס פרייהשטיק איז בעשטאנען פון פערשיעדענע געריכטען, וועלכע זיינען פערפערטיגט געוואָרען נור פון אזעלכע פראָדוקטען וואָס דער ים ליע-פערט. אנדערע שפייזען זיינען מיר זאָגאר געווען גאַנץ אונבעקאַנט, אָבער זעהר געשמאַק.

קאפיטאן נעמאָ האָט וואַהרשיינליך בעמערקט מיט וועלכע בליקען פון וואונדער איך בעטראכט די עזע געריכטען, וואָס איך געניס יעצט דעם ערס-טען מאָל אין מיין לעבען, און ניט וואַרטענדיג ביז איך וועל דאריבער פרע-גען איין ערקלעהרונג האָט ער זיך אָבגערוּפּען :

„די מייסטען פון די עזע געריכטען זיינען אייך געוויס גאַנץ אונבעקאַנט, אָבער איהר מענט זיי גאַנץ רוהיג געניעסען. זיי זיינען פאָלשטענדיג געזונד און גוט ערנעהרענדיג. פון די שפייזע-מיטלען וואָס קומען פון דער ערד האָב איך שוין לאנג זיך גענטזאגט און דעננאָך פעהלט אונז קיין זאך ניט. די מאַנ-שאפט פון מיין שיף איז פון די עזע ערנעהרונג נאָך פיעל קרעפטיגער און גע-זונדער געוואָרען.“

„און איהר בעקומט ווירקליך די עזע אַלע שפייזען נור פון מעער ?“ האָב איך זיך געוואונדערט.

„יא, הער פראָפעסאָר, דער ים בעפרייעדיגט מיך אין אַלעס וואָס איך בעדאַרף. איך שפרייט אויס מיינע צוגעמטצען און ציעהע זיי אריין פול גע-פאקט מיט די בעסטע פיש. זעהר אָפט געהע איך אַרויס אויפ'ן יאנד אין פערשיעדענע געגענדען וואו קיין מענש קען ניט צוקומען, אין די וועלדער וואָס וואַקסען אויפ'ן גרונד פון ים. דאָרט, אין יענע אונגענדליכע וויעזען לענדער, אונטערן וואסער, פיסערען זיך אויך פערשיעדענע טהיערע. דאָס אַלעס בענוטץ און בעהעררשט איך אליין, ווי געפסטו, דער אמאָליגער מיר טהאָלאָגישער גאָט פון ים.“

„קאפיטאן האָב איך מיט גרויס ערשטוינען ערווידערט „איך קען בעגרייפן אַז מיט אייערע געמטצען האָט איהר די מעגליכקייט גוטע פיש צו פאנגען און דאפון פערשיעדענע שפייזען צו מאַכען ; אָבער אַז איהר זאָלט קענען געהען אויפ'ן גרונד פון ים שיעסען פערשיעדענע טהיערע אין די דאָרטליגע וועלדער, אַז צווישען אייערע געריכטען זאָל זיך קענען געפינען זאָגאר איין שטיקעל פלייש, — דאָס זיינען אזעלכע זאכען וואָס מיין פער-טמאַנד קען עס ניט בענעהמען.“

„איך זאָג אייך גאָר ניט אַז אויף מיין טיש קומט ארויף פלייש פון לאַנד-טהיערען“ האָט דער קאפיטאן געענטפערט.

„און וואָס איז דאָס ?“ האָב איך געצייגט אויפ'ן טעלער, אין וועל-

בען עס זיינען געלעגען דינגעשניטענע שטיקלאך פלייש, וועלכע ווארען זעהר געשמאק צובערייטעט.

„יא, דאָס איז פלייש, הערר פּראָפּעסאָר, אָבער פון די ריעזען־שילד־קרעטען וואָס לעבען אין ים, וועלכעס איז פיעל בעסער און געזונדער אַלס אייערע רינדער־פלייש. דאָסזעלבע איז אויך דיעזער געריכט געמאַכט פון דעלפין־לעבער, אויף וועלכען איהר מיינט געוויס אז דאָס איז שאַרף־גע־ווירצטעס פלייש. מיין קוכער פערשטעהט זיין זאך אויסגעצייכענט און ער קען אַזעלכע פּראָדוקטען זעהר גוט צובערייטען און אויף אַ פרישען צושטאַנד בעוואַהרען. דיעזע קאָנסערווען פון געוויסע וואורם־פּאַרמיגע ים־טהיערע, (האַלאָטהוריען) קענען זיך פּערגלייכען מיט די בעסטע אין דער וועלט, און יענער שמאַנד איז פון די מילך וואָס מיר בעקומען פון די ראָהרען וואָס וואַקסען אויפ'ן גרונד פון נאָרד־מעער און זיינען בעוואַוסט אונטער דעם נאָמען פּוקוס. ענדליך ערלויבט מיר אייך דיעזען אנעמאַנען־קאָנפּעקט אַנ־צוביטען, וועלכער איז איין אויסגעצייכענטער דעסערט אזוי פון פּרוכטען.“

אויך האָב דאָס אַלעס פּערזוכט מיט גרויס ניגיריגקייט, וועהרענד דער קאפיטאַן נעמאָ האָט מיר ווירקליך געמאַכט פיעל פּערגניגען מיט זיינע מערקווירדיגע ערקלעהרונגען.

„אָבער דאָס זעלבע מעער“ האָט דער קאפיטאַן ווייטער געשפּראַכען „גיבט מיר אויסער די פּאַרטעפליכסטע נאהרונגס־מיטלען אויך אַלע מאַטעריאַלען צו קליידונג. די שטאָף פון אייערע קליידער זיינען געוועבט פון געוויסע מושעל־פּעדיס און געפאַרבט מיט אַנטיקען פּורפּור. אין אייער קאָיומע וועט איהר געפינען אויפ'ן טואַלעטען־טיש פאַרפומען וואָס זיינען דעסטילאָריט פון ים־פּלאַנצונגען; דאָס זעלבע איז אייערע בעטגעוואַנד, אייערע טינט און פּעדער געמאַכט געוואָרען נור פון מאַטעריאַלען וואָס דער ים אַליין לייעפּערט, אזוי איז עס אויך מיט אַלעס וואָס אייך בעדאַרף.“

„איהר זייט ווי אייך זעהע אַ גרויסער פריינד פון מעער, קאפיטאַן?“

„נאַנץ געוויס! דאָס מעער פּערנעהמט זיעבען צעהנטעל פון אונזער וועלט, זאָ דאָס ער איז מעהר ווי צוויי מאָל גרעסער אַלס אייער טרוקענעס לאַנד. די ים־לופט איז ריין און געזונד. אין דיעזער אונענדליך־גרויסע וויסטענים פיהלט דעננאָך דער מענש זיך ניט איינזאַם; אַרום איהם שוועבט אַ לעבען; עס ריהרט זיך איין איבערנאַטירליכע, וואונדערפאָלע עקסיעס טענץ פון אייביגע בעוועגונג און לייעבע. און ווירקליך, הערר פּראָפּעסאָר, געפינען מיר דאָך אַז די דריי גרויסע קלאַסען פון די ברואים אין דער נאַטור, די מינעראַליען, פּלאַנצונגען און טהיערע, זיינען אין ים פאַרהאַנדען מעהר אַלס אויף דער ערד. נעהמט צום ביישפּיעל דעם טהיערען־רייך אַליין, וועט איהר זיך באַלד איבערצייגען ווי מעכטיג גרויס דער צאהל פון דיעזע בע־

שעפניסען איז אין ים. עס לעבען דאָ פיער גרופפען פון פּפלאנצונג-טהיערע, דריי קלאסען גליעדער-טהיערע, פינף קלאסען מאָללוסקען, זויגענטהיערע, שרצים און פיש אָהן אַ צאָהל און אָהן אַ ענדע. דיעזע אלע קלאסען ברואים ענטהאַלטען אין זיך דרייצעהן טויזענר פערשיעדענע נאַטטונגען און מינים, פון וועלכע נור אַ צעהנטע טהייל לעבט אין די טייכען און אלע איבריגע נור אין ים. יא, הערר פּראָפעסאָר, די נאַטור לעבט נור אין מער, וואו עס איז דעננאָך אימער גאנץ שטיל און רוהיג. דאָ העררשט אייביגעס פריע-דען, דען דאָס מער ליגעט ניט אונטער דער מאַכט פון טיראַנען. אויבען, אויפ'ן וואסער, קענען זיי זיך נאָך אָפּטמאָל שלאַגען, רייסען און בעגע-הען זייער שרעקליכע, ניעדערטרעכטיגע טהאטען; אָבער דרייסיג פּוס טיעפער הערט אויף זייער גוואַלט. אַך, מיין הערר, נור אין דעם שוים פון ים אַליין העררשט דער וואהרער גליק; דאָ איז דער מענש ווירקליך פריי!"

אין מיטען פון דיעזע בענייסטערטע רעדע איז דער קאפיטאן מיט אין מאָל שטיל געבליעבען. עס זעהט אויס אזוי ווי עס וואָלט איהם פערדריסען פארוואָס ער האָט זאָנאר אויף איין מינוט אַוועקגעוואָרפען זיין געוועהנליכע קאַלטע בענעהמונג. אייניגע מינוטען איז ער ארום געגאנגען איבער'ן זאַל עטוואס אויפגערעגט, דאן, אלס ער איז מעהר רוהיגער געוואָרען האָט ער זיך צו מיר געווענדעט מיט די ווערטער:

"יעצט, הערר פּראָפעסאָר, אויב איהר ווילט גענוי בעטראַכטען מיין שיף, וועלכע הייסט נאַומיל'וס, שמעה אַיך צו אייערע דיענסטען."

עלפטעס קאפיטעס.

דער נאַומיל'וס.

איך בין מיט פערנגיגען דעם קאפיטאן נאָכגעגאנגען. אַ דאָפעל-טהיר האָט זיך געעפענט און מיר זיינען אריין געקומען אין אַ צימער, וועלכע וואר בינאהע אזוי גרויס ווי דער שפייזע-זאַל.

דאָס איז געווען די ביבליאָטהעק. איבעראַל ארום די ווענד געפינען זיך הויכע געשמעלען פון שוואַרצען פאָליסאַנדער-האַלץ, אויסגעלעגט מיט קור-פער, און אין די פאכען זיינען אויסגעשטעלט אין גלייכע, שעהנע פאָרמען איינגעבונדענע ביכער. אין פערשיעדענע ווינקעלאַך פון דיעזען צימער גע-פינען זיך טהיערע, ווייך-געפאָלסטערטע דיוואַנען, אויף וועלכע עס איז

זעהר בעקותעם לעזענדיג צו רוהען. לייכטע בעוועגליכע פולטען, וועלכע מען קען רוקען וואהין מען וויל, דיענען דאצו אום דאָס בוך אַוועקצולעגען, אַז מען זאָל עס ביי'ן לעזען ניט דארפען שמענדיג האַלטען אין האַנד. אין מיטען צימער שמועהט אַ גרויסער טיש, בעדעקט מיט פערשיעדענע העפטען, ביכער און עלטערע צייטשריפטען. דאָס אלעס וואר בעלייכטעט מיט מילדע עלעקטרישע שטראַהלען, זאָ דאָס מיינע בליקען האָבען מיט בעוואונדערונג און פערנגניגען די עזע שעהנע צימער בעטראכט.

„קאפיטאַן נעמאָ“ האָב איך צו מיין ווירט געזאָגט „מיט אזאַ ביבליאָ-טהעק וואָלט דער שעהנסטער פּאַלאסט אויף דער ערד געקענט שטאַלציערען, און איך בין ווירקליך זעהר ערשטוינט צו געפינען אזא פּראכט אויף דעם גרונד פון מער.“

„איבערהויפט די רוהע, דער פריעדען!“ האָט דער קאפיטאַן אויסגע-רופען „האָט איהר אויף דער ערד אזא שטילען, אונגעשטערטען אָרט? איז אין דעם שטודיר-צימער פון אייער וואָהנונג בעסער צו לעזען?“

„ניין, מיין הערר; און די וואהרהייט זאָגענדיג איז מיין ביבליאָ-טהעק זעהר ארים פּערגלייכענדיג מיט אייערע. איהר האָט דאָ געוויס פון זעקס ביז זיעבען טויזענד ווערקע.“

„צוועלף טויזענד, הערר אַראָנקאַס. דאָס זיינען נאָך די איינציגע געגענשטאַנדען וואָס ערדינערען מיך אן די ערד און די מענשהייט. אָבער פון דעם טאָג ווען מיין נאוטילום איז צום ערסטען מאָל אראפגעשוואומען אונטער די וועללען פון ים עקסיסטירט די וועלט מעהר ניט פאר מיר. אין יענעם טאָג האָב איך מיינע לעצטע ביכער, מיינע לעצטע העפטען און צייט-שריפטען געקויפט, און פון דאן אָן לעב איך מיט דעם געדאַנקען אז די מענשהייט האָט מעהר ניט געדענקט און ניט געשריעבען. מיט די עזע אַלע ביכער, הערר פּראָפּעסאָר, קענט איהר זיך צו יעדער צייט גאַנץ פריי בע-נוטצען.“

איך האָב דעם קאפיטאַן אויסגעשפּראַכען מיין דאַנק און בין צוגעגאַנגען גען נעהענטער צו די שראנקען בעטראכטען וואָס פיר אַ זאָרט ביכער דאָס זיינען. עס ווארען צווישען זיי זעהר וויכטיגע ווערקע איבער מאָדאַליפּילאָ-זאָפיע, ליטעראטור, פון פערשיעדענע פּאָזיטיווע וויסענשאַפטען, אַ מענ-גע שריפטען אין אלערליי שפראכען, אָבער קיין איינציגעס וועגען שטאַטס-פּאָליטיק; אַזעלכע ווערקע, וואָס בעטרעפען הערשען און רעגירען, זיי-נען וואהרשיינליך אויף דעם נאוטילום אַ פערבאָטענע סחורה. אַלע ביכער זיינען געווען געמחילט נאָך די געגענשטענדען פון וועלכע וויסענשאַפט זיי בעהאַנדלען, אָהן אונטערשיעד דער שפראכע; אַ בעווייז אַז די עזער קא-

פיטאן נעמאָ לעזט אויף אלע פּערשיעדענע שפּראַכען, יעדעס בוך וואָס קומט איהם צו ערסט אין האַנד אריין.

צווישען דיעזע ביכער האָב איך בעמערקט די ערהאַבענסטע מייטער-ווערקע פון דער אלטער און נייער ליטעראַטור, אלע שענהנסטע שריפטען וואָס דער מענשליכער נייסט האָט נור געשאפּען, אנפאַנגענדיג פון דעם אלטען גריכישען פּאָעט האָמער, וועלכער האָט געלעבט מיט אַ גענויע דריי טויזענד יאָהר צוריק, ביז צו די בעריהמטע שרייבער פון אונזער צייט. אָבער די וויסענשאַפטליכע ווערקע זיינען געווען נאָך צאהלרייכער; דא ווארען די בעסטע ווערקע וועגען מעכאַניק, מאַטעמאַטיק, פיזיק, געאָ-גראַפיע, געאָלאָגיע און זאָ ווייטער; איבערהויפט ווערקע וועגען נאַטור-וויסענשאַפט, מיט וועלכע דער קאַפיטאַן האָט ווי עס ווייזט אויס זעהר אָפט זיך אַם ליעבסטען בעשעפטיגט. צווישען דיעזע לעצטע ביכער האָב איך אויך געפונען מיינ אייגענע פּערפאַסונג, אין צוויי בענדער, צוליעב וועל-כע קאַפיטאַן נעמאָ האָט מיך יעצט מיט אזוי פיעל עהרע און אַכטונג אויפֿ-גענומען. איין אַנדער ווערק, וועלכע יאָזעף בערטראַנד האָט ארויסגעגעבן בען אין יאָהר 1865, איז געווען דאָס לעצטע אין דיעזער ביבליאָטעק; און דאפון האָב איך געקענט פּערשטעהען אַז דער נאַטירלעך איז וואהרשיינ-ליך צו יענער צייט פּערטיג געוואָרען מיט אלע זיינע אויסשטאַטונגען, און אויף דיעזען אופן פיהרט קאַפיטאַן נעמאָ זיין לעבען אונטער'ן וואסער שוין אונגעפעהר דריי יאָהר. איבריגענס גלויב איך אַז מיט דער צייט וועט עס מיר וועגען דיעזע זאָך מעגליך זיין גענויער צו ערפאהרען.

„מיינ הערר“ האָב איך געזאָגט צום קאַפיטאַן „איך דאַנק איך איבער-הויפט זעהר פיעל פיר די ערלויבנים מיט דיעזע ביבליאָטעק זיך צו בענוט-צען. זי ענטהאַלט ווירקליך אין זיך די שענהנסטע אוצרות פון ליטעראַטור און וויסענשאַפט.“

„דיעזער זאַל“ האָט דער קאַפיטאַן ערקלעהרט „איז ניט נור צום לעזען זאָנדערן אויך צום רויכען.“

„צום רויכען?“ בין איך פּערוואונדערט געוואָרען „איז דען מעגליך רויך-אַרטיקלען אויף דעם נאַטירלעך צו בעקומען?“

„געוויס! פארוואָס ניט?“

„דאן מוז איך גלויבען אַז איהר האָט נאָך אלע בעציעהונגען מיט די בעוואָהנטע ערד ניט אבגעבראַכען.“

„איהר אורטהיילט ניט ריכטיג, הערר פּראָפּעסאָר; איך בעקום מיי-נע רויך-מאַטעריאַלען אויך פון מעער. נעהמט דיעזע סינאַר, זי איז ניט פאבריצירט געוואָרען פון האוואַנאַ-בלעטער; דעננאָך, אויב איהר זייט אַ קענער, וועט איהר שוין מיט איהר צופריעדען זיין.“

מיט דיעזע ווערטער האָט ער מיר דערלאנגט אַ סיגנאַר, וועלכע איז געווען זעהר שעהן געאַרבייט און האָט אויסגעוויעזען ווי פון נאָלד-בלעטער. איך האָב איהר אָנגעצונדען אין אַ פייער-בעהעלטער, פון אַ פראכטפאָלע שטאַטוע, אויף איין עלעגאַנטען פּוס-געשטעל, און האָב אָנגעפאנגען צו רויכען מיט דעם געפיהל פון אזא פּערגניגען, וואָס יעדער וועלכער איז דאָ צו געוואָהנט מוז שפיערען, ווען ער האָט שוין דאָס צייט צוויי טעג ניט געקענט געניעמען.

„דאָס איז פּאָרטרעפּליך“ האָב איך זיך אָבגערוּפּען אָבער קיין טאַבאַק איז עס ניט.“

„ניין, דאָס איז ווירקליך קיין טאַבאַק פון די ערד-פלאַנטאַציעס. איך אַרבייט אויס דיעזען מאַטעריאַל פון אַ געוויסען אַרט זע-גראַף, וואָס ענט-האַלט אין זיך דיעזעלכע ניקאָטין-שטאַפּען ווי טאַבאַק. ביינקט איהר יעצט בעסער נאָך אַ האַוואַנאַ סיגאַרע, הערר פּראָפעסאָר?“

„קאַפיטאַן, געגען אייערע סיגאַרען איז האַוואַנאַ נאָר ניט ווערטה.“
„דאן רויכט זיי ווי פיעל איהר ווילט, ניט טראכטענדיג פון וואָגען און ווי זיי האָבען זיך גענומען. עס איז אפילו פיר זיי קיין אַקציוז ניט אָבגע-צאהלט, דעננאָך גלויב איך שאַדעט עס ניט צו זייער געשמאַק.“
„געוויס ניט!“ האָב איך געלאכט אויף דעם קאַפיטאַן'ס וויטציגע בע-מערקונג.

ער האָט יעצט געעפענט אַ צווייטע טהיר, גראַדע געגען די יעניגע דורך וועלכע מיר זיינען אין דיעזע ביבליאָטהעק-צימער געקומען, און מיר זיינען אַריינגעגאַנגען אין אַ גאַנץ גרויסען גלענצענדיג-ליכטיגען זאַל. דאָס וואַר אַ פראכט-צימער, מיט האַלב-רונדע ווינקלען, עלף עללען לאַנג, זיעבען ברייט און זעקס די הויף. דער גאַנצער דעק פון דיעזען זאַל איז געווען געציערט מיט די שעהנסטע מאלערייען און העלל ערלייכטעט, מיט אַ ווייסען, מילדען שיינ, וועלכער האָט זיך פאַנאַנדער געגאַסען אויף אַלע מערקוויר-דיגע זעלענהייטען פון דיעזען מוזעאום. יא, דאָס וואַר ווירקליך אַ מיר זעאום, אין וועלכען נור אַ געבילדעטער, רייך-בעמיטעלטער מאַן האָט גע-קענט אויפזאַמלען אַזעלכע אוצרות פון נאַטור און קונסט.

דרייסיג בילדער, פון וועלכע יעדער איינע איז געווען אַ זעלטענע מיסטערווערק, וואַרען אויסגעשטעלט ווי אַ גלענצענדע גרופע אין ראַהמען פון גלייכער פאָרם, ארום די ווענד, וואָס זיינען טאַפעציערט אין אַ שטרענג-קונסטפאָלען שטיל. איך האָב צווישען זיי געזעהן אַזעלכע פּאָרטרעטען פון העכסטען ווערטה, וואָס וואָלטען אין יעדע וועלט-אויסשטעלונג אַרויס-גערוּפּען די גרעסטע בענייסטערטע בעוואַנדערונג; און אין די ווינקלען

פון דיעזען ערהאכענעם מוזעאום זיינען געשטאנען טהייערע סטאטוען פון
בראָזן און גאָלד, נאָכגעבילדעט נאָך די שעהנסטע אַנטיק מוסטערס.
„הער פּראָפּעסאָר“ האָט דער קאָפיטאן צו מיר געזאָגט „ענטשולדיגט
מיר אויב איהר געפינט דאָ אירגענד וועלכע אונאַרדנונגען.“
„מיין הער“ האָב איך ערווידערט „אַבוואָהל איך ווייס ניט ווער איהר
זייט דערקען איך אָבער אין אייך אַ וואַהרען קינסטלער.“

„ניין, הער אַראָנאָקס; העכסטענס בין איך נור אַ ליעבהאַבער פון
קונסט. עס פלעגט מיר אַ מאָל מאַכען פרייר צו זאמלען אזעלכע שעהנע
ווערק פון מעגשען־האַנד געשאַפען. איך האָב שטענדיג געזוכט און עס איז
מיר געלונגען אייניגע ווערטפהאַלע זאַכען צוזאַמען צו ברענגען. דאָס זיינען
מיינע לעצטע עררינערונגען אן די ערד, וועלכע איז שוין פיר מיך ווי אב־
געשטאַרבען.“

„אָבער איהר בעשעפטיגט זיך וואַהרשיינליך זעהר פיעל מיט מוזיק“
האָב איך געזאָגט, צייגענדיג אויף אַ שעהנע אַרנעל־פּיאַנא, אויף וועלכע
עס זיינען געלעגען פאַרטיטורען פון וועבער, ראָססיני, מאַצאַרט, מעערבער
און אַנדערע גרויסע קאָמפּאָזיטאָרען.

„יא, דאָס זיינען אויך נור אַנדענקונגען פון יענע פערשוואַונדענע,
לענגסט פערשוואַונדענע צייט“ האָט דער קאָפיטאן געזאָגט שטילערהייט,
אזוי ווי צו זיך אַליין, וועהרענדר ער איז געבליעבען זיטצען טיעף פערטראַכט
אין זיינע געדאַנקען און איך האָב אונטערדעסען זיך ניט געקענט זאט אַנט־
קוקען אויף די מערקווירדיגע אוצרות פון דיעזען סאַלאָן. עס ווארען דאָ
זעלטענהייטען פון דעם נאַטור־רייך, וואָס האָבען געהאַט אַ גרויסען ווערט, אַ
די טהייערסטע מושלען (מויער קעפּף) און אַנדערע געגענשטאַנדען פון מעער,
וועלכע דער קאָפיטאן נעמאָ האָט וואַהרשיינליך אַליין אויפגעזאַמעלט. אין
מיטען זאַלאָן איז געשטאַנען אַ שפּרינג־ברונען, מיט אַ בעקען וואָס וואר
געמאַכט פון איין איינציגע מושעל, אזוי גרויס אז דער ראַנד פון דיעזען
בעקען האָט געמאַסטען מעהר ווי זעקס עללען ארום. דער גלאַנץ פון דיע־
זעם פראַכטווערק און די וואַסער־שטראַהלען האָבען זיך אָנגעשפּיעגעלט
מיט די שעהנסטע פאַרבען אונטער דער עלעקטרישער בעלייכטונג. דיעזע
ריעזען־מושעל איז אַלזאָ געווען פיעל גרעסער ווי די יעניגע וואָס די רעפּוב־
ליק פון ווענעדיג האָט אַ מאָל געשאַנקען דעם פראַנצויזישען קעניג פראַנץ
דעם ערסטען; אָבוואָהל יענע רעכענט זיך אַלס איינע פון די גרעסטע אין
דער וועלט.

אויפֿן נאַלענדער ארום דעם בעקען זיינען געשטאַנען אונטער גלעזער־
נע דעקען, פּעריצערט מיט נאָלרענע איינפאַסונגען, די קאָסטבאַרסטע פּאַָ־
דוקטען פון מעער. אויף יעדען דעקעל איז אַנגעקלעפט איין עטיקעטע, מיט

די בעשרייבונג פון יעדען געגענשטאנד בעזונדער. מען קען זיך לייכט פאָר-
שטעלען וואָס פיר א פריידע עס איז געווען פיר מיך, אַלס נאַטורפּאָרשער,
דיעזע זעלטענהייטען צו בעטראַכטען.

עס גיבט אין ים אזא קלאסע ברואים וואָס ווייזען אויס ווי פלאַנצונ-
גען, אָבער זיי זיינען אין דער וואהרהייט לעבעדיגע טהיערע, וועלכע ווע-
רען בעצייכענט אין דער נאַטורגעשיכטע מיט דעם אַלגעמיינעם נאָמען „זאָאָ-
פיטען“. פון די גרופּע פּאָליפען און עכינאָדערמען (אזעלכע טהיער-פּלאַנ-
צונגען מיט שמעכעדיגע הויטען) איז דאָ געווען צו זעהען די מערקווירדיגס-
טע מוסטערען. פון דעם זאָרט מאַלוסקען האָבען זיך דאָ געפונען אזעלכע
טהייערע שטיקער פון וועלכע יעדער געלעהרטער וואָלט געמוזט ערשטוינט
ווערען זיי בעטראַכטענדיג. אויף איין אנדער שמעלע, אין בעזונדערע גע-
דעקטע פּאָכען, זיינען געלעגען גאנצע רייהען פון די שעהנסטע שניר פּערל,
וואָס האָבען געבליצט מיט די פּראַכטפּאָלע פּערשיעדענהייט פון זייערע
פּאַרבען. אייניגע פון די זעלבע פּערלען זיינען געווען אזוי גרויס ווי דאָס איי-
פון א טויב, דאָס הייסט, נאָך פּיעל טהייערער ווי די יעניגע בעריהמטע
פּערל וואָס געפינען זיך נור אין דעם בעזימיץ פון דעם פּערוזישען שאַך. דער
ווערט פון די זעלבע זאַמלונג איז גאָר ניט געווען מעגליך מיט די גרעסטע סומע
געלד צו בעשטימען. וועהרענד איך בין געשטאַנען קוקענדיג מיט ענטזיקטע
בליקען און זיך פּרעגענדיג אין געדאַנקען פון וואנען דער קאַפיטאַן האָט גע-
קענט צוזאַמען נעהמען אזעלכע אונגעהויערע אוצרות האָט ער זיך פּלוצלונג
אָנגערופּען :

„איהר בעטראַכט מיינע מושעלן און פּערלען, הערר פּראָפּעסאָר. זיי
קענען ווירקליך יעדען נאַטורפּאָרשער גרויס פּערגניגען פּערשאַפען ; אָבער
פיר מיך האָבען זיי נאָך אַ בעזונדערען רייז, דאָרום ווייל איך אַליין האָב
זיי אויפגעזאַמעלט, און עס גיבט אויף דער וועלט קיין ים אין וועלכען איך
האָב ניט דורכגעפּאָרשט זוכענדיג די זעלבע קאָסטבאַרקייטען.“

„מען קען בעגרייפּען, קאַפיטאַן, אַז עס איז ווירקליך אַ פּריידע דער
בעזיטצער פון אזעלכע שעטצבאַרע זאַכען צו זיין, איבערהויפּט נאָכדעם ווי
מען האָט זיי אַליין אויסגעפונען. קיין מוזעאום אין אייראָפּא האָט ניט אזאַ
זאַמלונג פון די זעלטענסטע ים-פּראָדוקטען. אָבער בעוואונדערנדיג די זעלבע
אַלע זעלטענהייטען, וואָס איך זעה דעם ערסטען מאָל אין מיין לעבען,
שמעלט זיך מיר פּאָר נאָך איין זאָך, וועלכע איז נאָך פּיעל מערקווירדיגער,
נעמליך, דאָס שיף נאָטיילוס, אין וועלכע מיר געפינען זיך. איך וויל זאָגן
נאר אין אייערע געהימניסע ניט אַריינדינגען, דאָך מוז איך זאָגען אַז
די אונערקלעהרליכע קראַפט וואָס די זעלבע שיף ענטהאַלט אין זיך, די מאַשי-
נערייען וועלכע לענקען איהרע בעוועגונגען, די זעלבע וואָס בעלעכט דעם

שטאהלענעם קערפער פון נאומילום — דאָס אַלעס וועקט אויף מיין ניגרי-רינקייט ביז די העכסטע שטופע. איך זעה אויף די ווענד פון דיעזען זאַלן אַזעלכע אינסטרומענטען וואָס זייער בעשטימונג און געברויך איז מיר גאַנץ אונבעקאַנט, איז מיר ערלויבט צו פרעגען . . .”

„הערר אַראָנאַקס” האָט דער קאַפיטאַן מיך אונטערבראַכען „איך האָב איך געזאָגט אַז איהר זייט אויף מיין שיף פּאַלשטענדיג פריי, דאָרום מענט איהר אויך וויסען און זעהען אַלעס וואָס איהר פערלאַנגט. אויב איהר ווילט מיין שיף איבעראַל בעטראַכטען וועט עס מיר מאַכען פּערגניגען איך צו בע-גלייטען און יעדע זאַך צו עקלעהרען.”

„איך ווייס ווירקליך ניט ווי איך זאַל איך פיר דיעזע העפליכקייט דאַנקען, אָבער עס איז מיר זעהר שווער איך אזוי פיעל צו בעמיהען. איך וואָלט נור וועלען פרעגען צו וואָס נומצען אייגענטליך דיעזע פיזיקאלישע אינסטרומענטען —”

„גראַדע אַזעלכע אינסטרומענטען וועט איהר געפינען אין מיין צימער, הערר פּראָפעסאָר, און דאָרט וועל איך איך זייער בעדייטונג ערקלעהרען. קומט; איך וועל איך יעצט אויך צייגען אייער אייגענע קאָיטע, דען אַלס בעשטענדיגער פּאַסאַזשיר פון נאָומילום מוזט איהר דאָך אייער בעשטימטע וואָהנונג האָבען.”

מיר זיינען ביידע אַרויסגעגאַנגען און דער קאַפיטאַן האָט מיך געפיהרט דורך איין אַנדער קאָרידאָר, אין דעם פּאַדערסטען טהייל פון שיף. מיר זיינען אַריינגעקומען אין איין עלעגאַנטע צימער, וועלכע וואַר אויסגעפּוצט מיט די שעהנסטע מעבל, טואַלעטען, אַ בעט און אַלע בעקוועמליכקייטען, פיר וועלכע איך האָב מיין ווירטה ווירקליך געמוזט העכסט דאַנקבאַר זיין.

„אייער צימער איז די נעכסטע פון מייע” האָט ער געזאָגט, עפ-נענדיג אַ צווייטע טהיר דערביי „און פון מיין צימער קען מען אַריינקומען אין דעמזעלבען זאַל, פון וועלכען מיר זיינען יעצט אַרויסגעגאַנגען.”

אין קאַפיטאַן'ס וואָהנונג איז גראַדע ניט געווען צו זעהען קיין איברי-גע לוקסוס, קיינע פּערציערונגען, נור דאָס וואָס איז שטרענג נויטהווענדיג. איין אייזערנע בעט, איין אַרבייטס טיש, אייניגע שטיק מעבל — דאָס וואַר אַלעס.

„זעצט זיך, הערר פּראָפעסאָר, האָט ער געזאָגט, אַלס מיר זיינען דאָ אַריינגעקומען, און דאן האָט ער אָנגעפאַנגען זיינע ערקלעהרונגען.

צוועלפטעם קאפיטעל.

די קראפט פון עלעקטריציטעט.

„דא זעהט איהר, מיין הערר, דעם אפאראט וועלכער איז נויטהיג צו די פיהרונג פון מיין שיה“ האָט ער זיך אָבגערוּפּען, צייגענדיג אויף פּערשיעדענע אינסטרומענטען וואָס זיינען געהאַנגען אויף די ווענד פון ציי- מער, „איך האָב זיי דאָ, גראַדע ווי אין זאַלצן שטענדיג אונטער מינע אוי- גען, איך זאָל צו יעדע צייט קענען ריכטיג וויסען, וואו איך געפין זיך אין מיטען ים, און נאָך וועלכע ריכטונג איך פּאָהר. אייניגע פון דיזע אינ- סטרומענטען זיינען אייך דאָך וואהרשיינליך בעקאנט. דער טהערמאָמעטער וואָס צייגט די גראַדען פון היטץ און קעלט; דער באַראָמעטער, אום דאָס געוויכט פון די לופט צו בעשטימען און דער היגאָמעטער, וועלכער ווייזט ווי פיעל פייכטקייט עס געפינט זיך אין דער לופט. דאָס וועטטער-גלאָז פּערקינדיגט אַ שטורם, איידער ער קומט נאָך אָן; דער קאָמפּאָס צייגט די ריכטונג וואוהין מען וויל פּאָהרען; דער סעקסטאַנט בעשטימט די הויכ- קייט פון די זונן, אום מען זאָל דאָרויף קענען בערעכענען אין וועלכער געגנד דער וועלט מען געפינט זיך; דער כראָנאָמעטער צו מעסטען די צייט און בעשטימען דעם אָרט אויפ'ן אָפענעם ים; און ענדליך די טאַג און נאַכט-ספּאַקטיווען, וואָס דיענען מיר ווייט ארום דעם גאַנצען מער צו בע- טראַכטען, דאן ווען דער נאַטילוס שווימט פון אויבען אויפ'ן וואסער.“

„דאָס זיינען געווענהליכע אינסטרומענטען, וועלכע אַלע זענען פּאַהרער מוזען בענוטצען“ האָב איך ערוויערערט, „זייער געברויך איז מיר גענוג בע- קאנט. אָבער איך זעה דאָ אנדערע, וואָס דיענען וואהרשיינליך צו די ספּע- ציעלע נויטהווענדיגקייטען פון דעם נאַטילוס, אַלס אונטערוואסערדיגע שיה. דיזע ציפּערבלאַט, מיט דעם ווייזער וואָס לויפט אויף איהר ארום, איז דאָך געוויס אַ זאָרט מאָנאָמעטער?“

„יא, א מאָנאָמעטער. ער צייגט ווי שווער די דריקונג פון וואסער איז און דאָרויף קען איך צו יעדע צייט וויסען ווי טיעף דאָס שיה געפינט זיך אין ים.“

„און דיזע אינסטרומענטען, פון וועלכע איך הויב נאָר ניט אן צו פּער- שטעהען דעם געברויך?“

„הערט מיר צו אויפּמערקזאַם“ האָט דער קאפיטאַן נאָך אַ קורצען שווייגען זיך אָבגערוּפּען, „דען פריהער מוז איך אייך אייניגע ערקלעהרונגען געבען. אויף מיין שיה העררשט אַ שטאַרקע, שנעללע, פּאָלגזאַמע און זעהר

נוטצליכע קראפט. זי גיבט מיר אלעס וואָס איך בעדארף, בעליכטעט, ערוואַרט און זעצט מייענע מאַשינערייען אין בעוועגונג; קורץ, זי איז די איינציגע לעבענס־קראַפט פון מיין נאַטירלעך און איהר נאָמען איז: עלעקטריציטעט.

„עלעקטריציטעט?“ בין איך עטוואַס איבערראַשט געוואָרען, אָבער ווי ווייט איך האָב בעמערקט די שנעלע בעוועגונגען פון אייער נאַטירלעך קען די קראַפט פון עלעקטריציטעט אזוי פיעל ניט געבען. אלע ענטדעקונגען וואָס זיינען ביז יעצט מיט דיעזען שטאַף געמאַכט געוואָרען האָבען נאָך אזעלכע שטאַרקע ווירקונג ניט בעווייעזען.

„הערר פּראָפּעסאָר“ האָט דער קאָפיטאָן ערווידערט „מיין עלעקטרי־ציטעט איז ניט דערזעלבער פון וועלכען יעדער מאַן ווייס; און דאָס איז פּאָרלויפֿיג אלעס וואָס איך קען אייך דאָרויף ענטפּערען.“

„איך וויל אייך ניט צודרינגען, מיין הערר, און מוז נאַטירליך בלייבען ביי מיין ערשטוינען. ערלויבט מיר נור איין איינציגע פּראַגע, אויף וועלכע איהר קענט אויך ניט ענטפּערען, אויב זי איז ניט פּאָסענד. וואו נעהמט איהר אייגענטליך די שטאַפּען, וועלכע זיינען נויטהווענדיג אום דעם עלעקטריציטעט ארויסצוברענגען, ווען איהר האָט קיין שום פּערבינדונג ניט מיט די ערד? וואו בעקומט איהר צום ביישפּיעל צינק, וועלכע ווירד דאָס פּערברויכט, און מוז זיך דאָך שליעסליך ביי אייך ענדיגען?“

„איך וויל אייך אויף דיעזע פּראַגע ענטפּערען. צוערסט מוז איך אייך זאָגען אז אויפ'ן גרונד פון ים געפינט איהר ניט נור צינק, זאָנדרען גאַנצע מינגעס פון אייזען, זילבער, גאָלד און פיעלע אנדערע מעטאלען, וועלכע מען קען גאנץ לייכט פון דאָרט אויפזאַמלען. אָבער איך געברויך דיעזע מעטאלען ניט, דען אום מיין עלעקטריציטעט צו בעקומען האָב איך א פיעל בעסערען, שטאַרקערען מיטעל, וועלכע איז אויך מעהר פּראַקטיש, ווייל איך קען איהם צו יעדע צייט ערהאַלטען.“

„און איין וואָס בעשטעהט דיעזער מיטעל, אויב עס איז ערלויבט צו פּרעגען?“

„אין דעם וואַסער פון ים.“ האָט דער מערקווירדיגער מענש צו מיין גרויסען ערשטוינען געענטפּערט „איהר ווייסט דאָך וואהרשיינליך אז אין ים־וואַסער געפינען זיך פּערשיעדענע כעמישע שטאַפּען, ווי צום ביישפּיעל; כלאָר־מאַגנעזיום, זאַלץ זויערע קאָלי, בראָם מאַגנעזיום, שוועפעל זויערע און קוילענזויערע פון קאָלד, אָבער מעהר ווי דאָס אלעס ענטהאַלט דאָס וואַסער אין זיך כלאַר־סאָדע און פון דיעזע סאָדא נעמליך ציעהע איך ארויס דעם עלעמענט וואָס איז נויטהיג פיר מיין עלעקטריציטעט.“

„כלאָרסאָדא?“ בין איך ערשטוינט געוואָרען.

„נאנץ געוויס, מיין הערר; ווען איך צומיש דאָס מיט קוועקזילבער האָב איך איין עלעמענט וועלכער איז העכסט פּאַרטערפליך פיר מיין ציעל. קוועקזילבער נוצט זיך קיינמאָל ניט אָב, נור דער כלאַרסאָדא ווירד פּער־ברויכט, און דאָס בעקום איך צו יעדע זיט פון מעער. איך וויל אייך אָבער נאָך איין זאך בעמערקען, הערר פּראָפעסאָר, אז דער עלעקטריציטעט וואָס פליעסט אַרויס פון דיעזען שטאָף איז אין דאָפּעלט שטאַרקער ווי דעריעניגער וואָס מען ערהאַלט געוועהנליך פון צינק.“

„זעהר גוט, קאפיטאן; איך קען בעגרייפּען אַז סאדא איז פיר אייך דאָס בעסטע מיטעל, וועלכעס איהר האָט אויסערדעם די מעגליכקייט יעדע צייט צו בעקומען. אָבער איהר מוזט דאָך דאצו אליין אויך האָבען עלעקטרי־ציטעט, אָדער ריכטיגער צו זאָגען היטץ, אום דאָס סאָדא פון וואסער אויסצוציהען און צו פאבריצירען, ווי מאַכט איהר דאָס? אויף יעדע ביסעל סאדא וואָס איהר קענט געווינען דורך אַזאַ פּראָצעס מוזט איהר דאָך פיעל מעהר עלעקטריציטעט פּערברויכען!“

„הער פּראָפעסאָר, איך דארף נאָר ניט פּערווענדען קיין עלעקטריציטעט אום דעם כלאַרסאָדא פון וואסער צו בעקומען; איך מאַך עס נאנץ איינפאך מיט די היטץ פון שטיין־קוילען.“

„שטיין־קוילען? דאָ אין מיטען ים?“

„וואָל זיין ים־קוילען.“ האָט ער נאנץ רוהיג געענטפּערט.

„דאָס הייסט אלזאָ איהר נעהמט קוילען פון די מינעס וואָס געפינען זיך אונטערן גרונד פון ים?“

„הערר אראַנאָס, איהר וועט מיט דער צייט זעהען מיט וועלכע מיט־לען איך מאַך דאָס. האָט נור עטוואס געדולד אָבצואוואַרטען. פּאַרלויפּיג ווייסט איהר, אַז איך בעקום נור פון ים די בעסטע מיטלען פיר אזא מין עלעקטריציטעט, וועלכער גיבט מיר אַלעס וואָס איך דארף, ווארעמקייט, ליכט, ביזוועגונג, קורץ — דאָס גאנצע לעבען.“

„אָבער דאָך ניט די לופט צום אטהמען?“

„אָה, דאָס איז פון די קלענסטע זאכען! איהר ווייסט דאָך וואָהר־שיינליך אַז לופט קען מען אימער פאבריצירען, פון געוויסע כעמישע שטאָף־פּען; אָבער מיר איז דאָס ניט נויטהיג, דען איך קען צו יעדע צייט ארויפ־שטייגען אויפ'ן וואסער פון מעער. דעננאָך נוצט מיר אויך דער עלעקטרי־ציטעט אין דיעזער הינזיכט; ער טרייבט געוואלטיגע פומפען, וועלכע פּרעסען צוזאמען פיעל לופט אין בעזונדערע געדיכט־אַבגעשלאָסענע רוימען, אום מיר זאָלען קענען נאָכהער מיט דיעזע פּאַרבערייטעטע לופט זיך ביס־לאַכווייז בענוטצען, זאָ דאָס איך קען פּערבלייבען אונטער'ן וואסער ווי לאַנג איך וויל.“

„קאפיטאן“ האָב איך אויסגערופען „איערע ערקלעהרונגען זיינען ווירק-ליך איבערראשענד! איך זעה אז איהר האָט ענטדעקט פיעלע אזעלכע זאכען וואָס מענשען וועלען נאָך דארפן לאנג ארכייטען איידער זיי וועלען דאָס דערגעהען.“

„איך ווייס ניט אויב זיי וועלען דאָס דערנעהען“ האָט דער קאפיטאן מיט אַ קאלטע מיענע גון פּעראכטונג געענטפערט „נור ווי די זאך איז האָט איהר יעצט אַ ריכטיגע ערקלעהרונג וועגען די קראפט וואָס ווירד אויפ'ן נאר טילום אנגעווענדעט. זי לייכטעט אונז גלייכמעסיג און אויסדרויערליך, אַזוי ווי אַ זונענליכט וואָס ווירד קיינמאָל ניט אויסגעלאָשען. יעצט בעטראכט דיעזע אוהר; זי איז עלעקטריש, און דורך דיעזע קראפט געהט זי אַזוי רעגעלמעסיג אַז קיין ברענגאַמעטער אין דער וועלט קען זיך מיט איהר ניט פּערגלייכען. איך האָב איהר נאָך דעם איטאַליענישען סיסטעם איינגעטהיילט אין 24 שטונדען, דען פיר מיך עקסוסטירט קיין אונטערשיעד פון נאַכט און טאָג; קיין זונן און קיין מאָנד; נור מין אייגענע עלעקטרישע בע-לייכטונג, וועלכע איך געהם מיט זיך אין די טיעפסטע אבגרונדען פון מער. זעהט איהר, אין דיעזען אייגענבליק איז גראדע צעהן אוהר אין דער פריה.“ „יא, גאנץ ריכטיג.“

„נאָך אין אנווענדונג פון עלעקטריציטעט איז פּאָלענדע: דיעזעס ציפּער-בלאט וואָס שמעהט פאר אונזערע אויגען ווייזט מיר יעדע צייט ווי שנעל דער נאוטילום פּאָהרט. איין עלעקטרישער דראָהט ברענגט איהר אין פּערבינדונג מיט די שרויבע פון לאָג, און דער לאָג, ווי איהר ווייסט, איז איין אפּעראט וואָס מעסט דעם גאנג פון שיף. איהר זעהט, אַז יעצט פּאָהרען מיר מיט די מעסיגע געשווינדיגקייט פון פּופּצעהן מייל אַ שטונדע.“ „וואונדערבאר, העכסט וואונדערבאר! איך זעה, קאפיטאן, אַז ווען די מענשען אויף דער ערד זאָלען וויסען מיט די עלע-טרישע קראפט זיך אַזוי פיעל צו בענוטצען וואָלטען זיי מעהר זאָגאר די הילפע פון פייער, וואסער און דאמף ניט געדארפן האָבען.“

„מיר זיינען נאָך ניט פּערטיג, הער אַראָנקאס“ האָט קאפיטאן נעמאָ געזאָגט אויפשמעהנדיג „אויב איהר האָט לוסט יעצט מיט צו געהען וועל איך אייך צייגען דאָס הינטערע טהייל פון נאוטילום.“

אין דער טהאַט האָב איך פּאַרלויפּיג געזעהען נור דאָס פּאַרדערטהייל פון דיעזען אונטערוואסערדיגען שיף, וועלכעס פיהרט פון מיטען נאָך דיע-זער זייט, און איז איינגעטהיילט אין די צימערען וואָס זיינען שוין אויבען בעשריעבען, און אויסער דעם אַ רוים פון אונגעפּעהר אַכט עללען, אום די צוזאַמענגעפּרעסטע לופט איינצוהאַלטען. יעדעס צימער איז אייגע פון די אנדערע אבגעטהיילט מיט וואַסער-זיכערע ווענד און סחירען, אַז קיין איינ-

ציגעס טראָפּען זאָל פון איינע אין די אנדערע ניט קענען אַרײַנקומען, זאָ דאָס ווען עס זאָל זיך מאַכען אַ פאַל אַז אין איין צימער וועט וואַסער אַרײַנ- דרינגען, דאן קען עס די איבריגע טהיילען פון שיף ניט שאַדען. דיעזע אלע רוימען און צימערען פּערנעהמען דעם גאַנצען פּאָדערסטען טהייל פון שיף אונגעפּעהר ביז פּערציג עללען לאַנג.

איך בין געגאַנגען מיט'ן קאַפיטאַן נעמאָ דורך דעם קאָררידאָר פון פּאָר- דערסטען טהייל ביז מיר זיינען געקומען צום מיטעלפּונקט פון שיף. דאָ האָב איך דערזעהען צווישען צוויי וואַסער-זיכערע ווענד אַ מין שאַכט, אין וועלכע עס איז געשטאַנען בעפעסטיגט צום וואַנד איין אייזערנער לייטער, וואָס פיהרט נאָך אויבען צום פּערדעק. איך האָב געפּרענט דעם קאַפיטאַן, צו וואָס דיעזע לייטער ווירד בענוצט.

„אום נאָך די קליינע שיפעל צו קומען.“ האָט ער געענטפּערט.
„ווי? איהר האָט אויפ'ן נאָטילאָס אַ קליינע שיפעל אויך?“ בין איך ערשטוינט געוואָרען.

„געוויס; זאָגאר אין אויסגעצייכענטע, לייכטע און זיכערע, וועלכע מיר בענוטצען צו פּאָהרען שפּאַציערען און פיש צו פּאַנגען.“
„אַבער דאן מוזט איהר דאָך אַרויפּשטייגען אויבען, אום פון נאָטילאָס אין דאָס קליינע שיפעל זיך אַרײַנצוזעטצען.“

„ניין, דאָס איז נאָר ניט נויטהיג. דאָס שיפעל געפינט זיך אויבען אין אַ בעזונדער אַבגעשלאָסענעם רוים, אונטערן פּערדעק. דער גאַנצער רוים איז געוועהנליך פון אלע זייטען מיט וואַסער-זיכערע ווענד אַרום גע- בויט. מיט דיעזע לייטער קום איך אין יענע רוים, וואו דאָס שיפעל גע- פינט זיך, און שליעס הינטער זיך די אינוועניגסטע טהיר; דאָס שיפעל זעלבסט איז אויך זיכער פּערדעקט אַז קיין וואַסער זאָל ניט קענען אַרײַנ- דרינגען. אַלס איך שטייג אַרײַן אין שיפעל און שליעס זיך אָב גיב איך אַ געוויסען צייכען דורך איין עלעקטרישען דראַטה צו מיינע לייטע; זיי עפּנען מיט אַ אינוועניגסטע שרויב דעם אויסערען פּערדעק פון שיף און מײן שיפעל שוסט אַרויף ווי אַ פּייל אויפ'ן ים, דען איהר ווייסט דאָך, אַז יעדער קערפּער וואָס ענטהאַלט אין זיך לופט ווירד פון דעם וואַסער-דרוק געטריע- בען נאָך אויבען. קומענדיג אויפ'ן מער ציעהע איך אָב דעם פּערדעק פון מײן שיפעל, שטעל אַן די זעגלען מיט דעם רודער און פּאָהר וואוהין איך וויל.“

„אַבער ווי קומט איהר וויעדער צוריק צום נאָטילאָס?“
„איך קום נאָר ניט צוריק, הער אַראָנאַס; גראַדע פּערקעהרט זיער נאָטילאָס קומט צו מיר.“
„אויף אייער בעפּעהל, גראַדע דאן ווען איהר ווילט צוריק קעהרען?“

„געוויס, אויף מיין בעפעהל. איין עלעקטרישער דראטה האלט דאָס שיפּעל אין שטענדיגע פּערבינדונג מיט דעם נאַטירליכעם, זאָ דאָס איך קען צו יעדע צייט שיקען מיין בעפעהל דורך אזא טעלעגראַמע.“

„ווירקליך“ האָב איך אויסגערופען העכסט ענטזיקט פון דיעזע ער-קלעהרונג „דאָס איז דאָך אזוי ריכטיג און איינפאך!“

פארביי געהענדיג ווייטער האָב איך געזעהען אין א בעזונדערע קליינע קאָיוטע מיין דיענער קאָנסייל און עדוארד לענד, וועלכע זיינען געווען בע-שעפטיג זייער געשמאַקען מאהלצייט מיט אַ מונטערען אַפּעטיט צו פּער-צעהרען. פון ראנען האָט זיך געעפענט אַ טהיר און מיר זיינען אַרײַנגעקור מען אין אַ לאנגע קיך, וועלכע איז געווען אויפגעשמעלט צווישען די שפייכ-לערקאמערען.

דאָ האָב איך געקענט גענוי בעטראכטען ווי בעקוועם און ענערגיש דער עלעקטריציטעט ערפילט אַלע ארכיט וואָס זיינען נויטווענדיג צום קאָכען. די דראטהען וועלכע ציעהען זיך אונטערן אויווען דערהיטצען רעהרען פון פלאטינא, אין וועלכע די וואַרעמקייט ענטהאַלט זיך דויערהאַפט און ווירד רעגעלמעסיג פּערטהיילט. זי הייצט צו גלייכער צייט דיסטילאַציע-אַפּאַ-ראטען, וועלכע ציעהען ארויס פון דעם ים-וואַסער די פּערשיעדענע זאַלצען און כעמישע שטאָפּען, און דאן לייעפּערען זיי פאַרטערפליכע וואסער צום טרינקען. פון דער קיך קומט מען אַרײַן אין אַ באַדע-צימער, וועלכע איז איינגעאַרדענט מיט וואַנעס, וואַרמע און קאַלטע וואסער און מיט אַלע בע-קוועמליכקייטען.

די נעכסטע גרויסע צימער פון קיך איז די וואָהנונג פיר די מאַנשאַפּט פון שײף, אָבער די טהירען זיינען געבליעבען פּערשלאָסען און איך האָב דיע-זען רוים אינוועניג ניט געהאַט די מעגליכקייט צו בעטראכטען, זאָ דאָס איך האָב פארלויפּיג זאָגאַר דעם צאהל פון דיעזע שיפּס-לייטע ניט געקענט ערפאהרען.

אַ פיערטע וואַסער-זיכערע וואַנד האָט זיך געצויגען צווישען דיעזען זאַאל און דאָס מאַשינען-צימער. עס האָט זיך געעפענט אַ טהיר און איך בין אריין געקומען אין דיעזען רוים, וואו עס זיינען געשטאַנען אַלע אינ-סטרומענטען דורך וועלכע די בעוועגונג פון שײף ווירד רעגיערט. דיעזע ציי-מער איז די גרעסטע אין שײף, מעהר ווי צוואַנציג עלען לאַנג, און איז זעהר העלל בעלייכטעט. דאָ ווארען נאַטירליך צוויי בעזאָנדערע אבטהיילונגען, נעמליך: איינע אום די עלעקטריציטעט אויסצואַרבייטען און די צווייטע פיר די מעכאַנישע איינריכטונגען, וועלכע זיינען נויטהיג אום די שרויכע, דעם רודער און די פומפען צו טרייבען.

אנפאנגס בין איך עטוואס איבעראשט געוואָרען, שפיערענדיג אין דיע-

זען רוים א בעזאנדערען שטארקען גערוד. בעמערקענדיג אויף מיר דיעזען איינדרוק האָט דער קאפיטאן זיך אָבגערוּפּען :

„דאָס ריכט נור דער גאז. וואָס ענטוויקעלט זיך פון דעם סאדא, וועהר רענד דיעזער שטאַף ווירד דיסטיללירט ; אָבער דער אונאנגענעהמער גערוד איז ניט זעהר שטאַרק, און אויסערדעם ווירד דאָס גאַנצע שיף טאָג טעגליך גוט דורכגעלופטערט.“

אונטערדעסען האָב איך נאַטירליך מיט גרוים אינטערעס אָנגעפאנגען גענוי צו בעטראכטען די עלעקטרישע מאַשינע.

„ווי איהר זעהט“ האָט קאפיטאן נעמאָ ערקלעהרט „בענוטץ איך די עלעמענטען וואָס ווארען ענטדעקט פון דעם גרויסען כעמיקער בונזע, ווייל זיי זיינען פיעל שטאַרקער און גרעסער אלס די יעניגע וואָס ווארען געוועהנ-ליך געברויכט נאָך די סיסטעמע פון רוהמקאפּף. די עלעקטריציטעט ווירד געטריעבען נאָך הינטען, און דאָרט, דורך די קראפט פון גאנץ גרויסע עלעקטראַ-מאגנעטען, טרייבט זי אַ בעזונדערען סיסטעם פון פערשיעדענע רעדער, ברענגט אין בעוועגונג די שרויבע. נאַטירליך קען מען אנטשעלען די עלעקטרישע מאַשינע ווי מען וויל, שטאַרקער אָדער שוואכער, און דאן געהט דאָס שיף אויף שנעלער אָדער לאנגזאמער. די העכסטע קראפט פון מיין עלעקטריציטעט ווירקט אויף די שרויבע אזוי פיעל אַז זי דרעהט זיך אום הונדערט צוואנציג מאל אין אַ סעקונדע.“

„און ווי שנעל איז דאן די בעוועגונג פון אייער שיף ?“

„פופציג מייל אַ שטונדע.“

איך בין העכסט ערשטוינט געוואָרען. אונזערע וויכטיגסטע שנעל-דאמפּפער מאַכען ביי די גרעסטע אנשטרענגונג ניט מעהר ווי צוואַנציג מייל אין אַ שטונדע. איך זעה אַ מערקווירדיגע געהיימנים וועלכע איז מיר ניט ערקלעהרט געוואָרען. עס איז זאָגאר אַ בעוואוסטע זאך אַז די עלעקטריצי-טעט איז פיעל שטאַרקער אלס דאמפּף, אָבער אויף וואָס פיר איין אופן בענוצט זיך קאפיטאן נעמאָ אום אזא אונגעווערע קראפט אַרויסצוציעהען ? שטייגערט ער די עלעקטריציטעט זעלבסט ביו צו די העכסטע שפּאַנונג ? אָדער די עלעקטרישע מאַשינע איז געמאַכט געוואָרען נאָך אזא אונבעקאַנ-טען סיסטעם, אַז זי איז אים שטאַנד אַזעלכע שנעללע בעוועגונגען צו שאַפען ?“

„קאפיטאן נעמאָ“ האָב איך צו איהם געזאָגט „איך זעה מיט גרוים וואונדער אלעס וואָס דאָ טהוט זיך, אָבער ווי דאָס ווירד אָבגעטחון איז מיר נאָך ביז יעצט גאַנץ אונבעקאַנט. שטעהענדיג אויפ'ן פּערדעק פון „אייבראם לינקאָלן“ האָב איך גוט בעטראכט ווי אייער נאַטירליס מאַנעוּר-ירט און איך ווייס וואָס פיר אַ שנעלקייט ער איז אים שטאַנד צו בעווייזען,

איך פערשטעה אזוי פיעל אז איין אונגעהויער־שטארקער שטראם עלעקטרי־
ציטעט טרייבט די שרויבע און דער נאטילום געהט פארווערטס ; אָבער
דאָס אַליין איז נאָך ניט גענוג, איהר מוזט דאָך אויך קענען זיך בעוועגען
רעכטס און לינקס ; זיך אראָפּלאָזען און צוריק ארויפשווימען אויבען. ווי
קענט איהר עררייכען די טיעפניסען פון מער, וועהרענד דאָס וואסער פון
אונטען מוז אויך דאָך טרייבען צוריק, אזוי ווי יעדע קערפער וואָס ענט
האַלט אין זיך לופט ? ווי שטייגט איהר נאָכהער וויעדער ארויף איבער'ן
וואסער ? ענדליך ווי מאַכט איהר עס דאָס שיה זאָל קענען בלייבען שטע־
הען אין יעדע אומגעבונג, דאָס הייסט, איבער'ן וואסער, אין מיטען וואסער,
אָדער גאָר אויפ'ן גרונד ? בין איך פיעלייכט אונבעשיידען וועהרענד איך
שטעל אייך דיעזע פראגען ?

„ניין, הערר פראָפעסאָר“ האָט דער קאפיטאן מיר געענטפערט נאָך
א קורצען בעזיגען „דען יעדענמאלס וועט איהר דאָך אויף דיעזען שיה אי־
מער פערבלייבען. קומט מיט מיר אין זאלאָן ; דאָרט איז מיין ריכטיגע
ארבייט־צימער, און דאָרט וועל איך אייך ערקלעהרען אלעס וואָס איהר
ווילט ווענען דעם נאטילום וויסען.“

דרייצעהנטעם קאפיטעל.

דעם קאפיטאן'ס בערעכנונגען.

א קורצע צייט נאָכדעם זיינען מיר ביידע געזעסען אויפ'ן דיוואן אין
זאלאָן, רויכענדיג בעקוועם אונזעווע סיגאַרען, וועהרענד דער קאפיטאן
האָט מיר פאָרגעלעגט די פלאנען און די צייכנונגען, נאָך וועלכע דער נאָר
טילום איז געבויט געוואָרען, און דאביי אָנגעפאנגען פאָלגענדעס צו ער־
קלעהרען :

„דאָס שיה אויף וועלכען מיר געפינען זיך, הערר אראָנקאס האָט דעם
געשטאַלט ווי א לאנגער צילינדער, פון וועלכען ביידע ענדען זיינען צוגעד־
שפיצט. איהר לענג איז אַכטציג עללען, איהר ברייט אין מיטען — ניין
עללען ; דאָס הייסט אַלזאָ, אז די ברייט געגען די לענג איז וועניגער אַלס
איינס געגען צעהן, ווי אַלע געוועהנליכע שנעל־דאמפּפער זיינען געבויט.
די צוגעשפיצטע ענדען ווערען געמאַכט מיט דעם צוועק, אום דעם וואָס
סער דורכצושניידען, אז דער לויף פון שיה זאָל ניט געהינדערט ווערען.
„פון דיעזע מאַס וואָס איך ערקלעהר איז לייכט צו בערעכנען, אז דער
נאטילום האַלט אין קוואַדראַט איין טויזענד און הונדערט עללען, וועהרענד

זיין קוביק־מאאס בעטרעפט פופצעהן הונדערט און דרייצעהן עללען, — דאָס וועט אלזאָ הייסען אז מיט דיעזע שווערקיט פערדרענגט ער גראדע אזוי פיעל טאָנען וואסער ווי פיעל קוביק עללען ער ענטהאַלט.

„אלס איך האָב געמאַכט פערטיג די פלאנען פיר דיעזע אונטערוואסער־דיגע שיף האָב איך געוואָלט אז ביי איהר געוועהנליכע האַלטונג זאָל זי שטע־הען איבער'ן וואסער מיט איין צעהנטעל פון איהר קערפער; דארום האָב איך געמוזט ברענגען די שווערקיט פון שיף נור אויף דרייצעהן הונדערט איין און זעכציג טאָנען, און דאָס איז איהר ווירקליכע געוויכט.

„דער נאָטילוס איז אַ דאָפּעל־שיף; אין זיין אויסערליכען קערפער איז אריינגעשטעלט נאָך איינער, איין אינערליכער, וועלכער איז צוואמענ־געשלאָסען צו דעם אויסער'ן מיט שטאַרקע, דויערהאַפטע קלאַמערס. דער וויעדערשטאַנד פון דעם אויסער'ן שיפס־קערפער געגען דעם דרוק פון וואסער איז דעננאָך מעכטיג גענוג; די שטאַהל־פלאַטען זיינען אונגעפּהר צוויי אינטשעס דיק, און אויסערדעם וואָס די קאָנסטרוקצאַן פון די מאַטעריאַלען איז פּעהיג יעדע קראַפט פון די וועללען צו טראָטצען, איז אויך די אינווע־ניגסטע לופט אזאַ מאַכט וואָס פּעהינדערט דעם וואסער אירגענדר וועלכע ווירקונג אויף דעם אייזערנעם קערפער צו מאַכען.

„יעצט פּערשטעהט איהר שוין, הערר פּראָפּעסאָר, אז דער נאָטילוס לויט זיין געוויכט שטעהט געוועהנליך מיט ניין צעהנטעל פון זיין קערפער אונטער'ן וואסער. ווען איך וויל אָבער אז דער לעצטער צעהנטעל זאָל זיך אויך ארונטערלאָזען און דאָס שיף זאָל ליעגען פלאַך מיט'ן וואסער צוגלייך, דאַרף איך בלויז דעם נאָטילוס צו געבען אַ צעהנטעל געוויכט מעהר, דאָס הייסט, אַרײַנלאָזען צווישען ביידע שיפס־קערפער, דעם אויסערן און דעם אינערליכען, הונדערט מיט צוויי און פּופציג טאָנען וואסער. און אזוי מאַך איך עס, הערר פּראָפּעסאָר; עס ווערען געעפּענט געוויסע צאָל פּענס פון ביידע זייטען שיף און ווען עס פליעסט אריין אַ געוויסע צאָהל וואסער, דאַן זינקט דער נאָטילוס צוגלייך מיט די אויבערפלעכע פון מער.

„גוט, קאפיטאַן“ האָב איך ערוויעדערט „אָבער יעצט קומען מיר צו די אייגענטליכע שוויעריגע פּראַגע. איך פּערשטעהע אז איהר קענט אויף דיעזען אופן שטעלען דאָס שיף גלייך מיט דעם וואסער־שפּיעגעל, אָבער ווען איהר זאָלט וועלען זיך מיעפּער ארונטער לאָזען מוז די קראַפט פון וואסער איך שטויסען צוריק פון אונטען נאָך אויבען. די מאַכט פון דיעזען דרוק איז נאָך מיין בערעכנונג אזוי גרויס ווי איין אַטמאָספּערע אויף דרייסיג פּוס טיעף, דאָס הייסט ביינאָהע צוויי פּונט אויף יעדע הונדערטע טהייל פון אַ קוואַ־דראַט עללען.“

„אלזא, וואָס ווילט איהר דאמיט בעהויפטען, הערר פראָפעסאָר?“
„נאנץ איינפאך, אז אויב איהר זאָלט דעם נאָטיילוס ניט מאַכען גאַנץ
פול מיט וואסער קענט איהר אונטען אין די טיעפעניס זיך ניט אראָפֿ-
לאָזען.“

„ענטשולדיגט מיר, הערר פראָפעסאָר“ האָט ער זיך גאַנץ רוהיג אָב-
גערופען „איהר צומישט גאַנץ איינפאך די לעהרע פון די קראפט אין יעדען
קערפער מיט זיין גלייכגעוויכט, און דאפון קומט ביי אייך ארויס דיעזער
טעות. איהר פערגעסט אז אין דער נאטור גיבט אַ געזעמץ דאָס יעדער קער-
פער זאָל זיך ציעהען נאָך אונטען, נאָטירליך וואָס ער איז שווערער איז דיע-
זע קראפט צו זינקען אימער שטאַרקער. ביי דעם געוויכט פון מיין נאָטייל-
לוס בעזיצט ער דאָך אַ געוויסע בעדייטענדע מאַכט, דעם וואסער וואָס
שפאַרט איהם ענטגעגען צו פערדרענגען. בערעכענט אַלזאָ דיעזע ביידע
קרעפטע וועט איהר גאַנץ לייכט אויסגעפינען, אז ווען איך זאָל דעם נאָר-
טילוס צוגעבען אַ געוויכט נור פון דריי פיערטעל טאָן זינקט ער באַלד ארוי-
טער אויף העכער ווי טויזענד עללען אין מעער. ווייל וועהרענד ער זינקט
אראָפֿ נייערדיגער, דריקט איהם דער וואסער פון אויבען אויך נאָך אונטען,
און דארום איז ווייטער אין ים פיעל לייכטער אראָפֿ צו געהען נייערדיגער.
איהר ווייסט אַלזאָ אז איך קען עס אויספיהרען בלוז מיט אַ געוויכט פון
דריי פיערטעל טאָן, יעצט אָבער שטעלט אייך פאַר, ווען איך האָב פאַל-
טענדיג די מעגליכקייט אריינצולאָזען יעדע מינוט אין מייע וואסער-
בעהעלטער אַ געוויכט פון הונדערט טאָנען; ווי טיעף קען איך דאן ארונטער
שטייגען! ווען איך וויל וויעדער ארויף העכער צום אויפערבלעכע פון מעער
ברויך איך נור אוועקצולאָזען מייע עלעקטרישע פומפען, דאָס וואסער
ווירד גראדע זאָ שנעל ארויסגעטריעבען, דער נאָטיילוס קומט אימער הע-
כער ביז דאָס גאַנצע וואסער איז ארויס געפומפט, דאן זיצט דאָס שיף אין
איהר געוועהנליכע לאַגע, מיט איין צעהנטעל פון איהר גרויס איבער דעם
שפיענעל פון מעער.“

„דיעזע בערעכנונגען זיינען שוין גאַנץ ריכטיג,“ האָב איך דארויף גע-
ענטפערט „און איך פערשטעהע יעצט פאַלקאָמען ווי אזוי אייך איז מעגליך
זיך צו האַלטען אין יענע שיכטע וואסער וואו איהר ווילט זיך נור אבשטעלען.
נון אָבער שיינט מיר אז איך האָב נאָך אַ פראגע, וועלכע איז זעהר וויכטיג.“
„איהר מעגט פרעגען, הערר אראָנאָס.“

„ווען איהר געפינט זיך אויף טויזענד עללען טיעף דאן מוזען די ווענד
פון נאָטיילוס אויסהאלטען אַ דרום פון הונדערט אטמאָספערען אָדער די פרע-
סונג פון 15 פונט אויף יעדען קוואַדראַט אינטש. אויב איהר ווילט אין דעם
זעלבען אויגענבלייך לעדיג מאַכען אייערע וואסער-בעהעלטערס, אום דאָס

שיף צו ערלייכטערען אז זי זאל קענען ארויף שטייגען, מוזען דאך אייערע פומפען קענען איבערשטייגען דיעזען וואסער-דרוק, און דאצו איז נויטהיג א קראפט פון . . .”

„איהר פערשפארט צו רעכענען, הערר פראפעסאר, ווייל איהר ווייסט דאך ניט די קראפט פון מיין עלעקטריציטעט, וועלכע איז ווירקליך אים שטארק נאך פיעל וויכטיגערע זאכען אויפצוטהון, דען די קראפט פון מייע מאשינען זיינען אונבעגרענצט. איהר, זייענדיג אויפ'ן „אייבראם לינקאלן“, האט דאך געמוזט שפיערען מיט וואס פיר א גבורה דער נאטילוס שיעסט זיינע רייסענדע וואסער-שטראהלען, און דאס איז דאך ניט אלעס וואס מיין נע פומפען קענען בעווייזען. איבריגענס בענומץ איך זיך זעהר זעלטען מיט דיעזען מיטעל, דעם צווישען-רוים פון נאטילוס מיט וואסער אָנצופילען, אום ניעדריגער אין ים זיך אַראָפּצולאָזען, דען איך קען עס אנדערס פיעל לייכטער און איינפאכער מאַכען.”

„איך וואָלט זעהר וועלען הערען אויף וועלכען אופן!“ האָב איך מיט נרוים נייגעריגקייט אויסגערופען.

„מיין שיף“, האָט דער קאפיטאן ערקלעהרט „בעזיצט, ווי יעדע אני-דערע ביי איהר הינטערסטע זייט א שטייער-רודער, אום דאמיט איהר רעכטס אָדער לינקס צו לענקען, אָדער אין גלייכע ריכטונג צו פאָהרען. אָבער איך קען דעם נאטילוס לענקען אַראָפּ און ארויף, דורך די הילפע פון צוויי פליגלען, וואָס זיינען אנגעבראכט ביי ביידע זייטען ביי'ן צענטרום פון שיף, דיעזע פליעגלען ווערען געבראכט אין בעוועגונג דורך אַ קרעפטיגע הויב-מאָשינע און זיי קענען געשטעלט ווערען אין אירגענד וועלכע פערשיעדענע לאַגע. ווען איך האָלט זיי גלייך מיט'ן שיף דאן בעוועגט זי זיך אין א גראדע ריכטונג; אויב זיי זיינען געבויען מוז דער נאטילוס שנעל מאנעוורירען דאהין וואו זיי לענקען איהם; אין א גראדע, אין א קרומע ליניע, נאָך אונטערן אָדער צוריק נאָך אויבען; און דאכיי ווירקט נאָך די קראפט פון זיין שרויבע, אַזוי אז דער נאטילוס מאַכט אַלע זיינע בעוועגונגען מיט די גרעסטע געשווינדיקייט.”

„בראווא, קאפיטאן!“ האָב איך אויסגערופען העכסט ענטזיקט, „אָבער יעצט ערקלעהרט מיר ווי קען דער שטייערמאַן, זייענדיג אין דער פינסטער אין מיט'ן וואסער, ריכטיג רודערען דאהין וואו איהר הייסט איהם?“

„דער שטייערמאַן האָט אַ בעזונדערע ליכטיגע שטיבעל, מיט פענסטער, דורך וועלכע עס קען דעם רודער גוט בעטראכטען.”
„פענסטער? אין דען מעגליך אַ גלאַז זאָל אויסהאלטען אַזאָ וואָסער-דרוק?“

„פארוואס ניט ? א קריסטאל-גלאז וועלכע איז לייכט צו ברעכען בעזיצט דענאך אין דיעזער הינזיכט א שטארקע פעהיגקייט. ביי די וויסענשאפט־ליכע פישעריי־פראָבען, וואָס זיינען געמאכט געוואָרען אין יאָהר 1864, האָט זיך בעוויזען, אז שטיקער גלאָז, וואָס וואָרען עטוואָס מעהר ווי אַ פיערטעל אינטש דיק, האָבען געקענט אויסהאַלטען אַ פּרעסונג פון 15 אטמאָספּערען. נון אָבער, זיינען מיינע גלעזער, וועלכע איך געברויך, דרייסיג מאָל אזוי פיעל דיק, און דאָפּון קענט איהר פּערשטעהען אַז זיי זיינען אים שטאַנד אויסצוהאַלטען יעדען וואַסער־דרוק.“

„גאַנץ ריכטיג, קאָפיטאַן, אָבער איך פּערשטעה נאָך אימער ניט ווי קען דער שטייערמאַן דורך זיין פּענסטער זעהען דעם רודער, וועהרענד דאָס שיף שווימט אונטען אין די דונקלע וואַסערען ?“

„הינטען אין דעם שטייערמאַן'ס הייזעל געפינט זיך אַ רעפּלעקטאר פון שטאַרקען עלעקטרישען ליכט. די שטראַהלען פון דעם שיין דרינגען דורך די וואַסערען פון מעער אויף האַלב־מייל רונד אַרום.“

„אויסגעצייכענט !“ האָב איך מיט גרויס ענטזיקונג אויסגערוּפּען „יעצט פּערשטעה איך פארוואָס דאָס וואַסער אַרום אייער שיף איז שטענדיג בעגאַסען מיט אזאָ שטאַרקע עלעקטרישע בעלויכטונג, איבער וועלכע פיעלע געלעהרטע האָבען זיך די קעפּה צובראַכען קלעהרענדיג ; און איך בין גע־ווען אזוי דום דאָס אָנצונעהמען אַלס עלעקטרישען ריעזען־נאַרוואַל. ביי דיעזער געלעגנהייט ערלויב איך מיר צו פּרעגען, אויב דער צוזאַמענשטויס פון אייער נאַטילום מיט דעם דאַמפּפּער סקאַטיא, איבער וועלכען די גאַנ־צע וועלט איז דאַמאַלס אזוי אויפגערעגט געוואָרען, איז נור געווען אַ צופאַל ?“

„יא, מיין הערר, אַ ריינער צופאַל. איך בין דאן געפּאָהרען צוויי עללען אונטער'ן וואַסער אַלס דיעזער צוזאַמענשטויס האָט געטראָפּען. איבריגענס האָב איך באַלד געזעהען אַז עס איז דאָפּון קיין גרויס געפּאָהר ניט אַרויס געקומען.“

„דאָס איז ריכטיג, קאָפיטאַן, אָבער דער שאַדען וואָס איהר האָט גע־מאַכט דעם „איבראַם לינקאַלן ?“ —

„הערר פּראָפּעסאָר, עס טהוט מיר זעהר לייד אַז איך בין דאָס גע־צוואונגען צו טהון, אָבער מען האָט מיך אָנגעגריפּען און איך האָב זיך דאָך געמוזט פּערטהידיגען. איך האָב די פּרעגאַטע נור אזוי פיעל גע־שאַדעט אַז זי זאָל מיך ניט קענען פּערפּאָלגען. זי וועט דיעזען שאַדען אים שטאַנד זיין אויסצובעסערען אָהן פיעל מיהע און קאַסטען אין דעם ערסטען בעסטען האַפען.“

„איך מוז אייך זאָגען, קאפיטאן, אז אייער נאָטילוס איז ווירקליך אַ וואונדערבאַרע שיה!“ האָב איך אויסגערופען מיט בעגייסטערונג.
„יא, הערר פּראָפעסאָר, און איך ליעב דיעזעס שיה אזוי ווי מיין פלייש און בלוט!“ האָט דער קאפיטאן געזאָגט מיט אַ בעוועגטע שטימע „די בעסטע פון אייערע שיפען זיינען דעננאָך אבהענגיג פון פערשיעדענע צופאלען אויפ'ן ים; די געפאהר דערטרונקען צו ווערען איז צו יעדע צייט זעהר גרויס, וועהרענד מיר דאָ אונטען אין נאָטילוס קענען לעבען מיט אַ רוהיגען געמיטה, אָהן שום זאָרג. ביי אונז קען ניט טרעפען אז דאָס שיה זאָל ווערן דורכגעלעכערט, דאָס זענעל זאָל צורייסען ווערן, אָדער דער קעסעל זאָל פּלאַטצען. מיר דארפען אויך ניט מורא האָבען פיר א שטורם, דען אייניגע קלאפטער אונטער'ן וואסער איז אימער שטיל און רוהיג. דאָס, מיין הערר, איז אַ שיה ווי עס דארף צו זיין! און אויב עס איז ריכטיג וואָס מען זאָגט אז דער אינזשינער האָט מעהר פערטרויען אויף זיין שיה אלס דעריעניגער וואָס האָט איהר אויפגעבויעט און דער אויפבויער מעהר ווי דער קאפיטאן, דאן קענט איהר בעגרייפען ווי טהייער ביי מיר איז מיין נאָטילוס, דען איך אַליין בין זיין אינזשינער, אויפבויער און קאפיטאן.“

ער האָט דיעזע ווערטער אויסגעשפּראַכען מיט אַ ריהערנען טאָן. עס איז ווירקליך געווען צו זעהען אז ער ליעבט זיין שיה ווי אַ פאטער זיין קינד.
„איהר זייט אַלזאָ אינזשינער, קאפיטאן נעמאָ?“ האָב איך געפרעגט, אַבוואָהל אַזאָ פּערזענליכע פראגע איז ניט זעהר פאַסענד געווען פיר אונזער יעצטיגע ערסטע געקאנטשאַפט.

„יא, הערר פּראָפעסאָר“ האָט ער געענטפּערט „איך האָב שטודירט אין לאַנדאָן, פאריז און ניויאָרק, צו יענער צייט ווען איך וואר נאָך אין ערדען בעוואָהנער.“

„אַבער ווי איז אייך מעגליך געווען דיעזעס מערקווירדיגע שיה אויפצו בויען, אזוי שטיל אז קיינער זאָל דאפון ניט ערפאהרען?“
„גאנץ איינפאך, הערר אראנאקס, יעדע איינצעלנע שטיק פון שיה איז געשטעלט געוואָרען אין איין אנדער אָרט און אונטער פערשיעדענע פּרעמדע נעמען. דאָס הינטער טהייל פון שיה איז געשמיעדעט געוואָרען אין די בעריהמטע מעטאל-פאַבריקען פון די פראנצויזישע שטאדט קרעזאָ; די מאַשינעריי צו דער שרויבע האָט געמאַכט די פירמא פען און קאָמפּ. אין לאַנדאָן; די שטאהל-פלאטען פיר דעם קערפּער פון שיה ווארען געגאַסען ביי לירד און קאָמפּ. אין ליווערפּול, די שרויבע זעלבסט — ביי סקאָט אין גלאַסגאָוו. די קונסטפאַלע לופט-בעהעלטער פון שיה זיינען אויסגעפּער-טיגט ביי קעל און קאָמפּ. אין פאריז, די מאַשינע האָט געמאַכט דער וועלט-“

בעוואוסטער פאבריקאנט קרופ אין פרייסען, דער פארדערטהייל — ביי מאַטאלא אין שוועדען, די אינסטרומענטען ביי די געברידער הארט אין ניו־ארק און נאָך אין פיעלע אנדערע פלעטצער. די פלאנען צו דיעזע שטיי־קער האָב איך אַליין אויסגעפערטיגט און פאנאנדער געשיקט צו יעדען איינעם פון די פאבריקאנטען אונטער איין אנדער נאָמען.

„אַבער אַלס די שטיקער זיינען פערטיג געוואָרען האָט מען דאָך איר־גענד וואו זיי געדארפט צוזאמען שטעלען אז זיי זאָלען איינע צו די אנדערע פאסען?“

„דאָס האָב איך שוין אַליין געטהון, הער פּראָפעסאָר. מיינע ווערק־שטאַטען ווארען אויפגעשטעלט אויף אַ קליינעם, איינזאמען אינזעל, אין ווייטען אָקעאַן. מיינע אַרבייטער, דאָס הייסט, די זעלבע לייטע וועלכע זיינען יעצט מיינע בראווע קאמערארען, האָבען אלעס אויסגעפערטיגט לויט ווי איך האָב זיי געצייגט. נאָכדעם ווי דער נאוטילוס איז אויפגעשטעלט געוואָרען האָבען מיר דעם לעצטען שפור פון אונזער קורצע בעוואָהנונג אויף יענעם אינזעל דורך פיער פערניכטעט.“

„אויף דיעזען אופן מוז דאָך דער נאוטילוס אייך קאָסטען אַ מאַסע געלד?“

„הער אַראָנאָס, יעדע אייזערנע שיף קאָסט געוועהנליך עלף הונדערט און צוואנציג פראַנק פער טאָן. דער נאוטילוס ענטהאַלט פופצעהן הונדערט טאָנען געוויכט, דיעזע איינפאכע רעכנונג בעווייזט אייך אז דאָס שיף קאָסט מעהר ווי אנדערהאַלבען מיליאָן, אויסער די איינריכטונגען, פערשיעדע־נע קונסט־ווערקען און זאמלונגען, וועלכע בעטרעפען אויך פון פיער ביי פינף מיליאָן.“

„ערלויבט מיר נאָך איין פראגע, די לעצטע, הער קאָפיטאַן.“

„אייהר מענט רעדען, הער פּראָפעסאָר.“

„אייהר זייט אַלזאָ וואהרשיינליך זעהר רייך?“

„אונגענדליך רייך, מיין הער. ביי מיר וואָלט עס גאָר געווען אַ קליי־

ניגקייט צו בעצאהלען די צעהן מיליאָרד וואָס פראַנקרייך איז שולדיג.“

איך בין געבליעבען אין גרויס ערשטוינונג הערענדיג דיעזע ווערטער.

אַזא רייכטהום אין די הענד פון אַ פּריוואַט־פּערזאָן עקסיסטירט גאָר אויף

דער וועלט ניט. מיינט דיעזער מערקווירדיגער מענטש פון מיך צו לאכען,

אַדער ער זאָגט עס ערנסט? אויף דיעזע פראגע קען נור די צוקונפט אַ

ריכטיגע אַנטוואָרט געבען.

פערצעהנטעם קאפיטעל.

דער שוואַרצער שטראָם.

די ערד־פלאַנעטען אויף וועלכע מיר מענשען בעוואָהנען, איז בעדעקט מעהר ווי צוויי טהייל מיט וואסער, נור אונגעפעהר אַ דריטע טהייל פער־נעהמט דאָס טרוקענע לאַנד. מען האָט בערעכענט אַז דיעזע פליסיגע מאַסע ענטהאַלט אין זיך צוויי מיליאָרד און צוויי הונדערט פופציג מיליאָן קוביק־מיילען, און איהר געוויכט איז דריי קווינטיליאָנען טאָנען. אום דיעזע צאהלען צו בעגרייפֿען דארף מען פּאָלגענדעס בערעכענען : אַ מיליאָן איז ווי בעוואוסט צעהן מאָל הונדערט טויזענד ; טויזענד מיליאָנען מאַכען אויס איין מיליאָרד און אין איין קווינטיליאָן ענטהאַלטען זיך גראדע אַזוי פיעל מיליאָרדען ווי פיעל איינציגע אין אַ מיליאָרד.

די געאָלאָגישע וויסענשאַפט בעווייזט אונז אַז מיט פיעלע מיליאָנען יאָהרען צוריק איז אונזער ערד־באלל געווען אין אַ צושטאַנד פון פּייער, צומישט מיט וואַסערדיגען דאַמפּף. דאן האָט עס געוויס גענומען הונדערטע טויזענדע יאָהרען ביז די ערד־פלאַנעטע האָט זיך אויף אַזוי פיעל אַבגע־קיהלט אַז דער דאַמפּף איז אָבגעזעצט געוואָרען אין וואסער, וועלכעס האָט דאן בעדעקט דעם גאַנצען באלל ארום און ארום. ביסלעכווייז האָט זיך נאָכדעם אָנגעפאַנגען צו בעווייזען דאָס טרוקענע לאַנד פון אונזער דעם וואסער ; פריהער די שפיטצען פון די העכסטע בערג, דאן קליינע אינד־לאך, וועלכע זיינען איבער געוויסע אורזאַכען וויעדער פערשוואַנדען גע־וואָרען און אנדערע זיינען אויף זייער אָרט ענטשטאַנדען, ביז עס האָבען זיך אויסגעבילדעט די גרויסע ערד־טהיילען, וועלכע מען רופט קאָנטינענט־טען, און ענדליך האָבען די לענדער בעקומען זייער פעסטען געשטאַלט, אין וועלכע מיר זעהען זיי יעצט.

נאָך דיעזען געשטאַלט פון די קאָנטינענטען זיינען די וואסערען איינ־געטהיילט אין פינף פערשיעדענע גרויסע מערען ; פון וועלכע צוויי היי־סען, דער נאָרדליכער, אָדער דער אַרקטישער איינ־מער, ביי צפון זייט פון דער וועלט, דער צווייטער איז דער זידליכער, אָדער דער אַנטאַרקטי־שער אייז מער, ביי דרום זייט ; דאן קומט דער אינדישער, דער אַטלאַנטי־טישער, אויף וועלכען מען פּאָהרט פון אייראָפּא נאָך אַמעריקא, און שליעס־ליך דער גרויסער, שטילאַער אָקעאַן.

דיעזער לעצטער איז ווירקליך דער גרעסטער פון אלע ימים. ער פער־ברייטעט זיך צווישען ביידע אייז מערען פון נאָרדען נאָך זידען און צווישען

אזיען און אמעריקא אויף הונדערט פינף און פערציג גראדען פון די לענג דער ערד, אָדער דייטליכער צו זאָגען, אונגעפעהר אויף צעהן טויזענד זיעבענציג מיל. ביי אלעם דעם איז דיעזער אָקעאָן דעננאָך דער רעהיגסטער, די טייכען וואָס שטראמען דורך איהם זיינען ווייט און לאנגזאם. דער רעגען גיעסט זעהר אָפט אין דיעזע וואסער-געגענדען. דער קאפיטאן נעמאָ האָט בעשטימט אז מיר זאָלען דיעזען אָקעאָן צוערסט דורכרייזען.

„הערר פראָפעסאָר“ האָט ער צו מיר געזאָגט „אויב איהר ערלויבט ווע- לען מיר יעצט פעסטשמעלען דעם אָרט און דעם פונקט פון וועלכען מיר פאָהרען אב. עס איז יעצט ניט ווייט פון צוועלף אהר מיטאג. מיר וועלען ארויף שטייגען אויפ'ן וואסער.“

מיט דיעזע ווערטער האָט ער דריי מאָל אַ דרוק געגעבען אויף איין עלעקטרישע מאַשינע; די פומפען האָבען אָנגעפאנגען דאָס וואסער פון די ביידע צווישען-ווענד אַרויסצוטרייבען; דער ווייזער אויפ'ן מאָנאמעטער צייגט דורך דעם פערשיעדענעם דרוק אז דער נאוטילום שטייגט ארויף הע- כער און ענדליך איז ער געבליעבען שטעהען.

„מיר זיינען ארויף געקומען“ האָט דער קאפיטאן ערקלעהרט.

איך האָב זיך מיט איהם בעגעבען צו דעם לייטער, וואָס שטעהט אין מיטען שיף, און ארויף געקלעטערט מעהרערע מעטאלענע שטופען, ביז מיר זיינען ארויף אויבען אויפ'ן פערדעק פון נאוטילום.

דער פלאטפאָרם פון שיף האָט זיך אַרויסגעזעהען איבער'ן וואסער אונ- געפעהר אויף איין עלל. דער פאָרדער און הינטער טהייל פון נאוטילום צייגען זיין געשמאַלט, וועלכע איז עהנליך צו איין אונגעהויער-לאנגע סיגאר. איך בעטראכט יעצט גענויער ווי די שטאהל-פלאטען האָבען די פאָרמע פון דאך-ציגלען און זעהען אויס גראדע ווי די שופען-פאנצער, מיט וועלכע די קערפערס פון די גרויסע קראָקאָדילען און שילדקרעטען זיינען בעדעקט. עס איז מיר דאהער קיין וואונדער אז טראָט די גרויסע שפאקטיווען, מיט וועל- כע דער נאוטילום איז בעאָבאכט געוואָרען האָט ער דעננאָך אויסגעזעהען ווי א ריעזען-דיטהיער.

איך בעמערק אויך יעצט אויפ'ן מיטעלסטען פלאטפאָרם איין פונקט וואָס איז עטוואס העכער; דאָס איז נעמליך דער אָרט אין וועלכען די קליי- נע שיפעל איז איינגעפאסט. פון פאָרנט און פון הינטען שטעהען צוויי מע- סיגע הייזלאַך מיט קרומע ווענד, וועלכע זיינען טהייל-זוויי געשלאָסען מיט דיקע לינען-גלעזער; איינע פון דיעזע הייזלאַך איז פיר דעם שטייערמאָן, וואָס פיהרט דעם רודער פון נאוטילום און דאָס צווייטע איז פיר די גלענצענ- דע עלעקטרישע שיפס-לאנטערנע וואָס בעלייכטעט דעם וועג.

דאָס מעער איז יעצט געווען פראכטפאָל; דער הימעל קלאר און ריין.

אונזער לאנגע שיף שפיערט קוים די לייכטע וועללען פון אָקעאַן. אַ שטיי-
לער אָסטרווינד וועהט איבער די וואַסערען. ווייט רונד ארום בעמערקען מיר
קיין זאך ניט; קיין פעלזען, קיין אינוועלע. פון דער פרענאטע „אייבראם
לינקאָלן“ איז שוין קיין שפור ניט דאָ. מיר זיינען ארום גערינגעלט מיט
איין אונענדליכען ים־וויסטעניס.

קאפיטאן נעמאָ האָט אָנגעשטעלט דעם סעקסטאַנט, אום נאָך די הויכ־
קייט פון די זונן אויסצומעסטען דעם פונקט פון די וועלט וואו דאָס שיף
געפינט זיך יעצט. דער קלאהרער הימעל האָט זעהר גוט געגעבען די מעג־
ליכקייט דיעזע בעאָבאַכטונגען גענוי צו בעשטימען. איך בעטראכט יעצט
דעם קאפיטאן, וואו ער שטעהט מיט דעם אינסטרומענט אין האַנד, גראדע
ווי אַ מאַרמאָרנע סטאַטוע. דער מאן קומט מיר וואָס ווייטער פאָר מעהר
וואונדערבאַר און אונבעגרייפליך.

„צוועלף אוהר מיטאג“ האָט ער אויסגעשפּראַכען, אַלס ער וואר שוין
פערטיג מיט זיינע בעאָבאַכטונגען. „ביטע, הערר פּראָפעסאָר, ווילט איהר
אָרונטער געהען?“

איך האָב געוואָרפען דעם לעצטען בליק אויף דיעזע וואַסערען, וועלכע
האַבען אין די געגעברען וואו מיר געפינען זיך יעצט, ניט ווייט פון לאַנד
יאפאן, איין עטוואס געלבלעכע פאַרב; דאן בין איך מיט דעם קאפיטאן
אָרונטער געגאנגען אין גרויסען זאַלצן.

דאָ האָט ער אָנגעפאַנגען מיט די הילפע פון כראנאמעטער אויסצורע־
כענען, נאָך די בעאָבאַכטונגען וואָס דער סעקסטאַנט האָט געצייגט, דעם
פונקט אויף וועלכען מיר געפינען זיך.

דיעזע וועלט־פונקטען זיינען איינגעטהיילט אין גראדען און מערידיאַ־
נען. אונזער ערדען־פלאנעטע האָט ווי בעוואוסט די פאָרמע פון אַ באַלל.
פון נאָרד־פּאָל (צפון־זייט) ביז צום העכסטען פונקט אין מיטען פון דער ערד,
וועלכען פונקט מען רופט עקוואַטאָר, צעהלען זיך ניינציג מערידיאַנען. אונ־
טערן עקוואַטאָר ליעגט איבערהויפט די הייסעסטע לענדער, ווייל דאָרט
פאלען אראָפּ די זונען־שטראַהלען אין אַ גראדע ריכטונג. פון דיעזען עק־
וואַטאָר דאן ווייטער ביז אראָפּ צו דרום־זייט, וואו עס איז אויך שרעקליך
קאַלט, איז וויעדער ניינציג מערידיאַנען. דאָס איז אויף איין האַלבען ערד־
קוגעל פון צפון צו דרום; אַזוי ווי צום ביישפיעל מען שניירט דורך אַ
באַלל אין העלפט, ניעבט אַלזאָ נאָך אַ צווייטער האַלבער אויך אין דיעזעל־
בע ריכטונג, וועלכער האָט אויך צו ניינציג מערידיאַנען פון ביידע זייטען
עקוואַטאָר.

אויף דיעזען אופן זיינען איינגעטהיילט די מערידיאַנען פון צפון נאָך
דרום. די לענג פון די ערד פון אָסט נאָך וועסט איז אויך בערעכענט אויף

הונדערט אכציג גראדען פון יעדען האַלב קונעל. אָבער אזוי ווי דאָ גיעבט עס ניט קיין נאָרד און קיין זיד־פּאַל, דאָס הייסט מען קען אין דיעזער ריכטונג פון מזרח נאָך מעריב ארום פאַהרען די ערד ווי איבער אַ רינג, אויף וועלכען עס איז ניט דאָ קיין בעשטימטער אָנפאנג, רעכענט דאָרום יעדע גרויסע נאַציאָן דעם ערסטען גראד פון איהרע אסטראָנאָמישע אבסערוואַ-טאָריע; די ענגלענדער פאנגען אָן צו צעהלען פון גרינוויטש, אַ פאַר-שטאָרט אין לאַנדאָן; די פראנצויזען פון פאַריז, די רוסען — פון דעם באַרג פולקאו, ניט ווייט פון פעטערסבורג. און די אמעריקאנער פון וואַ-שינגטאָן. דאָס ענדע קומט נאָטירליך אויס דאָס זעלבע, ארום און ארום, איבער דעם גאַנצען ערד־קוגעל דריי הונדערט און זעכציג גראדען.

אַ מערידיאן און אַ גראד בעטרעפט אונגעפעהר ניין און זעכציג מייל. יעדער גראד און מערידיאן טהיילט זיך איין אין מינוטען און סעקונדען. ווען מען מעסט אַלזאָ אויס מיט דעם סעקסטאַנט און די איבריגע אסטראָנאָמישע אינסטרומענטען דעם פונקט נאָך די הויכקייט פון די זונן און מען בערע-כענט דאן אַז אַ געוויסער געגענשטאַנד געפינט זיך יעצט אויף אזוי פיעל גראד לענג און אזוי פיעל מערידיאנען ברייט, איז שוין לייכט נאָך די קארטע אויסצוגעפינען אין וועלכע געגענד דער וועלט דיעזער געגענשטאַנד שטעהט יעצט.

„הער אַראָנאַקס“ האָט דער קאפיטאַן צו מיר געזאָגט, מיר געפינען זיך יעצט אונטער'ן הונדערט זיעבען און דרייסיגסטען גראד פופצעהן מינר מען לענג —“.

„פון וועלכע אבסעוואַטאָריע?“ האָב איך האַסטיג אַ פרעג געטהון, גלויבענדיג אַז אויף דיעזען אופן וועט מיר זיין לייכט צו ערפאהרען צו וואָס פיר אַ נאַציאָן דיעזער קאפיטאַן געהערט.

„מיין הער“, האָט געמאָ געענטפערט, „איך בעזימ'ן פערשיעדענע כראָנאָמעטער, וועלכע זיינען אָנגעשטעלט נאָך פאַריז, גרינוויטש אָדער וואַשינגטאָן. נור ווייל איהר זייט אַ געבאָרענער פראנצויז, און אום איך אַלס נאַסט צו בעעהרען, וועלען מיר רעכענען נאָך די פאַריזער אבסערוואַ-טאָריע.“

פון אזאַ מין אנטוואָרט האָב איך נאָר ניט געקענט פערשטעהען ווער דער קאפיטאַן אַליין איז. מיר איז נור איבערגעבליעבען זיך צו פערניגען דאַנקענדיג וועהרענדר ער האָט ווייטער געשפראַכען :

„אַלזאָ רעכענדיג פון פאַריז געפינען מיר זיך אויף הונדערט זיעבען און דרייסיג גראדען פופצעהן מינוטען לענג און דרייסיג מערידיאן זיעבען מינוטען פון נאָרד־פּאַל, דאָס הייסט אַלזאָ אונגעפעהר דריי הונדערט מייל

פון יאפאנישען האפפען. היינט, דען אכטען נאָוועמבער, אום צוועלף אוהר מיטאג, פאנגען מיר אן אונזער רייזע אויפ'ן גרונד פון ים." "גאָט זאָל אונז בעהילפּיג זיין!" האָב איך אויסגעשפּראַכען.

"אין יעצט, הערר פּראָפעסאָר, קענט איהר זיך נעהמען צו אייערע סטודיען" האָט דער קאפיטאן ווייטער געשפּראַכען, "דאָס שיף געהט נאָך די ריכטונג פון אַסטראַנאָרד, ביי פּופּציג עללען אונטער'ן וואסער. דאָ האָט איהר קאַרטען, וועלכע וועלען אייך צייגען די ריכטונג פון אונזער רייזע, אויך מענט איהר זיך בענוטצען מיט די אינסטרומענטען וואָס געפינען זיך אין ריעזען זאַלן. מיר אָבער ערלויבט זיך צוריק צו ציעהען."

איך בין געבליבען אַליין פערטיעפט אין מינע געדאַנקען וועגען דיעזען זאָנדרערבאַרען קאפיטאן פון אונזער אונטערוואסערדיגע שיף. וועט מיר ווען עס איז געלינגען צו ערפּאהרען ווער און וואָס ער איז און פון וועלכען פּאַלק ער שטאַמט, אָבוואָהל ער אַליין בעריהמט זיך ניט מיט קיין מענשליך-כע נאַציאָן? און פון וואנען קומט ער אייגענטליך אז ער פּעהאַסט אזוי פיעל די גאַנצע מענשליכע געזעלשאַפט? וואהרשיינליך האָט איהם דאָך די מענשהייט זעהר פיעל וועה געטהון; פיעלייכט איז ער א הויכער גע-לעהרטער, א גרויסער וויסענשאַפטליכער מאַן, וועלכען מען האָט פּער-שטויסען און אויסגעלאכט, אָדער זאָגאר פּערפּאָלגט, ווי דאָס טרעפט זעהר אָפט ביי אונז? פיעלייכט איז ער איינער פון די יעניגע וואָס האָבען זעהר פיעל אונרעכט געליטען פון פּאָליטישע אינטריגעס, אָדער רעוואָלוציאָנען? אויף דיעזע אַלע פּראגען האָב איך פּאַרלויפּיג ניט געוואוסט קיין אנטוואָרט. פון זיין בענעהמען געגען מיר קען איך אויך קיין בעשטימטע זאך ניט אור-טהיילען; דאָס שיקוואַל האָט מיך פּערשלאגען אויף זיין געהיימניספּאַלע שיף, ער האָט מיך אויפגענומען גאַסטפּריינדליך, דענאָך רייכט ער מיר ניעמאַלס זיין האַנד און צייגט קיין עטוואס ווארעמען מענשליכען געפיהל.

א גאַנצע שטונדע בין איך געזעסען אזוי טראכטענדיג וועגען די מערק-ווירדיגע געהיימנישע מיט וועלכע איך בין דאָ ארום גערינגעלט. דאן האָבען מינע בליקען זיך געווענדעט אויף די קארטען, און איך האָב אויף איהר בע-צייכענט דעם פּונקט פון וואנען אונזער רייזע האָט זיך אָנגעפאנגען.

דער ים האָט גראדע ווי דאָס טרוקענע לאַנד זיינע טייכען און שטראָך-מען, וועלכע ציעהען זיך אויף גאַנץ ווייטע שטרעקען און אונטערשיידען זיך פון דעם מעער, ערסטענס דאמיט וואָס זיי פליעסען, וועהרענד דאָס וואסער אין ים איז שטעהענדיג, און צווייטענס מיט זייער בעזונדערען פּאַרב. איינער פון דיעזע גרויסע טייכען איז בעוואוסט אונטער דעם נאָמען גאַלפּשטראָם, וועלכער פליעסט דורך דאָס גרעסטע טהייל פון אטלאַנטישען

אָקעאָן. די וויסענשאַפֿט האָט ביז יעצט בעשטימט אַזעלכע פינף הויפּט־שטראָמען אין פּערשיעדענע גרויסע ימים.

איינער פון אַזעלכע שטראָמען איז דער בעוואָסטער שוואַרצער טייך, וועלכער פּאָנגט זיך אן אין בענגאַליען, וואו די גראַדע זונען־שטראַהלען ער־וואַרעמען זיינע וואַסערען, און לויפט פּאַרביי די ברעגען פון אַזיען, דאן ציעהט ער זיך ווייט אין נאָרדען פון שטילען אָקעאַן, אין אַ האַלב־רונדע פּאַרמע, ביז צו די אַלעאוטישע אינזלען. מיט דעם לויף פון דיעזען שטראָם וועט יעצט אונזער נאַוטילום מאַכען זיין אונטער־וואַסער־דיגע רייזע, און דאָרום בין איך געזעסען בעטראַכטענדיג מיט גרויס אינטערעס אויף דער קאַרטע די גאַנצע שטריקע וואו ער ציעהט זיך דורך דעם אונטער־ליכען מעער, אַלס דער קאַנאָדיער ערוואַרד לענד און מיין דיענער קאָנסייל זיינען צו מיר אין זאַלץ אַריינגעקומען.

מיינע איינפאַכע קאַמעראַדען זיינען געבליעבען שטעהען ביי'ן טהיר ווי פּערשטיינערט, קוקענדיג אויף די מערקווירדיגע וואונדערבאַרע זאַכען, וועלכע געפינען זיך אין דיעזען צימער.

„איז דאָס מעגליך?“ האָט ערוואַרד אויסגערופּען, „דאָ ווייזט דאָך אויס פּונקט ווי אין דעם גרויסען מוזעאום פון קוועבעק!“

„און מיר דוכט זיך אַז דאָס איז דער נאַטור־היסטאָרישער מוזעאום אין זאַמעראַרד! האָט קאָנסייל אויסגעשפּראַכען.

„מיינע פּריינדע“ האָב איך געזאָגט אַריינרופּענדיג זיי אין זאַלץ „איהר ווייסט גאַנץ גוט אַז מיר זיינען ניט אין אַמעריקא און ניט אין פּראַנק־רייך, זאָנדרען אין דעם שוף נאַוטילום, וועלכער פּאַהרט יעצט פּופּציג עללען אונטער דעם וואַסער.“

„ווען דער הערר זאָגט מוז איך איהם גלויבען“ האָט קאָנסייל ערוויע־דערט „אַבער די וואהרהייט קען איך איך זאָגען, אַז אין דיעזען זאַלץ מוז זאָגאר אזא קאַלטבלוטיגער האַלענדער ווי איך בין אויך ערשטוינט און אי־בערראשט ווערען.“

„יא, מיין פּריינד, דאָ גיעבט עס ווירקליך די זעלטענסטע מערקוויר־דיגקייטען, וואָס מען געפינט ניט אין קיין אַנדער מוזעאום אויף דער וועלט. פיר דיך גיעבט עס דאָ פּיעל אינטערעסאַנטעס צו בעטראַכטען, איבערהויפּט אין דער אַבטהיילונג פון נאַטור־געשיכטע.“

איך האָב קאָנסיילען צוויי מאָל דיעזע ווערטער ניט געדאַרפט זאָגען, דען ער איז ווירקליך געווען אַ גרויסער ליַעבהאַבער פון אַזעלכע געגענשאַפֿט־רען. איידער איך האָב נאָך בעווייעזען אויס צו רעדען איז ער שוין געשטאַנען און געקוקט מיט גרויס נייגער־יקייט אויף די פּערשיעדענע פּלאַנצונגען און מושלען וואָס וואַרען דאָ אויסגעשטעלט.

עדוארד, וועלכער איז וועניג וואָס געווען אָבגעגעבען פיר אזעלכע זאך
בען האָט זיך אונטערדעסען ביי מיר ערקונדיגט וועגען מיין געשפרעך מיט
קאפיטאן נעמאָ. אויב איך האָב פון איהם ערפאהרען, ווער ער איז אזעל-
כער, פון וואנען ער קומט, וואוהין ער פאָהרט, צו וועלכען ציעל קורץ,
טויזענד פראגען, אויף וועלכע ער האָט מיר קיין צייט געגעבען עטוואָס צו
ענטפערען.

ענדליך האָב איך איהם ערקלעהרט אלעס וואָס איך ווייס און געפרעגט
ביי איהם אויב ער האָט פיעלייכט עטוואָס געהערט אָדער געזעהען ?
"קיין זאך ניט !" האָט עדוארד געענטפערט פערררליך, "זאָגאר קיין
איינציגען פון די מאנשאפט. ווער ווייס, פיעלייכט זיינען זיי גאָר עלעקטרי-
שע מענשען ?"

"עלעקטרישע מענשען ?" בין איך איבערראשט געוואָרען.
"געוויס ! אויף דיעזען געהיימיספאָלען שיה קען מען אין אזעלכע
אוננאטירליכע זאכען אויך גלויבען. אָבער איהר, הערר אַראָנאָס, קענט
איהר פיעלייכט מיר זאָגען אונגעפעהר ווי פיעל מענשען געפינען זיך דאָ ?
צעהן ? צוואַנציג ? הונדערט ?"

"איך קען אייך דארויף קיין שום ענטפער ניט געבען, מיסטער לענד-
האָב איך איהם געענטפערט, פערשטעהענדיג וואָס ער מיינט, "איבריגענס
וואָלט איך אייך ראטהען גאָר ניט צו דענקען מעהר וועגען אייערע פלאַנען,
אָוועק צו געהמען דאָס שיה, אָדער צו ענטלויפען פון דאָנען. דער נאָטיג-
לוס איז די גרעסטע מייסטערווערק, וואָס נור די אינדוסטריע פון אונזער
צייט איז אים שטאַנד געווען צו שאַפען, און מיר וואָלט ווירקליך לייד גע-
טהון ווען עס וואָלט מיר ניט אויסגעקומען אזא וואונדער צו זעהען. איך
ווייס אז פיעל וואָלטען זיך געוואונשען אין אונזער לאַגע אַרײַן צו פאלען,
אום דורך דיעזע מערקווירדיגקייטען צו שפאַציערען. אלזאָ האַלט זיך
בעסער רוהיג און קוקט מיט אָפּענע אויגען אויף אלעס וואָס דאָ געחט
פאָר."

"שוין געענדיגט, יעצט וועלען מיר שוין פערשפאָרען צו קוקען !"
איידער לענד האָט גאָר דיעזע לעצטע ווערטער אויסגעשפראָכען איז
מיט איינמאָל געוואָרען שטאַק פינסטער. די ליכטיגקייט אין פערדעק פון
צימער איז פערלאָשען געוואָרען, אָבער אזוי שנעל אז איך האָב געשפירט אַ
שמערץ אין די אויגען, גראַדע אזוי ווי מען קומט אַרײַן פלוצלונג פון דער
פינסטער אין אַ גאַנץ העלען אָרט, דאן ווערען אויך די אויגען אזוי ווי
פערבלענדעט די ערסטע אייניגע מינוטען.
מיר זיינען געבליעבען זיטצען שטיל. זיך ניט ריהרענדיג פון אָרט,
און ניט וויסענדיג וואָס פיר איין איבערראשונג דאָ שטעהט אונז פאָר, אויב

א זאך וואָס וועט ברענגען פּערגניגען אָדער שרעק און פּערדרוס. צו דער זעלבער צייט הערט זיך אַ גערויש אַרום אונז, אזוי ווי ווענד וואָלטען אָב גערוקט ווערען.

„וואָס איז דאָס פיר אַ נייע טייוועלשער שפּיעל!“ האָט לענד אויס־גערוּפּען.

קאָנסייל איז געבליעבען שטעהען מורמלענדיג אין דער פינסטער די נעמען פון פּערישערענע מושעלען און אינזעקטען.

מיט איין מאָל איז אין זאלאָן וויעדער געוואָרען ליכטיג, אָבער ניט פון די עלעקטרישע בעלייכטונג פון פּערדעק; עס האָבען זיך נעמליך גע־עפענט די בלעכענע ווענד פון ביידע זייטען שיף און די וואַסערען זיינען ווייט אַרום אונז געווען בעלייכטעט דורך עלעקטרישע שטראַמען. מיר זיינען אויף דיעזען אופן געווען אָפּגעטהיילט פון מער נור דורך די ריקע קריסטאל־ווענד, דורך וועלכע אלעס האָט זיך דורך געזעהען זעהר קלאַהר און דייטליך. אנפאנגס בין איך דורכגעשוידערט געוואָרען, ביי דעם געדאַני קען אַז אַזעלכע ווענד קענען זיך דאָך ליכט איינברעכען, אָבער זעהענדיג ווי בעפעסטיגט זיי זיינען מיט אַ שטאַרקע איינפאַסונג פון קופּער און בע־טראַכטענדיג ווי דיק דאָס גלאַז איז, האָב איך זיך איבערצייגט אַז עס איז ניט דאָ וואָס מורא צו האָבען, אַז דער שווערסטער וואַסער־דרוק קען דיעזע ווענד נאָר ניט שאַדען.

דאָס מער איז אונגעפּעהר אַ מייל אַרום נאַוטילוס געווען קלאַהר דורכזיכטיג. עס איז ווירקליך אזוי שעהן, וואונדערבאַר, אַז מען קען עס מיט קיין פּעדער ניט בעשרייבען! די ליכט־שטראַהלען וואָס שפּיעגלען זיך אָב דורך דעם פליעסענדיגען עלעמענט און די הערליך־פּראַכטפּאַלע, זאַנפ־טע בעלייכטונג, וועלכע פּערליערט זיך ביסלאַכווייז דאָרט, אירגענד וואו ווייט, זעהר ווייט — דאָס איז אַ בילד וואָס קיין קינסטלער איז ניט אים שטאַנד פּאַרצושטעלען!

עס איז אַ בעוואוסטע זאך אַז דאָס מער־וואַסער איז פּיעל מעהר דורכ־זיכטיג אַלס די קוועלל־וואַסערען. אין מער געפינען זיך פּערישערענע מי־נעראַלען און אָרגאַנישע שטאַפּפּען, אין אַ צוגאַנגענעם צושטאַנד, אזוי ווי צום ביישפּיעל צוקער אָדער זאַלץ אין אַ גלאַז וואַסער; אָבער דיעזע שטאַפּפּען האָבען די אייגענשאַפט אנצוציעהען די ליכטיגקייט פון אויבען און צו פּערברייטען אין מער. דאָרום נעמליך זיינען דיעזע וואַסערען שטאַרק דורכזיכטיג. אין פּיעלע שטעלען פון אַקעאַן, ווי צום ביישפּיעל ביי די אַנטילישע אינזלען, אַרום אַמעריקאַ, קען מען אויף הונדערט פּופ־ציג עללען טיעפּ יעדע קלייניגקייט אויף דעם זאַמדיגען גרונד פון מער דערקענען. די קראַפט פון די זאָנען־שטראַהלען הערט דאָרט אויף אין נאַני־

צען ערסט אין די טיעפנים פון מעהר אלס דריי הונדערט עללען. אָבער אין דיעזער פליסיגער אומגעבונג פון נאָטילוס האָט זיך דער עלעקטרישער גלאַנץ נאָך ווייטער פערברייטעט, דען דאָס ליכט קומט ניט פון אויבען איבער'ן מער, זאָנדרן דרינגט דורך אין מיטען די וואסערען, זאָ דאָס אונז איז פאָרגעקומען אז מיר שווימען אין א ים ליכט.

דער בעוואוסטער געלעהרטער עהרענבערג בעהויפטעט אז דאָס מער זעלבסט ענטהאַלט אין זיך ליכטיגקייט פון די פאָספאָרעסענצען וואָס גע- פינען זיך אין זיינע וואסערען, דאָרום קומט פאָר אז דאָס איז די אורזאכע פון דעם טויזענדי פאכען ליכט-שפיעל וואָס שטעהט אונז פאר די אויגען. דורך יעדע זייט קוק איך מיט ערשטוינען און ענטזיקונג דורך די אָפענע ווענד אין די געהיימיניספאָלע אונענדליכע אבגורנדען. די דונקעלהייט וואָס הערשט אין זאָלאָן מאַכט נאָך קלאַהרער די ליכטיגקייט פון דרויסען, אויף וועלכע מיר קוקען דורך אַ ריינעם קריסטאלענעם שפיעגעל-גלאָז.

ביי די ערסטע בעטראַכטונג האָט זיך אונז געקענט דוכטען אז דער נאָטילוס שטעהט אויף זיין שטעלע, ווייל דאָס בילד דרויסען איז געבליעבען אונפערענדערט. דענאָך זעהענדיג די וואסער שטרייפען וואָס ציעהען זיך פארביי אונזער גלאַזוואַנד קענען מיר פערשטעהען אז דאָס שוף געהט גאַנץ שנעל פאָרווערטס.

פערזונקען אין גרויס ערשטוינונג זיינען מיר געלעגען ביי דיעזע גרויסע שויבען; קיינער פון אונז האָט פון איבערראַשונג אייניגע מינוטען אַ וואָרט ניט געקענט רעדען.

„קוקט נור, בעטראַכט, פריינד עדוואַרד!“ האָט שליעסליך קאַנסיל זיך אָבגערופען מיט גרויס ענטזיקונג „אָה, זעהט נור ווי וואונדערבאר דאָס איז!“

„מערקווירדיג! מערקווירדיג!“ האָט אויך דער קאַנאָדיער אויסגע- רופען, וועלכער האָט אין דיעזען איבערראַשענדיגן מאָמענט פערנעסען זיין גאַנצען צאָרן און אַלע זיינע פראַיעקטען צו ענטלויפען „מען וואָלט ווירקליך געמעגט קומען פון יענעם זייט וועלט, אום נור אזא וואונדער צו זעהען!“ „יא, מען קען ווירקליך דיעזען מאַן בעניידען!“ האָב איך געזאָגט „ער האָט די ערד פערלאָזען, אום זיך אַ נייע וואונדער-וועלט צו בעשאַפען.“ „אָבער די פיש?“ פּרעגט עדוואַרד „פאָרוואָס זעה איך קיין פיש?“ „נון, פריינד עדוואַרד“ האָט קאַנסיל מיט אַ מיענע פון שטאָליז אויס- גערופען „די פיש קענען דאָך פיר אייך ניט אינטערעסאַנט זיין, דען איהר ווייסט דאָך ניט צו בעשטימען זייערע מינים און זאָרטען לויט די נאַטור- געשיכטע.“

„דעהט מיר ניט דעם קאָפּף מיט אייערע דומהייטען!“ איז עדוואַרד

אין כעס געוואָרען „איך ווייס נענוג וואָס פיש זיינען אָהן אייער נאַטור־
געשיכטע!“

צווישען די ביידע פריינדע האָט זיך יעצט אויפגעהויבען אַ שטרייט
ווער פון זיי פערשטעהט בעסער וואָס פיר אַ זאָרט בראַים די פיש זיינען.
לויט די נאַטור־געשיכטע ווייס יעדער אַז די פיש געהערען צו די פיערטע
און לעצטע קלאַסע פון די גרויסע גרופּע ווירבעל־טהיערע, דאָס הייסט
חיות וואָס האָבען אַ רוקען מיט מאַרד; זיי בעזיטצען קאַלטעם בלוט און
ציעהען דעם אטהעם דורך די באַקען. די פיש אונטערשיידען זיך איבער־
הויפט אין אַזעלכע וואָס בעזיטצען האַרטע קנאַכענס און אַנדערע וואָס אַנ־
שטאַט קנאַכענס האָבען זיי אויף דיזעלכע שטעלען נור אַ זאָרט ווייכען מאַרד־
שטאַף. אין דער נאַטור־געשיכטע ווערען אַלזאָ בעצייכענט צוויי גרויסע
אַבטהיילונגען פון דיזעזע בעשעפעניסע, נעמליך: די קנאַכען־פיש און די
קנאַרפעל־פיש.

קאָנסייל, אַלס גוטער פריינד און קאַמעראַד האָט דורכאויס געוואָלט
דעם קאַנאַדיער בעגליקען מיט די וויסענשאַפטיכע ערקלעהרונג וועגען פיש.
„פריינד עדוואַרד“ האָט ער זיך אָבגערוּפּען „איהר זייט אַ געשיקטער
פישער און איהר פערשטעהט זעהר גוט ווי די פיש צו פאַנגען אַדער צו טוי־
טען. אָבער אין וועלכע זאָרטען ווערען דיזעזע בעשעפעניסע איינגעטהיילט,
דאָס ווייסט איהר דאָך ניט.“

„געוויס ווייס איך עס!“ האָט עדוואַרד גאַנץ איינפאַך געענטפערט
„מען דאַרף אונטערשיידען די פיש וואָס טויגען צום עסען פון די יעניגע וואָס
מען קען דאַצו ניט בענוטצען.“

„גון“ איז דער עהרליכער קאָנסייל עטוואָס ביז געוואָרען „אַזאַ אונטער־
שיעד מאַכט נור אַ פּרעסער; אין דער וויסענשאַפּט איז דאָס גאַנץ אַנדערס:
עס גיעבען נעמליך צוויי גרויסע אַבטהיילונגען: קנאַכען־פיש און קנאַרפעל־
פיש. אין די ערסטע ענטהאַלטען זיך זעקס און אין די אַנדערע דריי פּער־
שיעדענע זאָרטען; אָבער אויך דיזעזע צוטהיילען זיך אין פאַמיליען, מינים
און גאַטטונגען.“

„אָבער, פריינד קאָנסייל“ האָט דער האַרפּוניער זיך אָבגערוּפּען „איי־
דער צו הערען די ערקלעהרונגען פון אייערע ביכער וועל איך בעסער יעצט
זעהען דיזעזע פאַמיליען, מינים און גאַטטונגען, ווי זיי שווימען פאַרביי
אונזער פּענסטער.“

„אָה, וואַנדערבאַר, ווירקליך וואַנדערבאַר!“ איז קאָנסייל ענט־
ציקט געוואָרען „מען קען מיינען אַז מען זעהט איין אונגעהויער גרויסען
אַקוואַריום.“

„ניין!“ האָב איך ערוועדערט „איין אַקוואַריום איז דאָך נור אַ גע־

מעננים, וואו די פיש זיינען איינגעשפארט, אָבער דאָ זעהען מיר זיי אין זייער נאַטירליכען פרייען עלעמענט, אזוי ווי די פויגלאך אין דער לופט. "נון, פריינד קאָנסייל!" האָט דער קאנאדיער געלאכט, "איהר זייט דאָך אזא גרויסער געלעהרטער, זאָנט מיר וואָס פיר אַ זאָרט פיש זיינען דיעזע וואָס שווימען יעצט פאַר אונזערע אויגען?"

קאָנסייל איז געבליעבען אין פערלעגענהייט, דען אָבוואָהל ער האָט געוואוסט נאָכצופולידערען די ערקלעהרונגען פון דער נאַטור־געשיכטע איז ער דעננאָך ניט געווען אים שטאַנד אין דער טהאַט צו שידען אַ היפּיש פון אַ לאַקס. גראדע אין געגענטהייל האָט דער האַרפּוניער פון דער פּראַקטי טיך גאַנץ גענוי געוואוסט ווי יעדע פיש ווערט אָנגערופען.

"בינעזישע האָרנפּיש!" האָט ערואַרד אויסגערופען, צייגענדיג אויף אַ געוויסע גרופּע וואָס האָבען זיך לוסטיג געשפּיעלט אַרום דעם נאַטילום. איך האָב ווירקליך מיט גרויס פערנניגען געקוקט אויף דיעזע וואונדער־שעהע פיש. זייער קערפער איז פלאַטציג און בעזעצט אויף דעם רוקען מיט שטאַכעלען, וועלכע שטאַרצען ארויס ווי בערסט. דאָס הויט איז אויבען גרוי און אונטען ווייס, מיט נאָלדענע פלעקען. צווישען זיי האָבען גע־שוואומען אנדערע זעלטענע מינים פיש, ווי צום ביישפּיעל די געלבע ראָ־כען, וועלכע זיינען אונטען ביי'ן בויך אזוי ווי אָבענפאַרבט מיט אַ צאַרט ראָזא קאַללאַר. מיר האָבען אויך באַלד דערקענט די ברואים וואָס זיינען בעוואוסט אונטער דעם נאָמען ריטטער־פּיש. זייער מערקווירדיגקייט בע־שמעהט דאָרין, אַז זיי גיעבען ארויס פון זיך ריכטיגע מוזיק־טאָנען, וועלכע מען קען דייטליך הערען, ווען מען שמעקט אַרײַן דעם קאָפּף אונטער'ן וואַ־סער. דער גרויסער נאַטור־פּאַרשער פּאָן־הומבאָלדט ערצעהלט: „אונגע־פּעהר אַרום זיעבען אוהר אבענדס איז די גאַנצע מאַנשאַפּט פון אונזער שיף זעהר איבערראַשט געוואָרען, הערענדיג אַ גערויש, אזוי ווי פון אַ מאַסע קאָכענדעס וואַסער. אַלס מען האָט זיך גוט צוגעהאַרכט און בעמערקט אַז דיעזע טאָנען קומען פון אונטער'ן שיף זיינען אַלע העכסט ערשראַקען געוואָר־רען, גלויבענדיג אַז אין שיף האָט זיך געמאַכט אַ שפּאַלט און דאָס וואַסער דרינגט אַרײַן אינעוועניג, ביז די ריכטיגע אורזאכע האָט זיך ערקלעהרט, אַז דאָס קומט פון אַ גרופּע ריטטער־פּיש."

צוויי שטונדען האָבען פּערשיעדענע וואַסער־טהיערע בעגלייטעט אונזער נאַטילום. עס איז ווירקליך געווען העכסט רייצענד צו בעטראכטען דיעזע שפּיעלענדע און שפּרינגענדע פּישען, וועלכע שטייגען איבער איינע די אַנד־דערע אין שעהנהייט, גלאַנץ און שנעליגקייט. מיר האָבען די גאַנצע צייט זיך ניט געקענט אויפהערען צו וואונדערען, בעטראכטענדיג מיט גרויס ענטזיקונג זייער פּראַכטיגע פּאַרמען און לוסטיגע בעוועגונגען. דיעזע זעל־

מענע מ'היערע צו זעהען לעבענדיג, פריי אין זייער נאטירליכען עלעמענט איז מיר געווען א פערנגיגען וועלכעס איך האָב דעם ערסטען מאָל אין מיין לעבען גענאָסען. דאָס עלעקטרישע ליכט האָט צו געצויגען אָהער אַזוי פּיעל מאַסען פּיש אַז זיי זיינען געשוואַמען אַרום שיף צאהלרייכע אַלס די פּויגלען אין דער לופט.

פּלוצלונג איז אין זאַלצן וויעדער געוואָרען העלל. די אייזערנע ווענדר האָבען זיך צוזאַמען געצויגען און דער צויבער־שפּיעל וואָר געענדיגט. אָבער איך בין נאָך לאַנג געזעסען אַזוי ווי אין טרוים פּערזונקען, און די וואַנדער־באַרע פּאַנאַראַמע איז מיר נאָך אימער געשטאַנען פאַר די אויגען.

עס וואָר שוין פינף אָוהר נאַכמיטאַג און איך האָב אומזיסט ערוואַרט דעם קאַפיטאַן נעמאַ; ער איז ניט ערשיענען. מיינע קאַמעראַדען האָבען זיך שוין בעגעבען אין זייער קאַיומע און איך אין מיין צימער, וואו דער טיש וואָר שוין פיר מיך געגרייט. דער מאַהלצייט איז בעשטאַנען פון שילד־קרעמען־זופ, ווייסע געשמאַקפּאַלע פלייש פון מעער־באַרב און אַנדערע אַזעל־כע זעלמענע פּראַכטפּאַלע שפּייזען, וועלכע אויפ'ן לאַנד איז זעהר שווער צו בעקומען.

דעם אַבענד האָב איך צוגעבראַכט אַליון, אין לעזען און שרייבען. אַלס עס איז געקומען די צייט פון רוהע האָב איך מיט פּערנגיגען זיך אויסגע־שטרעקט אויף מיין ווייכע בעט און טיעף איינגעשלאָפען, וועהרענדר דער נאַר טיִלום האָט מיט זיין געווענהליכע געשווינדִיקייט דורכגעשניטען דעם רייִט־סענדען שטראָם פון שוואַרצען טייך.

פּופּצעהנטעס קאַפיטעל.

די איינלאַדונג.

דעם נעכסטען טאָג, אַם פּטען נאָוועמבער, בין איך אויפגעשטאַנען גאַנץ שפּעט ערסט נאָכדעם ווי איך האָב גאַנצע צוועלף שטונדען געשלאָפען. קאָנסייל איז געקומען ווי געוועהנליך, פּרעגענדיג וואָס דער הערר מאַכט און אַנבאַטענדיג מיך צו בעדיענען אין וואָס נויטהיג איז. דער קאַנאַדיער האָט נאָך אימער געשלאָפען, אַזוי ווי ער וואָלט דען פּאַריגען טאָג זעהר שווער געהאַרעוועט.

איך האָב געלאָזען מיין דיענער פּלוידערען, ניט פּיעל ענטפּערענדיג אויף אַלע זיינע רייִד. איך קען זיך ניט ערקלעהרען פאַרוואָס בעווייזט זיך

דער קאפיטאן נעמאָ ניט צייט פון נעכטען מיטאָג, און גלויב אז ער וועט פיעלייכט באַלד צו מיר אַריינקומען.

וועהרענד איך בין בעשעפטיגט מיט דיעזע געדאַנקען ציעהע איך אָן מיינע קליידער, מיט וועלכע מען האָט אונז דאָ אין שיה פּערזאָרנט. קאָנדי סײַל הערט ניט אויף צו מאַכען בעמערקונגען און זיך צו וואונדערן וואָס פיר אַ מין שטאָף דאָס קען זיין. איך האָב איהם שליעסליך ערקלעהרט, אז דאָס איז געוועבט פון אזעלכע גלענצענדע, צאַרטע פּעדים, וואָס וואַסען איר בערהויפט אין די מושעלען פון מיטעללענדישען מעער. מען מאַכט פון דיעזע זען שטאָף אַ שעהנעם צייג פיר שטרימף און האַנדרשוה, וועלכע זיינען גאַנץ דויערהאַפט און וואַרם. די מאַנשאַפט פון נאַטילוס קען זיך מיט דיעזען שטאָף בענוטצען בעסער ווי די איינוואָהנער פון לאַנד, וואָס שטאָלצירען מיט זייער אַטלאַס און זייד.

אַלס איך בין פּערטיג געווען מיט מיין אַנקלידונג האָב איך זיך בעגער בען אין גרויסען זאַלאָן, אום די וואונדערבאַרע רייכטהיימער און די זעלטענער הייט וואָס געפינען זיך דאָרט וויעדער צו בעטראַכטען און שטודירען, דען אויף אזעלכע מערקווירדיגקייטען קען מען זיך ווירקליך זאַט ניט אַנקוקען.

דעם גאַנצען טאָג האָט דער קאפיטאן נעמאָ זיך ניט געלאָזט זעהען. די בלעכענע ווענד זיינען היינט געבליעבען פּערשלאָסען. ווי עס שיינט פּער-גינט מען אונז ניט צו אָפט אַזאַ גרויסען פּערגניגען ווי מיר האָבען נעכטען געהאַט. די אינכטרומענטען צייגען אז אונזער שיה געהט נאָך אימער אין די זעלכע ריכטונג נאָך נאָרד-אַסט, מיט די געשווינדיגקייט פון צוועלף מייל אַ שטונדע, פון זעכציג ביז זעבענציג עללען טיעף אונטער'ן וואַסער.

דעם 10טען נאָוועמבער בין איך דעם גאַנצען טאָג געבליעבען איינזאַם. זאָגאַר קיין איינציגען פון די מאַנשאַפט האָב איך ניט בעקומען צו זעהען. גרעסטענטהיילס האָב איך פּערבראַכט די צייט אין דער געזעלשאַפט פון מיר-נע קאַמעראַדען ערוואַרד און קאָנסייל, וועלכע האָבען זיך אויך זעהר גע-וואונדערט איבער דעם קאפיטאן'ס אבועזענהייט. איז דיעזער מערקוויר-דיגער מאַן קראַנק געוואָרען ? איז ער פיעלייכט איבער אירגענד וועלכע אורזאַכע ביז געוואָרען און וויל זיך מיט אונז מעהר ניט זעהען ? איברי-גענס דארפען מיר אויף אונזער ווירטה זיך ניט בעקלאַגען ; ער האַלט גאַנץ ריכטיג זיין וואַרט. מיר געניעסען פאַלשטענדיגע פרייהייט אַרום צו געהען אין שיה איבעראַל וואו מיר ווילען ; אונזער טיש איז רייך בעזאָרגט מיט גוטע, געשמאַקפאַלע שפייזען און יעדער פון אונז נאָך זיינע פּעהיגקייטען האָט די בעסטע מעגליכקייט זיך גוט צו אַמוזירען, אַז די צייט זאָל ניט לאַנגווייליג ווערען.

פון דעם טאָג אָן האָב איך אָנגעפאַנגען צו פיהרען מיין טאַגע-בוך, פון

וועלכען איך שרייב יעצט דיעזע בעריכטען. איך האָב אויף יענע פאפיערען, וואָס ווארען געמאַכט פון זע-גראַז, פערצייכענט אַלעס וואָס מיט אונז איז פאַרגעקומען וועהרענד די צייט פון אונזער וואונדערבארע רייזע.

דעם 11טען נאָוועמבער אין דער פריה האָט זיך אין נאַטיאָלס פערבריי-טעט אַ פרישע ערקוויקענדע זע-לופט, וועלכע בעווייזט אַז אונזער שיף איז ארויף געשטיגען איבער'ן וואסער. איך האָב זיך בעגעבען צום לייטער וואָס שטעהט אין מיטען שיף און בין ארויף געשטיגען אויבען אויפ'ן פערדעק.

עס וואר זעקס אהר דעם מאָרגענס. דער הימעל איז בעדעקט מיט אַ שווערען טהוי און דער מער-שפיעגעלט זיך אָב אין אַ גרויען פאַרב; דענ-נאָך זיינען די וואסערען אזוי רוהיג אז עס איז קוים אַ בעוועגונג צו בעמער-קען. מיין האָפנונג איז געווען אז איך וועל דעם קאפיטאן נעמאָ אויבען אנטרעפן, אָבער אויפ'ן פערדעק איז קיינער ניט דאָ, אויסער דעם שטייער-מאַן וואָס זיצט דאָרט ווי איך בעמערק אין זיין גלעזערנע הייזעל. איך האָב זיך אַוועק געזעצט און איינגעאטהעמט מיט פערנגיגען די פראכטפאָלע ים-לופט.

ביסלאַכווייז איז דער טהוי פערטריעבען געוואָרען פון די שטראהלען דער זון, וועלכע איז יעצט אויפגעשטיגען אין מזרח-זייט. דער ים איז ווי דורך אַ צויבער-מאַכט מיט איינמאָל בענאַסען געוואָרען פון רויטהע פלאמען. די לייכטע וואָלקענס האָבען זיך אָבגעפארבט אין וואונדערבארע שאטירונגען.

איך בין געזעסען אזוי ווי בעצויבערט פון דיעזע העררליכע נאַטור-ער-שיינונג, וועלכע ווירקט אויף יעדען איינעם מיט פרישקייט אזוי ווי פון אַ נייעם לעבען, אַלס איך הער אַז יעמאַנד קומט די טרעפ ארויף.

איך בין שוין אויפגעשטאַנען, אום דעם קאפיטאן נעמאָ צו בעגריסען, אָבער דאָס וואר נור דער שיפס-לייטענאַנט, דערזעלבער מאַן וואָס איז דא-מאָל צום ערסטען מאָל צוזאַמען מיט דעם קאפיטאן אין אונזער געפענגניס-קאיוטע ערשיענען. ער איז ארויף אויפ'ן פלאטפאָרם ניט קוקענדיג אויף מיר; אויב ער האָט מיך ווירקליך ניט בעמערקט אָדער זיך געמאַכט ניט זעהענדיג ווייט איך ניט. מיט זיין שטאַרקען שפאַקטיוו האָט ער גאַנץ גענוי בעטראכט די הימעלס-געגענדען נאָך אַלע ריכטונגען. דאן איז ער צוגעגאַנגען, געעפענט אַ דעקעל פון אַ לאָך און אראָפגעשריען אַ פאָאָר ווער-טער, וועלכע איך געדענק זעהר גוט, דען איך האָב זיי נאָכהער גאַנץ אָפט געהערט פון איהם ביי עהנליכע צופאַלען. דיעזע ווערטער זיינען געווען

Nautron respoe lora i wirch.

די בעדייטונג פון דיעזע פראַזע קען איך ניט פערשטעהען. דער שיפס-לייטענאַנט איז דאן וויעדער אראָפגעשטיגען. איך בין אויך ניט לאַנג גע-

כליעבען אויפ'ן פערדעק, וויסענדיג אז באַלד וועט דער נאַטירליכער זיך אַרונ-
טער לאָזען אין וואסער, דאָרום בין איך אויך אַראָפּ די טרעפּ און זיך בע-
געבען אין מיין צימער.

אַזוי זיינען פאַרביי געגאַנגען פינף טעג אָהן אירגענד וועלכע בעזאָג-
דערע בעגעבענהייטען. אַ פּאָפּאַר מאָל בין איך געווען אויפ'ן פּלאַטפּאָרם.
דערזעלבער שיפּס-לייטענאַנט איז פינקטליך יעדעס מאָל געקומען און אויס-
געשפּראַכען די זעלבע פּראָזע. דער קאַפיטאַן נעמאָ האָט זיך נאָך אימער
ניט בעוויזען.

איך האָב זיך שוין איינגעוואָהנט מיט דעם געדאַנקען אז פּיעלייכט
וועלען מיר איהם קיין מאָל ניט בעקומען צו זעהען, אַלס דעם 16טען נאָך
וועמבער, אַריין קומענדיג אין מיין צימער, האָב איך געפונען אויפ'ן טיש
אַ פּערזענלעכען ברעף אַדווערט צו מיר. מיט גרויס אונגערוילד האָב איך
האַסטיג אויפגעריסען דעם קאָנווערט, בעטראַכטענדיג די קלאַרע, שטאַרקע
האַנדשריפט, וועלכע בעשטעהט אין פּאָלגענדע ווערטער :

„אַן הערן פּראָפּעסאָר אראַנאַקס.

קאַפיטאַן נעמאָ לאַדעט אייך איין מיט צו געהען אויף די יאַנד,
וועלכע וועט מאַרען שטאַטפּינדען אין די וועלדער פון דעם אינזעל
קרעספּא. קאַפיטאַן נעמאָ האָפט אז דער הערר פּראָפּעסאָר וועט זיך ניט
ענטזאָגען אין דיעזער יאַנד אנטהייל צו געהמען און וועט אויך מיט
פּערזענליכע זעהען אז זיינע קאַמעראַדען זאָלען מיטקומען.

קאַפיטאַן נעמאָ, קאַמאַנדאַנט פון נאַטירליכעס.

„אַ יאַנד!“ האָט ערוואַרד אויסגערופען מיט ערשטוינונג, אַלס ער און
קאַנסטייל זיינען אַריינגעקומען און איך האָב זיי דעם ברעף געציניגט.
„און אין די וועלדער פון אינזעל קרעספּאָ!“ האָט קאַנסטייל זיך גע-
וואונדערט.

„אויב אַזוי וועלען מיר דאָך ענדליך בעטרעטען דעם טרוקענעם באַדען
פון דער ערד?“ איז ערוואַרד דערפּרעהט געוואָרען.
„דאָס גלויב איך אויך.“ האָב איך געענטפּערט מיט איין אונזיכערען
טאָן, דען די בעזייטונג פון ברעף איז מיר נאָך אימער ניט קלאַהר געווען.
„יעדענפאַלס מוזען מיר די איינלאַדונג אַננעהמען“ האָט דער קאַנאָ-
דיער זיך אָנגערופען „ווען מיר זאָלען נור איינמאַל קומען אויפ'ן פּעסטען
לאַנד דאן וועלען מיר שוין וויסען וואָס מיר האָבען צו טהון. איבריגענס
מוז איך אויך זאָגען אז אַ שטיק פּרישעס פּלייש פון איין ערדען-טהיער וואָלט
מיר זעהר גוט שמעקען.“

איך האָב פּאַרלויפּיג וועגען דעם פּיעל ניט געקענט רעדען, דען עס איז
מיר איבערהויפּט שווער געווען זיך צו ערקלעהרען ווי אַזוי קאַפיטאַן נעמאָ

בְּעִזְיַט נֶאָד וועלדער אויף דער ערד, וועלכע איז איהם אזוי פּערהאַסט, דאָרום האָב איך בלויז געענטפּערט :

„מיר וועלען צוערסט זעהן וואָס פיר אַ מין אינזעל קרעספּאָ דאָס איז.“
איך האָב זיך דאן אַרומגעקוקט אויף דער לאַנד־קאַרטע און אויסגעפּוּר נען אז דער קליינער, איינזאַמער אינזעל קרעספּאָ שטעהט אונטער 32 מע־ רידיאַן 40 מינוט פון נאָרד־פּאָל און 167 גראַד 50 מינוט פון פּאַרזי נאָך וועסט. דער אינזעל איז ענטדעקט געוואָרען פון קאַפּיטאַן קרעספּאָ אים יאָהר 1801, וועלכער האָט איהם דאן אַ נאָמען געגעבען ראָקסא דע לאַ פּלאַטאַ, דאָס הייסט אויף שפּאַניש „דער זילבער־פעלזען“. אונזער שיף איז אלאָף שוין אָבגעפּאַהרען אונגעפּעהר אַכטצען הונדערט מייל, און איהר ריכטונג איז עטוואָס געענדערט נאָך זיד־אַסט. צייגענדיג מיינע קאַמעראַ־ דען דעם קליינעם אינזעל, וואָס שטעהט אזוי ווי פּערל־אָהרען אין דעם אונ־ ענדליכען שטילען אָקעאַן האָב איך געזאָגט :

„אויב דער קאַפּיטאַן נעמאָ בעניעכט זיך שוין יא צו לאַנד דאן קלייבט ער אויס אונבעוואָהנטע, איינזאַמע אינזלען.“

דעוואַרד לענד איז ביז געוואָרען, אָבער ער האָט דיעזעס מאָל גאָר ניט געענטפּערט און איז צוזאַמען מיט קאָנסיל'ן אַרויסגעגאַנגען. נאָך דעם אַבענד־עסען, וועלכען דער סטוואַרט האָט מיר ווי אימער געבראַכט מיט אַ גלייכגילטיגע מיענע, ניט רעדענדיג אַ וואָרט, בין איך איינגעשלאָפּען טראַכ־ טענדיג וועגען די נעכסטע בעגעבענהייטען.

אויף מאָרגען, דעם 17טען נאָוועמבער, האָב איך באַלד אויפּוואַכענ־ דיג בעמערקט אז דער נאָטיל'וס שטעהט גאַנץ שטיל אויף איין אָרט. איך בין שנעל אויפגעשטאַנען, זיך אנגעקליידעט און אַריינגעגאַנגען אין גרויסען זאַלן. קאַפּיטאַן נעמאָ האָט מיך שוין דאָרט ערוואַרטעט. ער איז אויפ־ געשטאַנען מיט אַ העפּליכען גרום און געפרעגט אויב עס איז מיר אנגענעהם איהם אויף דער יאָנד צו בעגלייטען.

וועגען זיין אַבוועזענהייט צייט אַכט טאג האָט ער קיין איינציגעס וואָרט עררינערט, און דאָרום איז מיר ניט געווען פּאַסענד איהם דאַריבער צו פרעגען. איך האָב נור דאַרויף געענטפּערט אז מיר זיינען פּאָלקאָמען איינשטימיג זיין איינלאַדונג אַנצונעהמען.

„נור איין פּראַגע, מיין הערר, וואָלט איך זיך וועלען ערלויבען.“ האָב איך דאָס געזאָגט.

„איהר מענט פרעגען, הערר אַראָנאַקס, און אויב מעגליך וועל איך אייך דאַרויף ענטפּערען.“

„נן, קאַפּיטאַן, איך וואונדער זיך אז נאָכדעם ווי איהר האָט אָבגע־

בראָכען יעדע פערבינדונג מיט די ערד געהט איהר נאָך מאַכען אַ יאָגד אויף דעם אינוועל קרעספּאָ ?

„הערר פּראָפעסאָר“ האָט ער ערוועדערט „די וועלדער וועגען וועלכע איך רייד דארפֿען ניט קיין ליכט און קיין וואַרעמקייט פון דער זונן. דאָרט געפינען זיך קיין לייבען, קיין טיגערס, קיין לעמפּערטען, אָדער אירגענד וועלכע אנדערע פיערפיסיגע חיות. מיט איין וואָרט דאָס זיינען קיין לאַנד-וועלדער, זאָנדערן אונטער-וואַסערדיגע, אויפ'ן גרונד פון ים.“

„אונטער-וואַסערדיגע וועלדער !“ בין איך ערשטוינט געוואָרען.

„געוויס, הערר פּראָפעסאָר, וואָס וואונדערט איהר זיך אזוי ?“

„און איהר ווילט איך זאָל מיט אייך אַהין געהען צו פּוס ?“

„גאַנץ ריכטיג, צו פּוס, זאָגאר זעהר טרוקען.“

„אויפ'ן יאָגד ? מיט די ביקס אין האַנד ?“

„נאַטירליך ; איך האָב אייך דאָך אזוי געשריעבען.“ האָט דער זאָג-

דערבאָדער מאַן גאַנץ רוהיג געענטפערט.

איך האָב אויף דעם קאָפיטאָן אַ קוק געגעבען מיט אַזאַ מיענע פון וועל-

כע ער האָט זיך ווירקליך געדארפֿט בעליידיגען.

„דער מאַן איז געוויס וואהנזיניג“ האָב איך ביי זיך געטראַכט „ווער

ווייס וואָס פיר אַ משוגע'נעם פּלאַן ער האָט זיך איינגערעדט, צייט די אַכט

טאָג ווען ער איז געזעסען פערשפּאַרט אין זיין צימער, און יעצט פּלוידערט

ער נאָך אימער וועגען דעם. אין האַרצען טהוט מיר דעננאָך זעהר לייד אַז

גראַדע אזאַ מענש זאָל זיין פּעריקט.“

דיעזע געדאַנקען וואָלט יעדער איינער געקענט אויף מיין געזיכט לעזען.

אָבער קאָפיטאָן נעמאָ האָט זיך געמאַכט ניט וויסענדיג און מיך איינגעלאַ-

דען איהם צו בעגלייטען. איך בין נאָכגעגאַנגען ווי אַ מענש וואָס איז שוין

אויף אַלעם צופריעדען. מיר זיינען אריינגעקומען אין שפּייזע-זאַל, וואו

דער פּריהשטיק וואַר שוין דערלאַנגט צום טיש.

„הערר אַראָנאַקס“ האָט דער קאָפיטאָן זיך אָבגערופֿען „ערהאַלט זיך

פון אייער איבערראַשונג און פּריהשטיק מיט מיר צוזאַמען. איהר פּער-

שטעהט דאָך נאַטירליך אַז מיר וועלען אין וועג קיין רעסטאָראַנס ניט געפיר-

נען און אונזער יאָגד-שפּאַציער וועט וואַהרשיינליך דויערען אזוי לאַנג אַז

מיר וועלען קומען גאַנץ שפּעט צו מיטאָג.“

„איך האָב זיך צום פּריהשטיק לאַנג ניט געלאָזט בעמען, דען ער איז

בעשטאַנען פון פּערשיעדענע געשמאַקע פּישען און אנדערע פּראַכטפּאָלע

שפּייזען, וועלכע עס איז מעגליך נור אין ים צו בעקומען. צום דעסערט

וואַרען אויפגעטראַגען פּאָרטעפּליכע טהיער-פּלאַנצונגען. מיר האָבען

פּערטרונקען מיט קלאַהרעם וואַסער, אין וועלכע עס וואַר געמישט אַ פּראַכט-

פאלער ליקער, אזוי ווי מען מאכט איהם געוועהנליך אין קאמטשאטקא פון א זאָרט ים־פרוכטען, וואָס זיינען בעוואוסט אונטער דעם נאָמען אַלגען. אַלס דער פריהשטיק וואר געענדיגט האָט דער קאַפיטאַן צו מיר זיך אָבערופען :

„הערר פראָפּעסאָר, אנפאנגס, גלויבענדיג אז איך רוף אייך צו דער יאגד אויפ'ן פעסטען ערד־באָדען, איז ביי אייך אויסגעקומען אַלס וואונדער דער ווי אזוי איך קען האַנדלען געגען מיינע אייגענע פּרינציפּען ; נאָכדעם, הערענדיג מיין ערקלעהרונג וועגען די אונטער־וואסערדיגע וועלדער, האָט איהר נעקוט אויף מיר ווי אויף אַ משוגע'נעם. נון, הערר אַראָנאַקס, מען דארף וועגען אַ מענשען אזוי שנעל ניט אורטהיילען —

„אָבער, קאַפיטאַן, ווי קענט איהר גאָר דענקען אז איך . . .

„הערט מיך נור געפּעליגסט אויס, דאן וועט איהר זיך איבערצייגען אז איך וויעדערשפרעך זיך ניט אַליין און בין אויך ניט וואַהנזיג. גוט איך בין זעהר נייגייעריג אייער ערקלעהרונג צו הערען.

„הערר פראָפּעסאָר, איהר ווייסט אזוי גוט ווי איך, אז דער מענש וואָלט געווען אים שטאַנד צו לעבען אונטער'ן וואסער, ווען ער זאָל דאָרט נור האָבען דאָס נויטהיגע לופט איינצואַטהעמען. די לייטע וואָס ארבייטען אונטער'ן וואסער, ווי צום ביישפּיעל, ביי קאָראַלען אָדער פּערלען זוכען, אויך ביי דעם בויען פונדאמענטען פון גרויסע בריקען, ציעהען זיך אן אין אַזעלכע קליידער וואָס ווערען ניט דורכגענעצט און אויפ'ן קאַפּף זעטצען זיי אַרויף אַ מעטאַלענעם שייד, פון וועלכען עס קומען אַרויס ביז איבער'ן וואַסער רעהרען מיט לופט־פומפען און רעגולאַטאָרען, זאָ דאָס זיי קענען דאן זאָגאר אייניגע שטונדען אויפ'ן גרונד פּערבלייבען.

„איך ווייס, דאָס איז אַ סקאַפּאַנדער־אַפּאַראַט.

„גאַנץ ריכטיג. אָבער אונטער אַזעלכע בעדינגונגען איז דער מענש ניט פריי. ער איז צוגעבונדען צו די פומפע, וועלכע שיקט איהם לופט דורך אַ גומענעם רעהר, דאָס הייסט גאַנץ איינפאַך, זיין צוגעשמיערט מיט אַ קייט צו דר'ערד. אויב מיר זאָלען אויך אַזעלכע מיטלען דארפּען אנווענדען דאן וואָלט אונז ניט מעגליך געווען ווייט פון נאָוטילוס אוועק צו געהען.

„אָבער איך זעה ניט איין קיין אַנדער מיטעל. האָב איך ערוויעדערט. נון, דאן האָט איהר פּערגעסען אז אין די לעצטע צייטען, בענוצט מען שוין דעם סקאַפּאַנדער־אַפּאַראַט גאָר ניט ביי'ן ארבייטען אונטער'ן וואַסער, דען צוויי פון אייערע לאַנדסלייטע, רוקווערזאָל און דענערוז, האָבען ערפונדען אַ פּיעל בעסערען מיטעל, ביי וועלכען דער ארבייטער קען זיך יא פריי בעוועגען און ארום געהען אויפ'ן גרונד וואוהיין ער וויל. איך האָב

דיעזען רוקווערן אלדענער וואס אפאראט אויסגעבעסערט נאך מיין אייגענעם געברויך. די עזער לעצטער אפאראט בעשטעהט נעמליך נור פון א דיקען בלע-כענעם קעסטעל, אין וועלכען עס איז צוזאמען געפרעסט א מאסע לופט, אונטער דעם דרוק פון פופציג אטמאספערען. דער קעסטעל ווייזט אויס ווי א געוועהנליכער ראנעץ און מען בעפעסטיגט איהם מיט ריעמענס צו זיך אויפ'ן רוקען. אין דעם אויבערסטען טהייל פון ראנעץ איז געמאכט געווארן רען אזא מין קאפסעל, דורך וועלכע דאס צוזאמען-געדריקטע לופט געהט ארויס אין דעם שייד איבער'ן קאפף, אבער נור אזוי פיעל ווי מען קען געברויכען. ביי דעם געוועהנליכען אפאראט רוקוועראל, ווי מען געברויכט איהם יעצט, ציעהען זיך צוויי גומענע רעהרלאך צום נאָז און צום מונד; איינער פון די עזע רעהרלאך עפענט זיך אין דעם מאַמענט ווען דער מענטש דארף אריין ציעהען דעם אטעהם מיט פרישע לופט און דער צווייטער דאן ווען ער אטעהמט אויס פערדאָרבענע לופט, וועלכע פליעהט דאן ארויס דורך די עזע צווייטען רעהרעל. איך האָב אָבער דאָס נאָך געפונען פיר נוי טהיג דעם שייד איבער'ן קאפף צו מאַכען פון שטארקען קופער, דען אויף אזא טיעפנים פון ים איז דער דרוק פון וואסער זעהר שווער, און אין די עזען שייד ציעהען זיך אריין די צוויי לופט רעהרלאך פון ראנעץ."

גאנץ ריכטיג, קאפיטאן נעמא; אָבער די לופט וועלכע איהר געהמט מיט מוז דאָך באַלד פערברויכט ווערען און דאן קענט איהר דאָך לענגער אונטער'ן וואסער ניט פערבלייבען."

געוויס; אָבער איך האָב אייך שוין איינמאָל ערקלעהרט, הער אַראָנאָקס, אז די פומפען פון נאוטילוס קענען צוזאמען פרעסען לופט ביז די לעצטע מעגליכקייטען, און אויף די עזען אופן געהט איך מיט אין ראנעץ אזוי פיעל לופט וואָס זאל מיר זיין גענוג וועניגסטענס אויף צעהן ביז צוועלף שטונדען."

„נון האָב איך געהערט אין די עזער הינזיכט ניט וואָס איינצואווענדען, אָבער איך פרעג אייך נור, קאפיטאן, ווי קענט איהר אייער וועג בעלייכטען אזוי טיעף אויפ'ן גרונד פון מער."

„מיט דעם אפאראט פון רוהמקאפף, הער אַראָנאָקס, וועלכער ווערט אויך צוגעבונדען צום גארטעל. דער אפאראט איז ערפונדען מיט דעם צוועק אז אַ לאַנטערנע זאל קענען ברענען אין וואסער דורך געוועהנליכע עלעקטרי-ציטעט. דעם זויער-שטאָף, וועלכען דאָס פייער מוז האָבען צום ברענען, ענטהאלט זיך אין אַ געוויסע גלאָז; ווען די עזער אפאראט פאנגט אן צו אַרבייטען דאן גייעט דאָס גלאָז אַרויס פון זיך אַ גאנץ ווייסע ליכט. איך בענטש אָבער דאָס מיין עלעקטריציטעט, וועלכער איז פיעל שטארקער און העללער."

„קאפיטאן נעמא, אויף אלע מיינע איינווענדונגען האָט איהר מיר געגעבען אזעלכע געניגענדע אַנטוואָרטען אַז איך קען מעהר ניט צווייפלען. דעננאָך וואָס אנבעטרעפט די ביקס, מיט וועלכע מען זאָל קענען שיעסען אין וואסער, דאָס איז שוין אַ זאָך וואָס איז גאַנץ אונגלויבליך.“

„אַבער דיעזע ביקס פון וועלכע איך זאָג אייך איז דאָך קיין געוועהנליכע פייער-געוועהר.“ האָט דער קאפיטאן ערווידערט.

„אלאָ איז דאָס אַ ווינד-ביקס?“

„גאַנץ ריכטיג. איך האָב נייעמאלס געפונען פיר נויטהיג זיך צו בע-שעפטיגען אויפ'ן נאָטילוס מיט פאַבריצירען פולווער פון סאַלפּעטער, שווע-כל און קאָהלען.“

„אויסערדעם“ האָב איך זיך אָנגערופען „מוז מען דאָך האָבען איין אונגעהויער מעכטיגען קראפט-מיטעל צו שיעסען אונטער'ן וואסער, וועלכער איז אַכט הונדערט פופציג מאָל געדיכטער ווי די לופט.“

„דאָס מאַכט גאָר ניט אויס“ האָט דער קאפיטאן ערווידערט „עס גיעבט אזעלכע קאַנאָנען וואָס זיינען ערפונדען געוואָרען פון פולטאָן און פערבעסערט פון די ענגלענדער קאָלס און בורליי, פון דעם פראנצויז טורסי און פון דעם איטאַליענער לאַנדי : דיעזע קאַנאָנען אַלזאָ בעזיטצען אַ בע-זאָנדערען שלאָס און מען קען מיט זיי אויך אונטער'ן וואסער שיעסען. אָבער איך זאָג אייך נאָך אַ מאָל אַז צו מיינע ביקסען איז פולווער גאָר ניט נויטהיג. דען איך שיעס פון זיי מיט צוזאַמען געפרעסטע לופט, וועלכע איך קען צו יעדע צייט גענוג בעקומען דורך די פומפען פון נאָטילוס.“

„אַבער דיעזע לופט מוז דאָך באַלד פערברויכט ווערען ; ווי לאַדעט איהר נאָכדעם וויעדער אָן אייער ביקס וועהרענד איהר געפינט זיך ווייט פון שיה?“

„נון, דאָרויף האָב איך דאָך אויפ'ן רוקען דעם ראָקוועראָל-ראַנען, וועלכער איז פול מיט צוזאַמען געפרעסטע לופט. עס איז נור נויטהיג אַ דרעה צו געבען אַ קליינעם שרייפעל און די ביקס איז וויעדער אָנגעלאַדען. איברי-גענס, הערר אראנאקס, וועט איהר ביי דעם יעצטיגען שפאַציער-גאַנג אויפ'ן גרונד פון ים זיך באַלד אַליין איבערצייגען אַז אָהן לופט און קוילען פון אייער יבשה קען מען זיך אויך גאַנץ גוט בעגעהען.“

„אַבער אזוי פיעל איז דאָך געוויס אַז אונטען אין דער האַלב דונקעלהייט און אין דער געדיכטער פליסיגקייט קען דאָס אַבגעשאַסענע קויל ניט ווייט לויפען און וועניג שאַדען.“

„מיין הערר, דאָס בעשעפניס וועלכע עס טרעפט אַ קויל פון מיין גע-וועהר איז אויגעבליקליך טויט.“

„גי אזוי איז דאָס מעגליך?“

„ווייל איך שיעם ניט מיט געוועהנליכע קוילען זאָנדערן מיט גלעזערנע קאָפּסלען, וועלכע דער עסטרייכישער כעמיקער לעניעבראָק האָט ערפונדען. דיעזע קאָפּסלען זיינען געפאסט אין שטאהל און אינוועניג זיצט אַ קליינער בלייענער קוגעל, וועלכער איז שווער געלאדען מיט אַ שטאַרקען עלעקטריצי־טעט. ביי דעם קלענסטען שטויס פון די צוזאמען געדריקטע לופט שיעסען זיי אויס און דאָס גרעסטע טהיער מוז אויגענבליקליך פאלען טויט. דאָס דארפט אויך איהר וויסען אַז אַזעלכע קאָפּסלען וואָלטען מיר שווער געווען אַליין צו פאבריצירען, אָבער איך האָב פון זיי אַ מאַסע פּאָבערייטעט.“

„אַלזאָ“ האָב איך געענטפערט אויפשטעהענדיג „יעצט געפין איך מעהר ווירקליך ניט וואָס צו בעשטרייטען. איבריגענס וואוהין איהר געהט קום איך מיט.“

דער קאָפיטאַן נעמאָ האָט מיך אַוועק געפיהרט צום הינטערסטען טהייל פון נאַוטילום, און געהענדיג פאַרביי די קאָיטע פון מינע קאמאראדען האָב איך זיי גערופען און זיי זיינען אויך מיט געגאנגען.

דאן זיינען מיר אַריינגעקומען אין אַ קליינעם צימער, וועלכער וואר נאהענט ביי'ן מאשינען רוים. דאָ האָבען מיר זיך געדראפט אנקליידען, אום אונזער זאָנדערבארען שפּאַציער צו מאַכען.

זעכצעהנטעם קאָפיטעל.

אַ שפּאַציער אויפ'ן גרונד פון ים.

דיעזער צימער וואר אייגענטליך דער אַרסענאַל און די גארדעראַבע פון דאָס שיף. אַ דוצענד סקאפאנדער־אַפּאַראַטען זיינען געהאַנגען אַרום אויף די ווענד. אויך פיעלע אַנדערע קליידער און געוועהר האָבען זיך דאָ געפונען.

עדווארד לענד, אַ קוק געבענדיג אויף די סקאפאנדער־אַפּאַראַטען, האָט זיך באַלד ענטזאגט זיי אָנצוטהון.

„איהר ווייכט מיסטער לענד“ האָב איך צו איהם געזאָגט „אַז די וועל־דער פון קרעספא שטעהען גאָר אונטער'ן וואַסער, אויפ'ן גרונד פון ים!“

„גוט!“ האָט דער קאנאדיער געענטפערט מיט פערדרום, זעהענדיג אַז די אויסזיכט אויף אַ פרישען בראטען פון ערדען־טהיער פלייש און אויך אלע זיינע האָפנונגען זיינען פערשוואונדען. „און איהר, הערר פּראָפּעסאָר, איהר וועט אויף זיך אַרויפשלעפען אַזעלכע העסליכע קליידער?“

„נאטיירליך ; דאָס איז דאָך גויטהיג צו אונזער שפּאַציער-גאַנג.“
„טהוט ווי אייך געפעלט, מיין הערר“ האָט עדוואַרד געענטפּערט „איך
אַבער וועל מיט'ן גוטען ווילען אזא מיאוס'ע פּערשטעלעניס אויף זיך ניט אַנ-
טהון, און צווינגען דאצו קען מיר אויך קיינער ניט.“
„מיט געוואַלט וועט מען אייך געוויס ניט צווינגען, מיסטער לענד“
האָט קאפיטאַן נעמאָ איהם געענטפּערט.

„און איך וועל מיין העררן ניט פּערלאָזען“ האָט קאָנסייל ערקלעהרט
„וואו ער געהט וויל איך איהם נאָכפּאַלגען.“

קאפיטאַן נעמאָ האָט אַ רוף געגעבען ; צוויי לייטע פון די שיפּס-מאַנ-
שאפּט זיינען געקומען און האָבען אונז געהאַלפּען אנציעהען די שווערע גיר-
מענע קליידער, וואָס לאָזען ניט דורך קיין וואַסער. דאצו וואַרען אויך דיעזע
קליידער אזוי אויסגעפּערטיגט אז זיי האָבען געקענט אויסהאַלטען דעם גאַנ-
צען וואַסער-דרוק, דער קערפּער זאָל עס ניט שפּיערען. ביי אַלעם דעם איז
דער גאַנצער קאָסטיום געווען זעהר בעקוועם ער איז בעשטאַנען פון הויז-
זען, וואָס האָבען זיך אונטען געענדיגט מיט אַ פּאַָר שוה מיט שווערע
בלייענע זאָהלען. די וועסט איז געווען אויפ'ן ברוסט בעשיצט מיט קופּערנע
בלעטלאַך, אזוי ווי אַ פּאַנצער, אום דער וואַסער זאָל אויף דיעזען טהייל פון
קערפּער ניט קענען דריקען און די לונגען ניט פּערהינדערען פריי דעם אטהעם
אבצוציעהען. די ארבעל ענדיגען זיך מיט גאַנץ בעקוועמע האַנדשוה, וועלכע
שטערען דורכאויס ניט די בעוועגונגען פון די פינגער.

איך האָב זיך באלד איבערצייגט אז דיעזער אנצוג איז פּיעל מאָל בע-
סער ווי די אומגעלומפּערטע סקאַפּאַרדען, וועלכע זיינען ערפונדען געוואָרען
מעהר ווי מיט הונדערט יאָהר צוריק.

דער קאפיטאַן נעמאָ און איינער פון זיינע לייטע, אַ געזונדער שטאַר-
קער מאַן פון אַ ריעזענהאַפּטע געשטאַלט, אויך איך און מיין דיענער קאָנ-
סייל זיינען שנעל פּערטיג געוואָרען מיט די אנקליידונג. יעצט איז אונז נור
איבער געבליעבען אנצוטהון אויף אונזערע קעפּף די מעטאַלענע שיידען ;
אַבער איך האָב געבעטען ביי'ן קאפיטאַן די ערלויבניס פריהער אונטער צו
זוכען די געווערען, וועלכע מיר דארפּען מיט נעהמען.

איינער פון די מאַנשאפּט האָט מיר באלד דערלאַנגט איין איינפאַכע
ביקס, וועלכע וואַר ציעמליך דיק, מיט אַ גלענצענדען מעטאַלענעם לויף.
אין דעם ביקס איז געווען אַ בעזונדערער בעהעלטער, אין וועלכען עס ווערט
אַריינגעלאָזען דורך אַ קלאַפּע די צוואמען געפּרעסטע לופּט. אין דעם דיקען
טהייל אונטערן שלאָס געפינט זיך אַ זאָרט קעסטעלע, וואָס ענטהאַלט ביז
צוואַנציג עלעקטרישע קוילען, און דורך אַ דרוק אויף אַ בעזונדערע שפּרינג-
פּערער, פליעהען די קוילען פון זיך אַליין אריין איינציגרווייז אין דעם לויף

פון ביסס. ווי איין שום איז נור געגעבען געוואָרען איז שוין דער צווייטער קויל פערטיג אָבצושיעסען.

„קאפיטאן נעמאָ“ האָב איך געזאָגט „דאָס געוועהר איז אויסגעצייכענט גוט און מען קען נאנץ לייכט דאמיט אומגעהען. איך בין שוין ווירקליך אונ- געדולדיג זיך מיט דיעזע ביסס צו בענוטצען, אָבער ווי קומען מיר ארויס אויפ'ן גרונד פון ים?“

„הערר פראָפעסאָר, דער נאוטיילוס זיצט יעצט ביז זעקס עללען טיעף אין דעם באָדען פון מעער, און מיר קענען באַלד זיך אויף אונזער וועג בע- געבען.“

„אָבער ווי וועלען מיר ארויס קומען פון שיה?“

„דאָס וועט איהר באַלד זעהען.“

דער קאפיטאן האָט אָנגעטהון אויפ'ן קאָפּף דעם סיילעכדיגען מעטא- לענעם שייך; איך און קאָנסייל האָבען אויך דאָסזעלבע געטהון, וועהרענד דער קאנאָדער האָט מיט שפּאַט אונז געוואונשען „אַ גליקליכע יאנד.“ די וועסט האָט זיך געענדיגט אויבען מיט אַ קופערנעם האַלזבאַנד, צו וועלכען דער מעטאלענער קאָפּף-קונגעל איז פעסט צוגעשרויפט געוואָרען. אין דיעזע קונגעל זיינען געווען געמאַכט דריי לעכער, פערשטעלט מיט דיקע ליכטיגע גלעזער, זאָ דאָס מען האָט געקענט נאנץ לייכט זעהען נאָך אלע זייטען. זאָבאַלד ווי מיר האָבען דיעזע קאָפּף-בעקליידונג אָנגעטהון האָט שוין דער רוקווערזאָל לופט-פאַראַט אָנגעפאנגען צו ארבייטען, די פרישע לופט פון ראנעץ איז מעסיג אַריינגערונגען און איך האָב געשפיערט אַז עס איז גאנץ לייכט און בעקועם צו אטהמען.

מיט די רוהמקאָפּף'ס לאַנטערנע צוגעבונדען צום גארטעל און מיט דעם געוועהר אין האַנד בין איך שוין פערטיג געווען אַרויסצוגעהען: אָבער אין דיעזע שווערע בעקליידונג מיט די בלייענע זאָהלען האָב איך זאָגאר פון אָרט זיך ניט געקענט ריהרען. דאָך איז באַלד אויך דאָזיג געפונען געוואָרען אַ דאטה; מען האָט מיך און מיינע בעגלייטער אַריין געשטופט אין די נעכסטע קליינע צימער. די טהיר פון די קליידער-קאַמער הינטער אונז איז פעסט פערשלאָסען געוואָרען און מיר זיינען געבליעבען שטעהן אין אַ טיעפע פינס- טערנים.

אין די נעכסטע פּאָר מינוטען הער איך אַ גערויש און פיהל אַ געוויסע קעלט, וועלכע שטייגט אַרויף פון מיינע פיס צום קערפער. וואהרשיינליך האָט מען דורכ'ן שיה אַריינגעלאָזען וואסער אין די קאַמער וואו מיר שטע- הען יעצט, זאָ דאָס מיר זיינען שוין בעדעקט מיט דיעזען נאַסען עלעמענט. באַלד דאַרויף האָט זיך געעמענט אַ צווייטע טהיר אין דער זייט פון נאוטיילוס

און דאן איז אויך די דונקעלהייט עטוואס ליכטיגער געוואָרען. אין אייניגע סעקונדען שפעטער זיינען מיר אַרויס צו פּוס אויף דעם גרונד פון מעער. דעם איינדרוק וואָס דיעזער שפּאַציער-גאַנג האָט אויף מיר געמאַכט איז מיר אונמעגליך צו שילדערען. קיין פּעדער און קיינע ווערטער זיינען ניט אים שטאַנד צו ערצעהלען פון אזא גרויסען וואונדער און די מערקווירדיגע ערשיינונג וואָס מיר האָבען דאן געזעהען.

דער קאפיטאן נעמאָ איז געגנגען פאַרויס און זיין קאמערעד האָט אַ פּאָר טריט הינטער אונז נאָכגעפּאָלגט. איך און קאָנסייל זיינען געבליעבען צוזאמען, אָבוואָהל דורך די דיקע קופּערנע שיידען וואָס ווארען אָנגעטהון אויף אונזערע קלעפּף איז אונז ניט מעגליך געווען איינער צום אנדערען אַ וואָרט צו רעדען. די שוועריקייט פון מיין קליידונג האָב איך יעצט מער ניט געשפּיערט. די בלייענע זאָהלען און די פּערשיעדענע אַפּאַראַטען האָבען מיר זאָגאר אויף אַ האָאָר ניט געשטערט. נאָך מער ווי מיט אַ טויזענד יאָהר צוריק האָט דער גרויסער גריעכישער מאטהעמאַטיקער ערקלעהרט אַ נאַטור געזעטץ. אז יעדע שווערע מאַסע אין וואסער פּערליערט פון איהר געוויכט גראדע אזוי פּיעל ווי עס וועגט דאָס וואסער, וועלכען זי פּערדרענגט, און דיעזע וואהרהייט האָב איך יעצט פּראַקטיש ריכטיג ערפּאָהרען, דען פון דעם מאָמענט ווי מיר זיינען אַראָפּ אויפ'ן גרונד פון ים האָב איך גע- קענט גאַנץ ליכט און פּריי זיך בעוועגען.

העכסט וואונדערבאַר איז מיר אויך געווען צו בעטראַכטען ווי שטאַרק דאָס ליכט פון די זונען-שטראַהלען דרינגען אריין אין מעער, זאָ דאָס אויף אַ טיעפּנים פון דרייסיג פּוס איז נאָך איבעראַל גאַנץ העלל. איך האָב זאָגאר געקענט דעם קלענסטען געגענשטאַנד בעמערקען אויף אַ ווייטקייט פון אונז געפּעהר הונדערט עללען. ווייטער שאַטירט זיך די גרונד-פאַרב פון וואסער אין לאזשור קאָלאָר, אין העללבלוי, ביז זי פּערליערט זיך דאן אין איין אונבעשטימטע דונקעלהייט. איך מוז ווירקליך זאָגען אז דיעזעס וואסער ארום מיר, וועלכעס איז פּיעל געדיכטער ווי די אַטמאָספּערע, האָט דענאָך אַ מערקווירדיגע דורכזיכטיגקייט. איך קען זאָגאר זעהען ווי אויבען איבער מיין קאָפּף בעוועגט זיך דאָס מעער גאַנץ רוהיג.

מיר זיינען געגאנגען ווייטער איבער אַ דינעם, גלאַטען זאַמד, וואו מען טרעפט עס געווענהליך אן זעהר אַפּט ביי די ברעגעס פון ים, נאָכדעם ווי די פּערפלייצונג האָט זיך צוריק געצויגען. די גלענצענדע ווייסקייט פון גרונד האָט ווי אַ גוטער רעפּלעקטאַר צוריק אָבגעשפּיעגעלט דאָס ליכט פון די זונן, זאָ דאָס עס איז פּאָלקאָמען מעגליך געווען אין דיעזער טיעפּנים צו זעהען נראדע ווי אין אַ העללען טאָג.

אונגעפּעהר אַ פּיערטעל שטונדע בין איך געגאנגען אויף דיעזען זאַמד.

וועלכער וואר איבעראל אזוי ווי בעזעט מיט בליטצענדע מושעלען. דער נאטילוס, וועלכער האָט אויסגעזעהן ווי אַ לאַנגער שוואַרצער פעלזען, איז באַלד פּערשוואַנדען פּון אונזערע אויגען, אָבער זיין עלעקטרישע ליכט האָט נאָך געשטראַהלט זעהר ווייט. דיעזע בעליכטונג איז יעצט נאָך מעהר פּערשטאַרקט געוואָרען, אום אונז צו צייגען דעם וועג נאָך הויז, אים פאַל אז מיר זאָלען קומען צוריק אַרום אבענד־צייט, אָדער ווען דער הימעל זאָל זיך אונטערדעסען פּערדונקלען. אויף דער יבשה, וואו די לופט איז דורכ־ געדונגען מיט שטויב קען מען דאָס עלעקטרישע ליכט זעהען פון ווייטען נור ווי דורך אַ טהוי, אָבער אין דעם ריינעם וואסער שפּיעגעלט זי זיך אָב אויף אַ גאַנץ לאַנגע שטרעקע זעהר קלאַהר און גלענצענד.

אונטערדעסען זיינען מיר אימער ווייטער גענאנגען און עס האָט אויס־ געזעהען אזוי ווי דיעזער זאמדיגער באַדען האָט נאָר קיין גרענעץ ניט. באַלד אָבער דערזעהע איך פון גאַנץ ווייט אונבעשטימטע גרויסע געגענטשאַנדען און שליסליך דערקען איך פּראַכטיגע שטיקער פעלזען, וועלכע זיינען איר בעראַל ווייט מיט אַ שעהנעם טעפּיך בעדעקט מיט די הערליכסטע זאָרטען פון פּפלאַנצען־טהיערען, זאָ דאָס איך בין פון דיעזע ערשיינונג דעם ערסטען אויגענבליק זעהר איבעראשט געוואָרען.

עס וואר דאמאלס צעהן אהר פאָרמיטאג. די זונען־שטראַהלען, וועלכע פאַלען אין אַ קרומע ריכטונג אויף די אויבער פּלאַכקייט פון ים, ברעכען זיך דורכ'ן וואסער און בעשיינען אלעס וואָס דא געפינט זיך מיט די זיעבען פארבען פון רעגען־בויגען. עס איז ווירקליך געווען ענטציקט צו ווערען קור־ קענדיג אויף די בלומען, פעלזען, פּפלאַנצען מושעלען און אלע אַנדערע גע־ גענשאַנדען, ווי זיי זיינען בעגאָסען מיט דיעזע וואונדער־העררליכע בע־ לייכטונג, וועלכע איז צוזאמען געמישט פון גרין־געלב, אַראַנזש, וויאָלעט, דונקל־ און העלל־בלויע !

זאָגאר קאָנסויל איז אויף געבליעבען שטעהען פון גרויס איבערראשונג, בעטראכטענדיג דיעזע שעהנהייטען. דער נאנצער באַדען איז געווען בעדעקט מיט פּרעכטיגע מושעלען, קאָראַלען און אַנדערע טהיער־פּפלאַנצונגען פון פּערשיעדענע העררליכע פארבען, זאָ דאָס מיך האָט ווירקליך לייד געטהון אזעלכע גלענצענדע מערקווירדיגקייטען צו צערשטערען און מיט די פיס צו טרעטען. מיר האָבען דענאָך קיין צייט געהאַט לאַנג צו בלייבען שטעהען און קוקען אויף דיעזע וואונדערבאַרע זאַכען, דען דער קאַפּיטאַן נעמאָ האָט אונז אַ וואונק געגעבען מיר זאָלען שנעל נאָכקומען.

דער באַדען פון ים האָט זיך באַלד געענדערט ; פון דעם זאמדיגען גרונד זיינען מיר יעצט געקומען אויף אַ שטרעקע וואָס וואר בעדעקט מיט קליינע קלעפּיגע קאַלף־שטינדלאַך. אָבער דיעזער גאַנג האָט ניט לאַנג געדויערט.

מיר זיינען קורץ נאָכדעם אריינגעקומען אין א וואהרען וואלד פון אלגען-גראָ-
זען, וועלכע וואַקסען אזוי געדיכט אז עס קען זיך אויסדריבען דאָס זיי זיי-
נען צוזאמען געוועבט ווי אַ טעפּיך. צו דערזעלכער צייט האָט זיך אויך איי-
בער אונזערע קעפּה פּרברייט אַ גרינע דעקע ים-פּפּלאַנצען, פון די זעלכע
זאָרט אלגען, פון וועלכע עס זיינען בעוואוסט ביז צוויי טויזענד מינים וואָס
וואַקסען אויבען אויפ'ן וואַסער. דיעזע אלגען זיינען ווירקליך דער מערק-
ווירדיגסטער וואונדער אין דעם פּפּלאַנצען-רייך פון דער נאַטור. מען געפינט
צווישען זיי אַזעלכע גרעזעלאַך וואָס מען קען קוים דערזעהען מיט דעם
שטאַרקסטען מיקראַסקאָפּ: (פּערגרעסערונגס-גלאַז), וועהרענד אַנדערע גראָ-
זען פון דיעזעלכע קלאַסע אלגען זיינען לאַנג ביז זעקס הונדערט עללען.

עס איז שוין ביינאָהע צוויי שטונדען צייט ווי מיר זיינען אַרויסגעגאַנג-
גען פון נאַטיילוס. אַז עס איז מיטאַג צייט דערקען איך פון די זונען-שטראַה-
לען, וועלכע פאלען יעצט אַרונטער גראַדע פון אַזויבען צום גרונד, זיך ניט
ברעכענדיג אין אַ קרומע ריכטונג, דאָרום זיינען אויך די צויבערהאַפטע
פארבען פון פריהער בילאָכווייז פּערשוואַונדען. אונטער דעם איינפאַך העל-
לען ליכט זיינען מיר יעצט שנעל גענוג ווייטער געגאַנגען אונזער וועג און
דער אַבקלאַנג פון אונזערע טריט האָט זיך געהערט ווייט אַרום. עס איז אַ
בעוואוסטע זאַך אַז יעדער טאָן דרינגט דורכ'ן וואַסער פיעל שטאַרקער ווי
אין דער לופט, זאָ דאָס מען קען דעם קלענסטען גערויש הערען זעהר ווייט.
פון דאָנען אָן האָט דער גרונד זיך געצויגען שנעל באַרג אַראָפּ און אין
אַ קורצע צייט וואַרען מיר שוין אונגעפּעהר אויף אַ הונדערט עללען טיעף אין
וואַסער, די דריקונג אין אזא טיעפּקייט איז געווענליך 10 אטמאָספּערען, אָדער
150 פונט אויף יעדען אינטש. אָבער אין מיין סקאַפּאַנדער-בעקליידונג האָב
איך דאָס גאָר ניט געשפּיערט און עס איז מיר לייכט געווען זיך צו בעוועגען
פריי, גראַדע ווי ביז יעצט. דער צוויי-שטונדיגער שפּאַציער-גאַנג אין דיעזע
אונגעווענהעליכע פּאַנצער-קליידער האָט מיך זאָגאַר ניט ערמיעדעט; דען
ווי בעוואוסט געהמט דאָס וואַסער צו אַ מאַסע פון די שווערקייט און די
מוסקעלען פון קערפּער ווערען ניט אזוי אַבגעמאַרטערט דורך זייער טהעטיג-
קייט.

אַלס מיר זיינען געקומען אין אַ טיעפענים פון העכער ווי דריי הונדערט
פוס איז די העללע ליכטיגקייט פון די זונען-שטראַהלען געווען פיעל שוואַ-
כער, דאָ איז שוין אַלעס געוואָרען פּערהילט אין אַ האַלבע דונקעלהייט;
דעננאָך איז אונז נאָך מעגליך געווען גוט צו זעהען, אום אונזער ווייטערען
וועג צו בעטראַכטען, און מיר האָבען נאָך ניט געדאַרפּט אַנציינדען אונזערע
רוהמקאָפּה'ס-לאַנטערנען.

דער קאַפיטאַן נעמאָ איז יעצט געבליעבען שטעהען ביז איך בין צו

איהם צו געגאנגען. און דאן האָט ער מיר געצייגט מיט'ן פינגער אויף איינע ניגע דונקלע מאַסען, וועלכע האָבען זיך בעוועזען ניט ווייט פון אונז. איך האָב באלד פערשטאַנען אז דאָס זיינען די אונטער-וואסערדיגע וועלדער פון דעם גרונד, וועלכען דער קאפיטאַן רופט מיט דעם נאָמען קרעספּאַ.

זיעבצענטעס קאפיטעל.

א וואָלד אויפ'ן גרונד פון ים.

ענדליך זיינען מיר אָנגעקומען אין דיעזען וואָלד, וועלכער געהערט וואהרשיינליך צו די שעהנסטע בעזיטצונגען פון קאפיטאַן נעמאַ. ער בע-טראכט דיעזע אַלע געגענדען ווי זיין אייגענטהום און אין דער טהאַט, ווער קען איהם דען דיעזעס רעכט אבשטרייטען ? דער וואָלד איז בעשטאַנען פון גרויסע פלאנצונגען, וועלכע זעהען ווירקליך אויס ווי בויער. איך בעמערק באַלד אויף דיעזע צווייגען א בע-זאָנדערע מערקווירדיגקייט. וועלכע איז מיר ביז יעצט נאָר ניט איינגעפאַ-לען. עס געפינט זיך נעמליך קיין איינציגער פון דיעזע צווייגען, וואָס זאָל וואקסען אין א גלייכע אָדער אַראפהענגענדע ריכטונג, זאָנדערן אַלע ציע-הען זיך נאָך אויבען, צו די אויפערפלאַכקייט פון ים. זאָנאר די פלאנצונגען וואָס זיינען דין ווי א פאָדעם שטעהען אזוי גלייך גראדע ווי זייערע צווייג-לאך וואָלטען געווען פון אייזען.

איך האָב זיך באַלד איינגעוואָהנט צו דיעזע מערקווירדיגע געשטאַלטונ-גען און צו די האַלבע דונקעלהייט וואָס העררשט אַרום אונז. נאָך מיין בע-רעכענונג זיינען די פערשיעדענע מינים פלאנצונגען וואָס וואקסען אונטערן ים פיעל צאהלרייכער אַלס די יעניגע אויף דער טרוקענער ערד, זאָנאר אין די ווארמע געגענדען. אָבער אייניגע מינוטען לאנג איז מיר שווער געווען צו אונטערשיידען ריכטיגע פלאנצען פון די יעניגע וואונדערבאַרע ברואים וואָס האָבען נור דעם געשטאַלט פון פלאנצען, דעננאָך זיינען זיי אין דער טהאַט לעבעדיגע טהיערע. אין דיעזער אונטער-וואסערדיגער וועלט זיינען די ביידע נאַטורדייכען אזוי צוזאַמען געמישט אז מען דאַרף זיין איין ער-פאהרענער נאַטורפאָרשער אום די שטראַטצונגען פון די טהיערע אָבזע-רהייילען.

עס גיעבט פון דיעזע טהיער-פלאנצען פערשיעדענע זאָרטען, פון וועלכע אייניגע זיינען גרויס ווי א קאָרן זאַמד און אנדערע וואָס זייער קערפער איז

עהנליך צו קלענערע אָדער גרעסערע פלאנצונגען איז אָבער מערקווירדיג פער־
דיק מעהר ווי אַ פום אין דורך מעסטער, זייער געשטאַלט וואָס איז אימער
שיעדען; פיעלע זעהען אויס ווי בוימער, אַנדערע ווי דיקע בלעטער אָדער
פרוכטען. אייניגע לאָזען ארויס פון זיך לאנגע פערניפטעמע פעדים, מיט
וועלכע זיי בעמייבען די קליינע טהיערע וואָס פערפלאַנטערען זיך אין זייער
נעמץ. דער אינווענינסטער טהייל פון קערפער בעשטעהט נור אין אַ מאגען־
אַרטיגען זאַק, וועלכער איז פאנאנדער געטהיילט אין פערשיעדענע שיכטען.
אייניגע פערמעהרען זיך זאָגאר דורך לעגען אייער, אָבער דאָס גרעסטע טהייל
לאָזען ארויס פון זיך בליהונגען, גראדע ווי די ריכטיגע פלאנצען. דיעזע
אַלע טהיער־פלאנצען זיינען גאַנץ לויז צוגעוואקסען צום גרונד פון ים, דען
זיי ערנעהרען זיך ניט פון די זאפט אין דער ערד, ווי בוימער און גראָזען,
זאָנדערען פון וואסער און די פערשיעדענע קליינע טהיערע וואָס טרייבען
זיך ארום זיי. די מייסטען לאָזען פון זיך ארויס בלעטער און בליהונגען פון
העכסט זאָנדערבארע געשטאַלטען, מיט פראכטפאָלע פארבען פון ראָזא,
קארמי, ברוין און אנדערע קאלארען.

עס געפינען זיך אָבער אין דיעזען וואלד ריכטיגע גרויסע בוימער מיט
צווייגען, איבער וועלכע עס פליעהען אום אנשטאט פויגלאך קליינע, פראכט־
פאָלע פישלאך, וואָס זיינען אזוי גרויס ווי מוסען, וועהרענד פערשיעדענע
אַנדערע גרעסערע זאָרטען שפרינגען ארויס פון אונטער אונזערע פיש און
פערשווינדען אין די אַרומיגע האַלב דונקעלהייט.

אונגעפעהר אום איינס אוהר האָט קאפיטאַן נעמאָ געגעבען אַ צייכען
מיר זאָלען זיך אָבשטעלען. איך בין דאמיט זעהר צופריעדען געווען זיך
עטוואס אויסצורוהען און מיר האָבען זיך אַלע אניעדער געלעגט אויפ'ן באָדען
פון מעער. מיר איז דיעזע לאנגע זעהר געפעלען געוואָרען, נור שאדע אז
מיר קענען זיך ניט אונטערהאַלטען, דען רעדען איינער צום אַנדערען איז
אונז דאָך גאַנץ אונמעגליך. איך האָב דורך מיין דיקען קופערנעם קאַפּה
אַ קוק געגעבען אויף מיין דיענער קאָנסייל און זעהע ווי אויך ביי איהם
גלענצען די אויגען פון גרויס צופריעדענהייט, און אום איך זאָל עס פער־
שטעהען מאַכט ער אין זיין שייד זעהר קאָמישע בעוועגונגען.

מיר וואונדערט איבערהויפט אז יעצט, נאָך אַ שפאציע־גאַנג פון פיער
שטונדען, פערשפיר איך דעננאָך קיין גרויסען הונגער ניט. פון וואנען
דאָס נעהמט זיך אז דער מאָגען פארדערט אונטערן וואסער וועניגער שפייז
איז מיר אונבעגרייפליך, אָבער דאפיר ציעהט עס מיך זעהר שטאַרק צום
שלאפען. דיעזעס געפיהל איז בעקאנט צו די יעניגע מענשען וועמען עס
קומט אויס לאנג צו פערבלייבען אונטער'ן וואסער ביי דער ארכייט. מיינע
אויגען האָבען זיך ווייקליך באַלד געשלאָסען הינטער דעם דיקען גלאָז און

איך בין פערזונקען אין א טיעפען שלףאָף. קאָפּיטאַן נעמאָ און זיין קרעפֿ-
טיגער נאכפּאָלגער האָבען וואהרשיינליך אויך דאָס זעלכע געטהון.
ווי לאַנג דיעזער שלאָף האָט געדויערט קען איך ניט בעשטימען, אָבער
אַלס איך האָב אויפגעוואכט וואר שוין די זונן טיעף געניגט צום אונטער-
גאַנג. קאָפּיטאַן נעמאָ איז שוין געווען אויפגעשטאַנען און איך האָב אָנגע-
פּאנגען מיינע גליעדער אויסצושטרעקען אַלס איין אונטערווארטעטע ערשיי-
נונג האָט געבראכט דאצו אַז איך בין שנעל אויף די פּיס אויפגעשפרונגען.
אייניגע טריט פון מיר איז געשטאַנען אַ ריעזענאַפּטע מעררשפּין,
מעהר ווי איין אייל די הויך, און אויסשטעלענדיג אויף מיר איהרע עקעל-
האַפטע קרומע אויגען איז זי שוין פּערטיג געווען מיך צו בעפּאלען. אָבוואָהל
מיין סקאַפּאַנדער בעקליידונג איז געווען דיק גענוג און איך האָב געקענט
זיכער זיין גענען דעם ביס פון דיעזע גיפטיגע בעשעפּנים, דעננאָך בין איך
ניט ווילענדיג דורכגעשוידערט געוואָרען, קאָנסילי און דער מאַטראַז פון
נאַטיליום זיינען שוין אויך געווען אויפגעוואכט ; קאָפּיטאַן נעמאָ האָט דיע-
זען לעצטען געצינגט אויף די אבשולייכע שפּין און דער מאַן האָט מיט איין
קלאַפּ פון זיין ביסק איהר צושמעטערט, זאָ דאָס מיר איז ניט גוט געוואָרען
קוקענדיג ווי די פּירכטליכע פּיס פון דיעזען אונגעהויער צאַפּלען און קרימען
זיך אין אַ טויטליכע קאָנוואַלסיע.

דיעזע בעגעגנים וועקט אין מיר אויף אַ געדאַנקען אַז אין אַזעלכע
דונקעלע אבגרונדען קענען זיך געפינען נאָך אנדערע פּירכטערליכע טהיערע,
געגען וועלכע מיין דיקע סקאַפּאַנדער בעקליידונג וועט מיך פּיעלייכט אויך
ניט קענען שיטצען. עס גיעבט צום ביישפּיעל אַ זאָרט פּיש, וואָס איז
בעקאַנט אונטער דעם נאָמען, דער ים-וואָלף, ביז 7 פּוס גרויס, וועלכער
בעזיצט פּאַסט די שרעקליכסטע צייהנער פון אַלע אנדערע בעשעפּעניסע וואָס
לעבען אין מעער. ער האַלט זיך שטענדיג פּערבאָרגען אויפ'ן גרונד, איי-
בערהויפּט צווישען די פעלזען, וואו ער לויערט אויף זיינע אָפּפּער פּלוצלונג
צו בעפּאלען. מיט זיין פּירכטערליכען געביס איז ער אים שטאַנדע צו צער-
ברעכען זאָגאַר מושעלען וואָס זיינען אזוי האַרט ווי שטיין. אין דעם אויס-
דרוק פון זיינע אויגען זעהט מען ווי שרעקליך גרימיג די נאַטור פון דיעזען
פּיש איז. די פּישער וואָס פּאנגען איהם, זעהען אים שנעלסטען איהם מיט
די רודער־שטאַנגען אָדער מיט אַ האַק טויט צו מאַכען. דען ער קען מעהרערע
שטונדען לעבען אויסער'ן וואסער און ביז די לעצטע מינוט איז ער זעהר גע-
פּעהרליך. עס גיעבט אויך אין אַזעלכע ערטער פון מעער די בעוואַוסטע
סקאַרפּיאָגען, וועלכע זיינען אזוי געפּרעסיג אז זיי קענען איינשלינגען אַ
פּיש וואָס איז גראַדע אזוי גרויס ווי זיי אליין. די וואונדען וואָס אַ מענש
בעקומט פון זייערען אַ ביס, זיינען אויך העכסט געפּעהרליך. אויסערדעם

קען מען דאָ לייכט אנטרעפען ים־שלאנגען און נאָך אזעלכע שרעקליכע בראים, דארום האָב איך בעשלאָסען זעהר פאָרויכטיג צו זיין אין אונזער ווייטערען גאנג. איך האָב איבריגענס געגלויבט אז דאָ וועט זיך אונזער שפאציער ענדיגען, אָבער קאפיטאן נעמאָ קעהרט ניט צוריק און מיר זיינען געצוואונגען איהם נאָך צו פאָלגען.

דער באָדען לאָזט זיך אַראָפּ אימער ניעדעריגער און מיר קומען אין אַ גרעסערע טיעפענים פון אבגורנד. עס האָט געמוזט זיין אונגעפעהר אום דריי אהר נאכמיטאג אַלס מיר זיינען געקומען אין איין ענגען טהאַל, וואָס וואר פון בירדע זייטען אבגעשלאָסען מיט הויכע פעלזען ווענד, אין א טיעפ־קייט פון אַ הונדערט זעכציג עללען. אזוי טיעף אונטערען וואסער איז נאָך קיין מענש ניט אַרונטער געשטיגען, אָבער דאפיר בעזיטצען מיר אויך אזעל־כע פאָלקאמענע אַפאראטען וואָס קיינער האָט נאָך ביז יעצט ניט ערפונדען ווי זיך מיט זיי צו בענוטצען.

ווען איך זאָג אז מיר ווארען אַ הונדערט זעכציג עללען אונטער'ן וואַסער קען איך דאָס נאטירליך אזוי גענוי ניט בעשטימען ווי איך וואָלט עס אויסגעמאָסטען מיט איין אינסטרומענט, אָבער אזוי פיעל איז מיר בע־קאַנט אז די ליכטיגקייט פון די זונען־שטראהלען קען זאָגאר אין קלאהרסטען וואסער טיעפער ניט אַריינדרייגען, נון אָבער זיינען מיר יעצט געווען אין אַ פאָלשטענדיגע דונקעלהייט, זאָ דאָס מען האָט אויף צעהן טריט ווייטער קיין זאך ניט געקענט בעמערקען. אַלס איך בין אויף דיעזען אופן ווייטער געגאנגען טאַפענדיג דערזעהע איך מיט איין מאָל אַ ווייסען לעבהאַפטען ליכט ערשיינען. קאפיטאן נעמאָ האָט זיין עלעקטרישער לאַנטערנע אָנגע־צונדען. זיין קאמעראר האָט אויך דאָסזעלבע געטהון און באַלד האָב איך מיט מיין דיענער זייער ביישפיעל נאָכגעפאָלגט. עס איז דאצו נויטהיג גע־ווען נור אַ קליינעם שרייפעל אַ דרעה צו געבען און דאָס מעער איז פון אונזערע פיער לאמפען בעלייכטעט געוואָרען אויף אַ דרייסיג עללען ארום.

מיר געהען נאָך אימער אין די טיעפניסען פון דיעזען וואַלד, אָבער ביס־לאך־ווייז ווערען די בויער און די פלאנצונגען זעלטענער, דאגעגען פער־מעהרט זיך דאָ דאָס בעוועגליכע טהיערישע לעבען און ארום שווימען ארום אונגעהויערע מאַסען פון מאָללוסקען, פישען און פערשיעדענע אַנדערע בראים. עס איז מיר אָבער אויך באַלד קלאהר געוואָרען די אורזאכע דאפון; געמליך: דאָס ליכט פון אונזערע אַפאראטען ציעהט צו דיעזע בעשעפעניסען, זיך אום אונז צוזאמען צו קלייבען, דעננאָך האַלטען זיי זיך שטענדיג עט־וואס ווייטער פון אונז. איך בעמערק ווי קאפיטאן נעמאָ שטעלט זיך אַפּט־מאָל אָב און גרייפט נאָך זיין ביקס, מיט די אבזיכט צו שיעסען, דעננאָך

טהוט ער עס ניט, וואהרשיינליך דארום ווייל עס איז ניט ווערטה אויף אזעלכע געוועהנליכע טהיערע צייט צו פערליערען.

ענדליך זיינען מיר געגען פיער אהר געקומען צו דעם ציעל פון אונזער מערקווירדיגען שפאציער-גאנג. מיר שטעהען געגען א וואנד פון פראכט פאל ערהאבענע פעלזען. וועלכע איז אזוי ווי צוואמען געשטעלט פון שטיי קער גראניט. אויבען, עטוואס העכער, זעהען זיך די עפנונגען פון קליינע היילען, אָבער עס גיעבט קיין מעגליכקייט ניט אהין ארויף צו קלעמערען.

קאפיטאן נעמאָ האָט זיך אָבגעשטעלט און אונז געגעבען א וואונק צו-ריק צו קעהרען. מיר וואָלט זיך זעהר געוואָלט נור דיעזע וואנד אריבער קלעמערן, ווען עס זאָל זיך דאצו געפינען א מיטעל, אָבער אונזער אָנפיהר רער דענקט וואהרשיינליך וועגען דעם ניט. ער געהט צוריק פאָראַויס אזוי ווי פריהער. איך גלויב צו בעמערקען אז מיר האָבען יעצט זיך בעגעבען אויף איין גאנץ אנדערן וועג, אום צו אונזער שיר צו קומען. וועניגסטענס פיהרט דיעזער וועג מיט איין מאָהל באַרג ארויף, זאָ דאָס דער גאַנג קומט מיר אן זעהר שווער, באַלד איז וויעדער געוואָרען ליכטיג פון די זונען שטראהלען, וועלכע דרינגען יעצט אַריין אין וואסער אזוי ווי פאר האַלבען טאָג אין אַ קרומע ריכטונג, דארום גלענצען אַלע געגענשאַטאַנדען אין די פראכטפאָלסטע שעהנסטע פארבען, וועלכע מיר האָבען שוין אין אנפאנג פון אונזער שפאציער-גאנג בעמערקט.

ביי אַ צעהן עללען טיעף האָבען מיר געוואנדערט דורך מאַססען פער-שיעדענע קליינע פישען, וועלכע זיינען אַרום אונז געפלויגען נאָך שנעלער ווי די פויגעלעך אין דער לופט, אָבער ביז יעצט האָט זיך נאָך קיין טהיער ניט בעוועזען וואָס זאָל ווערטה זיין אויף איהם צו שיעסען. אין דעם אוי-גענבליק זעהע איך ווי קאפיטאן נעמאָ שטעלט אן שנעל זיין ביסק און שיעסט אויף אַ בעוועגליכען נעגענשטאַנד אין וועלדעל. איך הער אַ שוואַ-כען פייף און אייניגע טריט פון אונז איז אַגרעסערע טהיער געפאלען טויט. דאס וואר נעמליך אַ פראכטפאָלער אָטטער; די איינציגע פיער פיס-גע חיה וואָס לעבט נאָר אין מער. זיין פעלל וועלכע איז אויבען בריון און אונטען זילבער העלל איז איינע פון די טהיערסטע אין פעלד-האַנדעל און ווערט געשעצט ביז צוויי טויזענד פראַנק. דיעזע ים-זויגע טהיערען ווערען דארום זעהר שטאַרק פערפאָלגט פון די פישערס, וועלכע האָבען זיי שליעס-ליך אזוי אויסגעראָט אַז יעצט געפינט מען דעם אָטטער זעהר זעלטען, נור אין געוויסע טהיילען פון שטיילען אָקעאַן, און דאָ ווערט ער שוין אויך ביס-לאַכווייז פערשוואַנדערען.

דער מאַטראָז פון נאָטילוס האָט דאָס געשאַסענע טהיער גענומען צו זיך אויף די שולטערן און מיר האָבען דאן פאָרטגעזעצט אונזער וועג. אַ

שטונדע לאנג האָבען מיר געהאַט דורך צו געהען אַ גלייכען זאַמדיגען פּלאַטץ, וועלכער האָט זיך אָפּטמאָל אויפגעהויבען ביז צוויי עללען אונטער דעם וואַסער שפּיעגעל. ביי דיעזער געלעגענהייט האָב איך געזעהן אזא שום, מיט וועלכען יעדער יעגער וואָלט געמעגט שטאָלצירען. אַ גרויסער פּויגעל, מיט ווייט אויסגעברייטעטע פּליעגלען, וועלכען מיר האָבען געקענט פון אונטער'ן וואסער זעהר גוט דערקענען, האָט געשוועבט גאַנץ נאָהענט איבער די אויב-בער פּלאַטקייט פון ים. דער מאַטראָז האָט אויף איהם געציעלט און אויס-געשאָסען אַלס ער איז געווען אייניגע עללען איבער די וועללען. דאָס פּויגעל איז אַראָבגעזונקען, וועלכען דער געשיקטער יעגער האָט יעצט ערגריפען און מיט גענומען. דאָס וואַר נעהמליך איין אַלבאַטראַס פון דעם שעהנסטען זאָרט.

די אַלבאַטראַסען זיינען גרויסע קרעפטיגע שוויס-פּויגעלען, וועלכע לעבען נור אויפ'ן ים, אָבער קיין פּויגעל איז דעננאָך ניט אימשטאַנד אזא לאַנגע צייט ווי ער אָהן אויפהער צו פליהען. עס טרעפט מאַנכעס מאָל אז איין אַל-באַטראַס שוועבט נאָך אַ שיף אין אַ פּערלויף פון הונדערטע מיילען. דיעזע פּויגעלען ערנעהרען זיך איבערהויפט מיט פּערשיערענע טהיערע וואָס שווימען אויבען אויפ'ן מער, דען אַראָפּ לאָזען זיך אין וואַסער זיינען זיי ניט אים שטאַנד.

דיעזער צופאַל האָט לאַנג אונזער וועג ניט געקענט שטערען. צוויי שטונדען זיינען מיר געגאַנגען איבער פּערשיעדענע זאַמדיגע ערטער אָדער איבער וויעזען (לאַנסעס) פון מער-גראַז, וואו עס וואַר נאָך שווערער דורך צו געהען. די וואַרהייט זאָגענדיג בין איך שוין געווען זעהר מיעד אַלס איך האָב מיט גרויס צופריעדענהייט פון ווייטען בעמערקט די שטאַרקע עלעקטרישע בעלייכטונג פון נאָטילוס. אין פּערלויף פון צוואַנציג מינוט וועלען מיר צוריק נאָך הויז קומען און איך ערוואַרט עס שוין מיט גרויס אונגעדולד, דען יעצט פאַנג איך אויף אַן צו שפּיערען אַז דער זויער-שטאַף פון מיינ אַפּאַראַט איז שוין באַלד פּערברויכט און די לופט ווערט שוין שווער צו אַטהמען.

אָבער ניט ווייט פון נאָטילוס האָט מיט מיר נאָך איין אַנדערער מערק-ווירדיגער צופאַל פּאַסירט. איך בין ביי אַ צוואַנציג טריט צוריק געבליבען אַלס איך זעה ווי קאַפיטאַן נעמאָ לויפט האַסטיק צוריק. מיט זיין קרעפּט טיגע האַנד האָט ער מיר אַניעדערגעוואָרפען צום באַדען פון מער, וועהר רענד זיין מאַטראָז האָט דאָסזעלבע געמאַכט מיט מיינ דיענער קאָנסיייל. אָנפאַנגס האָב איך אַליין ניט געוואוסט וואָס צו דענקען וועגען אזא בענעהר-מונג, אָבער באַלד האָט דער קאַפיטאַן זעלבסט זיך נעבען מיר אויסגעצוי-גען און איז געבליבען ליגען גאַנץ אונבעוועגליך.

אלס איך בין א קורצע צייט אזוי געלעגען אויפ'ן באָדען, האָלכ פער-
באָרגען אונטער אַ וועלדעל פון הויכע זעע־גראָז, האָב איך פאַרזיכטיג דעם
קאָפּף אויפגעהויבען און בעמערקט ווי אונגעהויער־גרויסע דונקלע געשטאַל-
טען אַרומגערינגעלט מיט אַ פּאַספּאָר־שיון, שווימען איבער אונז אַריבער,
שטורמענדיג און רוישענדיג.

פון גרויס שרעק איז מיין בלוט פּערגליווערט געוואָרען אין די אָדערען.
דאָס וואָרען אַ מענגע פון די גרויזאמסטע זאָרטען הייפּישען, מיט זייער
פּירכטערליך־גלעזערנע אויגען, אויף וועלכע עס נעהמט אָן אַ מורא אַ קוק
צו געבען. דיעזע שרעקליכע רויב־פּיש : ינען אים שטאַנד מיט זייערע אוי-
זערנע צייהנער אַ גאַנצען מענשען צו צוברעקלען.

פון די פּערשיעדענע זאָרטען אין דער נאַטטונג פון דיעזע ברואים זיי-
נען די קלענערע מינים, ווי צום ביישפּיעל דער קאַטצען־הייפּיש און דער
הונד־הייפּיש אויך זעהר רויבעריש, אָבער נאָך פּיעל מאָל שרעקליכער ווי
דיעזע אלע איז דער מענשען־הייפּיש ; אַ בעשעפעניס וואָס איז געוואָלטיג,
פּרעך, רויבניעריג און בלוט־דורסטיג. איינער פון זיי, דער בלויער היי-
פּיש, איז אָפט נאָך גרעסער ווי 12 פּוס, און געפינט זיך איבערהויפט אין
אַטלאַנטישען וועלט מעער, וועהרענד דער ווייסער נאָך גרעסערער זאָרט פון
דיעזע געפּעהרליכע רויבער, לעבט גרעסטענטיילס אין זידליכען אָקעאַן.
זעהר אָפט טרעפט אַז אזא פּיש קומט אין האַפען און ווען ער גרייפט נור
אָן אַ מענשען איז שוין דיעזער פּערלאָהרען, דען אין דעמוועלכען אויגענ-
בליק פּערשווינדעט ער מיט זיין רויב אונטער'ן וואַסער און פּרעסט אויף דעם
אונגליקליכען מיט איין שלונג. זיי יאָגען זיך שטענדיג נאָך שיפען, איבער-
הויפט נאָך אַזעלכע וואו עס געפינט זיך קראַנקע, און ווען עס טרעפט אַז
יעמאַנד פּאַלט אַרונטער אין וואַסער, אָדער מען וואַרפט אַראָפּ אַ געשטאַר-
בענעם, דאן געפינט ער שוין רעגעלמעסיג זיין קבר אין דעם בויך פון דיע-
זען געפּעהרליכען רויבער.

די זעהענסקראַפט ביי דעם הייפּיש איז ניט זעהר שטאַרק אויסגעביל-
דעט און דאָס איז אויך יעצט געווען אונזער גליק. זיי האָבען פּאַראַיבער
געברויזט און ניט בעמערקענדיג. איינער פון זיי האָט מיך זאָגאַר בעריהרט
מיט זיין ברויע פּלוס־פּעדער און באַלד וואָרען זיי פּערשוואַונדען. מיר זיי-
נען אויף דיעזען אַרט גערעטעט געוואָרען פון אַ געפּאהר, וועלכע וואָר יע-
דענפּאַלס פּיעל גרעסער אלס פון אַ בעגעגניס מיט אַ טיגער אין וואַלד.
אַ האַלבע שטונדע שפּעטער, געהענדיג נאָך דעם שטאַרקען עלעקטרי-
שען ליכט פון נאָטילוס, זיינען מיר אָנגעקומען צוריק אויף אונזער שיף.
די אויסערע טהיר איז געשטאַנען אָפען און אלס מיר זיינען אלע אַריינגעגאַנג-
גען אין דעם קליינעם פּינסטערען רוים, האָט דער קאַפיטאַן נעמאָ איהר

פעסט צוגעמאכט און אָנגעדריקט אַ געוויסען קנאַפּת. באַלד הער איך ווי די פּומפּען אין שוף אַרבייטען און איך פּיהל אז דאָס וואַסער אַרום מיר זינקט אַראָפּ, זאָ דאָס נאָך פּערלויף פּון אייניגע מינוטען איז דיעזע פּאַרדער-קאַיטע געבליעבען גאַנץ לעער. נון האָט זיך געעפענט די צווייטע אינער-ליכע טהיר און מיר זיינען אַריין געקומען אין די קליידער-קאַמער.

דאָ האָט מען פּון אונז אַראָפּגענומען די שווערע סקאַפּאַנדער-ריבעקליי-דונג און איך האָב זיך בעגעבען אין מיין צימער זעהר ערמיעדעט און פּער-שלאָפען, אָבוואָהל מיינע געדאַנקען וואַרען פּול מיט ערשטוינונג, איבער די אַלע וואַונדער וואָס זיינען מיר פּאַרגעקומען ביי דיעזען מערקווירדיגען שפּאַציער-גאַנג אויפ'ן גרונד פּון ים.

אַכטצעהנטעס קאַפיטעל.

פיער טויזענד מייל אונטער'ן וואַסער.

דען נעכסטען פּריה-מאַרגען, דעם אַכטצעהנטען נאָוועמבער, בין איך אויפגעשטאַנען גאַנץ פּריש און מונטער, און בין געקומען אויפ'ן פּלאַט-פּאַרם גראַדע צו דער צייט ווען דער לייטענאַנט האָט אַריין געשריען אין אַ רעהר פּון שוף זיין געוועהנליכע פּראַגע. איך האָב שליעסליך אָנגעפאַנגען צו גלויבען אז אין דיעזע ווערטער ענטהאַלט זיך איין ערקלעהרונג אין וועל-כען צושטאַנד דער ים געפינט זיך, אָדער אז עס איז ווייט אַרום קיין זאָך ניט צו בעמערקען.

און ווירקליך איז דער אַקעאַן איבעראַל געווען גאַנץ לעער; עס זעהט זיך אין ערגעץ קיין זעגעל ניט, אָדער קיין סימן פּון אירגענד וועלכען דאַמפּ-שוף. די שפיטצען פּון דעם אינזעל קרעספּאָ, ביי וועלכען מיר זיינען נעכטען געשטאַנען, זיינען איבער נאַכט פּערשוואַונדען. דאָס רוהיגע מעער שטראַהלט אין זיין פּראַכטפּאַלל-בלויע פּאַרב, וועלכע פּערטראַגט זיך דאָרט גאַנץ ווייט אין אַ דונקל-ברוינעם קאָלאַר.

וועהרענד איך בין אזוי געשטאַנען, בעוואַונדערענדיג דיעזע נאַטור-שעהנהייטען, איז דער קאַפיטאַן נעמאָ אַרויפגעגאַנגען. ווי עס ווייזט אויס בעמערקט ער מיך ניט און פּאַנט אָן זיך צו בעשעפּטיגען מיט די נויטה-ווענדיגע אַסטרֶאָנאָמישע בעאָבאַכטונגען. אַלס ער איז דאַמיט פּערטיג גע-וואָרען האָט ער זיך אַנגעלעהנט אויף די הייזעל פּון לייכט-טהורם און זיינע בליקען האָבען אויך גענומען בעטראַכטען דעם גלאַטען שפּיעגעל פּון ים.

אונטערדעסען זיינען ארויפגעגאנגען ביי א צוואנציג מאטראזען פון נאטילום, לויטער קרעפטיגע און געשיקטע מענער. זיי האָבען אָנגעפאנגען גען אַרויף צו ציעהען די נעטצען, וועלכע וואַרען איבער נאַכט אויסגע- שפּרייט. נאָך מיין בעטראַכטונג מוזען די עזע מענשען געהערען צו פּערשיע- דענע נאַציאָנען, אָבוואָהל אין אַלגעמיין טראָגען זייערע געזיכטער דעם אנבליק פון איראָפּייער. אויב איך האָב נור קיין טעות ניט גלויב איך צוויי- שען זיי צו דערקענען אירלענדער, פראנצויזען, אייניגע פון די סלאווישע פעלקער, איינער וואָס זעהט אויס ווי אַ גרעק און נאָך איינער ווי די יעניגע וואָס בעוואָהען דעם אינזעל קאַנד א. איבריגענס זיינען די עזע לויטע זעהר קאַרג אין ווערטער און רעדען צווישען זיך די עזעלכע שפּראַך, פון וועלכע איך פּערשטעה קיין איינציגעס וואָרט ניט; דאָרום קען איך גאָר ניט האָפען מיט זיי זיך צו פּרעשטענדיגען.

די נעטצען זיינען אַרויפגעצויגען געוואָרען אויפ'ן פּערדעק. זיי וואָ- רען געמאַכט אויף אַ בעיאָנדערע אַרט, אַז דורך אַ שטאַנג און אַ שנור בלייבען זיי שמענדיג אָפען און נעהמען אין זייערע ברייטע טאַשען אַריין אַלעס וואָס קומט זיי ענטגעגען, וועהרענד זיי שווימען נאָך דעם נאָטילום. עס וואַרען יעצט דאָרין געפאנגען די בעסטע און טהייערסטע זאָרטען פּיש, אין אַזאַ צאהלרייכע מענגע אַז מען האָט עס געקענט אַבשאַטצען אַם וועניגס- טענס ביי אַ טויזענד פונט, זאָ דאָס מיר זיינען אויף אַ לאַנגע צייט פּער- זאָרגט מיט פּאַרטערפליכע ערנעהרונגס-מיטעל; אָבוואָהל ביי דעם שנעל- טרעפּעגאַנג פון נאָטילום און זיין עלעקטרישע בעלייכטונג, וועלכע ציעהט צו זיך צו מאַסען מיט פּיש, איז גאַנץ לייכט יעדען טאָג אַזאַ פּאַנג צו מאַכען.

די עזע ערנעהרונגס-פּראָדוקטען זיינען באַלד אַריינגעוואָרפען געוואָרען דורך אַ געוויסען רעהר דירעקט אין די שפייכלער קאַמערען, וואו דאָס אלעס ווערט געהעריג צורעכט געמאַכט, אום צו עסען פּריש אָדער פּערוואַרען אויף שפּעטער.

אַלס די עזע אַרבייט איז געווען פּערטיג און די בעהעלטער מיט פּרישע לופט וואַרען שוין אויך אָנגעפילט האָב איך געגלויבט אַז יעצט וועט דער נאָטילום זיך באַלד אַראָפּ לאָזען אין וואַסער, דאָרום האָב איך שוין געוואָלט אַרונטער געהן, אום אין מיין צימער זיך צו בעגעבען, אַלס קאַפיטאַן נעמאָ איז גראַד צו מיר צוגעגאַנגען און אָהן אירענדער וועלכען גרוס פון אַ גוט מאַרגען און דער גלייכען האָט ער זיך אָבגערופּען:

„בעטראַכט נור די עזען אָקעאַן, הערר פּראָפּעסאָר, וואָס פיר אַ ווירק- ליכעם לעבען עס שוועכט איבער איהם! ער שלאָפט מיט אונז איין צו אַבענד צייט און דאָן וועקט איהם אויף די זונג, בעריהרענדיג מיט איהרע

גאלרענע שטראהלען, און ער געווינט דורך איהר א נייעם לעבען יעדען טאָג.
עס איז דאָך איין העכסט אינטערעסאנטע זאך צו בערעכענען וואָס פיר א
וויכטיגע ראָללע דאָס וואסער שפיעלט אויף דער וועלט! "

איך האָב זיך ביי דיעזע ווערטער עראינערט די אַלע מערקווירדיגקיי-
טען וואָס די וויסענשאַפט ערקלעהרט אונז אין אלגעמיין וועגען די פערשיע-
דענע וואַנדערונגען און וואַנדלונגען פון דעם וואסער אין וועלט־רוים. יעדער
מענש האָט שמענדיג די געלעגענהייט צו בעמערקען דיעזע אָפטע פערענדע-
רונגען וואָס קומען פאַר מיט'ן וואסער ווען ער צומישט זיך מיט אַנדערע
שטאָפען.

ווען איהר גיעסט צום ביישפיעל אַרויף קאַלטעס וואסער אויף אונגע-
לאָשענע קאַלטע שטיקער קאַלך, ענטשטעהט דאָפון א היטץ, וועלכע איז
פארדעם אין זיי ביידע ניט געווען. דאָס בעווייזט אַלאָ אַז פון דיעזע צו-
זאמען־מישעניס איז אַרויס געקומען אַ גאַנץ נייער געגענשאַטאַנד. נאָך
מערקווירדיגער איז ווען מען צומישט וואסער מיט צורייבענעם גיפס; פון
דעם פליסיגען וואסער און ווייכען גיפס־פולווער איז אַרויס געקומען אַ שטיק
וואָס איז אַזוי האַרט ווי שטיין.

וואָס איז אין דיעזע פאלען מיט דעם וואסער געוואָרען? גאַנץ אייני-
פאַך: זיין נאַטור האָט זיך פערוואַנדעלט און ער עקסיסטירט אויך יעצט אין
דעם קאַלך אָדער אין גיפס, אָבער אַלס טרוקענע האַרטע מאַסע. אַזא
מין פערוואַנדלונג פון וואסער געפינט זיך אויך אין פיעלע אַנדערע שטאָפען.
אין דעם טרוקענעם ראָסט פון אייזען שטעקט ביינאָהע איין פינפטעל ווא-
סער. גלויבער־זאַלץ ענטהאַלט אין זיך זאָגאַר אַ העלפט פערגליווערטעם
האַרטעס וואַסער.

אָבער ניט נור אין אַזעלכע אונבעלעכטע געגענשאַטאַנדען, זאָנדערן אויך
אין פלאַנצען און לעבעדיגע טהיערען איז דאָס וואַסער טהייל זעהר וויכטיג.
ער איז דאָן ניט אַ געוועהנליכער וואַסער, אָבער אַ לעבענס זאַפט וואָס
איז צוזאַמען געבונדען מיט דעם וועזען אין וועלכען ער געפינט זיך. ווען
מען זאָל וועלען פון אַ פלאַנצונג אַרויס בעקומען דעם וואַסער טהייל, מוז
מען איהר פריהער פערניכטען, און דאָס זעלבע איז אויך מיט די קערפערס
פון אַלע לעבעדיגע בעשעפעניכע. ווען מיר טרינקען וואַסער געהט ער איבער
דורך די גאַנץ דינע אָדערלאַך אין אונזער בלוט, דאָס הייסט ניט ער צו-
מישט זיך זאָנדערן ער פערוואַנדעלט זיך אין גאַנצען אַלס בלוט, וועלכעס
בילדעט אונזער קערפער און האַלט אויף אונזער לעבען.

אין אַ מענשענ'ס מאַרף איז דריי פיערטעל טהייל וואַסער. דאָך קענען
מיר ניט זאָגען אַז מיר האָבען וואַסער אין קאָפּא, זאָנדערן אַז וואַסער איז

די הויפט־מאסע פון געהירן, פון יענעם אָרגאַן מיט וועלכען מיר רענקען און שפיערען אַלע שעהנסטע און העכסטע געפיהלען.

ווען מיר בעטראכטען ווייטער געפינען מיר אַז וואסער איז דורך די אויסדראמפפונג פון די זאָנען־שטראַהלען פול אין די גאַנצע לופט, וואו ער ציעהט אַרום אַלס גאַז, נעבעל, וואַלקען, פון וועלכע ער פליעסט אַראָפּ צוריק אין די טייכען און די ימים, אַלס שנעע, רעגען און האָגעל.

אַט דאָס זיינען די פערשיעדענע וואנדלונגען און פערענדערונגען פון דעם וואסער, און עס איז ווירקליך שווער צו בעשטימען, וואו די מאַסען פון דיעזע עלעמענט געפינען זיך מעהר; אויב אין די טייכען און מערען אָדער אין די פיעלפאַכע פערענדערונגען פון די אַלגעמיינע בעשעפעניסע און עלעמענטען.

מיר זעהען אַלזאָ אַז פיר די עקזיסטענץ פון דער וועלט און אַלע איהרע ברואים איז נויטהווענדיג אַז דאָס וואסער זאָל אויף דיעזען אופן אַרום ריי־זען. און דאָס טהוט אויף נור די קראפט פון די זונען שטראַהלען, וועלכע ער־וואַרעמען דאָס וואסער און ציעהען איהם אַרויף אין דער לופט, וואו ער ווערט פערוואנדעלט אין דאַמפּף און גראַז. ביי די ערסטע בעטראכטונג וואַלט עס פאַרגעקומען עטוואס וואונדערבאַר, ווי אַזוי דיעזע שטראַהלען בעזיטצען אַזאַ אונגענדליכע און אונגעהויערע מאַכט אַזוי פיעל מאַסען וואו־סער אין די לופט אַרויף צו ציהען, אָבער דיעזע ערשיינונג קען ערקלעהרט ווערען אין פאַלגענדע קורצע ווערטער:

עס איז יעדען בעקאַנט אַז די גרעסטע שטיק האַלץ שווימט אין וואסער פון אויבען, וועהרענד אַ קליינער שטיינדעל פאַלט צום גרונד, דאָס קומט אַרויס דאַפּן, ווייל האַלץ איז גרינגער ווי וואסער און שטיין אָדער מעטאַל איז שווערער. נעהמט צום ביישפיעל אַ שטיק אייזען וואָס זאָל פאַרנעהמען גראַדע אַזוי פיעל ווי איין עמער וואַסער וועט איהר געפינען אַז דאָס אייזען וועגט זיעבען מאָל שווערער, וועהרענד אַ שטיק האַלץ וואָס זאָל אויספילען דעמזעלכען עמער איז אַ מאַסע לייכטער ווי דאָס וואַסער.

דיעזער אונטערשיעד עקסיסטירט אָבער אויך אין דעם וואַסער גופאַ. די שיכטע וואַסער וואָס איז אנגעווארעמט וועגט פיעל לייכטער און שפרייט זיך מעהר אויס אַלס קאַלטע וואַסער, וועלכע פאַלט אימער צום גרונד. דאָ פון קומט אַרויס די שטראָמונגען אין ים, דען אין די הויכע וועלט געגענדען וואָס ליעגען אונטער'ן עקוואטאָר אין מיטטעל־ניקט פון ערד קוגעל, איז דאָס וואַסער פון אויבען שטענדיג הייס, פון די ברענענדע זונען־שטראַהלען וואָס פאַלען אויף זיי. אַ גרויסער טהייל פון דיעזען וואַסער ווערט פער־דאַמפּפט און טראָגט זיך פאַנאנדער אַלס לייכטער רויך אין לופט, דאַרום פליהט ער דאָרט נאָך אויבען. דאָס איבריגע הייסע וואַסער פון די עקוואַ־

טאָר־גענענדען פליעסט אַראָפּ אין די ניעדעריגע ערטער, וואו זי קעהלט זיך אָפּ און פאלט צום גרונד. פון דאָרט וויעדער שפאָרט עס די מאַסען וואסער צוריק נאָך אויבען צום עקוואַטאָר; און אויף דיעזען אופן שטראָמט דער ים אימער אין די אויבערסטע שיכטען פון עקוואַטאָר צו בידע נאָרד־מעערען, ביי צפון און דרום פון דער וועלט, און פון דאָרט ציעהען זיך וי אונטערסטע שיכטען צוריק צום עקוואַטאָר. די קראַפט פון די זונען־שטראַהלען איז אזוי גרויס אז מיט דער צייט וואָלטען זיי געקענט אַרויס־ציעהען אונגעהויערע מאַסען וואסער פון ים און די גאַנצע יבשה פערטרינג־קען, אָבער די זאַלצען וואָס געפינען זיך אין מעער פעהינדערן אזוי ווייט, אז די אויסדאַמפּפונג זאָל קענען נור מעסיג אַרויפגעצויגען ווערען אין די לופטען.

קאָפיטאַן נעמאָ האָט וואַהרשיינליך אויף מײן געזיכט געלעזען דיעזע אלע געדאַנקען און דאָרום האָט ער ווייטער געשפּראַכען :

„יא, הער פּראָפּעסאָר, מען קען ווירקליך זאָגען, אז דאָס וואסער אין מעער צירקולירט ווי דאָס בלוט אין מענשען־קערפּער. און אום דיעזע צירקולאַציאָן צו רעגולירען האָט דער בעשעפּער אַריין געגעבען אין ים מעהר וואַרם־שטאָף, פּערשיעדענע זאַלצען און קליינע טהייערען. דורך וואַרם־שטאָף זיינען די אונטערסטע וואַסער־שיכטען שווערער אַלס די אויבערסטע און דאָפּון קומען אַרויס די שטראָמונגען. איך האָב דאָס געהיימט פון דיעזע שטראָמונגען גענוי בעטראַכט פון אויבען נאָך אונטען און דאן צוריק, איבער'ן גרונד פון ים, פון דעם קאָלטען אייז־מעער ביז הייסען עקוואַטאָר, און עס איז מיר פּאָרגעקומען אזוי ווי דאָס וואָלט געווען דער אַטהעם פון אַקעאָן. יא, הער פּראָפּעסאָר, מען מוז ערשטוינט ווערען צו זעהען ווי די נאַטור האָט אַלעס אזוי גוט בעזאָרגט און ריכטיג איינגעאָרדענט אום די וועלט זאָל קענען עקסיסטירען.“

קאָפיטאַן נעמאָ האָט ביי דיעזע ווערטער אַ וויילע בעטראַכט דעם וויי־טען מעער, וועלכען ער קען אזוי גוט, און דאן אָנגעפאַנגען ווייטער צו שפּרעכען.

„איינער פון די וויכטיגסטע געגענשאַטאַנדען וואָס ענטהאַלט זיך אין מעער־וואַסער איז דער זאַלץ. ווען מען וואָלט קענען דעם גאַנצען זאַלץ, וואָס געפינט זיך אין ים אין אַ צונאַנגענעם צושטאַנד אַרויס נעהמען, וואָלט ער בערעקען די טרוקענע וועלט מיט אַ שיכטע פון צעהן עללען דיק. דער זאַלץ פעהינדערט די זונען־שטראַהלען און די ווינדען זאָלען ניט קענען צו־פיעל וואסער פון מעער אַרויס ציעהען אין די לופט און פּערוואַנדלען אין דאַמפּף, זאָנסט וואָלטען דאָפּון אַרויס געקומען אזעלכע שלאַקס־רעגענס אַז די גאַנצע ערד וואָלט דערטרונקען געוואָרען. אָבער נאָך וויכטיגער זיינען

די קליינע בעשעפניסען, וואָס מען רופט אינפּוּזאַרען, פון וועלכע גאַנצע מיליאָנען לעבען אין איין טראָפּען וואַסער, דען ווי די וויסענשאַפּטליכע פּאַרשונגען בעווייזען, האָבען אַכט־הונדערט־טויזענד פון זיי נור דאָס גע- וויכט פון אַ טויזענדע טהייל גראַם. און דיעזע מערקווירדיגע ברואים ברענגן גען מיט זייער טויט נאָך מעהר נומצען ווי מיט דעם לעבען. זיי פער- שאַפען אַ שטענדיגע בעוועגונג אין די וואַסערען פון מעער און דאן פער- וואַנדלען זיי זיך אַליין אין קאַראַללען, פון וועלכע עס בילדען זיך קלע- נערע און גרעסערע אינזלען, זאָגאר גאַנצע שטיקער לאַנד. איהר זעהט אַלזאָ אז אין ים פליעסט דער לעבענס־שטראַם פיעל קרעפטיגער און טהע- טיגער אַלס אויף דער יבשה. מען זאָגט אז דער אָקעאַן איז איין עלעמענט פון טויט פיר די מענשען, אָבער צו דערזעלבער צייט איז ער דעננאָך אַ היימאַט פון לעבען פיר אונזעהליגע מיליאָנען פון אַנדערע בעשעפּניסע און — אויך פיר מיר.

אַזוי רעדענדיג האָט זיך דעם קאַפיטאַן'ס ערנסטעס געזיכט פערקלעהרט מיט אַזאַ מיענע אז איך בין דאָפון זעהר געריהרט געוואָרען. אייניגע מינר טען אין ער אַרומגעגאַנגען איבער'ן פּלאַטפאָרם פערטראַכט, דאן האָט ער זיך צו מיר פּלוצלונג געווענדעט מיט די פּראַגע :

„הערר אראנאקס, ווייסט איהר ווי טיעף דער ים איז ?“

„יא, קאַפיטאַן. איך האָב געלעזען וועגען אַלע אויסמעסטונגען, וואָס זיינען ביז אונזערע צייטען געמאַכט געוואָרען. ווי פיעל איך קען יעצט אויס- וועניג געדענקען וואָס מען אין נאָרדען פון אַטלאַנטישען אָקעאַן געפונען אַ מיטעלסטע טיעפנים פון צוויי הונדערט עללען און אין מיטעללענדישען מעער פון צוויי טויזענד פינף הונדערט עללען. דאפיר אָבער געפינען זיך אין זידען פון אַטלאַנטישען מעער די מערקווירדיגסטע טיעפניםען, וועלכע גרייכען זאָגאר מעהר ווי פופצעהן טויזענד עללען. אין אלגעמיין רעכענט מען אז ווען דער גרונד פון ים זאָל אומעטום אויסגעגלייכט ווערען וואָלט עס איבעראל האַלטען אונגעפעהר פיער מייל די טיעף.“

„גוט, הערר פּראָפּעסאָר,“ האָט דער קאַפיטאַן ערוויערערט „איך גלויב אז מיר וועלען קומען אין פיעל טיעפערע ערטער, אָבוואָהל אין דיעזע גע- גענדען פון שטילען אָקעאַן גיעבט עס דורכשניטליך קיין טיעפערער גרונד ווי פיער טויזענד עללען.“

מיט דיעזען געשפּרעך זיינען מיר ביידע צוריק אַרונטער געגאַנגען אין שיף און איך האָב זיך בעגעבען אין גרויסען זאַל. די שרויבע האָט באַרד אָנגעפאַנגען צו אַרבייטען און דער נאַטיילוס איז ווייטער אַוועק געפּאַהרען מיט די שנעלקייט פון צוואַנציג מייל אין אַ שטונדע.

וועהרענר די נעכסטע טעג און וואָכען האָט דער קאַפיטאַן געמאָ מיר

גאנץ זעלטען בעזוכט. זיין לייטנאנט פלעגט מאכען רענעלמעסיג יעדען טאָג די אויפנאהמען און בעצייכנען זיינע בעאַבאכטונגען אויף דער קארטע זאָ דאָס איך האָב אימער געקענט וויסען אין וועלכע וועלט־געגענדען מיר גע־ פינען זיך.

קאָנסייל און ערוואַרד לענד פלעגען פיעל צייט פערברענגען ביי מיר. מיין דיענער האָט דעם קאנאדיער ערצעהלט אלע מערקווירדיגקייטען וואָס מיר האָבען געזעהען וועהרענד אונזער שפאַציער־גאַנג אויפ'ן גרונד פון מעער, און ערוואַרד האָט עס יעצט שטאַרק פערדראָסען פארוואָס ער איז ניט מיט געגאַנגען. דאָך, האָף איך, אז עס וועט זיך מיט דער צייט געפינען אַ צווייטע געלעגענהייט די וועלדער אונטער'ן וואַסער צו בעזוכען.

פאַסט יעדען טאָג פלעגען זיך אויף אייניגע שטונדען עפנען די בלעכענע ווענד פון זאַלץ, און אונזערע אויגען האָבען זיך ניט געסענט זאט אָנקוסען אויף די געהיימיסע פון דיעזער פערבאָרגענע וועלט.

דער נאַטילוס שווימט נאָך דער ריכטונג פון מזרח זייט און האַלט זיך געווענהליך אין אַ טיעפנים פון אונגעפעהר הונדערט פופציג עללען ; נור איין מאָל אין דאָס שיה אַראָפ געשטיגען אויף צוויי טויזענד עללען, איך ווייס ניט איבער וועלכע אורזאכע, דעם 27 נאָוועמבער איז דער נאַטילוס אָנגעקומען צו די גרופע סאַנדוויטש־אינזלען, וועלכע זיינען ענטדעקט גע־ וואָרען פון דעם בעריהמטען ענגלישען קאַפיטאַן קוק, וואו ער וואר אויף אים יאָהר 1779 פון די ווילדע איינוואָהנער ערמאָרדעט. מיר זיינען אויף דיעזען אופן שוין אַבגעפאָהרען נאָהענט פון פינף טויזענד מייל. אַלס איך בין דיעזען טאָג אין דער פריה ארויף אויפ'ן פלאטפאָרם האָב איך בעמערקט אונגעפעהר צוויי מייל ווייטער דעם גרעסטען פון דיעזע אינזלען האוואי. די אינזעל איז זעהר גוט בעזעצט, זאָ דאָס די הייזער זעהען זיך גאַנץ נאָהענט ביי'ן ברעג, און איך האָב אויך באַלד דערקענט זיינע געביר־ נען, פון וועלכע אייניגע זיינען בעהעררשט מיט פייער־שפייענדע וואול־ קאנען, וואָס געפינען זיך ביי אַ פינף טויזענד עללען העכער איבער דעם שפיענעל פון מעער.

אייניגע טעג שפעטער זיינען מיר נאָך אַ שנעללען פאָהרען געקומען צו די מאַרק־אינזלען, וועלכע געפינען זיך אונטער אַכט מערידיאַנען אויף דרום זייט פון עקוואַטאָר און 139 גראדען נאָך וועסט רעכענדיג אויס פאריז. דיעזע אינזלען געהערען צו פראַנקרייך, אָבער מיר איז געלונגען נור פון ווייטען צו זעהן די שפיטצען פון די וואַלד־בעוואַקסענע געבירגען, דען קאָ־ פיטאַן נעמאָ האָט ניט געוואַלט נעהנטער צו דער יבשה צו פאָהרען. אין די עכסטע אַכט טאָג איז אונזער שיה איינגעפאהרען נאָך צוויי טויזענד מייל. ביי דיעזע ריזע האָבען מיר בעגעגענט איין אונגעווערע

מענגע מאָלוסקען, וועלכע מען האָט געקענט צעהלען גאַנצע מיליאָנען. דיעזע ברואים, וואָס זיינען בעקאנט אונטער דעם נאָמען ווייך־טהיערע, לעבען נור אין מער. זייער געשטאַלט איז זעהר משונה'דיג מיט מעהרערע פיס צוגעוואקסען צום קאָפּף, וועלכע זיינען אָפט לענגער ווי דער גאַנצער קער־פער. די גרעסערע מינים פון דיעזע מאָלוסקען בעזיצען אין זייערע פיס אַ שרעקליכע גבורה, זאָ דאָס דעם געגענשטאַנד וואָס זיי האָבען אָנגעגריפען איז ניט מעגליך פון זיי ארויסצורייסען. אַלע מאָלוסקען זיינען געפעהר־ליכע רויבטהיערע און ערנעהרען זיך נור פון פלייש; מאַנכע פון זיי קענען זאָגאר אַ מענשען אויפֿפרעסען. אַ געוויסער פראנצויזישער קאָפיטאַן באָער האָט אים יאָהר 1861 אנגעטראָפּען אַ זעלטענעם דיעזען־מאָלוסק, שווי־מענדיג אויף די אויבערפֿלאַכקייט פון וואסער. דאָס טהיער האָט געהאַלטען ביז אכטצען פוס לאַנג, אויסער די אַכט פורכבאַרע ווי מיט צוואַנגען בע־זעצטע פיס, וועלכע האָבען ביי איהם אַרויס געשטאַרצט פון קאָפּף. זיין פאַרב וואר רויט ווי ציעגעל און אויף זיינע אויסגעשמעלטע, גרויסע אוי־גען האָט מען געמוזט דורכגעשוידערט ווערען אַ קוק צו געבען. דער מיטעל־סטער טהייל פון קערפער זעהט אויס ווי ביי אַלע מאָלוסקען אזוי ווי אָנ־געשוואָלען און די אונגעהויער גרויסע פלוס־פּעדערען געפינען זיך ביי'ן ענדע פון זיין פירכטערליך־עקעלהאַפּטע געשטאַלט. זיין געוויכט האָט וואהרשיינליך געמוזט זיין ביז צוויי טויזענד פונט. קאָפיטאַן באָער'ס שוף האָט וועהרענד דריי שטונדען איהם פערפאַלגט, אָבער מיט שיעסען איז אזא טהיער וואָס בעזיצט קיין ביינער ניט מעגליך געווען צו טויטען, אָב־וואָהל עס ווארען פון איהם אָבגעריסען שטיקער קערפער האָט איהם דעננאָך דאָס גאָר ניט געשאדעט. אויך איז געווען צופיעל ריזיקאַליש אַראָפּ צו לאָז־זען אייניגע פון די מאַנשאַפּט מיט אַ קליינע שיפעל, וועלכע ער וואָלט מיט איין זעטץ פון זיינע שרעקליכע פיס אומגעקעהרט און אויך די מענשען גע־טויט; דאָרום זיינען זיי שליעסליך געצוואונגען געווען די יאגר אויף צו געבען.

די מאָלוסקען וואָס מיר האָבען אָנגעטראָפּען געהערן צו אַ פיעל קלע־נערען זאָרט, וועלכע זיינען בעוואוסט אונטער דעם נאָמען קאַלמאַר. די גאַנצע נאַכט פון 9טען אויפ'ן 10טען דעצעמבער איז דעם נאַטילוס אויס־געקומען צו שווימען דורך די מענגע פון דיעזע ווייך־טהיערע, וועלכע האָבען מיליאָנען ווייז זיך געצויגען נאָך די ווארעמע גענענדען, פערפאַלגענדיג די הערינג און די סאַרדינען, וואָס זיינען זייער הויפּט־שפייז. מיר האָבען מיט גרויס ערשטוינען דורך אונזער בעלויכטעמע גלעזערנע־זענער בעטראַכט דיע־זע שרעקליכע סצענע פון רויב און פּרעסעריי, ווי זיי ערגרייפּען זייערע אָפּפער מיט די צעהן העסליכע פיס און שלינגען זיי איין מאַסענווייז. עס

זיינען ווידער ארום זיי געשוואומען אנדערע גרעסערע רויבטהיערע און פישען וואָס האָבען זיי געפרעסען. דאָס וואָר איין אלגעמיינע צומישעניס פון רייסעריי און פערניכטונג! אָבוואָהל דער נאַטירלעכער פּאַהרט זעהר שנעל איז אונז דעננאָך אויסגעקומען מעהרערע שמונדען צו שווימען דורך אונגענד־ליכע גרופען פון פערשיעדענע פישען און מערטהיערען.

דער ים האָט אונז אויף דיעזען אופן געצייגט אלע זיינע מערקווירדיג־קייטען, די סצענען און די דעקאָראַציע־אָנען האָבען זיך יעדע מינוט פאַר אונז זענען אויגען פערענדערט, און מיר זיינען דאָרדך געווען אים שטאַנד צו בעטראַכטען די מערקווירדיגע בראַוים אין זייער פּולע טהעטיגקייט און אויף די שרעקליכע געהיימניס פון אָקעאַן מיט אונזערע אויגען צו זעהען.

דאָס וואָר אויף מאָרגען דעם 11טען דעצעמבער, אלס איך בין געזעסען אין זאָאל בעשעפטיגט מיט לעזען. עדואַרד לענד און קאָנסייל זייער נען געלענען ביי די וואַנד־פּענסטערס און געקוקט אויף די ווייט בעלייכטעטע וואַסערען. דער נאַטירלעכער איז געשטאַנען אויף איין שטעלע, אין אַ טיעפ־ניס פון אונגעפּעהר טויזענד עללען, די געגענד פון אָקעאַן צייגט זיך צו זיין איין גאַנץ איינזאַמע, דען זאָנאר גרויסע פישען בעווייזען זיך דאָ אויף גאַנץ זעלטען. פּלוצלונג האָט קאָנסייל זיך אָנגערופּען מיט אַ זאָנדרבאַר־רען טאָן :

„מיין הער, קומט נור אויף איין אויגענבליק!“
„וואָס איז דען דאָרט, קאָנסייל?“ פּרעג איך, ווייל מיר ווילט זיך ניט אָברייסען פון לעזען דעם בוך וועלכעס איז זעהר אינטערעסאַנט.
„אָבער זאָל דער הער נור אַ קוק געבען!“

איך בין אויפגעשטאַנען און זיך געזעצט ביי'ן פּענסטער, אָבער ביי דעם ערסטען בליק בין איך דורכגעשוידערט געוואָרען. ארום גערינגעלט פון אונזער עלעקטרישען ליכט שוועבט אין מיטען וואַסער אַ גרויסע, שוואַרצליכע מאַסע און באַלד דערזעהען איך אויף גאַנץ גענוי וואָס דאָס איז.

„אַ שיה!“ האָב איך אויסגערופּען מיט גרויס שרעק.
„יאָ“, האָט עדואַרד בעשטימט „אַ געבראָכענע אונטערגעאָנאָגענע שיה.“

איך בעטראַכט גענויער דיעזע פּעראָנאָליקטע שיה, איהרע צורייסענע זענלעך וואָס הענגען אַראָב שטיקער ווייז, איבער דעם צובראָכענעם מאַסט־בוים און אלע אנדערע צערשטערונגען וועלכע האָבען איהר צום אונטערנאָנג געבראַכט. דער גאַנצער שיה־סיקערפּער איז נאָך איבריגענס אין אַ גוטען צושטאַנד, און דער שיפּברוך האָט וואַהרשיינליך געטראָפּען אַ גאַנץ קורצע צייט צוריק, איבער איין אונבעשטימטע אורזאַכע. אויף דעם פּערדעק איז

צו זעהען דעם העכסט טרויעריגען אנבליק פון פיער טויטע קערפער, וועלכע געפינען זיך דאָרט פערפלאַנטערט אין די זעגעל שטריק. איינער פון זיי שטעהט נאָך יעצט און האַלט דעם שטוייער-רודער. אין דער טהיר פון הינד-טער-קאָיטע שטעהט א יונגע פרוי, האַלטענדיג אַ קינד אין איהרע הענד. ביי דעם העללען עלעקרישען שיין איז דייטליך צו זעהען איהר געזיכט. וועלכע כעס איז פערגליווערט געוואָרען מיט איין אויסדרוק פון טויט-פערצווייפ-לונג; איהר קינד האַלט זי הויך געהויבען איבער'ן קאָפּף. שרעקליך איז אויך דאָס אויסזעהען פון די פיער מאַטראָזען, וועלכע האָבען זיך אָנגע-שטרענגט און געמאָטערט זיך צו בעפרייען פון די זעגעל שטריק, אין דעם מאָמענט ווען דאָס שיף איז אונטער געאנגען. שטום מיט ביטערע הערצער, בעמראַכטען מיר די פורכטבארע סצענע פון שיף-ברוך. שוין זעהע איך פון ווייטען די שרעקליכע הייפישען, מיט גוט דורסטיגע בליקען, וועלכע דאָס מענשענפלייש האָט אַהער צו געצויגען.

דער נאָומילוס האָט זיך שליעסליך אָנגעפאנגען צו בעוועגען און פאָהר רענדיג פארביי די געזונקענע שיף לעז איך אויף איהר דעם נאָמען: פלאַך-רידא, סודערלאַנדער.

ניינצעהנטעס קאָפיטעל.

וואַניקאָראַ.

די שוידערהאַפטע סצענע מיט די אונטערגעאנגענע שיף וואָר נור אַ פאָר-שפיעל צו אַזעלכע טרויריגע בעגעבענהייטען וואָס דער נטואַילוס האָט פון דאנען אן זעהר אָפט אין וועג בעגעגענט: פון דער צייט וואָס מיר זיינען אַריין געקומען אין די מעהר בעפאָהרענע געגענדען פון ים האָבען מיר ניט זעלטען געזעהן אויפ'ן גרונד געבראַכענע שיפ'ס קערפער, וועלכע ווארען שוין גאַנץ פערפויילט, און עטוואַס טיעפער ליגען קאָנגען, קוילען, אַנדערס, קייטען און טויענד אַנדערע געגענשטענדע, וואָס זיינען שוין בע-דעקט מיט ראָסט.

אונזער שנעלע אונטערוואסערדיגע רייזע איז אויף דיעזען אופן פאָרט געזעצט געוואָרען, ביז מיר זיינען דעם 12טען דעצעמבער געקומען צו די אינזלען פאָמאָטו, נעמליך צו די יעניגע בוגאנווילל-גרופע, וועלכע זיינען פריהער געווען בעוואוסט אַלס זעהר געפעהרליך, איידער מען האָט אויס-געפונען אַ ריכטיגען וועג, צווישען די שאַרפע אונטערוואסערדיגע פעלזען, וואָס פלעגען שטענדיג דורכלעכערען די דעקען פון די שיפען. אין גאַנצען

געפינען זיך דאָ אַזעלכע זעכציג גרופען, וואָס פערנעהמען אַ פלאַטץ פון דריי הונדערט זיבעציג קוואַדראַט מייל. דיעזע אַלע אינזלען זיינען אויפֿ געבויט פון קאַראַלען. די לאַנגזאַמע, אָבער בעשטענדיגע אַרבייט פון די קליינע לעבעדיגע ברואים, וואָס מען קען קוים מיט דעם שטאַרקסטען פער־ גרעסערונגס־גלאַז דערזעהען, ווערט אהן אויפהער פאַרטגעזעצט. זיי לע־ גען אין שיכט קאַראַל אויף די אַנדערע, ביז דיעזע אינזלען וועלען שליעס־ לייך, נאָך פערלויף פון פיעלע טויזענדע יאָהרען פּעראַייניגט ווערען אין אַ נייע גרויסע שטיק לאַנד.

אַלס איך האָב דיעזע בעמערקונג אויסגעשפּראַכען פאַר דעם קאַפיטאַן נעמאַ האָט ער גאַנץ ערנסט געענטפּערט :

„די וועלט דאַרף ניט האָבען קיין נייע קאָנטינענטען זאָנדרען נייע מענשען.“

פּאָהרענדיג ווייטער איז דער נאַטילוס אנגעקומען צו דער אינזעל קלער־ מאַן טאָנגער, איינער פון די מערקווירדיגסטע אינזלען, וועלכע דער קאַפּי־ טאַן בעלל פון דער שיף מינערוואַ האָט ענטדעקט אין יאָהר 1822. דאָ האָב איך געהאַט די געלעגענהייט גענוי צו בעטראַכטען ווי די אינזלען פון דיעזע געגענדען ווערען אויפגעבויעט פון די גאַנץ קליינע ים־מילכען, וועלכע זיי־ נען בעוואוסט אונטער דעם נאָמען מאַדרעפּאָרען, זעע־שטערנס און נאָך אַזעלכע ברואים.

די מאַדרעפּאָרען, קאַראַלען און פיעלע אַנדערע פּערשיעדענע מינים פון די בעוואוסטע פלאַנצען טהיערען, אָדער פּאָליפען, לעבען מיליאַרדען־ ווייז איז די ימים פון די וואַרעמע געגענדען. זייער הויט איז בעדעקט מיט אַ סאָרט קאַלף וועלכע זיי קענען פון זיך אַבלעגען אין שיכטען. אויסגע־ שטאַרבענע מיליאָנען דורות פון אַזעלכע בעשעפעניסען בילדען מיט זייער אַבזאַטץ די שיכטען אימער העכער און העכער, ביז דיעזע געביידען קומען ניט ווייט פון דעם וואַסער שפיגעל און פון זיי ענטשטעהען דאָן די געפּעהר־ ליכע קאַראַלען־ריפען, אונטערוואַסערדיגע פעלזען, און וועלכע די שטאַק־ סטע שיף קען אויף שטיקלאַך צובראַכען ווערען. איבער'ן וואַסער קומען שליעסליך אַרויס דיעזע געביידען אין מאַנכע ערטער ווי אַ ברייטער רינג, זאָ דאָס אין מיטען בלייבט אַ גאַנץ טיעפּער טייכעל. עס טרעפט אויף אַז דיעזע ריפען ענטשטעהען איבער'ן וואַסער ווי דיקע מויערען אָדער אין פּער־ שיעדענע אַנדערע געשטאַלטען. דאָס גרעסטע טהייל פון די בעוואוסטע אינזלען, איבערהויפט אין די ימים פון די וואַרעמע לענדער, זיינען נור אויף דיעזען אופן בעשאַפען געוואָרען. ווינד און וואַסער פּערטראַגען נאָכ־ הער אויף די נאַקסטע פעלזען קערנער פון אירגענד וועלכע זריעה ; ביס־ לאַך ווייז בילדעט זיך אַ שיכטע ערד, וועלכע ווערט אין פּערלויף פון אַ

לענגערע צייט בעדעקט מיט גרינס און פרוכטבארקייט. עס וואקסען אויס בויער אין וועלכע עס בעזעטצען זיך פערשיעדענע פויגלאך פון די בענאכט בארטע אינזלען. פון מער קומען אלערליי טהיערע און לעגען דא זייערע אייער; עס ענטוויקלט זיך ביסלאכווייז א פאלשטענדיגעם לעבען, ביז ענדליך קומט דער מענש אלס אויבערהעררשער צו געניעסען אלעס וואס די נאטור האט דא פארבערייטעט.

וועהרענד מיר זיינען געפאָהרען אונטער'ן וואסער א קורצע שטרעקע פארביי די אינזלען, וועלכע שטעהט אזוי ווי אויף א וואנד אויסגעבויט, האָב איך געמוזט מיט ערשטוינען בעוואונדערן אזא ריעזען ווערק, וואָס איז אויפגעטהון געוואָרען פון אזעלכע ברעקלאך מילבען, וועלכע מען קען גאָר מיט'ן אויג ניט דערזעהן. איך האָב ביי דיעזער געלעגענהייט געקענט גאָנץ גענוי בעטראכטען דיעזע מערקווירדיגע פעלזען־ווענד, וואָס זיינען פון גרונד ביז צום וואַסער־שפּיעגל העכער ווי דריי הונדערט עללען די הויף און גלענצען מיט זייער ווייסען קאלף־פאַרב אין דעם שיין פון אונזער עלעקטרישער בעלייכטונג.

שטעהענדיג געבען מיר פרעגט מיין נייגיריגער קאָנסייל ווי לאַנג עס האָט געדארפט דויערען ביז אזעלכע ריעזען־ווענד זיינען אויפגעבויט געוואָרען און ער איז געקומען אין גרויס ערשטוינונג הערענדיג פון מיר אז אין א צייט פון הונדערט יאָהר קען צו וואכען העכסטענס איין אכטע טהייל פון א צאָל.

„אַלואָ, האָט ער זיך געוואונדערט, אום אזעלכע ווענד זאָלען קענען אויפגעבויט ווערען האָט עס געדארפט נעהמען א צייט ? . . .“
„פון א פאָר מאָל הונדערט טויזענד יאָהר, מיין ליעבער קאָנסייל, און פון דעם קענסטו פערשטעהען אז אין זעקס טעג האָט יעדענפאלס אונזער וועלט ניט געקענט בעשאַפען ווערען. איבריגענס בעווייזט די וויסענשאַפט נאָך מיט פיעלע אנדערע פאקטען, אז פיר די ענטשטעהונג פון אונזער ערד איז נויטהיג געווען נאָך א פיעל לענגערע צייט. מען ווייס צום ביישפיעל אז די שטיין־קוילען, וועלכע מיר גראָבען אויס פון דער ערד־טיעפענים, זיינען א מאָל געווען אונגעהויער גרויסע וועלדער, וואָס זיינען איבער געוויסע אורזאכען מיט איינמאָל איינגעזונקען געוואָרען. אָבער ביז אזעלכע געהיל־צען זאָלען פערוואנדעלט ווערען אין שטיין פאָרדערט זיך פיעלע הונדערט טויזענדע יאָהרען.“

געגען אבער איז די אינזלעל קלערמאן־מאננער פערשוואונדען געוואָרען פון אונזערע אויגען און דער נאטילום האָט זיך געווענדעט נאָך איין אַנדער ריכטונג, דורכלויפנדיג די הייסעסטע געגענדען אונטער'ן עקוואטאָר. דער מאָנאט דעצעמבער, ווען ביי אונז אויף דער נאָרד האלב קוגעל פון דער

ערד העררשט דער קאלטער ווינטער, קומט אויס דאָ, אויף דעם דרום האַלב קוגעל, די צייט פון מיטען זומער. די זונען־שטראַהלען ברענען אונער־טרעגליך מיט אַ פירכטערליכע היטז; אָבער אין נאָטילוס שפיערען מיר דאָפון נאָר ניט, דען אונטער'ן וואַסער, אין אַ טיעפנים פון דרייסיג ביז פיערציג עללען, איז די טעמפאראַטור אימער רעגעלמעסיג פון צעהן ביז צוועלף גראַד.

דען 15טען דעצעמבער האָבען מיר פאַרביי געלאָזען די גרופע פון די געזעלשאַפט'ס אינזלען און דאָס שעהנסטע שטיק לאַנד טאיטי. גאַנץ פריה האָב איך פון ווייטען געזעהען די הויכע געבירגען פון דיעזער אינזעל, אונזערע נעטצען האָבען היינט אַרויס געצויגען פון די נעכסטע אַרומיגע וואַסערען די פראַכטפאָלסטע, זעלמענע זאָרטען פיש, וועלכע עס איז שווער אירענדר אַנדערס־וואו צו בעקומען.

אַלס דער נאָטילוס איז דורכגעפאָהרען אונגעפעהר אַ שטרעקע פון צעהן־טויזענד מייל זיינען מיר אָנגעקומען צו די גרופע אינזלען פון טאָנאַטאָב, ביי וועלכע אייניגע בעריהמטע זע־דרייזענדע ווי קאַפּיטאַן דע־לאַנגעל און קאָמאַנדאַנט בורא מיט זיין גאַנצע מאַנשאַפט, זיינען פון די ווילרע איינוואָהר־נער ערמאָרדעט געוואָרען.

אײַם יאָהר 1463, גראַדע דאָן ווען לודוויג דער 14טער האָט בעשטיע־נען דעם טהראָן פון פראַנקרייך, זיינען דיעזע אינזלען ענטדעקט געוואָרען דורך דעם בעוואוסטען זע־פאָהרער טאַסמאַן. צו דערזעלבער צייט האָט אויך דער גרויסער געלעהרטער דאָריסעלל, אויסגעקלעהרט דעם וויכטיגען אינסטרומענט באַראָמעטער, וועלכער צייגט פאַראַויס אָן די ענדערונגען פון וועטער. דאָס אלעס איז אין איין יאָהר געשעהען, אָבער וועהרענדר לוד־ווינג טהראָן־בעשטייגונג האָט זאָגאר פיר פראַנקרייך אַליין געמאַכט מעהר שאַדען ווי נוטצען האָבען די געלעהרטע מענער מיט זייערע טהאַטען די וועלט בעגליקט און די וויסענשאַפט בערייכערט.

דער נאָטילוס איז יעצט געקומען ניט ווייט פון האַפען וועלאָן, דאָרט וואו קאַפּיטאַן דיללאַן האָט צוערסט ענטדעקט די שפורען פון אַ געוויסען בעריהמטען זע־פאָהרער לאַפּערוז, וועלכער איז דאָן מיט אייניגע יאָהר פריהער אין דיעזע גענענדען מיט צוויי שיפּען פּערשוואַונדען געוואָרען. ביי דיעזע ברעגעס געפינען זיך אויסגעצייכענטע אויסטערס אין צאהלריכע מענגע, וועלכע מיר האָבען מיט גרויס פּערגניגען געגעסען. אונזער קאַנאָד־דיער האָט זיך צוגעכאַפט צו דיעזען געשמאַקפאָלען געריכט מיט דעם גרעס־טען אַפעטיט, און אויב ער איז דאָפון ניט קראַנק געוואָרען איז דאָס נור דאָריבער ווייל די אויסטערס קען מען זעהר לייכט פּערדייען.

וועהרענדר די צייט פון די נעכסטע צוועלף טעג זיינען מיר פאַרביי גע־

פאָהרען פּערשיעדענע אַנדערע אינזלען און לאַנד־שטיקער. קאַפּיטאַן נעמאַ
האָט זיך די גאַנצע צייט ניט בעוויזען, אַלס דעם 27טען דעצעמבער אין
דער פּריה איז ער אַריינגעקומען אין גרויסען זאַלאַן, וואוּ איך בין גראַדע
יעצט בעשעפּטיגט געווען צו בעטראַכטען די קאַרטע, אום ריכטיג צו ערפּאָהרען
אין וועלכע וועלט־געגנט מיר געפינען זיך. דער קאַפּיטאַן איז צוגעגאַנגען
און אַרויפֿלעגענדיג זיין פינגער אויף אַ געוויסען פּונקט פון די קאַרטע האָט ער
אויסגעשפּראַכען נור איין וואָרט :

„וואַניקאַראָ.“

דיזעז נאַכריכט האָט אויף מיר געמאַכט אַ טיעפע ווירקונג. דער אינד
זעל וואַניקאַראַ איז נעמליך דער יעניגער פּונקט וואוּ לאַפּערוו מיט זיינע
שיפּען זיינען פּעראַונגליקט געוואָרען.

„פּאָהרען מיר דען נאָך וואַניקאַראָ?“ האָב איך געפּרעגט.

„יא, הער פּראָפּעסאָר.“

„און איך וועל קענען אויך די אינזעל בעזוכען, דאָרט וואוּ די בעריהמ
טע שיפּע בוסאַל און אַסטראָלאַב זיינען צו גרונד געגאַנגען?“

„אויב איהר וועט דאצו לוסט האָבען — געוויס!“

„און ווען וועלען מיר נאָך וואַניקאַראָ אַנקומען, קאַפּיטאַן?“

„מיר זיינען שוין דאָ, הער פּראָפּעסאָר.“

איך בין מיט דעם קאַפּיטאַן נעמאַ אַרויס געגאַנגען אויפֿן פּלאַטפּאָרם
און בעטראַכט מיט העכסט נייגעריגע בליקען די אַרומיגע געגענדער. אונזער
שיף איז יעצט ווירקליך אַריינגעקומען אין אַ האַפּפען, וואָס וואר אונגע-
פּעהר פּיערציג קלאַפּטער טיעף. דאָס לאַנד איז איבעראַל בעדעקט מיט
פּרוכטבאַרקייט. אין מיטען אינזעל ערהויבט זיך דער באַרג קאַפּאַנאַ, וועל-
כער האַלט העכער ווי צוויי טויזענד פּוס די הויך.

אונטער דעם גרינעם שאַטען פון די שעהנע בוימער, מיט וועלכע דער
ברעג איז בעזעצט, בעמערק איך ווי אייניגע פון די ווילדע איינוואָהנער
שטעהען אין בעשטירצונג, בעטראַכטענדיג ווי אונזער שיף קומט אָן. געוויס
מיינען זיי אַז דאָס איז אירגענד וועלכע מערקווירדיגע ים־טהיער. קאַפּיטאַן
נעמאַ האָט מיר יעצט אַ פּרעג געטהון אויב איך ווייס עטוואָס פון דעם טרויר-
דיגען צופאַל וואָס האָט געטראָפּען מיט לאַפּערוו.

„אזוי פּיעל ווי די גאַנצע וועלט ווייס האָב איך דאַרויף געענט-
פּערט.“

„און קענט איהר מיר זאָגען וואָס ווייס די גאַנצע וועלט?“ האָט דער
קאַפּיטאַן געפּרעגט מיט אַ מיענע פון שפּאַט.

„זעהר גערן“ מיט דיזעז אַנטוואָרט האָב איך אָנגעפּאַנגען צו ערקלעה-
רען די פּאָלגענדע בעגעבענהייטען. קאַמאַנדאַנט לאַפּערוו און זיין אונטער-

בעפעהלסהאבער קאפיטאן ד'לאנגעל זייגען אים יאָהר 1785 געשיקט געוואָרן רען פון די פראנצויזישע רעגיערונג, אום איינע רייע אַרום די וועלט פאָרר צונעהמען. זיי זייגען אָבערפאָהרען אויף די קריעגס־שיפען בוסאַל און אסטראַלאַב, וועלכע זייגען שוין קיין מאָל מעהר צוריק ניט געקומען.

זעקס יאָהר שפעטער האָט די פראנצויזישע רעגיערונג אַרויסגעשיקט צוויי אַנדערע גרויסע שיפען, אום צו געפינען וואָס מיט דעם קאָמאנדאנט לאַפּערוז און זיינע קאמעראדען איז געוואָרען. דער קאָמאנדאנט פון די צווייטע שיפען איז דורכגעפאָהרען דיעזע אַלע געגענדען, האָט זאָגאר פאָרר ביי וואניקאָראָ געזענעלט זיך ניט אבשטעלענדיג און זיין ציעל ניט עררייכט, דען עס איז איהם וועגען דעם פערשוואונדענעם לאַפּערוז ניט געלונגען עט וואָס צו ערפאָהרען. איבערהויפט האָט דיעזע צווייטע עקספעדיציאָן אויך זעהר טרויעריג זיך געענדיגט. דער קאָמאנדאנט, צוויי פון זיינע אָפיציערען און אייניגע מאַטראָזען זייגען ערמאָרדעט געוואָרען און די איבריגע האָבען קוים בעוויזען זיך צו רעטען.

די שפורען פון דעם פערשוואונדענעם לאַפּערוז האָט צוערסט געפונען דער אַלטער ענגלישער קאפיטאן דיללאַן, וועלכער איז זעהר בעוואונדערט אין דיעזע געגענדען פון שטילען אָקעאַן. אַלס דיללאַן איז אים יאָהר 1824 געקומען צו די אינזעל טיקאפּיא האָט אַ ווילדער איהם אָנגעבאָטען צו פערקויפן פּען אַ זילבערנעם גריף פון אַ דעגען און דערביי ערצעהלט אַז מיט אַ יאָהר זעקס צוריק, אַלס ער וואָר אויף דעם אינזעל וואניקאָראַ, האָט ער געזעהן צוויי ווייסע מענשען, וואָס זייגען דאָרט פערבליעבען פון אַ שיף, וועלכע איז ביי דיעזען אינזעל אונטערגעגאנגען.

דיללאַן האָט באַלד געקלעהרט אַז דא האַנדעלט זיך וועגען די שיפען פון לאַפּערוז, דען מיט זייער פערשווינדען האָט זיך דאמאָלס די גאנצע וועלט שטאַרק אינטערעסירט. ער האָט זאָגאר געוואָלט באַלד פאָהרען נאָך וואַניקאָראָ אָבער די שטראמונגען און די ווינדען וואָרען איהם ענטגעגען, דאָרום איז איהם ניט מעגליך געווען זיין וואונש אויסצופיהרען. אַלס ער איז נאָך אַ געוויסע צייט צוריק געקומען נאָך קאַלקוטא האָט די ענגליש־אַזיאַטישע געזעלשאַפט איהם געגעבען אַ גרויסע שיף און אים יאָהר 1827 איז ער מיט איין אַגענט פון די פראנצויזישע רעגיערונג אָבערפאָהרען, אום צו ענטדעקען וואָס מיט לאַפּערוז און מיט זיינע מאַנשאַפט אין געוואָרען.

נאָך פערלויף פון זעקס מאָנאַטען איז ער אָנגעקומען אין האַפען וואַניקאָראָ, גראַדע וואו אונזער נאַוטילום געפינט זיך יעצט. עס האָבען זיך באַלד געפונען פערשיעדענע אייזערנע כלים, אַנקערס, קונלען, צובראַכענע אסטראָנאָמישע אינסטרומענטען, אַ בראַנזענע גלאָק, אויף וועלכע עס וואָרען אויסגעגאַסען די בוכשטאַבען „באַזען האָט מיך געמאַכט" און נאָך

אזעלכע זאכען, וואָס בעווייזען דייטליך אז זיי שטאַמען פון לאַפּערוו'ס שיפען. עס איז אַלזאָ קיין צווייפעל געווען אז דאָ איז די שטעלע וואו זיי זיינען פּעראונגליקט געוואָרען. מעהר האָט אָבער דיללאַן ניט געקענט ער פּאהרען, און נאָך פּערלויף פון פיער מאָנאַטען איז ער פון דאנען אב גערייזט.

אונטערדעסען האָט אַ געוויסער דומאָנס ד'אורווילל, קאמאנדאַנט פון אַ קריענס־שיף אַסטראַלאַב, זיך אויף ערקונדיגט וועגען די שפורען וואָס זיינען פון דעם פּערשוואונדענעם לאַפּערוו ענדעקט געוואָרען, און ניט ווי סענדיג פון דיללאַן'ס אונטערנעהמונג האָט ער בעשלאָסען דיעזע שפורען נאָכצופאַרשען. מיט אייניגע מאָנאַטען נאָך דיללאַן'ס אבריווע איז די אסט־ראַלאַב אָנגעקומען צום אינזעל טיקאַפּיא און ד'אורוויל האָט פון דאנען מיט גענומען אַלס דאלמעטשער און פיהרער אַ געוויסען דעזערטיר, וועלכער האָט דאָ געוואָהנט צווישען די ווילדע, דאן איז ער אויף מיט זיין שיף אים אנפאנג פון יאָהר 1827 געשטאַנען אין דיעזען האַפען פון וואַניקאַראַ.

אייניגע טעג שפעטער האָבען די אָפיציערען פון אַסטראַלאַב געפונען אויפ'ן אינזעל נאָך פיעלע אַנדערע געגענשטאַנדען פון לאַפּערוו'ס פּער־שוואונדענע שיפען. מען האָט אויך זיך פאנאנדער גערעדט מיט די ווילדע איינגעבאָרענע, אָבער דאָס וואר שוין אַ געשיכטע מעהר ווי מיט 40 יאָהר צוריק. די עלטערע פון די אינזעל בעוואָהנער האָבען זיך אָנפאנגט ארויס געמאַכט אז זיי ווייסען נאָר פון אַזאַ צופאַל ניט. וואַהרשיינליך האָבען זיי זיך מיט דעם פּעראונגליקטען לאַפּערוו זעהר שלעכט בעגאנגען און דארום זיינען זיי יעצט געווען ערשאַקען, אז די אנגעקומענע ווייסע מענשען ווער לען דאפיר פון זיי ראכע נעהמען. ענדליך איז דעם קאמאנדאַנט ד'אורוויל געלונגען זייער אנגסט צו בערוהיגען, און דעם נעכסטען טאָג האָבען זיי דורך געשענקע און פריינדליכע ווערטער זיך געלאָזען איבעררעדען צו צייגען די שטעלע וואו לאַפּערוו האָט שיפברוך געליטען.

צווישען די קאָרראַלען־פעלזען, אונטער אַ טיעפענים פון אייניגע קלאַפּטער, זיינען געפונען געוואָרען פיעלע פּערשיעדענע זאכען פון לאַפּערוו'ס אונטערגעגאנגענע שיפען. צווישען זיי אויך אַ גרויסער אַנקער און אַ קאנאָנע, וועלכע די מאַנשאַפט פון אַסטראַלאַב האָט מיט גרויסע שוועריגקייטען ארויס גענומען.

דומאנט ד'אורוויל איז באַלד נאָכדעם קראַנט געוואָרען און דארום איז זיין שיף געבליבען אייניגע מאָנאַט אין וואַניקאַראַ. אין פּערלויף פון דיעזער זער צייט האָבען זיי די געשיכטע מיט לאַפּערוו נאָך גענויער ערפּאהרען. נאָכדעם ווי זיינע שיפען זיינען צובראָכען געוואָרען אויף די אַרומיגע פעלזען האָט ער מיט די גרעסטע טהייל פון זיין מאַנשאַפט זיך גערעטעט אויף דיעזער

זער אינזעל. אין א קורצע צייט האָבען זיי פון די מאטעריאלען, וואָס זיי-
נען איבערגעבליעבען פון ביידע געשטראנדעטע שיפען, אויסגעבויט א קלע-
נערע שיפעל, אויף וועלכע זיי זיינען אָבגערייזט, וואוהין ווייס מען ביו
היינטיגען טאָג ניט.

„אזוי גלויבט מען ביי אייך, אויף דער יבשה“ האָט קאפיטאן נעמאָ
זיך אָבערופען „אָבער איך קען אייך דעם שלום פון דיעזע טרויריגע געשיכ-
טע דייטליכער ערקלעהרען. דער קאמאנדאנט לאַפּערוז איז נאָך דעם אונ-
טערגאנג פון זיינע שיפען אויף דיעזער אינזעל גוט אויפגענומען געוואָרען.
דאָ האָט ער און זיין מאַנשאפט זיך באַלד איינגעאָרדענט און אין אַ קורצע
צייט איז זיי ווירקליך געלונגען אַ קליינע שיפעל אויפצובויען. אייניגע
מאטראָוען זיינען דאָ געבליעבען צוריק, וועלכע זיינען שוין יעצט טויט. די
איבריגע מאַנשאפט איז צוזאמען מיט זייער קאָמאנדאנט אָבגעפּאָהרען. זיי
האָבען זיך פון דאנען געווענדעט צו די סאלאמאן-אינזלען און דאָרט, ביי
מזרח זייט, האָט אויך זייער קליינע שיפעל געשטראנדעט, אָבער דיעזעס
מאָל איז דער קאמאנדאנט מיט די גאנצע מאַנשאפט דערטרונקען גע-
וואָרען.“

„און פון וואנען ווייסט איהר דאָס אלעס?“ האָב איך געפרעגט מיט
גרויס בעשטירצונג.

„אָט דאָס האָב איך געפונען אויף דער שטעלע פון דעם לעצטען שיפ-
ברוך.“

מיט דיעזע ווערטער האָט דער קאפיטאן מיר דערלאנגט אַ פּערראַסטען
בלעכענעם קעסטעל, אויף וועלכען עס וואר דעננאָך דייטליך צו זעהען דעם
הערב פון די פראנצויזישע רעגיערונג, עפנענדיג דעם קעסטעל האָב איך
דארין געפונען, אָבערבלאקירטע אָפיציעלע פאפיערען, וועלכע עס איז נאָך
מעגליך געווען ריכטיג דורכצולעזען. דאָס ווארען אַריגינאל-אינסטרוקציע-
נען, וועלכע דער דאמאליגער פּלאַטע-מיניסטער האָט געגעבען צום קאמאנ-
דאנט לאַפּערוז. אויף דעם ראנד פון דיעזע פאפיערען ווארען אויפגעשריע-
בען בעמערקונגען מיט די אייגענע-האַנד פון קעניג לודוויג דעם 16טען.

„לאַפּערוז ליענט אין גראב פון קאָראַללען“ האָט דער קאפיטאן
אויסגעשפּראָכען מיט אַ ריהרענדע שטימע „פיר אַ זעפּאָהרער איז דאָס
דער שעהנסטער טויט, וועלכען איך וואָלט אויך פיר זיך ווינשען, ווען מיינ
צייט וועט קומען.“

צוואנצינסטעם קאפיטעל.

דער מאַררעס קאנאל.

איך האָב יעצט מעהר קיין לוסט געהאַט די אינוועל וואניקאראַ צי גע-
טרעטען און באלד נאָכדעם איז דער נאַטילוס ווייטער אבגעפאהרען. אין יי-
נעכסטע דריי טעג האָבען מיר וויעדער דורכגערייזט אַ שטרעקע פון גענוי
אַכט הונדערט מייל.

דעם ערסטען יאנואַר 1868 איז מיין דיענער קאָנסייל געקומען צו מיר
אויפ'ן פלאַטפאָרם.

„דאַרף איך דעם הערן היינט אַ גליקליכעם נייריאָהר ווינשען?“ האָט
דער עהרליכער יונג געפרענט.

„ווארום ניט, קאָנסייל? איך געהם אָן דיין גליקוואונש מיט דאנה, גראדע ווי אימער, ווען מיר וואַרען נאָך אין אונזער שטילע פאַרזיער וואָהר
נונג. גור איך וועל דיך פרעגען וואָס הייסט ביי דיר אייגענטליך גליק אונ-
טער די אימטשענדען אין וועלכע מיר געפינען זיך יעצט? מיינסט דו דא-
מיט צו זאָגען אַז דיעזעס יאָהר זאָל אינוער געפאנגענשאפט אויפ'ן נאַטילוס
איין ענדע געהמען, אָדער מיר זאָלען דעם יאָהר אויסלעבען אום דיעזע
מערקוויירדיגע ריזע פאַרטצוועטצען?“

„וואהרהאַפטיג.“ האָט קאָנסייל ערקלעהרט, „איך ווייס ווירקליך ניט
וואָס דעם הערן אויף דיעזע פראגע צו ענטפערען. פאַרלויפניג דאָבען מיר
צייט די ציווי מאַנאַט, וואָס מיר געפינען זיך אויף דיעזען שיף, קיין אור-
זאכע זיך צו בעקלאַגען, אָדער צו לאנגוויילען. מיר זעהען אימער אַזעלכע
ערשטויגענדע וואונדער וואָס איינער איז מערקוויר יינער ווי דע- אַנדערער.
איך מיין אז מיר וועלען ניעמאַלס מער דאָבען אַזאַ געלעגענהייט די אינער-
ליכסטע געהיימניסע פון וועלטמעער צו ערפאהרען.“

„ניין, ניעמאַלס, קאָנסייל!“ האָב איך בעשטעטיגט.

„אויסערדעם מוז מען זאָגען אַז צו אונזער קאפיטאַן פאסט ריכטיג זיין
לאַטיינישער נאָמען, דען דאָס וואָרט נעמאָ בעדייטעט אויף דיעזער
שפראכע ניעמאַנד, און ער איז ווירקליך פיר אונז אַזוי ווי ניעמאַנד, דען
מיר בעקומען איהם זאָנאר זעלטען צו זעהען. איך מיין אַלזאָ אַז מיר קע-
נען מיט צופריעדנהייט זיך ווינשען דיעזען יאָהר דאָ צו פערברענגען, אום
מיר זאָלען אַלע וואונדערבארקייטען פון דער נאַטור קענען בעטראכטען.“

„נון, אלעס צו זעהען וואָלט אַביסעל צו לאנג מוזען דיערען“ האָב איך
געלאכט, „אַבער זאָג מיר קאָנסייל, וואָס דענקט יעצט ערוואַרד לענד ווענען
אונזער בעפינדונג אויף דיעזער שיף?“

„ער איז נאך אימער אזוי בייז ווי פריהער און הערט ניט אויף צו פלובען דעם צופאל וואָס האָט אונז אַהער געבראַכט. ביי איהם האָט קיין זאך קיין ווערטא ניט, אויסער אַ שטאַרקען שנאַפּס און אַ גוטע שטיק בראַט טען פון רינד-פלייש; און ווייל ער קען אַזעלכע זאכען דאָ ניט בעקומען איז איהם דאָס לעבען אויפ'ן נאָטילוס אזוי פּערהאַסט אַז ער וואָלט וועלען וואָס שנעלער פון דאנען לויז ווערען. נו, און איהר, מיין הערר, ווי געפּעלכט אייך אונזער יעצטיגע לאַגע ?”

„איך בין צופריעדען, דען יעדענפאלס קען מען דאָך ניט געהען געגען די אָרדנונגען וואָס זיינען איינגעפיהרט אין נאָטילוס. פיר דיין גליקוואונש צום נייעם יאָהר, קאָנטייל, בין איך דיר זעהר דאַנקבאַר; קיין געשענס קען איך דיר ליידער היינטיגען מאָל ניט געבען.”

„אַה, מיין הערר'ס גוטע ווערטער זיינען פיר מיך די שעהנסטע מתנה !” האָט דער טרייער יונגע אויטגערופען און באַלד נאָכדעם איז ער אַרויסגעגאַנגען.

דעם צווייטען יאָנאר זיינען מיר געקומען אין די געפּעהרליכע געגענד פון דעם קאראללען-מעער, וועלכע געפינט זיך ניט ווייט פון אוסטראליען. מיר זיינען אַלזאָ פון די יאפּאַנישע ברעגעס ביז אַהער שוין דורך געפּאַהרען אַ שטרעקע פון מעהר ווי עלף טויזענד מייל. אונזער נאָטילוס איז יעצט געשוואומען דורך דיעזעלכע פירכטערליכע קאראללען-פעלזען וואו די שיפען פון דעם בעריהמטען קאפיטאַן קוק זיינען שיער צושלאגען געוואָרען. איך האָב געהאַט גרויס לוסט צו בעטראכטען פון אויבען דיעזען אונרוהיגען מעער, ווי זיינע וואסערען קאָכען און רוישען אזוי ווי מיט דעם געברילל פון אַ דונער, אָבער גראדע יעצט איז דער נאָטילוס ארונטער אין איין אונענדליך-כע טיעפנים און איך האָב פון די הויכע קאראללען-דווענד מעהר גאָר ניט גע-קענט זעהען.

צוויי טעג נאָכדעם ווי מיר זיינען דורך געפּאַהרען דעם קאראללען-מעער האָבען זיך געגען אונז פּאַרגעשטעלט די ברעגעס פון דאָס לאַנד פּאַפּואַזיען. קאפיטאַן נעמאָ האָט מיר געלאָזט זאָגען אַז ער וועט דורך פּאַהרען דעם טאָג רעם קאַנאַל, וועלכע פיהרט פון דעם שטיללען אָקעאַן אין דאָס אינדישע מעער. דיעזע געגענדען זיינען פיר געוועהנליכע שיפען העכסט געפּעהרליך, איבער די גרויסע פעלזען אין וואסער און נאָך מעהר איבער די ווילדע מענ-שען וואָס בעוואָהנען די ארומיגע אינזלען.

דאָס לאַנד פּאַפּואַזיען איז אַ גרויסער אינזעל, פיער הונדערט מייל לאַנג ביי הונדערט דרייסיג די ברייט. זי ליענט אויף דעם 19טען מערידיאַן פון דרום זייט עקוואַטאָר און 146 גראד פון פאַריז. אום צוועלף אהר, אַלס דער שיפ'ס לייטנאַנט האָט אויפגענומען די הויכקייט פון דער זונן האָב איך

בעמערקט דעם שפיטציגען בארג ארפאלקס, וועלכער שטעהט אין מיטען פון דיעזען גרויסען אינזעל.

דער נאוטילוס איז אלזאָ יעצט אַריין געפאהרען אין דיעזען ענגען קאָנאל וואָס רעכענט זיך אלס דער געפעהרליכסטער אין דער וועלט, וועלכען די מוטעניסטע זענען פאהרער האָבען זיך קוים געקענט דערוועגען דורך צו שווימען. דער בעריהמטער דומאָנד ד'אורווילל האָט מיט זיין קריעגס־שיף פראָבירט דיעזע רייזע צו מאַכען, אָבער עס האָט ניט פיעל געפעהלט ער זאָל אין נאנצען אונטערגעהען; דעננאָך האָט קאָפיטאן נעמאָ יעצט גע־וואָלט זיין נאוטילוס דורך אזעלכע שרעקליכע פעלזען דורך פיהרען.

דער קאנאל טאָררעס איז אונגעפעהר דרייסיג מייל די ברייט, אָבער די נאנצע שטרעקע איז פערשטעלט מיט קליינע אינזלאַך, אונטערוואסער־דיגע פעלזען און הויכע שטיינער, דורך וועלכע עס איז זעהר שווער זיך דורך צו שלאגען. דאָרום האָט יעצט דער קאָפיטאן אויך אנגעווענדעט אלע מיט־לען פון פאָרויכטיגקייט און דער נאוטילוס איז נאָנץ לאַנגזאָם געשוואומען זיך דרעהענדיג צווישען דיעזע אלע נאָטירליכע הינדערניסע.

איך מיט מיינע ביידע קאמעראדען האָבען בענוצט די געלעגענהייט און מיר זיינען אַרויסגעגאנגען אויפ'ן פלאַטפאָרם, אום די אַרומיגע געגענדען צו בעטראכטען. איך גלויב צו בעמערקען אַז אין דעם שטייערמאָס גלע־זערנע הייזעל געפינט זיך דער קאָפיטאן זעלבסט, וואָהרשיינליך אום אַכ־טונג צו געבען אַז דאָס שיף זאָל אויף אַזאָ געפעהרליכען וועג ריכטיג געפיהרט ווערען.

איך האָב מיטגענומען פון זאלאָן די בעסטע לאַנדיקארטען פון קאנאל טאָררעס, וואָס זיינען די לעצטע צייטען אַרויסגעגעבען געוואָרען, אום נאָכ־צוזעהען אין וועלכע פונקטען מיר פאָהרען דורך. דער ים אַרום נאוטילוס האָט לעברויזט ווי אין גרעסטען וואַטע; דער שטראָם פון די וועללען האָט זיך ברומענדיג געבראָכען איבער די קאָראַלען ריפען און פעלזען, פון וועלכע אין פערשיעדענע ערטער האָבען זיך אַרויסגעזעהען די שאַרפע שפיטצען. „דאָס איז איין זעהר שלימער מעער!“ האָט ערואַרד אויסגעשפראָכען שטעהענדיג נעבען מיר.

„יא, זעהר געפעהרליך!“ האָב איך געענטפערט, „איך בין נאָך ניט זי־כער אויב דער נאוטילוס וועט דאָ גליקליך אַרויסקומען.“

„נון, דער פערדאמטער קאָפיטאן ווייס וואָהרשיינליך נאָנץ גענוי ווי דאָ דורך צו קריעכען. אָט זעהט נור יענעם שאַרפען קאָראַללען שפיטץ! דער נאוטילוס וואָלט געוויס צובראָכען געוואָרען אויב ער זאָל זיך נור אַן איהם אַבקלאַפען, אָבער ער געהט פארביי איהם קוים אויף איין האַאר בע־ריהרענדיג.“

די לאגע איז ווירקליך געווען זעהר געפעהרליך, אָבער עס האָט אויס-
געזעהען אזוי ווי אונזער שיף וואָלט דורך אַ צויבערקראַפט דורך די ענגסטע
צרטער זיך דורך געקוועטשט. דרעהענדיג זיך ווי אַ שלאַנג פארביי פער-
שיעדענע קליינע אינזלען, אין אלערהאָנד ריכטונגען, דורך וועניג בעקאַנ-
טע געגענדען און די שליםטע געפעהרליכסטע ערטער, ביז מיר זיינען אָנגע-
קומען ניט ווייט פון דעם אינזעל קוועבאָראַר.

עס וואַר אונגעפעהר דריי אַוהר גאַכמיטאג. די ברויזענדע וואַסערען
זיינען געווען הויך אויפגעשטיגען. דער נאָטילוס איז גראַדע יעצט פארביי-
געפאהרען ביי אַ צוויי מיילען ווייט פון ברעג. פּלוצלונג בין איך געפאלען
צו דער ערד, ווי איינער וואָלט מיך אַ שטויס געגעבען. דער נאָטילוס איז
ענדליך אַרויף אויף איין אונטערוואַסערדיגען פעלזען און איז געבליעבען
זיטצען אויף איהם פעסט, עטוואָס איינבויענדיג אויף די לינקע זייט.

אַלס איך בין וויעדער אויפגעשטאַנען האָב איך דערזעהען אַז קאַפיטאַן
נעמאַ מיט זיין לייטענאַנט זיינען אַרויסגעגאַנגען אויפ'ן פּלאַטפאָרם. זיי
האַבען צווישען זיך גערעדט אויף זייער שפּראַך, בעטראַכטענדיג די יעצטי-
גע לאַגע פון שיף, וועלכע האָט ווי עס ווייזט אויס קיין שאַדען בעקומען,
דען איהר קערפער וואַר אין דער טהאַט שטאַרק גענוג געבויט. עס איז אַלזאָ
ניט געווען וואָס מוראַ צו האָבען אַז איבער אַ ברוך אָדער אַ לאַך זאָל דאָס
שיף אָנגעפילט ווערען מיט וואַסער, דעננאָך איז אָבער די געפאהר געווען
זעהר גרויס, דען זאָגאַר יעצט, ווען דער ים איז אויפגעשטיגען, זיצט דער
נאָטילוס אזוי ווי געשמיערט צום פעלזען, און שפעטער ווען דאָס וואַסער
וועט אָבפאלען איז נאָך וועניגער האָפנונג פון דאַנען זיך צו בעפרייען. דעם
קאַפיטאַן'ס אויסגעצייכענטע אַפאַראַטען קענען אין דיעזען פאַל וועניג וואָס
העלפען, דען זיי זיינען דאָך ניט אים שטאַנד דאָס שיף אין די לופט אויפ-
צוהויבען.

אין יעדען ים גיעבט עס צו אַ בעשטימטע צייט אין יעדען טאָג אַ פער-
ענדערונג: עס קומט צו וואַסער און דאַן פאַלט עס וויעדער אָב. די ערסטע
ערשיינונג איז ניט איבעראַל גלייך; אין מאַנכע מערען שטייגט דאָס
וואַסער העכער און אין אנדערע ניערדיגער. אויף דעם שטיללען אַקעאן, וואו
מיר געפינען זיך יעצט, איז דאָס וואַסער-אויפשטייגונג ניערדיגער ווי אין
בעראַל, דאָרום קען קאַפיטאַן נעמאַ ניט רעכנען אַז דער צוקומענדיגער וואַ-
סער וועט דעם נאָטילוס אויפהויבען פון פעלזען, אויף וועלכען ער זיצט
יעצט אזוי ווי צוגעמויערט, אָבוואָהל דאָס שיף איז געבליעבען ניט בע-
שעדיגט און פיר די געפאהר פון אַ ברוך איז ניט געווען וואָס מוראַ צו
האַבען.

וועהרענד איך בין געשטאַנען און בעטראַכט דיעזע לאַגע פון שיף איז

דער קאפיטאן צו מיר צוגענאנגען מיט זיין געווענהליכע רוהיגע קאלטבליטיגע מיענע.

„דיעזער צופאל, הערר קאפיטאן“ האָב איך צו איהם געזאָגט „וועט איך וואהרשיינליך צווינגען איהר זאָלט וויעדער ווערען אַ בעוואָהנער פון די טור קענע ער, וועניגסטענס אויף אַ בעשטימטע צייט, ביז עס וועט מעגליך זיין דעם נאוטילוס אַראָפּצוגעהמען פון פעלזען.“

„ניין, הערר אַראַנאָס“ האָט דער קאפיטאן געענטפערט מיט אַ טאָן פון שפּאַט „דער נאוטילוס איז נאָך ניט אין אזאָ געפּאהר ווי איהר גלויבט. ער איז נאָך אים שטאַנד איך צו צייגען אַלע וואונדער פון מער. אונזער ריזע האָט זיך ערסט יעצט אָנגעפּאנגען און איך רעכען נאָך לאַנג צו געניע-סען דעם פּערנגיגען פון אייער געזעלשאַפט.“

איך האָב זיך געמאַכט ניט פּערשטעהענדיג דיזע שפּאַטישע בעמערקונג. „אַבער, קאפיטאן“ האָב איך ערווידערט „דאָס וואסער אין מער איז גראַדע יעצט אין די צייט פון העכסטע אויפשטייגונג און איך זעה קיין מיר טעל ווי עס זאָל מעגליך זיין דעם נאוטילוס פון פעלזען אַראָפּ צו געהמען.“ „דאָס איז שוין ריכטיג גענוג, הערר פּראָפּעסאָר. אויף די געוועהנ-ליכע טעגליכע וואַטערשטייגונג האָבען מיר ניט וואָס צו רעכנען. איהר פּערגעסט דענאָך אז אין די נאַכט, ווען דער מאָנד שטעהט פּולל אין היר מעל, קומט צו אין ים וואסער מעהר ווי געווענהליך. נאָך פּערלויף פון פינף טעג האָבען מיר פּאָלמאָנד און דאן בין איך זיכער אז מיר וועלען אים שטאַנד זיין אונזער ריזע ווייטער פּאַרטצוועטצען.“

נאָך דיזע ערקלעהרונג אין דער קאפיטאן מיט זיין לייטענאַנט אַראָפּ צוריק אונטען אין שיה. דאָס וואסער ארום איז געווען נאָנץ רוהיג און האָט שוין עררייכט די העכסטע שטופּע פון זיין אויפשטייגונג, זאָ דאָס קירצליך וועט עס וויעדער אָנפּאנגען אָבצופּאלען און דאן וועט דער נאוטילוס נאָך פּעסטער זיטצען אויף זיין אונטערוואסערדיגען פעלזען.

„נון, מיין הערר?“ האָט ערוארד לענד אַ פּרעג געטהון צוגעהענדיג צו מיר מיט קאָנסיל'ן „ענדליך איז דיזעזעס פּערדאמטע שיה ניט אים שטאַנד ווייטער צו ריזען. איך גלויב אז ווען דער קאפיטאן זאָל ארויס ווארפען אַלעס וואָס אין נאוטילוס געפינט זיך, אום די שווערקייט פון שיה לייכטער צו מאַכען און אנשמרענגען אַלע זיינע מאַשינען וועט ער אויך ניט אים שטאַנד זיין איהר פון אָרט צו ריהרען.“

„ער רעכענט נאָר ניט אז אזעלכע מיטלען וועלען נויטהיג זיין“ האָב איך ערקלעהרט „נאָך זיין מיינונג וועט צו דער צייט פון פּאָלמאָנד דאָס אויפשטייגענדע וואַטער אַליין דאָס שיה אויפהויבען.“ „ניין, דאָס וועט ניטעמאַלס געשעהען!“ האָט ערוארד געענטפערט

מיט אַ בייזען טאָן „איך זאָג אייך אַז דיעזעס שטיק אייזען איז יעצט ווערט
מעהר ניט וויא אויף ברוך צו פערקויפן, אונד דאַרום וועלען מיר געוויס פון
דעם קאַפּיטאַל'ס אַנגענעהמע געזעלשאַפט קענען ערלויזט ווערען. איך גלויב
אַז מיר קענען שוין יעצט פרובירען פון דאַנען צו ענטלויפן; די טרוקענע
ערד איז דאָ ניט ווייט.“

„פריינד עדוואַרד“ האָב איך ערווידערט „מיר דאַכט זיך אַז איהר
זייט אין אירטהום, דער נאַטילוס איז פאַרלויפן ניט אונטערגעגאַנגען אונד
נאָך פערלויב פון פיער טעג וועלען מיר דאָך זעהען אויב ער קען ווייטער
רייזען אָדער ניט. איבריגעס וואָלט איך אייער ראַטה צו ענטלויפן אָנגע-
נומען ווען מיר וואָלטען היינט געשטאַנען געגען אַ האַפּטען פון ענגלאַנד,
אָדער פראַנקרייך יעצט אָבער, ביי די אינזעל פאַפּואַזיען, איז די זאך עטוואָס
אַנדערס; אין דיעזען לאַנד, וואָס איז בעוואָהנט מיט ווילדע מענשען, קען
נען מיר ניט האַפּטען גליקליך זיך דורך צו שלאָגען, אונד עס איז גלייכער אָב
צו וואַרטען אונד זעהען וואָס דאָ וועט מיט דעם נאַטילוס ווערען.“

„אָבער מיר וואָלטען דאָך וועניגסטענס געקענט פרובירען אויף דיעזעס
לאַנד צו קומען!“ האָט עדוואַרד אויסגערופען „אויף דעם אינזעל, אונטער
די בויער פון וואַלד, געפינען זיך דאָך לאַנדטהיערע, וועלכע ענטהאַלטען
אין זיך קאָטלעטען אונד ראַסטביר, אַזעלכע שפייזען וואָס איך וואָלט זעהר
גערן וועלען געניסען.“

„אין דיעזער הינזיכט איז פריינד עדוואַרד פאַלקאָמען גערעכט“ האָט
קאָנסייל זיך אָבגערופען „ווען דער הערר זאָל דאַרום בעטען זיין פריינד, דעם
קאַפּיטאַל, גלויב איך אַז ער וואָלט אונז ערלויבען צום ברעג צו פאַהרען,
מיר זאָלען וועניגסטענס ניט פערגעסען ווי מען געהט אַרום אויף דעם האַר-
טען באַדען.“

איך האָב מיינע קאַמעראַדען פערשפראַכען מיט קאַפּיטאַל נעמא ווע-
גען דעם איבער צו ריידען, אָבוואָהל עס וואַר מיר שווער צו גלויבען אַז ער
וועט דערויף איינשטימען. אָבער צו מיין גרויסען ערשטוינען האָט ער מיר
באַלד, ביי'ן ערשטען וואָרט, מיט די בעכטע געפעליגקייט די ערלויבניס
געגעבען דיעזען שפאַציר צו מאַכען, אונד דאַכט אויך ניט געפאָדערט פון
מיר אַ פערשפרעכען אַז מיר זאָלען אויף דעם נאַטילוס צוריק קומען. וואַהר
שיינליך פערשטעהט ער זעהר גוט אַז ענטלויפן אין דיעזע ווילדע לאַנד
איז פיר אונז אונמעגליך אונד אַז עס איז שוין פיעל גלייכער אַלס געפאַנגע-
נער אויף זיין שיף צו פערבלייבען איידער אַרײן צו פאַלען אין די הענד
פון די שרעקליכע איינוואָהנער פון פאַפּואַזיען, וואו עס גיבען נאָך זאַגאַר
נאַצע שטאַמען פון מענשענפערסער.

דען פאַלגענדען פריה מאַרגען איז פיר אונז געווען פאַרברייטעט דאָס

קליינע שיפעל, וועלכע צוויי מאן האָבען אַראָפּ גענומען פון פּלאַטפאָרם אונד אַרונטער געלאָזען אין מער. איך האָב אָנפאַנגס געגלויבט אז קאַפיטאַן נעמא, אָדער וועניגסטענס אירגענד וועלכע מאַנשאַפטען, וועלען אונז בעגלייטען, היבער דאָס וואָר ניט דער פאַל; דאָס שיפעל איז געשטאַנען פּערטיג מיט רודערס אונד אַלע נויטווענדיגקייטען, אונד עס שטעהט אונז פּריי זיך אַריין צו זעמצען אונד אָבצופאַהרען. פּער דעם ערפאַהרענעם עדוואַרד לענד איז עס אַ קלייניגקייט דורך צו פיהרען דאָס שיפעל צווישען די פעלזען ביי'ן ברעג אונד אין דיעזער הינזיכט דאַרפּען מיר קיינעם'ס הילפע ניט האָבען.

דאָס מער איז געווען גאַנץ רוהיג. פון לאַנד האָט געוועהט אַ לייכטער ווינטעלע, איך און קאַנסייל האָבען קרעפטיג גערודערט, וועהרענד עדוואַרד לענד האָט געפיהרט אונזער שיפעל דורך דעם שמאַלען פאַהרוואַסער, צוויי שעהן די פעלזען וואו דער וועג וואָר גאַנץ פּרייאַ.

עדוואַרד איז געווען אויסער זיך פון פּרייד. ער האָט אויסגעזעהן אַזויא גליקליך ווי אַ געפאַנגענער וואָס איז יעצט פון קערקער ענטלאָפּען אונד אין דיעזער מינוט איז איהם געוויס ניט געקומען אויפ'ן זיגען אז ער וועט שליסליך מווען אין דיזעלכע געפענגנים צוריק קעהרען.

„פלייש!“ האָט ער ניט אויפגעהערט מיט ענטזיקונג אויס צו רופען „יעצט וועלען מיר וויעדער עסען פלייש, אונד נאָך וואָס פיר פלייש! עכט טעם ווילד־בראַטען! שאַדע נור אז מיר קענען דאַצו קיין גוטע שטיק ברויט בעקומען, אָבער עס מאַכט ניט אויס. מען דאַרף אַלעס גוטעס מיט איין מאָל ניט פּערלאַנגען. ראָסט־ביעה געבראַטען אויף גליהענדע קאָהלען איז דאָך ווירקליך ניט קיין שלעכטע געריכט!“

„נאַשער!“ האָט קאַנסייל פון איהם געלאַכט „איהר שילדערט עס אַזוי לעכהאַפט אז מיר פּערוועלט זיך שוין אויך דיעזען געריכט צו געניסען.“ „די פּראַגע איז אָבער“ האָב איך איינגעווענדעט „אויב עס גיעבט איבערהויפט אין דיעזע וועלדער טהיערע וואָס קענען נוטצען צום שפייזען, כיליכט וועלען מיר געפינען אַנדערע וואָס וועלען לוסט האָבען דעם גע־שמאַק פון מענשען־פלייש צו פּראָבירען.“

„גאַנץ ריכטיג, הערר אַראָנאַקס!“ האָט עדוואַרד אויכגערופען מיט אַזאַ מינע ווי ער וואָלט פּערטיג געווען אַ העלפאַנד איין צושלינגען „איך בין זאָנאַר בערייט טיגער־קאַטלעטען צו עסען, נור אום אַ פלייש־שפייז צו פּערוזכען. יעדענפאַלס וועל איך זעהען מיט מיין ערשטען שום צו טרעפען ענטוועדער אַ פיערפיסיגע בעשעפענים אויף דער ערד, אָדער אַ צוויי פּיסי־נע אין דער לופט.“

„ניין, זייט נור פּאַרויכטיג אונד זעהט ריכטיג צו ציעלען.“

„זאָרנט ניט, הערר אַראָנאַקס! רודערט גור שטאַרקער אונד זייט זיי

כער אז נאך פערלויף פון א האלבע שטונדע וועל איך אויפטישען א געריכט
נאך מיין געשמאק.
אום אכט אונד א האלב אוהר איז אונזער שיפעל דורך געפאָהרען
גליקליך אלע פעלזען אונד זאנפט געלאַנדעט ביי א זאמדיגען ברעג פון
אינזעל.

12-טעם קאפיטעל.

אייניגע טעג צו לאַנד

עס האָט אויף מיך געמאכט א טיעפען איינדרוק אלס מיר זיינען
יעצט נאך פערלויף פון אזא לאַנגע צייט, ווידער אויף דאָס טרוקענע ערד
געקומען. ערואַרד לענד, האָט א טאַנץ געטהאָן פון פרייד, אונד דאָך וואַרען
ערשט נאָר צוויי מאָנאַטען פערפלאַסען פון דער צייט וואָס מיר זיינען
געוואָרען פאַסכאַזשירען פון נאוטילום.

אין אייניגע מינוטען זיינען מיר געווען א שטיק אָבגעגאַנגען פון ברעג,
אויף דעם באַדען איבעראַל צייגט זיך זיין רייכע פרוכטבאַרקייט אונד פון
ווייטען זעהט זיך דער געדיכטער וואַלד, מיט זיינע אונגעהויערע בוימער,
פון וועלכע אייניגע זיינען ביז צוויי הונדערט פוס הויך. דאָס וואַרען פון
פערשיעדענע פראכטפאָלע זאָרטען, וועלכע מען געפינט נאָר אין דיא וואַ-
רעמע לענדער. די נאַטור אין די עזע געגענד איז ווירקליך מאַיעסטעמיש-
שעהן אונד רייך, אָבער דער קאַנאַדיער בעמערקט עס גאָר ניט; ביי איהם
איז דאָס ניטצליכע פאר'ן מאָגען פיעל וויכטיגער ווי די שעהנהייט פון די
נאַטור בילדער. באַלד בעמערקט ער א קאָקאָס-בויס אונד שלאָגט אָב אייניגע
פון זיינע פרוכטען, צערברעכט זיי אונד מיר האָבען מיט פערגניגען זיך
אָנגעטרונקען מיט זייער מילך אונד געגעסען זייערע קערנער, וועלכע וואַרען
אין די עזע מינוט פיר אונז פיעל געשמאקער אלס די בעסטע שפייזען וואָס
מיר געניסען אויף דער נאוטילום.

„פאַרטערפליך!“ האָט ערוואַרד אויסגערופען, „אונד איך גלויב ניט
אז אייער נעמא זאָל עטוואָס דאַגענען האָבען ווען מיר וועלען א לאַדונג
פון די עזע פרוכטען אויפ'ן נאוטילום בריינגען.“

„נאַטירליך ניט“ האָב איך געענטפערט „אָבער ער וועט דערפון ניט
וועלען געניסען.“

„דאַן וועט פיר אונז מעהר בלייבען,“ האָט קאָנסייל געלאַכט, וועלכער

איז יעצט געגען זיין קאלטבלוטטיגע געוואָהנהייט זעהר מונטער אונד פּרעה ליד געוואָרען.

„נאָר איין וואָרט, מייסטער ערואָרד“ האָב איך צום האַרפּוניער געזאָגט, וועלכער איז שוין יעצט געווען געשעפטיגט פון אַ צווייטען בוים די קאָקאָס־נים אָב רייסען „דיעזע פּרוכטען זיינען געוויס זעהר גוט אונד געשמאַק, אָבער מיר דאַרפען אונטערזוכען אויב דאָ וועט ניט מעגליך זיין אנדערע ניטצליכע פּראָדוקטען צו געפינען, איבערהויבט אירגענד וועלכע קרויטער.“

„מיין הערר האָט רעכט“ זאָגט קאָנסייל „אונד איך שלאָג פאַר אַז מיר זאָלען אין אונזער שיפעל מאַכען דריי בעזונדערע אַבטהיילונגען; איינע פיר בוים פּרוכטען, דיא צווייטע פיר קרויטער אונד די דריטע פיר טהיער־פלייש.“

„אַה, פלייש, פלייש!“ האָט דער קאָנדיטער אויסגעשריען „איך בין אזוי הונגעריג נאָך דיעזע שפייז אַז זאָגאר אַ שטיק מענשען־פלייש וואָלט מיר יעצט זעהר גוט שמעקען.“

„ערואָרד, ערואָרד!“ האָט קאָנסייל מיט אַ קאָמישען געלעכטער אויסגערופען „ איהר מענשען־פּרעסער! אויב אזוי בין איך דאָך זאָגאר אין קאָר טע פון איך ניט זיכער. עס קען זעהר מעגליך זיין אַז אַ געוויסען פרייה מאָרגען וועל איך אויפּוואַכען אַ האַלב־אויפגעפּרעסענער.“

מיר זיינען אונטערדעסען אימער טיעפער אין וואַלד אַריינגעקומען, דורך וועלכען מיר האָבען צייט צוויי שטונדען זיך אַרום געטריעבען ניט בעמערקענדיג אירגענד וועלכען לעבענדיגען וועזען; דאַפּיר אָבער האָבען מיר פון דעם פּלאַנצען־רייך געפונען אַ זעלטענעם, קאָסטבאַרען שפייז־פּראָדוקט. דאָס וואָר נעמליך דער בעוואוסטער ברויט־בוים, מיט זיינע גרויסע דיקע פריכטע, אין וועלכען עס געפינט אַ זאָרט מעהל, וואָס ווירד בענוצט צו באַקען די געשמאַקטע ברויט. די נאַטור האָט דיעזע געגענדען וואו עס וואַקסט קיין תּבוּאָה פּערזאָרגט מיט אַזאָ בוים, וועלכער שפּענדעט זיינע פּרוכטען אין פּערלויף פון אַכט מאָנאַט אין יאָהר.

ערואָרד לענד האָט אין זיינע צאָהלרייכע רייזען וואַהרשיינליך דיגעזען בוים גוט קענען געלערנט אונד ריכטיג פּערשטאַנען ווי פון איהם דאָס ברויט צו פּערפּרעטיגען.

„מיין הערר“ האָט ער זיך אָבגערופען „ איהר וועט באלד געניסען אַזא געשמאַקע פּאַסטעמע וואָס איהר קענט אין דער בעסטע בעקעריי פון פאַריז ניט בעקומען. מיינע פּאַרבּערייטונגען וועלען ניט לאַנג דויערען.“

איך האָב אויסגעשפּראַכען מיין צופריעדענהייט, וועהרענד ערואָרד דאָס צוזאַמען גענומען דאַרע צווייגען אונד אָנגעצונדען מיט זיין ברען־גלאָז.

אין אייניגע מינוטען האָט שוין געפלאַמט אַ לוכטיגער פייער. ערואַרד צו שניידט אַ דוצענד פון דיעזע פרוכטען אויף גראָבע שטיקער, אונד לייגט עס אַריין אין פייער צווישען די קאָהלען.

„איך זאָג אייך, הערר פראָפעסאָר“ רופט ער דאָביי אויס מיט פער-נעניגען „אויב דיעזע פאַסטעטען וועלען אייך ניט געפעלען דאָן מעגט איהר אויף מיר זאָגען אז איך בין ניט דער קעניג פון האַרפּוניער.“

נאָך אַ קורצע צייט צייגט זיך אין די קאָהלען אַ צאַרטער קלאָהר-וויי-סער טייג אונד באַלד איז אויך דיעזעס פרוכטען-כּוים פאַלשטענדיג פערטיג געווען. איך האָב עס דעם ערשטען מאָהל אין מיין לעבען פּערווכט אונד געפונען אז דאָס איז ווירקליך אַ זאַרט געבעקס פיעל געשמאַקער אַלס אַלע די יעניגע וועלכע מען מאַכט פון געטריירדע-מעהל.

„ליידער“ האָב איך געזאָגט „קען מען דיעזע שפייזען ניט לאַנג ער-האַלטען אין אַ פּרישען צושטאַנד אונד איך גלויב אז עס נוצט דאַרום ניט פיעל פון זיי אויפ'ן שיף מיט צו נעהמען.“

„איהר רעדט ווי אַ געלעהרטער, מיין הערר!“ האָט ערואַרד ערווייע-דערט „קאָנסייל, העלפט מיר נאָר אַ רעכטע ביסעל פון דיעזע פרוכטען אויף צו זאַמלען, זיי וועלען אונז זעהר גוט צו נומן קומען.“

„אונד ווי ווילט איהר זיי דאָן פאַרבּערייטען?“ האָב איך מיט נייגע-רינקייט געפּרעגט.

„גאַנץ איינפאַך, איך מאַך פון דעם פרוכטען-מעהל אין איבערנעווייער-טען טייג, וועלכער קען גאַנץ לאַנג האַלטען אונד ניט פּערהאַרבען ווערען. צו יעדע צייט ווען אונז וועט נאָר געלוסטען, קענען מיר דאָן אין דער נאַוטי-לוקסיף אַ גוטען ברויט זיך אויסבאַקען.“

„דאָן פעהלט צו דיעזען ברויט גאָר ניט מעהר?“

„נון מיט עטוואָס גוטע קרויטער איז איהם פיעל בעסער צו געניסען“

האָט ערואַרד ערקלעהרט.

אַלס מיר זיינען מיט דעם איינזאַמלען פון דיעזע ברויט-פּרוכטען פּער-טיג געוואָרען האָבען מיר זיך בעגעבען ווייטער אין וואַלד, אום אירגענד וועלכע אַנדערע שפייזען אויס צו זוכען. ביז מיטאַג צייט איז אונז אויך גע-געלונגען אויף צו זאַמלען אַ רייכע צאָהל באַנאַנען, אַנאַנאַסען אונד פיעלע אַנדערע אונגעוועהנליך גרויסע אונד אויסגעצייכענטע פריכטע, אָבוואָהל דיע-זע איינזאַמלונג האָט ביי אונז זעהר פיעל צייט גענומען, אָבער מיר זיינען דאָפיר גוט בעלאָהנט געוואָרען.

„ענדליך, פריינד ערואַרד“ האָט קאָנכיייל צום קאַנאדיער זיך אָבגע-רופען „ענדליך וועט איך קיין זאך ניט פעהלען. יעצט האָט איהר בעמיר מען אַלעס וואָס אייער האַרץ געלוסט.“

„נון, נאך ניט אלעס“ האָט עדוואַרד מיט איין אונצופריעדענע מינע געענטפערט „קיין גאַנצען מאָהלצייט קען מען פון אַזעלכע פריכטען ניט האָבען. זיי זיינען נאָר גוט צום דעסערט; אָבער וואו איז די זופ? דער בראַטען?“

„יא עדוואַרד“ האָב איך פון קאנאדיער געלאַכט „עס איז זעהר צווייפעל־דאפט אויב איך וועט געלינגען היינטיגען מאָהל זיך צו פערשאַפען קאָט־לעטען“

„מײן הערר“ האָט ער ערוויעדערט „אונזער יאָגד איז נאָך ניט געענ־דיגט, זאָנדערן זי פאַנגט זיך ערשט יעצט אָן. מיר וועלען באַלד אירגענד וועלכע טהיער געוויס אָנטרעפען, אויב ניט דאָ איז אַנדערסוואו.“

„אונד אויב ניט היינט איז מאָרגען“ האָט קאָנסייל געלאַכט „דען עס איז שוין יעדענפאַלס צייט מיר זאָלען אומקעהרען צוריק צו אונזער שיפעל.“

עס וואָר ווירקליך שוין אונגעפעהר צוויי אהר נאָך האַלבען טאָג אַתד מיר וואָרען אַזוי ווייט פון ברעג אַז עס איז נאָר קוים גענוג צייט איבערגע־בליעבען ביז נאַכט צוריק צו קומען. ניט קוקענדיג אויף עדוואַרד'ס פראַטעס־טען האָבען מיר צוזאַמען גענומען אַלע אונזערע פרוכט־זאַמלונגען אונד זיך בעגעבען אויף דעם וועג צו אונזער שיפעל.

עס איז פאַרביי געהענדיג געלונגען נאָך אייניגע סאָרטען פאַלמען־פּרוכ־טען אונד נאָך אַזעלכע זעלטענע שפייז אַרטיקלען צו געווינען, ביז מיר זיי גען ענדליך געקומען צום שיפעל רייך אונד שווער בעלאָדען.

ענדליך אום פינף אהר אָבענד האָבען מיר פערלאָזען דעם אינזעל־אינד אַ האַלבע שטונדע שפעטער זיינען מיר געווען אויפ'ן נאוטילום. אונד זער שיף האָט אויסגעזעהן אַזוי ווי פערלאָזען; עס איז דאָרט קיין מענשען יעצט ניט געווען צו בעמערקען. עדוואַרד און קאָנסייל האָבען געבראַכט זייערע פראָדוקטען אין די שפייכלער־קאַמערן אונד איך האָב מיך בעגעבען אין מײן צימער, וואו דאָס אבענד־עסען איז שוין געשטאַנען אויפ'ן טיש גע־גרייט. איך האָב מיט אַפעטיט געשפייזט אונד דאָן זיך הינגעלייגט שלאָ־פען.

דען פאַלגענדען פריה־מאָרגען איז די לאַגע פון אונזער שיף געבליע־בען ניט פערענדערט. דער נאוטילום זיצט נאָך אימער ווי איינגעמויערט אויף די קאָראַלען־פעלזען. איבעראַל איז שטיל אונד עס איז זאָגאַר קיין לעבענס־צייכען ניט צו בעמערקען. דאָס שיפעל איז נאָך געשטאַנען אויפ'ן וואַסער, אויף די זעלבע שטעלע וואו מיר האָבען עס נעכטען געלאָזען. מיר האָבען בעשלאָסען היינט נאָך אַ מאָהל אויף די אינזעל צו פאָהרען. עדוואַרד לענד האַפט אין זיינע יאָגד־אונטערנעהמונגען היינט גליקליכער צו זיין אונד פערלאַנגט מיר זאָלען איין אַנדער געגענד פון וואַלד בעזוכען.

באלד ווי די זון איז אויפגעגאנגען זיינען מיר שוין געווען אָבערפֿאַרען.
די וואַסער־שטייגונג האָט אונזער שיפעל געהויבען, זאָ דאָס עס וואָר אונז
היינט פיעל לייכטער צום ברעג צו קומען.

עדוואַרד לענד האָט זיך געשטעלט ביי אונזער היינטיגען שפּאַציר־גאַנג
אַלס אָנפֿיהרער אונד מיר האָבען איהם נאָכגעפֿאַלגט. אין איין גאַנץ אַנדערע
ריכטונג נאָך וועסט. מיר זיינען אייניגע טייכלאָך אַריבער צו פּוס אונד
ענדליך געקומען אויף אַ הויכען, גלייכען פֿלאַט, וועלכער וואָר פּון אַלע זיי־
טען אַרום גערינגעלט מיט וואַנדערבאַרע וועלדער. אייניגע אייז־פּויגלאָך
האָבען געשוועבט איבערן וואַסער, פּון וועלכע מיר וואָלטען זיך געקענט אַ
געשמאַקען פּריהשטיק פֿאַרבערייטען, אָבער עס איז ניט מעגליך געווען צו
זיי נעהנטער צו קומען, זייער פֿאַרזיכטיגקייט אונד פּורכט געגען אַ מענ־
שען בעווייזט אַז דיזעזע אינזעל איז בעוואָהנט, אָדער פיעלייכט קומען די
ווילדע פּון אַנדערע אינזלען אַהער נאָר צום יאָגד, דען ביז יעצט האָבען מיר
רָאָ קיין מענשען ניט געזעהען.

אַריבער געהענדיג אַ גאַנץ פּרוכטבאַרען וויעזען־פֿלאַט זיינען מיר
געקומען אין אַ קליינעם וועלדעל, וועלכער וואָר מונטער בעלעבט פּון פּער־
שיעדנע פּראַכטפֿאַל שעהנע פּויגלאָך, עדוואַרד איז שוין פּערטיג געווען אויף
זיי יאָגד צו מאַכען, אָבער קאָנסייל האָט איהם דאַפּן אָבגעהאַלטען.

„דאָס זיינען נאָר פּאַפּוגייען“ האָט מיין וויסענשאַפּטליכער דיזענער
איהם ערקלעהרט „אונד דיזעזע פּויגלאָך קענען צום עסען ניט געברויכט ווע־
רען.“

אין דער טהאַט האָבען דאָ געפֿלאַטערט אין די געדיכטע בוימער אַ
מענגע פּאַפּוגייען פּון איין צווייג צום אַנדערען. ביי אַ בעסערע ערציהונג
וואָלטען דיזעזע פּויגלאָך געקענט אויסלערנען די מענשליכע שפּראַך, אָבער
יעצט שוואַטצען זיי, אין דער געזעלשאַפּט פּון אַנדערע זאָרטען רייצענדע
פּויגלאָך, פּון וועלכע קיינע איז אָבער נוטצבאַר צום עסען.

דיזעזע אינזלען פּון פּאַפּוגייען זיינען בעריהמט מיט די שעהנסטע אַר־
טען פּון אַזעלכע פּויגלאָך וואָס עס איז זעלטען אין אירגענד וועלכען אַנדע־
רען פֿלאַט אָנצוטערעפּען. מיר האָט זיך אָבער איבערהויפּט געוואָלט זעהן
דעם הערליכען פּאַראַדיז־פּויגעל, אונד מיין נייגעריגקייט איז ווירקליך באלד
בעפּריעדיגט געוואָרען. דורכגעהענדיג ווייטער אַ שטיק וואָלד, וועלכער וואָר
ניט זעהר געדיכט, זיינען מיר אָנגעקומען אויף אַ פּרייען פּרוכטבאַרען פֿלאַט
אונד דאָ האָב איך באלד דערזעהען פּראַכטפֿאַלע פּויגלאָך, מיט זייערע בע־
זאָנדערע, אַנמוטיהיגע בעוועגונגען אונד פּון אַזעלכע גלענצענדע פּאַרבען
אַז יעדעס אויג האָט דאַפּן געמוזט ענטציקט ווערען. איך האָב באלד דער־

קענט אז דאָס זיינען פאַראַדיעז־פּויגלאַך. איך האָב אויסגעשפּראַכען מין וואונש איינע פון דיעזע זעלטען שעהנע בעשעפעניסע צו בעזימען.
„מיר וועלען עס פּרובירען, הער פּראָפּעסאָר“ האָט ערואַרד פּערוי־כערט „אַבוואָהל די וואהרהייט זאָגענדיג בין איך מיט די האַרפּונע פּיעל מעהר געשיקט אַלס מיט'ן ביקס.“

דעננאָך איז דעם קאנאדיער ניט געלונגען זיין פּערשפּרעכען צו ערפּיר לען. די פּאַרויכטיגקייט פון די פּויגלאַך איז אזוי שטאַרק אז עס איז ניט מעגליך צו זיי נעהענטער צו קומען. אונד מייסטער ערואַרד האָט אומזיסט פּערברויכט קאַפיטאַן נעמאַ'ס גלעזערנע קוילען, זוכענדיג צו שיסען איינעם פון דיעזע שעהנע בעשעפעניסע אין די צייט פון איהר פּאַרביי פליהען. עס האָט זיך איהם ניט איינגעגעבען קיין איינציגע צו טרעפען.

ביז עלף אוהר פאַרמיטאָג זיינען מיר דורכגעגאַנגען די פּאַרדעסטע געבירגען, וועלכע שטעהען אין מיטעל פּונקט פון דיעזען אינזעל. מיר האָבען שוין אָנגעפּאנגען צו שפּירען הונגער, וועלכען עס וואַר ניט מיט וואָס צו בעפּריעדדיגען, דען זיך פּערלאָזענדיג אויף די פּראָדוקטען פון אונזער יאָנד האָבען מיר קיין שפּייז ניט מיט גענומען. צום גליק איז גראַדע יעצט קאָנד סיי'ן געלונגען אַ פּאַאר ווייסע טויבען מיט אַ דאָפּעלטען שום צו טרעמען. באַלד וואַרען זיי אָבגעפליקט, אונד אָבגעבראַטען אויף אַ העלען פּיער, וועלכער איז שנעל געמאַכט געוואָרען פון פּערטריקענטע האַליץ. ערואַרד האָט פּאַרברייטעט גוטע פּאַכטעטען פון דעם ברויט־בוים אונד דער פּאַרטרעפ־ליכער פּריהשטיק וואַר באַלד פּערצעהרט.

„נון, ערואַרד“ האָב איך געפּרעגט דעם קאנאדיער „זייט איהר שוין יעצט צופריעדען מיט דעם פלייש־מאָהלצייט?“

„ניין; הער אראנאקס! היהנער אונד פויגעל־שפייז איז נאָר אַ ביי־עסען צום צייט פּערטרייב. אזוי לאַנג ווי איך וועל ניט האָבען אַ גוטעס קאָטלעט פון אַ פּיערפּיסנען טהיער בלייבט מיין אַפּעטיט ניט בעפּריעדנדיג.“
„אונד מיר וואָלט זיך זעהר וועלען אַ פאַראַדיעז פּויגעל בעקומען“ האָב איך אויסגעשפּראַכען.

„זעהר גוט, דאָן מוזען מיר אונזער יאָנד פּאַרטועטצען“ האָט קאָנסילי זיך אָבגערופען „אַבער איך גלויב אז פיר אונז לוינט ניט צו קלעטערען ווייטער אין די געבירגען. עס קען מעגליך זיין אז מיר וועלען אונגעריכט אַריין קומען אין אַ דאָרף פון די ווילדע מענשען־פּרעסער. בעסער וועלען מיר זיך האַלטען פּערבראַגען אין וואַלד אונד ביסלעכווייז זיך דערנעהענ־טערען צום ברעג.“

מיר האָבען דיעזען גלייכען ראַטה אָנגענומען. די נעכסטע פּאַאר שטונדען האָבען מיר צוגעבראַכט אין וואַלד אונד ענדעקט אייניגע אַנ־

דערע זאָרטען שעהנע פרוכטען; אָבער קיין שפור פון אירגענד וועלכע פיער־פּיסיגע טהיער, זאָגאר די פּויגלאַך זיינען פּאַסט פּערשוואַנדען אונד איך האָב אויסגעשפּראַכען מיין בערויערען אז עס איז וואַהרשיינליך מעהר קיין אויכוזיכט מיר זאָלען א פּאַראַדיעז־פּויגעל בעקומען. פּלוצלונג האָט קאָנסייל, וועלכער איז פּאַראַויס געגאַנגען, זיך איינגעבויען און צוגעלאָפּען צו מיר מיט איין אויסרוף פון פּרייד, האַלטענדיג אין האַנד אַ לעבענדיגען פּאַראַדיעז־פּויגעל.

„אָבער, מיין ליעבער יונגע! האָב איך אויסגערופּען מיט גרויס וואונדער, ווי אזוי איז דיר געלונגען דיעזעס שעהנעס פּויגעל מיט די הויילע הענד צו פּאַנגען?“

„אָה, מיין הערר, זעהט איהר דען ניט אז דאָס פּויגעל איז בעטרונקען?“

„בעטרונקען?“ בין איך העכסט איבעראַשט געוואָרען.

„יא, מיין הערר, פון די מוסקאַט־ניסען, וואָס וואַקסען אויף יענעם בוים, אונטער וועלכען איך האָב איהם געפּאַנגען.“

איך אונטערזוך דעם מערקווירדיגען פּויגעל אונד געפין אז קאָנסייל ערקלעהרט גאַנץ ריכטיג. דער פּאַראַדיז פּויגעל איז געווען בעטרונקען פון דעם מוסקאַט זאַפט, זאָ דאָס ער איז יעצט ניט אים שטאַנד געווען צו פליהען, אָדער זאָגאר זיך צו בעוועגען. דאָס האָט מיר גאַנץ וועניג געקיי־מערט וויסענדיג אז דיעזער צושטאַנד איז פיר איהם ניט געפעהרליך אונד ער ברויכט נאָר זיך אויס צו שלאָפּען, אום וויעדער פריש אונד מונטער צו זיין.

דיעזער פּאַראַדיעז־פּויגעל איז דער שעהנסטער אונד דער זעלטענסטער פון די אַכט זאָרטען וואָס געפינען זיך אין פּאַפּואַזיען אונד די באַנאַכבאַר־טע אינזלען, פון זיין פּאַרבונג איז ווירקליך ערשטוינט אונד ענטציקט צו ווערען. זיין שנאָבעל געל, פיס אונד נעגעל קאַפּע־ברוין, דאָס הויפט קאָל־לאָר—אַ גלענצענדע סמאַראַנדען פּאַרב, זאָ דאָס די שעהנהייט פון דיע־זען מערקווירדיגען פּויגעל איז ווירקליך צו בעוואונדערען.

„איז ער דען זעהר זעלטען?“ האָט זיך זאָגאר ערוואַרד אינטערעסירט צו פּרעגען.

„יא זעהר זעלטען, נוטער קאַמעראַד, אונד דאַצו נאָך אַ לעבענדיגען איז גאַנץ שווער צו בעקומען. זיינע פּעדערען זיינען אַ וויכטיגער אַרטי־קעל אין האַנדעל.“

מיין וואונש וועגען אַ פּאַראַדיעז־פּויגעל איז אויף דיעזען אופן אַם בעסטען ערפילט געוואָרען. באלד האָט אָבער אויך דער צופאַל בעפרידיגט דעם קאַנאַדיער. גענען צוויי אואר איז איהם געלונגען צו שיעסען אַ פּראַכ־טיגען הירש, ערוואַרד האָט איהם געשיקט אַבגעשונידען אונד אויסגעשניטען

דאפון א האלב דוטצענד קאטלעמען אונד א ראכט־בראטען צום אבענד עסען. דאן איז די יאגד פארטגעזעצט געווארען, ביי וועלכע עדווארד אונד קאנסייל האבען דעם בעסטען ערפאלג געהאט.

געהענדיג ווייטער דורכ'ן וואלד האבען זיי אָנגעטראָפּען אַ גאַנצע סטאדע קענגורוס. דאָס זיינען נעמליך אַ זאָרט שפּרינג־בעק, וואָס לעבען נאָר אין אויסטראַלישען וועלט־טהייל אונד די אַרומיגע אינזלען. די בע־זונדערע מערקווירדיגקייט פון דיעזע ברואים בעשטעהט דארין, אז אונד־טערען בויך ציהט זיך נאָך אַ דיקע הויט, ווי אַ זאק, אונד דאָרום רופט מען זיי אויך בייטעל־טהיערע. די יונגע וואָס ווערט געבאָרען גאַנץ שוואַך און ניט ענטוויקעלט רוקט די מוטער אַריין אין דיעזען בייטעל; דאָרט זייגען זיי זיך צו צו איהר ברוסט אונד פערבלייבען אין אַזאַ צושטאַנד צייט אַיי־ניגע מאָנאַטען אונד נאָך מעהר, ביז זיי קומען אַרויס פּאָלשטענדיג ערוואַק־סען אונד קרעפטיג, דאָס פלייש פון קענגורו איז געשעצט אַלס די פּאָר־טרעפליכסטע שפייז.

ביי דעם אַנבליק פון אונזערע יענער האָבען די טהיערע אָנגעפאַנגען האַסטיג אוועק צו שפּרינגען, אָבער די עלעקטרישע קוילען זיינען פיעל שנעלער אונד אין אַ פּאָאר מינוטען וואָרען אייניגע שטיקער געשאַסען.

„הערר פּראָפּעסאָר!“ האָט עדוואַרד אויסגערופען, „איך מוז אייך זאָ־גען אז אויף אַזאַ פּראַכטיגען בראַטען האָב איך זיך אַליין ניט געריכט. פינף שטיק ליעגען געשאַסען אונד דאָס אַלעס וועלען מיר אויפ'ן נאוטי־לום אַליין פּרעצעהרען. די דומקעפּה פון אייער קאַפיטאַן'ס מאַנשאַפּט ווע־לען פון מיר קיין שטיקעל צו פּערזוכען אויך ניט בעקומען.“

די יאגד האָט זיך געענדיגט מיט אַ דוטצענד געשאַסענע טהיערע, עס איז אונז קוים געלונגען ביז זעקס אַוהר פאַר נאַכט דיעזען רייכען פּלייש־פּאַר־ראַטה אויף אונזער שיפעל צו טראַנספּאָרטירען. דער נאוטי־לום זעהט זיך אונגעפּעהר צוויי מייל ווייטער, ווי אַ לאַנגער צילינדער.

עדוואַרד לענד האָט באַלד אָנגעפאַנגען צו פּערפּערטיגען די מאַהל־צייט, וועלכער ער פּערשטעהט אויסגעצייכענט צו מאַכען. די געבראָטענע קאָטלעמען פון הירשען־פלייש פּערברייטען באַלד איין זעהר אַנגענעהמען גערוך, זאָ דאָס אין מיר האָט זיך אויך ערוועקט אַ שטאַרקע לוסט דיעזע שפיי־זע צו געניסען.

קורץ, אונזער אַבענד עסען איז געווען פּאַרטעפליך. דאָס נעכען־גע־ריכט פון וואַלד־טויבען, דיא געשמאַקע פּאַסטעמען פון ברויט־בוים, צום דעסערט אַנאַנסען־פּריכטע אונד איין אויסגעצייכענטער געטראַנק פון קאָ־קאַס־ניס, דאָס וואָרען אַזעלכע שפייזען וואָס זאָגאַר די רייכסטע לייטע קענען זיך ניט צו יעדע צייט פּערשאַפּען. איך גלויב זאָגאַר אז פון פיעל

לוכט זיינען די געדאנקען פון מיינע קאמערארען עטוואָס ניט־קלאָהר גע-
וואָרען.
„וואָס וואָלט זיין ווען מיר זאָלען אויף דיעזער אינזעל נעכטיגען?“
האָט קאָנסייל זיך אָפגערופען.
„אָדער ווען מיר זאָלען גאָר נאָך דעם נאוטילום ניט צוריק קעהרען?“
האָט עדוואַרד זיין מיינונג אויסגעשפּראַכען.
אין דיעזען אויגעבליק איז אַ שטיין געפאלען ביי אונזערע פיס אונד
דאָס געשפרעך האָט אויפגעהערט.

צוויי־און־צוואַנציגסטע קאָפיטעל.

דעם קאָפיטאָן'ס בליטן.

מיר האָבען זיך אַלע עטוואָס איבערראַשט אַרום געקוקט צום וואַלד,
נאָך יענער ריכטונג פון וואַנען דער שטיין איז געקומען צו פליהען, מיר
בעמערקען אָבער פאָרלויפּיג קיין לעבענדיגען מענשען ניט.
אין דיעזען אויגעבליק איז געפאלען אַ צווייטער רונד געשליפענער,
שאַרפער שטיין. מיר זיינען אויפגעשפרונגען מיט די געוועהר אין האַנד,
פערטיג אירגענד וועלכען אַנגריף צוריק צו ווייזען.
„פיעלליכט זיינען דאָס גאָר אַפּפען? (מאָנקיס)“ האָט עדוואַרד גע-
קלעהרט.
„פאָסט דאָס זעלבע. דאָרט שטעהען ווילדע מענשען“ צייגט קאָנסייל
צום וואַלד.

איידער דעם קאָמפּף אויפצונעהמען, ניט וויכענדיג ווי גרויס זייער
צאָהל איז האָבען מיר זיך שנעל אין אונזער שיפעל צוריק געצויגען, אונד
דאן האָבען מיר דערזעהען אַז דאָס וואַר ווירקליך נויטווענדיג, דען אונד-
געפעהר צוואַנציג ווילדע, מיט בויגען אונד שטיינער־שליידערער בעוואַ-
פענט, האָבען זיך יעצט געצייגט ביי'ן ראַנד פון וואַלד, וועלכער וואַר ניט
ווייטער ווי הונדערט טריט פון אונז.
די שוואַרצע מענשענ־פּרעסער קומען צו אונז אימער נעהענטער, אָב-
וויאָהל ניט גאָנץ שנעל, דען וואַהרשיינליך בעמערקען זיי ניט אונזער פּער-
באָרגענע שיפעל אונד גלויבען אַז מיר וועלען געוויס אין זייערע הענד
אריין פאלען. מיר האָבען נאָטירליך לאַנג ניט געוואַרט, איבערהויפּט ווען
אונזערע פּראָוויאַנטען זיינען שוין זיכער אַריינגעבראַכט אין שיפעל, אויף
וועלכע מיר זיינען באַלד פון ברעג אָבגעפּאָהרען.

מיר זיינען אונגעפעהר א האלב מייל אוועק פון ברעג, אלס דאָרט וואָרען שוין פּערוואַמעלט ביי אַ הונדערט שטיק פון די שוואַרצע אינזעל-בעוואָהנער, ברילענדיג ווי די ווילדע טהירע. איך גיב אַ קוק אויף דעם נאָר טיילוס, אויב אירגענד ווער פון די מאַנשאַפט בעווייזט זיך אויפ'ן פּלאַט פּאַרם. אָבער ניין. דאָס מערקווירדיגע שיף שטעהט גאַנץ לעהר.

נאָך פּערלויף פון צוואַנציג מינוטען זיינען מיר אָנגעקומען צום נאָר טיילוס. די פּלאַטען צום טרעפּ נאָך אונטען זיינען אָפּען, אָבגערוקט, וואָהר-שיינליך וואַרטענדיג אויף אונזער צוריק קומען. נאָכדעם ווי מיר האָבען דאָס שיפּעל בעפּעסטיגט צוגעכונדען זיינען מיר אונטען אַראָפּגעגאנגען.

איך הער אַז אין זאָלאָן שפּיעלט מען פּאַרטעיאַנא אונד האָב מיך גראַדע דאָהין בעגעבען. קאַפּיטאַן נעמא איז געווען אַזוי פּערטיעפט אין מוזיק אַז ער בעמערקט ניט ווי איך געה אַריין אונד רוף איהם ביי'ן נאָמען. ענדליך אלס איך האָב איהם די האַנד בעריהרט איז ער האַלב ער-שראַקען אונד איבערראַשט אויפגעשפרונגען.

„אַה, דאָס זייט איהר, הערר פּראָפּעסאָר?“ האָט ער זיך אָבגערופּען „גון ווי איז געגאַנגען אַיער יאַגד? האָט איהר פּיעל קרויטער אונד פּרוכט טע געזאַמעלט?“

„יא, קאַפּיטאַן, אָבער מיר זיינען בעמערקט געוואָרען אויפ'ן אינזעל פון אַ באַנדע צווייפּיסיגע ברואים, אונד איך בין בעזאָרגט דאָרום ווייל זיי געפינען זיך דאָ גאָהענט.“

„וועלכע צוויי פּיסיגע ברואים מיינט איהר?“

„וויילדע מענשען“ האָב איך ערקלעהרט.

„וויילדע!“ האָט דער קאַפּיטאַן ערווידערט מיט אַ טאָן פון שפּאַט „איז דען ביי אַייך אַ וואונדער, הערר פּראָפּעסאָר, אַז בעטרעמענדיג די טרוקענע ערד האָט איהר באַלד ווילדע אָנגעטראַפּען? וואו וועט איהר דען אַזעלכע ווילדע ניט געפינען? זיינען דען דיעזע שוואַרצע פון פּאַפּואַזיען מעהר ווילד ווי די ווייכע מענשען פון אַנדערע לענדער?“

„אָבער, קאַפּיטאַן. . .“

„נאָך מיינ מיינונג“ האָט ער איבערגעהאַקט מיינע רייד איז די גאַנצע

וועלט פול מיט אַזעלכע ווילדע.“

„ווענען יענע וועלען מיר שפּעטער ריידען, קאַפּיטאַן“ האָב איך ער-ווידערט „אָבער דיעזע ווילדע פון פּאַפּואַזיען וועלען באַלד בעפּאַלען דעם נאַטילוס אויב איהר וועט ניט זעהען אַ מיטעל זיך צו שיטצען.“

„זייט גאַנץ רוהיג, הערר פּראָפּעסאָר, עס איז ניט דאָ וואָס מוראָ צו האָבען.“

„אָבער די פאפואזיען זיינען דאָ אין אַ צאָהלרייכע באַנדע, ניט ווייט
ביי'ן ברעג.“

„ווי פיעל מיינט איהר קענען זיך דאָרט געפינען?“
„וועניגסטענס אַ הונדערט.“

„הערר אַראַנאָס“ האָט דער קאַפיטאַן ערווידערט „ווען עס זאָלען
אַפילו צוזאַמען קומען די צעהנדליגע טויזענד איינוואָהנער פון אלע אינז-
לען אַרום איז דער נאַטילוס אויך זיכער פון זייער אַנגריף.“
אויכשפּרעכענדיג דיעזע ווערטער האָט דער קאַפיטאַן ווידער אָנגע-
פאָנגען צו שפּיעלען אויף זיין קלאַוויר, מיט אַזאַ זיסע שעהנע מעלאָדיע אַז
ער איז באַלד פּערטיעפט געוואָרען אין אַ וועלט פון הערליכע מוזיקקלאַנג-
גען פון וועלכע איך האָב איהם לענגער ניט געוואָלט שטערען.

איך בין צוריק אַרויפגעגאַנגען אויפ'ן פּלאַטפאָרם. באַלד איז גאַנץ פינסט
טער געוואָרען, דען אין דיעזע וועלט געגענדען גיעבט עס פאַסט גאָר קיין
פאַר נאַכט ניט, די זון געהט אונטער אונד דאָן ווירד עס מיט איינמאָהל
גאַנץ דונקעל. דער נאָהענטער ברעג פון אינזעל איז ניט געווען צו זעהען,
אָבער די פיעלע פּיערען וואָס וואָרען דאָרט אָנגעצונדען בעווייזען אַז די
ווילדע מיינען ניט אַזוי שנעל זיך צוריק צו ציהען.

איך בין נאָך אייניגע שטונדען געבליבען אויפ'ן פּאַרדעס. באַלד איז
דער מאָנד אויפגעגאַנגען אונד בעלויבטען מיט זיינע זילבערנע צויבער-
שטראַהלען די שטילע וואָסערען פון מעער און די בוימער ביי'ן ברעג, וועל-
כער וואָר יעצט פול בעזעצט מיט די פאפואזיער. אָבער דעם קאַפיטאַן'ס
קאַלטבליטיגע פּעריזיכערונגען האָבען אויף מיר געווירקט אַז איך האָב יעצט
וועניגער מוראָ געהאַט. אַרום האַלבע נאַכט בין איך אַרונטער געגאַנגען אין
מיין קאָיטע אונד רוהיג איינגשלאָפּען.

די נאַכט איז פּערביי געגאַנגען אָן אירגענד וועלכע שטערונג. וואָהר-
שיינליך זיינען די פאפואזיער זעהר דערשראָקען געוואָרען פון אונזער מערק-
ווירדיגע שיף, דען אַבוואָהל דער אַריינגאַנג צום טרעפּ איז געבליבען אָפּען
האָט דעננאָך קיינער פון זיי זיך ניט ערלויבט צו קומען אויפ'ן נאַטילוס
אונד אַרײַן צו דרינגען אין שיף.

אום זעקס אוהר פריה, דען אַכטען יאַנואַר, בין איך אַרויף אויפ'ן
פּאַרדעס. עס האָט גראַדע יעצט אָנגעפאַנגען צו טאָנען אונד דער מאָרגען-
טהוי איז ביסלעכווייז פּעריאָנט געוואָרען פון די יונגע זונען-שטראַהלען. עס
איז יעצט דיטיליך צו זעהען אַז די ווילדע געפינען זיך אויפ'ן ברעג פיעל
צאָהלרייכער ווי פריהער, — פיעלייכט ביז פינף אָדער זעכס הונדערט.
אייניגע בענוצען די יעצטיגע צייט, ווען דאָס וואָסער איז אָבערפאַלען,
אונד שפּרינגען פון איין פעלזען אויפ'ן אַנדערען, ביז זיי קומען גאַנץ נאָך

הענט צום נאטירליס. עס איז מער לייכט זיי גענוי צו בעטראכטען, דיעזע עכטע פאפואזיער, זייערע ריעזען קרעפטיגע געשטאלטען, מיט ברייטע גע- זיכטער, דיקע נעזער אונד גלענצענדע ווייסע ציינער. די הויט פון גאנץ צען קערפער עכט שווארץ. אין די דורכגעשטאכענע אויערען טראָגען זיי גרויסע שטיקער בליי. אין אלגעמיינעם געהען דיעזע ווילדע גאנץ נאָקעט. איך בעמערק צווישער זיי אייניגע פרויען, וועלכע זיינען פון די לענדען ביז צו די קניע בעקליידעט מיט א זאָרט קרינאלינע פון צווייגען, בעהאנגען מיט פערשיעדענע בלעטער אונד פלאַנצונגען. אייניגע פון די נאָקעטע אַנ- פיהרער טראָגען האַלז-בענדער פון רויטע אונד ווייסע גלאַז-פערלען ; פאַסט אלע זיינען בעוואַפּענט מיט בויגען, פיילען אונד פאַנצערס, אונד אויף די שולטערס הענגט ביי זיי א זאָרט נעטץ, פול מיט רונדע שטיינער, וועל- כע זיי פערשטעהען זעהר געשיקט צו וואַרפּען.

איינער פון דיעזע אַנפיהרער איז געקומען גאנץ נאָהענט אונד אויפ- מערקזאָם בעטראַכט אונזער שיף. ער איז וואַהרשיינליך געווען אַ הויפט- ליינג פון דעם הויכען ראַנג, וואָס מען רופט ביי זיי „מאַדאָ“, דען ער האָט געטראָגען אַ הילע פון באַנאַנע-בלעטער, וועלכע איז פערציערט מיט פראַנץ זען פון פערשיעדענע פאַרבען. מיר וואָלט זעהר לייכט געווען יעצט, ווען ער וואַר אזוי נאָהענט, דיעזען הויפטלינג צו דערשיעסען, אָבער איך האָב בערעכענט אַז עס איז גלייכער פון אונזער זייט דעם קריעג ניט אָנצופאַנד גען. אייראָפּיער דאַרפּען קיין מאָהל ניט די ווילדע צוערשט אָנגרייפּען.

וועהרענד די גאַנצע צייט וואָס דער מער וואַר אָבגעפאַלען האָבען דיעזע פאפואזיער זיך אַרום געטרעבען אויף די פעלזען, ניט מאַכענדיג קיין גרויסען לאַרם. איך בעטראַכט ווי זיי ווינקען צו מיר אונד רופּען איר מער דעם וואָרט „אַסאַי !“ פון זייער מינע פערשטעה איך אַז זיי מיינען דאַמיט איך זאָל צו זיי אויפ'ן ברעג קומען. איך האָב נאַטירליך דיעזע איינ- לאַדונג ניט אָנגענומען.

צו עדוואַרד'ס גרויסען פערדרום איז אונז אַלזאָ דיעזען טאג מעהר ניט מעגליך געווען אויפ'ן יאָגד צו געהען. דער געשיקטער קאַנאָדיער איז איבריגענס יעצט שטאַרק בעשעפטיגט די פראָדוקטען פון פלייש אונד מעהל, וואָס מיר האָבען פון אינזעל מיטגעבראַכט, פיר די צוקינפטיגע צייט אין אַ גוטען צושטאַנד צו פערוואַהרען. אונגעפעהר אום עלף אוהר פאַרמיטאָג, אַלס די וואסערען פון מער זיינען וויעדער אויפגעשטויגען, האָבען די וויל- דע געמוזט פערלאָזען די פעלזען אונד זיך צוריק ציהען צום ברעג. אָבער איך זעה אַז דאָרט ווירד זייער צאָהל אימער גרעסער. וואַהרשיינליך קומען זיי פון פערשיעדענע אַרומיגע אינזלען, אָדער פון די אינערליכע דערפער אין

פאפואזיען. דאָך איז ביו יעצט ניט צו זעהן קיין שיפעל, פון דעם זאָרט וואָס ווירד ביו זיי בענוצט.

אום די צייט צו פערטרייבען האָט זיך מיר פּערוואָלט פּאַנגען מיר שעלן, פּפלאַנצען־טהיערע אונד נאָך אַזעלכע פּערשיעדענע געגענשטאַנדן דען, וועלכע עס איז דאָ אין קלאָרען וואַכער צו זעהן. איך האָב גערופּען מיין דיענער קאָנסייל אונד ער האָט מיר געבראַכט אַ לייכטען, קליינעם נעטיץ, פון דעם זאָרט וואָס מען ברויכט געוועהנליך אויסטערס צו פּאַנגען. „דיעזע ווילדע“ האָט קאָנסייל בעמערקט „זיינען ווי עס שיינט ניט זעהר ביו.“

„אונד דאָך, מיין ליעבער יונגע, זיינען זיי וואַהרע מענשענפּרעסער.“ „נון, מען קען אויך מענשען פּרעסען אונד דאָך איין עהרליכער מאַן זיין“ האָט קאָנסייל איינגעווענדעט „איין זאָך צו דאָס אַנדערע האָט גאָר ניט.“

„דאָס איז שוין ריכטיג גענוג. איך וועל צו געבען אַז זיי זיינען עהר־ליכע לייטע, אָבער יעדענפּאָלס שאַדעט ניט זיך פון זיי צו היטען, דען איך האָב קיין לוסט אַז זאָגאַר איין עהרליכער פּאפּואַזיער זאָל מיך אויף אַ פּריהשטיק פּערצעהרען. אונזער קאַפיטאַן נעמא איז ליידער גאָר ניט פּאָר־זיכטיג אונד בעזאָרגט אונז מיט קיינע מיטלען זיך צו פּערטהידיגען.“ „אזוי רעדענדיג האָבען מיר פּאָרגעזעצט אונזער אַרבייט מיט די נעטי־צען. מיר וואַרען גראַדע יעצט בעשעפּטיגט מיט די געפּאַנגענע געגענ־שטאַנדען צו אויטערזוכען, אַלס פּלוצלונג איז אַ שטיין צוגעפּלויגען אונד צערשמעטערט אַ קאָכטבאַרע מושעל, וועלכע קאָנסייל האָט געהאַלטען אין האַנד.“

זאָגאַר מיין קאַלטבליטיגער דיענער איז אויפגערעגט געוואָרען מיט גרויס וואַטה אונד אַרויס האַפענדיג דעם ביקס פון מיר ציעלט ער גראַדע אויף דעם ווילדען וואָס האָט דעם שטיין געשליידערט. איך האָב איהם אָבער דאַפּן אָבגעהאַלטען.

„וואָס וויל דער הערר?“ שרייט קאָנסייל אין גרויס אויפּרענונג „אַז דיעזער ווילדער הונד זאָל אונז צוערשט ערמאָרדען?“ „נאָר רוהיג קאָנסייל! אזוי ווייט וועט עס ניט קומען, אונד איבער אַ מושעל דאַרף מען דעננאָך אַ מענשען ניט דערשיעסען.“

אין אַ קורצע צייט האָט זיך אָבער די לאַגע געענדערט. עס זיינען פּלוצלונג ערשיענען ביו צוואַנציג לאַנגע, שמאַלע שיפּלאַך, וועלכע די וויל־דע האַקען געוועהנליך פון איין בוים־שטאַם. די שיפּלאַך וואַרען בעזעצט מיט געשיקטע רודערער, זאָ דאָס איך בין איבער דיעזע בעגעבענהייט זעהר אונרוהיג געוואָרען.

וואהרשיינליך האָבען דיעזע פאפואזיער אָנפאנגס זיך דערשראָקען פיר אונזער גרויסען, אייזערנעם צילינדער, פון וועלכען זיי קענען יעדענפאלס קיין גוטעכ פיר זיך ניט ערווארטען. ביסלעכווייז זיינען זיי אָבער געוואָרען פיעל דרייסטער אונד האָבען אָנגעפאנגען געהענטער צו קומען; אָבער גראדע דאָס מוז מען זעהען מיט אלע מעגליכקייטען צו פעהרינדערען. די שיפלאך מיט די ווילדע זיינען שליסליך געקומען גאנץ נאָהענט אונד בעשטאָמען דעם נאטילוס מיט אַ האָגעל פון פיילען.

„צום טייוועל!“ האָט קאָנסייל אויסגערופען „דאָס איז שוין קיין שפאָס ניט. עס קען זעהר מעגליך זיין אַז די פיילען זיינען פעהרגיפטעט.“ „איך מוז דאָס דעם קאפיטאן מעלדען“ האָב איך געזאָגט אונד אַרונט טער געגאנגען איהם אויפזוכען. ניט געפינענדיג איהם אין זאָלאָן האָב איך לענגער קיין צייט ניט געקענט פערליערען אונד אָנגעקלאַפט אין זיין פריי וואַט־צימער.

„אַריין!“ הער איך זיין שטימע אונד עפענענדיג די טהיער געפין איך אַז ער זיצט גאנץ רוהיג אונד בעשעפטיגט זיך מיט מאַטהעמאטישע בערע־כענונגען.

„שטער איך פיעלייכט?“ וואָר איך געצוואונגען אויס העפליכקייט צו פּרענען.

„ווירקליך יא, הערר אראנאָס; אָבער איהר האָט דאָך וואהרשיינליך איין העכסט נויטוענדיגע אורזאָכע מיך גראדע יעצט צו בעזוכען.“ „איין זעהר וויכטיגע זאָגאַר. די ווילדע שווימען דאָ אַרום אין זייערע שיפלאך אונד מען דאַרף יעדע מינוט ערווארטען אַז זיי וועלען אונז בעפאַלען.“

„אַה! האָט נעמא אויסגערופען גאנץ גלייכגילטיג „זיי זיינען אַלזאָ אין שיפלאך געקומען?“

„יא, הערר קאפיטאן!“

„נון, אויב אַזוי דאַרף מען צושליעסען די פלאַמען איבער'ן טרעפ.“

„געוויס! אונד איך בין דאָרום געקומען...“

„אַה, דאָס איז אַ קלייניגקייט!“ האָט דער קאפיטאן געזאָגט.

מיט דיעזע ווערטער גיעבט ער אַ דריק אויף איין עלעקטרישען קנאַפ. דער סיגנאַל איז דאָרדך געגעבען געוואָרען צו די מאַנשאַפט זיי זאָלען דיע־זען בעפעהל ערפילען.

„די פלאַמען זיינען שוין געשלאָסען, מיין הערר“ האָט דער קאפיטאן אַ מינוט שפעטער זיך אָבגערוּפּען „אונזער שיף איז יעצט זיכער. זאָרגט ניט, הערר פּראָפּעסאָר! איהר ווייסט דאָך, אַז די אייזערנע ווענד פון נאָר טילוס האָבען געקענט אויסהאַלטען די קוילען פון אייער קריגס־פּרעגאַטע.

אלזא איז פאר די נארישע פוילען פון דיעזע לייטע ניט דא וואס מורא צו האבען.

„ניין, קאפיטאן, דעננאך זיינען מיר ניט זיכער פון איין אנדער גע- פאהר. מארגען וועט מען דאך מוזען די פלאטען פון נאוטילוס עפענען, אום פרישע לופט צו שעפען.“

„דאס איז שוין ריכטיג גענוג“ האָט דער קאפיטאן איינגעשטימט. „נון אָבער, ווען די פאפואזיער זאָלען אונז ביז דאן בעלאַגערען אונז זער פלאַטפאָרם זעה איך קיין מיטעל ווי זיי אָבצוהאַלטען אַז זיי זאָלען אין שיף ניט אַרײַן דרינגען.“

„ פון מיינטוועגען זאָלען זיי אַרײַן קומען“ האָט דער מערקווירדיגער נעמא אויסגעשפראַכען, „די וואַהרהייט זאָגענדיג זיינען דאָך דיעזע מענ- שצן אַרעמע בעשעפעניס, אונד מען דאַרף זיי מעהר בערויערען אַלס פּער- האַסען. יעדענפאַלס וויל איך ניט אַז צוליב אַזאַ בעגעבענהייט זאָל זאָנאָר אַיינער פון זיי דאָס לעבען פּערליערען.“

אויסהערענדיג דיעזען אַנטוואָרט האָב איך שוין געוואָלט אַרויס געהען, אָבער דער קאפיטאן האָט מיך צוריק געהאַלטען אונד געבעטען איך זאָל זיך נעבען איהם זעצען. דאָס געשפּרעך איז צוערשט געפיהרט געוואָרען וועגען אונזער בעזוך אויפ'ן אינזעל אונד יעמא האָט דאָ אינטערעסירט גע- נוי צו ערפאַהרען וועגען אלע אונזערע בעגעבענהייטען. עס איז איהם אונ- מעגליך געווען צו בעגרייפּען וואָרום ערוואַרד ביינקט אַזוי שטאַרק נאָך אַ פלייש־שפיין, וועהרענד ער קען דאָ אויפ'ן שיף בעקומען פיעל בעסערע גע- ריכטען. דער קאפיטאן וואָר וועהרענד די צייט פון אונזער אונטערהאַנדלונג זעהר ליבענסווירדיג אונד באַלד איז צו רייד געקומען וועגען פּערשיעדענע אנדערע געגענשטאַנדען.

צווישען דיעזע אנדערע זאַכען האָבען מיר שליסליך בעשפּראַכען די לאַגע פון נאוטילוס, וועלכער זיצט יעצט פעכט, גראַדע אויף די זעלבע פעל- זען וואו די שיפען פון דעם בעריהמטען פראַנצויזישען זעע־פּאָהרער דור- מאַנט ד'אורווייל, דערזעלכער וואָס האָט ענדעקט די שפורען פון דעם פּערשוואַנדענעם לאַפּערוז.

„דיעזער ד'אורווייל“ האָט קאפיטאן נעמא געזאָגט „איז געווען איי- נער פון די גרעסטע זעע־מענער. דער אַרמער געלעהרטער! דורך די אייז- געבירגען פון זיך פאָל איז ער גליקליך דורכגעפּאָהרען, פיעלע אנדערע גע- פּאָהרען אויף פּערשיעדענע מעערען איז ער איבערגעשטאַנען אונד צום סוף האָט ער נאָר געמוזט ליידען דעם טויט אויף דער יבשה, פון אַ באַהן- אונגליק.“

נעמא האָט אויסגעשפּראַכען דיעזע ווערטער מיט אַ ריהערע שטימע,

בעטראכטענדיג אויפ'ן קארטע די ערטער וואו ד'אורוויל האָט ענדעקט אין שטילען אקעאן נייע לאַנדשאַפטען אונד אַנדערע וויכטיגע זאַכען פיר די וויסענשאַפט אויפגעטהאָן.

„דאָס זעלבע האָב איך אויפגעטהאָן אין די טיעפענים פון מעער“ האָט דער קאָפיטאָן ווייטער געשפראָכען מיט אַ זעלבסט צופריעדענעם טאָן. „אונד נאָך פיעל לייכטער, פאָלשטענדיגער, דען דער נאָטילוס איז זיכער פון אַ שטורעם אונד פיעלע אַנדערע אַזעלכע סיבות.“ „דעננאָך איז אייער נאָטילוס יעצט אויך געשטראַנדעט גראַדע ווי ד'אורוויל'ס שיפען.“

„ניין, מיין הערר. דער נאָטילוס איז ניט געשטראַנדעט אונד געפינט זיך אין קיין געפאָהר, ווי אַנדערע שיפען וואָס וואָלטען געווען אין זיין לאַגע. מאָרגען פונקט אום צוויי אהר אהר פיערציג מינוטען וועט די וואַסער־שטייגונג איהם אויפהייבען אונד ער וועט רוהיג זיין ריזע פארזעצען.“

אויסשפראַכענדיג דיעזע ווערטער מיט אַ בעשטימטען טאָן, האָט דער קאָפיטאָן זיך אויפגעהויבען מיט אַ לייכטע פערניגונג, אַלס צייכען אַז אונד זער געשפרעך איז געענדיגט. איך בין אַרויסגעגאַנגען אונד זיך בעגעבען אין מיין צימער.

„איך האָב דיעזע נאַכט זעהר שלעכט געשלאָפען. די ווילדע זיינען ענדליך אַרויף אויפ'ן פלאַטפאָרם אונד די גאַנצע נאַכט געליאַרעמט, גע־קלאַפט אונד געטראַמפּעלט מיט די פיס, אַז עס איז ניט מעגליך געווען איין אויג צו צו מאַכען. דעננאָך איז אין שיה אלעס רוהיג געבליעבען אונד קיין נער פון די מאַנשאַפט האָט זיך וועגען דעם געקיימערט.“

אום זעקס אהר פריה בין איך אויפגעשטאַנען. די פלאַמען זיינען נאָך אימער פערשלאָסען; עס איז דאַרום קיין פרישע לופט אין שיה ניט אַריין געקומען. פאָרלויפּיג האָט מען זיך בענוצט מיט די צוזאַמעןגעפּרעסעטע לופט פון די בעהעלמער, אום די אַטמאָספּערע מיט דעם נויטהיגען זויער־שטאָף צו ערפרישען.

ביז נאַכמיטאָג בין איך געזעסען אונד געאַרבייט אין מיין צימער. דעם קאָפיטאָן האָב איך היינט ניט געזעהען אונד ווי עס ווייזט אויס מאַכט מען נאָר קיינע פאָרבערייטונג אַבצורייזען פון דאַנען, אַבוואָהל די צייט, וועל־כע נעמא האָט נעכטען בעשטימט וועט שוין באַלד קומען.

אַלס איך בין אַ וויילע שפּעטער געקומען אין זאַלאַן האָט די אהר געצייגט צוויי אהר מיט דרייכיג מינוט. אויב די וואַסער־שטייגונג זאָל יעצט דעם נאָטילוס ניט אויפהויבען דאַן קען ער נאָך פיעלע מאַנאַטען הלייבען זיטצען אויף דיעזע פעלזען, אַזוי ווי צוגעמויערט. דאָך הער איך גראַדע יעצט אַז דאָס גאַנצע שיה פאַנגט זיך אָן צו בעוועגען אונד זיין דעם

שארט זיך אן די קאראלען. א פינף מינוטען שפעטער איז דער קאפיטאן אריינגעקומען אין זאלאן.

„מיר וועלען באלד פון דאנען אָבפּאַהרען“ האָט ער אויסגעשפּראַכען. „אונד איך האָב געהייסען די פּלאַטען עפענען.“

„אונד די ווילדע האָב איך געפרעגט מיט גרויס איבערראַשונג. „זיי בעלאַנגערען דאָך אויבען דעם גאַנצען פּאַרדעק, וועלען זיי דען באלד ניט אַראָפּ שטירצען אַהער צו אונז?“

„הער אַראַנאָקס“ האָט נעמא רוהיג ערוויערעט, „מען שטירצט ניט אַרײַן אין נאַטילוס אזוי לײכט ווי איהר גלויבט, זאָגאַר דאן, ווען די פּלאַטען זײַנען אָפּען.“

איך בין געבליעבען שטעהען קוקענדיג אויפ'ן קאפיטאן מיט פּערוואונד-דערטע בליקען.

„איהר פּערשטעהט ניט?“ האָט ער מיך געפרעגט. „געוויס ניט.“

„דאן קומט מיט מיר וועט איהר עס זעהען.“

מיר זיינען ביידע אַרויסגעגאַנגען צום הויפט טרעפּ. עדוואַרד אונד קאַנסייל זיינען דאָ געשטאַנען אין גרויס בעשטירצונג, זעהענדיג ווי איינער גע פון די מאַנשאַפּט עפענען די פּלאַטען פון פּאַרדעק, וועהרענד דאָרט אויך בען ברילען די ווילדע מיט פּירכטליכע געשרייען.

אין דעמוועלבען אויגענבליק האָבען זיך איבערען טרעפּ געצייגט. ביז 20 שרעקליכע געשטאַלטען, זיך שטופּענדיג אַרײַן צו קריכען אין שײַף. אָבער דער ערשטער פון זיי, ווי ער האָט נאָר אַרויפגעלייגט די האַנד אויפ'ן גאַלענדער פון טרעפּ, איז געשליידערט געוואָרען צוריק אזוי ווי פון אַ פּירכט טערליכען בליץ-שטראַהל; דאן איז ער אויפגעשפרונגען אונד ענטלאָפּען ברילענדיג פון גרויס שמערץ.

זעהן פון זיינע קאַמעראַדען האָרן אַן אויך פּרובירט דאָס זעלבע טהאַן אונד זיינען אויך אויף דיזענען אופן בעשטראַפּט געוואָרען. קאַנסייל איז גע-שטאַנען ווי אויכער זיך פון גרויס איבערראַשונג. דער האַסטײַנער עדוואַרד לענד האָט זיך ניט געקענט איינהאַלטען אונד בעטרעטען די טרעפּ, אָבער ער איז אויך מיט אַ פּירכטערליכע געוואַלט געשליידערט געוואָרען צו באַ-דען, פון איין אונזיכטבאַרע מאַכט.

יעצט האָב איך אַלעס פּערשטאַנען. דורכ'ן טרעפּ ציהעט זיך איין עלעקטרישער קאַבעל, וועלכען מען קען צו יעדער צייט אָנלאַדען ביז אויבען צום פּלאַטפּאָרם. ווער עס בעריהרט יעצט דעם טרעפּ מוז אויף זאָן איין פּירכטערליכען אופן צוריק געשטויכען ווערען, אָבער מען קען אויך נעטויט ווערען ווען קאפיטאן נעמא זאָל אָנלאַדען די עלעקטריציטעט עמוואָס שטאַר-

קער. דיעזע עלעקטרישע פעסטונג איז קיינער ניט אים שטאנד אריבער צו שטייגען.

אונטערדעסען זיינען די ווילדע אין גרעסטען שרעק פאנאנדער געלאָן פֿען. עדוואַרד איז געלענען אויף דער ערד פֿלוכענדיג ווי אַ וואַזניגער, אונד מיר האָבען האַלב לאַכענדיג איהם געטרייסט אונד געריעבען דיא צושלאָגענע גליעדער.

אין דיעזען מאָמענט האָט דער נאָטילוס זיך אויפגעהויבען אונד פערלאָן זען זיין קאָראַללען-לאַגער. עס וואַר גראַדע די מינוט וועלכע קאָפיטאָן נעמא האָט מיר נעכטען ערקלעהרט. די שרויבע שלאָגט רעגעלמעסיג אונד דיא שנעלליגקייט פֿון שיה ווירד אימער שטאַרקער, ביז מיר זיינען אין אַ קור-צע צייט ארויסגעפֿאָהרען פֿון דעם געפֿעהרליכען טאָררעס־קאַנאַל.

דריי-און-צוואַנציגסטעס קאָפיטעל.

איין אונערקלערליכער צופאל.

דעם נעכסטען טאָג האָט דער נאָטילוס פֿאַרטגעזעצט זיין רייזע מיט אַזאַ מערקווירדיגע געשווינדקייט אַז ער איז געפֿאָהרען ניט וועניגער ווי פינף אונד דרייסיג מייל אַ שטונדע. איך בין נאָך ביז יעצט איבערראַשט פֿון דעם נעכטיגען צופאל, אונד ביי דעם בערעכנונג אַז די עלעקטרישע קראַפט גיעבט דעם נאָטילוס בעוועגונגען, וואַרעמקייט, ליכט אונד דאַצו נאָך זיכערע בעשימצונג געגען יעדען אָנגרייפֿער, מוז איך ווירקליך בעוואַונד-דערען דעם קונסט־פֿאַלען מייסטער, וועלכער האָט פֿערשטאַנען אַזאַ זעל-טענע שיה צו בעשאַפען.

צוויי טאָג שפּעטער, דעם 13-טען יאַנואַר, זיינען מיר דורכגעפֿאָהרען דעם מעער פֿאַן טימאָר, פֿארביי די גרויסע אינזעל, וועלכע טראָגט אויך דעמזעלבען נאָמען. דיעזע אינזעל ענטהאַלט מעהר ווי זעכצעהן הונדערט קוואַדראַט מייל אונד ווירד בעהערשט פֿון אייניגע אינדישע פֿירסטען, וועל-כע ווערען אָנגערופֿען ראַדעשאַס. דער „רויסער טיטעל פֿון אַזאַ מין רעגיר-דער איז דער „זוהן פֿון קראָקאָדיל“ דאָס זיז זייער יחוס, צו וועלכען קיין געווענהליכער מענש קען קיין מאָהל ניט קומען, ווייל די איינוואַהנער פֿון דיעזע אינזעל פֿערנעטערען דעם שרעקליכען קראָקאָדיל אונד דיענען צו איהם. די טייכען זיינען דאָרום דאָרט פֿול מיט דיעזע געפֿעהרליכע רויב-טחיערע, וועלכע מען שפּייזט מיט די בעסטע געריכטען. אונד גאַנץ אָפט

אָפּפּערט מען צו זיי די שעהנסטע יונג־פרויען. אויב עס טרעפט אַ מאָל אַז אַ פּרעמדער רייזענדער זאָל שיעסען אויף אזא הייליגען קראָקאָריל־אָבנאָט, דאַן מעג ער זיך שוין געזעגענען מיט זיין לעבען.

מיר אויפ'ן נאָטילוס האָבען דעננאָך דיעזע העסליכע קראָקאָרילען זאָגאַר ניט געזעהען, דען באַלד איז דאָס אַנצע אינזעל פּערשוואַנדען פון אונזערע אויגען.

פון דיעזען פונקט איז דער נאָטילוס געפּאָהרען גראַדע נאָך דעם אינ־דישען אָקעאַן. וואוהין פיהרט אונז דער קאַפיטאַן נעמא? נאָך די ברע־נעס פון אַויען, אָדער נאָך אירגענד וועלכע האַפּפען פון אַיראָפּאַ? דאָס איז זעהר שווער צו גלויבען, דען מיר ווייסען אַז ער זוכט אימער אויסצור־מירען די גרויסע פּיעל בעוואָהנטע וועלט־היילען. עס קען אויך מעגליך זיין אַז ער וועט פּאָהרען אַרום אַפּריקאַ, אום זיך צו בעגעבען נאָך דעם גרויסען אַייז־מעער, וואָס געפינט זיך ביי דרום־זייט פון דעם ערד־קוגעל, אָדער ער וועט צוריק קעהרען אין דעם אונגענדליכען שטילען אָקעאַן, וואו זיין נאָטילוס קען אונגעשטערט אַרום רייזען. דיעזע אַלע פּראַגען קען נאָר די נעכסטע צוקומפּט ערקלעהרען.

ביו דעם 14טען יאָנואַר זיינען מיר אַוועק געפּאָהרען הינטער אַלע לענדער. דער גאַנג פון נאָטילוס איז יעצט געוואָרען פּיעל לאַנגזאַמער אונד זעהר אָפט האָט ער געענדערט זיין לאַגע; מאַנכעס מאָהל שווימענדיג גאַנץ אויבען אונד דאַן פּלוצלונג אַראָפּ זינקענדיג אין די טיעפנים פון מעער.

וועהרענד די צייט פון דיעזער רייזע האָט דער קאַפיטאַן נעמא גע־מאַכט זעהר אינטערעסאַנטע אונטערזוכונגען איבער די טעמפּעראַטור פון די מעער־וואַכערען אין זייער פּערשיעדענע טיעפניםען. נאָטירליך איז מיט דעם נאָטילוס געווען פּיעל לייכטער אונד איבערהויפּט ריכטיגער דאָס צו בעשטימען. אונזער שיף האָט מיט דיעזען צוועק בעזוכט טיעפניםען פון דריי ביז צעהן טויזענד איילען, אונד שליסליך איז פּאָלשטענדיג ערקלעהרט געוואָרען אַז די טעמפּעראַטור פון מעער איז דורכשניטליך איבעראַל פּיער אונד אַ האַלב גראַד, אונטער אַ טיעפנים פון טויזענד איילען.

איך האָב דעם קאַפיטאַן אימער בעגלייטעט ביי דיעזע בעאַבאַכטונג־גען, וועלכע ער פּלעגט מיר צו יעדער צייט מיט פּערגעניגען ערקלעהרען. זעהר אָפט פּלעגט מיר קומען אויפ'ן זינען די פּראַגע, צו וועלכע צוועק מאַכט ער אַייגענטליך אַזעלכע וויסענשאַפּטליכע נאָכפּאַרשונגען? ער קען דאָך דאַמיט ניט מיינען צו בריינגען נומצען פיר דעם מעגשליכען־געשעלעכט, דען פריהער אָדער שפּעטער מוזען דאָך אַלע זיינע טהאַטען אין אירגענד וועלכען אונבעקאַנטען מעער פּערלאָרען געהען. מיינט ער פּיעלייכט אַז זיינע ערפּאָהרונגען זאָלען דורך מיך אין דער וועלט בעוואוסט ווערען?

דארף איך אלזאָ האָפען אז מיין וואונדערבארע רייזע אויפ'ן נאָטיילום וועט שליסליך איין ענדע נעהמען אונד איך וועל צוריק קומען אויף די בער וואָהנטע ערד ? דעננאָך קען איך פון דעם קאָפּטיטאַן'ס בענעהמונג ביו יעצט גראַדע פּערקעהרט זיין איבערצייגט אז זיין אַבזיכט איז מיר זאָלען אויף אימער בלייבען געפאַנגען אָדער ווי ער דריקט זיך אויס העפּליך, אַלס פּאַססאַזשירען אויף דעם נאָטיילום.

דעם 15-טען יאנואַר, וועהרענד איך האָב מיט דעם קאָפּטיטאַן נעמא אַרום געשפּאַצירט אויפ'ן פּלאַטפאָרם אונד געפיהרט אַ געשפּרעך וועגען דעם אונטערשיעד פון די וואַכערען אין פּערשיעדענע מערען האָט ער מיך געפּרעגט אויב איך ווייס ווי געדיכט די וואַסערען זיינען אין דיעזע ימים. אויף מיין ענטפּער אז די וויסענשאַפּט איז נאָך ביו יעצט ניט אים שטאַנד נעווען אויסצוגעפינען אַ ריכטיגען מיטעל אַזעלכע פינקטליכע בעאַבאַכ-טונגען צו מאַכען האָט נעמא זיך אָבגערוּפּען :

„איך האָב דאָס אַלעס שוין אויסגעפונען אונד וואָלט געקענט מיינע נאַכפּאַרשונגען קלאָהר אונד דייטליך בעווייזען.“

„גוט“ האָב איך ערוויעדערט „אַבער דער נאָטיילום איז אַ וועלט פיר זיך אַליין אונד די געהיימניסע פון זיינע געלעהרטע ווערען ניט ענדעקט פיר די מענשהייט אויף דער ערד.“

„איהר האָט רעכט, הערר פּראָפּעסאָר. מיין שיף איז אַ גאַנץ בעזונד דערע וועלט, וועלכע קומט מיט די ערדען-וועלט אין קיין בעריהרונג, גראַד דע אזוי ווי מיר וואָלטען לעבען אויף איין אַנדער פּלאַנעטע, וואָס שוועבט אַרום די זון מיליאָנען מיליען ווייט פון אונז, פון וועלכע די מענשהייט קען ניטמאָלס ערפּאָהרען וואָס די געלעהרטע האָבען דאָרט אויפגעטהאָן. איך אָבער האָט דער צופאַל געבראַכט דאָס איהר זאָלט מיט מיר צוזאַמען אייער לעבען פּערבריינגען, דאָרום וויל איך איך דעם רעזולטאַט פון מיינע בעאַב-אַכטונגען ערקלעהרען.“

„איך וועל איך מיט פּערגעניעגען אויסהערען, קאָפּטיטאַן“ האָב איך געענטפּערט.

„איהר ווייכט, הערר פּראָפּעסאָר, אז דאָס מער-וואַסער איז עטוואָס געדיכטער אַלס דאָס וואַסער פון טייך ; אָבער דיעזע געדיכטקייט איז ניט איבעראַל גלייך. איך האָב אויסגעפונען צום ביישפּיעל, אז עס גיבט אין דיעזער הינזיכט אַ גרויסער אונטערשיעד צווישען ד'ס יאָנישען מער, וועל-כער געפינט זיך אויך אין די זעלבע אייראָפּיאישע געגענדען, אָבוואָהל דיע-זע ביינע ימים זיינען פּערבונדען מיט אַ קאַנאַל.“

פון דעם קאָפּטיטאַן'ס ווייטערע גענויערע ערקלעהרונגען איז מיר איבער-הויפּט געווען אינטערעסאַנט צו ערפּאָהרען אז ער בעזוכט מיט זיין נאָר-

טיילום זאגאר אזעלכע מעערען וואָס זיינען שטענדיג בעפאהרען מיט פער-
שיעדענע שיפען ווען ערוואָרד זאָל דאָס ערפאהרען וועט ער נאָך מעהר קע-
נען האָפען צו געפינען אַ געלעגענהייט פון נאוטילוכ צו ענטלויפען.

אויף דיעזען אופן האָב איך מיט דעם קאָפיטאָן אייניגע טעג צוגע-
בראָכט אין פערשיעדענע וויסענשאַפטליכע אונטערזוכונגען, ווי פיעל גראַד
זאָל עס ענטהאַלט זיך אין דעם וואַסער פון ים, אין זיינע פערשיעדענע
טיעפניסען, ווי שטאַרק די עלעקטריזאַציאָן איז אין זיי, וואָס פיר אַ פאַרב
זיי האָבען אונד נאָך אזעלכע געגענשאַטאַנדען, אונד ביי יעדען צופאַל האָט
נעמא געצייגט זיין שאַרפזיניגען פערשטאַנד אונד זיין ליבענסווירדיגקייט
צו מיר. נאָכדעם האָט דער קאָפיטאָן אייניגע טעג זיך ניט געלאָזט זעהען
אונד איך בין וויעדער געבליעבען גאַנץ איינזאַם אויף דעם נאוטילום.

דעם 16-טען יאַנואַר איז דער נאוטילום געלעגען נאָר אייניגע איי-
לען אונטער דעם שפיגעל פון מעער אזוי ווי איינגעשלאָפען. זיין עלעקטרי-
שער גלאַנץ האָט מעהר ניט בעלויכטען אונד די שרויבע איז געבליעבען
אונבעווענליך. איך האָב געגלויבט אַז די מאַנשאַפט איז וואַהרשיינליך בע-
שעפטיגט מיט אינערליכע טעמפעראַטורען, וועלכע זיינען פיעלייכט נויט-
ווענדיג געוואָרען פיר די מאַשינע אין איהרע שטענדיגע בעוועגונגען.

צו דיעזער צייט האָב איך מיט מיינע קאַמעראַדען געהאַט די געלע-
גענהייט אַ מערקווירדיגע ערשיינונג צו בעמראַכטען. די בלעכענע ווענד
פון זאַלאָן זיינען געשטאַנען אָפען, אָבער די עלעקטרישע בעלייכטונג פון
נאוטילום האָט יעצט ניט געשיינט, דאַרום איז אַרום אונז אין מיטען פון
די וואַסערען געווען האַלב דונקעל. דער הימעל וואָר בעדעקט מיט געדיכטע
וואַלקענס אונד זיין ליכט האָט גאַנץ וועניג געקענט אריין דרינגען אין
מעער. איך בין געזעסען ביי'ן פענסטער אונד געקוקט אין דיעזע אונבע-
שטימטע דונקעלהייט, וואו די גרעסטע פיש האָבען אויכגעזעהען ווי שווע-
בענדע שאַטען געשטאַלטען, אַלס פלוצלונג איז אַרום נאוטילום העלל ליכ-
טיג געוואָרען.

אַנפאַנגס האָב איך געמיינט אַז די עלעקטרישע בעלייכטונג פון שיה
איז וויעדער אָנגעצונדען, אָבער באַלד איז מיר קלאָהר געוואָרען אַז דיעזער
העללער שייך קומט פון איין גאַנץ אַנדער אורזאַכע. דער נאוטילום איז
יעצט נעמליך געפאהרען דורך אַ שיכטע וואַסער וואָס וואָר פול מיט קליי-
נע לויכטענדע כעשעפעניסען, וועלכע זיינען בעוואוסט אונטער דעם אַלגע-
מיינעם נאָמען סיינפזאַריען. דיעזע ברואים קענען זיך געפינען ביז אַ פינף
אונד צוואַנציג טויזענד אין אַ גאַנץ קליינע גלעזעל וואַסער; זייערע קער-
פער לויכטען מיט אַ זעלטענעם פאַספּאָרגלאַנץ אונד ווען זיי קומען צו-

זאמען גערדיקט אין א לאנגע שיכטע וואסער דאן שטראהלט עס איבעראל אזוי ווי פון א גליהענדרווייסען געגאסענעם מעטאל.

אייניגע שטונדען איז דער נאטילום לאנגזאם געפאָהרען דורך אזעל-כע גלענצענדע וועללען אונד עס וואַר אַ ווירקליכער צויבער-בליק צו בע-טראַכטען ווי די ריעזען-פּיש פון ים באַדען זיך אין דיעזען קאַלטען פּיער. פון פּערשיעדענע זאָרטען פּיש בעמערק איך יעצט די שענהע, שנעלע דעל-פּינען, דעם לאַנגען זעגעל-טרענער, וואָס בעווייזט זיך אימער אין די צייט פון אַ שטורעם, די קליינע פּיעל פּאַרביגע האָרן-פּיש אונד נאָך פּיעלע אַנדערע, וואָס שוועבען יעצט דורך דעם בעלייכטעטען עלעמענט.

אין די נעכסטע פּאַר טעג האָבען מיר נאָך אייניגע מאָהל געהאַט די געלענעהייט פּערשיעדענע וואונדער אין מעער צו בעטראַכטען. דער לע-בענס-אַרט אויפ'ן נאטילום איז אונז שליסיך פּאַרגעקומען גראַדע ווי עס וואָלט דאַרפען אזוי זיין, אונד מיר האָבען שוין באַלד געקענט פּערגעסען אַז מיר געפּינען זיך דאָ ניט פּרייוויליג, זאָנדערן ווי האַלב געפּאַנגענע, אַלס אַ צופּאַל האָט אונז דאָס זעהר שטאַרק עראינערט.

דאָס וואַר דעם 18-טען יאנואַר. דער נאטילום איז געשוואומען אין אַ ווייטע, ווייניג בעזוכטע גענענד פון גרויסען מעער, דאָס וועטער איז געווען זעהר שטורעמדיג אונד די וועללען זיינען געשטויגען הויך, געטריע-בען פון אַ שטאַרקען מזרח ווינד. דער באַראַמעטער צייגט אַז באַלד וועט דער שטורם נאָך פּירכטערליכער אויסברעכען.

איך בין אַרויפגעגאַנגען אויפ'ן פּערדעק אונד געפונען ווי דער ליי-טענאַנט מאַכט זיינע געוועהנליכע טעגליכע בעאַבאַכטונגען. אָבער דיעזעס מאָהל הער איך ווי ער שרייט אריין אין שיף דורכ'ן שפּראַך-דאָהר ניט די זעלבע פּראַזען ווי אימער, זאָנדערן איין גאַנץ אַנדערע, פון וועלכע איך פּערשטעה אויך קיין וואָרט ניט. אין די נעכסטע מינוט איז קאַפיטאַן נעמאַ אַרויפגעגאַנגען אונד בעטראַכט מיט אַ שפּאַקטיווע נאָך אַ געוויכע ריכטונג וואו דער לייטענאַנט האָט איהם געצייגט. אייניגע מינוטען איז ער אזוי געשטאַנען אונד געקוקט, דאן האָט ער אַראָפּגעלאָזען דעם שפּאַקטיוו אונד מיט דעם לייטענאַנט אַ פּאַר ווערטער געשפּראַכען. דיעזער וואו זעהר אויפגערעגט, וועהרענד דער קאַפיטאַן איז געבליעבען ביי זיין קאַלטבלי-טיגע בענעהמונג. וויפּיעל איך קען פּערשטעהען פון זייערע בעוועגונגען גלויב איך אַז נעמאַ צווייפּעלט אין עטוואָס אונד דער לייטענאַנט פּער-זיכערט איהם אַז דאָס איז ריכטיג, דאָרט אין יענער גענענד וואו ער צייגט. איך האָב אויך אַנגעפּאַנגען צו בעטראַכטען יענע ריכטונג, אָבער עס איז ניט מעגליך עטוואָס צו בעמערקען. דער קאַפיטאַן שטעהט אויפ'ן פּלאַט-פּאַרם, מיט צוואַמען-געלייגטע הענד, אונד איך גלויב אַז ער בעהערשט זיך

נאָר, צו בלייבען אזוי רוחיג ווי געוועהנליך, וועהרענר אין דער טהאָט איז ער אויך זעהר אויפגערעגט. דער לייטענאָנט, וועלכער איז נאָך אימער גע- שטאַנען קוקענדיג דורכ'ן שפּאַקטיוו, האָט יעצט וויעדער האַסטיג צוגע- רופען דעם קאַפּיטאַן אונד עטוואָס דאָרט אין דער ווייטקייט געצייגט.

איך בין זעהר אונרוהיג געוואָרען ניט בעגרייפּענדיג וואָס דאָ געהט פאָר, אַבוואָהל דיעזעס געהיימניס מוז זיך באלד אויפקלעהרען, דען אויף דעם קאַפּיטאַן'ס בעפעהל האָט די מאַשינע אָנגעפּאַנגען שטאַרקער צו צו אַרבייטען אונד דער נאַטילוס איז מיט איין אונגעוועהנליכע שנעליגקייט געשוואומען נאָך יענע ריכטונג. אונגעדולדיג עטוואָס גענויער וועגען דיעזע זאָך באלד צו ערפּאַהרען בין איך אַרונטער אין זאַלן אונד גענומען אַ גוטען שפּאַקטיוו. איך בין דאן צוריק אַרויף אויפ'ן פּלאַטפאָרם אונד אין דעם זעלבען מאָמענט ווי איך האָב געוואָלט מיין אויג צו לייגען צום גלאַז איז דער שפּאַקטיוו האַסטיג פון מיר אַרויסגעריכען געוואָרען.

איך ווענד זיך אום איבערראַשט אונד זעה אז דער קאַפּיטאַן נעמט שטעהט געגען מיר, אָבער זיין פּערקרימטע געזיכט פון גרויס צאָרן איז קוים מעגליך געווען צו דערקענען. פון זיינע אויגען שפּריצט איין אונהיימ- ליכער פּייער. זיין שלאַנקער קערפּער, זיינע צוואַמען געקראַמפּטע פּויס- טען אונד זיין גאַנצע האַלטונג דריקען אויס געפּיהלען פון ברענענדיגען האַס. דער שפּאַקטיוו וואָס ער האָט פון מיין האַנד אַרויס געריסען, קיי- קעלט זיך אָב מיט אַ שטויס פון זיינע פּויס.

פאַרוואָס איז דיעזער מערקווירדיגער מאַן אזוי שרעקליך אין כּעס גע- וואָרען? פּיעלייכט שטעקט דאָ אַ געהיימניס וועלכער ער וויל ניט אז איך זאָל ענטדעקען; דעננאָך פּערשטעה איך אז זיין האַס דריקט זיך ניט אויס גראַדע געגען מיר, דען יעדע מינוט וואַרפט ער זיינע צאָרנדיגע בליקען דאָ- הין, נאָך יענעם פּונקט וואָס ער האָט פּריהער בעטראַכט.

ענדליך איז דער קאַפּיטאַן עטוואָס רוהיגער געוואָרען אונד עס האָט אויסגעזעהען אזוי ווי ער וואָלט מיט געוואָלט יעצט בעהערשט זיינע ברוי- זענדע געפּיהלען. ער זאָגט אַ פּאַזאַר ווערטער צו זיין לייטענאָנט אויף דיאָ אונפּערשטענדליכע שפּראַך, דאן ווענדעט ער זיך צו מיר.

„הערר אַראָנאַס“ האָט ער אויסגעשפּראַכען מיט אַ בעפעהלענדען טאָן „איך עראינער אייך יעצט וועגען אונזער אַבמאַך פון דאן אַלס איך האָב אייך אויף מיין שיף אָנגענומען.“

„וועגען וואָס האַנדעלט זיך דאָ, קאַפּיטאַן?“

„איהר מיט אייערע קאַמעראַדען מוזט זיך לאָזען איינשפּאַרען, ביז איך וועל עס געמינען פיר מעגליך אייך וויעדער צו בעפרייען.“

„אייער בעפעהל מוז געהאָרעכט ווערען“ האָב איך געענטפּערט, קוקענדיג

דיג אויף איהם מיט דורכדריגענדע בליקען „אָבער דאַרף אײך זיך ערלױבען
אײן פּראַגע צו שטעלען?“

„קײן אײנציגע, מײן הערר.“

געגען זאָז בעשטימטע ערקלעהרונג איז נײט געווען וואָס אײן צו ווענ-
דען און עס וואָר אויך נײט מעגליך זײן בעפעהל נײט צו פּאָלגען. אײך בײן אַרונ-
טער געגאַנגען אײן שײף צו קאָנכײלען אונד עדוואַרד'ן אונד זײ ערקלעהרט
וואָס דער קאַפּיטאַן האָט געהײסען. דער קאַנאָדער איז אויפגעשפרונגען
מיט אַ פּלױך, אָבער עס איז אונז קײן פּיעל צײט געבליעבען וועגען דעם
לאַנג צו שפרעכען. פּיער מאַן האָבען שוין געוואַרט בײַן טהײער פון קאַיוטע
אונד נײט קוקענדיג אויף עדוואַרד'ס געשרײען, זײנען מיר באַלד אָבגעפּיהרט
געוואָרען אײן דאָס זעלבע רום וואו מיר האָבען גענעכטיגט דעם ערשטען
מאָהל, אַלס מען האָט אונז אײן שײף ארײן געלאָזען.

„קען דער הערר אונז ערקלעהרען וואָס דאָ איז פּאַרנעקומען?“ פּרעגט
קאָנסייל אַלס די טהײר פו דיעזע געפּענגניס-קאַיוטע איז געשלאָסען גע-
וואָרען.

אײך האָב מײנע ערשטױנטע קאַמעראַדען ערצעהלט אַלעס וואָס מיט מיר
האָט פּאַסירט, אָבער עס איז דאַפּון נײט מעגליך געווען עטוואָס בעשטימטעס
אונד גענויעס זיך צו ערקלעהרען. אײך בײן אײבערהױפט געווען זעהר בע-
זאָרגט, גלױבענדיג אַז יעדענפאַלס שטעהט אונז פּאַר אײרגענד וועלכע גרױ-
סע געפּאַהר, ווען זאָגאַר דער קאַפּיטאַן האָט זיך געצײגט אזױ אונרוהיג.
„זאָל זײן וואָס עס ווײל!“ האָט אונדערדעסען עדוואַרד עטוואָס פּרעה-
ליכער אויסגערופען „זעהט וואָס פּיר אַ גוטער פּריהשטיק עס שטעהט
אויפ'ן טיש.“

דער טיש איז ווירקליך געווען געגרייט מיט אויסגעצײכענטע געריב-
טען. וואַהרשײנליך האָט דער קאַפּיטאַן פּריהער שוין געגעבען אַ בעפעהל
מען זאָל דיעזע צײמער פּיר אונז יעצט פּאַרבערײטען.

„אײך וואָלט דעם העררן ראַטהען זיך צו זעטצען צום טיש שפּײזען“
האָט קאָנסייל צו מיר געזאָגט, זעהענדיג מײן אומעטיגע מינע „יעדענפאַלס
מײנט מען וואַהרשײנליך נײט אונז לאַנג צו האַלטען אײנגעשפּאַרט.“

„מיר פּערדריסט נאָר אײן זאַך“ האָט עדוואַרד זיך אָבגערופען „אַז
הײנט קען אײך נײט צורעכט מאַכען אַ גוטען בראַטען פון אונזערע אײגענע
פּראָדוקטען, אונד מיר מוזען זיך בענגיגען מיט די נאַרשע עסענס וואָס
מען געברויכט אויף דיעזע פּערדראַמטע שײף.“

„פּרײנד עדוואַרד“ האָט קאָנסייל ערוויעדערט „וואָס וואָלט אײהר שוין
גערעדט ווען מען וואָלט אונז דעם פּריהשטיק נײט געגעבען?“

דער קאַנאָדער האָט געגען דיעזע פּערנינפּטיגע רײד גאָר נײט געקענט

איינווענדען. מיר האָבען זיך געזעצט צום טיש אונד אָנגעפאַנגען שטייל אונזער מאַהלצייט צו געניסען. איך אונד קאַנסייל האָבען ניט פיעל געקענט עסען, אָבער עדואַרד'ן איז אונזער יעצטיגער פּערענדערטע לאַגע גאַנץ וויי-ניג געלעגען אין זינען, ווען ער דאַרף זיין גוטען אַפעטיט בעפריעדיגען. נאָכדעם ווי דער פרייהטיק וואָר געענדיגט האָט זיך יעדער פון אונז גע-לייגט אין זיין ווינקעל.

אין דיעזען אויגענבליק איז פּערלאָשען געוואָרען די עלעקטרישע קר-געל, וועלכע האָט בעלייכטעט אונזער צימער אונד מיר זיינען געבליעבען אין פּאָלשמענדיגע דונקעלהייט. דער קאַנאָדיער האָט באַלד פּעסט איינגע-שלאָפּען אונד צו מיין גרויסען ערשטוינען הער איך ווי קאַנסייל שלאָפּט שוין אויך. טראַכטענדיג וועגען דעם פיהל זי מיין קאַפּף שווינדעלט מיר אויך, ווי פון אַ מיין בערוישונג. מיינע אויגען שליסען זיך אזוי ווי מיט געוואַלט אונד יעצט קומט מיר אויפ'ן זינען אַז אין די שפייזען, וועלכע מיר האָבען דאָ גענאָסען, זיינען וואַהרשיינליך געווען אַריינגעגעבען איר-גענד וועלכע מיטעלן צום איינשלאַפּערען.

איך הער ווי אויבען שליסען זיך די פּלאַמען. דער נאַטילום בעוועגט זיך מעהר ניט ווי אַרומגעוואָרפּען איבער די שטורמדיגע וועללען. איז ער דען אַרונטער אין די טיעפנים פון מעער, וואו עס איז אימער שטיל אונד רוהיג ?

איך קעמפּף מיט אַלע מעגליכקייטען אום ניט איינצושלאָפּען, אָבער דאָס איז מיר ניט מעגליך. מיין אַטהעם ווירד אימער שוואַכער ; איך שפיער אז אַלע מיינע גליעדער ווערען דורכגעדרונגען מיט אַ קעלט אונד עס איז מיר שווער זיך פון אָרט צו ריהרען. עס האָבען זיך מיר אָנגעפאַנגען צו מישען אין געדאַנקען פּערשיעדענע טרוימען אונד פאַנטזיעס ; באַלד איז אַלעס פּערשוואַונדען אונד איך בין געבליעבען ליגען פּערזונקען אין אַ טיעפען שלאָף.

פיער-און-צוואנציגטעם קאפיטעל.

א בית-עולם אונטער'ן ים.

ווי בעוואוסט שפיערט יעדער ווען ער וואכט אויף פון אַ שלאָף-טרונק זעהר ניט גוט אונד איבעל, אָבער אַלס איך האָב דעם נעכסטען פרייה-מאָרגען מיינע אויגען געעפּענט איז מיין קאַפּף געווען נאָך קלעהרער ווי אימער. מיין איבערדאַשונג איז אָבער נאָך פיעל גרעסער געוואָרען בער-טראַכטענדיג אַז איך געפין זיך ניט מעהר אין די געפּענגניס-קאָיומע, וואו

מיר זיינען אלע איינגעשלאָפֿען, איך אָבער האָב ערוואַכט ניט אין שפּייז־צייַט מער, זאָנדערן אין מיין אייגענעם צימער. מען האָט מיך אַלזאָ אין די צייט פון שלאָף אין מיין בעט איבערגעטראָגען, אונד וואַהרשיינליך זיינען אויך מינע קאַמעראַדען אויף דיעזען אופן אין זייער קאָיוטע געבראַכט געוואָרען. וואָס אין דיעזער נאַכט איז מיט דעם נאַוטילוס פּאַרגעקומען בלייבט מיר אין איין אונערקלערליכע געהיימניס.

מיין ערשטער געדאַנקען אויפשטעהענדיג פון בעט וואָר נאַכצוזעהען, פיעליכט בין איך גאָר אין מיין אייגענע צימער געפאַנגען אונד פערשלאָאָטען ? אָבער ניין, באַלד איבערצייג איך זיך אז די טהיר איז אָפֿען אונד איך בין פּאַלשטענדיג פריי. איך האָב אָנגעצויגען מינע קליידער אונד אַרויסגעהענדיג געפין איך אז דער נאַוטילוס שווימט פון אויבען, איבער'ן וואַסער. די פּלאַטען איבער'ן טרעפּ זיינען אָפֿען. אויפ'ן פּלאַטפּאַרם גע- פין איך ערוואַרד לענד אונד קאָנסייל, וואַרטענדיג אויף מיך. איך פרעג זיי וואָס דאָ איז געווען, אָבער זיי ווייסען אויך גאָר ניט. זיי וואַרען אויך איר בערראַשט, ערוואַכענדיג פון שלאָף אין זייער קאָיוטע.

דער נאַוטילוס איז רוהיג אונד געהיימניספּאַל ווי אימער. ער שווימט מיט אַ מעסיגע געשווינדקייט אונד ווי עס ווייזט אויס איז דאָ קיין זאָך ניט געענדערט געוואָרען. ערוואַרד בעטראַכט מיט זיין שאַרפען בליק דאָס מעער ווייט אַרום, אָבער עס איז גאָר ניט צו בעמערקען; קיין זעגעל, קיין לאַנד, אָדער אירגענד וועלכען אַנדער געגענשטאַנד, אויסער הימעל אונד וואַכער. אַ וועסט־ווינד וועהט זעהר שטאַרק אונד דער נאַוטילוס טאַנצט איבער ציעמליך הויכע וועללען.

אַלס די לופט איז אינוועניג ערפרישט געוואָרען זיינען מיר אַרונטער- געשטויגען, דען דאָס שיה האָט זיך אַראָפּגעלאָזען אין וואַסער, אָבער זיאַ איז געבליעבען נאָר ביי אַ פופצעהן איילען אונטער'ן שפיעגעל פון ים, זאָ דאָס זי האָט געקענט יעדען אויגענבליק צוריק אַרויפשווימען. דאָס איז אויך אין פערלויף פון דיעזען טאָג מעהרערע מאָהל פּאַרגעקומען אונד דאָן פלעגט דער שיה־לייטענאַנט מאַכען זיינע בעאָבאַכטונגען אונד אויסרופען זיין געווענהליכע טעגליכע פּראַזע.

קאַפיטאַן נעמא האָט זיך היינט ניט בעוויזען. פון די מאַנשאַפּט בע- קום איך אויך קיינעם ניט צו זעהען, אויסער דעם סטואַרט, וועלכער בע- דיענט מיך ווי געווענהליך מיט די גענויעסטע פינקליכקייט, אָבער גאַנץ שטום.

אַרום צוויי אוהר נאָכמיטאָג בין איך געזעסען אין זאַלאָן אונד וואַר בעשעפּטיגט מינע נאָטיצען אין אָרדנונג צו בריינגען, אַלס די טהיר האָט זיך געעפּענט אונד קאַפיטאַן נעמא איז אַריין געגאַנגען. אויף מיין גרום

האָט ער קוים צו בעמערקען מיט אַ פּערנייגונג ערוועדערט, ניט ריידענדיג אַ וואָרט. איך האָב זיך וויעדער גענומען צו מיין אַרבייט, אין דער האָפּ-נונג אַז ער וועט שליסליך מיר ערקלעהרען די בעגעבענהייטען פון די פּאָ-ריגע נאַכט, אָבער ער בלייבט גאַנץ שטיל. וואָרפענדיג אויף איהם קורצע, זייטיגע בליקען, בעמערק איך, אַז ער זעהט אויב זעהר ערמידעט. זיינע אוי-גען זיינען וואָהרשיינליך דיעזע נאַכט דורך שלאָף ניט ערקוויקט געוואָרען אונד זיין געזיכט טראָגט דעם אויסדרוק פון גרויס טרויעריגקייט, זאָגנאַר פון אַ טיעפען, הערצליכען קומער. ער געהט אַרום איבער'ן זאַלאַן הין אונד צוריק, זעצט זיך, שטעהט באַלד וויעדער אויף; ער נעהמט אירגענד וועל-כען בוך אונד ניט אַריינקוקענדיג לייגט ער עס אַוועק. ער בעטראַכט זיי-נע אינסטרומענטען, אָבער ער מאַכט דאַפּן קיינע אָטיצען ווי אימער. פון אַלע זיינע אונרוהיגע בעוועגונגען איז דייטליך צו זעהען אַז דער מאַן גע-פינט זיך איינפאַך קיין אָרט ניט. ענדליך איז ער צוגעגאַנגען צו מיר אונד געפּרעגט:

„זייט איהר אַ דאָקטאָר, הערר אַראָנאַקס?“

איך בין פון דיעזע פּלוצלונגע פּראַגע אַזוי איבעראַשט געוואָרען אַז דעם ערשטען אויגענבליק האָב איך אויף איהם אַ קוק געגעבען אונד ניט גע-ענטפּערט.

„איך פּרעג איך, אויב איהר זייט אַ דאָקטאָר“ האָט ער וויעדערהאַלט פּיעלע פון אַייערע קאָלעגען האָבען דאַן אויך מעדיצין שטודירט.“

„אין דער טהאַט בין איך אַ דאָקטאָר“ וואַר מיין אַנטוואָרט „איך האָב אין פּערשיעדענע שפּיטעלער געדיענט, אונד זאָגנאַר אייניגע יאָהר פּראַק-טיצירט איידער איך בין אָנגעשטעלט געוואָרען אַלס פּראָפּעסאָר אין מר-זעאום.“

„זעהר גוט, מיין הערר.“

איך זעה אַז מיין אַנטוואָרט האָט איהם זעהר בעפרידיגט, אָבער ניט וויסענדיג וואָס ער מיינט דאמיט האָב איך געשוויגען, וואַרטענדיג וואָס ער ווייט ווייטער זאָגען.

„הערר אַראָנאַקס“ האָט ער דאַן זיך אָבגערופען „ווילט איהר זי-ליכט אַזוי פּריינדליך זיין איינעם פון מיינע לייטע אייער מעדיצינישען ראַטה צו געבען?“

„איהר האָט דאָ אַ קראַנקען אויפ'ן שיף?“ בין איך פּערוואַונדערט געוואָרען.

„יא.“

„איך בין בערייט צו טאָהן וואָס מעגליך איז.“

„דאַן ביטע, קומט מיט מיר.“

איך ווייס ניט ווי אזוי מיר איז דאן אריינגעפאלען א געדאנקען, אז די קראנקהייט פון דיעזען מאן קומט פון די געהיימניספאלע בעגעבעני- הייטהייט וואָס האָט געטראָפּען די פּאַריגע נאַכט. דיעזער געדאַנקען בע- אונרוהיגט אונד אינטערעסירט מיך זעהר שטאַרק.

דער קאַפיטאַן האָט מיך אַריינגעפיהרט אין דעם הינטערשטען טהייל פון נאַטילוס, אין דער מאַטראָזען-קאַיטע, וואו איך בין נאָך ביז יעצט ניט געווען. דאָ ליעגט אויפ'ן בעט אַ מאַן פון אונגעפעהר פיערציג יאָהר, מיט איין ענרגישען אויסדרוק אויף זיין געזיכט. ער זעהט אויס פאַסט ווי אַ געבאַרענער ענגלענדער. איך האָב זיך איינגעבויגען איבער איהם אונד געזעהען אז די קראַנקהייט פון דיעזען מאַן שטאַמט פון אַ שווערע פער- וואונדונג. זיין קאַפּף, אַיינגעוויקעלט אין פערבלוטיגטען ליינוואַנד, ליעגט אויף אַ דאָפּעלטער קיסען. דער שאַרבען איז פון אירגענד וועלכען שאַרפען שטויס אין גאַנצען צושמעטערט. דער מאַרף איז אָפּען, אין אייניגע ערטער צוהאַקט אונד בעדעקט מיט פערנגליווערטע שטיקער בלוט, וועלכע זעהט יעצט אויס ווי דער הייווען פון וויין. דער אַטהעם איז ביי דעם פערוואונדעטען זעהר שוואַך אונד אויף זיין געזיכט ליעגט אַ קראַמפּפּהאַפּטער, שמערצ- ליכער אויסדרוק. די ענטצינדונג פון געהירן איז פּאַלשטענדיג אונד דאָרף זיינען ביי דעם קראַנקען געלעהמט ניט נאָר די געפיהלען זאָנדערן אויך דער גאַנצער קערפּער.

די ווייטערע אונטערזוכונג צייגט מיר אז זיין פולס איז קוים צו פיהל לען, די אויסערע טהיילען פון קערפּער זיינען שוין קאַלט אונד דער טויט איז שוין נאָהענט, זאָ דאָס דעם מאַן איז ניט מעגליך צו רעטען. איך האָב דעם אונגליקליכען צוריק דעם קאַפּף פערבונדען אונד דאָן זיך געווענדעט צום קאַפיטאַן.

„פון וואַנען שטאַמט די פערוואונדונג?“ האָב איך איהם געפרעגט.
„וואָס מאַכט עס אויס?“ וואָר די טרויעריגע אַנטוואָרט „אַ שטויס פון נאַטילוס האָט אָבערבאַכען פון אַ מאַשינע אַ הענטעל, וועלכע איז אַריינגעפליגען דעם מאַן אין קאַפּף. אָבער וואָס האַלט איהר פון זיין צו- שטאַנד ?“

איך האָב זיך אַרום געקוקט, דען מיר איז שווער געווען מיין ריכטיגע מיינונג אויסצושפּרעכען.

„איהר קענט ריידען“ האָט דער קאַפיטאַן געזאָגט „דיעזער פערשטעהט קיין פּראַנציוויזש אויב זאָגאר ער הערט.

„איז פערלויף פון צוויי שטונדען וועט ער שטאַרבען“ האָב איך אויס- גערופּען, נאָך אַ מאָהל אַ קוק געבענדיג אויפ'ן פערוואונדעטען.

„אונד עס איז גאָר קיין מעגליכקייט ניט דאָ איהם צו רעטען?“

דעם קאפיטאן'ס האנד האָט אַ ציטער געטהאָן אזוי ווי פון אַ קראַמפּף אונד אין זיינע אויגען האָבען זיך בעוויזען טרהרען.
איניגע אויגענבליקע האָב איך בעטראַכט דעם קראַנקען ווי ער ווירד אימער בלאַסער. איך זעה זיין פערשטענדיגעס געזיכט, וועלכע טראָגט איין אויסדרוק פון אַלסקייט, ניט נאָך זיינע יאָהרען, אונד בעווייזט אז דער מאַן האָט וואַהרשיינליך זעהר פיעל אונגליק אונד עלענד אריבער גע- טראָגען. מיר וואָלט זיך זעהר וועלען הערען די לעצטע ווערטער פון דעם שטארבענדען, פיעליכט וועל איך דאָס געהיימניס פון זיין לעבען ערפאַר רען.

„איהר קענט זיך יעצט צוריק ציהען, הערר אַראַנאַקס.“ האָט דער קאפיטאן צו מיר געזאָגט.

איך בין אַלזאָ אַרויס געגאַנגען פון די מאַטראָזען-קאָוטע אונד זיך בעגעבען אין מיין צימער, זעהר אָנגעגריפען פון די טרויעריגע סצענע. דעם גאַנצען טאָג בין איך שוין ביי מיין מוטא ניט געווען אונד זאָגאר די פאָלגענדע נאַכט האָב איך זעהר אונרוהיג געשלאָפּען.

אַלס איך בין אויף מאָרגען פריה ארויף אויפ'ן פאָרדעק איז שוין דער קאפיטאן נעמא דאָרט געווען אונד באַלד צו מיר צוגעגאַנגען.

„הערר פראָפעסאָר“ האָט ער געפרעגט „וואָלט איהר היינט וועלען מיט מאַכען אַ שפּאַציער אונטער'ן מעער?“

„אונד מיט מיינע קאַמעראַדען?“ האָב איך צוריק געפרעגט.

„געוויס, אויב זיי זיינען נאָר איינשטימיג.“

„מיר שטעהען צו אייער בעפעהל, קאפיטאן.“

„דאָן קומט באַלד אייערע סקאַפענדער-בעקליידונג אָן צו ציהען.“

וועגען דעם קראַנקען אָדער געשטאַרבענעם האָט נעמא ניט איין וואָרט געשפראַכען. איך בין אַרונטער צו ערוואַרד'ן אונד קאָנסיל'ן, ערקלעהרענדיג די דעם קאפיטאן'ס פאַרשלאַג. מיין דיענער איז באַלד דאָמיט צופריעדען געווען אונד דער קאָנאָדיער האָט זיך בעשלאָסען דיעזעס מאָהל אויך מיט צו געהן.

עס וואַר אַכט אוהר פאַרמיטאָג. אין אַ האַלבע שטונדע זיינען מיר געווען פיר דעם צווייטען שפּאַציער-גאַנג אונטער'ן מעער אָנגעקליידעט

מיט די אַפאַראַטען וואָס זיינען נויטיג צו בעלייכטען אונד צו אַטעהעמען. די דאָפעלטע טהיר איז געעפּענט געוואָרען. איך אונד מיינע קאַמעראַדען,

קאפיטאן נעמא אין דער בעגלייטונג פון אַ צוועלף מאַטראָזען זיינען אַרויס אויפ'ן גרונד פון ים, וועלכער וואַר אין דיעזער שטעללע נאָר אַ צעהן איי-

לען אונטער'ן וואַסער.

ביסלאַכווייז זיינען מיר געגאַנגען באַרג-אַראַפּ ביז מיר זיינען געמיר-

מען צו א שטעלע וואָס וואָר אונגעפֿעהר פונפצעהן קלאַפּטער טיעף. דיע-
זע געגענד איז גאַנץ פּערשיעדען פון די יעניגע וואָס מיר האָבען בעזוכט
אונטער דעם שטילען אָקעאַן. דאָ איז דער גרונד ניט פון אַ פיינעם, דיע-
נעם זאַמד ווי יענער; עס גיבט דאָ קיינע וויעזען (לאַנקעס) מיט פּלאַנז-
צונגען אונד אויף קיין מער-וועלדער פון פּלאַנצען. איך האָב באַלד דער-
קענט אַז מיר געפינען זיך אין דעם רייך פון קאַראַלען.

עס איז געווען אַ צייט ווען מען האָט געגלויבט אַז די קאַראַלען זיי-
נען אַ מין שטיינער; אַנדערע פלעגען אויף בעהויפטען אַז דאָס זיינען
פּלאַנצונגען, ווייל זיי וואַססען. אין די אַלטע פּערצייטיגע יאָהרען האָ-
בען קאַראַלען געגאַלטען אַלס אַ וויכטיגע רפואַהימטעל; אין די שפּעטערע
צייטען — אַלס אַ געגענשטאַנד פון ציערונג, ערשט אין יאָהר 1694 האָט
אַ געוויסער, געלעהרטער פּראַנצויז פּריסאָנע ריכטיג בעוווּזען, אַז די קאַראַ-
לען זיינען אַ זאָרט לעבענדיגע ברואים, וואָס גאַנצע מיליאָנען זייערע קע-
נען זיך געפינען אין איין טראָפען.

דיעזע קליינע טהיער-פּלאַנצונגען ווערען פּערשטיינערט אונד פון
זיי בילדען זיך מיט דער צייט אונטער'ן ים גאַנצע וועלדער, פעלזען אונד
זאָגאַר אינזלען ביז אויבען איבער'ן מער. מיך האָט עס זעהר שטאַרק אינ-
טערעסירט, צו בעזוכען איינעם פון דיעזע לעבענדיגע קאַראַלען-וועלדער,
וועלכע די נאַטור האָט אויפ'ן גרונד פון ים איינגעפּלאַנצט.

אונזער בעליכטונג-אַפּאַראַטען האָבען זיך יעצט אָנגעצונדען אונד מיר
זיינען געגאַנגען פּערביי אַ לאַנגע קאַראַלען-וואַנד, וועלכע האַלט זיך יעצט
אין בויען, ביז עס וועט געוויס קומען אַ צייט ווען זי וועט דייעזען טהייל
פון אינדישען אָקעאַן אַזוי ווי מיט אַ מויער אָבשליסען. ביי'ן וועג זיינען
געשטאַנען פּערפּלאַנטערטע קאַראַלען-וועלדלאך מיט דורכגעפּלאַכטענע צוויי-
גען, וועלכע וואַרען בעדעקט מיט קליינע, ווייס שטראַהלענדע שטערן-
בלומען. דייעזע בוימלאַך שטעלען פּאָר גראַדע אַ פּערקעהרטע ערשיינונג
אַלס די ערד פּלאַנצונגען: מיט די וואַרצלען זיטצען זיי פעסט אויבען,
אויפ'ן שפיטץ פון פעלזען, וועהרענד זייערע צווייגלאַך ציהען זיך נאָך
אונטען.

אונזער בעליכטונג שפיעגעלט זיך אָב מיט לעבהאפטע פאַרבען אויף
דיעזע מערקווירדיגע לעבענדיגע וועלדעלאַך. איך האָב געוואַלט איינעם פון
דיעזע שעהנע בלומעלאַך אָברייסען, אָבער מיין בערוהרונג האָט אויגע-
בליקליך געמאַכט איין איבעראַשענדע פּערענדערונג: גראַדע אַזוי ווי דער
גאַנצער וועלדעל וואַלט געווען מיט איין לעבען פּערבונדען האָבען די בל-
מען-בעכערלאַך מיט איין מאַהל זיך פּערשלאַסען אונד די קעפּלאַך האָבען
זיך פּערוואַנדעלט אין שטיינערנע שפיטצען,

באלר זיינען די וועלדלאך געוואָרען געדיכטער אונד די בוימלאַך העד
כער. פאַר אונזערע אויגען שטעלען זיך פאַר פערשיעדענע פאַנטאַסטישע קאָד-
ראַלען געביידען. קאַפיטאַן נעמא איז אריינגעגאַנגען אונטער אַ דונקעלע גאַ-
לעריע, וועלכע ציהעט זיך אימער טיעפער, ביז אַ הונדערט עללען אונטער'ן
וואַסער. די ליכט שטראַהלען פון אונזערע לאַנטערנעס ברעכען זיך מיט צוויי-
כערהאַפטע פאַרבען, אונטער דיעזע ערהאַבענע נאַטור געוועלכען. אונד
איבעראַל דיעזע קאַראַלען דוועלדער, אין וועלכע עס געפינען זיך אויך פיעלע
אַנדערע, פערשיעדענע טהיער-פּלאַנצונגען.

ענדליך נאָך פערלויף פון אַ צוויי שטונדען זיינען מיר געקומען אין
אַ טיעפנים פון איבער דריי הונדערט עללען, ביז צו די לעצטע גרענעץ פון
די קאַראַלען-בילדונגען. דאָ איז עס שוין מעהר ניט געווען צו זעהען איינ-
צעלנע, קליינע בוימלאַך אונד נידעריגע ווענד. אַרום אונז ציהעט זיך איין
אונגעהויער גרויסער וואַלד פון פערשטיינערטע בוימער, וועלכע זיינען פער-
בונדען אזוי ווי מיט אַ נעטץ פון שעהנע גירלאַנדען פון די ים-פּלאַנצען
וועלכע זיינען בעוואַוסט אונטער דעם נאָמען פּלומבאַריאַ. אונטער דיעזע
הויכע צווייגען זיינען מיר געגאַנגען איבער אַ פיעל פרייערען וועג, וועהרענד
דער באַדען אונטער אונזערע פיס איז געווען אזוי ווי אויסגעשפּרייט מיט
אַ טעפּיך פון פערשיעדענע בלומען, וואָס גלענצען ווי די שעהנסטע עדעל-
שטיינער.

אונטערדעסען האָט דער קאַפיטאַן נעמא זיך אָבגעשטעלט. איך זעה
ווי זיינע מאַטראָזען רינגלען איהם אַרום ווי מיט אַ האַלבען קרייז אונד
ערסט יעצט בעטראַכט איך אַז פיר פון זיי טראָגען אויף די שולטערען אַ
לענגליכען געגענשטאַנד. מיר געפינען זיך יעצט אין מיטען פון אַ גרויסען
פרייען פּלאַטץ, וואָס איז אַרומגעריגעלט מיט הויכע בוימער. פון אונזערע
לאַמפען איז פערברייטעט אַ האַלב-דונקעלע, בלייכע בעלייכטונג, אין וועל-
כע עס ציהען זיך לאַנגע שאַטענס איבער'ן באַדען. הינטער דיעזען בעלייכ-
טעטען פּלאַטץ איז אַלעס בעדעקט מיט אַ דיקע פינסטערניס.

עדוואַרד אונד קאַנסייל זיינען געשטאַנען געבען מיר, בעטראַכטענדיג
דיעזע מערקווירדיגע סצענע. מיר בעמערקען אַז אין מיטען פון דיעזען
פּלאַטץ געפינען זיך שמאַלע, לאַנגע בערגלאַך, גראַדע ווי אויף אַ בית-עולם.
יעדע פון זיי איז בעגאַסען מיט קאַלך אונד דאַכיי שטעהט אַ מין זייל פון
קאַראַלען.

אויף דעם קאַפיטאַן'ס וואונק האָבען זיינע לייטע זיך גענומען צו דער
אַרבייט אויס צו האַקען אַ נייעם קבר. יעצט פערשטעה איך שוין אַז דאָ
איז ווירקליך דער בית-עולם אונטער'ן ים, פיר די מאַנשאַפט פון נאַמיילוס,

אונד אז דער קראַנקער מאַטראָז, וועלכען איך האָב נעכטען געזעהען, איז געשטאַרבען אונד יעצט געבראַכט געוואָרען אַהער צו בערעדיגען.

דער קבר איז לאַנגזאַם פּערטיג געוואָרען; די טרעגער זיינען צוגע-
גאַנגען אונד אַראָפּ געלאָזען דעם קערפּער פון זייער געשטאַרבענעם קאַמע-
ראַד, איינגעהילט אין ווייסען. קאַפיטאַן נעמא אונד די מאַנשאַפּט האָבען
זיך געשטעלט אויף די קניע, אזוי ווי צום געבעט אונד באַלד דאַרויף איז
דער גראָב פּערשאַטען געוואָרען, איבער וועלכען יעדער פון די נאַוטיילוס-
בעוואָהנער האָט אויסגעשטרעקט זיין האַנד, אזוי ווי צום עוויגען אַבשיעד.
מיר האָבען זיך דאַן בעגעבען צוריק אויף דעם זעלבען וועג נאָך אונ-
זער שיף, אונטער דיצעזען געוועלכ פון די קאראלען-בוימער, אימער מעהר
אַרויף. ענדליך האָט זיך בעוויזען די בעלייכטונג פון נאַוטיילוס אונד אַרום
איינס אַוהר נאָכמיטאַג זיינען מיר צוריק געקומען אין שיף.

זאַבאַלד ווי איך האָב מיינע קליידער געביטען האָב איך מיך בעגעבען
אויפ'ן פּלאַטפאָרם. קאַפיטאַן נעמא איז דאָרט געזעסען נעבען דעם עלטער
טרישען לייכט-טהורם, פּערטראַכט אין זעהר טרויעריגע געדאַנקען.

„אַלזאָ איז דער פּערוואונדעטער ווירקליך דיזעזע נאַכט געשטאַרבען?“
האָב איך זיך אָבגערופּען.

„יא, הערר אַראַנאַקס.“

„אונד יעצט רוהעט ער ביי זיינע קאַמעראַדען אין אַ קבר פון קאראלען.“
„יא, פּערגעסען פון דער גאַנצער וועלט, אויסער אונז. מיר בעשיטען
דעם קבר אונד שטעלע איין אַנדענקונג. די פּאליפען בעדעקען דאַן אַלעס
מיט אַ שטאַרקע קאַלף-מויער.“

דער קאַפיטאַן האָט לענגער ניט געקענט צוריק האַלטען זיין שמערץ;
בעדעקענדיג דאָס געזיכט מיט ביידע הענד האָט ער אָנגעפּאַנגען ביטער
צו וויינען.

„דאָרט איז אונזער בית-עולם האָט ער אונטער טרעהרען געזאָגט „איי-
ניגע הונדערט פּוס אונטער'ן ים.“

„אייערע טויטע רוהען דאָרט געוויס גאַנץ פּריעדליך, קאַפיטאַן. די
רויבערישע הייפּיש קענען צו זיי ניט קומען.“

„אונד די רויבערישע מענשען אויך ניט.“ האָט נעמא ערווידערט.

ענדע פון ערשטען טהייל.

צווייטער טהייל

1-טעם קאפיטעל.

אין דעם אינדישען מעער.

אונד אזוי פערלויפט דאָס גאַנצע לעבען פון דיעזען מערקווירדיגען מענשען, דעם קאפיטאַן נעמא, אין די פערבאַרגענהייט פון דעם אונגענד־ליכען וועלט־מעער, וועלכען ער אונד זיינע קאַמעראַדען האָבען זיך אַלס נייעם עלעמענט צום וואָהנען אויסגעוועהלט, ביז עס קומט פיר יעמאַנדען פון זיי די צייט צו שטאַרבען אונד בעערדיגט צו ווערען אויף זייער בית־עולם אונטער'ן מערעס־גרונד, וואו זייער אייביגע רוה קען ניט געשטערט ווערען, זאָגאַר פון די רויבערישע מענשען ווי דער קאפיטאַן נעמא האָט זיך אויסגעדריקט.

יא, דיעזער מערקווירדיגער נעמא איז אַ שרעקליכער מענשען־פיינד! דער געדאַנקען וואָס קאָנסייל האָט אַמאָל אויסגעשפּראַכען וועגען איהם, אַז ער מוז זיין אַ גרויסער געלעהרטער מאַן, וועלכען די וועלט האָט ניט געדוואָלט אַנערקענען אונד דאַרום האָט ער זיך פון די מענשהייט אָבגעווענדט מיט האַס אונד פּעראַכטונג, — דיעזער געדאַנקען קען מיך ניט בעד רעהיגען. מיר קומט אימער אויפ'ן זינען דאָס געהיימניס פון די פּאַריגע נאַכט, וועהרענד מיר זיינען אָבגעשפּאַרט געוואָרען אין געפּענגניס אונד איינגעשלעפּערט; דעם קאפיטאַן'ס צאָרן אַלס ער האָט פון מיינע הענד דעם ספּאַקטיוו אַרויס געריסען, אום איך זאָל ניט קענען זעהען וואָס ער אונד זיין לייטענאַנט האָבען אירגענד וואו ווייט אויפ'ן ים ערבליקט; די שרעקליכע פּערוואַונדונג פון דעם מאַטראָז, וועלכע שטאַמט וואַהרשיינליך ניט פון אַ שטויס, ווי נעמא ערקלערט מיט איין אויסרייד, — דאָס אַלעס ברענגט מיר צו גאַנץ אַנדערע בעטראַכטונגען, ניין, דער קאפיטאַן נעמא בעניגענט זיך ניט דאמיט נור צו אַנטלויפען פון דער מענשהייט; זיין פּורכטבאַרע שיף דיענט ניט דאַצו נור איהם אונד זיינע קאַמעראַדען פריי־הייט צו פּערשאַפען, זאָנדרען פיעליכט אויף אום אַ שרעקליכען ראַכע־פּלאַן אויס צו פיהרען.

וואָס אַנבעטרעפט מיך אונד מיינע קאמעראַדען זיינען מיר אין קיין נע בעציהונגען צום קאפיטאַן פון נאַטילוס ניט געבונדען. מיר האָבען איהם זאָגאַר קיין עהרענוואָרט געגעבען אויף זיין שיף צו פערבלייבען, וואו מען האַלט אונז אונטער דעם העפליכען נאָמען פון „געסט“ אַלס געפאַנגענע. נאַטירליך ווען עס זאָל זיך מאַכען אַ געלעגנהייט צו ענטלויפען האָבען מיר דאָס פאַלע רעכט ניט פרעגענדיג ביי איהם, דעם נאַטילוס צו פערלאָזן זען. ערואַרד וואָלט עס געוויס מיט דעם גרעסטען פערנגיגען געטהון אונד איך וואָלט נאַטירליך ווילענדיג אָדער ניט געווען געצוואונגען צו מיינע קאַ- מעראַדען זיך אָו צו שליעסען, אָבוואָהל דיעזע מערקווירדיגע רייע אויפ'ן גרונד פון מער, וועלכע האָט זיך פאַסט יעצט נור אָנגעפאַנגען, אינטערע- סירט מיך זעהר פיעל, אונד עס וואָלט מיר ווירקליך זעהר לייד געטהון דעם נאַטילוס צו פערלאָזען איידער איך האָב נאָך געזעהען אונד בעטראַכט די וואונדער-וועלט פון דעם וואַסער-עלעמענט.

דיעזען טאָג, דען 12טען יאַנואַר, 1868, איז אַרום מיטאַג דער שיפלייטענאַנט בעשעפטיגט געווען מיט זיין געווענהליכע אויפגאַבע, דעם שטאַנדפונקט פון די זונן אויפצונעהמען. איך בין געזעסען אויפ'ן פלאַט פאַרם אונד רויכענדיג אַ סיגאַר בעטראַכט ווי ער טהוט זיין אַרבייט. מיר דוכט אַז דיעזער מאַן פערשטעהט ווירקליך קיין פראַנצויזיש, דען איך האָב איהם געמאַכט אייניגע נויטווענדיגע בעמערקונגען וועגען זיין בעשעפטי- גונג מיט דעם סעקסטאַנט, אַזעלכע בעמערקונגען וואָס ער האָט געדאַרפט אויף זיי אויפמערקזאַם ווערען; אָבער ער איז געבליעבען גאַנץ גלייכגיל- טיג אונד שטיל.

צו דערזעלבער צייט איז אַרויף געגאַנגען איינער פון די מאַנשאַפּט, דער זעלבער הויכער מאַטראָז וואָס האָט מיך אונד דעם קאפיטאַן בעגלייט אויף אונזער ערשטען שפאַציער-גאַנג אונטער'ן מער, אונד דיעזער מאַן האָט יעצט אָנגעפאַנגען צו רייניגען די פענסטער פון לייכט טהורם. בע- טראַכטענדיג יעצט גענויער די איינריכטונג פון דיעזען אַפּפאַראַט, האָב איך זיך איבערצייגט אַז ער איז פערפערטיגט אויף אַזאַ קונסטפאַללען אופן ווי נייעמאַנד האָט עס נאָך ביז יעצט פערשטאַנען צו מאַכען. וועהרענד ער פערברויכט פיעל וועניגער עלעקטריעטיטעט ווי אַנדערע גיעבט ער אַרויס אַ בעלייכטונג וואָס איז ביינאָהע הונדערט מאָל שטאַרקער אונד דאַצו איז נאָך די גאַנצע מאַשינערי זעהר מאַסיוו אונד דויערהאַפּט.

דער נאַטילוס פאַרבערייטעט זיך אַרונטער צו שטייגען אין די טיעפ- ניס פון מער, דאַרום פערלאָזן איך מיין פלאַטיץ אונד געהע אַרונטער אין זאַלאַן. באַלד זיינען די פלאַטען פון אויבען געשלאָסען געוואָרען אונד דאָס שיף איז אַוועק אין אַ גראַדע ריכטונג נאָך וועסט, די פּאַאַר טויענד מייל

פון אינדישען אָקעאַן. וועלכע מיר פֿאַהרען יעצט דורך, זיינען העכסט מערק־ווירדיג דאָמיט וואָס דאָס וואַסער אין דיעזען שטעלען איז איבעראַל זעהר דורכזיכטיג. שטעהענדיג אויפֿן פּערדעק אונד בעטראַכטענדיג דעם גרונד פון ים קומט עס פֿאַר גראַדע אזוי ווי דאָס שיה וואָלט שווימען גאַנץ הויך אין דער לופטען, זאָ דאָס עס פֿאַנגט אָן צו שווינדלען אין די אויגען. דער נאַטילוס האַלט זיך ביי דיעזע רייזע דורכשניטליך אין אַ טיעפנים פון הונד־דערט ביז צוויי הונדערט עלען; אזוי האָט זיך עס געצויגען אין אַ פּער־לויף פון פינף טעג. דעננאָך איז מיר די צייט ניט לאַנגוויליג געווען; דער טעגליכער שפּאַציער גאַנג אויפֿן פּלאַטפֿאָרם, וואו איך ערקוויק זיך מיט די פּרישע זעל־לופט, די אינטערעסאַנטע בעטראַכטונגען דורך די פּענ־סטער פון זאָלאָן אויף אלעס וואָס אין ים קומט פֿאַר, די ביכער אין דער צאָהלרייכען ביבליאָטעק אונד די אויסאַרבייטונג פון מינע אייגענע נאָט־טיצען האָבען מיך גענוג דעם גאַנצען טאָג בעשעפּטיגט.

אונזער געזונד־הייט איז אויך געווען אין בעסטען צושטאַנד. מיר פּער־זענליך זיינען די שפּייזען פון נאַטילוס זעהר געפּעלען געוואָרען אונד איך וואָלט מיך אויך דאָמיט געקענט בענגיגען, אָהן די פּריפּאָסען וועלכע ער־וואָרד האָט יעדען טאָג געמאַכט פון אונזער פֿאַרראַטה, וואָס מיר האָבען מיט געבראַכט פון דאָס אינוועל פּאַפּואַזיען. אויסערדעם איז די גלייכמע־סיגע טעמפּעראַטור אין שיה אונד פּערשיעדענע אַנדערע אומשטענדען גע־נוג געווען אום יעדען צופּאל פון אירגענד וועלכע קראַנק־הייט צו פּערהיטען. אייניגע טעג לאַנג האָבען מיר בעקומען צו זעהען מאַסען פון פּער־שיעדענע מער־פּויגלען. עס איז אונז נאָך אויך געלונגען פּיעלע פון זיי צו שיעסען, דער קוכער פון נאַטילוס האָט פּערשטאַנען זיי געהעריג פאר צו בערייטען אונד אונז אויסגעצייכענטע שפּייזען פון פּויגעל־בראַטען צו ליעפּערען. אונטער די מערקווירדיגסטע זאָרטען פון דיעזע פּויגעלען האָב איך בעמערקט די ווייטזעגלער וועלכע קענען די גרעסטע ימים אַריבער פליהען אונד ווען זיי ווערען ערמיעדעט זעטצען זיי זיך אויף די וועללען אויסרוהען. דער גרויסער פּויגעל אַלבאַטראָס וואָס בעזיצט אַ קול פון איין זעל. די פּערנאַטען, וועלכע זיינען אים שטאַנד ביי זעהער שנעלסטען פליהען צו כאַפּען פּיש פון אונטער'ן מער־שפּיעגעל אונד די צאָהלרייכע פּאַעטאָנס, די שעהנסטע פון אַלע ים־פּויגלען.

די נעטצען פון נאַטילוס האָבען אונז אויסער פּיש געליעפּערט איי־ניגע זאָרטען שילד־קרעטען, פון וועלכע עס ווירד געמאַכט אַ פּראַכטפֿאַלער זופ אונד אויסערדעם זיינען די אייער פון זיי ווירקליך אַ שפּייז וואָס ער־פּרישט דעם גאַנצען קערפּער.

פון 21 ביז צום 23 יאָנואַר איז דער נאַטילוס געפֿאַהרען מיט אַ דורכ־

שניטליכע שנעלקייט פון צוויי אונד צוואנציג מייל אין א שטונדע, ביי די געפענטע בלעך-וועג פון זאלאן האב איך געהאט די געלעגנהייט צו בעוואונדערען דעם געהיימען לעבען פון פיעלע זאָרטען פראַכטפאָלישעה נע פיש, וועלכע איך האָב נאָך ביו יעצט ניט געזעהען. גאנצע מאַסען פון זיי בעגלייטען אונזער שיף, ווייל די עלעקטרישע בעלייכטונג פון נאוטילוס ציהט זיי צו.

דעם נעקסטען טאָג האָבען מיר בעקומען צו זעהען די קליינע אינזעל קיללינג. אויף וועלכען עס וואַקסען פראַכטיגע קאָקס-בוימער, דעננאָך איז דיעזע אינזעל ביז יעצט ניט בעוואָהנט. זי איז באַלד פון אונזערע אויגען פערשוואונדען אונד מיר זיינען געפאָהרען ווייטער, גראַדע נאָך דער ריכ-טונג וואו דאָס לאַנד אינדיען געפינט זיך.

„א ציוויליזירטעם לאַנד“ האָט ביי דיעזער געלעגנהייט ערוואַרד צו מיר געזאָגט „דאָס איז ניט פאָפּולאָרע מיט איהרע ווילדע מענשען-פרעסער. אין אינדיען גיעבט עס אייזענבאהנען, שאַססען, ענגלישע אונד פראַנצויזישע שטעט, דאָרט קען מען יעדע פינף מינוט אַ לאַנדסמאַן אָנטרעפּען. נון, וואָס מיינט איהר, הער פראַפּעסאָר, וועלען מיר פיעלייכט שליסליך געפינען אַ געלעגנהייט פון דיעזען קאָפיטאַל נעמא פטור צו ווערען?“

„ניין, ערוואַרד“ האָב איך ערוויערערט „איהר ווייסט דאָך אַז דער נאוטילוס קומט קיינמאָל ניט נאָהענט צו די בעוואָהנטע לענדער. עס איז יעדענפאָלס בעסער מיר זאָלען אָבוואַרטען ביז ער וועט אונז ברענגען אין די אייראָפּעאישע וואַסערען אונד דאָן וועלען מיר פאָרזיכטיג אונד קלוג זעהען אונזער וואונש אויס צו פיהרען. איבריגענס גלויב איך ניט אַז קאָפּיטאַל נעמא וועט אונז ערלויבען געהען צום יאָגד אין אירגענד וועלכע אינדישע האַפּפען-געגענד אזוי ווי אין פאָפּולאָרען.“

„אָבער גראַדע וועגען דעם פרעג איך דאָך ביי אייך, הער פראַפּעסאָר, מיר זאָלען אויסגעפינען אַ מיטעל אָהן זיין ערלויבענעס אויף דאָס לאַנד צו קומען.“

איך האָב ערוואַרד'ן דאָרויף נאָך ניט געענטפערט, דען די וואַהרהייט זאָגענדיג איז ביי מיר געבליעבען בעשלאַסען מיט צו מאַכען די ריזע אויפ'ן נאוטילוס, ביז אַ בעשטימטע צייט, ווען עס וועט זיך פארשטעלען אַ בע-סערע געלעגנהייט אויף די בעוואָהנטע ערד צוריק צו קהרען.

פון דער אינזעל קיללינג איז אונזער שיף געפאָהרען פּערהעלניסמעסיג פיעל לאַנגזאַמער. זעהר אָפּט פלעגט דער נאוטילוס אַרונטער שטייגען אין אַ גאַנץ גרויסע טיעפנים אונד איך האָב דאָכיי די בעמערקונג געמאַכט, אַז די טעמפּעראַטור אין ים איז איבעראַל דיזעלכע, פיער גראַד וואַרם, נור אין די אויבערשטע וואַסערען איז די טעמפּעראַטור עטוואַס קעלטער.

וועהרענד דעם גאנצען טאָג פון 26 יאָנואר האָבען אונזער שיף פער-
פאָלגט אַ פרוכטבארע מענגע פון די שרעקליכע היי־פישען. אַזעלכע אונגע-
הויער געפינען זיך מאַססענהאַפט אין דיעזע געגענדען פון מעער, וועלכע
זיינען דאַרום אויך זעהער געפעהרליך, איבערהויפט פיר די יעניגע וואָס
לאָזען זיך אַראָפּ אין אַ קליינע שיפעל. איך האָב זעהר אָפט בעמערקט ווי
דיעזע געוואלדיגע טהיערע שיעסען דורך דעם וואַסער מיט אַ שרעקליכען
גערויש פאַרביי די פענסטער פון אונזער זאַלאָן, זאָ דאָס עס האָט זיך גע-
קענט אויסרוכטען יעדע מינוט אַז זיי וועלען די שויבען איינברעכען. דער
קאַנאָדיער ערוואַרד האָט קוים זיין יאַגדילוסט געקענט איינהאַלטען. איהם
וואָלט זיך געוואָלט האָבען אַ שיפעל מיט אַ טיכטיגע האַרפונע, אום זיין
קראַפט געגען דיעזע געפעהרליכע רויב־פישען צו פרוּבירען. דער נאַטילוס
איז דענאָך געשוואומען פיעל שנעללעך ווי די היי־פישען אונד באַלד האָ-
בען מיר זיי פון די אויגען פערלאָרען.

דעם נעכטען טאָג, אַלס מיר זיינען אַריינגעפאָהרען אין גרויסען בענ-
גאַלישען קאַנאַל, האָבען מיר זעהר אָפט בעגעגענט טויטע מענשליכע קער-
פער, שווימענדיג אויף די אויבערפלעכע פון מעער. דאָס וואַרען נעמליך די
אינדיאַנישע געטצענדיענער, וואָס וואַרפען זיך אַריין אין זייער הייליגען
טייף גאַנגעס, אום דאָרט אַ פרומען טויט צו שטאַרבען. מיססענטמיהילס
ווערען זיי דאָרט אויפגעפרעסען פון די קראַקאָדילען אונד די אַנדערע, וועל-
כע דאָס וואַסער טראָגט אַריין אין מעער, ווערען ענדליך פערשלאַנגען פון
די היי־פישען.

אינגעפעהר אום זיעבען אואַר אַבענדס איז דער נאַטילוס, שווימענ-
דיג האַלב אונטער'ן וואַסער, אַריינגעפאָהרען אין אַ ים פון מילך. אַזוי ווייט
ווי די אויגען קענען זעהען בעשטעהעט דער אַקעאָן פון אַ פליסיגקייט ווייט
ווי מילך. עס איז ניט מעגליך צו גלויבען אַז דאָס מאַנדליכט גיעבט דאָס
וואַסער אַזאַ פאַרב, דען עס וואַהר נאָך איבערהויפט ערשט צוויי טעג נאָך
דעם געבורט פון דער לבנה, וועלכע האָט זיך נאָך פאַרלוּפּיג אויפ'ן הימעל
ניט בעוויזען. די וואַסערען אַרום אונז זיינען געווען אַזוי ווייט אַז די
גאַנצע לופט פון אויבען האָט אויסגעזעהען אַזוי ווי בעדעקט מיט אַ טיעפע
דונקעלהייט.

קאָנסילי איז זעהר פערוואונדערט געוואָרען אונד האָט זיך געווענדעט
צו מיר מיט די פראַגע פון וועלכע אורזאַכע קומט דיעזע מערקווירדיגע ער-
שיינונג. איך האָב מיט פערנגיגען אַ גענויע ערקלעהרונג געגעבען.
„אַזאַ מילך־מעער“ האָב איך איהם געענטפערט, אַדער ווייסע מעע-
רעסיוועללען אויף אַ לאַנגע שטרעקע, טרעפט מען זעהר אָפט ביי די ברע-
געס פון אַבאָניאַ אונד אויך אין דיעזע געגענדען.“

„אָבער וויל דער הערר מיר געפעליגסט ערקלעהרען פון וועלכע אור-
זאכע די וואססערען זיינען ווייס געוואָרען, דען דאָס מעער האָט זיך דאָך
ניט פּערוואַנדעלט אין אַ מאַססע מילך.

„גוי, מיין ליעבער יונגע, דאָס ניט. די ווייסע פאַרב וועלכע דו בע-
וואַנדערסט קומט אַרויס פון מיליאַרדען קליינע מילבעלאַך, וועלכע מען
רופט אינפּוואַריען, איין אַרט ווערמלאַך, דין ווי האָאר אונד ניט לענגער
ווי אַ פינפטעל פון מילימעטער, דאָס הייסט, ווען מען זאָהל נעהמען איין
עלף אונד צו שניידען אויף טויזענד גלייכע שטיקלאַך וועט יעדע שטיקעלע
זיין פינף מאָהל אזוי גרויס ווי אַזא ווערמיל. זייער צאָהל איז אָבער אזוי
פיעל אַז הענגענדיג צוזאַמען פּערנעהמען זיי אָפט אַ שטרעקע פון אייני-
גע מילען.“

„איניגע מילען?״ איז קאָנסייל ערשטוינט געוואָרען.

„יא, קאָנסייל, דאָס איז פּאָלקאָמען ריכטיג, אונד דו זאָלסט זיך אומ-
זיסט ניט בעמיהען דעם צאָהל פון דיעזע אינפּוואַריען אויס צו רעכענען,
דען, ווי פיעל איך ווייס, זיינען מאַנכע שיפען געפּאָהרען מעהר ווי פיער-
ציג מיל דורך אַזא מילך־ים.“

איך ווייס ניט אויב קאָנסייל האָט מיין ראַטה געפּאָלגט, אָבער זעהענדיג
דיג ווי ער איז געבליעבען זיטצען פּערטראַכט פּערשטעה איך שוין אַז
מיין וויסענשאַפטליכער דינער וויל דורכאויס בערעכנען ווי פיעל מילימעטער
עס געפינען זיך אין פיערציג קוואַדראַט מילען. איך האָב אויך ניט גע-
קענט אָבווענדען מיינע בליקען פון דיעזע זעלטענע ערשיינונג. איניגע
שטונדען לאַנג איז דער נאָטילוס געפּאָהרען נאָנץ שטיל דורך דיעזע ווייסע
וועללען, ביז אַרום האַלבע נאַכט, ווען דאָס מעער האָט פּלוצלונג וויעדער
אָנגענומען זיין געוועהנליכען פאַרב, אָבער ווייט אונטער אונז האָט דער
נאַנצער הימעל געגלענצט מיט אַ העלישען ווידערשוין פון דעם מילך־מעער.

2טעס קאפיטעל

דעם קאפיטאן'ס פאַרשלאַג.

דעם 28טען יאָנואר, אַלס דער נאָטילוס איז אַרויס געקומען אויף
די אויבערפלאַכקייט פון מעער, האָב איך בעמערקט אין דער וועסט־זייט,
אונגעפּעהר אַכט מיל פון אונז, אַ שטיק לאַנד, אויף וועלכע עס געפינען
זיך בערג ביו אַ צוויי טויזענד פּוס די הויך. איך בין אַרונטער געגאַנגען

אין זאלאן אונד נאָכזעהענדיג אויף דער קארטע איז מיר באַלד קלאָהר גע-
וואָרען אז מיר געפינען זיך געגען די אינזעל סיילאָן, די פערלען פון אינדיען,
ווי מען רופט איהר געוועהנליך.

סיילאָן איז ווירקליך די פרוכטבארסטע שטיק לאַנד פון דער גאַנצער
וועלט אונד נעהמענדיג אין ביבלאָטהעק אַ געוויסען בוך בין איך געזעסען
אונד געלעזען די בעשרייבונגען פון דיעזער אינזעל, אַלס קאָפיטאָן נעמא
מיט זיין לייטענאַנט זיינען אַריינגעקומען.

„די אינזעל סיילאָן“ האָט נעמא זיך צו מיר געווענדעט, „איז בעריהמט
מיט די פישעריי פון פערלען, וועלכען מען געפינט אָפט אין איהרע אַר-
מיגע וואַסערען. וואָלט איך זיין אַנגענעהם, הערר אַרנאַקס, אזאַ פיר-
שעריי צו בעזוכען?“
„געוויס קאָפיטאָן!“

„זעהר גוט. דאָס קען לייכט אויסגעפיהרט ווערען. די פישערייען קע-
נען מיר שוין זעהן, אָבער ניט די פישער, וועלכע קומען געוועהנליך צו-
זאַמען פיר דיעזע בעשעפטיגונג נור איין מאָהל אין יאָהר, אין מאָנאַט מערץ.
דאָס מאַכט אָבער ניט אויס. מיר וועלען אַריינפאָהרען אין קאַנאַל מאַנאַר
נאָך דיעזע נאַכט.“

דער קאָפיטאָן האָט דאָן אייניגע ווערטער געזאָגט צו זיין לייטענאַנט,
וועלכער איז גלייך אַרויסגענאַנגען אונד דער נאַטילוס איז וויעדער אַראָפּ
אונטער'ן וואַסער. דאָס מאַנאַמעטער צייגט אז מיר געפינען זיך יעצט אין
אַ טיעפנים פון דרייסיג פוס.

„הערר פראָפעסאָר“ האָט דער נעמא דאָן צו מיר געזאָגט, „ווי איהר
ווייסט פיעלייכט, זוכט מען געוועהנליך פערלען אין בענגאַלישען קאַנאַל,
אין אינדישען מעער, אַרום יאַפּאַן אונד כינאַ, אונד אין די מעערען פון
זיד-אַמעריקאַ, אָבער אין קיין אָרט געפינען זיך דיעזע קאָסטבאַרע געגענד
שטאַנדע ניט אזוי פיעל ווי ביי דער אינזעל סיילאָן. דאָ, אין דעם קאַנאַל
פון מאַנאַר, פערזאַמלען זיך צו אַ בעשטימטע צייט יעדעס יאָהר, ביז
דריי הונדערט שיפלאָך בעזעצט מיט פערל-פישער, וועלכע בעשעפטיגען
זיך דאַמיט אין פערלויף פון דרייסיג טעג. אין יעדע שיפעל געפינען זיך
צעהן רודערער אונד צעהן פישער, דיעזע לעצטע לאָזען זיך אַרונטער אויף אַ
טיעפנים ניט מעהר אַלס צוועלף עללען, זיך אָנהאַלטענדיג מיט די פיס אָן אַ
שווערען שטיין, וועלכען מען לאָזט אַראָפּ מיט אַ שטריק פון שיפעל.“

„אונד אזעלכע האַלב-ווילדע מיטלען ווערען נאָך ביז יעצט געברויכט
ביי דיעזע אונטערנעמונגען?“ האָב איך זיך געוואונדערט.

„יא, הערר פראָפעסאָר, גראַדע אזעלכע, אָבוואָהל די פערל-פישערייען
געהערען צו אזאַ עאָלס וואָס בעריהמט זיך מיט הויכע בילדונג, נעמליך :

די ענגלענדער, וועלכע האָבען די פישערייען בעקומען לויט דעם פערטראג וואָס איז געשלאָסען געוואָרען אין אמען, אים יאָהר 1802.

„איך גלויב אז אונזער סקאָפּאָנדער וואָלטען ביי אזא זאך זעהר צו-ניטץ געקומען.“

„גאנץ געוויס, דען די אַרמע פישער קענען לאַנג אונטער'ן וואַסער ניט אויסהאַלטען. אַ געוויסער ענגלענדער פאַרסוואַל ערצעהלט זאָגאר פון אַ קאַפּפּערישען פישער, וואָס איז אים שטאַנד געווען גאַנצע פינף מינוט אונטער'ן וואַסער צו פערבלייבען, אָבער איך גלויב אז דאָס איז נור איבער-טריעבען. עס געפינען זיך יא אַזעלכע שווימער וואָס קענען העכסטענס ביז אַכטציג סעקונדען אין וואַסער אויסהאַלטען, דאָך זיינען אַזעלכע פיר שער גאַנץ זעלטען, אונד ווען די אַרמע קערלען קומען צוריק אויפ'ן שיפּעל שטראַמט פון זיי דאָס וואַסער צומישט מיט בלוט פון זייער נאָז אונד אוי-רען. איך גלויב, אז דורכשניטליך קען קיינער לענגער ווי דרייסיג סעקונדען דען אויפ'ן גרונד ניט פערבלייבען, אונד וועהרענד דיעזער צייט כאַפט דער פישער צוזאַמען אין אַ קליינעם נעטץ אַלע פערל מושעלען, וועלכע עס פאַלען איהם נור אַרין אין די הענד. אין אַלגעמיין קענען דיעזע מענשען לאַנג ניט לעבען, דען אזא בעשעפטיגונג ברענגט אויף זיי פערשיערענע קראַנקהייטען, אונד עס טרעפט אויך אַ מאַהל אז זיי ווערען געריהרט פון שלאַג, וועהרענד זיי געפינען זיך אונטער'ן וואַסער.“

„יא, דאָס איז איין זעהר טרויעריגע בעשעפטיגונג, נור אום די נאָר-שע מאָדע פון די רייכע צו בעפריעדיגען. אָבער זאָגט מיר, קאַפּיטאַן, ווי פיעל מושעלען קען אייגענטליך אַ שיפּעל פאַנגען אין פערלויף פון אַ טאָג? “

„פון פיערציג ביז פונפציג טויזענד. מען זאָגט זאָגאר אז אין יאָהר 1814, אַלס די ענגלישע רעגירונג האָט אַליין דיעזע אונטערנעהמונגען בע-טריעבען, פלעגט מען יעדען טאָג אַרויסנעהמען העכער ווי זיעבענציג מיל-יאָן מושעלען.“

„דאָן בעקומען וועניגסטענס די פישער אַ רייכע בעלאָהונג? “

„שווערליך, הערר פראָפּעסאָר. אין פאַנאַמאַ, צום ביישפּיעל, קען אזא פישער דורכשניטליך פערדיענען נור איין דאללאַר אַ וואָך. מען צאָהלט איהם איין סו, אָדער אַ פיערטעל סענט, פיר יעדע מושעל וואָס ענטהאַלט אין זיך אַ פערל, אָבער ווי פיעל שלעפען זיי אַרויף גאַנץ לעערע מושעלען! “

„נור איין סו דעם אַרעמען אַרבייטער, פון וועלכען דער הערר מאַכט אַ רייכטהום! דאָס איז אַ שאַנדע! “ האָב איך אויסגערופען מיט מער-דרום.

„אלואַ, הערר פראָפּעסאָר, מאָרגען גאַנץ פריה וועלען מיר אין דער בעגלייטונג פון אייערע קאַמעראַדען די פערל-פישערייען אין מאַנאָאר בע-“

זוכען. פיעלייכט וועלען מיר דאָרט אָנטרעפּען איינעם פון די אַרמע לייטע אונד זעהען ווי ער בעמיהט זיך ביי זיין שווערע אַרבייט. יא, נאָך אַ זאָך. — איהר האָט דאָך וואַהרשיינליך קיין מוראָ ניט פאַר די הייפּישען ?

„די הייפּישען בין איך ערשראָקען געוואָרען „נון, איך מוז אײך זאָרען, קאפיטאַן, אַז פאַרלויפּיג בין איך מיט די עזע ברוואים גאַנץ וועניג בעפריינדעט.“

„דאָס מאַכט ניט אויס“ האָט נעמא אַ שמייכלעל געטהון „מיט דער צייט וועט איהר זיך צו זיי צוגעוועהנען. איבריגענס זיינען מיר גוט בער וואַפענט אונד אויב עס זאָהל זיך מאַכען אין וועג אַ הייפּיש צו בעגענגען וועט עס זיין איין גאַנץ אינטערעסאַנטע יאַגד. אלזאָ צום וויערערזעהען, מאַרגען פריה.“

דער קאפיטאַן האָט זיך דאָס אזוי לייכט אויסגעשפּראַכען אונד איז אַרויסגעגאַנגען פון זאַלאָן. מיר איז אָבער געוואָרען זעהר פירכטערליך צו מוטש. אַ הייפּיש ! דאָס איז דאָך פיעל געפעהרליכער ווי צו געהען אויפ'ן יאַגד גענען אַ לייב, אָדער אַ טיגער. דאָרט וועניגסטענס געפינען מיר זיך אויף דער יבשה, אין אונזער אייגענעם עלעמענט, אָבער זיך שמעלען קעמפּפּען מיט אַ הייפּיש אין וואַסער, וואו די עזער שרעקליכער רויבער בעוועגט זיך גאַנץ פריי, וועהרענד מיר זיינען בעשווערט מיט די סקאַפּאַנדערס אונד די קופּערנע שיידען אויף די קעפּף, — אזא אונטערנעהמונג איז נאָך מעהר ווי געפעהרליך ! אַ קאַלטער שווייס האָט בעגאַסען מיין געזיכט. איך שמעל מיר פאַר אין געדאַנקען די אונגעהויערע מיילער פון די עזע רויבערישע פיש, בעזעצט מיט פיעלע רייהען שאַרפע ציינער, אַז זיי קענען אַ מענשען מיט איין ביס צומאָלען אונד איינשלינגען. איך פיהל שוין יעצט אזא ווייטאַג גראַדע ווי אַ הייפּיש וואָלט מיך בייסען. איך האָב זיך נור געטרייסט מיט דעם געדאַנקען אַז קאָנסייל וועט געוויס אין אזא שפּאַציערגאַנג ניט וועלען אַנטהייל נעהמען אונד דאָן וועל איך אויף האָבען איין אויסרייך זיך צו ענטשולדיגען. וואָס אַנבעטרעפט דעם קאַנאָדער ווייס איך גאַנץ גוט אַז ער וועט זיך אָנהאַפּען אָן אזא צופאַל, דען קעמפּפּען מיט הייפּישען איז פיר די עזען קעניג פון די האַרפּונער דאָס גרעסטע פּערגגינגען.

איך האָב געוואָלט צוריק נעהמען מיין בוך לעזען, אָבער איך בלעטער אומזיסט. צווישען די ציילען שטאַרצען מיר ענטגעגען די פירכטערליכע ציינער פון אַ הייפּיש. אין די עזען אויגענבליק זיינען קאָנסייל אונד ערוואַרד גאַנץ פּרעהליך צו מיר אַריינגעקומען.

„אויף מיין וואָרט, הערר פּראָפּעסאָר !“ האָט דער האַרפּונער אויסגערופען „דער קאפיטאַן נעמא — דער טייוועל זאָהל איהם נעהמען ! —

האָט אונז געמאַכט איין אויסגעצייכענטען פּאַרשלאָג. מאָרנען נאַנץ פּריה צו בעזוכען די פּרעכטיגע פּערל־פּישערייען פּון סײַלאָן.

„אונד זאָנסט האָט ער אייך נאָר ניט געזאָגט?“

„ניין, מײן הערר“ האָט ערואַרד געענטפּערט „אויסער דעם נור אז ער האָט שוין וועגען די זאך מיט אייך אָבגערעדט.“

„יא, יא, געוויס“ האָב איך האַלב צומישט געזאָגט „אונד ער האָט אייך פּיעלייכט דאַכיי אויפּמערקזאַם געמאַכט וועגען...“

„קיין זאך ניט, הערר פּראָפּעסאָר. איהר וועט דאָך געוויס מיטקומען, ניט וואָהר?“

„זעלבסטפּערשטענדליך, אָהן אַ צווייפּעל. איך זעה אז אייך געפּעלט עס זעהר גוט, אָבוואָהל איך גלויב אז עס איז פּיעלייכט געפּעהרליך—“

„געפּעהרליך? וואָס רעדט איהר, הערר אראַנאַס? פאַר וועמען האָט בען מיר זיך איבערהויפּט צו שרעקען אין מעער?“

אַריין געהען אין גענויערע ערקלעהרונגען איז מיר אונגעגליך, אום זיך ניט לעכערליך צו מאַכען. דער קאַפיטאַן האָט וואהרשיינליך וועגען די הויפּישען זיי ביידען ניט עראינערט אונד קאַנסילי'ן קומט עס אויפ'ן גע־דאַנקען ניט, אָבער ווי זאָהל איך אָנפאַנגען מיט איהם וועגען דעם צו ריידען? פּיעלייכט וועט דער הערר אזוי גוט זיין אונז ערקלעהרען עטוואָס גע־נויערעס וועגען די פּערלען־פּישעריי? „האָט מײן נייגעריגער דינענער אַ פּרעג געטהון.“

„יא, יא,“ האָט דער קאַנאַדיער בעשטעטיגט „איינער מען געהט אַ זאך זעהן שאַדעט ניט אַלעס ריכטיג צו וויסען. אַלזאָ וואָס איז אייגענטליך אַ פּערל?“

„מײן ליעבער ערואַרד“ האָב איך געזאָגט „ביי די פּאָעטען הייסט אַ פּערל אַ טרעהר פּון ים. ביי די פּרויען איז דאָס אַ ציערונג, וועלכע זיי טראָגן גען אויף פינגער, האַלז אונד אויערען. דער כעמיקער זאָגט אז אַ פּערל איז אַ צוזאַמענמישענעם פּון פּאַספּאָרוזיערע אונד קאָהלענזויערע זאַלצען מיט אַ ביסעל לײם, אונד ענדליך פיר דעם נאַטור פּאַרשער איז דאָס אַ קראַנק־האַפּטע אויסניסונג אין קערפּער פּון געוויסע אויסטערס, וואָס לעבען אין אַ שאַלע פּון צוויי דעקלאָך. דאָס זיינען געמליך אַזעלכע ברואים וואָס געהערען צו דעם מין מאַללוסקען אונד צווישען זיי געפינען זיך אַזעלכע וואָס גי־בען אַרויס פּערלמוטער פּון בלויען וואַלעטען, אָדער ווייסען קאָלאָר, מיט וועלכע די אינוועניגסטע זייט פּון זייער שאַללע איז אויסגעלייגט. אָבער די מאַללוסקע וואָס גיעבט אַרויס פּון זיך די בעסטע פּערלען איז די פּער־לען־אויסטער.“

„טרעפט עס אויך אז מען געפינט מעהרערע פערלען אין דעמזעלכען אויסטער ?“ האָט קאָנסייל געפרעגט.

„יא, קאָנסייל, די פערלען זיטצען אַ מאָהל פעסט צוגעקלעפט צו דעם פערלמוטער־דעקעל אונד אַ מאָהל געפינט מען זיי אין דעם קערפער פון דעם אויסטער. מען האָט ערצעהלט, אָבוואָהל איך גלויב עס ניט, אז איי־ניגע פון אזעלכע אויסטערס האָבען ענטהאַלטען אין זיך ביז הונדערט אונד פונפציג היי־פישען.“

„הא, הא, הא!“ האָט ערוואַרד זיך פערנאָנדער געלאַכט „הונדערט אונד פונפציג היי־פישען אין איין אויסטער, — דאָס איז אַ שעהנער שפּאַס, הער פּראָפּעסאָר !“

„הונדערט אונד פונפציג פערלען האָב איך געוואָלט זאָגען. איך ווייס ניט ווי אזוי האָבען מיר זיך דאָ היי־פישען אַריינגעפלאַנטערט.“
„אונד דער פּריוו פון די פערלען מוז נאַטירליך זיין נאָך זייער גרויס־קייט ?“ האָט קאָנסייל געפרעגט.

„ניט גראַדע די גרויס אַליין שפיעלט דאָ די הויפט ראַלע“ האָב איך ערווידערט „עס קומט נאָך אין בעטראַכט די פּאַרמע, ווי זי האָט זיך צו־פעליג אין דעם קערפער פון דעם אויסטער אויסגעגאַסען ; דער וואַסער פון איהר פאַרב אונד דער אַריענט פון די פערל, דאָס הייסט, ווי שטאַרק דער בליטצענדער גלאַנץ איז, וועלכע מאַכט איהר פיר דאָס אויג אזוי רייצענד. די שעהנסטע פון זיי רופט מען יונגע־פערלען, מען געפינט זיי נור אייני־ציגע אין דעם פלייש פון דעם אויסטער. דיעזע פערלען זיינען קלאָהר ווייס, מייסטענטהיילס דורכזיכטיג אונד זייער פאַרמע איז אַדער רונד, אַדער אזוי ווי אַ בירנע. די רונדע פערווענדעט מען אַרס־בענדער צו מאַכען אונד די בירנע־נעפֿפאַרמיגע נור אַלס ציערונג אַרום צו הענגען. די טהייערסטע פון זיי ווערען פערקויפט פער שטיק, וועהרענד די אַנדערע פערלען, וואָס מען געפינט אָנ־געקלעפט צו די אויסטערס־דעקלאַך פערקויפען זיי אויפֿן געוויכט אונד די גאַנץ אַרדינערע, וועלכע הייסען זאַמד־פערלען — זאָנאַר אויפֿן מאַס.“
„אונד גיעבט עס פון יענע איינצעלנע פערלען זעהר קאָסטבארע ?“ האָט קאָנסייל געפרעגט.

„געוויס. מען זאָגט אז דער רוימישער קייזער צעזאַר האָט געשאַנקען זיין ברויט אַ פערל וועלכע וואָלט נאָך די יעצטיגע געלד געווען ווערטא מעהר ווי צוואַנציג טויזענד פּראַנק.“

„איך האָב אויך פיר מיינ געוועזענע כּלח קאַטערינאַ טענדער“ ער־צעהלט ערוואַרד „געקויפט אַ פערלען האַלד־באַנד פיר איין דאַללאַר אונד אַ האַלב. די פערלען זיינען געווען פּראַכטפּאָל שעהן אונד ציעמליך גרויס.“
„נאַטירליך זיינען דאָס געווען נאָכגעמאַכטע גלאַז־פערלען“ האָט קאָנ־

סייל זיך אָבערופען „אונד וואַהרשיינליך גראַדע דאַרום האָט די קאָטערינאַ ניט געוואָלט מיט אייך הייראַטהען, מיסטער לענד.“

„אָבער איינער פון די טהייערסטע פערל אין דער גאַנצער וועלט איז דיעזע.“ האָב איך ערקלעהרט צייגענדיג אויף איינע פון דיעזע קאָסטבאַר קייטען וואָס ליגען אין גלאַז קאָסטען. „נאָך מיין מיינונג איז זי ווערטה ניט וועגינער ווי צוויי מיליאָן פראַנק.“

„פיעליכט וועט אונז מאַרגען אויך געלינגען אזא טהייערע פערל צו געפינען?“

„עס קען זעהר מעגליך זיין“ האָב איך בעשטעטיגט „אונד אין דער טהאַט ווען מיר זאָלען ברענגען נאָך אייראָפּאַ אַ פערל פון אייניגע מיליאָן נען ווערטה וואָלט עס וועניגסטענס געקענט דיענען אַלס בעווייז וועגען די ריכטיגקייט פון אונזער מערקווירדיגע רייזע. אָבער זאָגט מיר, עדוואַרד,“ האָב איך זיך צו איהם געווענדעט מיט אַ לייכטען טאָן „האָט איהר קיין מוראָ ניט פאַר די הייפישען?“

„איך זאָהל מוראָ האָבען?“ איז דער האַרפונער פערוואַנדערט גע- וואָרען „ווייסט איהר דען ניט אז איך האָב אין מיין לעבען שוין אייניגע צעהנדליגע שטיק פון דיעזע בעסטעס אויסגע'הרג'עט?“

„יא, אָבער דיעזעס מאַהל האַנדעלט זיך ניט אויף זיי צו וואַרפען די האַרפונע, זיטצענדיג אין שיפעל; יעצט וועט פיעליכט אויס קומען צו קעמפּפּען געגען זיי אין וואַסער.“

„געוויס!“ האָט עדוואַרד מיט פּערגניגען אויסגערופען „איך שטעל מיר שוין יעצט פאַר ווי דער הייפיש שטויסט זיך געגען אונז מיט זיין ברייטע מויל, אָבער ער איז איין אונגעשיקטע בעשעפעניס: ער מוז זיך פריהער אומדרעהען מיטען בויך אַרויף ווען ער וויל יעמאַנדען איינשלינגען אונד אין דעמזעלבען אויגענבליק זעמזן איך איהם אריין מיין האַרפונע. —“

„איהר זייט ווירקליך אַ בראַווער האַרפוניער, עדוואַרד,“ האָב איך ווי מעגליך רוהיג אויסגעשפּראַכען „אונד דו, קאָנסייל? וואָס זאָגסט דו צו דיעזע הייפישען?“

„ווען מיין הערר האָט איינגעשטימט דיעזען שפּאַציער גאַנג מיט צו מאַכען בין איך שוין אויך דאַרויף פּערטיג אונד האָב אויך קיין מוראָ ניט פאַר די הייפישען.“

3-טעם קאפיטעל.

אויף דער פערלען פישעריי.

עס איז נאכט געוואָרען אונד איך האָב זיך הינגעלייגט צו בעט זעהר אונרוהיג. די גאַנצע נאַכט האָט זיך מיר געפלאַנטערט וועגען אונגעהויער, שרעקליכע הייפישען אונד נאָך אַזעלכע פרוכטבאַרע זאַכען. דען פּאָלגענדען פרייהמאָרגען האָט דער סטוארט מיך אויפגעוועקט אום פיער אוהר. איך האָב זיך שנעל אָנגעקליידעט אונד אריינגעקומען אין זאַלץ, וואו קאפיטאַן נעמא האָט מיר שוין ערווארטעט. „וועלען מיר שוין יעצט געהען אונזער סקאַפּאַנדער-בעקליידונג אָנ-ציהען?“ האָב איך געפרעגט.

„נאָך ניט, הערר פּראָפּעסאָר. איך האָב ניט געוואָלט צו לאָזען דעם נאָטילום אַזוי נאָהענט צום ברעג אונד מיר געפינען זיך פּאַרלויפּיג אין מי-טען ים, ציעמליך ווייט פון מאנאאר קאַנאַל. מיר וועלען ביז צו דעם ריכ-טיגען פונקט צו פּאָהרען אויף אַ קליינע שיפעל, אין וועלכע עס געפינען זיך שוין אַלע נויטווענדיגע אפּפּאַראַטען אונטער'ן וואַססער זיך צו בעגעבען.“ אַלס איך בין אַזוי רעדענדיג מיט דעם קאפיטאַן אַרויס אויפ'ן פּלאַט פּאַרם זיינען שוין עדוואַרד אונד קאָנסיל דאָרט געווען. פינף מאַטראָזען זיי-נען געזעסען פּערטיג ביי'ן רודער אין די קליינע שיפעל, וואָס וואָהר שוין אַראָבגעלאָזען אונד בלוז צוגעבונדען צום נאָטילום מיט אַ שטריק.

עס איז נאָך געווען גאַנץ דונקעל. גרעסערע אונד קלענערע וואָלקענס ציהען זיך איבער'ן הימעל אונד פּערדעקען די בלייכע שטערען. דער ברעג זעהט זיך פון גאַנץ ווייט ווי אַ נעבעלהאַפּטער שטריק, וואָס ציהעט זיך פון זידען נאָך נאָרדען, צווישען דיעזען ברעג אונד די מאנאאר פליעסט דורך אַ מערר-קאַנאַל אונד אין זיינע וואַססערען געפינט זיך די פּערלען-פישעריי, אויף אַ שטרעקע פון מעהר ווי צוואַנציג מייל.

קאפיטאַן נעמא, איך אונד מיינע קאַמעראַדען זיינען געזעסען אין הינ-טערסטען טהייל פון שיפעל. דער שטייער-מאַן אונד זיינע פיער מאַטראָזען זיינען שוין אויף זייערע פּלעטצער. די שטריק וואַר אָבגעבונדען אונד דאָס שיפעל איז אָבגעפּאָהרען.

אַרום האַלב זעכס אוהר איז דער הימעל העללער געוואָרען פון די ערשטע מאָרגען-שטראַהלען אונד מיר האָבען געקענט דעם ברעג עטוואָס דיטליכער בעטראַכטען. פון איין זייט איז ער ציעמליך פּלאַך, וועהרענד ווייטער נאָך אָסטען ווירד ער עטוואָס העכער. צווישען אונד אונד דעם לאַנד

איז דער ים גאנץ לעער, קיין שיפעל, קיין שווימער איז יעצט ניט צו זעהן. דיעזע שטעלע, וואו עס רוישט צו א בעשטימטע צייט פון הונדערטע פערלעך פישער אונד אנדערע פערזאנען, איז יעצט גאנץ איינזאם אונד לעער, דען מיר זיינען געקומען מיט א מאָנאַט צו פריה, ווי קאָפיטאַן נעמא ערקלעהרט. אין א קורצע צייט איז באלד געוואָרען העללעך טאָג, דען אין דיעזע עקוואַטאָריגענדערען גיעבט עס פאסט גאָר קיין פאַר־טאָג אונד קיין פאַר־נאַכט. יעצט זעה איך דייטליך דאָס לאַנד; די בוימער אין פערשיעדענע ערטער אַרום ברעג. אונזער שיפעל איז געקומען ניט ווייט פון דער אינזעל מאנאאר; דער קאָפיטאַן איז אויפגעשטאַנען אונד אויף זיין בעפעהל האָט מען אַראָפּ געלאָזען דעם אַנסער. דאָ איז דער העכסטער גרונד פון די פעל־ען־גענענד, זאָ דאָס דער ים איז אין דיעזע שטעללעך ניט מעהר ווי איין עלל טיעף.

„יעצט זיינען מיר אויף אַרט אונד שטעללע, הערד אראנאקס“ האָט נעמא זיך צו מיר געווענדעט „איהר זעהט דאָרט יענעם קליינעם האַפּמען? דאָס איז דער פלאַטץ וואו מיט א מאָנאַט שפעטער וועלען זיך הונדערטע שיפלאך פערזאמלען, אום די פערלעך־פישעריי צו בעטרייבען. יעצט וועלען מיר די סקאפאָנדרע־בעקליידונג אָנציהען אונד אונזער שפאַציער־גאַנג אָנ־פאַנגען.“

איך האָב דארויף גאָר ניט געענטפערט, קוקענדיג אויף די פערדעכטיג גע וועללען, אונטער וועלכען נאָך מיין מיינונג מוזען זיין פערבאָרגען די שרעקליכסטע אונגעהויער, מיט די הילפע פון די מאַטראָזען וואָרען איך אונד מיינע קאמעראַדען באלד אָנגעקליידעט. איך בעמערק אָבער אז דיעזעס מאָהל האָבען מיר קיין בעלייכטונגס־אַפּפאַראַטען.

„דאָס איז יעצט גאָר ניט נויטהיג.“ האָט דער קאָפיטאַן אויף מיין פראַך גע ערקלעהרט „אין קיין גרויסען טיעפנים וועט אונז ניט אויסקומען אַראָפּ צו שטייגען. די ערטער זיינען איבעראַל פלאַך אונד דאָס ליכט פון די זונען־שטראַהלען איז פאָלקאָמען גענוג. אויסערדעם איז אין דיעזע וואסער־רען עטוואָס ריזיקאָליש מיט צו נעהמען איין עלעקטרישע בעלייכטונג, וועל־כע קען צו ציהען די געפעהרליכע בעשעפניסען, וואָס געפינען זיך אין דיע־זע ערטער.“

„אונד אונזערע געוועהר, אונזערע וואַפּען?“

„צו וואָס דאַרפען מיר געוועהר?“ האָט נעמא ערווידערט „מיר נעהען דאָך ניט אויף־דער יאָגד שיעסען טהיערע. אום זיך צו פערטהיידדיגען זיי־נען גענוג דיעזע קליינען, וועלכע יעדער פון אונז נעהמט מיט. שמעקט אייע־רען אַריין אונטערן גאַרטעל!“

באלד נאך דעם האָבען אונזערע קעפּף געשמעקט אין די קופּערנע שייד-
דען אונד יעדער ווייטערער געשפרעך וואר שוין אונמעגליך.
איך גיב אַ בליק אויף מיינע קאמעראַדען, זיי זיינען אויך אָנגעקליי-
דעט אונד בעוואַפּענט מיט דיזעלבע ברייטע מעססערס, נור ערוואַרד לענד
האלט נאָך דאָזי אין האַנד אַ גרויסע האַרפּונע, וועלכע ער האָט פּון נאָר
טילוס מיטגענומען.

מיר זיינען דאָן אין דער בעגלייטונג פּון קאַפיטאַן ארויס פּון שיפּעל
אונד געבליעבען שטעהן אויף אַ זאַמדיגען גרונד, וועלכער וואר נור אָנ-
דערטהאַלב עללען אונטער'ן וואַסער. נעמא האָט אונז אַ וואונק געגעבען
מיט'ן האַנד איהם נאָך צו פּאָלגען אונד באלד זיינען מיר אַרונטער טיעפּער,
ביז איבער'ן קאַפּף אין וואַסער.

מערקווירדיג גראדע יעצט איז דאָס געפיהל פּון מוראָ אזוי ווי מיט
אַ צויבער-קראַפט פּון מיינע געדאַנקען פּערשוואַונדען. צו מיינ ערשטויגען
בין איך גאַנץ רוהיג געוואַרען. עס איז מיר זעהר לייכט זיך דאָ צו בעוועגען
אונד דאָס אליין גיעבט מיר מעהר מוטע מיינע קרעפטען צו פּערטרויען, ווער
רענד די סצענעס וואָס שטעלען זיך דאָ פּאַר וועקען אויף מיינ איינבילדונגס-
קראַפט.

די זונען-שטראַהלען ברעכען זיך גאַנץ העלל אונטער'ן וואַסער, זאָ
דאָס עס איז מעגליך פּון ווייטען דעם קלענסטען געגענטשאַנד צו דערקענען.
נאָכדעם ווי מיר זיינען אונגעפּעהר צעהן מינוטען געגאַנגען מיט אַ פּלאַכען
באַרג אַראָפּ זיינען מיר יעצט געקומען אין אַ טיעפּנים פּון איבער זעקס
עללען אונד דאָ איז דער באַדען איבעראַל געווען גאַנץ גלייך.

פּון אונטער אונזערע פּיס זיינען אזוי ווי די זומפּ-פּויגלאַך אַרויסגע-
פּלויגען מאַסען פּון מערקווירדיגע פּיש אונד קליינע מעער-שלאַנגען. די
אויפּשטייגענדע זונן בעלייכטעט אימער שטאַרקער די וואַסערען. דער
באַדען האָט ביסלעכווייז זיך געענדערט; אַנשטאַרט דעם זאַמדיגען גרונד
בעטרעטען מיר יעצט אַ זאָרט וועג, וואָס איז פּון ביידע זייטען אָבענגער-
נעצט מיט פעלזען, וועלכע זיינען בערעקט אזוי ווי מיט אַ טעפּיד פּון מאַל-
לוסקען אונד לעבענדיגע טהיער-פּפּלאַנצונגען. איבער זיי לויפען אַרום מאַס-
סען פּון פּערשיעדענע העסליכע אינזעקטען. אויף דיזענען אופּן האָב איך איי-
ניגע מאַהל בעגעגענט דעם געוויסען ריעזען-קרעבס, וואָס געפינט זיך אין ים,
וועלכען דער גרויסער נאַטור-פּאַרשער דאַרוויין האָט בעשריעבען. דיזער איז
זעקס פּרעסט זעהר גערען קאַקאָס-ניסס, אונד אום זיין לעבלינגס-שפּייזע צו
בעקומען קלעמערט ער אַרויף אויף אַ בוים, וואָס וואַקסט ביי'ן ברעג, אונד
וואַרפט אַרונטער די ניסס, וועלכע צוברעכען זיך פּאַלענדיג, זאָ דאָס ער קען
די שאַלע מיט זיין שנאָבעל עסענען.

א שמונדע שפעטער זיינען מיר ענדליך געקומען צו די שטעלע וואו עס געפינט זיך די פערל־מושעלען, פון וועלכען עס ווירד יעדעס יאָהר אַ מיליאָנען־דייכטהום אַרויסגענומען. די שיסעלאַך פון די מושעלען זיינען רונד, דיק, בעדעקט מיט פיעלע קנייטשען אונד שטאַרק בעפעסטיגט איי־נע צו די אַנדערע. די אויסטערס געפינען זיך אין די שאלען. אַנדערע פון זיי, נעמליך די שאלען פון די יונגע אויסטערס, זיינען עטוואָס גלאַטער אונד בעדעקט מיט גרינע שטרייפען. קאָפיטאַן נעמא צייגט מיר מיט'ן האַנד אויף דיעזע אונענדליכע אוצרות וואָס וואַלגערען זיך דאָ אַרום. ערואַרד אונד קאָנסייל קלייבען זיך אויס די שעהנסטע מאָלאָוסקען אונד פיללען אָן זיי־ערע נעטצלעך, וועלכע זיי האָבען מיטגענומען.

לאַנג זיינען מיר דעננאָך ניט געבליעבען שטעהען אויף איין אָרט. מיר פּאָלגען נאָך דעם קאָפיטאַן נעמא, וועלכער געהט אימער ווייטער, וואַהר־שיינליך צו אַ געוויסען ציעל. דער באַדען איז ביסלעכווייז וויעדער געוואָר־רען העכער, זאָ דאָס איך האָב געקענט אַרויסשטעקען די האַנד איבער דעם שפּיעגעל פון מעער. נאכהער זיינען מיר וויעדער אַרונטער אין אַ נידעריגען אָרט, וואו מיר זעהען געגען זיך הויכע שפיטציג פעלזען, אונד פון זייערע שפּאַלטען זיינען אויף אונז אויסגעשטאַרצט די בליקען פון אונגעהויערע איי־זעקטען.

אין דיעזען מאָמענט האָט זיך געעפענט פאַר אונזערע אויגען אַ גרוי־סע הייל, וועלכע די נאַטור אַליין האָט קונסטפּאָל אויסגעבויט פון פעלזען, וואָס זיינען בעדעקט מיט די שעהנסטע ים־בלומען. איך גלויב אָנפאַנגס אז אינוועניג איז גאַנץ דונקעל דען די זונען־שטראַהלען קענען אַהין ניט אַרייַן־קומען.

קאָפיטאַן נעמא איז אַריין אין דיעזע הייל אונד מיר נאָך איהם. ביס־לעכווייז האָבען מיינע אויגען זיך אזוי איינגעוואָהנט צו דיעזע דונקעלהייט אז עס איז מיר שוין מעגליך די אַרומיגע געגענשטאַנדען גענויער צו בעטראַכ־טען. מיר געפינען זיך אין אַ געוועלב, וואָס איז געשטיצט אויף זיילען, וועלכע די נאַטור אַליין האָט אויף געשטעלט. זייער אַרכיטעקטור איז דענ־נאָך געווען גראַדע אזוי שעהן ווי זיי וואַלטען געווען אויפגעבויט פון די גרעסטע קינסטלער.

נאָך אַ לענגערען גאַנג, וואָס האָט זיך געצויגען אימער העכער, זיי־נען מיר אַריינגעקומען אין אַ גרויסע רונדע שאַכט. דער קאָפיטאַן האָט זיך אָבגעשטעלט אונד געוויזען מיט'ן האַנד אויף אַ געגענשטאַנד וועלכען איך האָט אָנפאַנגס גאָר ניט בעמערקט. דאָס וואַר אַ ריעזען־אויסטער, מעהר ווי צוויי עללען די גרויס. דאָ לעגט זי בעפעסטיגט אויף אַ גראַניט פּלאַטע אונד ענטוויקעלט זיך אין דיעזער פערבאָרגענהייט, אָבגעזונדערט אין דעם

רוהיגען וואסער פון הייל. נאָך מיין רעכענונג מוז דיעזע מערקווירדיגע אויס-
טער וועגען ביו זעקס הונדערט פונט.

ווי איך פערשטעה איז קאפיטאן נעמא שוין ניט דעם ערשטען מאָהל
אין דיעזע פערבאָרגענע הייל אונד וואהרשיינליך האָט ער אונז געפיהרט
אום דיעזע וואונדערבארע אויסטער צו צייגען. איהרע ביידע דעקלאַך זיי-
נען גראַדע יעצט געווען עטוואָס געעפענט. דער קאפיטאן איז צוגעגאנגען
אונד אַריינגעשטעקט צווישען זיין ברייטען מעססער, אום דאָס טהיער זאָהל
זיי ניט קענען צוזאמען שליעסען. דאן האָט ער אויפגעהויבען די דיקע אומד-
הילונג פון איהר הויט, מיט וועלכע זי וואר בעדעקט ווי מיט אַ ברייטען מאַנ-
טעל, אונד איך האָב מיט ערשטוינען דערזעהען אַז דאָ, צווישען די בלע-
טער פון איהר קערפער, ליעגט פריי אַ פערל וואָס איז אַזוי גרויס ווי אַ קאָ-
קאָסניוסס. די עכט רונדע פאָרם פון דיעזע פערל, איהר פאָלקאָמענע קלאָהר-
הייט אונד דער וואונדערבארער גלאַנץ פון איהר וואססער שטייגט איבער
די שעהנסטע פערלען וואָס די וועלט האָט ביו יעצט געזעהען. נאָך מיין אָב-
שאַטצונג איז זי ווערטה ניט וועניגער ווי צעהן מיליאָן פראַנק.

אין די גרעסטע נייגעריגקייט האָב איך אויסגעשטעקט די האנד אום
דיעזע מערקווירדיגקייט דער נאטור אָנצוריהרען אונד נעהענטער צו בע-
טראַכטען אָבער קאפיטאן נעמא האָט מיך צוריק געהאלטען אונד שנעל
אַרויסגעצויגען זיין מעססער, דאן האָבען ביידע דעקלאַך זיך באַלד צוזאמען
געשלאָסען.

יעצט פערשטעה איך וואָס דער קאפיטאן בעזוועקט דאָמיט. ער וויל
אַז דיעזע פערל, ליעגענדיג אין קערפער פון טהיער, זאָהל נאָך מעהר וואַס-
סען, ביז ער וועט עס אַ מאָהל צונעהמען, אום דאָמיט זיין מוזעאום צו
פערציערען. עס קען זעהר מעגליך זיין אַז ער ווענדעט אָן אויסער דעם גע-
וויסען מיטעל, וואָס ווירד געברויכט אין כינאַ אונד אינדיען ; עס בעשטעהט
דאָרין, אַז מען לעגט אַריין אין די דעקלאַך אַ שטיקעל גלאַז, אָדער אירגענד
וועלכען מעטאל. די אויסטער ווערד דאָרדך אויפגערייצט אונד גיעסט אַרויס
פון זיך נאָך מעהר פערלמוטער־שטאָף פון וועלכע די פערל אין איהר קער-
פער וואַקסט שנעללעך אונד שעהנער.

קאפיטאן נעמא האָט ענדליך פערלאָזען די הייל. מיר זיינען אַרויס צו-
ריק אין די קלאָהרע וואססערען פון דעם קאנאַל אונד אין פערלויה פון צעהן
מינוטען זיינען מיר דורכגעגאנגען איין עטוואָס טיעפערע טהאַל. איך האָב
צו דיעזער צייט שוין אין גאַנצען פערגעסען מיין פריהערדיגע אַנגסט ווע-
גען די געפאָהרען וואָס מיין פאַנטאַזיע האָט מיר אַזוי איבערטריבען.
פלוצלונג איז קאפיטאן נעמא געבליעבען שטעהען אונד געגעבען אַ וואונק
איך זאָהל נעבען איהם זיך איינבויען צום באַדען, צייגענדיג מיטן האַנד

אויף א פונקט, אויף וועלכען איך האָב יעצט אויפּמערקזאָם אַ קוק געגעבען. ניט ווייט פון אונז דערזעה איך אויפ'ן גרונד אַ לאַנגען שאַטען. דעם ערשטען מאָמענט בין איך זעהר דערשראָקען געוואָרען, גלויבענדיג אז אַ הייפּיש וועט אונז באַלד בעפאַלען; אָבער באַלד האָב איך זיך אַרום געזעהען מיין טעות, אַז דיעזעס מאַהל האָבען מיר צו טהון ניט מיט איין אונגעהויער פון מער.

דאָס וואָר איין מענש, איין אייפאַכער, ארמער אינדיער, וועלכער האָט אין דיעזע שטעלע זיין קליין שיפעל פּעראַנקערט. איך בעטראַכט ווי ער לאָזט זיך אַראָפּ אין וואַסער, זיך צוהאַלטענדיג מיט די פּיס אָן אַ לאַנג גען שטיין וואָס הענגט צוגעבונדען אויף אַ שטריק פון זיין שיפעל. דער אינדישער פּישער פּערבלייבט אונטער'ן וואַסער ניט מעהר ווי דרייסיג סע־קונדען, כאַפּט שנעל צוזאַמען אַ זאַק אירגענד וועלכע מושעלען עס פאַללען איהם אַריין אין האַנד אונד שפּרינגט אַריין צוריק אין זיין שיפעל.

אונז האָט דער מאַן ניט געזעהען. איך אונד קאַפיטאַן נעמא זיינען געשטאַנען הינטער אַ פעלזען, אונד דעם ארמען קערל האָט נאַטירליך גאָר ניט געקענט קומען אויפ'ן זינען אז דאָ, אונטער'ן וואַסער זאָלען זיך קענען געפינען מענשען, וועלכע שטעהען גאַנץ רוהיג אונד בעטראַכטען יעדע פון זיינע בעוועגונגען.

אייניגע מאַהל האָט שוין דער אינדיער זיין אַרבייט געמאַכט. עס איז איהם ניט מעגליך געווען מעהר ווי אַ רוצענד מושעלען יעדעס מאַהל צו בעקומען דען מייסטענסהיילס ליענען זיי צוגעפּעסטיגט צום פעלזען, פון וועלכען מען מוז זיי אָברייסען. דעננאָך איז זעהר זעלטען צו בעקומען אזעלכע וואָס ענטהאַלטען אין זיך דעם קלענסטען פּערל. דער ארמער פּישער איז גע־צוואונגען זיין לעבען צו ריזיקירען ביז עס געלינגט איהם אויף דיעזען אופן עטוואָס צו פּערדיענען.

מיר איז געווען זעהר אינטערעסאַנט דיעזע סצענע צו בעטראַכטען אונד אַ רעכטע צייט בין איך אזוי געשטאַנען קוקענדיג אויף דעם אינדיער'ס בעשעפּטיגונג, אַלס מיט איין מאַהל דערזעה איך אז ער שפּרינגט אויף פון גרונד, אויף וועלכען ער האָט זיך עבען יעצט אַראָפּ געלאָזען, אונד מיט דעם גרעסטען ענטזעצען קלעמערט ער צוריק אין זיין שיפעל.

איך האָב באַלד אויך דערקענט די אורזאַכע פון זיין שרעק. אַ ריע־זענהאַפּטער שאַטען האָט זיך בעוויזען איבער דעם אונגליקליכען פּישער. שנעל ווי אַ בליטץ איז צוגעשוואַומען אַ מעכטיגער הייפּיש; זיינע אויגען ברענען ווי פייער אונד זיין שרעקליכער מויל איז ווייט געעפענט. פון גרויס ענטזעצען בין איך ניט אימשטאַנד געווען זיך פון אָרט צו ריהרען. איך זעה ווי דער מאַן דרעהט זיך אַרויס פון אונטער דעם רויכ־טהירעס מויל,

אָבער דער הייפיש דערלאַנגט איהם אַ זעמץ אין ברוסט מיט זיין מעכטיגען עק אונד דער אונגליקליכער פּאַלט צום באַדען.

די גאַנצע סצענע האָט קוים אייניגע מינוטען געדויערט. דער הייפיש דרעהט זיך אום אויפ'ן רוקען אונד איז שוין פּערטיג זיין אָפּפּער איינצור' שליונגען, אַלס קאַפּיטאַן נעמא, וועלכער איז נעבען מיר געלעגען, האָט זיך פּלוצלונג אַ שטעהל געטהון. האַלטענדיג דעם ברייטען מעסער אין האַנד לויפט ער שנעל געגען דעם אונגעהויער, אום מיט איהם צו קעמפּען.

אין דיעזען אויגענבליק ווי דער הייפיש האָט שוין אויסגעשטעלט זיין מויל אויף דעם אונגליקליכען פישער דערזעהעט ער זיין נייעם גענגער. ער דרעהט זיך שנעל צוריק אויפ'ן בויד און פליהט צו איהם. דער קאַפּיטאַן שטעהט אויף זיין אָרט, ערוואַרטענדיג מיט אַ וואונדערבארע קאַלטבליטיג' קייט דאָס פירכטערליכע טהיער, אונד אַלס דיעזע איז צו איהם צוגעשטירצט זעצט ער איהם אריין זעהר נעשיקט זיין ברייטען מעסער אין בויד. אָבער דאַמיט איז נאָך גאָר ניט אויפגעטהון. דער קאַמפּף פאַנגט זיך נור יעצט אָן, דען דיעזע אונגעהויער קען קיין וואונד גאָר ניט שאַדען ביז מען טרעפט איהם גראַדע אין ברוסט. דער הייפיש איז געקומען נאָך אין אַ גרעסערע וואוטה; דאָס בלוט גיעסט זיך ווי שטראָמען פון זיינע וואונדען; וואָ דאָס אַרום איהם איז דאָס גאַנצע וואַסער פּערדונקעלט געוואָרען.

איך קען קוים בעמערקען ווי דער העלדענמוטהיגער קאַפּיטאַן האַלט זיך מיט זיין אייזערנע פּויסט אין איינעם פון דעם רויב־פּיש פּלוס־פּעדערען אונד שטעכט איהם יעדען אויגענבליק מיט'ן מעסער, אָבער עס געלינגט איהם ניט דעם ריכטיגען טויטליכען שטויס איהם צו געבען. דער הייפיש צאָ פּעלט זיך מיט אַזא געוואַלט אז דאָס גאַנצע וואַסער קאָכט אַרום איהם.

אַזוי ווי אַ פּערשטיינערטער שטעה איך אונד קוק מיט פּערשטערטע בליקען אויף דיעזען פּרוכטבארען קאַמפּף. ענדליך איז דער קאַפּיטאַן גע־ פאַלען צו באַדען אונד דער הייפיש דריקט איהם צו מיט די גאַנצע מאַססע פון זיין קערפּער. דער אונגעהויער עפּפענט זיין ברייטע מויל, נאָך איין אויגענבליק אונד מען דאַרף ערוואַרטען אַז נעמא וועט זיין פּערשלונגען, אָבער שנעל ווי אַ בליטץ שטירצט יעצט צו דער קאַנאַדיער, מיט זיין גרויסע האַר־ פונע אין האַנד.

ערוואַרד לענד האָט מיט דעם ערשטען שטויס זיין ציעל ריכטיג געטראָג־ פּען, דעם אונגעהויער'ס ברוסט איז דורכגעשטאָכען. אייניגע מאָהל גיעבט זיך זיין גרויסער קערפּער אַזא צאַפּעל אַז קאָנסייל, וועלכער איז אויף דאָ גיט ווייט געשטאַנען פאַלט צו דער ערד.

קאַפּיטאַן נעמא איז אונטערדעסען אויפגעשטאַנען, גאַנץ מונטער אונד אונכעשעריגט. ער געהט גראַדע צו צום אינדישען פישער, שניידט שנעל אָב

די שטריק אין וועלכע זיינע פים זיינען פערפלאַנטערט געוואָרען ביי'ן שטיין אונד גיעבט איהם אַ שטאַרקען בריק אז ער איז באַלד אַרויף צו ריק אויף די אויבער-פלאַכקייט פון מער. באַלד וואָר אויף נעמא בעמיהט דעם אונגליקליכען צו דערמינטערען, דען אָבוואַהל ער איז ניט לאַנג גע- בליעבען אונטער'ן וואַסער דען נאָך גיעבט ער יעצט קיין צייכען פון לעבען. מען קען גלויבען אז ער איז טויט פון דעם שטאַרקען קלאַפּ וואָס דער הייפּיש האָט איהם דערלאַנגט מיט זיין עק אין ברוסט. קאָנסייל איז אויף דעם קאַפּיטאַן געקומען צו הילף אונד באַלד איז געלונגען דעם אָהנמעכ- טיגען פּישער צו רעטען. עס איז געווען אַ שפּאַס צו זעהן מיט וואָס פּיר איין ערשטוינען אונד שרעק דער אָרמער האָט אַ קוק געגעבען אויף די פיער גרויסע קופערנע קעפּ וואָס זיינען איבער איהם איינגעבויען.

מען קען זיך נאָך פאַרשטעלען דעם אינדיער'ס איבערראַשונג אַלס קאַפּיטאַן נעמא האָט ארויסגענומען פון זיין טאַש אַ זעקעל פולל מיט די שעהנסטע פערל אונד איהם איבערגעגעבען. אין זיינע צומישטע בליקען איז לייכט צו דערקענען אז ער נעהמט אונז אַן פיר אירגענד וועלכע וועזען פון איין אַנדער וועלט, וואָס זיינען געקומען זיין לעבען צו רעטען אונד איהם צו בעגליקען אויף דעם קאַפּיטאַן'ס צייכען האָבען מיר זיך צוריק געצויגען אין וואַסער אונד אַ האַלבע שטונדע שפעטער זיינען מיר אָנגעקומען צו די שטעלע וואו אונזער שיפעל איז געלעגען ביי'ן אַנקער.

זאבאלד ווי מיר זיינען אין שיפעל אַריינגעשטויגען אונד אַראָפּ גע- נומען אונזער סקאַפּאַנדער-בעקליידונג האָט דער קאַפּיטאַן זיך געווענדעט צום קאַנאָדיער.

„מיין בעסטען דאַנק, מיסטער לענד!“ האָט ער אויסגעשפּראַכען.
„איך האָב נור געטהון מיין פּפליכט“ וואר ערואַרדרס קורצע אַנטוואָרט.
אַ בלייכער שמייכעל האָט זיך בעוויזען אויפ'ן קאַפּיטאַן'ס ליפּפען אונד דאָן האָט ער געהייסען פּאָהרען צוריק צום נאַטיילוס.

דאָס שיפעל איז שנעל געפּלויגען איבער די וועללען. אין אייניגע מינוטען שפעטער זיינען מיר פּערביי געפּאָהרען די שטעלע וואו דער טויר טער קערפּער פון דעם הייפּיש איז אַרום געשוואומען אויפ'ן וואַסער. נאָך די שוואַרצע פּאַרב פון זיין פּלוס-דערען דערקען איך אז ער איז איינער פון די פּרוכטבאַרסטע זאָרטען רויב-פּיש וואָס בעוואַהנען דעם אינדישען אָקעאַן. זיין קערפּער איז איבער פינף אונד צוואַנציג פּוס לאַנג, אָבער זיין גרויסער קאָפּ פּערנעהמט אַ דרייען טהייל פון זיין קערפּער אונד דער אָפּפענער מויל מיט די פּיעלע רייהען שאַרפע ציינער איז ווירק- ליך אַ שרעק אַ קוק צו געבען.

צו דערזעלבער צייט האָבען זיך שוין בעוויזען ביי אַ דיצענד פון די-

זעלכע רויבערישע ברואים אונד זיך ניט קיממערנידיג וועגען אונזער שי-פעל זיינען זיי בעפאלען פרעסען זייער טויטען קאמערעד, זיך רייסעני-דיג איבער די שטיקער פון זיין קערפער.

אום האַלב גיין אהר זיינען מיר שוין געווען צוריק אויפ'ן נאָטילום. מיר איז ביי דיעזע בעגעבענהייטען זעהר וואונדערבאר געווען צו זעהן דעם קאָפיטאַן'ס העלדענמוטה, אָבער נאָך מעהר וואָר איך ערשטוינט אַז ער, וועלכער פּערהאַסט אַזוי דאָס גאַנצע מענשליכע געשלעכט, זאָהל דעננאָך וועלען זיין לעבען אָפּפּערען פיר איין אונבעקאַנטן פּישער. דאָס בעווייזט מיר אַ דיעזער מערקווירדיגער מאַן איז דעננאָך ניט אים שטאַנד געווען אויס צו לעשען אין זיין הערצען אַלע בעסערע, ערעלערע געפּיהלען. אַלס איך האָב זיך צו איהם געווענדעט מיט דיעזע בעמערקונג, האָט ער מיר געענטפּערט:

„דיעזער אינדיער, הערר פּראָפּעסאָר, איז איינער פון די אונטערדריקטע. ער וואָהנט אין אַזאַ לאַנד אויף וועלכען דעספּאָטען האָבען זייער שווער רען יאָך אַרויף געלעגט. איך בין אויך איינער פון זיי אונד ביז צו מיין לעצטע מינוט וועט מיין הערץ צו זיי געהערען.“

דער קאָפיטאַן האָט דיעזע ווערטער מיט גרויס ריהרונג אויסגעשפּראַך-כען.

4-טעם קאָפיטעל.

דער רויטהער ים.

דעם 29טען יאנואר איז די אינוועל סיילאָן פּערשוואונדען פון אונד-זערע בליקען. דער נאָטילום פּאַהרט מיט אַ קראַפט פון צוואַנציג מייל אַ שטונדע אונד בעוועגט זיך פּאַרויכטיג צווישען פּערשיעדענע קאַנאַלען. זייט אונזער אָברייזע פון יאפּאַנישען מעער האָבען מיר שוין געמאַכט איבער זעכצעהן טויזענד מייל.

דעם פּאָלגענדען טאָג, אַלס דער נאָטילום איז ווידער אויפגעשטויגען צו די אויבערפלאַכקייט פון מעער, איז שוין קיין לאַנד ווייט אַרום ניט געווען צו זעהען. די ריכטונג פון אונזער פּאַהרען געהט יעצט גראַדע נאָך דעם מעער אָמאַן, וועלכער געפינט זיך צווישען אַראַביען אונד דעם אינדישען האַלבאינזעל. פון דאַנען אָן איז אָבער ניט מעגליך ווייטער צו פּאַהרען. וואוהין פיהרט אונד אייגענטליך דער קאָפיטאַן נעמא ? דיעזע פּראַ-

גע האָבען מיר זיך אלע געשטעלט, אָבער דער קאָנאָדירער איז צוגעשטאַנען צו מיר איך זאָהל איהם דאַרויף אַ ריכטיגע אַנטוואָרט געבען.

„ווי איהר ווייסט זאָנט ער דאָביי צו מיר האָט דער פּערוזשער קאַץ נאַל קיין אויסגאַנג ניט ; אויב מיר זאָהלען אַהין אַריין פּאַהרען וועלען מיר דאָך שליעסליך מוזען צוריק קעהרען.“

„זעהר מעגליך“ האָב איך דאַרויף געזאָגט „אָבער פון דעם פּערוזישען גאַלף קען דער נאַטילוס דורך די וואַסער־שטראַסע פון באַבעל־מאַנדעב אַריין קומען אין רויטהען מעער.“

„איך דאַרף אייך דאָך ניט לעהרנען,“ מיין הערר „האָט עדוואַרד ער־וועדערט „אַז דער רויטהער מעער זעלבסט איז דאָך אויף פון אלע זייטען אַבגעשלאָסען, דען דער זוער־קאַנאַל איז דאָך נאָך ניט דורכגעבראַכען אונד יעדענפאַלס וואָלט אַזא געהיימיספּאַלע שיף ווי דער נאַטילוס זיך ניט דאַרפּען אונטערשטעהען דורכצופאַהרען אַזא קאַנאַל, וואו דער דורכגאַנג איז אַבגעשלאָסען אונד יעדע שיף וואָס וויל דורכפאַהרען מוז פּריהער בעווייזען איהרע געוויסע רעכטמעסיגקייט.“

„איך גלויב אָבער“ האָב איך געענטפּערט „אַז דער נאַטילוס וועט נור בעזוכען די מערקווירדיגסטע געגענדען פון אַראַביען אונד געפיטען ; דאַן קען ער דורך דעם קאַנאַל פון מאָזאַמביק זיך בעגעבען צוריק אין אינדישען אַקעאַן ; אָדער פאַרביי דעם קאַפּ דער „גוטען האָפּנונג“ אין אַטלאַנטישען מעער. אין אַלגעמיין, פּריינד עדוואַרד, זעה איך אַז דיזעזע אונטערוואַסער־דיגע רייזע איז אייך ניט זעהר אַנגענעהם ; איהר זייט גאַנץ גלייכגילטיג צו די אלע וואונדער וואָס מען זעהט אונטער'ן מעער. איך, פון מיינער זייט, בין זעהר צופריעדען דורך צו מאַכען אַזא רייזע וואָס קיין מענש אין דער וועלט האָט דאַצו קיין מעגליכקייט ניט געהאַט.“

„ווייסט איהר אָבער, הערר אַראַנאַקס, אַז מיר געפינען זיך שוין ביי־נאָהע דריי מאָנאַטען אַלס געפּאַנגענע אויף דעם נאַטילוס ?“

„ניין, עדוואַרד ; דען איך צעהל ניט די טעג אונד די שטונדען.“

„אָבער וואָס וועט פון אונז דאָ ווערען דער סוף ?“

„דאָס וועט די צייט ווייזען, איבריגענס קענען מיר דאָך מיט אונזער קלעהרען די זאָך ניט ענדערען, ווען איהר וואָלט געקומען צו מיר, מיין גוטער עדוואַרד, אונד געזאָגט : „דאָ איז אַ מיטעל צו אַנטלויפּען“ דאַן וואָלטען מיר וועגען דעם רעדען ; יעצט איז אָבער גלייכער מיר זאָהלען פּאַר־לויפּיג געניעסען דעם פּערגניגען פון דיזעזער רייזע אונד נאָר ניט טראַכטען וועגען דער צוקונפּט.“

עדוואַרד האָט ניט געהאַט וואָס צו ענטפּערען אונד געזאָגט דאַרויף נור

אז ער קען ניט בענרייפן וואס פיר א פערנגיגען מען קען האָבען צו בליי-
בען אין געפאָנגענשאַפט.

פיער טעג לאַנג, ביז צום דריטען פעברואַר, איז דער נאַטילום גע-
שוואומען אין דעם מעער פון אַמאָן, אין פערשיעדענע טיעפניסען. ענד-
ליך, אַרויס פאָהרענדיג פון דיעזען מעער האָבען מיר אויף א קורצע צייט
בעקומען צו זעהן מאַסקאטא, די גרעסטע שטאָרט פון לאַנד אַמאָן, עס
איז געווען צו בעוואונדערען איהר מערקווירדיגעס אויסזעהען, איהרע ווייסע
הייזער צווישען די שוואַרצע פעלזען, די רונדע קופעל פון מאָשעען (מאָהאַ-
מעדאַנישע קירכען) די שלאַנקע שפיטצען פון זייערע מינאַרעטען אונד
די טעראַסען צווישען דעם פרישען גרינס. ליידער האָט אָבער דיעזע שעה
נע בעטראַכטונג ניט געדויערט, דען באַלד איז דער נאַטילום אַרונטער אין
די וועללען פון דיעזע געגענדען.

פון דאַנען איז אונזער שיף געפאָהרען נור ביי א זעקס מייל ווייט פון
די אַראַבישע ברעגעס, דעם פאָלגענדען טאָג האָבען מיר דערזעהען די
שטאָרט אַדען, וועלכע געפינט זיך אויף א באַרג וואָס שטעהט אין מעער
אונד איז פערבונדען מיט'ן לאַנד נור דורך איין ענגען פאַסס. ענגלאַנד בע-
הערשט יעצט דיעזע נאַטירליכע פעסטונג, צייט דעם יאָהר 1839. אין
די פאַרצייטיגע יאָהרען איז דיעזע שטאָרט געווען זעהר בעלעבט מיט האַנ-
דעל אונד די רייכסטע אין דער גאַנצער געגענד.

איך האָב געגלויבט אז יעצט, ווען עס גיעבט קיין אַנדער וועג אויסער
נאָך דעם אָבגעשלאָסענעם רויטהען מעער, וועט דער קאַפיטאַן נעמא צו-
ריק קעהרען. צו מיינ איבערראַשונג אָבער איז אונזער שיף דעם נעקסטען
טאָג ווירקליך אַריין געפאָהרען אין דעם קאַנאַל פון באַבאַל-מאַנדעב, וואָס
פיהרט נאָך דעם רויטהען מעער. דיעזער קאַנאַל איז נור אונגעפעהר צוואַנ-
ציג מיילען די לענג וועלכע דער נאַטילום קען דורכפאָהרען אין פערלויף
פון איין שטונדע, אָבער איך האָב קיין זאך ניט בעקומען צו זעהן, דען
אונזער שיף האָט זיך די גאַנצע צייט געהאַלטען טיעף אונטער'ן וואַסער.
אונד ווירקליך איז אין דיעזען ענגען קאַנאַל וואו עס פאָהרען שטענדיג אַרום
ענגלישע אונד פראַנצויזישע קריעגס־שיפען, זעהר ריזיקאַליש פיר דעם נאָר-
טילום איבער'ן וואַסער זיך צו בעווייזען.

אַרום מיטאָג צייט זיינען מיר אַרויסגעפאָהרען אויף די וועללען פון
רויטהען מעער. דיעזעס מעער (ים־סוף), וואָס איז דערמאָנט אין דער ביבעל,
אַלס דער יעניגע דורך וועלכען די אידען זיינען אַ מאָהל דורכגעגאַנגען
טרוקען, וועהרענד זיי זיינען געלאָפּען פון די עניפטער, איז ביי אַ טויזענד
דריי הונדערט מייל די לענג אונד דורכשניטליך הונדערט צוואַנציג די ברייט.
צו דער צייט ווען די עניפטישע קעניגע, די מעכטיגע פּטאַלאָמיער, אונד

נצאכהער די רוימישע קייזערען האָבען דאָ געהערשט, איז איבער דיעזען מעער געטרעבען געוואָרען אַ וועלט־האַנדעל, אונד ביי זיינע פערשיעדענע האַפּפּענס וואַרען די גרעסטע שטערט אויף געבויט, יעצט וועט וואַהרשיינ־ליך דאָ נאָך מעהר ווערען בעלעבט, נאָכדעם וואו דער זועץ־קאַנאַל וועט דורכגעבראַכען ווערען.

איך האָב וועניג געטראַכט צו וועלכען צוועק דער קאַפיטאַן נעמא האָט אונז אַריינגעפיהרט אין דיעזען אָבגעשלאָסענעם מעער. אָבער די רייזע זעלבסט אונטער זיינע וואַסערען איז מיר זעהר אַנגענעהם געווען. אונזער שוף פּאָהרט מיט אַ מיטעלמעסיגע שנעלקייט באַלד אין די טיעפנים, אום אַ שוף אויס צו מיידען, באַלד אויבען איבער'ן וואַסער, אונד איך האָב געהאַט די בעסטע מעגליכקייט צו בעטראַכטען דיעזען מערקווירדיגען מעער אין זיין טיעפנים אונד אויך זיין אויבערפלאַכקייט.

דעם אַכטען פעברואַר פריה דעם מאַרגענס האָבען מיר בעקומען צו זעהען די אַלטע שטאָרט מאַקאָ, פון וועלכע די מויערען זיינען צוואַמענגע־שטירצט געוואָרען פון די קאַנאַנען־דונערען אונד יעצט זיינען זיי אין פּער־שיעדענע ערטער בעשאַטענט מיט פּראַכטפּאָלע טייטעל־בוימער. צו דער צייט ווען דיעזע שטאָרט האָט געבליהט זיינען דאָ געווען זעקס עפּפענטליכע מאַרקען, זעקס אונד צוואַנציג מאַשעען; אונד איהר פּעסטונג מויער, בע־שיצט מיט פיערצעהן פּאָרטען, וואַר גענוי צוויי מייל אַרום אונד אַרום די לענג.

פון דאַנען איז דער נאַוטיקוס געקומען נעהענטער צו די אַפריקאַנישע ברעגעס, וואו דאָס מעער איז פיעל טיעפער. דאָ, וואו דאָס וואַסער איז דורכזיכטיג ווי קריסטאַל, האָבען מיר דורך די געעפענטע לאַדען פון זאַ־לאַן געקענט גענוי בעטראַכטען די מערקווירדיגסטע קאראלען־וועלדער, די אונגעהויערע פעלזען־ווענד אונטער'ן ים, בעדעקט אזוי ווי מיט אַ טעפּיד פון אַלגען אונד פערשיעדענע אַנדערע מעער־בלומען. די אונטער־וואַסערדיגע לאַנדשאַפטען אונד געגענדען זיינען ווירקליך שעהן אונד ערהאַבען צו בע־טראַכטען. אונד וואָס ווייטער וואַקסען אימער די קאראלען־בוימער פּראַכט־פּאַלער אונד ענטוויקעלטער, זאָ דאָס איך האָב גענאָסען גרויס פּערגניגען זיטצענדיג ביי די גלעזערנע וואַנד פון זאַלאַן.

אויסער די נאַטור־שעהנהייטען האָב איך אין דיעזע געגענדען בעמערקט אַ בעשעפנים וואָס איז ביז יעצט מיר ניט געלונגען צו זעהען. דאָס איז נעמליך אַ זאָרט שוואַמען, וועלכע געהערען צו דעם טהיערישען רייך, נעמ־ליך צו די פּאָליפען, ווי די נייעסטע וויסענשאַפט בעווייזט; אַכטוואָהל די אַלטע נאַטור־פּאַרשער האָבען מיט אַ טעות ערקלעהרט, אַז דאָס איז אַ בע־זונדערע זאָרט בעשעפנים, וואָס שטעהט צווישען די פּלאַנצען אונד די

טהיערען. עס גיעבען פון דיעזע טהיער־שוואַמען ביז דריי הונדערט פער־שיעדענע מינים אונד פון פערשיעדענע פאָרמען אונד פאָרבען. זיי זיטצען געוועהנליך צו געוואַקסען צו אַ פעלזען, אויך צו פערשיעדענע מושעלען; אָדער זאָגאַר צו די שטיינגלאַך פון אַנדערע פּפלאַנצונגען. דאָס וואַסער שטראָמט אַרײַן אונד בעלעכט די אינוועניסטע טהיילען פון זייער קערפער, דאָן ציהט זיך דער שוואַם צוזאַמען אונד דריקט אַרויס פון זיך דאָס איברי־גע וואַסער.

פון אַנדערע טהיער־פּפלאַנצונגען איז ווערטה צו בעמערקען אַ בעזאָג־דערע שעהנע אַרט מערווען, מאַססענווייז אויף די אויבערפלאַכקייט פון מעער אונד זייער קערפער איז אַזוי ווייך אַז ווען מען טריקענט זיי אויס בלייבט פאַסט פון זיי גאָר ניט, דער קאַלמאַר, פון די גרויסע זאָרטען מאָר־לוסקען איז דאָ אויך זעהר אָפט אַנצוטערפען. אויסער דעם געפינען זיך אין דיעזען מעער פיעלע שיִלדקערטען, פון וועלכע מיר האָבען אייניגע געפאַנגען אונד צובערייט פון זיי אַ געשמאַקפאַלען געזונדען געריכט.

דעם פּאָלגענדען טאָג איז דער נאַטילוס דורכגעפאַהרען די ווייטעסטע שטעלע פון רויהען מעער, צווישען סלאַקין אונד קוואַנפאָראַ, וואו זיין ברייטקייט עררייכט ביז הונדערט ניינציג מײלען. אַרום מיטאָג צייט איז קאַפיטאַן נעמא געקומען אויפ'ן פּלאַטפאָרם, וואו איך בין דאָן געזעסען. איך האָב שוין לאַנג געוואָלט איהם זעהען אונד אויב מעגליך פון איהם ער־פּאָהרען ווי ער רעכענט זיך אַרויס צו דרעהען פון דיעזען מעער, וואָס איז פון אַלע זייטע אָבעשלאַסען. דער קאַפיטאַן איז באַלד צוגעגאַנגען צו מיר, אַנבאַטענדיג פריינדליך אַ סיגאַר אונד דאָן האָט ער זיך אָבגערוּפּען :

„נון, הערר פּראָפּעסאָר, ווי געפעהלט אייך דאָס רויהען מעער ? האָט איהר גוט בעטראַכט אַלע וואונדערבאַרע זאַכען אויף זיין גרונד אונד די שטעדט ביי זיינע ברעגעס ?“

„יא, קאַפיטאַן, אונד מען קען ווירקליך זאָגען אַז דער נאַטילוס איז פונקט ווי בעשאַפען פיר אַזאַ שטודיום, גראַדע ווי ער וואָלט געווען אַ שיף מיט פּערשטאַנד.“

„יא, מיין הערר, פּערשטענדיג, דרייסט אונד שטאַרק איז דער נאָר טילוס. ער האָט קיין מוראָ ניט פאַר די רייסענדע שטראָמונגען, די גרויסע פעלזען אונד די פּורכטבאַרע שטורמס וואָס טרעפען זעהר אָפט אויף דיעזען מעער.“

„ווירקליך“ האָב איך געענטפּערט „דער רויהער ים האָט איין זעהר שלעכטען בערוף, אונד ווי פיעל איך געדענק פון די אַלטע בעשרייבונגען האָט מען איהם פאַרצייטען גערעכענט אַלס זעהר געפעהרליך.“

„גאַנץ ריכטיג, הערר אראַנאַקס, ביי די אַלטע גריעכישע אונד לאַטיי־

נישע געשיכטער־שרייבער געפינט איהר אזעלכע ערקלעהרונגען. דער ארצ־בישער היסטאָריקער עדריוזי ערצהלם, אז אויף דעם ים געהן אָפט פיעלע שיפען צו גרונד אונד קיינער דארף זיך ניט אונטערשמעהן ביי נאכט דאָ אַרום צו פּאָהרען. נאָך זיין בעהויפטונג זיינען די שטורמס אויפ'ן רויטהען מעער שרעקליכער ווי איבעראַל, אונד ער איז בעדעקט מיט אינזלען ביי וועלכע יעדע שיף מוז צובראָכען ווערען.

„ווי עס ווייזט אויס“ האָב איך זיך אָבגערופען, „זיינען די פּאַרצייטיגע ריזענדער ניט אַרום געפּאָהרען אויף אזעלכע שיפען ווי דער נאַוטילוס.“ „וואַהרשיינליך ניין“ האָט דער קאַפיטאַן אַ שמייכלע געטהון „אונד אין דיעזער הינזיכט זיינען אייערע היינטיגע שריפטשמעלער אויך ניט פיעל קליינער עס האָט געדויערט לאַנגע יאָהרהונדערטע ביז עס איז ערפונדען גע־וואָרען די קראַפט פון דאַמפּף. ווער ווייס אויב מיט הונדערט יאָהר שפעטער וועט זיך געפינען נאָך אַ זאַז שיף ווי דער נאַוטילוס. די וועלט געהט אין איהר פּאַרטשריט זעהר לאַנגזאַם, הערר אראַנאַקס.“

„דאָס איז שוין גאַנץ ריכטיג, קאַפיטאַן. די וויסענשאַפט וועט פיעל־לייכט נאָך אין הונדערט יאָהר אָדער מעהר יאָהר ניט קענען ערפינדען ווי צו מאַכען אזעלכע שיפען; דאַרום איז ווירקליך שאַדע אז דער נאַוטילוס זאָהל בלייבען איין אייביגע געהיימניס פיר דער וועלט.“

נעמא האָט דאַרויף גאָר ניט געענטפערט. אייניגע מינוטען איז ער געבליעבען שטיל, דאַן האָט ער זיך וויעדער אָבגערופען:

„די מוראָ וואָס די פּאַרצייטיגע זעע־פּאָהרער האָבען געהאַט פאַר'ן רוטהען מעער איז אַפילו עטוואָס איבערטריבען, דעננאָך ווארען אויך וויכ־טיגע אורזאָכע דערצו. פיר אַ מאָדערנע אייזערנע שיף, געפיהרט פון דאַפּ־קראַפט, זיינען נאַטירליך אזעלכע געפּאָהרען ווי די אַלטע בעשרייבען נאָר אַ קלייניגקייט. בערעכענט אָבער נור וועלכע שיפלאַך יענע האָבען בע־נוצט; צוזאַמען געשלאָגען פון ברעטער, פערבונדען מיט שטריק, בעקלעפט מיט פעך אונד אַריבער געצויגען מיט פעל. אונד מיט אזעלכע שיפלאַך האָ־בען זיי זיך געקענט ריזיקירען צו פּאָהרען אויפ'ן אָפּפענעם מעער, ניט וויסענדיג זאָגאַר נאָך וועלכע ריכטונג זיי רייזען. דאַרום איז קיין חידוש ניט אז אין יענע יאָהרען פלעגען טרעפען אונגליקליכע צופאַללען פון שיפ־ברוכען; איבערהויפּט ביי אזעלכע שטעלען ווי צווישען דעם זועץ אונד דעם זידליכען מעער, וואו די שטראָמונגען פלייצען מיט גרויס וואוסה אונד די שטענדיגע ווינדען הערען ניט אויף צו שטורמען אַנטגעגען.“

„דאָס אַלעס איז שוין ריכטיג גענוג. אז די גרויסע ערפינדונגען פון די נייעסטע צייטען האָבען זעהר פיעל נומצען געבראַכט; אָבער ווי איך הער, קאַפיטאַן, זייט איהר אין דיעזען זעהר גוט ערפּאָהרען, קענט איהר

מיר, פיעלייכט זאָגען פאַרוואָס רופט מען איהם אייגענטליך : דער רויטהער ים ? מען זאָגט אז דאָס איז דאָריבער ווייל אין איהם איז דער עגיפטישער קעניג פרעה מיט זיין גאַנצע אַרמעע דערטרונקען געוואָרען ; אָבער מיר געפעהלט דיעזע ערקלעהרונג ניט.

„ווייל זי האָט קיין זינן ניט, הערר אראנאקס. אין דער וואהרהייט קומט ריעזער נאָמען דאָפון ווייל די וואסערען פון דיעזען מעער זיינען ווירקד ליך אין פיעלע ערטער רויטה ווי בלוט. דיעזע פאַרב שטאַמט פון קליינע גרעזעלאך וואָס וואַסען אויפ'ן גרונד פון ים, וועלכע מען רופט טריכאָ-דעסמיאָן. יעדע איינצעלנע גרעזעלע בעזונדער איז מעגליך צו בעמערקען נור דורך אַ שטאַרקען מיקראָסקאָפּ, דען אויף אַ פונקט וואָס איז מעהר ניט גרויס ווי אַ טויזענדע טהייל פון איין עלל קענען זיך געפינען ביז פיערציג טויזענד פון דיעזע קליינע פּפלאַנצונגען, אונד דעננאָך בעדעקען זיי אין פיעלע ערטער דעם גרונד אויף גאַנצע מיילען.“

„אַלזאָ, קאפיטאַן נעמא, איהר פּאָהרט אויף דיעזען ים שוין ניט דעם ערשטען מאָהל. האָט איהר פיעלייכט אויף זיין גרונד אירגענד וואו געפיר נען שפורען פון די עגיפטישע אַרמעע, וואָס איז אונטערגעגאַנגען וועהרענד זיי האָבען די אידען פערפאַלגט ?“

„ניין, הערר פּראָפּעסאָר, דען איהר מוזט וויסען אז די שטעלע וואו מאָזעס האָט אַריבער געפיהרט זיין פּאָלק איז יעצט זעהר הויך פערטראָגען מיט זאַמד, אונד דאָס וואסער וואָלט זאָגאַר ביז די קניע פון אַ קעמעל ניט גרייכען ; דאָפון קענט איהר דאָך פערשטעהען אז פיר דעם נאָטיילום איז ניט מעגליך איבער אַזאַ פּלאַכע געגענד דורך צו פּאָהרען. איבריגענס קען זיין אז מען זאָהל נאָכגראָבען אין יענעם זאַמד וואָלט מען געפונען וואפען אויך אינסטרומענטען פון די אַמאָליגע עגיפּטער.“

„פיעלייכט וועט עס מעגליך זיין דאָן ווען דער זועץ-קאַנאַל וועט זיין דורכגעגראָבען“ האָב איך געזאָגט „דאַמאָלס וועלען געוויס דאָ איבעראַל נייע גרויסע שטעדט אויפגעבויט ווערען אונד די גאַנצע געגענד וועט זיין מעהר בעלעכט.“

„יא, דאמיט וועט זיין אויפגעטהון איינע פון די וויכטיגסטע אונד ניטצליכסטע אונטערנעמונגען פיר די גאַנצע וועלט. זאָגאַר אין די אַלמע צייטען האָבען זיי שוין פערשטאַנען וואָס פיר אַ גרויסע בעדייטונג דאָס וואָלט געווען פיר דעם האַנדעל, ווען מען זאָהל קענען פערבינדען דעם רויטהען מיט דעם מיטעל-לענדישען מעער. לאָנגע יאהרהונדערטע האָבען זיי דאָצו געווענדעט מיטלען, דעננאָך איז זיי ניט געקומען אויפ'ן זינען ווי די זאך ריכטיג אויס צו פיהרען. נאָך מיט אַ צוויי אונד אַ האַלב טויז-זענד יאָהר צוריק האָט דער עגיפטישער קעניג נעכאָ געלאָזט גראָבען אַ

קאנאל, ביז די פלאכע לאַנד פון אַראַביען; אונד אַבוואַהל פיעלע קעניגע נאָך איהם האָבען דאַרויף געאַרבייט איז דענאָך מעגליך געווען דעם קאַל נאַל צו בענוטצען נור אייניגע מאָנאַט אין יאָהר, דען זיין גרונד פלעגט שטענדיג פערטראָגען ווערען מיט זאַמד. דער אַראַבישער קאַליף האָט ענדליך איהם אין נאַצען געהייסען פערשימען.

„נון, זעהט איהר, קאַפיטאַן, אז וואָס די אַלטע האָבען ניט געקענט אויפטהון האָט דער פראַנצויזישער אינוושינער, הערר לעספעס אויסגעפיהרט. דער וועג נאָך אינדיען וועט אויף דיעזען אופן באַלד זיין אָבעקירצט מיט אַ זעקס הונדערט מייל אונד דאָס אַפריקאַנישע וועלט־טהייל וועט אויס זעהן ווי איין אונגעוהיער־גרויסע אינזעל.“

„יא, הערר אַראַנאַקס, איהר מעגט שטאַלץ זיין אויף אייער לאַנדסמאַן. ער האָט געוויס פיעל מעהר נוטצליכעס געבראַכט פיר דער וועלט ווי אַלע אייערע בעריהמטע פעלד־הערען, די אַרבייטען פון זועץ־קאַנאַל קענט איהר פון ווייטען בעטראַכטען נור ביז איבערמאַרגען, דען נאָכדעם וועלען מיר שוין זיין אין מיטעל־ענדישען מעער.“

„אין מיטעל־ענדישען מעער?“ בין איך ערשטוינט געוואָרען.
„נאַנץ געוויס“ האָט דער קאַפיטאַן רוהיג געענטפערט, וואָס וואונדערט איהר זיך אזוי?“

„ווייל איך קען ניט בעגרייפען ווי וועט איהר אים שטאַנד זיין צו מאַכען אַזא ווייטע רייזע, פאַרביי דעם קאַפ דער גוטער האָפנונג אונד אַרום נאַנץ אַפריקאַ, אין אַ צייט פון גענויע צוויי טעג.“

„אונד ווער האָט אייך דען געזאָגט, הערר פראַפּעסאָר, אז דער נאַטיר־לום וועט פאָהרען אַרום אַפריקאַ?“

„עס גיעבט אָבער דאָך קיין אַנדער וועג ניט מיט'ן וואַססער. אָדער ווילט איהר בעהויפטען אז אייער שיף וועט פאָהרען דירעקט איבער דאָס טרוקענע לאַנד?“

„ניט איבער, אָבער אונטער דאָס לאַנד, הערר אַראַנאַקס.“
„אונטער דער ערד?“ בין איך נאָך מעהר ערשטוינט געוואָרען.

„נאַנץ געוויס,“ האָט נעמא געענטפערט, „די נאַטור האָט שוין לאַנג בעזאָרגט אין דער טיעפנים פון דער ערד דעמזעלבען דורכגאַנג וועלכען דער מענש אַרבייט יעצט צו מאַכען פון אויבען. דיעזען דורכגאַנג האָב איך אַ נאָמען געגעבען דער אַראַבישער טונעל.“ ער פאַנגט זיך אָן גראַדע ביי'ן זועץ אונד ענדיגט זיך אין מיטעל־ענדישען מעער, ביי דעם שטראָם פעלזיוס.“

„האָט איהר דיעזען אונטער־אירדישען טונעל צופעליג ענדעקט?“
„יא, דורך צופאַל, אָבער נאָך מעהר דורך איבערלייגונג, איך בין שוין

א פאאר מאהל דאָרט דורכגעפּאָהרען, זאָנסט וואָלט איך גאָר זיך ניט בע-
געבען אין דעם אָבנעשלאָסענעם רויטהען מעער." "איז עס ערלויבט צו פרעגען אויף וועלכען אופן אויך איז געלונגען דיע-
זע מערקווירדיגע ענדערקונג צו מאַכען?" "יא, הערר פּראָפעסאָר, איין איינפאַכע בעאָבאַכטונג האָט דאָס מיר
געצינגט, איך האָב נעמליך בעמערקט אז אין רויטהען אונד מיטעל-לענדיר-
שען מעער געפינען זיך ביי געוויסע שטעלען אזעלכע מינים פישען וואָס
זיינען פּאָלשטענדיג גלייך איינע צו די אנדערע, ווי צום ביישפּיעל, מעערי-
אָדלערס, באַרשען, שלאָנגען-פישען אונד פיעלע אנדערע. דיעזער פּאַקט האָט
מיר געבראַכט אויפ'ן געדאַנקען, פיעלליכט געפינט זיך אַ פערבינדונג צוויי-
שען די ביידע ימים. אויב אזא פערבינדונג עקסיסטירט דאָן גיעסט זיך
געוויס דער שטראָם פון רויטהען אין מיטעל-לענדישען, ווייל דער שפּיעגעל
פון דיעזען לעצטען איז פיעל נידריגער אַלס פון רויטהען. איך האָב גענו-
מען פאַנגען מאַסען פיש דאָ אַרום זועץ, האָב צוגעבונדען צו זייערע עקען
קופּערנע רינגען אונד זיי אוועק געלאָזען צוריק אין ים. אייניגע מאַנאַטען
שפעטער, זייענדיג אין מיטעל-לענדישען מעער; ביי די ברעגעס פון סיריען,
האָב איך געפאַנגען דיעזעלבע פיש, מיט די בעצייכענטע רינגען, דאָמיט איז
די פערבינדונג פון ביידע מעערען פאַר מיר קלאָהר געוואָרען. איך האָב
דאָן דיעזען אונטער-אירדישען טונעל אויפגעזוכט אונד ריזיקירט מיט דעם
נאַטילוס דורך צו פּאָהרען. עס וועט ניט לאַנגדויערען, הערר פּראָפעסאָר.
וועט איהר אויך דיעזעלבע ריזע מאַכען."

פֿיטעס קאַפיטעל.

דער אַראַבישער טונעל.

גאָך דעמזעלכען טאָג האָב איך קאָנסיל'ן און ערוואַרד'ן ערצעהלט מיין
לעצטען אינטערעסאַנטען געשפרעך מיט דעם קאַפיטאַן. אַלס זיי האָבען פון
מיר ערפּאָהרען אויף וועלכען אופן קאַפיטאַן נעמא וועט אונז אין פּערלזויף
פון צוויי טעג ברענגען אויפ'ן מיטעל-לענדישען מעער, איז קאָנסיל'ל זעהר
ערפרעהט געוואָרען אונד ערוואַרד האָט געמאַכט אַ מינע פון גרויס צווייפּעל.
"איין אונטער אירדישען טונעל!" האָט ער אויסגעשפּראַכען קוועט'
שענדיג מיט די שולטערען, "אַ פערבינדונג צווישען ביידע מעערען! אונד
קינער האָט דאָפון ניט געהערט אויסער אייער קאַפיטאַן נעמא?"
"פריינד ערוואַרד" האָט קאָנסיל'ל ערוויעדערט, "פון דעם נאַטילוס"

האָט אויך ביז יעצט קיינער די ריכטיגקייט ניט ערפֿאהרען, דעננאָך קענט איהר ניט צווייפלען אז ער עקסיסטירט, היינט פֿאַרוואָס גלויבט איהר ניט אז עס געפינט זיך ווירקליך אַ טונעל וואָס קיינער ווייס נאָך פֿון איהם ניט? " גוט, מיר וועלען זעהען" האָט ערואַרד געענטפֿערט, "איך וואָלט גער- וויס וועלען אז דאָס זאָהל זיין ריכטיג, דען פֿון מיטעל-לענדישען מעער, וואָס געפינט זיך צווישען פיעלע בעוואָהנטע לענדער, וועט אונז פיעלייכט מעגליך זיין צו ענטלויפען."

נאָך דעמוזעלבען אָבענד זיינען מיר געקומען ביז ניט ווייט פֿון האַפֿ- פען דער בעוואוסטער שטאָרט דזעדא, וועלכע איז דער מיטעלפֿונקט פֿון עניפֿטישען, טירקישען אונד אינדישען האַנדעל. איך האָב דייטליך געקענט זעהען די צאָהלרייכע שיפען, די הייזער אויפֿן בולוואַר, וועלכע וואַרען העל בעלייכעטעט פֿון די לעצטע זונען-שטראַהלען. דאָרט ווייטער, הינד טער'ן שטאָרט, וואַרען צו בעמערקען פֿערשיעדענע גרופֿען פֿון קליינע שטייב- לאַך, וואָס זיינען בעוואָהנט פֿון די האַלב ווילדע אַראַבער, וועלכע זיינען בעוואוסט אונטער דעם נאָמען בערוואינען.

דזעדא איז באַלד פֿערשוואונדען אין די אַבענד דונקעלהייט, אונד דער גאָטילוס האָט זיך אַרונטער געלאָזען אין די פֿאַספֿאַרגלענצענדע וואַסערען. אויף מאָרגען, דעם 10טען פעברואַר, אַרום מיטאָג צייט, בין איך מיט קאָנסייל'ן אונד ערואַרד'ן געוועסען אויפֿן פֿלאַטפֿאָרם, דער ים ווייט אַרום איז גאַנץ רוהיג אונד קיין שיף איז ניט צו בעמערקען, וועהרענד מיר האָבען זיך אונטערהאַלטען וועגען פֿערשיעדענע געגענטשאַדען איז ער- וואַרד פֿלוצלונג אויפֿמערקזאַם געוואָרען אויף איין ווייטען פֿונקט.

"זעהט איהר דאָרט עטוואָס, הערר פֿראַפֿעסאָר?" פֿרענט ער ביי מיר.

"ניין ערואַרד. איך האָב ניט אזא ווייטע זעהענס-קראַפט ווי איהר."

"קוקט זיך נור גוט איין, דאָרט רעכטס פֿון אונז, בעמערקט איהר אַ

מאַסע, וועלכע בעוועגט זיך ווי אַ גרויסער לעבענדיגער קערפֿער?"

איך האָב גענויער בעטראַכט אונד דאָן ווירקליך דערזעהן נאָך דער בעצייכענטער ריכטונג אויבען אויפֿן וואַסער אַ געגענטשאַנד, וואָס זעהעט אויס ווי אַ לאַנגער, שוואַרצליכער קערפֿער.

"פיעלייכט נאָך אַ גאָטילוס" האָט קאָנסייל געלאַכט.

"ניין, איך גלויב אז דאָס מוז זיין איינער פֿון די גרויסע זעע-טהירען

האָט ערואַרד ערקלעהרט.

"גייעט עס דען וואַלפֿישען אין רויטהען מעער?" פֿרעגט קאָנסייל.

"יא, אַבוואָהל ניט גאַנץ אָפט" האָב איך זיך אָבערווען.

"ניין, דאָס איז קיין וואַלפֿיש" האָט ערואַרד ערוויעדערט, בעטראַכ-

מעבדינ גענוי יענעם געגענשטאנד „איך זעה דייטליך אז יענע בעוועגונגען זיינען ניט ווי פון א וואלפיש.“

דער נאטירלום איז אונטערדעסען געקומען געהענטער צו יענעם פונקט, זאך דאָס דער שוואַרצער געגענשטאנד וואָר יעצט פון אונז ניט ווייטער ווי אַ מייל. עס איז אונז דענאָך ניט מעגליך געווען צו בעשטימען וואָס פיר אַ זאָרט אונבעקאנטע בעשעפנים דאָס איז.

„אה, זי שווימט, זי לאָזט זיך אַרונטער אין וואַסער!“ האָט ערואַרד אויסגערופען „טויזענד טיוועל! וואָס פיר אַ טהיער זאָהל דאָס זיין? איך זעה דאָך דייטליך אז דאָס איז קיין וואַלפיש אונד אויך קיין פּאַט-פּיש, בעטראַכט נור ווי זי קעהרט זיך אום אויפ'ן רוקען אונד שטעלט אויס די בריסט!“

„א זירענע, איין עכטע זירענע!“ האָט קאָנסייל ערקלעהרט, ריכטיג מײן הערר!“

איך האָב אויך באַלד דערזעהען אז מײן דיענער האָט פּאַלקאָמען רעכט, דיעזע זירענע געהערען צו יענע זאָרטען ברואים וועלכע זיינען בעוואוסט אונטער דעם נאָמען „זע-רווייבעל“, אין די פּאַרצייטיגע יאָהרען האָט מען געמליך געגלויבט אז אַ זירענע איז ביז צום העלפט קערפער אַ פרוי, אונד ביי אונטערשטע העלפט אַ פיש; אַז מיט איהר וואונדערבאר זיסען געזאנג אונד קאָקעטישע מיענע ציהט זי צו יעדען מענשען, ער מוז אַרונ-טער שטייגען צו די מ, ער-רווייבעל,“ וועלכע געהמט איהם אין איהרע ווייבע אומאַרמונגען אונד דערטרינקט איהם. נאַטירליך האָבען דיעזע אַלע פּאַר-בען שליסליך זיך בעוויזען אַלס איין אַבערגלויבישע דומהייט. בעטראַכטענ-דיג גענויער האָב איך יעצט דערקענט אז דיעזע זירענע געהערט צו דעם סין וואָס מען רופט דוגאַנג, וועלכע זיינען שוין יעצט זעהר זעלטען, דען עס געפינען זיך נור אייניגע פון זיי אין רויטהען מער.

ערואַרד לענד קען ניט אָבווענדען זיינע בליקען פון דעם דוגאַנג, זיינע אויגע גלענצען בעטראַכטענדיג דיעזעם טהיער אונד זיין האַנד שטרעקט זיך אויס פון גרויס לוסט צו מאַכען יאַנד אויף איהם, ווען ער וואַלט נור יעצט האָבען אַ שיפעל מיט אַ גוטע האַרפונע.

„אה, מײן הערר!“ רופט ער זיך אָב צו מיר מיט גרויס בעדויערען. „איך האָב נאָך ניטמאָלס געהאַט די געלעגענהייט געגען אַזאַ טהיער צו קעמפּען.“

אין דיעזען אויגענבליק איז קאַפיטאַן נעמא ארויף אויפ'ן פּלאַטפאָרם. ער בעמערקט אויך דעם דוגאַנג אונד זעהט אויף ערואַרד'ן וואָס פיר אַ גרויס לוסט ער האָט צו מאַכען יאַנד אויף דיעזעם טהיער. „ווי עס ווייזט אויס, מיסטער ערואַרד“ האָט נעמא זיך אָבגערופען

מיט א שמייכלעל „קענען שוין ביי אייך די הענד ניט רוהען קוקענדיג אויף אזא פראכטפאלע בעשעפנים.“
„גאנץ געוויס, הערר קאפיטאן; די יאגד וואָלט מיר געווען זעהר אַנד גענעהם.“

„גוט, איך וועל אייך באַלד געבען די מעגליכקייט עס צו מאַכען, אָבער זעהט נור ריכטיג טרעפען.“
„איז דען ניט געפעהרליך דעם דוגאַנג אָנצוגרייפען?״ האָב איך גע־פרעגט.

„אָפּטמאָהל יא״ האָט נעמא ערקלעהרט „עס קען טרעפען אז ער זאָהל זיך שטירצען אויף זיין אָנגרייפער אונד אומקעהרען די שיפעל. אָבער פיר מיסטער לענד איז וועגען אזא געפאהר ניטאָ וואָס צו זאָרען. ער בע־זיצט א שנעלען בליק אונד א זיכערע שטארקע האַנד. איך זאָג איהם דאָרום ער זאָהל זעהען ריכטיג צו ציעלען, ווייל פון דעם דוגאַנג קען מען מאַכען פינע געריכטען, צו וועלכע מיסטער לענד האָט אימער גרויס לוסט.“
„ווירקליך?״ האָט עדוואַרד געפרעגט מיט איין אָנגענעהמע איבער־ראַשונג „זיין פלייש שמעקט טאָקע זייער גוט?״

יא, מייסטער לענד, איבעראַל אין מאַלאַיען־לאַנד דערלאַנגט מען אזעל־כע שפייזען נור צו די פירסטליכע טישען; דאָרום מאַכט מען אויף דיעזע פאָרטערפליכע טהיערען אזוי שטענדיג יאָגד, אז עס זיינען שוין פון זיי גאנץ וועניג געבליעבען.“

„הערר קאפיטאן״ האָט קאָנסייל גאָנץ ערנסט זיך אָבגערופען „פיעל־לייכט איז דיעזער דוגאַנג דער לעצטער פון זיין מין, אונד פיר די אינטערע־סען דער וויסענשאַפט וואָלט דאָך געווען פיעל גלייכער איהם צו לאָזען לעבען.“

„אָבער פיר די אינטערעסען פון קיך איז גלייכער אויף איהם יאָגד צו מאַכען״ האָט עדוואַרד מיט אונגעדולד ערוויערערט „ביי מיר זיינען גוטע שפייזען פיעל וויכטיגער ווי אלע אייערע וויסענשאַפטען.“

קאפיטאן נעמא האָט שמייכלענדיג א בעפעהל געגעבען דורכ'ן שפראַך־ראָהר אונד באַלד זיינען אַרויס געקומען זיעבען מאַן פון די מאַטראָזען, איינער האָט געטראָגען א שטארקע האַרפונע מיט א שנור, ווי די וואַלפיש פאַנגער געברויכען עס געוועהנליך, די שיפעל איבער'ן פערדעק איז אַראָפּ געלאָזען געוואָרען אין מעער אונד זעקס רודערער האָבען זיך געזעצט אויף די בענק, וועהרענד דער שטייערמאַן איז שוין געשטאַנען בערייט אויף זיין פלאַטץ. עדוואַרד, קאָנסייל אונד איך זיינען אויך אַראָפּגעשטיגען.

„וועט איהר ניט פאָהרען, קאפיטאן?״ האָב איך ביי נעמא געפרעגט.
„ניין, מיין הערר; איך ווילש אייך גליק צום יאָגד.“

דאָס שיפעל איז אָבגעשטויסען געוואָרען אונד די זעקס רודערער האָד
בען איהר געפיהרט שנעל ווי אַ בליטץ, גראַדע צו דעם פונקט וואו דער
דוגאַנג איז געשוואומען. די האַרפונע מיט וועלכען מען געהט צום יאַגד
גענען אַ וואַלפיש, איז געוועהנליך צוגעבונדען צו אַ לאַנגע שטריק, וואָס
איז אַרוף געוויקעלט אויף אַ רעדעל פון אַ שיפעל, אונד נאָכדעם ווי די האַר-
פונע איז אַרײן געשליידערט אין דעם טהיערס קערפער, לאָזט ער זיך
שנעל אַראָפּ אונד די שטריק וויקעלט זיך אויך זעהר האַסטיג פאַנאָדער.
אונזער שטריק איז אָבער געווען נור אונגעפעהר צעהן עללען לאַנג אונד
ביי איהר צווייטע ענדע וואָר אָנגעבונדען אַ פוסטע פעסעל, אום עם זאָהל
אויף דיזען אויפ'ן מעגליך זיין די ריכטונג צו פערפאַלגען וואהין דער
דוגאַנג וועט שווימען, נאָכדעם ווי ער וועט פערוואונדעט ווערען.

איך בין געשטאַנען אין שיפעל אונד בעטראַכט דיזע מערקווירדיגע
בעשעפניס. איהר לענגליכער קערפער ענדיגט זיך מיט אַ גרויסע עק אונד
איהרע פלוס-פערדערען פון ביידע זייטען זעהען אויס ווי ווירקליכע פינג-
נער. דיזענער דוגאַנג איז פערעהעלטניס-מעסיג זעהר גרויס, ביז אַכט עללען.
ער לייענט רוהיג אויף איין אָרט, ווי עם ווייזט אויס שלאָפענדיג.

שטיל אונד פאַרזיכטיג איז דאָס שיפעל צוגעפאַהרען ביז אויף דריי
עללען נאָהענט פון איהם. ערואַרד בויגט זיך עטוואָס צוריק אונד שליידערט
זיין האַרפונע מיט איין ערפאַהרענע, שטאַרקע האַנד. אין דעמועלבען אוי-
גענבליק הערט זיך ווי אַ פייף אונד דער דוגאַנג איז פערשוואונדען.

„טויזענד טייזעל!“ האָט דער קאַנאָדער אויסגעשריען מיט גרויס
וואוטה „איך האָב ניט ריכטיג געטראָפּען!“
„ניין“ האָב איך געזאָגט „דאָס טהיער איז דעננאָך פערוואונדעט, דען
דאָ זעהט זיך בלוט, אָבער די האַרפונע איז אין זיין קערפער ניט געבליעבען
שטעקען.“

די מאַטראָזען רודערען ווייטער אונד דער שטייערמאַן פיהרט דאָס שיי-
פעל נאָך דער ריכטונג פון די פוסטע פעסעל. די האַרפונע האָט מען צוריק
אויפגעהויבען פון וואַסער אונד אָנגעפאַנגען דאָס פערוואונדעטע טהיער צו
פערפאַלגען.

דער פערוואונדעטער דוגאַנג האָט יעדע מינוט זיך בעוויזען אויפ'ן וואַ-
סער, אום דאָס לופט וועלכע איז פיר איהם נויטהיג צו אַטהמען. מען זעהט
אַז די וואונד האָט איהם גאָר ניט אָבגעשוואכט, דען ער שווימט זעהר שנעל.
דאָס שיפעל, געטריבען פון זעקס קרעפטיגע פאַאר הענד, בעווייזט איהם
נאָך צו קומען. אָפט דערנעהנטערען זיך צו איהם אויף אַ פאַאר עללען
דער קאַנאָדער וויל שוין ווידער זיין האַרפונע שליידערען, אָבער דער דו-
גאַנג פערשווינדעט פלוצלונג אונטער'ן וואַסער.

דער אונגעדולדיגער עדוארד איז שליסליך זעהר ביין געוואָרען, אויס־שטויסענדיג פּורכטבאַרע פּלּוכען געגען דאָס אונשולדיגע טהיער. זאָגאר איך האָב זיך אויך אָנגעפּאַנגען צו ערנערען, אַז דער דוגאַנג פּערשטעהט אַזוי גוט אינזער אָגריף אויס צו מיידען.

די פּערפּאָלגונג האָט געדויערט אונגעפּעהר אַ גאַנצע שטונדע, אונד איך האָב שוין אָנגעפּאַנגען צו גלויבען אַז די יאָנד וועט ניט געלינגען, אַלס דעם טהיער איז געקומען איין אונגליקליכען געדאַנקען פּון אונז ראַכע צו נעהמען, אונד דאָס איז געווען זיין פּערדערבען. עדוארד האָט באַלד בע־מערקט דעם דוגאַנג'ס אַבזיכט.

„אויפּגעפּאַסט!“ רופּט ער אויס.

דער שטייערמאַן האָט געזאָגט צו די מאַטראָזען אַ פּאָאר ווערטער אויף זייער אונבעקאַנטע שפּראַך, מיט וועלכע ער גיעבט זיי וואַהרשיינליך גע־וויסע בעפּעהלען ווי זיי זאָהלען פּאַרזיכטיג זיין.

אַלס דער דוגאַנג וואר נור ביי אַ צוואַנציג פּוס ווייט פּון אונז איז ער געבליעבען שטעהן, האָט איינגעצויגען אין זיך מיט זיין אונגעהויער־גרויסע שנויז אַ מאַססע לופּט אונד דאָן ארויפּגעשטירצט אויף אונז. דער שטויס איז געווען אַזוי מעכטיג אַז דאָס שיפּעל האָט זיך אַ קעהר געגעבען אויף אַ זייט אונד איז ביז העלפּט פּול געוואָרען מיט וואַסער. עס איז קיין צווייפּעל, אַז ווען ניט אונזערע געשיקטע מאַטראָזען, וואָלטען מיר זיך אין גאַנצען איבער געקעהרט. עדוארד לענד שטעהנדיג ביי'ן פּאַרדעשטען ראָנד פּון שיפּעל האָט אָנגעפּאַנגען צו קעמפּען געגען דאָס אויפּגערעגטע טהיער, וועלכע האָט מיט איהרע שטאַרקע ציינער געפּאַסט דעם דעק אונד דאָס גאַנצע שיפּעל אויפּגעהויבען איבער'ן וואַסער. מיר זיינען צוזאַמען געפּאַלען איינע אויף די אַנדערע אונד די יאָנד וואָלט זיך געוויס פיר אונז זעהר טרוי־ריג געענדיגט, אָבער אין דעמוזעלבען אויגענבליק איז דעם קאַנאָדיער גע־לונגען דעם וויטהענדען דוגאַנג אַריין צו זעצען די האַרפּונע גראַדע אין הערצען.

עס הערט זיך אַ קרימץ פּון די ציינער אונד דער דוגאַנג איז פּער־שוואונדען. עס האָט אָבער ניט לאָנג געדויערט אַלס ער איז צוריק אַרויפ־געשוואומען, ליעגענדיג אויפ'ן רוקען טויט. מיר האָבען איהם צוגעבונדען צו אונזער שיפּעל אונד נאָך אַ קורצע צייט זיינען מיר געקומען צוריק צום נאַטיילוס.

מיט פּיעלע אָנשטריינגונג האָט מען דעם ריעזען־קערפּער אויף די פּלאַטפּאָרם אַרויפּגעבראַכט. זיין געוויכט וואר ביז צעהן־טויזענד פּונט. דער קאַנאָדיער איז געשטאַנען צו זעהענדיג מיט נייגעריגקייט ווי מען צו שניידט דעם טויטען דוגאַנג אונד דער קוכער מאַכט צורעכט זיין פּלייש.

דעמוזעלבען טאָג האָט דער סטוארט מיר געבראַכט צום דינער אַ פּאָאר שטיקער פון דיעזען פּלייש ; עס איז ווירקליך געווען זעהר פּאַרטערפליך, פיעל בעסער אלס קאַלב אָדער רינד־פּלייש.

דעם פּאָלגענדען טאָג איז די קיך פון נאַטילוס רייכער געוואָרען מיט אייניגע אַנדערע פּראָדוקטען. עס האָבען נעמליך פּלוצלונג זיך אַראָפּ געלאָזט זען אויפ'ן נאַטילוס אַ נאַנצע מאַסע פון שוויזענדע זערישוואַלבען, וועלכע כע געפינען זיך נור אין דיעזע געגענדער, אַרום עגיפטען. עס איז אונז אויך געלונגען צו פּאַנגען אייניגע ענטלאַך פון טייך נילוס, אונד דיעזע אַלע פּויגלען האָבען אונז געליפערט אויסגעצייכענטע שפּייזען.

אַלס דער נאַטילוס איז ווייטער געפּאָהרען מיט מעססיע שנעלקייט בעמערק איך. אַז אין דיעזע ערטער ענטהאַלט די יס־וואַסער אין זיך וועניגער זאַלץ. אום פינף אוהר פאַר נאַכט האָב איך געזעהען דעם קאַפּ ראַש־מאָהאַמד, וועלכער געפינט זיך צווישען די שטרומען פון זעץ אונד אקאבאה, וואו עס ענדיגט זיך דאָס לאַנד פון פעטראַישען אַראַבין. איבער דיעזען קאַפּ בעמערק איך דייטליך אַ הויכען באַרג, נעמליך דעם אַלט בע־ריהסטען באַרג חורב, אויף וועלכען, ווי די ביבעל ערצעהלט, האָט מאָזעס געשפּראַכען מיט גאָט געזיכט צו געזיכט.

אַ שטונדע שפּעטער וואָר דער נאַטילוס אויפ'ן הויכען מער, געגען די געגענד פון טאָר, וואו דאָס וואַסער איז ווירקליך איבעראַל רויטה ווי בלוט. באַלד איז אין גאַנצען נאַכט געוואָרען ; ווייט אַרום איז גאַנץ שטיל. עס הערען זיך נור אָפּט די געשרייען פון פעליקאַן אונד אַנדערע נאַכט־פּויגלען ; דאָס ברויזען פון די וועללען וואָס ברעכען זיך ביי די פעלזען, אָדער דער הילכענדער פּייף פון אַ ווייטען דאַמפּפּער.

פון אַכט ביז ניין אוהר איז דער נאַטילוס געבליעבען אייניגע עללען אונטער'ן וואַסער. נאָך מיינ בערעכנונג מוזען מיר שוין זיין ניט ווייט פון זעץ. דורך די פענסטער פון זאַלאַן זעה איך ווי דער פעלזען־גרונד פון מער איז העל בעלייכטעט פון אונזער עלעקטרישע ליכט. איך בעמערק אויך אַז אַרום אונזער שיף ווירד עס אימער ענגער אונד שמאַלער.

אַלס דער נאַטילוס איז וויעדער אַרויס אויף די אויבערפלאַכקייט פון וואַסער בין איך אַרויפגעגאַנגען אויפ'ן פּלאַטפאָרם. פון גרויס אונגעדרוד צו זעהען ווי דער קאַפיטאַן וועט דורכפּאָהרען דעם מערקווירדישען אונד טער־אירדישען טונעל האָב איך לענגער ניט געקענט בלייבען אין צימער. זיטצענדיג אויפ'ן פּערדעק בעטראַכט איך פון ווייטען אין די נאַכט דונט קעלהייט אַ בלאַסע ליכט.

„אַ שווימענדע לייכטהויז פון זעץ־קאַנאַל“ האָט קאַפיטאַן נעמא פּלוצ־

לינג הינטער מיר זיך אָבגערוּפּען. „מיר וועלען באַלד קומען צו דעם אַרייַן גאַנג אין אַראַבישען טונעל.“

„איז דאָס פּאָהרען דורך איהם זעהר שוועריג ?“ האָב איך געפרעגט. „יא, מיין הערר. איך נעהם דאַרום אַליין דעם פּלאַטץ פון שטייער־מאַן, אום ביי דיעזען דורכפּאָהרען דעם נאַטילוס ריכטיג צו פיהרען. אונד יעצט, הערר אראנאקס, קומט געפעליגסט אַראָפּ, דען אונזער שיף וועט זיך באַלד אַרונטער לאָזען אונד מיר וועלען ארויס קומען צוריק ערשט דורכגעהענדיג דעם טונעל, אויף די וואססערען פון מיטעל־לענדישען מער.“

איך בין מיט'ן קאפיטאַן אַרונטער געגאַנגען. די פּלאַטען האָבען זיך געשלאָסען אונד דאָס שיף איז אַראָפּ אויף אַ צוועלף עללען טיעף אין וואססער. אַלס איך בין שוין געווען בערייט צו געהן צוריק אין מיין צימער האָט נעמא צו מיר זיך אָבגערוּפּען :

„הערר פּראָפעסאָר, ווילט איהר מיך בעגליטען אין שטייערמאַן'ס הייזעל, אום צו זעהען ווי איך וועל דאָס שיף דורכ'ן טונעל פיהרען ?“

„מיט מיין גרעסטען פּערגניגען, קאפיטאַן.“

„דאַן קומט. אייך וועט געוויס זיין אינטערעסאַנט צו זעהען אזא דורכ־פּאָהר אונטער'ן וואססער אונד אונטער דער ערד.“

דער קאפיטאַן האָט מיך אַרויפגעפיהרט איבער אַ גאַנץ אַנדער טרעפּ אין מיטע שיף. דאָרט האָט זיך געעפענט אַ טהיר אונד מיר זיינען דורך די אויבערשטע גענג אַריינקומענדיג אין דעם שטייערמאַן'ס הייזעל, וועלכע געפינט זיך ביי'ן ענדע פון פּלאַטפּאָרם.

איך בין דאָ דעם ערשטען מאָהל אונד בעטראַכט נייגערדיג דיעזע ציי־מער. זי איז אונגעפעהר זעקס פוס ברייט לאַנג. אין דער מיטען דרעהט זיך אַ ראָד, וועלכער בעוועגט דעם שטייער־רודער. פיער פענסטערלאַך פון דיקע לינזען־גלעזער גיבען דעם שטייערמאַן די מעגליכקייט ער זאָהל קער נען צו יעדער צייט נאָך אַלע ריכטונגען בעטראַכטען.

אין הייזעל איז יעצט דונקעל, אָבער מינע אויגען געוואָהנען זיך באַלד דאַצו אונד איך זעה דעם קרעפטיגען שטייערמאַן, ווי ער איז אָנ־געלעהנט אויפ'ן ראָד. אין דרויסען שיינט דאָס מעער פון די העללע ליכ־טיגקייט וואָס געהט אַרויס פון דאָס אַנדערע ענדע פּלאַטפּאָרם.

„יעצט פּאָהרען מיר גראַדע צום אונטער־אירדישען טונעל.“ האָט דער קאפיטאַן צו מיר געזאָגט.

פון דיעזען הייזעל ציהען זיך עלעקטרישע דראַטהען צו די מאַשינען־רוים, זאָ דאָס דער קאפיטאַן איז אים שטאַנד דורך געוויסע סיגנאַלען פון דאַנען זיינע בעפעהלען אַראָפּ צו שיקען. ער גיעבט אַ דריק אויף אַ מעטאַל־

לענעם קנאָפּף אונד אין די זעלבע מינוט האָט דער נאַטילום אָנגעפאַנגען צו געהן פיעל לאַנגזאַמער.

איך בעטראַכט די הויכע, גראַדע וואַנד, פאַרביי וועלכע מיר זיינען געפּאָהרען אין פּערלויף פון אַ גאַנצע שטונדע. קאַפיטאַן נעמא לאָזט קיין בליק ניט אַראָפּ פון קאַמפּאַס אונד דורך אַ וואונק צום שטייערמאַן ענדערט ער יעדע מינוט די ריכטונג פון שיף. זיטצענדיג ביי דעם לינקען פענסטער זעה איך מעכטיגע קאַראַלען־געביידען, פּערשיעדענע וואַסער־פּלאַנצונגען אונד מערווירדיגע שאַל־היערע, וואָס שאַקלען גענען אונז פון צווישען די פעלזען זייערע אונגעהויערע קאַראַלען, אַזוי ווי זיי וואַלטען אונז וועלען בעפּאַלען פאַרוואָס מיר דרינגען אַריין אין זייערע פינסטערע געהיימניס.

אום צעהן אַוהר האָט דער קאַפיטאַן נעמא אַליין אָנגענומען דעם שטיי־עראָד. אַ ברייטע, דונקלע אונד טיעפע גאַלעריע עפּענט זיך גענען אונז. דער נאַטילום איז דרייסט אַריין געפּאָהרען, עס הערט זיך פון אַלע זייטען ווי עס רוישט אונד ברויזט. די וואַסערען פון רויטהען מעער שטייצען אַראָפּ מיט אַ שרעקליכען געוואַלד דורכ'ן טונעל אין מיטעל־לענדישען מעער. דער שטראָם טראָגט דעם נאַטילום שנעל ווי פּייל פון בויגען, אַבוואַהל די מאַשינע איז שטאַרק אָנגעשטרענגט דאָס שיף צוריק צו האַלטען.

אויף די ענגע ווענד פון טונעל זעה איך נור פייערדיגע ליניעס, וועל־כע ציהען זיך פון דעם גלענצענדיגען עלעקטריציטעט וועהרענד דער נאַטיל לום פליהט פאַרביי. מיין הערץ קלאַפט זעהר שטאַרק פון גרויס איבערראַ־שונג אונד אויפּרענונג.

נאָך פּערלויף פון צוואַנציג מינוט איז דער קאַפיטאַן אַוועק פון שטייער־ראָד אונד זיך ווענדענדיג צו מיר האָט ער אויסגעשפּראַכען :

„מיר זיינען אין מיטעל־לענדישען מעער.“

צו דער זעלבער צייט איז דער נאַטילום שטעהן געבליעבען.

6־טעם קאַפיטעל.

די גריכישע אינזלען.

אויף מאַרגען פריה, באַלד ווי עס איז טאָג געוואָרען, האָט דער נאָר־טילום אַרויף געשטויגען איבער'ן וואַסער. איך בין אַרויף אויפ'ן פּלאַט־פּאַרם, דריי מיילען נאָך דרום זייט זעהען זיך ווי אין אַ שאַטען די ברעגעס פון פעלוזיוס. יעצט קומט מיר אויף אויפ'ן זינען אַז דורך דעם טונעל איז

אלוץ מעבליך געווען צו פאָהרען אַראָפּ, פון רויטהען אין מיטעל־לענדישען מעער, אָבער צוריק קען מען זיך שוין מיט אַזאַ וועג ניט בענוצטען.

אַרום זיעבען אַוהר זיינען עדוואַרד אונד קאָנסייל צו מיר אַרויף גע־נאַנגען. זיי ביידע האָבען די גאַנצע נאַכט רוהיג געשלאָפּען אונד ווייסען גאָר ניט וואָס פיר אַ מערקווירדיגע רייזע דער נאַטילום האָט געמאַכט.

„גון, הערר נאַטור־פּאַרשער ?“ פּרעגט עדוואַרד מיט אַ טאָן פון שפּאַט „וואו איז אייער מיטעל־לענדישער מעער ?“

„מיר פּאָהרען דאָך גראַדע יעצט אויף איהם, פּריינד עדוואַרד.“
„וואָס ?“ איז קאָנסייל איבערראַשט געוואָרען „דיעזע נאַכט ? —“
„יא, גראַדע די פּאַריגע נאַכט זיינען מיר אין צוואַנציג מינוטען דורכגעפּאָהרען דעם אונטער־אירדישען טונעל.“

„ניין, איך קען דאָס ניט גלויבען.“ האָט עדוואַרד ערווידערט.
„דאָן האָט איהר אונרעכט, מייסטער לענד“ האָב איך געזאָגט „איהר בעזיצט דאָך שאַרפע אויגען, קענט איהר ניט זעהען אַז מיר געפינען זיך שוין אין איין גאַנץ אַנדער געגענד ? דאָ איז דער פּאַרט סאַיד אונד דאָרט זעהען זיך די נידריגע ברעגעס פון עגיפּטען.“

דער קאָנאָדיער קוסט זיך אויפּמערקזאַם אַרום אונד רופט זיך דאָן אָב :
„ווירקליך איהר האָט רעכט, הערר פּראָפּעסאָר, אונד אייער קאַפיטאַן נעמא איז אַ מאַן וואָס איז גאָר זיין גלייכען ניט צו געפינען ; מיר זיינען אַלזאָ אין מיטעל־לענדישען מעער. זעהר גוט ! יעצט איז אָבער צייט אַז מיר זאָהלען זיך אַ ביסעל דורכפלוידערען וועגען אונזער אייגענע אַנגעלע־גענהייטען, אָבער קיינער זאָהל נור אונזער געשפּרעך ניט הערען.“

איך האָב גוט פּערשטאַנען וועגען וואָס דער קאָנאָדיער וויל רערען אונד עס איז ביי מיר געבליעבען איך זאָהל איהם בעססער לאָזען זיך דורכ־פלוידערען, ווי ער זאָגט. מיר האָבען זיך בעקוועם געזעצט ביי די לאַנטער־נע אונד דאָן האָב איך זיך אָבגערופּען :

„יעצט, עדוואַרד, הערען מיר אייך צו, וואָס האָט איהר אונז צו ער־קלעהרען.“

„גאַנץ איינמאָך, מיר זיינען אין אייראָפּאַ, אונד אידער דער קאַפּי־טאַן נעמא'ס קאַפּריו וועט אונז אַוועק שלעפּען נאָך אירגענד וועלכען אייז־מעער, אָדער צוריק אויפ'ן שטילען אַקעאַ, זאָלען מיר בעסער זעהן דאָס נאַטילום אין דער צייט צו פּערלאָזען.“

איך מוז זאָגען די וואַחרהייט אַז דיעזע געשפּרעכען האָבען מיך אי־מער געבראַכט אין גרויס פּערלעגענהייט. עס וואָלט זיך מיר ניט געוואָלט שטערען מיינע קאַמעראַדען אונד פּערהינדערען זיי זאָלען זיך בעפּרייען אונד דאָך איז מיר ניט זעהר אַנגענעהם געווען דעם קאַפיטאַן נעמא צו

פערלאזען. איהם אונד זיינע אפפארטען האָב איך צו פערדאָנקען אז עס איז מיר מעגליך יעדען טאָג מיינע וויסענשאַפטליכע נאָכפאַרשונגען צו פערמעהרען אונד מיון ווערס „איבער די געהיימניסע אויפ'ן גרונד פון ים“ צו פערבעסערען. וועל איך דען האָבען נאָך אַ מאָהל אזאָ געלענעהייט דעם אָקעאַן אין זיינע טיעפניסען צו בעוואונדערען ? געוויס ניט ! דאָרום האָב איך ניט געקענט צופריעדען זיין דעם נאָטילוס צו פערלאָזען איידער אונד זערע פאַרשונגען זיינען געענדיגט.

„פריינד ערוואַרד,“ האָב איך געפרעגט „זאָגט מיר די וואַהרהייט, איז אייך שוין איבערדריסג געוואָרען צו זיין אויף דייעזער שיף ? בעדויערט איהר זעהר דעם שיקזאַל וואָס האָט אייך אַהער געבראַכט ? דער קאַנאָדיער האָט באַלד ניט געענטפערט, אונד שליסליך נאָך אַ קורצע איבערלעגונג געזאָגט :

„איך קען ניט בעהויפטען אז די רייזע אויפ'ן גרונד פון ים געמעלט מיר ניט, דעננאָך וואָלט איך וועלען אז זי זאָהל שוין זיין געענדיגט, אונד וואָס שנעלער אום זאָ בעסער.“

„זי וועט זיך שוין ענדיגען, ערוואַרד, זייט זיכער.“

„אַבער וואו אונד ווען ?“

„וואו ? דאָס ווייס איך ניט. ווען ? דאָס קען איך אייך אייך אייך ניט בעשטימט זאָגען. יעדענפאלס וועט דאָך שליסליך קומען דאָצו אז מיר וועלען שוין מעהר ניט געפינען אירגענד וועלכע נייעס אין די וואַססערען צו בעטראַכטען אונד עטוואָס דאַפּן צו לעהרנען, דאָן קענען מיר זאָגען אז די רייזע איז געענדיגט.“

„איך זאָג אייך דאָס זעלבע“ האָט קאָנסייל מיר צו געשטימט „אונד עס קען זעהר מעגליך זיין אז נאָכדעם ווי מיר וועלען דורכפאַהרען אַלע מעערען פון ערדעןבאַלל. וועט דער קאַפיטאַן נעמא אַליין אונד בעפרייען.“ „געוויס, וואַרט נור אויף איהם !“ האָט דער קאַנאָדיער מיט אַ בייז זען טאָן זיך אויסגעלאַכט „ער וועט אייך שוין ווייזען וואָס פרייהייט איז !“ „וואָצו דאַרפט איהר אזוי איבערטרייבען, ערוואַרד ?“ האָב איך ער-ווידערט „מיר האָבען גענען דעם קאַפיטאַן פאַרלויפּיג קיין אורזאַכע זיך צו בעקלאָנגען, אַבוואָהל איך מוז צוגעבען אז קאָנסייל'ס מיינונג איז ניט וואַהרשיינליך. נעמא וויל אז די עקסיסטענץ פון זיין שיף זאָהל בלייבען אַ געהיימניס פיר די וועלט אונד דאָס אַליין וועט איהם שוין פעהינדערען אונד צוריק אויף די ערד אַרויס צו לאָזען.“

„אויף וואָס דען האָפט איהר אַלזאָ ?“

„אז עס וועט זיך יעדענפאלס מאַכען אַ געלענעהייט וועלכע מיר וועל-“

לען קענן בענוטצען, אויב ניט היינט איז רעכט אפילו אין זעקס מאָנאַטען אַרום."

"אַבער וואו וועלען מיר דאַמאָלס שוין זיין, הערר נאַטור־פּאַרשער ?" האָט ערואַרד זיך געערגערט.

"פּיעלייכט דאָ, פּיעלייכט אין כינאַ, דאָס מאַכט נאָר ניט אויס. אייַ בערהויפּט שפּיעלט די פּראַגע פּון „וואו" נאָר קיין דאָלע ניט ביי אַזאַ שיף ווי דער נאַוטילוס, וועלכער פּליהט דורך דעם אַקעאַן ווי אַ שוואַלב דורך די לופּט. וואָס קענט איהר וויסען, פּיעלייכט וועט ער אונז קירצליך ברענגען צו די ברעגעס פּון פּראַנקרייך, ענגלאַנד אָדער אַמעריקאַ ? דאַן וועט דאָך געוויס זיין פּיעל בעקוועמער צו ענטלויפען אַלס יעצט."

"הערר אראנאקס" האָט דער קאַנאָדיער זיך אַבגערוּפּען, "אויף אַזעלכע רייד קענען מיר זיך ניט פּערלאָזען; איהר זאָגט אימער פּיעלייכט וועלען מיר זיין דאָ, פּיעלייכט וועלען מיר זיין דאָרט, אונד איך ענטפּער דאַנגען: מיר זיינען דאָ אונד דאָס זאָלען מיר יעצט בענוטצען."

איך האָב ווירקליך ניט געהאַט וואס צו ענטפּערען אויף דיזעע לאַגישע ערקלעהרונג.

"מיין הערר," האָט ערואַרד ווייטער געשפּראַכען, "איך וויל איין מאָהל פיר פיר אַלע מאָהל וויסען אייער ריכטיגע מיינונג אונד שטעל אייך די פּאַל־גענדע פּראַגע: לאָמיר אָננעהמען אַז קאַפיטאַן נעמא וויל אונז היינט בע־פּרייען, וואָלט איהר צופּריעדען געווען זיין שיף צו פּערלאָזען ?" "איך ווייס ניט."

"נאָך מעהר, ווען ער זאָהל צום ביישפּיעל זאָגען, אַז היינט גיעבט ער אייך די ברירה צו געהן אָדער צו פּערבלייבען, אונד אויב איהר ענטזאַסט זיך יעצט פּון דער פּרייהייט מוזט איהר דאַן אויף אימער זיין געפאַנגען אויפ'ן נאַוטילוס, וואָס וואָלט איהר דאָרויף ענטפּערען ?" "פּריינד ערואַרד, איך מוז צוגעבען אַז איהר האָט רעכט געגען מיר.

אייך איז יעדענפאַלס אונבעגרייפליך די וויסענשאַפּטליכע אינטערעסע וועל־כע איך האָב אין דיזעע רייזע. וואָס אַנבעטרעפט דעם קאַפיטאַן זאָג איך אייך נאָך אַ מאָהל אַז ער וועט אונז מיט'ן גוטען ווילען קיין מאָהל ניט בע־פּרייען; דאָרום מוזען מיר נאַטירליך טראַכטען ווי מיר זאָלען דאָס אַליין קענען אויספיהרען."

"נאַנץ ריכטיג, הערר אראנאקס, דאָס הייסט פּערנינפּטיג גערערט." "נור איין זאַך וויל איך אייך בעמערקען, איין זעהר וויכטיגע פּערגעסט ניט. אונזער אונטערנעהמונג צו ענטלויפען מוז געפיהרט ווערען מיט אַזאַ רעכנונג אַז עס זאָהל דורכאויס גליקען. אים פאַל דאָס וועט ניט געלינגען קענען מיר זיך דאַן אויף אייביג געזעגענען מיט די פּרייהייט, אונד קאַפיטאַן

נעמא וועט אונז דאָס נייעמאלס פּערצייהען.
„גאַנץ ריכטיג. די הויפטזאַך איז אַלזאָ די פּאַרזיכטיג אונד ניט די צייט. ווען עס זאָהל זיך מאַכען אַ זיכערע געלעגנהייט דאַצו איז ביי אײך רעכט אין צוויי טעג דאָס אויך אויס צו פּאַהרען ?
„יא, אָבער איך וויל איהר זאָלט מיר יעצט ערקלעהרען וואָס הייסט ביי אײך אַ זיכערע געלעגנהייט.“
„ווען צום ביישפּיעל דער נאַטילוס זאָהל קומען גאַנץ נאָהענט צו איין אײראָפּיאישען ברעג.“

„נון, מיינט איהר אז מיר זאָלען דאָן דורך שווימען זיך רעטען ?
„יא, אויב דער נאַטילוס וועט שטעהן אויבען איבער'ן וואַססער ; זאָנסט ווייט פון ברעג, אָדער פון אונטער'ן וואַססער קענען מיר נאַטירליך וועגען אזא פּלאַץ ניט דענקען. אָבער מיר קומט עטוואָס אַנדערעס אויפ'ן געדאַנקען. איך וועל זעהן עס זאָהל אונז מעגליך זיין אונבעמערקט די קלייד נע שפּעל אַרויס צו קריגען, דאָן זיינען מיר גערעטעט.
„גוט, ערואַרד. פרובירט דיזעז מעגליכקייט אין אויספיהרונג צו ברענגען. אָבער וואָס איך האָב אײך געזאָגט זאָלט איהר שטענדיג האַלטען אין זינען, אז אין פּאַר פון אונערפּאַלג קען דאָס אונז אין דעם גרעסטען אונז גליק שטירצען.“

„איך וועל דאָס ניט פּערגעסען, מיין הערר.“
„אונד יעצט ווילט איהר וויסען וואָס מיין מיינונג איז וועגען אײער פּראָיעקט ?“

„גאַנץ געוויס, הערר אראַנאַקס.“
„נון, איך דענק אז אײערע זיכערע געלעגנהייט וועט קיין מאָהל ניט קומען.“

„פאַרוואָס ? ווי קענט איהר עס בעהויפטען ?“
„גאַנץ אײנפאַך, ווייל קאַפיטאַן נעמא ווייס אויך זעהר גוט אז מיר זוכען זיך צו בעפרייען, אונד דאַרום וועט ער שוין אויף אונז גוט אַכטונג געבען. דער נאַטילוס וועט קיין מאָהל ניט צו פּאַהרען נאָהענט צו אַ ברעג, איבערהויפט דאָ, אין די אײראָפּיאישע וואַססערען.“
„דאָס וועלען מיר נאָך זעהען !“ האָט ערואַרד אויסגערופען מיט אַ מיינע פון ענטשלאָסענהייט.

„אונד פון יעצט אָ, ערואַרד, וועלען מיר וועגען דעם קיין אײנציגען וואָרט מעהר פּערל'יערען. ווען איהר וועט האָבען פּערטיג עטוואָס אויפ' געטהון דאָן קומט אונד זאָגט אונז. איך פּערלאָז זיך פּאַלקאַמען אויף אײך.“
דאַמיט איז געשלאָסען געוואָרען דיזעז בעשפּרעכונג, פון וועלכע עס זיינען אין אַ קורצע צייט גאַנץ אונערוואַרטעט אַרויס געקומען זעהר וויכ-

טיגע רעזולטאטען. צו ערווארד'ס גרויסע פערצווייפלונג האָבען מיניע ווער
טער זיך קירצליך בעוויזען אַלס פּאַלקאָמען ריכטיג. עס איז שווער צו זאָגען
אויב דער קאָפיטאָן האָט ווירקליך אונז ניט געטרויט, אָדער ער האָט זיך
געוואָלט היטען אויף דיעזען פיעל־בעזוכטען מער געגען די גרויסע שיפען
פון פּערשיעדענע נאַציאָנען; אָבער יעדענפאַלס האָט דער נאַטילוס זיך
דאָ שטענדיג געהאַלטען אונטער'ן וואַסער אונד גאַנץ ווייט פון אירגענד
וועלכען ברעג; אָפּטמאָהל פלעגט דאָס שיף זיך אַרונטער לאָזען זאָגאר
אין אַ טיעפנים פון צוויי טויזענד עללען אונד דאָך קיין גרונד געפונען.

דען 14טען פעברואַר בין איך אַריין אין זאַלאָן אונד מיר האָט זיך גע-
וואָלט די בעזונדערע מינים פיש פון דיעזען מער בעטראַכטען, אָבער די
פענסטער זיינען געשלאָסען. מיר פּאָהרען נאָך די ריכטונג צום אינזעל קאַנ-
דיא, וועלכע איז צו יענער צייט, נאָך איידער איך האָב זיך בעגעבען אויף
די פּרענאַטע לינקאָלן, געשטאַנען אין אַ רעוואָלוציאָן, אום זיך פון די
מירקישע דעספּאָטישע מאַכט צו בעפרייען. איך האָב גראַדע יעצט געוואָלט
אַנפאַנגען וועגען דעם אַנעשפּרעך מיט דעם קאָפיטאָן נעמא, אָבער ער איז
אַרום גענאַנגען איבער'ן זאַלאָן אַזוי ווי אונרוהיג אונד פעסט פּערטיעפט
אין געדאַנקען, באַלד זיינען אויך אויף זיין בעפעהל אָבגערוקט געוואָרען די
בלעכענע ווענד אונד ער האָט אָנגעפאַנגען מיט גרויס ערוואַרטונג צו קוקען
דורכ'ן פענסטער. איך בין אויך געזעסען אונד געקוקט אויפּמערקזאַם, בע-
טראַכטענדיג אייניגע זאָרטען אונגעוועהנליכע פישען, ווי צום ביישפּיעל די
זאַק־פּלאָסען, וואָס זיינען מערקווירדיג מיט דעם פּאַספּאָרליכט פון זייער
קערפּער; די מערער־בראַסען וועלכע די עניפּטער האָבען אַ מאָהל פּערגע-
טערט; דער קליינער העם־פיש, אויף וועלכען מען האָט פּאַרצייטען געגלויבט
אַז ער איז אים שטאַנד די גרעסטע שיף אָב צו האַלטען ווען ער הענגט זיך
אַן ביי'ן רודער, אונד נאָך פּערשיעדענע אַנדערע מינים פון דיעזע בעשעפּ-
ניסע.

פּלוצלונג בין איך געבליעבען זיטצען אין דער גרעסטער ערשטוינונג.
איך זעה אין מיטען וואַסער, אויפ'ן גרונד פון ים, די געשטאַלט פון אַ
הויכען מאַן, אין די געוועהנליכע וואַסער קליידונג, מיט אַ ברייטען לעדער-
נעם גורט אויף זיינע לענדען. דעם ערשטען אויגענבליק האָב איך זאָגאר
געגלויבט אַז דאָס איז אַ טויטער קערפּער פון אַ דערטרונקענעם, וועלכען
דאָס וואַסער טרייבט אַרום, אָבער באַלד זעה איך אַז דאָס איז אַ לעבענ-
דעגער מענש. ער רודערט אויסגעצייכענט מיט זיינע קרעפּטיגע הענד אונד
קומט געהענטער צו אונזער שיף.

„ווער קען ער זיין?“ האָב איך צום קאָפיטאָן זיך געווענדעט „פיעל-
לייכט דאַרף מען איהם רעטטען?“

נעמא בלייבט שטעהן קוקענדיג דורכ'ן פענסטער אונד גיעבט קיין אנטוואָרט. דער אונבעקאנטער שווימער איז אונטערדעסען נעהנטער געד קומען אונד צוגעדריקט זיין געזיכט צום שויב, אזוי ווי זוכענדיג יעמאנדען מיט זיינע בליקען. צו מיין גרויסען ערשטוינען זעה איך אז נעמא מאכט איהם א געוויסען צייכען מיט'ן האַנד, דער פרעמדער ענטפערט מיט א וואונק, דאן שטייגט ער אַרויף צוריק אויפ'ן וואַסער אונד בלייבט פערשוואונדען. „איהר האָט געמיינט אז ער טרינקט זיך?״ האָט דער קאפיטאן ענד־ליך צו מיר געזאָגט, „דאָס איז דער וואָהלבעריהמטער שווימער ניקאָלאָס פון מאַטאַפּאַן. ער לעבט מעהר אין וואַסער ווי אויף דער טרוקענעם לאַנד אונד געהט זאָגאר אויף דיעזען אופן פון איין אינזעל צום אנדערען.״ „אונד ער איז מיט אייך בעקאנט, קאפיטאן?״

יא, הערר אראנאס.

אזוי ענטפערענדיג געהט נעמא צו א שראַנק, ביי'ן לינקען זייט פון פענסטער. דאָרט שטעהט אויך א גרויסער קעסטעל, פעסט בעשמידט מיט אייזען, אויף זיין דעקעל איז צו געשלאָגען א קופערנע פלאַטע מיט דעם געד־וויסען הערב פון נאָטילוס : *Mobilis in Mobile* וועלכען איך האָב שוין בעמערקט אויף אלע מאַשינערייען אונד געשריען פון דיעזען שיף. דער קאָפיטאן עפּפּענט דעם קעסטעל, דאן דעם שראַנק אין וועלכען איך זעה צו מיין גרויס איבערראַשונג אז ער איז פול געפאַקט מיט שטיקער גאָלד אין די פאַרמע פון שטענגלאַך. איך קען זיך ניט ערקלעהרען פון וואַנען נעהמט דער קאפיטאן אזעלכע אונגעהויערע מאַסען פון דיעזען קאָסטבארען מע־טאַל אונד וואָס וויל ער דאָמיט יעצט מאַכען.

איך רעד ניט א וואָרט, קוקענדיג נור וואָס דאָ וועט זיין. דער קאפיטאן נעמא נעהמט אַרויס די גאָלד־שטענגלאַך איינע נאָך די אנדערע אונד לעגט זיי רעגעלמעסיג צוזאַמען אין קאפּפּער. נאָך מיין אָבשאַטצונג האָט ער דאָ פערפאַקט אונגעפּעהר צוויי טויזענד פונד גאָלד, דעם ווערטה פון א פינף מיליאָן פראַנק.

נעמא פערשליסט וויעדער דעם קאפּפּער אונד שרייבט אויפ'ן דעקעל איין אדרעס, אויף א שפראַך וועלכע שיינט מיר נייגריכיש צו זיין. דאן דריקט ער אָן א געוויסען עלעקטרישען קנאָפּ, געבענדיג דאָמיט א סיגנאַל נאָך די מאַטראָזען־קאָמוטע. אין א פּאָאר מינוטען זיינען אַריינגעקומען פיער מאַן אונד האָבען מיט גרויס מיה אַרויסגעטראָגען דעם קאפּפּער פון זאַלאָן. נאכהער האָב איך געהערט ווי מען האָט מיט א שטריק איהם געשלעפּט איבער'ן לייטער צום פערדעק.

„אונד וואָס האָט איהר מיר געוואָלט זאָגען, הערר פראַפּעסאָר?״ פּרעגט מיך נעמא אַלס די מאַטראָזען זיינען אַרויסגעגאַנגען.

„איך? קיין בעזונדערע זאך ניט.“
„דאן ערלויבט מיר אייך גוט נאכט צו ווינשען.“
מיט דיזע ווערטער איז ער ארויס פון זאלאן.

פון איבערראשונג האָב איך דיזע נאכט גאַנץ וועניג געקענט שלאָפען.
איך קען ניט אויפהערען צו טראכטען אויב די ערשיינונג פון דעם אונבער-
קאַנטען שווימער האָט עטוואָס צו טהון מיט דעם קאַסטען פול גאַלד אונד
פיר וועמען איז דיזעס רייכטהום בעשטימט. באַלד בעמערק איך אויך
נאָך די בעוועגונגען פון נאָטילוס אַז ער שטייגט אַרויף פון גרונד צו די
אויבערפלאַכקייט פון מער.

אייניגע מינוטען שפעטער הער איך שטאַרקע טריט אויפ'ן פלאַטפאָרם,
ווי מען שרויפט דאָן אָב דאָס שיפעל אונד לאָזט איהר אַראָפּ אין מער.
דאָס שיפעל קלאַפט זיך אָב אָן וואַנד פון נאָטילוס, דאָן איז אַלעס שטיל
געבליעבען.

צוויי שטונדען שפעטער האָב איך געהערט דעמזעלבען גערויש, ווי
מען געהט אויבען אַרום, דאָס שיפעל איז אַרויפגעצויגען געוואָרען, צו גע-
שרויפט צו איהר אָרט אונד דער נאָטילוס האָט זיך וויעדער אַרונטער גע-
לאָזען אין די טיעפנים פון מער. עס איז אַלזאָ מעהר קיין צווייפעל אַז דאָ
זיינען גאַנצע מיליאָנען אוועקגעשיקט געוואָרען, אָבער נאָך וועלכע געגענד?
מיט וועמען שטעהט קאַפיטאַן נעמא אין אַזעלכע פערבינדונגען? דאָס
וואָרען די פראַגען אויף וועלכע עס איז מיר ניט מעגליך געווען אירגענד וועל-
כע ערקלעהרונג צו געפינען.

דעם פּאָלגענדען פרייהמאָרגען האָב איך מיינע קאַמעראַדען ערצעהלט
די מערקווירדיגע בעגעבענהייטען פון די פּאָריגע נאכט. עדוואַרד אונד קאָנ-
סייל זיינען נאָטירליך אויך העכסט ערשטוינט געוואָרען.

„אָבער פון וואַנען נעהמט ער אַזוי פיעל מיליאָנען?“ האָט דער קאַנאַ-
דיער געפרעגט מיט גרויס נייגעריגקייט, וועלכע קיינער פון אונז איז דענ-
נאָך ניט אים שטאַנד געווען צו בעפריעדיגען.

נאָך דעם פריהשטיק האָב איך זיך גענומען צו מיין געוועהנליכע אַר-
בייט אונד ביז פינף אהר בין איך געווען בעשעפטיגט מיינע שריפטען אין
אָרדנונג צו ברענגען. דאָן האָב איך פלוצלונג אַנגעפאַנגען צו שפירען אַזא
גרויסע היטץ אַז מיין גאַנצער קערפער איז באַלד אַבגעקאַסען געוואָרען מיט
שווייס אונד איך בין געצוואונגען געווען דעם דאָס פון זיך אַראָפּ צו וואַר-
פען. איך קען ניט בעגרייפען פון וואַנען דאָס האָט זיך מיט איינמאָהל גע-
נומען, דען מיר געפינען זיך דאָך ניט אין די הייסע געגענדען, אונד זאָנאַר
דאָרט דאַרף מען אין די טיעפניםען פון מער די אויסערליכע טעמפעראַ-

טור פון דער לופט ניט שפירען, דען דער מאנאָמעטער צייגט אז מיר פאָהרען יעצט זעכציג פּוּס אונטער'ן וואַססער.

איך האָב וויעדער געוואָלט אָנפאַנגען צו אַרבייטען, אָבער די הימץ שטייגט אזוי שטאַרק אז עס איז מיר שוין ניט מעגליך לענגער אויס צו האַלטען.

„פיעליכט ברענט דאָס שיה?״ האָב איך ביי זיך אַליין געפרעגט.
איך בין שוין אויפגעשטאַנען אום פון זאַלאָן אַרויס צו געהן אַלס קאַפּ-פיטאַן נעמא אַין אַריינגעקומען. ער געהט צו צום טהערמאָמעטער אונד רופט זיך אָב :

„יא, עס איז שוין צוויי אונד פיערציג גראַד הימץ.“
„דאָס שפיער איך שוין קאַפיטאַן, אונד אויב די טעמפּעראַטור זאָהל נאָך העכער שטייגען ווייס איך ניט ווי מיר וועלען דאָס אַריבען טראָגען.“
„אה, הערר פּראָפעסאָר, די הימץ וועט שטייגען נור דאָן אויב איך וועל דאָס וועלען.“

„איהר קענט פערטרייבען דיזעז הייסע טעמפּעראַטור?״
„ניין, אָבער איך קען פון איהר ענטלויפען.“
„קומט זי דען פון דרויסען?״
„געוויס! מיר פאָהרען יעצט דורך די קאָכעדיגע וואַססער. קוקט נור אהער!“

די בלעך-ווענד עפּפענען זיך אונד איך זעה אז דער גאַנצער ים אַרום דעם נאַטילויס איז ווייס ווי שוים. דיקע שוועבעל-זיילען דרינגען אַרויס פון די ברענעדיגע וועללען, וועלכע ברויזען ווי זידענדעס וואַססער אין אַ קעס-סעל. איך האָב צוגעלעגט די האַנד צום פענסטער, אָבער די שויען זיינען אזוי הייס אז מיינע פינגען זיינען שיער פערברענט געוואָרען.
„וואו זיינען מיר דאָ?״ האָב איך געפרעגט אין שרעק אונד ערשטויר-גען.

„ניט ווייט פון דעם גריכישען אינזעל סאַנטאָרין. הערר פּראָפעסאָר, גראַדע אין דעם קאַנאַל וואָס ציהט זיך צווישען די אינזלען נעא קאַמעני (די נייע פערברענטע) אונד פּועלאַ-קאַמעני (די אַלטע פערברענטע). איך האָב געוואָלט אייך ווייזען די מערקווירדיגסטע ערשיינונג פון אַ ברענע-דיגע וואַלקאַן אונטער'ן ים.“

„דאָס איז אַלזאָ דער זעלבער וואַלקאַן, וואָס האָט אין דיזעז געגענד פיעלע ערטער פון גרונד פון ים אַרויף געהויבען אונד דאָרוף זיינען די נייע אינזלען אַרויס געקומען. איך האָב געמיינט אז דער וואַלקאַן איז שוין לאַנג פערלאָשען.“

„איהר זעהט אָבער אז ניט״ האָט נעמא ערוויעדערט, אונד דער פיער-

אין דער טיעפנים פון דער ערד ארבייט נאָך אימער ווייטער. ווי די אלטע געשיכטע־שרייבער קאסיאָדרוס אונד פליניוס ערצעהלען איז אין אים יאָהר 19 נאָך אונזער צייטרעכנונג, אויף דיזעלבע שטעלע ארויף געשטוינגען אַ נייע אינזעל, וועלכע זיי האָבען אַ נאָמען געגעבען „די געטליכע טהייא.“ באַלד אָבער איז דיעזע אינזעל פּרוּנקען געוואָרען אונד מיט פּונפּציג יאָהר שפּעטער איז אויף איהר שטעלע איין אַנדערע ערשיענען, וועלכע איז אויף אין אַ קורצע צייט אַרום פּערשוואונדען. פּון דאָמאָלס אָן זיינען אין פּער־לויף פּון אַכצעהן יאָהר הונדערטע אַזעלכע וואַלקאַנישע ערשיינונגען אין דיעזע געגענדען מעהר ניט פּאָרגעקומען. ערשט אין יאָהר 1866 איז גראַדע ביי נעאָ קאַמעני וויעדער אַרויס געקומען פּון אונטער'ן ים איין אינזעל, וועלכע מען האָט אַ נאָמען געגעבען געאָרג, אונד מיט אַכטאָג שפּעטער די קליינע אינזעלע אַפּרעזא, אַזוי נאָהענט אַז צווישען זיי ביידען ציהט זיך אַ קאַנאַל נור פּון צעהן עללען די ברייט, איך בין גראַדע צו יענער צייט גע־ווען אין דיעזע וואַססערען אונד האָב די נאַטור־ערשיינונג פּון נאָהענטען בעטראַכט, וועלכע איז ווירקליך זעהר מערקווירדיג.

„אונד דאָס איז דערזעלבער קאַנאַל אין וועלכען מיר געפינען זיך יעצט ?“

„יא, דא איז ער“ האָט דער קאַפיטאַן מיר געצייגט מיט'ן פינגער אויף דער קאַרטע.

„מען קען אַלזאָ גלויבען אַז דער קאַנאַל וועט זיך נאָך פּיעלייכט אַ מאָהל אויספּיללען אונד די קליינע וועלען פּעראייניגט ווערען אין איין גרויסע שטיק לאַנד.“

„זעהר וואַהרשיינליך, הערר אַראַנאַקס“ האָט דער קאַפיטאַן געענט־

פּערט. „צייט דעם יאָהר 1869 זיינען אויך ביי פּעלעא קאַמעני אַכט אַזעלכע קליינע אינזעלאַך אַרויף געשוואומען. עס איז אַלזאָ קלאָהר אַז זאָגאַר ביידע קאַמעני'ס וועלען זיך מיט דער צייט פּעראייניגען. אין שטילען אָקעאַן ביל־דען זיך אויס שטיקער לאַנד דורך די ארבייט פּון קליינע קאַראַלען־טהיערען, וועהרענד דאָ טהוט דאָס זעלבע אויך דער אונטער אירדישער פייער. אונד דאָס זיינען די קרעפטען וועלכע האָבען בעשאַפּען די גאַנצע טרוקענע ערד.“

איך בין וויעדער צוגעגאַנגען צום פּענסטער. דער נאַטילוס האָט זיך גאָר אָבגעשטעלט. די היטץ איז אומערטרעגליך, אין דער ווייסער פּאַרב פּון מעער זעהען זיך יעצט רויטהע זיילען, פּון די אייזען־וואַלצען וואָס קאָבען אין וואַססער. דער ים פּלאַמען פּערשטעלט זאָגאַר דאָס עלעקטרישע ליכט פּון אונזער שוף, אונד טראַטצדעם וואָס דער זאַלאַן איז אַזוי פּעסט פּער־שלאָסען הערט זיך אין איהם אַזאַ גערוך פּון שוועבעל אַז עס פּערהאַפט דער אַטהעם. איך פּיעל אַז עס שטיקט מיך, אַז מײן גאַנצער קערפּער בראַט זיך.

„איך קען דיעזע היטז לענגער ניט אויסהאלטען“ האָב איך צום קאָפּ פּיטאַן געזאָגט.

„אונד דער נאָטילום אויך ניט“ האָט נעמא רהיג געענטפערט. אויף זיין בעפעהל דורך אַ סיגנאַל האָט דאָס שיף זיך אויסגעדריעהט אונד איז באַלד אַרויס פון דיעזען ברענעדיגען גלוטה. אַ פּיערטעל שטונדע שפעטער זיינען מיר אַרויס אויפ'ן פּלאַטפאָרם אונד מיט די פּרייע לופט זיך ערקוויקט.

אויף מאָרגען דעם 16טען פעברואַר, האָבען מיר פּערלאָזען דיזע געגענד פון די גריכישע אינזלען, וואו עס געפינען זיך אין ים טיעפניסען העכער ווי דריי טויזענד עללען. באַלד איז אויך דער נאָטילום געשוואומען פאַרכיי דעם קאַפּ מאַטאבאן, אום די ריזע איבער דיעזען ים ווייטער פאַרט צו זעמען.

7-טעם קאַפיטעל.

דאָס מיטעללענדישע מעער.

דאָס מיטעללענדישע מעער, וועלכער וואַר בעוואוסט ביי די אַלטע העברעאָנער דעם נאָמען (ים הגדול), איז דורכטשיניטליך פון אַ בלויען פאַרב, זיינע ברעגעס זיינען אין פּיעלע געגענדען בעזעטצט מיט אַראַנזשען, שהענע מירטען אונד אַנדערע פּראַכטפאַלע בוימער ; עס רינגלען איהם אַרום הויכע געבירגסלענדער, וואָס זיינען געזעטיגט מיט ריינע, דורכזיכטיגע לופט. אָבער אונטער זיין גרונד אַרבייטען נאָך אימער די געהיימע פּירער קרעפטען אין דער ערד, אזוי ווי זיי וואָלטען ניט וועלען אויפהערען צו קעמפּען מיט די וואַסערען פון אויבען. ביי זיינע ברעגעס געפינט דער מענש די שעהנסטע קלימאַטען פון דער וועלט.

טראַטצדעם אָבער האָב איך ניט געהאַט די מעגליכקייט גענוי צו בעטראַכטען די אַלע הערליכקייטען פון דיעזען גרויסען מעער אונד זיינע אומגעענדען ; זאָגאר מיט די ערפאַהרונגען פון קאַפיטאַן נעמא האָב איך ניט געקענט זיך בענומען, דען דיעזער מערקווירדיגער מאַן איז אזוי פּערשוואַונדען געוואָרען, וועהרענד דער נאָטילום האָט שנעל דורכגעשניטען די וואַסערען פון מיטעללענדישען מעער ; אַ וועג פון ביינאהע זעכס הונדערט מייל, וועלכע דער נאָטילום איז אזוי ווי דורכגעפלויען אין אַזאַ קורצע צייט ווי 48 שטונדען. מיר זיינען דעם 16טען פעברואַר אין דער פּריח

אָבגעפּאָהרען פון די גריכישע אינזלען אונד דעם 18טען, ווען די זונן האָט נור אָנגעפּאָנגען אויף צו געהן איז דער נאַטילוס שוין געשוואומען פאַר־ ביי די פעסטונג גיבראַלטאַר, וואו דיעזער מער ענדיגט זיך אין די וואַס־ סערען פון דעם אונגעהויער גרויסען אַטלאַנטישען אָקעאַן.

ווי עס ווייזט אויס איז דער מיטעל־ענדישער מער, וואָס איז אַזוי ווי צוזאַמען געדריקט צווישען פיעלע בעזעטצטע לענדער, קיין אָנגענעהר מער אָרט געווען פיר דעם קאַפיטאַן נעמאַ. דאָ פעהלט איהם די פרייהייט פון בעוועגונג, די ברייטע מעגליכקייט צו פערשיעדענע אונטערנעהמונגען, אונד פיר זיין נאַטילוס איז צו ענג צווישען די נאָהענטע ברעגעס פון אייראָפּאַ אונד אַפריקאַ. דאַרום זיינען מיר דאָ געפּאָהרען מיט אַ שנעלקייט פון פינף אונד צוואַנציג מייל אין אַ שטונדע. זעלבסטפערשטענדליך האָט ער־ וואָרד לענד יעצט גאָר ניט געקענט דענקען וועגען זיינע פּראָיעקטען צו ענט־ לויפּען. ביי אַזעלכע אומשטאַנדען איז אַזוי מעגליך צו פּערלאָזען דעם נאַ־ טילוס גראַדע ווי אַראָפּ צו שפּרינגען פון אַ שנעלצוג וועהרענד ער איז אין פּולען לויף. אויסערדעם פלעגט אונזער שייף נור אויף אַ קורצע צייט ביי נאַכט זיך בעווייזען איבער'ן וואַסער, אום פרישע לופט צו שעפּען, אונד וועהרענד די גאַנצע רייזע איז זי שטענדיג געבליעבען אונטער'ן מער.

איך האָב אַלזאָ פון די אינערליכע געגענדען אין מיטעל־ענדישען מער געקענט זעהן נור די אַלגעמיינע אַנדשאַפט, וועהרענד די בעזונדערע גע־ געשטאַנדען זיינען מיט די שנעלקייט פון אַ בליטץ פאַרביי מיר געפלוין גען. דענאָך איז מיר מעגליך געווען שטעהענדיג ביי די גלעזערנע ווענד פון זאַלאָן צו בעטראַכטען פערשיעדענע זאָרטען פון מערקווירדיגע פישען, וועלכע וואָרען קרעפטיג גענוג אום אַ קורצע צייט דעם נאַטילוס נאָך צו האַלטען.

אין די וואַסער־שיכטען וואָס זיינען העלל בעלייכטעט פון אונזער עלעקטרישען ליכט זעה איך אונגעהויער גרויסע הייפישען, וואָס יאָגען איר בער איינע די אַנדערע ; די נאָך גרעסערע זעע־פּוסען, וועלכע בעזיטצען אַ מערקווירדיגע קראַפט אן זייערע עקען, אונד זיינען אַך טיכטיגע רוי־ בער ; די קליינע גאָלד־בראַסען, אַ זעלטענע, קאָסטבאַרע גאַטטונג פיש, אין זייער זילבערנעם אונד אַזור־בלויען פאַרב, מיט די גאָלדענע רונדונגען אַרום די אויגען. פּראַכטפּאָלע שטער־פישען, ביז צוועלף עללען די לענג, קלאַפען מיט זייערע שטאַרקע עקען אין אונזערע שויבען. זיי זיינען אויך עהנליך צו הייפישען, אָבער ניט אַזוי שטאַרק, דאַצו איז נאָך צווישען זיי דער גרויסער אונטערשיעד אַז די שטער־פישען ווערען געברויכט אַלס גע־ שטאַקפּאָלע שפייז, פריש געקאָכט, געטריקענט, מאַרינרט אָדער געזאַל־ צען. אַם בעסטען אָבער איז מיר געווען מעגליך צו בעטראַכטען די טהוי־

פישען, מיט זייער בלויען שווארצען רוקען, זילבער געפאנצערטען קערפער אונד גאלדענע פלוספערערען. מען זאגט אז דיעזע פישען בעגליימען שמענ-דיג יעדע שיף, זוכענדיג זיך צו בעשיטצען פון די הייסע זונען-שטראהלען; אונד אויף דיעזען אופן זיינען זיי אויך נאך געשוואומען דעם נאוטילוס, מיט זייערע שנעלע בעוועגונגען, פון זייגע טהיערען האָב אויך נור בעמערקט פאָהרענדיג פארביי דעם אַרדראַטישען מעער אייניגע דעלפינען אונד אונד געפעהר אַ רוצענד ים-הינד.

אַבערנס דעם 16טען פעברואַר זיינען מיר געפאָהרען צווישען סיצייל-יען אונד די ברעגעס פון טוניס. אין דיעזער ענגער שטעלע הויבט זיך פלוצ-לונג אויף דער גרונד פון מעער אזוי הויך אז דאָס וואַססער איז נור אייני-גע עללען די טיעף. פון ביידע זייטען געפינען זיך שמאַללע קאַנאַלען, דורך וועלכע אַ שיף קען דורך געהן, אונד דער נאוטילוס האָט געמוזט גאַנץ פאָר-זיכטיג אונד לאַנגזאַם דאָ פאַרביי שווימען, אום גענען די אונטערואַסער-דיגע וואַנד זיך ניט אָב צו קלאַפען.

אויך צייג קאָנסיל'ן אויפ'ן קארטע די שטעלע וואו דיעזע וואַנד איז ריכטיג בעצייכענט.

„ערלויבען נור, מיין הערר,“ האָט ער זיך אָבגערופען „דאָס איז דאָך אַלזאָ אַ וואַהרער פאַס וואָס טהיילט אָב אייראָפּא פון אַפריקא.“ „יא, מיין יונגע, ער פערשפאַרט פאַלקאָם דעם קאַנאַל פון ליביען. ווי גענויערע נאָכפאַרשונגען בעווייזען זיינען אַ מאָהל דיעזע צוויי וועלט-טהיילען געווען אין גאַנצען פּעראַייניגט אין איין יבשה.“ „מערקווירדיג!“ האָט קאָנסיל' זיך געוואונדערט „עס איז קוים צו גלויבען.“

„נאָך אזא וואַנד“ האָב איך ערקלעהרט „געפינט זיך ביי די פעסטונג ניבראַלטאַר; יענער פעלזען האָט מיט פיעלע צעהנדליגע טויענד יאָהר צוריק דעם מיטעל-לענדישען מעער אין גאַנצען אָבגעשלאָסען.“ „נון“ האָט קאָנסיל' געפרעגט „ווען עס זאָהל זיך מאַכען אַ צופאַל אז די וואולקאַנישע קרעפטען זאָלען דיעזע ביידע ווענד ווידער אויפהויבען?“ „דאָס איז ניט וואַהרשיינליך, קאָנסיל', דען דו דאַרפסט וויסען אז די ווירקונג פון דיעזע וואולקאַנען אין דער ערד ווערען אימער שוואַכער. די פיערען פון דאַמאָלס, ווען דער ערדען-באָלל איז נאָך געווען אין זיין יוגענד-צייט, ווערען ביסלאַכווייז אויסגעלאָשען אונד די טעמפּעראַטור אין דער ערד קיהלט זיך אָב מיט יעדען יאָהרהונדערט, אונד דאַמיט פּערלירט זי אויך איהר לעבענס קראַפט.“

„אַבער די זונען-שטראַהלען? —“

„קענען נאָר ניט נוטצען. אַ טויטער קערפער, וואָס האָט פּערלאָרען

זיין אייגענע ווארעמקייט, קען די זונן ניט צוריק לעבענדיג מאכען. אויף ריזען אופן וועט אויך אונזער ערד א מאהל אַבשטארבען. זי וועט בלייבען א טרוקענע מאססע, אָהן ליכט, אָהן וואַססער אונד דאָן וועלען שוין אויף איהר קיין לעבענדיגע בעשעפניסע ניט וואָהנען, גראַדע אזוי ווי דער מאָנד, וועלכער האָט שוין לאַנג זיין לעבענס וואַרעמקייט פּערלאָרען.

„אונד ווי לאַנג דאַרף עס נאָך דויערען ביז יענע טויטע צייט וועט קומען?“

„געוויסע אייניגע הונדערט-טויזענד יאָהר, מיין ליעבער קאָנסייל.“

„אויב אזוי האָבען מיר נאָך צייט אונזער ריזע אויפ'ן נאָטילום צו ענדיגען, אזוי לאַנג ווי עדוואַרד לענד ערלויבט עס נאָך.“

מיט דיזע ווערטער האָט דער עהרליכער יונגע גענומען צוריק בע-אַבאכטען די אינטערעסאַנטע ערשיינונגען וואָס שטעלען זיך איהם פאַר אין די וואַסער-שיכטען.

דיזעלבע נאכט איז אונזער שיף אַריין געקומען אין דעם צווייטען בע-קען פון מיטעל-לענדישען מעער, וואו עס געפינען זיך די גרעסטע טיעפ-ניסען פון פיער טויזענד עללען אונד מעהר, אין וועלכע אונזער שיף האָט זיך געהאַלטען אין די גאַנץ אונטערשטע שיכטען. דאָ זיינען קיינע בעזונדער-רע מערווירדיגייטקען דער נאַטור ניט געווען צו בעמערקען, דאַפיר אָבער, האָט דער גרונד פון מעער זעלבסט פאַרגעשטעלט ריהרענדע, פורכטבאַרע סצענעס; דען אין דיזען טהייל ים טרעפען זעהר אָפט די שרעקליכסטע אונגליקען, מיט שיפען וואָס געהן אונטער אונד ווערען פּערזונקען. פּערגלייב-כענדיג מיט דעם שטילען אָקעאַן איז דיעזער מעער נור אַ קליינער טייכעל, אָבער די וועללען פון דיזען טייכעל זיינען אַ מאָהל העכסט געפעהרליך, ווען דער גוואַלדיגער שטורם רעגט אויף זייער גאַנצען וואוסה, דאָן צער-שמעטערען זיי דאָס שטאַרקסטע שיף ווי אַ ניסעל-שאַלעכץ. זאָנאַר ביי אונזער יעצטיגען שנעלען פאַהרען זיינען שמענדיג געלעגען פאַר מינע אויגען מאַססען פון פּערראַסטעמע אָדער נייע שיף-רואינען, קאַנאַנען, אַנד קערס, קוילען, פּערשיעדענע שטיקער מאַשינען, ציילנדערס, קעסלען אונד אַנדערע אייזערנע אינסטרומענטען.

וואָס נעהענטער מיר זיינען געקומען צו ענדע פון מיטעל-לענדישען מעער, ביי דעם קאַנאַל פון גיבראַלטאַר, איז אימער מעהר צו זעהען פון דיזע פּעראַונגליקטע שיפען, וועלכע ליעגען אונד שטעהען אין פּערשיע-דענע פּאָזיציאָנען. דער נאָטילום איז מיט איין אונגעהויערע שנעלקייט אי-בער זיי פאַרביי געפאַהרען, ביז ער איז דעם 18טען פעברואַר, אום דריי אַוהר פאַרטאָג, אָנגעקומען צום גיבראַלט-קאַנאַל.

עס גיעבען אין דיזען פונקט צוויי שטראָמונגען; די אויבערשטע

וועלכע איז אַלעמען בעקאַנט. וואָס טראָגט די וואַסערען פון גרויסען אַט-לאַנטישען אַקעאָן אין דאָס מיטעל-לענדישען מעער, אָבער גאַנץ אונטען ציהט זיך פערקעהרט אַ רייסענדער שטראָם, פון דאַנען אין אַטלאַנטיק. דיעזען לעצטען שטראָם האָט נאַטירליך קיינער אויסער אונז ביו יעצט ניט געזעהען, אָבער מען צווייפעלט ניט אז ער מוז עקסיסטירען, דען זאָנסט וואָלטען די מאַסען וואַסערען וואָס פלייצען אַרײַן אין מיטעל-לענדישען מעער איהם געדאַרפט מאַכען יעדעס יאָהר גרעסער. אין דער טהאַט זעהט מען עס אָבער ניט, אונד דאַרום האָט מען פערשטאַנען אז עס גיעבט אײַן אונזיכטבאַרער שטראָם, וואָס פיהרט אַרויס צוריק די איבריגע וואַס-סערען פון דיעזען מעער.

מיט דיעזע אינטערעסע שטראָמונג איז דער נאַטירליכס שנעל גענוג דורכגעפלויען דעם גיבראַלטאַר-קאַנאַל אונד איך האָב נור צייט געהאַט אײַן אויגענבליק אַ קוק צו געבען אויף די הערקולעס-טעמפעל, וועלכער איז אין די אַלטע צייטען דאָ פערזונקען געוואָרען צוזאַמען מיט די אינזעל וואו ער איז געשטאַנען. אײַניגע מינוטען שפעטער זיינען מיר שוין גע-שוואמען אויף די וועללען פון אַטלאַנטישען אַקעאָן.

8-טעם קאַפיטעל.

דער האַפּפּן פון וויגאַ.

דער אַטלאַנטישער ים ! זײַן אונגעהויער גרויסע וואַסער שטרעקע ענטהאַלט אין זיך פינף אונד צוואַנציג מיליאָן קוואַדראַט מייל, לאַנג איז ער נײַן טויזענד אונד דורכשניטליך ברייט צוויי טויזענד זיעבען הונד-דערט מייל. דאָס איז דערזעלבער ים איבער וועלכען מען פאַהרט פון אײ-ראָפּא נאָך אַמעריקא ; יעצט איז ער מעהר בעזוכט ווי אַלע אַנדערע אַקע-אַנען, מיט די שיפען פון אַלע נאַציאָנען ; אָבער אין די פאַרצײטיגע יאָהר רען האָט די וועלט פון איהם גאַנץ וועניג געוואוסט, אויסער די דאַמאָלסדיגע אײַנוואָהנער פון דער שטאָרט קאַרטהאַנאַ אין אַפריקאַ, וואָס ווארען דאַן בעריהמט מיט זייערע זעע-רייזען, צוליעב זייער גרויסען האַנדעלס-פער-קעהר אין אײראָפּא אונד אַפריקאַ. אין דעם אַטלאַנטישען אַקעאָן נייעמען זיך אַרײַן די גרעסטע טייכען פון דער וועלט, ווי צום ביישפיעל דער סענט-לאָרענץ, מיסיסיפּי, אַמאַזאָנען-שטראָם, לאַ-פּלאַטאַ, אָרענאַקאַ, נינער, דער רהײן אונד פיעלע אַנדערע.

דער נאַטירליכס איז ביו יעצט, אין אַ צײַט פון דריי אונד אַ האַלב מאַנאַט, שוין דורכגעפאַהרען אַ שטרעקע פון צעהן טויזענד מייל, דאָס הייסט

א שטרעקע וואָס איז לענגער ווי דער גאַנצער קרייז אַרום ערדען-באָלל. וואוהין פּאָהרען מיר אונד צו וועלכען צוועק ? דאָס ווארען אַזעלכע פּראַ-גען וואָס מיר האָבען זיך ניט געקענט ערקלעהרען.

זאָבאַלד ווי מיר זיינען אַרויס פון גיבראַלטאַר-קאַנאַל ווארען מיר שוין אויפ'ן הויכען מער, זאָ דאָס מיר האָבען טעגליך ווידער געקענט שפּאַ-ציערען אויבען אויפ'ן פּלאַטפּאָרם.

איך בין אַרויפגעגאַנגען צוזאַמען מיט מיינע קאַמעראַדען ערוואַרד לענד אונד קאַנסיל. צוועלף מיילען ווייטער איז קוים צו בעמערקען די שפּאַני-שע האַלב-אינזעל סענט-ווינסענט. אַ קאַלטער דרום-זוינד בלאָזט אימער שטאַרקער אונד הויבט אויף די מעכטיגע וועללען פון ים וועלכע שאַקלען אונזער שיף אַזוי שטאַרק אַז עס איז קוים טעגליך אויפ'ן פּלאַטפּאָרם צו זיטצען, דאַרום זיינען מיר באַלד צוריק אַראָפּ נעגאַנגען, נאָכדעם ווי מיר האָבען זיך ערקוויקט מיט די פּרישע לופט פון ים.

איך האָב מיך בעגעבען אין מיין צימער, קאַנסיל איז זיין קאַיטע, אָבער ערוואַרד איז מיר נאָכגעגאַנגען מיט אַ מיענע פון פּערלעגענהייט, אַזוי ווי ער וואָלט וועלען עטוואָס וויכטיגעס זאָגען. די שנעלע רייזע איבער דעם מיטעל-לענדישען מער האָט איהם געהינדערט זיין פּלאַן ווע-גען ענטלויפען אויס צו פיהרען אונד דאַרום איז ער געווען זעהר צו טראַג-גען. אַלס די טהיר פון מיין צימער וואַר צו געמאַכט האָט ער זיך געזעצט אונד אַ בליק געגעבען אויף מיר, אַזוי ווי וואַרטענדיג איך זאָהל איהם עט-וואָס פרעגען.

„נון, פריינד ערוואַרד“ האָב איך זיך אָבגערופען „איך פּערשטעה ווע-גען וואָס איהר ווילט רעדען, אָבער איהר קענט דאָך זיך אַליין ניט בע-שולדיגען. ביי אַזאַ פּאָהרען ווי דער נאַטילוס האָט געמאַכט איבער דעם מיטעל-לענדישען מער וואָלט נאָר געווען אַ נאַרישקייט אַפילו צו דענ-קען וועגען אַזעלכע פּראַיעקטען.“

ערוואַרד שווייגט נאָך אימער. זיינע צוזאַמען געפּרעסטע ליפּפען אונד דער גאַנצער אויסדרוק פון זיין געזיכט בעווייזט אַז זיין גאַנצער זינען אונד טראַכטען איז יעצט בעשעפּטיגט נור וועגען איין זאַך.

„איבריגענס איז נאָך קיין זאַך ניט פּערלאָרען“ האָב איך ווייטער גע-שפּראַכען „מיר פּאָהרען פּאַרביי די ברעגעס פון פּאַרטוגאַל, אונד זיינען ניט ווייט פון פּראַנקרייך אונד ענגלאַנד. יא, ווען דער נאַטילוס וואָלט אַרויספּאָהרענדיג פון גיבראַלטאַר זיך בעגעבען נאָך דרום-זייט, דאַן וואָלטען מיר פּערשלעפט געוואָרען אין אַזעלכע געגענדען וואו עס גיעבט נאָר קיין טרוקענע לאַנד ניט, אָבער אין דיעזער ריכטונג וואו מיר פּאָהרען יעצט איז

זעהר מעגליך אז מיר וועלען אונזער פלאן קענען אויספיהרען אין פערלויף פון אייניגע טעג." "מיר וועלען דאס נאך דיעזע נאכט אויפטוהן" האָט ערואַרד זיך ענר־ליך אָבגערוּפּען.

איך בין זעהר איבערראשט געוואָרען הערענדיג דיעזע ערקלעהרונג. אָבער עס איז מיר דאָך ניט מעגליך געווען דאָגענען עטוואָס צו ערווידערען. "מיר האָבען אָבגערעדט אָב צרוואַרטען אַ ריכטיגע געלעגענהייט אונד אַזעלכע איז יעצט דאָ" האָט ערואַרד ווייטער ערקלעהרט, "מיר וועלען דיעזע זען אָבענד זיין גאָר ניט ווייט פון שפּאַנישען ברעג. די נעכט זיינען יעצט דונקעל אונד דער ווינד טראָגט היינט גראַדע נאָך יענע ריכטונג. איך האָב אייער וואָרט, הערר אַראַנאַקס, אונד רעכען אז איהר וועט געוויס ערפילען." איך האָב אויך דאַרויף גאָר ניט געענטפּערט. דער קאַנאַדיער איז אויפֿגעשטאַנען אונד צוגעהענדיג געהענטער צו מיר האָט ער געפליסטערט : "אַלזאָ דיעזען אָבענד אום ניין אוהר. איך האָב עס מיט קאַנסייל'ן שוין אָבגערעדט. קאַפיטאַן נעמא וועט שוין דאַן שלאָפּען אין זיין צימער. קיינער פון די מאַשיניסטען אָדער זאָנסט ווער פון די מאַנשאַפּט וועט אונז ניט בעמערקען. קאַנסייל אונד איך וועלען זיך בעגעבען צו די מיטעלסטע טרעפּ אונד איהר, הערר אַראַנאַקס, וועט פּערבלייבען אין ביבליאָטעקע־ציי־מער, ערוואַרטענדיג פון מיר אַ סיגנאַל. רודער מאַסט אונד זענעל, זאָנאַר אייניגע לעבענס מיטעל געפינען זיך שוין אין שיפעל. איך האָב מיר שוין אויך פּערשאַפּט אַ שליסעל, אום דאָס שיפעל פון נאַוטילוס אָבצושרויפּען. אַלעס איז אַלזאָ ריכטיג פּאַרבערייטעט אויף דיעזען אָבענד."

"אָבער דאָס מעער איז היינט אונרוהיג." האָב איך פּרוּבירט איינזענ־דען.

"גאַנץ ריכטיג אָבער עטוואָס ריזיקירען מוזען מיר דאָך אויך" האָט דער קאַנאַדיער ערווידערט, "פיר די פרייהייט איז ווערטה צו קעמפּען. איבריגענס איז דאָס שיפעל שטאַרק גענוג אונד אייניגע מייל נעטרעיעבען צו ווערען פון ווינד האָט ניט פיעל צו זאָגען. אויב עס זאָהל אונז ריכטיג געלינגען וועלען מיר צווישען צעהן אונד עלף אוהר שוין זיין צו לאַנד, אָדער אין מעער, דערטרונקען. אַלזאָ, מיט גאָטעס הילף, דיעזען אָבענד!"

נאָך דיעזע ערקלעהרונג איז דער קאַנאַדיער אַרויס געגאַנגען אונד איך בין געבליעבען זיטצען זעהר בעשטירצט. ביז יעצט האָב איך געגלויבט אז ווען עס זאָהל קומען דאָצו וועל איך צייט האָבען זיך צו איבערלעגען, איבער צו רעדען. יעצט אָבער אַלזאָ פּלוצלונג — אונד דער איינגעשאַפּאַר־טער קאַנאַדיער וויל גאָר קיין איבריגען וואָרט ניט הערען, אָבוואָהל, די וואַהרהייט זאָגענדיג האָב איך דאָך ניט וואָס צו ערווידערען. ערואַרד

איז פאלקסמען גערעכט. ער וויל בענוטצען די יעצטיגע געלעגענהייט אונד איך האב קיין רעכט, איבער מיין פערזענליכע אינטערעס, צו שאדען די גאנצע צוקונפט פון מיינע קאמפערעדען. ווען קאפיטאן נעמא זאָהל אונז מאַרגען אוועק שלעפען אין אירגענד וועלכע ווייטע וועלט־געגענד וועל איך דאָס געגען מיין אייגענעם געוויסען ניט קענען פּעראַנטוואָרטען.

א שטארקער גערויש פון די מאַשינערי האָט מיר אין דיעזען אויגענ־בליק געצייגט אַז דער נאַטילוס לאָזט זיך אַרונטער אין די טיעפנים פון מער. איך בין פּערבליעבען אין מיין צימער. עס ווילט זיך מיר ניט בע־געגען מיט קאפיטאן נעמא, אום ער זאָהל עטוואָס אויף מיין געזיכט ניט בעמערקען. דעם גאנצען טאָג האָב איך פּערבראַכט אַליין אין אויפּרעגענ־דע בעמראַכטונגען; עס וואָלט זיך מיר נאַטירליך אויך וועלען ווידער ווערען אַ פרייער מענש, אָבער פון דער צווייטער זייט איז מיר זעהר שאַדע גראַדע יעצט דעם נאַטילוס צו פּערלאָזען, איידער איך האָב נאָך געזעהן אַלע וואונדערבארע געהיימיסע פון אינדישען אונד שטילען אָקעאַן. מיין ראַמאַן פּאַלט מיר אַרויס פון די הענד איידער איך האָב איהם געענ־דיגט לעזען אונד מיין שעהנער טרוים איז פּערפלאַניגען! דאָס וואָרען פיר מיר ווירקליך שליממע שטונדען, וועהרענד איך בין יענעם טאָג אַליין גע־זעסען אין מיין צימער, טראַכטענדיג אַז באַלד וועל איך מיט מיינע קאָ־מערעדען זיין אויפ'ן פרייען, פעסטען לאַנד, דעננאָך ווינשענדיג אַז אירגענד וועלכער צופאַל זאָהל עדואַרד'ס פּראַיעקט פּערהינדערען; אָבוואָהל איך מוז אַליין צוגעבען אַז אַזא וואונש איז זעהר אונפּערניכפטיג.

צוויי מאָהל בין איך אַריין געגאַנגען אין זאַלאָן, אום דעם קאָמפּאַס צו בעמראַכטען. איך האָב געוואָלט נאָכזעהען אויב דער נאַטילוס ערווייטערט זיך פון ברעג. אָבער, ניין, אונזער שיף פּאַהרט אין די פּאַרטוגעזישע וואַס־סערען. נאָך דיזעלבע ריכטונג, צו די ברעגעס פון נאָרדען־זייט. איך מוז אַלזאָ זיך מאַכען רייזע פּערטיג; קיין געפעס האָב איך דאָך איבריגענס ניט, אויסער מיינע נאָטיצען.

עס קומט מיר אויפ'ן געדאַנקען וואָס וועט דער קאפיטאן נעמא דאָ־צו זאָגען, ערפּאַהרענדיג אַז מיר זיינען ענטלאָפּען; וואָס פיר אַ פּערדרום אונד קרענקונג דאָס וועט איהם מאַכען; אונד אויב ער זאָהל אונזער פּלאַן בעצייטענס ענטדעקען, וואָס וועט ער טהון? איך קען זיך אויף איהם גע־וויס ניט בעקלאָגען, גראַדע פּערקעהרט, ער האָט אונז גאַסט־פּריינדליך אויפגענומען אונד איבערהויפט געגען מיר אין זיין בעהאַנדלונג אימער גע־ווען גוט אונז ערעל. דאָך, אַלס אַ מענש מיט פּערשטאַנד, קען ער אונז ניט בעשולדיגען אַלס אונדאַנקבארע געגען איהם; קיין וואָרט, קיין פּערשפּרע־כען האָבען מיר ניט געגעבען. דער צופאַל האָט אונז אַהער געבראַכט אונד

די נויטה האַלט אונז דאָ אזוי ווי געפאַנגענע. אייביג צו בלייבען אין אזא
לאַגע קען דאָך קיינער פון אונז ניט פערלאַנגען אונד דאָהער איז אויך
קיין וואונדער אז מיר בענוטצען די ערשמע בעסטע געלעגנהייט אום זיך
צו בעפרייען.

צייט אונזער בעזוך אויף דעם אינזעל סאַנטאַרין האָב איך דעם קאַפּי-
טאַן מעהר ניט געזעהן. זאָהל איהם דער צופאַל פאַר'ן ענטלויפּען נאָך אַ מאָל
מיט מיר צוזאַמען ברענגען ? איך וואָלט עס זאָגאַר וועלען אָבוואָהל צו
גלייכער צייט שרעק איך זיך אָב פון אזא בעגעגניס. איך האָרף זיך איין אויב
ער געהט ניט ארום אין זיין צימער, וועלכע גרענעצט זיך מיט מייע,
אָבער דאָרט איז יעצט אַלעס שטיל, וואַהרשיינליך איז ער יעצט גאָר איר-
גענד וואו אין איין אַנדער פּלאַטץ, פיעלייכט זאָגאַר ניט אויפ'ן נאָטילוס.
צייט יענע נאַכט, ווען איך האָב געזעהען אז פון נאָטילוס איז אַוועק גע-
פיהרט געוואָרען אזא מאַססע גאָלד, בין איך געקומען צו דער איבערציי-
גונג אַז קאַפיטאַן נעמא האָט נאָך יעצט אירגענד וועלכע בעציהונגען מיט
געוויסע בעוואָהנער פון טרוקענעם לאַנד, אָבוואָהל ער אַליין לייקענט עס
אָב. עס איז אויך זעהר מעגליך אז ער פּאָהרט אָפטמאָהל אירגענד וואו גאַנץ
שטיל אַוועק, דען עס טרעפט אז צייט אייניגע וואָכען זעה איך איהם
גאָר אין די אויגען ניט. וואוהין ער פּאָהרט, וועלכע געהיימע בעשעפטי-
גונגען ער טרייבט אונד אין וואָס פיר אַ גענענד פון דער וועלט, —
דאָס אַלעס זיינען אַזעלכע פּראַגען וואָס איך קען זיך ניט ערקלעהרען.

דיזעע אַלע געדאַנקען האָבען אויף מיר אזוי געשטורמט אז איך האָב
זיך קיין אָרט ניט געפונען. דער טאָג איז מיר פּאַרגעקומען אזוי ווי אונד
ענדליך. פיר מיין אונגעדולד ציעהען זיך די שטונדען זעהר לאַנגזאַם. מיין
דינער איז ווי געוועהנליך געבראַכט געוואָרען צו מיר אין צימער, אָבער
היינט שמעקט מיר דאָס עססען גאָר ניט. אום זיעבען אהר בין איך אויפ'
געשטאַנען פון טיש. עס בלייבען נור צוויי שטונדען איבריג צו דער בע-
שטימטע צייט. מיין אונרוה ווירד יעדע מינוט שטאַרקער אז איך קען אויף
איין אָרט ניט איין זיטצען, אונד געה איבער'ן צימער האַפּפענדיג דעם אויפ'
רוהר פון מיין נייסט דאַמיט צו בערוהינען. מיר קימערט אפילו גאַנץ
זעניג אויב אונזער פּלאַן זאָהל ניט געלינגען, אָבער ביי דעם געדאַנקען אז
מען וועט אונז כאַפּען אונד פיהרען צוריק צום אויפגעבראַכטען קאַפיטאַן
נעמא, ביי דער בערעכנונג אז עס וועט מיר ניט מעגליך זיין איהם גלייך אין
די אויגען צו קומען ווירד מיין הערץ זעהר אויפגערגט.

איך האָב געוואָלט צום לעצטען מאָהל זעהען דעם זאַלאַן, אונד בין
שטילערהייט דורכגעגאַנגען דעם קאָרידאָר אונד אריינגעקומען אין מוזע-
אום, וואו איך האָב אזוי פיעל אַנגענעהמע אונד ניטצליכע שטונדען פּער-

בראכט. איך בעטראכט מיט בליקען פון בערויערען דיעזע אלע אוצרות, די זעלטענע וואונדער דער נאטור, די מייסטער־ווערק פון קונסט, וועלכע איך וועל באַלד אויף אימער פערלאָזען.

דורכגעהענדיג דעם זאַלאָן קום איך צו אַ טהיר, וועלכע פיהרט אין איינע פון קאָפיטאַן'ס צימערען. דאָרט איז יעצט גאַנץ שטיל, ער איז אין צימער ניטאָ. איך מאַך זיך איין ענטשלאָסענעם מוטה אונד געה אַריין. די ערשטע זאָך אויף וואָס מיינע בליקע פאַלען זיינען די פראַכטפאַלע בילד־דער, וואָס הענגען אַרום איבער אלע ווענד ; אָבער דאָס זיינען ברוסט־בילדער פון פערשיעדענע, וויכטיגע היסטאָרישע מענער, וועלכע האָבען זיך ער גאַנצעס לעבען געאַפּפּערט צו קעמפּפּען פיר די מענשליכע פרייהייט. דער גרויסער פּאָליטישער רעוואָלוציאָנער קאָסצווישקא, דער העלד פון די גריכישע פרייהייטס־קעמפּפּער באַטצאָריס. דער ווענעציאַנישער איד מאַנין, וועלכער איז געשטאַרבען אין פּערבאַנונג דאָפיר וואָס ער האָט פּערטהידיגט די פרייהייט פון זיין פּאַטער־שטאַדט געגען די עסטרייכער ; די בעגרינדער פון די גרויסע אַמעריקאַנישע רעפּובליק וואַשינגטאָן אונד לינקאָלן, דער מערטרער פיר די נעגער־בעפרייאַונג דזאַהן בראָון אונד נאָך פיעלע אַנדערע. וואָס פיר אַ באַנד פּעראַייניגט דיעזע ערלע העלדען־זעלען מיט דעם קאָפיטאַן נעמא ? אין וואָס בעשטעהט דאָס געהיימניס פון זיין אייגע־נעם לעבען ? איז ער געווען אַ קאָמפּה־אַנפיהרער אום אונטער־דריקטע פעל־קער אונד שקלאַפּען פון זייערע גרויזאַמע הערשער צו בעפרייען ? האָט ער געשפּיעלט אירגענד וועלכע ראָללע אין די פּאָליטישע אונד סאָציאַלע בע־וועגונגען פון אונזער יאַהרהונדערט ?

פּלוצלונג שלאָגט עס אַכט אַוהר. דער קלאַנג רייסט מיך אויף פון מיינע טרוימערדיגע אונד איך שטירץ שנעל אַרויס פון צימער. פאַרביי גע, ענדיג גיעב איך וויעדער אַ קוק אויפ'ן קאָמפּאַס אונד זעה אַז די ריכ־טונג פון אונזער שיף געהט נאָך אימער צו נאָרדען־זייט, גראַדע אַזוי ווי קאָפיטאַן נעמא וואָלט וועלען דאָרט לאַנדען, אין איינעם פון די שפּאַנישע האַפּפּענס. עס איז אַלזאָ ווירקליך איין אויסגעצייכענטע געלעגענהייט צו ענטלויפּען, וועלכע מיר טאָרען יעצט ניט פאַרביי לאָזען אונבענוצט.

איך בעגיעב זיך צוריק אין מיין צימער אונד באַלד וואר איך שנעל אָנגעקלאַידעט צו דער ריזע. איך האָרד זיך צו : אויפ'ן שיף איז איבעראַל שטיל, עס הערט זיך נור דער גערויש פון די שרויבע, ווי זי שלאָגט רעגעלמעסיג אין וואַסער. יעצט גלויב איך פּלוצלונג צו הערען אייניגע שט־מען. פיעלייכט איז עדואַרד ענטדעקט געוואָרען ביי זיינע פאַרברעייטונג־גען צום ענטלויפּען ? עס בעפאַלט מיך איין אונרוה צום שטאַרבען אונד עס איז מיר קוים מעגליך די בעוועגונג פון מיין געמיטה איין צו האַלטען.

אייניגע מינוטען פאר ניין אוהר האָרף איך ביי'ן קאָפיטאַן'ס טהיר, אָבער דאָ איז שטיל, איך בעשלים זיך ענדליך דורכצוגעהען דעם דונקעלען קאָרידאָר אונד שטעל זיך ביי די מיטעלסטע טרעפּ וואַרטען אויף עדוואַרד'ס סיגנאַל.

אין דעמוזעלבען מאָמענט זיינען די בעוועגונגען פון דער שרויכע שוואַך כער אונד שוואַכער געוואָרען, ביז דער נאָטיילום האָט שליסליך אין גאַנץ צען זיך אָבגעשטעלט. איך קען ניט פערשטעהן וואָס דאָ איז די אורזאָכע. וועט דיעזע פערענדערונג העלפען אונזער פלאַן צו ענטלויפען, אָדער פער-הינדערען ?

פלוצלינג שפיער איך אַ לייכטען שטויס אונד יעצט איז מיר קלאָהר געוואָרען אז דער נאָטיילום זיצט אויפ'ן גרונד פון מער. פון דעם קאָנאָדער איז ניט צו זעהען אונד צו הערען. איך וויל שוין געהען איהם אויפזוכען אונד ערקלעהרען אז ביי דיעזע לאַגע איז אונז ניט מעגליך פון נאָטיילום אַרויס צו קומען. אָבער איידער איך האָב נאָך בעוויזען איין טריט צו מאַכען עפפענט זיך די טהיר פון גרויסען זאַל אונד קאָפיטאַן נעמא קומט אַרויס. „אה, העער פראָפעסאָר!“ רופט ער אויס מיך בעמערקענדיג, מיט איין גאַנץ פרייליכען טאָן „איך האָב אייך געזוכט. קענט איהר די גע-שיכטע פון שפּאַניען ?“

מען קען זיך פאָרשטעלען מיין איבערראַשונג, מיין פערשטערונג ביי דיעזע פלוצלינגע ערשיינונג, אונד נאָטירליך בין איך, טראָטץ מיין קענט-ניס אין דער וועלט-געשיכטע, ניט אים שטאַנד געווען באַלד צו ענטפערען. „נון ?“ פּרעגט וויעדער נעמא „פערשטעהט איהר דען ניט וואָס איך רייד ? איך פרעג אויב איהר געדענקט גוט די געשיכטע פון שפּאַניען.“ „זעהר וועניג, קאָפיטאַן“ האָב איך קוים געענטפערט.

„דאָס זיינען פיינע געלעהרטע וואָס ווייסען פון קיין זאָך ניט“ האָט דער קאָפיטאַן געשמיכעלט, וועהרענד מיר זיינען ביידע אין זאַלן אַרײַן געגאַנגען „דאָן זעצט זיך אונד איך וועל אייך ערצעהלען אַ מערקווירדיגען צופאַל פון דער שפּאַנישער געשיכטע.“

דער קאָפיטאַן האָט זיך גאַנץ בעקוועם אויסגעצויגען אויף אַ דיוואַן אונד איך האָב זיך געזעצט נעבען איהם אין דער האַלב-דונקעלהייט. „הער פראָפעסאָר“ האָט ער זיך וויעדער אָבגערופען „הערט נור צו אויפמערקזאַם. די געשיכטע איז זעהר אינטערעסאַנט אונד זי וועט אייך געבען איין ערקלעהרונג אויף אזא פראַגע וועלכער קיינער האָט נאָך ביז יעצט ניט געקענט ריכטיג בעאנטוואָרטען.“ „איך בין נייגערדיג צו הערען, קאָפיטאַן“ האָב איך געענטפערט, ניט

וויסענדיג וואָס ער וויל דאָ זאָגען אונד אויב ער מיינט פיעלייכט אויס צו פיהרען אַ געשפרעך וועגען אונזער פלאַן צו ענטלויפען.

„די געשיכטע וועגען וועלכע איך וויל אייך ערצהלען“ האָט נעמא אָנגעפאָנגען „איז פאָרגעקומען מעהר ווי מיט הונדערט אונד זעכציג יאָהר צוריק, נעמליך אין יאָהר 1702. איהר מוזט דאָך וואָהרשיינליך וויסען אַז אייער דאָמאָלסדיגער פראַנצויזישער קעניג לודוויג דער פערצהנטער האָט ביי אַ געוויסע געלענעהייט אויסגעשפראַכען די ווערטער : „יעצט גיעכט עס מעהר קיינע פירינען !“ איהם האָט זיך געדוכט אַז די פירינעאישע גרויסע בערג, די נאָטירליכע גרענעץ, וואָס טהיילען אָב פראַנקרייך פון שפּאַניען, האָבען גאָר קיין ווערטמה געגען דעם ווילען פון אַ געקרוינטען הערשער ; דאָרום האָט זיך איהם פערוועלט ביידע לענדער אונטער זיין שוטץ צו פעראייניגען, אונד אַלס קעניג פון שפּאַניען האָט ער געזעצט זיין אייניקעל, דעם הערצאָג פאָן־אַנזשו, וועלכער איז דאָן בעשטיגען דעם שפּאַנישען טראָהן, אונטער דעם נאָמען קעניג פיליפ דער פינפטער, אָבוואָחאָל די גרויסע אייראָפּעאישע מעכטע האָבען דאָס ניט געוואָלט צו לאָזען.

„אין דער טהאַט האָבען זיי געגען דעם פראַנצויזישען קעניג'ס וואונש נאָך מיט אַ יאָהר פריהער פראַטעסטירט, אונד שוין דאָמאָלס האָבען זיך די קעניגליכע הייזער פון האַלאַנד, עסטרייך אונד ענגלאַנד פערזאָמעלט אין דער האַלאַנדישער שטאָדט האָאג אונד געשלאָסען אַ פערבינדונגס־טראַקטאָט, אַז אויף שפּאַניע'ס טראָהן זאָהל זיצען אַ געוויסער הערצאָג, וועל־כען זיי האָבען צו פריה אַ נאָמען געגעבען קארל דער דריטער.

„שפּאַניען האָט אַלזאָ אונטער פיליפ דעם פינפטען געמוזט קעמפפּען גע־גען דיעזע מעכטיגע פערבינדעטע, נאָטירליך מיט די הילף פון פראַנקרייך ; אָבער שפּאַניען אַליין האָט דאָן ניט געהאַט קיין סאָלדאָטען צו לאַנד אונד קיינע מאַטראָזען אויף איהרע קריגס־שיפען. נור איין זאָך, נאָלד האָט איהר ניט געפעהלט ; דאָס הייסט, עס זיינען ערוואַרטעט געוואָרען נאָנצע שיפען מיט דיעזען טהייערען מעטאַל, וועלכע האָבען דאָן געדארפט אָנקומען פון די שפּאַנישע אַמעריקא ; עס האָט נור געפעהלט אַז זיי זאָלען גליקליך אַריבער דעם ים אונד ניט אריין פאלען אין די הענד פון די פיינדליכע קריעגס־שיפען. דאָס וואָר אַם ענדע פון יאָהר 1702, אַלס דריי אונד צוואַנ־ציג שיפען, פול געלאָדען מיט גאָלד, זיינען געפאָהרען אַהער פון אַמעריקא, אונטער דעם שוטץ פון אַ פראַנצויזישע פלאָטע, איבער וועלכע עס האָט קאָמאַנדירט דער אַדמיראַל שאַטאָרענאַ. די קריעגס־שיפען פון די פער־בינדעטע מעכטע האָבען אָבער אויך צו דערזעלבער צייט געהיט אונד דורכ־געקרייצט איבעראַל דעם אַנטלאַנטישען מעער.

„עס איז אָנפאָנגס געווען בעשטימט, אַז די שיפען מיט דאָס געשיק־

טע גאלד זאללען אַנקומען אין האַפּפּען פון די שפּאַנישע שטאַדט קאַדיקס ; אָבער ערפּאַהרנדיג אז אין יענע געגענד שטעהט אַ מעכטיגע ענגלישע פּלאַץ טע האָט דער אַדמיראַל שאַטאַרענאַ בעשלאַסען פּאַרלויפּיג אָבצופּיהרען די אַמעריקאַנער שיפּען אין אַ פּראַנצויזישע האַפּפּען. די שפּאַנישע קאָמאַנד ראַנטען פון די שיפּען האָבען אָבער פּראָטעסטירט געגען דיזעזען בעשלוס אונד דער אַדמיראַל איז געווען שוואַך גענוג זייער וואונש נאָכצוגעבען ; דאַרום איז ענדליך געבליעבען אז מען זאָהל אַריין פּאָהרען אין האַפּפּען פון ווינאַ, ביי דעם נאָרד־וועסטליכען ברעג פון שפּאַניען, וועלכער וואר דאָ מאַלס ניט בלאָקירט פון פּיינד.

„ווינאַ איז אָבער איין אָפּפּענער האַפּפּען אונד דאָ איז זיך שווער צו פּערטהיידדיגען. עס איז דאַהער נויטהיג געווען וואָס שנעלער די שיפּען אויס־צולאַדען, איידער דער שונאַ וועט אַנקומען. עס וואָלט אויך מעגליך געווען דאָס צו בעווייזען, אָבער אַ נאַררישע קאָנקורענץ־פּראַגע האָט אַלעס צו שאַנדע נעמאַכט.

„אָבער איהר הערט דאָך אויפּמערקזאַם מײן ערצעהלונג ?“ האָט אונד־טערדעסען קאַפּיטאַן נעמאַ מיך אַ פּרעג געטהון.

„פּאַלשטענדיג, קאַפּיטאַן !“ האָב איך געענטפּערט, נאָך אימער ניט וויסענדיג צו וואָס ער גיעבט מיר דאָ אַ היסטאָרישע לעקציעאַן.

„אַלזאָ הערט ווייטער וואָס עס איז געווען. די קויפּמענער פון קאַדיקס האָבען נעמליך געהאַט אַ פּריווילעגיום אז אַלע וואַרען וואָס קומען פון אַמעריקאַ מוזען אין דעם האַפּפּען פון זייער שטאַדט אויס געלאַדען ווערען, אונד דאַרום האָט ווינאַ ניט רעכט געהאַט דאָס אָנגעקומענע גאָלד אויפּצו־נעהמען. אויף די קלאַגע וואָס איז אַריין געקומען פון קאַדיקס, האָט דער שוואַכער קעניג פּיליפּ דער פּינפטער געגעבען אַ בעפּעהל, אז די אַמעריקאַני־שע שיפּען זאָלען בלייבען שטעהן ניט אויסגעלאַדען, ביז דער האַפּפּען פון קאַדיקס וועט ווערען פּריי, ווייל דער פּיינד מוז פון דאָרט קירצליך אוועק געהן.

„צו דערזעלבער צייט אָבער, נעמליך דעם 22טען אָקטאָבער 1702, איז געגען ווינאַ פּלוצלונג ערשיענען אַ שטאַרקע ענגלישע פּלאַטע. אַדמיראַל שאַטאַרענאַ, אָבוואָהל שוואַכער אין שטרייט־קרעפטען, האָט געקעמפּט ווי אַ העלד. שליסליך אָבער האָט ער געמוזט איינזעהען אז די אוצרות וועלען אַריין פּאַלען אין די הענד פון שונאַ, אונד דאַרום זיינען אויף זיין בע־פּעהל אַלע דריי אונד צוואַנציג שיפּען אונטער געצונדען געוואָרען אונד פּער־זונקען צוואַמען מיט זייער גאָלד־לאַדונג אין די אונגעהויערע טיעפּנים פון מעער.“

ביי דיזעזע ווערטער איז דער קאַפּיטאַן נעמאַ שטיל געבליעבען. איך

קען נאך אימער ניט איינזעהען וואָס פיר איין אינטערעס זאָל פיר מיך האָר
בען דיעזע געשיכטע.

„נון?״ האָב איך געפרעגט מיט אַ טאָן פון וואונדער.
„נון, הערר אַראַנאָס, מיר געפינען זיך יעצט אויף דעם מער-גרונד
פון דיעזען האַפּען אונד האָבען פּאַלקאָמען די מעגליכקייט זיינע געהימ
ניסע אויס צו פאַרשען. אויב איהר האָט לוסט קענט איהר דאָס אַליין בע-
טראַכטען דורך די פענסטער.“

מיט דיעזע ווערטער איז ער אויפגעשטאַנען אונד אַ דריק געגעבען אַ
קנאַפּף אין וואַנד. אין נעקסטען אויגענבליק האָבען די פענסטער פון זאַלן
זיך אָבגערוקט אונד פאַר מיינע אויגען האָט זיך פאַרגעשטעלט אַ מערק-
ווירדיגע סצענע. אויף אונגעפּעהר אַ האַלבע מייל ווייט אַרום וואַרען די
וואַסערען העלל בעלויכטען מיט די עלעקטרישע שטראַהלען פון דעם נאָ-
טילוס. אַ טהייל פון די מאַנשאַפּט, אָנגעקליידעט אין סקאַפּאַנדערס, זיי-
נען געווען בעשעפּטיגט צו עפּענען גרויסע פעסער, וועלכע זיינען דאָ
געלעגען גאַנצע מאַסען, אונד אויסצושיטען פון זיי אין לעדיגע קאַסטענס
אונד טונען שטיקער גאָלד, זילבער, מטבעות אונד עדעלשטיינער, וועלכע
האָבען זיך געגאַסען ווי גלענצענדע שטראַמען פון די פעסער. דער גאַנצער
זאַמד אויפ'ן גרונד איז איבעראַל בעדעקט מיט דיעזע אוצרות. די מענער
פון נאָטילוס טראָגען דיעזע שווערע, קאַסטבאַרע לאַדונג אין שיף אונד
קומען וויעדער צוריק, אום זייער אַרבייט פאַרטצוזעצטען.

אַזאָ דאָס איז דיעזעלכע שטעלע וואו די שלאַכט האָט זיך דאַמאַלס
אָבגעשפּיעלט אונד וואו די אַמעריקאַנישע גאָלד-שיפען זיינען פּערוונ-
קען געוואָרען. פון דאַנען נעהמט קאַפיטאַן נעמא זיינע מיליאָנען. פיר
איהם אַליין האָט אַמעריקא איהרע רייכע אוצרות געשיקט אונד ער איז
דער איינציגער יורש פון די אַמאַליגע גרויסע אינדיאַנישע רעגיערונג, די
מעכטיגע אינאַס, וועלכע דער שפּאַניער פּערדינאַנד קאַרעטי, מיט זיינע
ווילדע באַנרעס, האָט אויס געמאַרדעט, אום זייערע אונענדליכע רייכט-
הימער אוועק צו רויבען.

„זעהט איהר הערר פּראַפּעסאָר, וואָס פיר גרויסע אוצרות עס געפי-
נען זיך אין ים?״ האָט נעמא צו מיר געזאָגט מיט אַ שמיכעל.
„יא, איך ווייס אזוי פּיעל ווי מען האָט אויסגערעכענט, אַז ביז יעצט
זיינען פּערלאָרען געגאַנגען אין מער אונגעפּעהר צוויי מיליאָן טונען גאָלד.“
„גאַנץ ריכטיג. אָבער דאָרט, פון דער יבשה, האָבען זיי קיין מעגליכ-
קייט ניט אזוי טיעף אַריין צו דרינגען, אונד דאַצו דאַרף מען ביי אַזאַ
אונטערנעהמונג ריזיקירען מיט זעהר פּיעל קאַסטען, אַז עס וואַלט זיי פּיעל-
לייכט גאָר קיין פּערדיענסט ניט בלייבען. איך אָבער דאַרף נור צוזאַמען נעה-

מען וואָס די מענשען האָבען פּערלאָרען, אונד ניט נור אין דיעזען האַפּפּען פון ווינא אַליין, זאָנדערן נאָך אין פיעלע מאַססען אַנדערע שטעלען, וואו רייכע שיפען זיינען אונטערגעגאַנגען. דיעזע אַלע פּלעטצער זיינען ביי מיר אויפ'ן ים־קאַרטע פּערצייכענט. יעצט בעגרייפט איהר שוין אז איך בעזיט'ן אַ רייכטהום פון אונזעהנדליגע מיליאָרדען ?

„דאָס איז שוין גאַנץ ריכטיג קאַפיטאַן“ האָב איך געענטפּערט „טראַצו־דעם מוז איך ווירקליך בעדויערען פיעלע טויזענדע אונגליקליכע, אַרמע מענשען, פיר וועלכע דיעזע רייכטהיימער וואַלטען דאָך געקענט זעהר פיעל גוטצען ברענגען, ווען זיי זאָלן איבער דער וועלט פּערברייטעט ווערען ; יעצט אָבער האָט קיינער דאַפּן קיין הנאה ניט אונד זיי בלייבען אין אַייער שיף אַלס אַ טויטער קאַפיטאַל.“

אויסשפּרעכענדיג דיעזע ווערטער האָט עס מיר באַלד פּערדראַסען, רען דער קאַפיטאַן נעמא מוז זיך דאָך געפינען בעלידיגט פון מיין אייני־ווענדונג.

„אַ טויטער קאַפיטאַל ?“ האָט ער אויסגערופּען, אזוי ווי איבערראַשט „גלויבט איהר דען, מיין הערר, אז דיעזע אוצרות זיינען פיר די וועלט פּער־לאָרען ווען איך נעהם זיי צוזאַמען ? ניט פאַר מיך אַליין, ווי איהר מיינט, גיעב איך זיך די מיעהע אַזעלכע רייכטהיימער אויף צו זאַמלען. פון וואַנען קענט איהר דען וויסען אז איך טהו דאַמיט ניט פיעל גוטעס ? זיינען דען וועניג דאָ אויף אייער ערד ליידענדע פּעלקער, אונטערדריקטע נאַציאָנען, וואָס קעמפּפּען פון זייערע טיראַנישע הערשער זיך צו בעפרייען ? איז דאָס ניט קיין וואַהלטהאַט דיעזע אונגליקליכע צו אונטערשטיטצען אונד פון זייערע בעדריקער ראַכע צו נעהמען ? קענט איהר דען בעגרייפען ?...“

ביי דיעזע לעצטע ווערטער האָט דער קאַפיטאַן פּלוצלונג אָבגעהאַקט זיינע רייד. פיעליכט פּערדריסט איהם שוין פאַרוואָס ער האָט צופיעל גע־זאָגט ? איך האָב אָבער שוין פריהער דאָס זעלבע געקלעהרט. איבער וועלכע אורזאָכען דיעזער מערקווירדיגער מענש האָט פּערלאָזען די ערד, אום אין די טיעפנים פון ים זיין פּאַלשטענדיגע פרייהייט צו געפינען, בלייבט זיך גלייך ; אָבער אַ מענש איז ער געבליעבען. זיין הערץ איז נאָך פּוּל־מיט ליעבע צו די מענשהייט אונד זיין מיטלייד איז זעהר גרויס צו יעדען איינעם וואָס איז געפלאַגט, פּערפאַלגט אונד אונטערדריקט.

יעצט בעגרייף איך שוין אויף וואָס עס זיינען בענטצט געוואָרען יענע מיליאָיאַנען, וועלכע דער קאַפיטאַן נעמא האָט אַרויס געשיקט, אַלס דער נאַטיאָלום איז געשטאַנען ניט ווייט פון דער אינוועל קרעמא, וואו די אייני־וואַהנער קעמפּפּען פיר זייער פרייהייט, גענען די מאַכט פון די טירקישע רעגיערונג.

9-טעם קאפיטעל.

א פערזונקענער וועלט־טהייל.

אויף מאַרגען פריה, דען 19טען פעברואַר, איז דער קאנאָדיער אַרייניג
געקומען אין מיין צימער. ווי איך האָב ערוואַרטעט איז זיין מיענע געווען
זעהר אומעטיג.

„אַלזאָ, ערואַרד, האָב איך זיך אָבגערוּפּען „ דער צופאַל איז אונז נעכ־
טען ניט געלונגען.“

„יא, דער טייוועל האָט געבראַכט דעם פּערזאָמען קאָפיטאַן גראַדע
אין די מינוט ווען מיר זיינען שוין פּערטיג געווען פון זיין שיה צו ענטלויפּען.“
„געוויס, ווייל ער האָט דאָרט געהאַט געשעפּטען ביי זיין באַנקיער.“
„ביי וועלכען באַנקיער?“ איז ערואַרד ערשטוינט געוואָרען.

„דאָס הייסט, ריכטיגער געזאָגט אין זיין באַנק־הויז. איך מיין אינעם
פון די שטעלען אין אַקאַדעמיע וואו זיינע אוצרות ליגען נאָך זיכערער ווי
אין אייזערנע שראַנקען.“

דאָרויף האָב איך דעם קאנאָדיער ערצעהלט אַלעס וואָס נעכטען אָבער
איז פאַרגעקומען, האָפּפענדיג אז דיעזע ערקלעהרונגען וועלען אויף איהם
ווירקען ער זאָהל בעקומען לוסט אויף דיעזער שיה לענגער צו פּערבלייבען ;
אָבער מיינע ווערטער האָבען אויף איהם קיין איינדרוק ניט געמאַכט ; גראַד
דע פּערקעהרט, דער קאנאָדיער שימפּט אונד פּלוצט אויף דיעזער נאָלד,
צוליב וועלכער דער נאָטילוס האָט זיך אַראָפּ געלאָזען אונטער'ן וואַסער
גראַדע אין דעם מאָמענט וואָס אונזער פּלאַן איז דאָרד געשטערט געוואָרען.
„אָבער עס איז נאָך דאַמיט ניט געענדיגט“ טרויסט ער זיך אַליין „אין
אַנדער מאָהל וועט עס בעסער גליקען, אונד פּיעלייכט נאָך אין דיעזען
אָבענד, אויב נור מעגליך —“

„אָבער נאָך וועלכער ריכטונג פּאָהרט דער נאָטילוס?“ האָב איך אַ
פּרעג געטהון.

„איך ווייס ניט.“

„נון, דאַן וועל איך אַכטונג געבען מיטאַג צייט, ביי דער אויפנאַחמע
פון דעם זונען־שטאַנדפּונקט.“

דער קאנאָדיער איז אַרויס געגאַנגען אונד איך האָב זיך אָנגעקליידעט.
אַלס איך בין קורץ נאָכדעם אַרײַן געקומען אין זאַל אַן בעטראַכט איך דעם
קאַמפּאַס אונד זעה אז אונזער שיה פּאָהרט גראַדע אין איין אַנדער ריכטונג,
נאָך זיך־וועסט. מיר האָבען שוין אַלזאָ די אייראָפּיאַישע ברעגעס פּערלאָזען.

עטוואָס אונגעדולדיג ווארט איך ביז צו דער אויפנאָהמע. אום האַלב צוועלף אוהר איז דער נאָטיילום ענדליך אַרויף געשטויגען אויף די אויבער-פלאַכע פון וואַסער. איך בין אַרויף אויף די פלאַטפאָרם, וואו עדוואַרד האָט מיך שוין ערוואַרטעט.

ווייט רונד אַרום איז מעהר קיין סימן פון לאַנד צו זעהען, נור וואו נײַט וואו בעווייזט זיך אַ זעגעל פון אַ שיף. דער היממעל איז בעדעקט מיט גרויע וואַלקענס; דער ווינד בלאָזט שטאַרק, וואַהרשיינליך וועט באלד קור מען אַ שטורם. עדוואַרד קוקט מיט בליקען פון צאָרן נאָך די געגענד וואו עס קומט צוזאַמען היממעל אונד וואַסער, האַפּפענדיג דורך יענעם נעבעל אַ צייכע פון לאַנד צו בעמערקען.

אום צוועלף אוהר האָט זיך די זונן אויף איין אויגענבליק בעוויזען. דער לייטענאַנט בענוטצט דיעזען העללען צייט־פונקט אום די אויפנאָה מע צו מאַכען. דאָן, אַלס דאָס מעער איז אימער אונרוהיגער געוואָרען, האָב בען די פלאַטען פון פּערדעק זיך געשלאָסען אונד דער נאָטיילום איז אַרונטער אין די שטילע טיעפנים.

אַ שטונדע שפּעטער האָב איך געפונען אויפ'ן קאַרטע פּערצייכענט די אויפנאָהמע, אויף וועלכען פונקט דער וועלט מיר געפינען זיך, אונד באלד זעה איך אַז מיר זיינען שוין הונדערט אונד פונפציג מייל פון נעכסטען ברעג; עס איז אַלאָז וועגען ענטלויפען פּאַרלויפיג ניט דאָ וואָס צו דענ־קען. מען קען זיך לייכט פּאַרשטעלען ווי גרויס דעם קאַנאָדיער'ס וואוטא איז געווען אַלס איך האָב איהם דאָס ערקלעהרט.

מיר האָט דיעזער צופאַל וועניג וואָס פּערדרום געמאַכט. איך שפיער אַזוי ווי אַ לאַסט וואַלט פון מיר אַראָפּ גענומען געוואָרען אַז איך דאַרף וועגען קיין איבריגע זאכען ניט טראַכטען אונד קען זיך רוהיג וויעדער געהן מען צו מיין טעגליכע בעשעפטיגונג.

דעמזעלכען אָבענד, אום עלף אוהר, איז קאַפיטאַן נעמא גאַנץ אונד ערוואַרטעט צו מיר אַריין געקומען, פּרעגענדיג זעהר העפליך אויב איך בין שטאַרק ערמיעדעט. איך האָב איהם געענטפּערט ניין.

„דאָן, הער אראַנאָקס, וויל איך אַיך מאַכען אַ מערקווירדיגען פּאַר-שלאַג.“

„איז וואָס בעשטעהט ער, קאַפיטאַן?“

„מיר האָבען שוין אייניגע מאָהל שפּאַציערט צו פּוס אויפ'ן גרונד פון מעער, אָבער דאָס וואר אימער ביי טאָג אונד אין זונען־שוין. ווילט איהר אַזא שפּאַציער־גאַנג מאַכען יעצט, אין די דונקעלע נאַכט?“

„זעהר גערן, קאַפיטאַן.“

„אָבער איך מוז פּאַראוים זאָגען אַז דאָס וועט אַיך זעהר פּיעל ער-“

מיעדען, עס איז א ווייטער גאנג, דאָצו נאָך באַרג אַרויף. די וועגען ביז דאָהין זיינען נאַטירליך אויך ניט קיין געפלאַסטערטע שאַססעען.
„אייערע ווערטער, קאַפיטאַן, מאַכען מיר נאָך מעהר נייגיריג. איך בין בערייט אייך צו בעגלייטען.“
„אויב אַזוי קומט, הערר פּראָפּעסאָר, אונזערע סקאַפּאַנדער־קליידונג אָן צו ציהען.“

אַלס מיר זיינען אַריין געגאַנגען אין גאַרדעראַב־צימער זעה איך אַז די עזעס מאַהל געהט קיינער ניט מיט אונז, ניט מיינע קאַמעראַדען אונד אויך קיין איינציגער פון די מאַנשאַפּט. אין אייניגע אויגענבליקען זיינען מיר געווען אָנגעצויגען. מען האָט אונז צו געבונדען צום רוקען גרויסע ראַנצען פּול מיט לופּט, אָבער קיין עלעקטרישע לאַנטערנען דער־לאַנגט מען ניט. אויף מיין פּראָגע וועגען דעם האָט דער קאַפיטאַן בלוז געענטפּערט :

„מיר וועלען זיי די עזעס מאַהל ניט דאַרפען.“

ווייטער פּרעגען אונד רעדען וועגען דעם איז שוין קיין צייט ניט געב ווען, דען אויסשפּרעכענדיג די עזע ווערטער האָט דעם קאַפיטאַן'ס קאַפּף שוין געשטעקט אין דעם קופּערנעם שייד. איך האָב אויך אָנגעטוהן ריע־זען פּאַנצער ; מען דערלאַנגט מיר אין האַנד אַ שטאַרקען שטעקען, בע־שלאָגען מיט מעטאַל, אונד באַלד זיינען מיר געשטאַנען אויפ'ן גרונד פון אַטלאַנטישען מעער, אין א טיעפנים פון איבער דריי הונדערט עללען. צו די עזע צייט פון האַלבע נאַכט איז דאָ אונטער'ן וואַסער זעהר דונקעל, אָבער דער קאַפיטאַן נעמא צייגט מיר פון ווייטען אַ רויטליכען פּונקט, אַ שיינ וואָס גלענצט זעהר העלל אונד ווי עס ווייזט אויס געפינט ער זיך ביי אַ צוויי מייל ווייט פון נאַטילום. יעדענפאַלס איז דאָס אַ האַל־בע בעלליכטונג, אָבוואָהל איין אונבעשטימטע. מיינע אויגען געוואָהנען זיך באַלד צו דער דונקעלהייט, זאָ דאָס איך קען ווירקליך זעהר גוט אויסקומען אָהן אַ לאַנטערנען.

מיר געהן ביידע איינער ביי דעם אַנדערען גראַדע נאָך יענעם רויט הען פייער. דער גלייכער באַדען שטייגט ביסלאַכטווייז העכער. מיט די היל־פע פון די שטעקענעם אין האַנד קענען מיר שטעלען גרויסע טריט, דענ־נאָך קומען מיר ווייטער גאַנץ לאַנגזאַם, דען אונזערע פיס בלייבען זעהר אַפּט שטעקען אין די לעהמיגע ערד, וועלכע איז אַזוי ווי דורכגעקנעטען מיט פּערשיעדענע גראַזען אונד קליינע שטיינדלאַך.

געהענדיג ווייטער הער איך איבער מיין קאַפּף אַזוי ווי אַ גערויש פון גיעסענדיגע מאַרפּענעס וואַסער, וועלכע ווירד אימער שטאַרקער. באַלד איז מיר אויך די אורזאַכע דאַפּן קלאַהר געוואָרען. דאָס הערט זיך דער

גערױש פון א שלאגס־דעגען, װאָס גיעסט יעצט אויף דעם שפיעגעל פון מעער. מיר איז דאָכיי ניט װילענדיג פאָרגעקומען אזוי ווי עס װאָלט רע־גענען אויף מיר אונד איך װער דורכגענעצט. איך האָב געמוזט לאַכען איבער אזא מין געפיהל, װעלכען מען שפיערט אָפט נאָך דער געװאָהנהייט, אָהן אַ װירקליכע אורזאָכע ; דען אונטער דעם סקאָפאָנדער־קליידונג קען קיין נאָסקייט ניט אַרײן קומען ; מען פיהלט נור ווי מען װאָלט ארום געהן אין אַ לופט װאָס איז עטװאָס געדיכטער ווי די אַטמאָספערע פון דער ערד, אונד דאָס איז אַלעס.

נאָכדעם ווי מיר זיינען געגאנגען אַ האַלבע שטונדע איז דער באַדען געװאָרען שטייניג. מיליאָרדען קליינע ברואים־לאַך, װעלכע עס איז קוים מעגליך צו בעמערקען אונטער אַ שטאַרקע פּערגרעסרונגס־גלאַז, בעלייכטען דאָס מעער מיט דעם פאָספאָר פון זייערע קערפער. איך בעטראַכט הױר־פענס שטיינער, װאָס זיינען בעדעקט מיט פּפלאַנצע־טהיערען אונד ים־בלומען. די פיס גליטצען זיך אָפט אויס אויף די קלעפּעדיגע גראָזען אונד ניט האַבענדיג דעם שפיטציגען שמעקען אין האַנד װאָלט איך גאָנץ אָפט געפּאָלען. װען איך װענד זיך אום צוריק זעה איך די װײסליכע בע־לייכטונג פון נאַטילום, װעלכע פּאָנגט אָן אין דער װײטעניס צו װערען בלייכער אונד צו פּערשווינדען.

דיעזע הויפּענס שטיינער זיינען אָבער אויפ'ן גרונד פון ים געװען צור־זאַמען געשטעלט אין רעגעלמעסיגע רײהען. גראַדע אזוי ווי פון מענש־ליכע הענד, זאָ דאָס איך האָב ניט געװאוסט ווי זיך דייעזען װאונדער צו ערקלעהרען. איך בעטראַכט אַ צװוישען זיי ציהען זיך זאָגאַר דורכגענגע, װאָס װערען פּערלאָרען אין די װײטע דונקעלהייט. נאָך אַנדערע מערקװיר־דיגע זאַכען קומען מיר פּאָר, װאָס איך קען ניט פּערשטעהן. איך שפיער אַז מיינע בלייענע זאָהלען טרעטען אויף ביינער, װעלכע צערברעכען זיך מיט אַ טרוקענעם קראַך, איך װאָלט זעהר געװאָלט דאָריבער פּרענען דעם קאָפיטאַן, אָבער איך פּערשטה ניט זיין צייכען־שפּראַך, װאָס ער בענוצט געװענהליך זייענדיג אויפ'ן גרונד פון מעער מיט זיינע לייטע.

אונטערדעסען פּערגרעסערט זיך אימער דער רױטליכער שיין צו װעל־כען מיר קומען, אונד די גאַנצע דאָרטיגע געגענד איז בעלויכטען ווי מיט אונגעהויערע פּלאַמען. איך קען ניט בעגרייפּען ווי אזוי אונטער די װאַס־סערען זאָהל עקסיסטירען אזא מערקװירדיגע ליכט. איז דאָס איין עלעק־טרישער שטראָם, אָדער איין אַנדער נאַטור ערשיינונג װאָס איז נאָך פּאַר די װײסענשאַפט ניט בעקאַנט ? אַ זאָנדערבאַרער געדאַנקען איז מיר אין דייעזען מאָמענט דורכגעפּלױגען אין קאַפּף, — פּיעלייכט איז דייעזער פּיער גאָר געמאַכט פון מענשליכע הענד ? עס קען דאָך מעגליך זיין אַז דער

קאפיטאן נעמא האָט אירגענד וואו אין ים גענאָסען, אַזעלכע מענשען וואָס פיהרען אַזאַ זאָרט לעבען ווי ער, אונד יעצט פיהרט ער מיר צו זיי אויף אַ בעזוך. פיעלייכט געפינט זיך דאָרט אַ נאַנצע קאַלאָניע פון אַזעלכע פּער־זאָגען וואָס זיי איז אויך איבערדריסיג געוואָרען דאָס לעבען אויף דער ערד, איבער די מענשליכע אונרעכטען אונד פּערפּאָלגונגען, אונד זיי האָבען זיך אויפגעזוכט פרייהייט אונטער דעם שוטן פון די אונערליכע מערער וואס־סער. אַזעלכע אונד עהנליכע וואהנזיניגע געדאַנקען האָבען בעאונרוהיגט מיין גייסט, אונד די וואונדערבארע זאַכען וואָס איך בעטראַכט יעצט מיט מינע אויגען האָבען מיך אַזוי איבערשפּאַנט אַז איך וואָלט שוין גאָר ניט איבערראַשט געוואָרען צו געפינען דאָ אויפ'ן גרונד גאַנצע שטערט, פון וועלכע קאפיטאן נעמא האָט אימער פאַנטאַזירט.

אונזער וועג איז געוואָרען אימער העלער. יעצט זעה איך אַז דאָס ליכט שטראַהלט פון אַ שפיטץ באַרג, וואָס איז אונגעפּעהר אַכט הונדערט פוס הויך. אָבער די גאַנצע בעלייכטונג אויף אונזער וועג איז נור אַ וויעד דערשין וואָס שפיעגעלט זיך אָב אין די וואַסערען, פון אַ גלוטה־פייער וואָס געפינט זיך אויף דעם אַנדערען זייט באַרג.

צווישען די פּערפּאָלגנטערטע וועגען, דורך מאַססען שטיינערנע הויך פענס, געהט דער קאפיטאן נעמא מיט דרייסיג טריט נאָך אַ בעשטימטע ריכטונג. עס איז דייטליך צו זעהן אַז ער איז גוט בעקאַנט אין דיעזע ערטער, וועלכע ער האָט וואַהרשיינליך שוין אייניגע מאָהל בעזוכט אונד וועט געוויס יעצט אויך ניט פּערבאַלאַנדזען. איך געה איהם נאָך מיט אַ פּאָלשטענדיגען צוטרויען. בעטראַכטענדיג זיין הויכע געשטאַלט אונד אַלע זיינע בעוועגונגען קומט ער מיר ווירקליך פּאָר ווי דער הערשער פון מער. אום איינס אוהר נאָך האַלבע נאַכט זיינען מיר געקומען צו די ערשטע שטופּע פון באַרג ; אָבער דאָ איז דער וועג נאָך שווערער, ווייל ער ציהט זיך דורך איין אונגעהויער גרויסען וואַלד. יא, דאָס איז אַ פּאָל־קאַמענער וואַלד פון אָנגעשטאַרבענע בוימער, אָהן בלעטער, אָהן זאַפט ; בוימער וואָס זיינען דורך די איינווירקונג פון וואַסער פאַסט אין גאַנצן צען פּערשטיינערט געוואָרען. מען קען זאָגען אַז דאָס איז איין אונערדליי־כער אוצר פון שטיין־קאַהלען, וועלכער איז ניט טיעף פּערזונקען אין די ערד, זאָנדרען שטהעט פריי אין די וואַסערען פון מער. די וועגען דורך דיעזען וואַלד זיינען בעדעקט מיט מער־גראַזען, אונטער וועלכע עס שוויב־עלט אונד גריבעלט אַ גאַנצע וועלט פון פּערשיעדענע שרצים. איך קלע־טער אימער העכער אויף די פעלזען, שפּרינג איבער געפאַלענע בוימ־שטאַמען, צורייסענדיג די פּערפּאָלגנטערטע צווייגען וואָס ציהען זיך פון איין בויס צום אַנדערען אונד פּערשטעלען מיר דעם וועג. איך שפיער קיין

מידעדייט, נאכגעהענדיג מיין פיהרער, וועלכער ווייס נאָר ניט וואָס דאָס הייסט מיעד צו ווערען.

רעכטס אונד לינקס ציהען זיך פינסטערע דורכגענגע, אין וועלכע דאָס ליכט פון אויבען קען ניט אריין דרינגען, וואָס ווייטער ווירד אָבער דער וועג פיעל געפעהרליכער; עס קומט אונז אויס צו געהען איבער שמאַלע, גליטציגע שטעגלאַך, וועלכע הענגען איבער אונגעהויער טיעפע אָבגרונדען, זאָ דאָס איין ניט ריכטיגער טויט איז גענוג אום אַראָפּ צו שטירצען; אָבער מיט די שטיטצע פון מיין טיכטיגען שטעקען געה איך פעסט וויי-טער אונד עס שווינדעלט מיר זאָגאר ניט ווען עס קומט מיר אויס אַרי-בער צו שפּרינגען איבער אַ טיעפען שפּאַלט, איבער אַ קלאַטץ פון אַ געד פאַלענעם בוים, וואָס ליענט אזוי ווי אַ מין ברוק, אויף אַ פינסטערען אָב-גרונד, אָדער פאַרביי אַ פעלזען וואָס הענגט אויף אַ האָאר איבער'ן קאַפּף, זאָ דאָס עס דוכט זיך אז ער וועט יעדע מינוט אַרונטער פאַלען.

איך מוז צוגעבען אז דיעזע ערצעהלונג וועט פיעלייכט אויסקומען אזוי ווי אונזרע שיינליך; אָבער אין דער טהאַט איז עס קיין טרוים, קיין פאַנטאַזיע, זאָנדערען אַ פּאָלקאַמע ווירקליכקייט.

צוויי שטונדען נאָכדעם ווי מיר זיינען ארויס פון נאַטילוס אונד ענדליך דורכגעגאַנגען דיעזען וואַלד האָבען מיר עררייכט אַ גאַנץ הויכען פונקט פון דיעזען אונטערוואסערדיגען באַרג, וואו אונגעפעהר הונדערט פוס איבער אונזערע שטאַרצט אַרויס אַ גלענצענדישטראַהלענדע גלוטה אויף די אַנדערע זייט פון שפיטץ. ערטערווייז ציעהען זיך נאָך קלענערע פערשטיי-נערטע וועלדלאַך, איבער וועלכע עס פליהען מאַסעסענווייז די פישען אזוי ווי די פויגלען אין דער לופט. צווישען די פעלזען בעווייזען זיך טיעפע היי-לען, דונקעלע, גרונדלאָזע לעכער, אין וועלכע עס ריהרט אונד בעוועגט זיך אזוי פירכטערליך, אז דאָס בלוט ווערט פערגליווערט אין מינע אָדערען דערזעהענדיג ווי עס קריכען אַרויס אונגעהויער-שרעקליכע שנויצען, מיט לאַנגע, בעוועגליכע הערנער, לעבענדיגע צוואַנגען פון די ריזענהאַפטע ים-אינועקטען. פון אַלע זייטען בעווייזען זיך אין דער דונקעלהייט טויווענדע בלימצענדע פונקטען. דאָס זיינען די אויגען פון די געפעהרליכע שאַלל-טהיערען. קאָלאַסאַלע ים-קרעכסען, אזוי גראָב ווי קאַנאַנען, שוידעהאַפטע פאַלפען, וואָס שטרעקען אויס זייערע ווייכע, צאַפעלדיגע הערנער וועלכע ווייזען אויס ווי אַ גאַנצער וועלדעל פון לעבענדיגע שלאַנגען.

דיעזע אונגעהויערע זיינען פיר מיר איין גאַנץ אונבעקאַנטע וועלט. איך פרעג זיך נור צייט ווי פיעל יאהר-הונדערטע לעבען שוין דיעזע ברואים אין די אונבעוואוסטע טיעפניסען פון אַקעאָן ? אָבער איך קען זיך דאָ לאַנג ניט אויפהאַלטען. קאַפיטאַן נעמא קומט

דארויף גאָר ניט. מיר זיינען ארויף געקומען אויף א הויכע, פלאַכע גע-
גענד, וואו איך בין פון גאנץ אנדערע זאכען איבערראשט געוואָרען. איך
זעה דאָ גאַנצע מאַססען רואינירטע געביידען וואָס זיינען בעשאַפֿען גע-
וואָרען פון מענשליכע הענד; הויפענס פון חורבות אין וועלכען מען דער-
קענט דייטליך די פּאַרמעס פון שלעסער אונד טעמפלען, דאָס אלעס איז
בעדעקט מיט בליהענדע פּפלאַנצען-טהיערען אונד אַ דיקע היללע פון ים-
גראַזען.

פון וואָנען האָט זיך דאָס אלעס גענומען דאָ אויפ'ן גרונד פון ים ?
איז דאָס אַ גאַנצע פּערוונקענע וועלט ? וואוהין האָט דער קאַפיטאַן נע-
מא מיך פּערשלעפּט ?

גערן וואָלט איך וועלען פון איהם איין ערקלעהרונג האָבען. איך בלייב
שטהען אונד נעהם אָן זיין אַרם, אָבער ער שאַקעלט בלויז מיט'ן קאָפּף,
צייגענדיג אויף די העכסטע שפיטץ פון באַרג, אזוי ווי ער וואָלט דאַמיט
זאָגען :

„קום, נור ווייטער !“

איך נעהם צוזאַמען מיינע לעצטע קרעפטען אום איהם נאָך צו פּאַל-
גען, אונד אין אַ קורצע צייט שטייגען מיר ארויף אויף אַ פונקט וואָס איז
ביי אַ צוועלף עללען העכער איבער דיעזע לאַנדשאַפּט.

איך גיעב אַ קוק אויף די זייט פון וואָנען מיר זיינען געקומען. דאָ
איז דער באַרג פון זיעבען ביז אַכט הונדערט פוסס העכער איבער דעם פּלאַץ-
כען גרונד; אָבער פון דער צווייטער זייט שטייגט ער פּאַסט צוויי מאָהל
אזוי הויך. פון דאַנען קען איך ווייט אַרום בעטראַכטען אונטען די אונד-
געהויער גרויסע לאַנדשאַפּט וואָס איז העלל בעלויכטען מיט אַ שטאַרקען
שיין פון בליטצען. אין דער טהאַט איז דיעזער באַרג אַ וואולקאַן, וואָס
שפּריצט פון זיך פייער. די עפּפענונג פון דיעזען וואולקאַן (קראַטער) שליי-
דערט מיט גאַנצע אונד געשמאַלצענע שטיינער אונד מעטאַל-מאַססען, וועל-
כע ציעהען זיך ווי פייערדיגע שטראַמען דורך די וואסערען. אויף דיעזען
אופן בעלויכטעט דער וואולקאַן דעם גאַנצען טהאַל אונטען אזוי ווייט ווי
מען קען מיט איין אויג דערוואַרפען.

פון דיעזען קראַטער שטראַמען אַלזאָ ארויס צושמאַלצענע שטיינער,
אָבער קליינע פּלאַמען, וועלכע מוזען האָבען דעם זויער-שטאַף פון דער לופּט,
אום זיי זאָלען ברענען; אָבער דיעזע פייערדיגע שטראַמען, וועלכע טראָג-
גען דעם בראַנד אין זיך זעלבסט, קענען ווייס-גליהענד ווערען אין מיטען
וואַסער. אַלע דיעזע גאַזען ציעהען זיך איבער די זייטען פון באַרג אַראָפּ,
ווי פון אירגענד וועלכען אנדערען וואולקאַנישען קראַטער.

אונטער דיעזען בעלויכטונג זעה איך ווייט אונד ברייט אין דעם אָב-

גרונד א פערזונקענע שטאָרט, מיט איינגעפאלענע דעכער, צובראָכענע טעמפֿלען, צוריסענע געוועלבען, געשמירצטע זיילען, אויף וועלכען מען דער־קענט נאָך די פּערציערונגען פון די טאָסקאַנישע אַרכיטעקטור. עטוואָס וויי־טער זעהען זיך די חורבות פון ריזענהאַפטע וואַססער־לייטונגען; דאָרט זעהען זיך פּערגראָבען אין לעהם רואינען פון בורגען אונד פּעסטונגען די שפורען פון אַ גאַנצען בולוואַר, וואו עס איז אַמאָליגע צייטען געוויס געווען אַ האַפּפען פיר קויפּמענישע שיפען אונד קריענס־פּלאַטען. נאָך ווייטער זעהען זיך לאַנגע רייהען פון צופּאלענע מויערען, גרויסע, פּערוויסטעטע שטראַסען, מיט איין וואָרט, אַ גאַנצע פּערזונקענע וועלט, וועלכע שטעלט זיך יעצט פאַר געגען מינע אויגען.

פון גרויס אויפּרעגונג בין איך פּערטיג אַראָפּ צו רייסען דעם קופּפּער־נעם שייד פון מיין קאַפּפּ, אום צו רעדען, צו פּרעגען וואו איך בין דאָ יעצט. קאַפּיטאַן נעמא בעמערקט מיין בעוועגונג אונד געהט צו מיר צו. דאָן הויבט ער אויף אַ מין קרייט־שטיינדיל אונד שרייבט אויף אויפֿן שוואַר־צען פּעלזען נור איין איינציגען וואָרט: אַטלאַנטיס.

ווי אַ בליטץ איז מיר דיעזער געדאַנקען דורכגעפּלויגען. ווי מען זאָגט איז אַטלאַנטיס אַ מאָהל געווען אַ גרויסע שטיק וועלט, פון צוואַמען גע־זעצטע אינזלען, זיי זיינען פּערזונקען געוואָרען אונטער'ן ים נאָך אין יע־נע אוראַלטע צייטען פון וועלכע אונזער היסטאָריע ווייס ניט. דער גרויסער גריכישער פּילאָזאָף פּלאַטאָן, וועלכער האָט געלעבט מיט 325 יאָהר צו־ריק, בעשרייבט אין זיין ווערק „טימעטוס אונד קריטיאַס“ אז דיעזער צו־פּאַל זאָהל האָבען ווירקליך פּאַסירט, אזוי ווי ער האָט עס געזעהען אין די יאהרביכער פון די אַלטע עגיפּטישע פּריעסטער. דעננאָך האָבען פּיעלע געלעהרטע פון אַלטערטהום אונד אונזערע צייטען, אָנפאַנגענדיג פון אַרי־גענעס ביז דעם גרויסען הומבאָלדט, אָבגעלייקענט אז די גאַנצע זאַך איז נור אַ פּאַבעל וואָס יענע עגיפּטישע פּריעסטער האָבען אויסגעטראַכט, אונד אז אזא וועלט־טהייל האָט גאָר קיין מאָהל ניט עקסיסטירט; יעצט אָבער ליעגט דיעזע אונטערגעגאַנגענע וועלט פאַר מינע אויגען; די פּערזונקע־נע אינזלען, וואָס זיינען געלעגען צווישען אייראָפּאַ, אזיען אונד ליביען. די איינוואָהנער פון דיעזע אינזלען, דאָס מעכטיגע אַטלאַנטע־פּאַלק, האָ־בען געפּיהרט זייערע ערשטע קריעג מיט די אור־אַלטע גריעכען.

אין פּלאַטאָן'ס ווערק געפינען זיך בעשרייבונגען פון די אַלטע לעגענ־דעם און די טהאַמען פון יענע גרויסע העלדען. ער רעזעהלט אז דער גרעס־טער גריכישער פּילאָזאָף סאָלאָן, וועלכער האָט געלעבט מעהר ווי צוויי הונדערט יאָהר פּריהער פון איהם, איז אַ מאָהל געקומען אין די עגיפּטישע שטאָרט סאַיס, וואָס האָט שוין דאָן עקסיסטירט צייט אַכט הונדערט יאָהר.

דאָרט האָט ער זיך אונטער-געהאַלטען מיט אַ גרייזגרויען מאן פון זייערע גרויסע געלעהרטע, אונד דיעזער האָט איהם ערצעהלט די געשיכטע פון איין אנדער שטאָרט, וועלכע איז נאָך מיט אַ טויזענד יאָהר עלטער ; דיעזע שטאָרט נעמליך איז אַ מאָהל בעפאלען געוואָרען פון די מעכטיגע אַטלאַנטישע קריעגער, וועלכע האָבען אַ גרויסען טהייל פון איהר צושטערט. ווייטער האָט דיעזער אַלטער מאן ערקלעהרט פאַר סאַלאָנען, אַז דאָס אַטלאַנטישע פּאָלק האָט בעהערשט אַ שטיק לאַנד וואָס איז געווען גרעסער ווי גאַנץ אַזיען מיט אַפריקא צוזאַמען, דאָס הייסט, מעהר ווי אַ העלפט פון אונזער יעצטיגער טרוקענער ערד. זיי האָבען זאָגט צו אַ געוויסע צייט געהערשט איבער עגיפּטען, אונד דאָן געוואָלט אויך גרייכען לאַנד אונטער-טהעניג מאַכען, אָבער פערשפּיעלענדיג אייניגע קריגען זיינען זיי געצוואונגען געווען זיך צוריק צו ציהען. פון דאָמאָלס אָן זיינען יאהרהונדערטע פערפלאָסען. עס איז שליסליך געקומען אַ שרעקליכער געוויסער, אַ מבול מיט איין ערדציטערניס, אונד די אַטלאַנטיס מיט איהרע אַלע פעלקער זיינען צייט איין טאָג מיט אַ נאַכט פערזונקען געוואָרען אין ים. פון דעם גאַנצען וועלט-טהייל זיינען נור געבליעבען די העכסטע פונקטען, וועלכע זיינען ביי אונז בעוואוסט אַלס די קאַנאַרישע, אַזאַרישע אונד אנדערע קליינע אינזלען.

דאָס זיינען די אַלטע פאַריהיסטאָרישע בעגעבענהייטען, וועלכע דאָס וואָרט אַטלאַנטיס האָט אין מיינע עראינערונגען אויפגעוועקט. אַלזאָ האָט מיך דער מערקווירדיגער צופאַל געבראַכט אויף איינעם פון די געבירגען פון יענע לענגס-פערשוואונדענע וועלט. אַך, ווי בערויער איך וואָס עס פעלט מיר צייט אונד מעגליכקייט דורך צו רייזען דיעזע אַלע אונטערוואַסערדיגע געגענדען ; צו בעזוכען זייערע גרויסע שטעדט אונד בעטראַכטען דיעזע זע אונטערוואַסערדיגע וועלט-טהייל, וועלכע האָט אַ מאָהל געוויס פער-אייניגט אַפריקא מיט אַמעריקא !

וועהרענד איך האָב געטרוימט מיט אזעלכע געדאַנקען, אונד גע-קוקט אויף די גרויסאַרטיגע לאַנדשאַפט וואָס ליעגט פאַר מיר, איז קאַפיטאַן נעמא אויך געשטאַנען אָנגעלעהנט אויף אַ זייל, אַזוי ווי פערטיעפט אין זיינע בעטראַכטונגען.

אַ גאַנצע שטונדע זיינען מיר געבליעבען אויף דיעזער שטעלע, ניט ווייט פון דעם ברענענדיגען שטיינער-שטראָם וואָס פליעסט פון וואולקאַן. עס הערט זיך אַ מערקווירדיגער גערויש, וועלכער דרינגט דורך די טיעפע וואַסערען אין דיעזען אויגענבליק האָט דער מאַנד זיך בעווייעזען פון אונטער די וואָלקענס, ווארפענדיג זיינע בלייכע שטראַהלען אויף די פערזונטיגע וועלט, וועלכע האָט יעצט ווירקליך אויס געזעהען ווי אַ שרעקליכער

בית-עולם, טויט, אָבעשטאַרבען. קאַפּיטאַן נעמא וואַרפּט דעם לעצטען בליק אויף דעם ווייטען, ברייטען טהאַל אונד ווינקט מיר מיט'ן האַנד איהם נאָכצופאַלגען.

שנעלל גענוג זיינען מיר דעם באַרג אַראָפּ געשטויגען. אַלס מיר זיי נען אַרויס געקומען פון פערשטיינערטען וואַלד האָב איך דערזעהען פון ווייטען די עלעקטרישע בעלייכטונג פון נאָטילוס ווי אַ גלענצענדען, ווייטען שטערען. געהענדיג גראַדע נאָך יענער ריכטונג זיינען מיר ענדליך צו געקומען אויף אונזער שיף ווען די ערשטע שטראַהלען פון יונגען טאַג האָב בען זיך שוין אָנגעפאַנגען צו בעווייזען.

10טעם קאַפּיטעל.

קאהלען־מינען אונטער'ן ים.

אויף מאָרגען, דעם 20טען פעברואַר, בין איך זעהר שפּעט אויפגע- שטאַנען. ערמייערט פון דעם ביינאַכטיגען שפּאַציער-גאַנג בין איך געבליע- בען אין בעט ביז 11 אַוהר, איך האָב זיך שנעל אָנגעקליידעט, אום נאַכצו- זעהען וואוהין דער נאָטילוס פּאָהרט יעצט. די אינסטרומענטען צייגען מיר באַלד אז אונזער שיף לויפט מיט די שנעלקייט פון צוואַנציג מייל אַ שטונדע, ביי אַ הונדערט עללען די טיעף, אימער נאָך די ריכטונג פון דרום- זייט.

אַלס איך בין געזעסען אין זאַלץן איז קאַנסייל אריין געקומען אונד איך האָב איהם ערצעהלט די בעגעבענהייטען פון די פּאָריגע נאַכט. די בלעכע- נע ווענד וואַרען יעצט אָבערוקט אונד דאַרום האָבען מיר דורך די פענס- טער געקענט זעהען פון ווייטען אַ טהייל פון די פּערוונקענע וועלט. דער נאָטילוס פּאָהרט יעצט ווירקליך גור אַ צעהן עללען איבער דעם גרונד פון אַטלאַנטיס און צוואַר אזוי פליהענדיג ווי אַ שנעלצוג. גראַדע פאַר אונזערע אויגען שטעהען פעלזען אונד בוימער פון פּערשיעדענע פּאַנ- טאַסטישע פּאַרמען, וועלכע זיינען שוין פּערשטיינערט, בעדעקט מיט אַ טעפּיך פון פּיעל-פּאַרביגע וואַסער-פּלאַנצונגען; דאָן עטוואָס ווייטער די צו- שמאַלצענע שטיינער-שטראַמען, וועלכע דער וויטהענדער וואַלקאַן שטויסט אַרויס מיט אַ געוואַלטיגע מאַכט.

פּאָהרענדיג איבער דיעזע לאַנדשאַפטען, וואָס וואַרען העלל בעלויב- טען מיט די עלעקטרישע שטראַהלען פון נאָטילוס, האָב איך ערצעהלט

קאָנסייל'ן פון יענעם אַטלאַנטען-פּאָלק, פון זייער גרויסע הערשער-מאַכט אונד די קריעג וואָס זיי האָבען געפיהרט אין די אוראַלטע צייטען, ערקלעהרענ-דיג דיג ראַביי אַז דעננאָך צווייפלען פיעלע געלעהרטע אויב דאָס אַלעס איז ריכטיג, אַבוואָהל איך בין דאָרין פּאָלקאַמען איבערצייגט. קאָנסייל הערט אָבער גאַנץ וועניג פון דיעזע פּאַרהייסטאָרישע ערקלעהרונגען; זיין גאַנצע אויפמערקזאַמקייט איז געווענדעט אויף די מערקווירדיגע זאָרטען פיש, וועל-כע שווימען אַרום אין דיעזע טיעפניסען, אונד איך האָב שליסליך אויף אַנ-געפאַנגען די לעבענדיגע וואַסער-כעוואָהנער גענויער צו בעטראַכטען.

דער אונטערשייד פון דיעזע בראַים אין אַטלאַנטישען אָקעאַן גע-גען די יעניגע וואָס מיר האָבען שוין געזעהען אין אַנדערע ימים איז איב-ריגענס ניט זעהר גרויס. איך זעה דאָ ריזענהאַפטע ראַבען, פון אונגעפעהר אַכט אונד צוואַנציג פוס די גרויס, וועלכע בעזיטצען אַזאַ קראַפט אין זייערע שנעלע בעוועגונגען, אַז זיי שפּרינגען אָפּט אַרויס הויך איבער'ן וואַס-סער. ביי די מאַטראָזען זיינען זיי בעוואוסט אונטער דעם נאָמען „מעער-טייוועל" עס גיעבט נעמליך אַ זאָרט ראַבען-פיש וואָס בעפאַלט זיין גענ-נער מיט אַ טיוועלשע שנעליגקייט אונד שטעכט איהם מיט די נאָדלען פון זיין עק. דער פירכטערליכער שמערץ פון אַזאַ שטאָך ברענגט אָנפאַלען פון קראַמפּה, וואָס ענדיגט זיך אָפּט מיט'ן טויט. מען גלויבט דאָרום אַז די נאָדלען פון זיין עק זיינען פערניפטעט. איך בעטראַכט אויך דורכ'ן פענס-טער פערשיעדענע זאָרטען פון די בעוואוסטע רייבער, די הייפישען; אויס-ער דעם די ים-פערדלאַך; אַ וואונדערבארער קליינער זאָרט פיש, וואָס זעהט אויס ווי אַ סקעלעט, נור פון הויט אונד ביינער, אונד זיין קעפיל איז ווירק-ליך גאַנץ עהנליך צו אַ פערדישען; אונד די טראַמפעטען-פישען, וואָס זייער שנייץ האָט די פּאַרמע פון אַ לאַנגע טראַמפעטע.

פון אַנדערע גרופען איז ווערטה צו בעמערקען דעם שוואַרצען מאַקא-רא, אַ צעהן פוס די לענג, וועלכער טראַגט אַ מין שאַרפען שווערד אויף זיין רוקען. מען רופט זיי דאָרום אויך „שווערד-פישען", אַבוואָהל זיי זיינען ניט רייבעריש אונד לעבען שטענדיג צוזאַמען אין גרויסע געזעלשאַפטען; אונד צייכנען זיך אויס ראַמיט וואָס זיי געהאָרען זייערע נקבות אויפ'ן ער-שטען וואונק, גראַדע ווי ביי אונז די העפליכסטע מענער. ווייטער זעהען זיך שטענדיג פאַרביי שוועבענדיג די שעהנע גאָלד-בראַסען אונד פיעלע אַנדערע מינים פון דיעזע וואונדערבארע בעשעפניסע.

דאָס אַלעס קען אָבער ניט אַבווענדען מייער בליקען צו בעטראַכטען די אונגענרליכע טהאַלען פון דאָס פערשוואונדענע אַטלאַנטיס-לאַנד. זעהר אָפּט איז דער נאַטירליכער געצוואונגען צו פּאַהרען לאַנזאַמער אונד זיך דרעהען ווי אַ שלאַנג דורך די ענגע געסלאַך צווישען פערשיעדענע קלענערע בערגלאַך;

אונד אויב דאָס איז ניט מעגליך דאָן הויבט ער זיך אויף שנעל ווי אַ לופט־
באַלאָן אין וואַסער, שטייגט אַריבער די הינדערניס אונד פּאָהרט דאָן וויי־
טער ניעדריג איבער דעם פּלאַכען לאַנד, ביז צום נעקסטען באַרג. אזאָ רייזע
איז רייצענד צום ערשטוינען, זעהר ענליך צו די בעוועגונגען אין אַ לופט־
באַלאָן. נור מיט דעם אונטערשיעד אז אונזער שטייערמאַן קען דעם נאָטיג־
לוס רעגיערען אונד דרעהען וואוהין ער וויל, וועהרענד דער שווימער אין
א לופט־באַלאָן מוז לאָזען זיין שיף געטראַגען ווערען נאָך דעם צופאַל פון
ווינד.

אום פיער אהר נאָכמיטאָג האָט זיך דאָס אויסזעהען פון די לאַנדשאַפֿ־
טען אין גאַנצען געענדערט; אַנשטאַט דעם לעהמיגען באַדען איז יעצט דער
גרונד בעדעקט מיט גרעסערע אונד קלענערע שטיינער, באַוואַלט־פעלזען
אונד פּערקיהלטע צושמאַלצענע מעטאַלען. איך האָב שוין פריהער גערע־
כענט אז נאָך די ווייטע פּלאַכע לאַנד וועלען זיך אָנפאַנגען בערג־געגענ־
דען; אונד ווירקליך, נאָך אייניגע אומדרעהונגען פון דעם נאָטילוס בע־
מערק איך אז דאָרט גאַנץ ווייט איז דער ים אזוי ווי אָבגעצאַהמט מיט אַ
הויכע וואַנד, וועלכע שטייגט וואַהרשיינליך העכער ביז איבער'ן וואַסער,
זאָ דאָס דער נאָטילוס קען ווייטער אין דיעזע ריכטונג ניט פּאָהרען. די
וואַנד איז וואַהרשיינליך אין אָנפאַנג פון אַ שטיק יבשה, אָדער וועניגס־
טענס פון איין אינזעל, דען גראַדע יעצט ווייס איך איבערהויפט ניט
גענוי וואו מיר געפינען זיך. יעדענפאַלס גלויב איך אז מיט דיעזע וואַנד ענ־
דיגט זיך דאָס פּערזונקענע וועלט־טהייל אַטלאַנטיס, פון וועלכע מיר זיינען
נור אַ קליינע שטרעקע דורכגעפּלויגען.

עס איז נאָכט געוואָרען. קאָנסייל איז אוועק אין זיין קאָיוטע אונד איך
בין נאָך לאַנג געזעסען אליין אין זאַלאָן ביי'ן פענסטער, בעטראַכטענדיג די
זעלטענע, ווילדע שעהנהייטען פון מעער אונד די העללע שטערען אויף דעם
רונקעלען הימעל, אַלס די לאַדענס האָבען זיך פּלוצלונג געשלאָסען. דער
נאָטילוס איז גראַדע יעצט אָנגעקומען צו די הויכע וואַנד, וואוהין ער
וועט זיך פון דאַנען ווענדען ווייס איך פּאַרלויפיג ניט. אַלס איך בין צוריק
אַריין אין מיין צימער פיהל איך אז אונזער שיף איז שמעהען געבליעבען.
קורץ נאָכדעם האָב איך איינגעשלאָפּען אונד עס איז ביי מיר געווען בע־
שלאָסען אין אייניגע שטונדען אַרום וויעדער אויף צו שמעהען, אום צו זעהן
וואָס מיט דעם נאָטילוס וועט דאָ ווערען.

איך האָב דענגאָך פּערשלאָפּען ביז דעם נעקסטען פריה־מאָרגען, אום
אַכט אהר. אַלס איך בין אַריין געקומען אין זאַלאָן אונד אַ קוק געגעבען
אויפ'ן מאַנאמעטער זעה איך אז אונזער שיף שמעהט אויף די אויבער־
פּלאַכקייט פון וואַסער. איך הער אויך ווי מען געהט אַרום איבער'ן פּלאַט־

פאָרם. באלד בין איך אַרויף געשטיגען צו די עפּפענונג פון די פלאַטע, אָבער צו מיין גרויסע איבערראַשונג געפין איך אז דאָרט איז שטאַרק פינסט טער. וואו געפינען מיר זיך ? איז עס נאָך נאַכט ? אָבער ניין, איך בעד מערס זאָגאר קיין איינציגען שטערען אונד אַזעלכע שוואַרץ־דונקעלע נעכט גיעבט עס נאָר ניט.

איך ווייס אין דיעזע מינוט ווירקליך ניט וואס דאָס האָט צו בעדייט טען, אַלס איך הער פּלוצלונג לעבען זיך אַ וואָהלעכעקאַנטע שטימע פרעגענדיג: „זייט איהר דאָס, הערר פּראָפעסאָר ?“

„אָה, קאַפיטאַן נעמא“ רוף איך אויס, „וואו זיינען מיר דען ?“
„אונטער דער ערד, הערר פּראָפעסאָר.“

„אונטער דער ערד ?“ בין איך ערשטוינט געוואָרען „אָבער איך קען ניט בעגרייפּען —“

„ווארט נור אייניגע אויגענבליקען, באלד וועלען אונזערע לאַנטערנעס זיין אָנגעצונדען אונד אויב איהר ווילט קלעהרער פּערשטעהען די זאַך וועט איהר עס באלד וויסען.“

טאַפענדיג בין איך אַרויף אויפ'ן פּלאַטפאָרם אונד געבליעבען שטעהען אונד געוואָרט. עס איז געווען אַזאַ דיקע פינסטערניס אז איך האָב זאָגאר קיין שאַטען פון קאַפיטאַן נעמא ניט געקענט בעמערקען. דאָך אַלס איך האָב אויף געהויבען דעם קאַפּף אונד אַ קוק געגעבען אויבען האָב איך בעד מערקט איין אונבעשטימטען שיין, אַ מיין האַלב־דונקעלע ליכטיגקייט, וועלכע זעהט זיך גאַנץ הויך דורך אַ רונדע לאַך. אין דיעזען אויגענבליק האָט מען פּלוצלונג אָנגעצונדען די לאַנטערנעס אונד איבער זייער העללען גלאַנץ איז פּערשוואַונדען געוואָרען דער שיין פון אויבען.

דער שטאַרקער בלאַסק פון די עלעקטרישע בעלייכטונג האָט אויף אַ פּאָאר מינוט מיינע אויגען פּערבלענדעט, דאָן האָב איך זיך געקענט דייט־ליכער אַרום קוקען. דער נאָוטילוס שטעהעט אויף אַ דונקעלען וואַססער ביי אַ הויכען ברעג, וואָס זעהעט אויס ווי אַ בולוואַר. דיעזעס וואַססער, אונד געפעהר צוויי מייל די ברייט, איז רונד אַרום אָבגעשלאָסען מיט הויכע פעל־זען־ווענד. בעטראַכטענדיג דעם מאַנאמעטער זעה איך אז די אויבערפלאַכ־קייט פון אונזער אונטער־אירדישען וואַססער איז גלייך מיט דעם אַלגעמיינעם אַטלאַנטישען מער, מיט וועלכען ער שטעהעט אַלזאַ געוויס אין פּער־בינדונג. די הויכע ווענד ענדיגען זיך אויבען מיט איין אונגעהויער גרויסען געוועלב, אונד אין מיטען פון איהם זעהט זיך יענע רונדע לאַך דורך וועל־כע איך האָב בעמערקט דעם שוואַכען שיין פון טאָגעס ליכט.

עס איז מיר יעצט נאָטירליך ניט געלעגען אין זינען גענוי צו בעטראַכ־טען וואָס פיר אַ זאָרט הייל דאָס איז, אויב די נאָטור אָרער מענשליכע הענד

האָבען איהר געמאַכט. איך האָב זיך באַלד געווענדעט צום קאַפיטאַן נאָך אַ מאָהל מיט די פראגע :

„וואו זיינען מיר דאָ?“

„אין רעכטען מיטעל־פונקט פון אַ פערשלאָפּענעם וואולקאַן“ האָט נעמא געענטפערט „אַ וואולקאַן וואוהין דער ים האָט זיך אריין געגאַסען דורך איר־גענד וועלכע שפּאַלט, פיעלייכט מיט פיעלע טויענדער יאָהרען צוריק, וועהר רענד די צייט ווען איהר האָט געשלאָפּען, הערר פּראָפּעסאָר, איז דער נאָר־טילום אַ הער אַריין געפּאַהרען דורך אַ נאַטירליכען קאַנאַל, וואָס געפינט זיך צוועלף עללען אונטער'ן וואַסער. דאָ איז אונזער הויפּט־האַפּען, אַ האַפּען וואָס איז זיכער, בעקוועם אונד געהיימניספּאַל, וואו דער נאַטילום איז פּאָלשטענדיג געשיצט פון ווינד אונד שטורם. אין קיין איינציגען האַפּען פון אייערע לענדער אונד אינזלען קענט איהר אַזאַ רוחיגען אָרט געוויס ניט געפינען.“

„ווירקליך, קאַפיטאַן, דאָ זייט איהר זיכער, דען אין דעם צענטרום פון אַ וואולקאַן קען נאַטירליך קיינער צו אייך ניט צו קומען. אָבער זאָגט מיר וואָס איז דאָס פיר איין עפּפענונג וועלכע איך בעמערק אויבען אין געוועלכ?“

„נון, דאָס איז גאַנץ איינפאַך דער קראַטער, דורך וועלכען דער וואולקאַן קאַן האָט אַ מאָהל געשפיגען מיט פייער, פּלאַם אונד צושמאַלצענע שטיי־נער. יעצט דיענט דיעזער קראַטער פיר אונז, אַז דורך איהם זאָהל פּר־שע לופט אהער קענען אַריין קומען.“

„אָבער וואָס פיר איין וואולקאַנישע באַרג איז דאָס?“

„ער געהערט צו די פיעלע אינזלען מיט וועלכע דיעזע געגענד פון ים איז פאַסט איבעראַל בעדעקט. פיר אַלע שיפּען איז דאָס אַ געפּעהרליכער פעלזען, אָבער פיר אונז — אַ גרויסע בעקוועמע הייל. דורך אַ צופאַל האָב איך איהר ענטדעקט אונד בענוטץ איהר אַלס האַפּען.“

„אונד דורך די עפּפענונג פון קראַטער קען קיינער ניט אַראָפּ שטייגען

אהער אין וואולקאַן?“

„ניין, גראדע אַזוי ווי מיר קענען ניט אַרויף שטייגען. די אינווענינסטע

ווענד, אייניגע הונדערט פוס הויך, זיינען אַזוי גלאַט ווי געשליעפענע גלאַז אונד קיין מענש איז ניט אים שטאַנד איבער זיי צו קלעמערען.“

„איך זעה, קאַפיטאַן, אַז די נאַטור קומט אייך צו הילף. איהר זייט

אויף דיעזען וואַססער אין פּאָלשטענדיגע זיכערהייט אונד קיין מענש קען דאָ צו אייך ניט קומען. אָבער צו וואָס נוצט אייך אַזאַ געהיימניספּאַלער אָרט? דער נאַטילום, וואָס קען זיך אָבשטעלען איבעראַל אויפ'ן גרונד פון ים, דאַרף דאָך אייגענטליך קיין האַפּען ניט.“

„געוויס ניט ; אָבער ער דאַרף האָבען זיין לעבענסקראַפּט, די עלעקטרי-
ציטעט, וועלכע, ווי איך האָב אייך שוין ערקלעהרט, בעקומען מיר פון זאָר-
יום, אָדער ריכטיגער צו זאָגען פון איבערגעברענטע שטיין-קאָהלען. נון, גראַד
דע אונטער דאָס מעער געפינען זיך גאַנצע וועלדער, וואָס זיינען מיט צעהנר-
ליגע טויזענד יאָהר צוריק איינגעזונקען געוואָרען, אונד וועהרענר דיעזע
צייט האָבען זיי זיך נאַטירליך פּערוואַנדעלט אין שטיין-קאָהלען, וועלכע
מיר געהמען אַרויס פון די מינעס אונטער'ן גרונד פון אונזער הייל.“

„אונד אייערע מאַטראָזען אַרבייטען דאָכיי אַלס קאָהלען-גרעבער ?“
„יא, אָנגעצויגען אין סקאַפּאַנדערס אונד בעוואַפענט מיט העק אונד
שויפּלען זיינען זיי יעצט דאַמיט בעשעפּטיגט. מיר דאַרפען נור איין טאָג
אום גענוג קאָהלען פיר דעם נאַטירליכע צו פּערשאַפען דאָן וועלען מיר ווייטער
אָברייזען. אויב איהר האָט לוסט צו בענוטצען דיעזע צייט אום די היילען
איבעראַל צו בעטראַכטען, אָדער אויפ'ן וואַסער ארום צו פּאָהרען, דאָן
שטעהט עס אייך פריי.“

איך האָב דעם קאַפיטאַן אויסגעשפּראַכען מיין דאַנק אונד אויפגע-
זוכט מייע קאַמעראַדען, וועלכע זיינען פון זייער קאַיזע ניט אַרויס געקו-
מען. ניט ערקלעהרענדיג וואו מיר געפינען זיך האָב איך זיי אַרויסגער-
פּען אויפ'ן פּלאַטפאָרם. דער קאַלטבליטיגער קאַנסייל, וועלכען עס איז ניט
אזוי לייכט צו איבעראַשאַען, וואונדערט זיך גאַנץ וועניג וואָס ער האָט איינ-
געשלאָפען אונטער'ן וואַסער אונד אויפגעוואַכט אונטער אַ באַרג. ערואַרד
אָבער, וואָס זיין גאַנצעס דענקען אונד טראַכטען איז נור וועגען ענטלויפּען,
פּרעגט זיך באַלד נאָך אויב עס איז מעגליך פון דיעזע הייל אַרויס צו קומען.
נאָך דעם פּריהשטיק, אום צעהן אוהר, זיינען מיר אַראָפּ געגאַנגען פון
נאַטירליכע אויפ'ן ברעג.

„נון, זיינען מיר יעצט וויעדער אויף דער ערד.“ רופט זיך אָב קאַנסייל.
„דאָס הייסט ביי מיר ניט „ערד“ ערוויערערט דער קאַנאָדיער „דען
אין דער ווירקליכקייט זיינען מיר דאָך ניט אויף דער ערד, זאָנדערן אונ-
טער איהר.“

דער ברעג צווישען דעם וואַסער אונד די ווענד פון באַרג איז אין פּיער-
לע ערטער ברייט זאָגאר ביז פינף הונדערט פוס. אויף זיין זאַמדיגען ראַנד
איז גאַנץ אַנגענעהם אַרום צו שפּאַצירען ; אָבער געהענטער צו די הויכע
ווענד איז שוין דער באַדען ניט גלייך אונד אויף איהם זיינען פּאַנאָרע
געוואָרפען שטיינער אונד פּעלזען. אַלע דיעזע הויפענס זיינען פון דעם
אַמאָליגען פּיער אזוי ווי אָבעגלאַזירט אונד די עלעקטרישע בעלייכטונג פון
אונזער שיף שטראַהלט אָב אין זייער גלאַנץ, זאָ דאָס די ליכטיגקייט ווירד
דאַפּן נאָך שטאַרקער. זאָגאר דער שטויב פון באַדען טראַגט אזא גלאַזירונג

אונד ער הויבט זיך אויף פון אונטער אונזערע פיס ווי א וואַלקען פון פונקען. דער באַדען איז וואָס ווייטער פון וואסער אימער העכער, אונד באַלד זיינען מיר געקומען צו לאַנגע, געדעהטע וועגען וואָס ציעהען זיך באַרג אַרויף, אָבער צווישען דיעזע הויפענס גלאַטע שטיינער מוז מען געהען זעהר פאַרזיכטיג, אונד עס טרעפט זעהר אָפט אַז אונזערע פיס גליטצען זיך אויס אויף דיעזע פּערגלעזערטע פעלזען אונד קריסטאַלען.

איבעראַל זעהט מען דייטליך די שפורען פון אַ געוועזענעם וואולקאַן, אונד איך ערקלעהר דאָס מינע קאַמעראַדען זאָגענדיג :

„קענט איהר זיך פאַרשטעלען וואָס דאָ האָט זיך אָבגעטהון דאָ, ווען דיעזע הייל איז פול געווען מיט פייער, ביז אויבען צום געוועלכ ? ווען דער קראַטער האָט געשאָסען מיט פלאַמען אונד ברענעדיגע שטיינער, ווען דער קאַבענדיגער, צושאַמאַלצענער מעטאַל האָט געפלאָסען איבער זיינע ווענר ווי פון אַ גיעס-אויוען ?“

„דאָס אלעס איז זעלבסטפערשטענדליך“ ערווידערט קאַנסייל „אָבער קען דער הערר אונז ערקלעהרען פאַר וואָס האָט דיעזער גיעס-אויוען אויפֿ-געהערט צו אַרבייטען, אונד ווי קומט עס אַז אָנשטאַט די ברענעדיגע מע-טאַלען איז דאָ יעצט אויסגעגאַסען אַ רוהיגער וואַסער ?“

„וואַהרשיינליך דאַרום, קאַנסייל, ווייל אונטער'ן וואַסער האָט דורך אירגענד וועלכע אורזאַכע זיך געמאַכט איין עפּפענונג, אַ קאַנאַל דורך וועלכֿ-כען דער נאַטירליכס איז יעצט אַריין געפאַהרען. דער אַטלאַנטישער מעער האָט דאָן אַריין געשטירצט אינוועניג, אין באַרג. עס איז ענשטאַנדען אַ פירכטער־ליכער קאַמפּף צווישען וואַסער אונד פייער, וועלכער האָט זיך געענדיגט דאַמיט אַז דער פייכטער עלעמענט איז געבליעבען דער זיעגער. אָבער פון יענער צייט זיינען שוין געוויס פיעלע יאָהרהונדערטע פערפלאָסען אונד דאָס וואַסער האָט פּערוואַנדעלט דעם וואולקאַן אין אַ פריעדליכען הייל.“

„דאָס איז שוין גאַנץ ריכטיג“ האָט ערואַרד זיך אָבגערופען „איך בע-דויער אָבער איין זאַך : פאַר וואָס האָט דער אַקעאַן בעסער ניט געמאַכט דעם קאַנאַל אַביסעל העכער, איבער'ן וואַסער, דאָן וואַלט עס פיר אונז יעצט געקענט זעהר גוט נומצען.“

„אונד וואָס וואַלט דאָן געווען ?“ האָט קאַנסייל געשמייכעלט „דאָן וואַלט דער נאַטירליכס מיט אונז אַהער ניט געקענט אַריין קומען אונד מיר וואַלטען זיך זאָ ווי זאָ מיט אַזאַ מין קאַנאַל ניט געקענט בענוטצען.“ „אונד אויסער דעם“ האָב איך זיך אָבגערופען „וואַלט דער וואולקאַן געבליעבען ברענענדיג ביז היינט. אייער בערויערען, ערואַרד, איז אַלזאָ גאַנץ איבריג.“

אזוי רעדענדיג זיינען מיר געקומען אימער העכער ; די וועגען צווי-

שען די פעלזען זיינען געוואָרען פיעל ענגער; ערטער ווייס האָבען מיר געמוזט אַריבער שפּרינגען איבער נאַנץ טיעפע שפּאַלטען, אונטער די ניעדריג-אַרָבגעלאָזענע פעלזען זיינען מיר געצוואונגען געווען דורך צו קריכען אויף די קניע, אָדער זאָגאַר זיך שאַרענדיג אויפ'ן בויך, דעננאָך האָבען מיר מיט געשיקטליכקייט דיעזע אַלע הינדערניסע איבער געקומען.

מיט אונגעפעהר דרייסיג עללען העכער האָט זיך דער באָדען געענר-דערט, אָבער דער וועג איז נאָך אימער ניט פיעל בעקוועמער געוואָרען. דאָ געפינען זיך שוין איבעראַל שוואַרצע באַזאַלאַט-שטיינער פון פערשיעדע-נע פאָרמען, אייניגע שטעהען זאָגאַר ווי אַ רייהע קאַלאַנען, אויף וועלכער דער גרויסער געוועלכ איז געשטיצט, זאָ דאָס עס איז ווירקליך אַ וואונדער צו בעטראַכטען דיעזע מוסטערען פון נאַטירליכע אַרכיטעקטור. דורך די גענג זיינען דאָ פערברייטעט גאַנצע לאַגערס פון שוועבל. דורך די אוי-בערשטע טהיילען פון געוועלכ דרינגט אַריין דורך שפּאַלטען די העללע טאַ-געס-ליכט אונד בעניעסט מיט איהר שוין די פערגליווערטע מאַסען פון דעם אויסגעלאָשענעם וואַלקאַן.

קומענדיג אויף אַ הויכקייט פון צוויי הונדערט פוסס איז אונז אָבער שוין ניט מעגליך געווען ווייטער אַרויף צו שטייגען, דען דאָ ליענט אונז שוין דאָס געוועלכ אויפ'ן קאַפּף, אונד דאַרום זיינען מיר געצוואונגען זיך צו בעגעבען אויף איין אַנדער וועג, וועלכער פיהרט אַראָפּ ניעדריג צום וואַססער, אין דיעזע ריכטונג טרעפען מיר שוין אָן פיעלע געגענשטאַנדען פון דער לעבענדיגער נאַטור. פון צווישען די פעלזען זעהען זיך קליינע וועל-דעלאַך, זאָגאַר גרעסערע בוימער, דיעזע לעצטע געניסען ניט די זונען-ליכט, ווייל איהרע שטראַהלען קענען אַהער ניט צו קומען, דאָפיר האָבען זייערע לאַנגע, טרויעריגע בלעטער אַ קרענקליכען אויסזעהען, אָבער איך בעמערק אויך אין אייניגע ערטער קליינע ווייסע בלומעלאַך, וועלכע ערקוויקען מיך מיט זייער צערטליכען גערוך.

ביי איינעם פון אַזעלכע וועלדלאַך איז עדוואַרד געבליעבען שטעהען מיט אַ פּרעהליכען אויסרוף :

„מיין הער, אַ ביענשטאָק !“

„אונמעגליך !“ בין איך ערשטוינט געוואָרען „ווי קען אַהער אַ ביענ-“

שטאָק קומען ?“

„אָבער הערט דאָך ווי ביענען זשושען אינוועניג !“

איך בין צוגעגאַנגען געהענטער אונד זיך איבערצייגט אַז דאָס איז פאַלקאָמען ריכטיג. אייניגע טויזענד פון דיעזע פלייסנע אינועקטען האָבען זיך דאָ געמאַכט איין נעסט, אין די עפּפענונג פון אַ פוסטען בויס. וואַהר-שיינליך געפינען מיר זיך אונטער די קאַנאַריען-אינזלען, אויף וועלכע עס

גיעכט זעהר פיעלע ביענשטאָקען אונד דער האָניג פון זיי איז זעהר געשעצט.
גאנץ נאטירליך האָט דער קאנאדיער שוין ניט געוואָלט אָבטרעטען
וואו ער זאָהל דעם האָניג ניט מיט נעהמען, אונד ער וואָלט ווירקליך זעהר
בייז געוואָרען ווען יעמאנד זאָהל איהם דאָפון אָברעדען, ער צינדעט אָן
א הויפען פערדארטע בלעטער צומישט מיט שוועבעל אונד לאָזט אַריין
דעם רויך אין ביענשטאָק, באַלד הערט זיך דאָרט אַ הוישעריי וועלכע איז
שליסליך שטיל געוואָרען. עדוואַרד בענוצט זיך מיט דעם אָהנמעכטיגען צור-
שטאנד פון די בינען אונד נעהמט צוזאַמען אייניגע פונט פון אויסגעציי-
כענטען האָניג, וועלכעס ער וויקעלט אַיין אין בלעטער אונד פערוואַהרט
אין זיין ראַנעץ.

„דיעזען האָניג צומישט מיט דעם טויג פון ברויט-בוים וועט אונד
געשמאקע קוכען ליעפערען“ זאָגט ער מיט גרויס פערגניגען. אַלס מיר זיינען
א קורצע צייט ווייטער מיט דייעזען וועג געגאנגען איז דער גאנצער אונד-
טעראירדישער וואַסער געלעגען פיר אונזערע אויגען. אונטער דער עלעק-
טרישער בעלייכטונג זעהט זיך דער ווייט ברייטער, גלאַטער שפיעגעל פון
איהם, אָהן אירגענד וועלכע וועלען. דער נאָטילוס שמעהט אונבעוועגליך.
די מאַנשאַפט אויף די ווייטע פלאַטפאָרם אונד דאָכיי אויפ'ן ברעג געהען
ארום ווי שוואַרצע שאַטענס אין אַ העלל בעלייכטעמען קרייז.

באַלד זיינען מיר אָנגעקומען צו דעם העכסטען פונקט פון די פעלזען
אויף וועלכען דאָס געוועלכ פון הייל איז אָנגעלעהנט, דאָ האָב איך זיך
אויף באַלד איבערצייגט אַז אויסער ביענען געפינען זיך נאָך אין דייעזען
וואַלקאן אַנדערע לעבענדיגע ברואים ; גרויסע רויב-פויגלען שוועבען אונד
פליעהען ארויס אונד אַריין אין זייערע נעסטען, וועלכע געפינען זיך איר-
גענד וואו הויך אין די לעכער פון געוועלכ. אויף די פעלזען-שפיטצען זע-
הען מיר אויף היכשע פעלטע טראַפען, וועלכע קענען ניט פליהען, אָבער
זיי ענטלויפען פון אונד זעהר שנעל. מען קען זיך פאָרשטעלען וואָס פיר אַ
גרויס לוסט דער קאנאדיער האָט צו אַזאַ פויגעל-בראטען אונד ווי שטאַרק ער
בעדויערט וואָס ער האָט גראַדע יעצט ביי זיך קיין ביקס ניט. עס איז איהם
דענאָך ניט מעגליך מיט לעדיגען אַוועק צו געהען אונד קלעטערענדיג איבער
די פעלזען מיט לעבענסגעפאָהר וואַרפט ער שטיינער אַזוי לאַנג ביז עס
איז איהם געלונגען וועניגסטענס איינע פון דייעזע פויגלען צו טרעפען אונד
אין זיין יאָגד-טאַש אַריין צו לעגען.

פון דאָנען מוזען מיר זיך וויעדער ווענדען צוריק אַראָפּ צום ברעג,
דען אַרויף געהען נאָך העכער ביז אויפ'ן באַרג איז אונמעגליך, איבער אונד
זעהען מיר די עפפענונג פון קראַטער, גראַדע ווי מיר וואָלטען געשמאקען
אויפ'ן גרונד פון אַ טיעפען ברונען. פון דייעזער שטעלע קענען מיר גאָנץ

קלאָהר בעטראכטען דעם הימעל אונד אויך זעהר דייטליך די פארבייזיע-
הענדע צוריסענע וואַלקענס, געטריעבען פון וועסט- ווינד. נאָך מיין בערעכ-
נונג איז דער וואַלקען ניט זעהר הויך. ניט מעהר ווי אכט הונדערט פוסס
איבער דעם שפיעגעל פון מעער.

א האַלבע שטונדע שפעטער זיינען מיר געקומען אין איין אַנדער גע-
גענד ניט ווייט פון ברעג, וואו עס וואר איבעראל בעלעכט מיט טויזענדע
מינים פון פערשיעדענע שאַל-טהיערען, קרעבסען, פעלד-שפינען אונד א
מענגע פון מושעלען, פירצעלאען אונד פורפור-שנעקען. מיר געפינען דאָ זאָ-
גאר אַ קליינע זאָרט פון שירם-פלאַנצען, וועלכע מען געברויכט זעהר גוט
צום אויספרעגלען, אונד קאָנסייל האָט אַ רעכט ביסעל דאָפון אויפגע-
זאמעלט.

ניט ווייט פון דאָנען האָט זיך פיר אונז געעפענט אַ פראַכטפאָלע,
קליינע הייל. מיר האָבען גענאָסען אַ וואַהרען פערנגיגען זיך אויס צו שטרע-
קען אויפ'ן ווייכען זאָמל, די ווענד פון די הייל זיינען פון דעם אַמאָליגען
פיער אזוי ווי אָנגעפאָלירט אונד זייער עמאָליע גלאַנצט אונד פינקעלט
פון די ליכט שטראַהלען וואָס דרינגען דאָ אַריין, ערואַרד טאַפּט אַרום די
ווענד אזוי ווי ער וואַלט דאַמיט קענען אויסגעפינען ווי דיך זיי זיינען,
איך האָב זיך ניט געקענט איינהאַלטען פון לאַכען. אונזער אונטערהאַל-
טונג האָט ווי געווענהליך זיך אָנגעפאַנגען וועגען פראַיעקטען ווי צו ענטלוי-
פען. איך האָב איהם נור געקענט טרויסטען דאַמיט אז וואַהרשיינליך איז
קאַפיטאַן נעמא געפאָהרען אזוי ווייט ביז אַהער, נאָך די געגענדען פון דרום,
אום דאָס שיה מיט דעם נויטהיגען זאָדיום צו פערזאָרגען. מען דאַרף אַלזאָ
אָנגעהמען אז יעצט וועט ער צוריק קעהרען אין די ימים פון אייראָפּא,
אָדער אַנדערע בעוואַהנטע געגענדען אונד דאָן וועלען מיר וויעדער האָ-
בען איין אויסזיכט ווי אייער פלאַן אויס צו פיהרען.

אַ שטונדע שפעטער זיינען מיר אַלע געלעגען אין דיעזער רייצענדער
הייל פערזונקען אין טיעפען שלאָף. איך ווייס ניט ווי לאַנג דאָס האָט גע-
דייערט, אָבער פלוּצלונג הער איך די ערשראָקענע שטימע פון מיין דיענער
קאָנסייל, ווי ער וועקט אונז מיר זאָלען שנעל אויפשטהען.

„וואָס איז די אורזאַכע?“ פּרעג איך שפּרינגענדיג, אָבער באַלד
ווייס איך אַליין די אַנטוואָרט; דאָס וואַססער פלייצט אַריין אין הייל מיט
איין אונגעווערע שנעליגקייט אונד איידער מיר זעהען זיך אַרום זיינען
שוין אונזערע פיס בענעצט, זאָ דאָס מיר זיינען געצוואונגען וואָס גיכער
צו ענטלויפען אויף אַ העכערען אָרט.

„וואָס קען דאָס בעדייטען?“ פּרעגט קאָנסייל „פון וואַנען האָט זיך
דיעזע אויספלייצונג גענומען אזוי פלוּצלונג?“

„פון דעם אויסערליכען מעער“ האָב איך ערקלעהרט, דאָס איז די נעוועהנליכע צייט פון טאָג ווען דער אָקעאַן פאַנגט אָן צו שטייגען אונד דער גרויסער טייך אין דיעזען געוועלכ, וועלכע שטעהט מיט איהם אין פער-בינדונג, פליצט אויך אויס צו דערזעלבער צייט. באַלד וועט דאָס וואַססער אָנפאַנגען צוריק אָב צו פאַלען, אָבער מיר וועלען דאָרויף ניט וואַרטען אונד אומקעהרען צוריק צום נאַטילום.“

אויף איין אַנדער וועג זיינען מיר נאָך אין פערלויף פון דריי פיער-טעל שטונדע געקומען אויף אונזער שיף. די מאַנשאַפט וואַר באַלד פער-טיג מיט דער אַרבייט אונד דער נאַטילום וואָלט שוין אייגענטליך גע-קענט אָבפאַהרען, אָבער דער קאַפיטאַן נעמא האָט נאָך וועגען דעם קיין בעפעהל ניט געגעבען.

אויף וואָס וואַרט ער אייגענטליך ? פיעלייכט וויל ער אַרויס פאַהרען פון דיעזען אונטעראירדישען האַפּפּען ביי נאַכט, אונבעמערקט ? מיט דיעזע פראגען וואַר איך בעשעפטיגט געהענדיג צו בעט אונד באַלד וואַר איך איינגעשלאָפּען. אַלס איך האָב ערוואַכט דען פאַלגענדען פריה מאַרגען איז דער נאַטילום שוין געפאַהרען אין מיטען ים, ווייט פון אירגענד וועלכען פונקט לאַנד, אייניגע עללען אונטער דעם שפיעגעל פון אַטלאַנטישען אָקעאַן.

11טעם קאַפיטעל.

דאָס גראַז-מעער.

די ריכטונג נאָך וועלכע אונזער שיף פאַהרט איז גראַדע דיזעלכע. אימער ווייטער נאָך דרום-זייט. מיר מוזען אויפגעבען יעדע האַפּנונג, אַז מיר וועלען די נעקסטע צייט זעהען די ברעגעס פון אייראָפּא. איך קען זיך קוים פאַרשטעלען וואוהין דער קאַפיטאַן נעמא שלעפט אונד.

דיעזען טאָג איז דער נאַטילום געפאַהרען דורך אַ בעוואוסטען טהייל פון אַטלאַנטישען אָקעאַן. דער „גאַלף-שטראָם“ איז אַ נאָמען וואָס יעדער מאַן ווייס. עס פליעסט ארויס פון די וואַרעמע אַמעריקאַנישע געגענד פלאַרידא אונד ציהעט זיך נאָך די ריכטונג פון שפיטצבערגען. ניט ווייט פון מעקסיקא צו טהיילט ער זיך אין צוויי בעזונדערע שטראָמען ; איינער וואָס געהט אַוועק נאָך אירלאַנד אונד נאָרוועגען, דאָן דער צווייטער וואָס ציעהט זיך נאָך דרום זייט, פאַרביי די ברעגעס פון אַפריקא, ביז ער

קעהרט צוריק נאָך די אַטלאַנטישע אינזלען ; די שטראַמונג פון דיעזען צווייטען גאַלף אין דעם אַטלאַנטישען מעער ווייזט אַלזאָ אויס ווי איין אונגעהויער-גרויסער, לענגליכער רינג.

אין מיטען פון דיעזען רינג, וואָס ענטהאַלט די וואַרמע פליעסענרע וואַסער פון גאַלף, געפינט זיך יענער קאַלטער, אונבעוועגליכער טהייל פון אַקעאָן, וועלכער איז בעוואוסט אונטער דעם נאָמען „גראַז-מעַר“, אונד ער איז אזוי גרויס, אַז די וואַסערען פון גאַלף קענען נור אין דריי יאָהר צייט איהם אין גאַנצען ארום פלייצען.

דער גראַז-מעַר בעדעקט נעמליך די גאַנצע שטרעקע פון יענע גרוי-סע וועלט-טהייל אַטלאַנטיס, וואָס איז נאָך מיט פילע טויזענדע יאָהרען צוריק פּלוצלונג פּערוואַקען געוואָרען אין גרונד פון ים. דיעזער גראַז-מעַר איז איבעראַל פון אויבען געדיכט בעדעקט מיט הויכע גראַזען, אזוי ווי אַ וויעזע (פּאַנקע). אַלס דער בעריהמטער ענטדעקער פון אַמעריקא קאלומבוס איז דעם ערשטען מאָהל געקומען מיט זיינע שיפען אין גראַז-מעַר האָט ער שוין דאַפּן אליין פּערשטאַנען אַז דאָ ניט ווייט נעפינט זיך אַ נייע וועלט, אָבער די מאַנשאַפּט האָט זיך זעהר דערשראַקען אַלס די שיפען זיינען אַריין געקומען אין אַזאַ מאַסע גראַזען, דורך וועלכע עס איז זיי ניט מעגליך געווען ווייטער צו פּאַהרען, זאָ דאָס עס האָט געדויערט דריי וואָכען ביז זיי האָבען זיך פון דאַנען אַרויסגעפּלאַנטערט.

איבריגענס זאָנאר אין אונזערע צייטען מיידען די דאַמפּפּער אויס דיע-זען גראַז-מעַר, דורך וועלכען זיי וואָלטען קוים מיט גרויס מיעהע קענען זיך דורך שניידען. קאַפיטאַן נעמא האָט אויך ניט געוואָלט אַז די שרויבע פון נאַטיאָס זאָהל זיך דאָ פּערוויקלען, דאַרום איז אונזער שיה געפּאַהרען מיט אייניגע עללען טיעפּער, דען דיעזע גראַזען בעדעקען נור די אויבער-פּלאַכקייט פון מעער.

אויף די פּראַגע פון וואַנען נעהמען זיך צוזאַמען אַזאַ מאַסע שווי-מענרע וואַסער-פּלאַנצונגען גראַדע אין דיעזען רוהיגען טהייל פון אַט-לאַנטישען אַקעאָן גיעבט דער געלעהרטער מאָרי פּאַלגענדע גאַנץ ריכטיגע אַנטוואָרט : יעדער איינער קען בעמערקען, זאָגט ער, אַז ווען מען זאָהל אַריין וואַרפען שטיקלאַך קאַרק-האַלי, אָדער אַנדערע שווימענדע געגענ-שטאַנדען, אין אַ געפעס מיט וואַסער וואָס דרעהט זיך אַרום אַ קרייז, דאַן קלייבען זיך צוזאַמען די שווימענדע קאַריקלאַך געדיכט איינער צו די אַנדערע אין מיטעלפּונקט פון דיעזען וואַסער. אין דיעזען פּאַל זעהען מיר אויך דיזעלכע נאַטור ערשיינונג. דער אַטלאַנטישער מעער איז דאָס געפעס ; דער גאַלף שטראַם דרעהט זיך אַרום אין איהם ווי אַ קרייז אונד

דארום פערזאמלען זיך אין מיטען פון דיעזען אונגעהויערען קרייז פערשיעי דענע שווימענדע קערפער.

פאָהרענדיג אונטער דעם גראַז-מעער, וואו קיין אַנדער שיף קען ניט צו קומען, האָב איך געהאַט די מעגליכקייט צו בעטראַכטען ווי ריכטיג דיעזער געלעהרטער אורטהיילט. איבער אונז שווימען געגענשטאַנדען, וואָס קומען פון פערשיעדענע ערטער אונד דרינגען זיך צוזאַמען אין איין הויפען צווישען דיעזע ברוינע פפלאַנצונגען; מען קען בעמערקען צוויי-שען זיי בויס-שטאַמען פון די אנדישע געבירגען, וואָס פאַלען אריין אין אַטלאַנטישען מעער דורך דעם טייך מיסיסיפי, אָרער דעם אַמאזאנען-שטראָם. עס געפינען זיך צווישען דיעזע גראַזען אויך פערשיעדענע געגענשטאַנדען פון געשטראַנדעטע שיפען, שטיקער פון רודערס, ברעטער אונד נאָך אַזעלכע זאַכען. מאַכע פון זיי זיינען שוין אַזוי ווי האַלב פערשטיינערט אונד האַל-טען ביי'ן אַראָפּ זינקען צום גרונד פון מעער, וואו זיי וועלען מיט דער צייט אין גאַנצען פערוואַנדעלט ווערען אין שטיין-קאַהלען. די נאַטור פאַרבעריי-טעט אַלזאָ דיעזען נויטווענדיגען מאַטריאַל פיר יענע צייטען ווען די מענ-שען וועלען שוין מעהר ניט געפינען קיין קאַהלען אין די אונטעראירדישע שאַכטען פון דעם טרוקענעם לאַנד.

דעם גאַנצען 22-טען פעברואַר זיינען מיר געפאָהרען אונטער דיעזען גראַז-מעער, וואו עס געפינען זיך מאַססענהאַפט פישען, איבערהויפט פון די יעניגע וואָס ערנעהרען זיך פון ים-פפלאַנצונגען אונד די קליינע אינזעקט-טען וואָס לעבען צווישען זיי.

דעם נעכסטען טאָג ווארען מיר שוין דורכגעפאָהרען דיעזע געגענדען אונד דאָס מעער האָט ווידער געהאַט זיין געווענליכען אויסזעהן, פון יעצט אָן אין פערלויף פון 19 טעג, ביז צום צוועלפטען מאַרץ איז דער נאָטילוס געפאָהרען אימער נאָך דיעזעלבע ריכטונג מיט זיין געוועהנליכע געשווינד-קייט. איך גלויב אז דער קאַפיטאַן נעמא מיינט פארביי דעם קאַפּ-האַרן זיך צו בעגעבען צוריק אין די זידליכע טהיילען פון דעם גרויסען שטילען אָקעאַן.

עוואַרד איז אַלזאָ פאַלקמען גערעכט געווען: אין מיטען פון דיעזע גרויסע ימים איז גאָר ניטאָ וואָס צו דענקען פון נאָטילוס צו ענטלויפען, דאָס איינציגע וואָס אונז בלייבט צו טהון איז געדולדיג אָב צו ווארטען ביז די ריזע וועט זיך ענדיגען אונד דאָן פרוברען דעם קאַפיטאַן בעטען ער זאָל אונז בעפרייען אויף עהרענוואָרט, אַז מיר וועלען זיין געהיימניספאַלע עקסיסטענץ קיינעם אויף דער וועלט ניט אויס זאָגען; אָב-וואָהל איך צוויי-פעל זעהר אויב ער וועט דאָרויף איין שטימען, ער האָט דאָך פון אַנפאַנג אָן אונז ערקלעהרט אז דאָס געהיימניסע פון זיין לעבען פאַרדערט מיר זאָ-

לען אייביג בלייבען געפאנגען אויפ'ן נאוטילום. עס קען נאך מעגליך זיין אז אזא ערקלעהרונג וועט אונז פיעל שאדען ברענגען; דער קאפיטאן וועט איינזעהען אז אונזער איינציגער וואונש איז אויף די ערד צוריק צו קעהר דען אונד דאן וועלען מיר נאטירליך נאך שטרענגער בעוואכט ווערען, זאך ראם עס וועט גאר קיין מאהל קיין מעגליכקייט ניט זיין פון נאוטילום ארויס צו קומען. דיעזע אלע בעטראכטונגען האבען מיך גאנץ פון מוסה אראפגעשלאגען, קומענדיג אימער מעהר צו דער איבערצייגונג אז מיר מוזען יעצט די האפנונג אויף פרייהייט אויף געבען, איבערהויפט יעצט, ווען דער קאפיטאן פליהעט ווי א וואהנזינגער נאך די ווייטע אָבגעלעגענע ימים פון דרום זייט וועלט.

אין פערלויף פון דיעזע ניינצעהן טעג האָט זיך קיין בעזונדערער צו-פאל ניט געמאכט, דעם קאפיטאן איז מיר אויס געקומען צו זעהען גאנץ וועניג, אַרבייטענדיג אין ביבלאָטעק פלעג איך אָפט געפינען ביכער פון נאטור־היסטאָרישען אינהאַלט, וועלכע דער קאפיטאן האָט געלאָזען ליעגענדיג אָפּפּען; צווישען זיי אויך מיין אייגענעם ווערק „איבער די געהיימי-ניסע פון מערעס־גרונד“ איך בעמערק דאָביי אז דער קאפיטאן האָט אויף די ראַנדען פון מיין פערפאַסונג אויפגעשריעבען זיינע בעמערקונגען, וועל-כע פערבעסערען ווירקליך אין פיעלע הינזיכטען דאָס גאַנצע ווערק. מאַן-כעס מאַהל הער איך די מעלאַנכאָלישע טאָנען פון דער פּיאַנא, וועלכע דער קאפיטאן שפּיעלט אויס געצייכענט, אָבער נור ביי נאַכט אין דער שטי-לעך דונקעלהייט, ווען דער נאוטילום שלומערט אויף די וועללען פון די ווייטע אינזאמע מערען.

וועהרענד דיעזער צייט זיינען מיר פאַסט דעם גאַנצען טאָג געפּאָהרען אויף די אויבערפלאַכקייט פון וואססער. דער אָקעאַן איז ווייט רונד ארום וויסט אונד לעער. זעלטען ווען עס בעווייזט זיך אַ זעגעל שיף, וואָס פּאָהרט נאָך אָסט־אינדיען, אָדער אין דער ריכטונג צום קאפ דער גוטען האָפּ-נונג. איין טאָג האָבען אונז פערפּאָלגט וואלפיש־פּאַנגער, גלויבענדיג אָהן אַ צווייפעל אז זיי האָבען דאָ בעגעגענט איין אונגעהויער גרויסען ים-טהיער פון דיעזען זאָרט. קאפיטאן נעמא האָט אָבער ניט געוואָלט די אַרמ בעגשען זאָלען אומזיסט צייט אונד מיהע פערליערען, אונד אויף זיך רעפּעהל איז דער נאוטילום באַלד אַרונטער אין די טיעפנים.

די פיש וועלכע מיר האָבען וועהרענד דיעזע רייזע געהאַט די געלעך גענהייט צו בעטראכטען, אונטערשיידען זיך גאנץ וועניג פון יעניגע וואָס זיינען אונז שוין ביז יעצט אין אַנדערע ערטער פּאָרעקומען. אָבער מיר זיינען איבערהויפט אויפמערקזאַם געווען אויף די גרויסע ים־הינד וואָס האָ-בען פאַרביי אונזערע פענסטער געשוואומען. דיעזע טהיערע זיינען שרעק-

ליכע פרעסער אונד די פישער דערצעהלען אז מען האָט איין מאָהל אין דעם מאָגען פון אזא הונד געפונען אַ קאָפּ פון אַ בופעל־קאָס אונד אַ גאַנצן צע קאַלכ; ביי איין אַנדערען זאָהל מען האָבען ענטדעקט צוויי אונגעהויער גרויסע פישען אונד אַ מאַטראָז אין זיין פּאָלשטענדיגע בעקליידונג. נאַטיר־ליך האָבען די עזע איבערטריעבענע ערצעהלונגען קיין וויסענשאַפטליכען ווערטה.

גאַנצע טעג פלעגען אונז בעגלייטען די ציערליך־געבויעטע, מוטווייליגע דעלפֿינען, שווימענדיג צוזאַמען פון פינף ביז זעקס שטיק. די עזע ציעמליך גרויסע ים־טהיערען זיינען אויך בעוואוסט אַלס בעדייטענדע פרעסער. מיר האָבען אויך אין די עזע וואַססערען אָנגעטראָפּען די מערקווירדיגע שטאַכעל־פּלאַסער, אויף וועלכע מען ערצעהלט אז זיי זיינען אזוי מעלאָדיש ווי אין אַ קאָנצערט, אונד אז זייערע שטימען זיינען פיעל שעהנער ווי די מענשליכע. איך וועל ניט וויערער שפרעכען אויב דאָס איז ריכטיג, אָבער עס טהוט מיר זעהר לייד אז ביי אונזער פּאַרביי פּאַהרען האָבען זיי ניט געפונען פיר נוי־טהיג אונז צו ווייזען אַ פּראָבע פון זייערע מוזיקאַלישע טאַלענטען.

קאָנסייל האָט אויסער דעם אָנגעצעהלט אַ גאַנצע מענגע זאָרטען פון פליהענדע פיש. עס איז זעהר מערקווירדיג צו בעטראַכטען מיט וואָס פיר אַ געשיקטליכקייט די דעלפֿינען מאַכען אויף זיי יאָגד. אום זיך פון פערפּאָלגער צו רעטען פליהט דאָס פיש אַרויס פון וואַססער, אָפּט מאָהל זעהר הויך איבער דעם נאַטילום. ער קען אָבער אויבען לאַנג ניט פערבלייבען אונד ווי ער זאָהל זיך דאָרט אין דער לופט ניט בעוועגען פאַלט ער שליסליך אַרונטער גראַדע אין די אויסגעשטעלטע מויל פון דעם דעלפֿין. די עזע פליהט ענדע פיש פערשפרייטען פון זיך אַ מיין פּאַספּאַרי־בעלייכטונג אונד ביי דער נאַכט, ווען זיי פליהען אין דער לופט, דוכט זיך אויס אזוי ווי פיייערדיגע שטרייפען וואַלמען זיך אויסציעהען.

אויף די עזען אופן איז דער נאַטילום געפּאָהרען ביז צום 13־טען מאַרץ. די עזען טאַג האָט דער קאָפיטאַן נעמא זיך אונטערגענומען צו ערפּאָרשען די טיעפנים פון ים אין די אַרומיגע געגענדען אונד איך האָב מיט די גרעסטע אינטערעסע ביי די עזער געלעגענהייט אַנטהייל גענומען.

מיר זיינען ביז יעצט שוין אָבגעפּאָהרען אונגעפּעהר דרייצעהן טוי זענד מייל אונד אין די עזע געגענדען איבער וועלכע מיר פּאַהרען יעצט גע־פינען זיך די גרעסטע טיעפניסען פון אַטלאַנטישען אָקעאַן. קאָפיטאַן דענהאַם פון דעם שוף העראַלר, האָט אין די עזע ערטער געמאַסטען מיט אַ זאַנדע אונד אַראָפּ לאָזענדיג דעם אַפּפּאַראַט אויף פונפּצעהן טויזענד עללען די טיעף איז ער דענאָך צום גרונד ניט צוגעקומען. קורץ נאַכדעם האָט ליי־טענאַנט פּאַרקער, פון דער אַמעריקאַנישע פּרענאַטע קאָנגרעס, די עזעלכע זאָג־

דירונג אונטערענומען; זיין אפפאראט האָט שוין דערגרייכט מיט נאָך דריי טויזענד עללען טיעפער, אָבער ער האָט אויך קיין גרונד ניט געפונען. קאפיטאן נעמא האָט זיך בעשלאָסען אַרונטער צו שטייגען מיט דעם נאוטילום אין דיעזע געפעהרליכע טיעפניסען, אום ריכטיג ביז דעם גרונד פון מעער צו קומען. איך האָב זיך פאַרברייטעט אלעס וואָס דיעזע אינ-טערעסאַנטע אונטערזוכונג וועט ערקלעהרען גענוי אויף צו נאָטירען. די לאָדענס פון זאָלאָן ווארען געעפענט; די שרויבע האָט אָנגעפאַנגען צו אַר-בייטען מיט איהר העכסטע קראַפט אונד דער נאוטילום האָט אָנגעפאַנגען רעגעלמעסיג אַראָפּ צו זינקען אונטער די וואַסערען.

דער קאפיטאן אונד איך זיינען געשטאַנען בעטראַכטענדיג דעם ווייזער פון מאַנאמעטער, וועלכער איז געלאָפען ארום ציפער-בלאַט מיט אַ רייסענדיגע שטעלען. באַלד זיינען מיר אַרונטער אין אַזאַ טיעפנים וואו עס געד פּינען זיך שוין זעהר וועניג פיש, דען דיעזע בעשעפניסע לעבען גרעסטענדי טהיילס ענטוועדער אין די אויבערשטע אָדער מיטעלסטע וואַסער-שיכטען; טיעפער אונטען קענען עקסיסטירען נור אַ גאַנץ קליינע צאָהל פון אייני גע בעוואוסטע מינים. נאָך ניעדריגער אין אָקעאַן הערט באַלד אויף דאָס פּלאַנצען-לעבען אונד באַלד נאָכדעם פערשווינדעט אויך אין גאַנצען דאָס טהערישע לעבען, דען דער דרוק פון וואַסער איז דאָ אונטען אַזוי שטאַרק אַז קיין בעשעפנים קען דאָ ניט עקסיסטירען.

אונזער אַראָפּ פּאָהרען דויערט שוין ביינאָהע אַ שטונדע: דער מאַנא-מעטער צייגט זעקס טויזענד עללען די טיעפנים. דאָ געפינען זיך שוין מעהר קיינע לעבענדיגע ברואים אונד די וואַסערען זיינען צום ערשטוינען דורכ-זיכטיג אַ שטונדע שפעטער וואַרען מיר שוין דרייצעהן טויזענד עללען די טיעף, אָבער עס איז נאָך זאָגאַר קיין סימן פון גרונד ניט צו בעמערקען. אַלס מיר זיינען אַרונטער נאָך אויף טויזענד עללען בעמערק איך אונטען שוואַרצע שפיטצען וועלכע שטאַרצען אַרויס פון אונטער'ן וואַסער. עס איז אָבער זעהר מעגליך אַז דאָס זיינען שפיטצען פון בערג וואָס זיינען אַזוי הויך ווי די גרעסטע אויף דער יבשה, צום ביישפּיעל די הימאַלאַי-געבירגען אין אַזיען, אָדער דער מאַן-בלאַן אין אַייראָפּאַ, פון צוועלף ביז פּופ-צעהן טויזענד פּופ. אויף דיעזען אופן קענען מיר דעם ריכטיגען גרונד פון ים נאָך אימער ניט וויסען.

דער נאוטילום דרינגט אַראָפּ נאָך טיעפער. דער דרוק פון וואַסער איז דאָ אַזוי שטאַרק אַז די שטראַהלענדע ווענד פון אונזער שיף ציטערען, די אייזערנע שטאַנגען פאַנגען זיך אָן צו בויגען. יעדע מינוט דוכט זיך מיר אַז די דיקע קריסטאַל-שייבען פון אונזערע פענסטער וועלען איינברעכען; דענאָך פּעריזכערט קאפיטאן נעמא אַז דער נאוטילום איז פעהיג אויך דיע-

זע שווערקייט אויס צו האַלטען, אָבוואָהל מיר געפינען זיך שוין אין אַ טיעפנים פון זיעבצעהן טויענער עללען.

„אָה, וואָס פיר אַ מערקווירדיגע לאַגע דאָס איז!“ האָב איך אויס- גערופען, צו שווימען אין אַזעלכע טיעפע רעגיאָנען וואו קיין מענטש אונד קיין בעשעפנים אין דער וועלט איז נאָך ניט אַריין געדורנגען. זעהט נור, קאַפיטאַן, דיעזע פראַכטפאַלע פעלזען, דיעזע אונבעוואָהנטע היילען! אונד וואָרום זאָהל אונז פון דאָס אַלעס בלייבען נור איין איינציגע, דונקעלע עראינערונג?“

„אויב איהר ווילט“ האָט נעמא געענטפערט „קענט איהר דיעזע אונ- טערוואַסערדיגע אַנזיכטען אימער האָבען פאר די אויגען.“
„וואָס מיינט איהר דאָמיט?“

„גאַנץ איינפאַך. מיר וועלען דיעזע געגענדען באַלד אָכפאַטאַגראַפירען.“ אויגענבליקליך האָט מען אויף קאַפיטאַן נעמא'ס בעפעהל געבראַכט אין זאַלצן אַ פאַטאַגראַפישען אַפפאַראַט. דורך די ווייט געעפענטע לאָדענס איז די עלעקטרישע בעלייכטונג געווען פערשפרייט אין די אַרומיגע וואַס- סערען פאַלשטענדיג קלאָהר, אָהן אירגענד וועלכען שאַטען, זאָ דאָס אַפילו די זונען-ליכט וואָלט אונז בעסער ניט געקענט דיענען צו דיעזען צוועק. דער נאָטיולוס איז אויף אייניגע מינוטען געבליעבען שטעהן אונד באַלד האָ- בען מיר געהאַט אַ קלאָהרען נעגאַטיוו-בילד פון דיעזע לאַנדשאַפטען אין גרונד פון מער; פון דיעזע אור-וועלטליכע פעלזען וואָס וואַרען ניעמאַלס בעשיינט מיט דעם הימעלס ליכט; די מעכטיגע גראַניט מאַסען וואָס בילדען דעם פונדאַמענט פון אונזער ערדען-באַלל. ווייטער זעהן זיך די וואונדערבאַרע בערג, וואָס פערליערען זיך ביסלאַכווייז אין אַ טיעפע, גע- היימניספאַלע דונקעלהייט. עס איז אונמעגליך צו בעשרייבען דעם געוואַל- טיגען איינדרוק פון אַזאַ בילד, גלאַט, שוואַרץ אונד לעער, קיין צייכען פון אירגענד וועלכען לעבען, אויסער דיעזע ריזענהאַפטע נאַטור-געביידען אויף דעם זאַמד טעפּיך פון מער'ס גרונד, וועלכע פינקלען אונטער די שטראַהלען פון עלעקטרישע בעלייכטונג.

באַלד נאָך דעם ווי דיעזע אַרבייט וואַר פערטיג האָט קאַפיטאַן נעמא צו מיר געזאָגט:

„יעצט וועלען מיר צוריק ארויף שטייגען, הערר פראָפּעסאָר, עס איז צו פיעל ריזיקאַליש לענגער צו האַלטען דעם נאָטיולוס אונטער אַזאַ שווע- רען דרוק. האַלט זיך צו!“

איינער איך האָב נאָך געמענט בעגרייפען וועגען וואָס ער זאָגט די לעצטע ווערטער בין איך געשטירצט געוואָרען צום באַדען. אויף דעם קאַפי- טאַן'ס סיגנאַל האָט די שרויבע אויפגעהערט צו אַרבייטען אונד דער נאָטיולוס

איז ארויף געשקסען ווי א באלאן אין דער לופט. די מאכט וואס טרייבט אונזער שיה ארויף איז אזוי שטארק אז אין פערלויף פון פיער מינוטען איז זי ארויס געשפרונגען הויך איבער'ן וואסער אונד אראפ געפאלען צוריק אזוי ווי מיט א דונער־קראץ.

12-טעס קאפיטעל.

א קאמפף מיט פיש.

די העכערע געגענדען פון אונזער ערדען־באאל, אָדער ווי מען רופט זיי געוועהנליך די עקוואטאר־לענדער, ציהען זיך פון מזרח נאָך מעריב. וואָס ניעדריגער אַראָפּ צו ביידע זייטען וועלט, פון צפון אונד דרום, פאַנגט אָן צו ווערען קעלטער אונד קעלטער, דער אייזמעער אויף צפון־זייט איז שרעקליך מיט זיינע אונגעהויערע אייז־בערג אונד אייז פערלער, דעננאָך האָבען שוין פערשיעדענע שיפען ווייט אין איהם אַרײַן געדרונגען; דאָגע־גען איז אָבער דער אייזמעער פון דרום־זייט נאָך פיעל מעהר פורכטבאר. די קעלטען זיינען דאָ פיעל שטארקער אונד די אייז־בערג אזוי משונה'דיג גרויס אז זיי צאַמען פאַלשטענדיג אָב יענע געגענדען, וואו קיין שיה איז נאָך ביז יעצט ניט אים שטאַנד געווען זאָגאַר די קלענסטע שטרעקע דורך צו געהען. דער נאָרד־פּאַל הייסט דאָס ענדע פון דער וועלט אויף צפון־זייט, דיזעלבע ענדע ביי דרום־זייט הייסט זיד־פּאַל. די מערדיאנען, אין וועלכע אונזער ערדען־באאל איז איינגטהיילט, פאַנגען זיך אָן צו צעהלען פון עקוואטאר צו די פּאַלען, צו ניינציג פון ביידע זייטען. אין די נאָרד־געגענדען זיינען שוין מאַנכע שיפען געקומען ביז איבער דעם אַכציגטען מער־יאדען, דאַנעגען האָט אָבער אין זידליכען אייזמעער קיינער ניט געקענט אַראָפּ ניעדריגער ווי איבער די זעכציגטע מערידיאַנס, מיט אויסנאָהמע פון אייניגע פונקטען.

וועהרענד די נאַכט פון פיערצעהנטען מארץ איז דער נאָטילוס גע־פּאָהרען אימער ווייטער נאָך דרום־זייט. איך גלויב נאָך אימער אז קאַפּי־טאַן נעמא וועט זיך ארום שיפען דעם קאַפּ־האַרן, אום ענדליך צוריק צו קעהרען אין די וואסערען פון שטילען אַקעאַן אונד דאַמיט זיין רייזע ארום די וועלט ענדיגען, דען עס איז דאָך ניט מעגליך ער זאָהל זיך בעגעבען גראַדע אין זידליכען אייזמעער, צום זיד־פּאַל; דאָס וואָלט ווירקליך גע־ווען אונזיניג.

דער קאנאדיער האָט מיט מיר די לעצטע צייטען מעהר ניט גע-
רעט וועגען זיינע ענטלויפונגס־פּראָיעקטען. ער געהט אַרום אימער ביז
אונד שטיל. איך זעה וואָס פיר אַ שווערען איינדרוק אויף איהם מאַכט די גע-
פאָנגענשאַפט אונד אז זיין איינגעהאַלטענער צאָרן דאָריבער שטייגט אימער
מעהר. ווען ער בעגעגענט זיך מיט דעם קאָפיטאַן פינקלען זיינע אויגען
מיט איין אנהיימליכען פייער, אונד איך מוז ווירקליך מורא האָבען אז
עדוואַרד'ס היטציגער כאַראַקטער זאָהל איהם ניט ברענגען צו אַ געפעהר-
ליכען סקאַנדאַל.

דען 14 מאַרץ איז ער מיט מיין דיענער קאָנסייל אַרײַן געקומען אין
מיין צימער. איך פרעג וועגען די אורזאכע פון זייער בעזוך.
„איך וויל אײך נור איין איינפאַכע פראַגע שטעלען, הערר פּראָפּעסאָר.“
רופט זיך עדוואַרד אָב „ווי פיעל מאַן גלויבט איהר געפינען זיך אויפ'ן
נאַטילוס?“

„דאָס קען איך גענוי ניט ערקלעהרען, מיין פריינד.“
„אַבער מיר שיינט אז אום דיעזע שיף צו פיהרען דאַרף מען קיין
גרויסע מאַנשאַפט ניט האָבען.“
„דאָס איז שוין ריכטיג“ האָב איך איינגעשטימט „נאָך מיין מיינונג
זיינען פיר דעם נאַטילוס צעהן מאַן פּאָלקאָמען געניגענער, דעננאָך איז
וואַהרשינליך אָנצונעהמען אז אויפ'ן נאַטילוס געפינען זיך פיעל מעהר
פּערזאָנען.“

„פאַרוואָס?“ פּרעגט עדוואַרד מיט גרויס שפאַנונג.
איך בעטראַכט דעם קאנאדיער מיט אויפּמערקזאַמע בליקען, דען עס
איז גאַנץ ליכט זיינע אַכזיכטען צו פּערשטעהען.
„איהר פּרעגט פאַר וואָס?“ האָב איך זיך אָבגערוּפּען „נון, דאָס איז
גאַנץ איינפאַך; ווי פיעל איך קען ביז יעצט פּערשטעהען איז דער נאָר
טילוס הויפט זעכליך בעשאַפּען צו דיענען אַלס נייע היימאַטה פיר אַזעלכע
מענשען וואָס ווילען מעהר ניט וואָהנען אויף דעם טרוקענעם לאַנד. קאַפּי-
טאַן נעמא האָט ביי זיך ניט איינפאַכע מאַטראָזען זאָנדערען קאַמעראַדען,
וואָס ווילען טהיילען זיין מערקווירדיגען שיקזאַל.“

„דאָס איז זעהר מעגליך“ האָט קאָנסייל זיך אָבגערוּפּען „אַבער אַם
ענדע קען דאָך דער נאַטילוס נור אַ געוויסע צאָהל מענשען ענטהאַלטען אונד
דער הערר קען דאָך אָבשאַצען אונגעפעהר ווי פיעל זייערע זיינען.“
„אויף וועלכען אופן, קאָנסייל?“

„דורך איין איינפאַכע רעכנונג. דער הערר ווייס דאָך ווי פיעל לופט
דיעזע שיף בעזיצט אונד דאַצו אויך ווי פיעל לופט יעדער מענש מוז פּער-
ברויכען. דער נאַטילוס מוז יעדע פיער אונד צוואַנציג שטונדען פּרישע

לופט שעפען; אלזאָ איז דאָן מעגליך פון דיעזע ביידע רעכענונגען צו וויסען —

„איך פערשטעה וואָס דו ווילסט זאָגען“ האָב איך איהם זיינע רייד איבער געהאקט „די רעכנונג איז פאָלגענדע: יעדער מענש מוז האָבען צו זיין אַטהמען פיר יעדע שטונדע אזוי פיעל זויער-שטאַף ווי פיעל עס ענטהאַלט זיך אין הונדערט ליטער לופט. אין פיער אונד צוואַנציג שטונד דען אלזאָ פאָדערט זיך צוויי טויזענד פיער הונדערט ליטער. עס בלייבט אונז אלזאָ נור איבריג צו וויסען ווי פיעל מאָהל צוויי טויזענד פיער הונדערט ליטער עס ענטהאַלטען זיך אין דעם נאָטיליום.“

„גאַנץ ריכטיג“ זאָגט קאָנסייל.

אונזער שיף איז גרויס פונפצעהן הונדערט טונען; יעדע טון בער שטעהט פון טויזענד ליטער לופט. צוטהיילענדיג דיעזע צאָהל אויף צוויי טויזענד פיער הונדערט, בעקומען מיר זעקס הונדערט פינף אונד צוואַנציג ציג. דאָס הייסט אלזאָ אז דער נאָטיליום ענטהאַלט אין זיך אזוי פיעל לופט ווי פיעל עס איז נויטהיג פיר זעקס הונדערט פינף אונד צוואַנציג מאן יעדען מעתילעת.

„זאָלען מיר גלויבען אז אויף דעם נאָטיליום געפינען זיך ווירקליך אזוי פיעל מענשען?“ איז ערואַרד איבערראַשט געוואָרען.

„דאָס הייסט, עס קען ען זיך דיעזע צאָהל מענשען געפינען“ האָב איך ערווידערט „אין דער ווירקליכקייט זיינען דאָ וואַהרשיינליך קיין צעהנטע טהייל דאָפון ניטאָ. אָבער אויך אין דיעזען פאַל, מוין גוטער ערד וואַרד, זיינען זיי פיר אונז דריי אַ צו גרויסע מאַכט, אונד איך קען אויך נור ראַטהען ביז אַ צייט געדולד צו האָבען.“

„אויסער דעם“ האָט קאָנסייל זיך אָבגערוּפּען „קען דאָך קאָפיטאָן נע- מאַ אייביג ניט פאָהרען נאָך זידען. די גרויסע אייז-בערג וועלען דאָך שליס- ליך אָבהאַלטען זיין ווייטע ריזע, דאָן וועט ער מוזען צוריק קעהרען אין אַנדערע מעהר בעוואָהנטע געגענדען אונד אויך דאָן וועלען מיר צייט האָ- בען וועגען ערואַרד'ס פּראַיעקטען צו דענקען.“

דער קאָנאָדער האָט זיך אַ גלעט געטהאָן מיט'ן האַנד איבער'ן שטע- רען אונד איז אַרויס געגאַנגען.

„ארמער ערואַרד!“ האָט קאָנסייל אויס געשפּראַכען איהם נאָכבלי- קענדיג „דאָס איז שוין וואַהרשיינליך זיין כאַראַקטער אַזעלכער צו פער- לאַנגען גראַדע אזא זאך וואָס איז אונמעגליך אונד די הינדערניס געגען זיין וואונש רייצען איהם נאָך מעהר אויף. אַלע זיינע געדאַנקען זיינען נור געווענדעט אויף די איין זאך ווי אַם שנעלסטען פון נאָטיליום בעפרייט צו ווערען, דען וואָס זאָהל ער אייגענטליך טהון? ער איז קיין געלעהרטער, ווי

דער הערר, אונד די וואונדער פון ים קענען איהם ניט אינטערעסירען.
ביי איהם האָט אַ סך מעהר ווערטה ווען ער זאָהל קענען בעזוכען אַ שענע
אין זיין היימאטטה לאַנד."

אין דער טהאטט איז עס ווירקליך אזוי. עדואַרד איז געוואָהנט צו
אַ קראַפטפאַלען, טהעטיגען לעבען אונד דיעזע לאַנגווייליגע צייט, דאָס לעד
דיג אַרומגעהען, איז פיר איהם איין אַבסאָומעניס. דענאָך האָט באַלד געד
טראַפען אַ צופאַל וואָס האָט איהם געמוזט עראַינערען זיינע אַמאָליגע פּרעהד
ליכע טעג, ווען ער איז אַרום געפּאָהרען אַלס האַרפּוניער מאַכען יאָגד אויף
די וואַלפּישען.

אַרום עלף אַהר פּאַרמיטאַג, שווימענדיג אויפ'ן וואַסער, האָט דער
נאַטילוס בעגענענט פון ווייטען אַ גאַנצע טרופּע וואַלפּישען. עס טרעפט
געמליך זעהר אָפט אַז די טהיערע ווען זיי ווערען שטאַרק פּערפּאָלנט,
ענטלויפען אין די ווייטע אַיינזאַמע ערטער פון מער. זיי געפינען זיך
איבער הויפט אין ביידע אַייזמעערען פון זידען אונד נאָרדען.

מיר זיינען צו דיעזער צייט געזעסען אויפ'ן פּלאַטפּאָרם. דער מער
וואַר גאַנץ רוהיג. אין מאַרז מאַנאַט, ווען אין דיעזע געגענדען פּאַנגט זיך
אָן דער הערבסט, איז דאָס וועטער מייסטענטהיילס זעהר קלאָהר. דער קאָד
נאָדער האָט מיט זיין ערפּאַרענעם בליק צוערשט ענטדעקט אַ גרויסען וואַלפּ
פּיש. אונגעפּעהר פינף מיילען ווייטער פון אונזער שיף, נאָך דער ריכטונג
פון מורחזייט.

אָך! "האָט עדואַרד אויס גערופּען מיט בעדויערען, "ווען איך וואָלט
יעצט געווען אויף אַ יענער־שיפעל!" זעהט וואָס פיר אַ פּראַכטפּאָלעם
טהיער! ווי מעכטיג ער שפּריצט אַרויס פון זיינע נאָזלעכער די וואַסער־
זיילען! טויזענד טייוועל, אַז איך מוז זיין צוגעבונדען צו דיעזע פּערדאַמטע
שטיק אייזען!"

"האָט איהר נאָך אימער ניט פּערגעסען אייער לוסט צום וואַלפּיש־
יאָגד, עדואַרד?" האָב איך איהם געפּרעגט.

"אָה, מיין הערר!" האָט דער האַרפּוניער אויס גערופּען מיט בעד
גייסטערונג, "איהר האָט קיין בעגריף ניט וואָס פיר אַ פּערגנגיגען אַזאַ יאָגד
מאַכט. די אויפּרעגונג, די בעוועגונג! —"

"אין דיעזע מעערען, עדואַרד, זייט איהר נאָך קיין מאָהל ניט געווען?"
"ניין, מיין הערר, נור אויף דעם נאָרדליכען אַייזמעער, אָבער דאָרט
איבעראַל, ווי אין בערינגס־קאַנאַל, צווישען אַזיען אונד אַמעריקאַ, זאָ אויך
אין דייוויס־קאַנאַל, נאָהענט ביי גרענלאַנד."

"דאַן קענט איהר נאָך דעם זידליכען וואַלפּיש ניט. יענע, אויף וועל־
כע איהר האָט געמאַכט יאָגד ביי גרענלאַנד, וועלען קיין מאָהל ניט קו־

מען אהער. דען עס איז פאר זיי ניט מעגליך דורך צו שווימען די ווארמע וואססערען פון די עקוואטאָר-געגענדען. איבערהויפט האָט יעדע גאטונג פון דיעזע טהיערע איהרע בעשטימטע ערטער אין מער, וועלכע זיי פער-לאָזען ניעמאלס גאנץ ווייט. עס קען אַ מאָהל טרעפען אַז אזא וואַלפיש בעגיעבט זיך פון בערינג אין דיוויס קאנאל, אָבער דאָרט מוז אירגענד וואו זיין אַ דורכגאנג, ענטוועדער ביי די אמעריקאנישע אָדער אזיאטישע זייט."

"אָבער זעהט נור, זעהט!" האָט ערוואָרד אויסגערופען מיט אַ ענט-ציקמע שטימע, "דאָ קומט איינער גראַדע צו אונז, אזוי ווי ער וואַלט נור וועלען מיך אויף רייצען. ער ווייס וואַהרשיינליך אַז איך קען איהם יעצט גאָר ניט טהון."

דער האַרפּוניער גיעבט אַ זעץ מיט די פיס אין באַדען אונד שטעלט אויס די פויסט, אזוי ווי ער וואַלט יעצט האָבען אין האַנד אַ האַרפּונע. אַ קורצע צייט איז ער אזוי געשטאַנען, בעטראַכטענדיג אויפמערקזאָם די שווימענדע טהיערען, דאָן האָט ער זיך צו מיר געווענדעט פּרעגענדיג: "זיינען דיעזע וואַלפיש אַזעלכע גרויסע ווי יענע אין דעם גאָרד-ליבען איידמעער?"

"יא, ערוואָרד, ביינאהע אזוי גרויס."

"דען איך מוז אייך זאָגען אַז מיר איז אויס געקומען צו בעגעגנען וואַהרע ריעזען פון דיעזען זאָרט, אַזעלכע וואָס זיינען ביז הונדערט אונד פונפציג פוס לאַנג. מען האָט מיר אויך ערצהעלט אַז עס גיעבט ביי די אלעאטישע אינזלען נאָך פיעל גרעסערע פון דיעזע ברואים."

"נו, דאָס איז עטוואָס איבערטריעבען" האָב איך ערוויעדערט, "די היעזיגע זאָרטען פון זיי, זאָ אויך די פּאָטפישען, זיינען אַ רעכטע ביסעל קלענער."

"איהר זאָגט אַז דער פּאָט פיש איז אַ קליינעם טהיער?" האָט ערוואָרד זיך געוואונדערט, "דאָך האָב איך געהערט אַנדערש. מען ערצהעלט נעמליך ביישפיעלען פון אַזעלכע וואָס זיינען אונגעהויער גרויס. דאָצו בעהויפטעט מען נאָך אַז מאַנכע פון זיי זיינען זעהר קלוג. זיי בעדעקען דעם קערפער מיט אַלגען אונד מעעריגראָן, דאָן בלייבען זיי רוהיג ליגען אויפ'ן וואַסער. די רייזענדע, גלויבענדיג אַז דאָס איז אַ אינזעל, שטייגען אַראָפּ פון שיה בעזעצען זיך דאָרט, מאַכען אויף איהם פייער —"

"אונד בויען זיך אויס הייזער." האָט קאָנסייל געלאַכט.

"גענוג שוין לאַכען!" איז ערוואָרד ביזי געוואָרען, "מיר האָט מען דאָס ערצהעלט אַז דאָס טהיער לאָזט זיך דאָן אַרונטער אונד דערטרינקט אלע מענשען וואָס זיטצען אויף איהם."

„נון, דאָס איז אַ מעשה פון טויענד אין איין נאכט“ האָב איך זיך אָבערופען לאַכענדיג, „איך האָב אַז איהר זייט פערנינפטיג גענוג אין אַזעל-כע פלוידערייען ניט צו גלויבען.“

„אַה,“ האָט ערואַרד פלוצלונג אויס גערופען, בעטראַכטענדיג אויפֿ-מערקזאַם דאָס מעער, „דאָס איז אַלזאָ ניט איין וואַלפיש, צעהן, צוואַנציג, אַ גאַנצע גרופע! אונד איך מוז שטעהן אונד בלויז קוקען!“

„אַבער, פריינד ערואַרד“ האָט קאָנסייל געזאָגט, „פאַר וואָס זאָלט איהר ניט בעטען דעם קאַפיטאַן נעמא אום ערלויבנים זיך אויף די יאַגד צו בע-געבען?“

איידער קאָנסייל האָט נאָך בעווייעזען די עזע ווערטער אויס צו שפרע-כען איז שוין דער קאַנאָדיער אַראָפּ געשפרונגען אונטען, אום דעם קאַפיטאַן אויף צו זוכען. אייניגע מינוטען שפעטער זיינען זיי ביידע ארויף געגאַנגען אויפֿן פלאַפּאַרם. קאַפיטאַן נעמא בעטראַכט די גרופּע וואַלפישען, וועלכע שווימען לוסטיג אַרום אין וואַסער, אונגעפּעהר אַ מייל ווייט פון נאַר-טילום.

„יא, דאָס זיינען זידליכע וואַלפישען“ האָט דער קאַפיטאַן געזאָגט פיר אַ פלאַטע יענער וואָלט דאָ געווען גענוג אַרבייט.“

„נון, מיין הער“ האָט ערואַרד געבעטען, „ערלויבט מיר זיך אַרויס צו שיפען אויף די יאַגד, איך זאָהל וועניגסטענס מיין פראָפּעסיאָן ניט פער-געסען.“

„צו וואָס?“ האָט דער קאַפיטאַן ערווידערט, „יאַגד מאַכען אום נור צו פערניכטען? דאָס פלייש פון די עזע טהיערע קען מען דאָך ניט געברויי-כען, נור דעם טהראָן, וועלכען מיר דאַרפען נאָר ניט אויף דעם נאַטילום.“

„דאָך האָט איהר מיר אויפֿן רויטהען מעער ערלויבט אַ דוגאַנג צו פערפאַלגען.“

„יא, ווייל זיין פרישעם פלייש האָט געקענט נוטצען פיר אונז אונד די מאַנשאַפּט. דאָ האַנדעלט זיך אָבער אומזיסט לעבענדיגע בעשעפּע-ניסע צו טויטען. איך ווייס זאָגאַר אַז מענשען האָבען זיך גענומען אַזאַ רעכט, אָבער ביי מיר קענען אַזעלכע מערדערישע צייט־פערטרייבונגען ניט גיל-טען. דעם נאָרדליכען וואַלפיש האָט מען שוין פאַסט אין גאַנצען פערניכ-טעט אונד יעצט ווילט איהר דאָס זעלבע טהון דאָ אין זידען. עס איז ווירק-ליך שאַדע אַז מען זאָהל אַזאַ קלאַסע פון ניטצליכע טהיערע אויסראַמען. לאַזט בעסער די אַרמע וואַלפישען צו פריעדען. זיי האָבען גענוג אָזן אייך נאַטירליכע פיינדע, די פאַטפישען אונד נאָך אַנדערע אַזעלכע רויבערישע בראַים.“

מען קען זיך פאַרשטעלען וואָס פיר אַ געזיכט דער קאַנאָדיער האָט

געמאכט הערענדיג דיעזע מאַראַלישע לעקציאָן. אויף אזאָ פּערברענטען יעגער ווי ער איז קענען נאַטירליך אַזעלכע ווערטער גאָר קיין איינדרוק ניט מאַכען. ערואַרד האָט אַ בליק געגעבען אויפ'ן קאַפיטאַן אזוי ווי דיע-זער וואָגט איהם אומגליקליך געמאַכט. דאָך מוז מען צוגעבען אַז נעמא איז פּאַלשטענדיג גערעכט; די באַרבאַרישע יאַגדען פון די וואַלפּישע־פּענגער וועלען ווירקליך מיט דער צייט דיעזע אונשולדיגע טהיערע אין גאַנצען פּערטיליגען.

ערואַרד לענד ווענדעט זיך אָב אונד אַריין שטעקענדיג די הענד אין די טאַשען פּייפט ער פון ערגערניס יענקי דודל. דער קאַפיטאַן נעמא רופט זיך אונטערדעסען אָב צו מיר:

„איהר זעהט ווי ריכטיג איך האָב געזאָגט, אַז די וואַלפּישען האָבען גענוג פּינדע אָהן דעם מענשען? בעטראַכט נור אַכט מיילען ווייטער אונטער'ן ווינד די שוואַרצליכע פּונקטען וואָס בעוועגען זיך דאָרט.“

„איך זעה, קאַפיטאַן.“

„נון, דאָס זיינען די רויבערישע פּאַטפּישען; פּירכטערליכע טהיערע, וועלכע איך האָב אָפּט אַנגעטראָפּען אין גרויסע מאַססען, פון צוויי ביז דריי הונדערט. אָט אַזעלכע גרויזאַמע, שעדליכע ברואים צו פּערניכטען איז ווירקליך גאַנץ רעכט.“

ערואַרד ווענדעט זיך האַסטיג אום ביי דיעזע ווערטער. ער וואָלט שוין פּערטיג געווען זאָגאר געגען די פּאַטפּישען צו געהען קעמפּפען.

„אויב אזוי, קאַפיטאַן“ האָב איך זיך אָבגערופּען, איז נאָך יעצט צייט, שיקט אַרויס אַ שיפעל —

„ניין, הער פּראָפּעסאָר,“ ערוויערערט דער קאַפיטאַן „עס איז ניט נויטהיג אין אזאָ געפּאַהר זיך צו בעגעבען. דער נאַטילום וועט שוין אַליין מיט זיי פּערטיג ווערען. זיין שטאַהלענער שנאָבעל קען גראַדע אזוי פּיעל אויפּטהון ווי מייסטער לענד'ס האַרפּונע.“

דער קאַנאַדיער קוועטשט מיט די שולטערען. אָנגרייפּען פּיש מיט אַ שנאָבעל פון אַ שיף, דאָס איז גאָר אונגלויבליך.

„ווארט נור, הער אראנאקס,“ האָט דער קאַפיטאַן ווייטער געשפּראַך־בען „מיר וועלען אייך באַלד צייגען אַ יאַנד פון וועלכע איהר האָט גאָר קיין בעגריף ניט. אויף דיעזע העסליכע ווילדע טהיערע איז ניט דאָ וואָס מיטלייך צו האָבען. זיי בעשטעהען אין גאַנצען נור פון מויל אונד ציינער.“

מויל אונד ציינער! יא, דאָס איז די ריכטיגע בעשרייבונג פון דיעזע מיאוסע בעשעפּנים, וועלכע איז ביז דרייסיג עללען די לענג, אָבער דער קאַפּ פּערנעהמט מעהר ווי אַ דריטעל פון גאַנצען קערפּער. דער פּאַט־פּיש איז בעסער בעוואַפּענט ווי דער וואַלפּיש, וועלכער בעזיצט נור

קליינע ציינדלאך פון פישביין, וועהרענד דיעזער האָט אין זיין מויל פינג אונד צוואַנציג רייען שאַרפע שפיטציג ציינער פון וועלכע יעדער וועגט ניט וועניגער ווי צוויי פונט. אין דעם אויבערשטען טהייל פון דיעזען אונד געהויערען קאָפּף געפינט זיך פון זעקס ביז אַכט הונדערט פונט אייל, וועלכער איז זעהר קאָסטבאַר, אונד בעוואוסט אונטער דעם נאָמען „וואַל־ראַטה“ דער פּאָטפיש איז ווירקליך זעהר מיאוס. די גאַנצע לינקע זייט פון זיין קערפער איז ניט ענטוויקעלט, זאָ דאָס ער זעהט נור מיט די רעכטע אויג.

אונטערדעסען זיינען די גרופען פון דיעזען אונגעהויער געקומען אייִ מער געהענטער. זיי האָבען די וואַלפישען בעמערקט אונד זיינען שוין פער־טיג געווען זיי צו בעפאלען. עס איז קיין צווייפעל ניט אז זיי וועלען די וואַלפישען פערניכטען, דען אויסער די קראַפט פון זייערע ציינער בעזיט־צען זיי נאָך איין אַנדער פעהיגקייט, לענגער צו פערבלייבען אונטער'ן וואַסער אַלס זייערע גענגער, ווייל די פּאָטפישען דאַרפען ניט אזוי אָפט אַטהמען פרישע לופט.

עס וואר שוין די העכסטע צייט די וואַלפישען צו הילף צו קומען. דער נאָטילוס האָט זיך עטוואָס אַרונטער געלאָזען אונטער'ן וואַסער. קאָנ־סייל אונד עדוואַרד זעמצען זיך נעבען מיר ביי'ן פענסטער פון זאַלאָן. דער קאָפיטאַן נעמא האָט זיך בעגעבען אין דאָס הייזעל פון שטייערמאַן, איהם העלפען דעם נאָטילוס ריכטיג אומווענדען, ער זאָהל יעצט דיענען אַלס פערניכטונגס־מאַשינע. באַלד האָט די שרויבע אָנגעפאַנגען שטאַרקער צו קלאַפען אונד דאָס שיף זיך שנעלער צו בעוועגען.

דער קאָמפּף צווישען ביידע מינים פישען האָט שוין אָנגעפאַנגען אַלס דער נאָטילוס איז אויף די שטעלע געקומען. דורך זיין מאַנעווערירען האָט ער באַלד די פּאָטפישען פעהינדערט דעם אַנגריף. אָנפאַנגס האָבען זיי גאַנץ גלייכגילטיג געקוקט אויף דיעזען נייעם אונגעהויער וואָס מישט זיך צווישען זיי, אָבער באַלד מוזען זיי שוין פיהלען זיינע פורכטבארע שטויסען.

וואָס פיר אַ מערקווירדיגער קאָמפּף! עדוואַרד קוועלט פאַטשענדיג מיט די הענד בראַוואָ. דער נאָטילוס קומט איהם פאַר ווי אַ ריעזע־האַרפונע, וועלכער דער קאָפיטאַן שלידערט מיט אַ שרעקליכע קראַפט. דער שטאָהלע־נער שנאָבעל פון שיף וואַרפט זיך אין די מאַססען פון די רויבערישע פיש אונד צושניידט זיי אויגענבליקליך אויף העלפט, זאָ דאָס הינטער איהם צאַפלען זיך אימער שטיקער פון זייערע צוריסענע קערפער. די רויבערישע פּאָט פישען בעפאלען איהם, שלאָגענדיג מיט זייערע שטאַרקע עקען, אָבער דער נאָטילוס שפיערט עס נאָטירליך ניט. ער פערניכטעט איין פּאָט פיש

נאך דעם אנדערען; פערפאלגט זיי נאך אלע ריכטונגען; שטייצט ארום טער טיעפער אין וואססער, דערשטעכט איין ענטלאָפּענעם פּאָט פּיש, דאָן פליהעט ער שנעל אַרויף צוריק, שניידט אונד רייסט וואו ער גיעכט זיך נור אַ קעהר אונד אַ ריהר, פערניכטענדיג אונד טויטענדיג די רויבערישע ברואים.

אַ וואַהרע שלאַכטעריי! עס קאָכט ארום אין די וואַסערען. די ענטזעטצליכע טהיערע פייפען אונד שנאָרכען מיט זייערע וויעדערליכע שטיי טען. שוין אַ גאַנצע שטונדע ווי דער נאַטילוס קעמפּט געגען די אונגע- הויערס. אייניגע מאָהל פרובירען צעהן אָדער צוועלף צוזאַמען בעפאלען דעם נאַטילוס. מען זעהט דורך דעם פענסטער זייערע געפעהרליכע ציינער, די גיפטיגע בליקען פון זייער פירכטערליכע אויגען. עדוואַרד שפּרינגט אונד טאַנצט ווי אַ וואַהנזוינער, מאַכט צו זיי מיט'ן פּויסט אונד לאַכט זיי אויס. מיר הערען ווי זיי קלאַממען אונד בייסען זיך איין צו אונזער שיף ווי די בייזע הינד, אָבער דער נאַטילוס שליידערט זיי אָב מיט די מאַכט פון זיין שרויבע, שלעפט מיט זיך אונד ציהעט זייערע שווערע קערפערס איבער'ן וואַסער ווי אַ שפּיעל צייג, וועהרענר זיי קענען איהם גאָר ניט שאַרען.

ענדליך איז פון די מענגע פּאָט פּישען ניט פּיעל איבער געבליבען; די אויפגערענטע וועללען זיינען וויעדער רוהיג געוואָרען. דער נאַטילוס שטייגט צוריק אַרויף איבער'ן וואַסער אונד מיר בעגיעכען זיך שנעל אויפ'ן פלאַטפאָרם.

דאָס גאַנצע מער איז ווייט אַרום בעדעקט מיט צוריסענע שטיקער קערפערס. די שרעקליכסטע דינאַמיט-באָמבעס וואָלטען ניט געקענט אַזוי פּיעל צורייסען, צושניידען אונד פערניכטען. מיר שווימען דורך אַ מאַסע טויטע ריעזען-קערפער, נור אייניגע פּאָטפּישען זיינען אין דעם גרעסטען ענטזעטצען ענטלאָפּען אונד פערשוואַונדען. מיילען אַרום זיינען די וועללען אָבגעפאַרנט רויטה אונד דער נאַטילוס פּאָהרט יעצט דורך אַ וואַהרען בלוט-מער.

יעצט איז קאָפּטאָן נעמא צו אונז אַרויס געקומען.

„נון מייסטער לענד?“ גיעכט ער דעם קאָנאָדיר אַ פרענ.

עדוואַרד איז שוין יעצט ניט אַזוי בעגייסטערט אונד ענטציגט ווי פרי- הער אין זאַלאָן, דען דיעזע אונגעהויערע פערניכטונגס-סעצענע האָט ניט ווי- לענדיג אויף איהם אין גאַנץ אנדערען איינדרוק געמאַכט.

„יא, מיין הערר,“ האָט ער זיך אָבגערופּען „דער נאַטילוס קען ווירק- זיך קעמפּען. איד, אַלס יענער, מוז אָבער זאָגען אַז דאָס איז קיין יאָג, זאָנדרען אַ שלאַכטעריי!“

„דאָס איז אַ פּערניכטונג פון שעדליכע טהיערע“ ערוועדערט יעדן
קאַפיטאַן „מיין נאַטילוס איז קיין שלאַכט־האַק ניט.“
„מיר איז דעננאָך מיין האַרפּונע פּיעל ליעבער.“ ענטפּערט עדואַרד.
„נון, יעדער האָט זיין וואַפּען“ זאָגט דער קאַפיטאַן, וואַרפּענדיג אויף
דעם קאַנאָדיער אַ שאַרפּען בליק.

איך האָב שוין מורא געהאַט אַז דיעזער געשפּרעך וועט זיך ענדיג
גען מיט איין אונאַנגענעמע סצענע. צום גליק זיינען מיר אַלע יעצט
אויפּמערקזאַם געוואָרען אויף איין אַנדער זאָך. אַ זי פון אַ וואַלפּיש איז
קוים שלעפּענדיג צו געשוואַמען אונד געבליעבען ליעגען טויט. איהר בויך
איז געווען דורכגעביסען פון דעם גענגערס שטאַרקע ציינער אונד ביי איהר
ברוסט הענגט איהר טויטער יונגע, וועלכע זי איז ניט אים שטאַנד געווען צו
רעטען. קאַפיטאַן נעמא האָט געהייסען צו פּאַהרען נעהענטער, צוויי מאַט־
ראָזען זיינען אַראָפּ געשטיגען אויף איהר קערפּער אונד איך זעה מיט ער־
שטוינען ווי זיי פּאַנגען אָן צו מעללען איהרע בריסט, אין וועלכע עס ענט־
האַלט אין זיך מילך פון צוויי ביז דריי טונען.

דער קאַפיטאַן האָט מיר אָנגעבאָטען אַ טאַש פון דיעזען וואַרמען
מילך. איך האָב מיט אַ שוידער איהם ערקלעהרט אַז עס עקעלט מיך דאַפּון,
אַבער ער פּערזיכערט אַז דאָס מילך איז פּאַרטערפּליך. גראַדע אַזוי גוט
ווי פון אַ קוה. איך האָב עס שליסליך פּערזוכט אונד אויסגעפונען אַז דאָס
איז פּאַלקאַמען ריכטיג. פיר אונז איז דאָס איין ניטצליכער פּראָדוקט, פון
וועלכען מען וועט מאַכען פּוטער אונד קעז, אַלס איין זעהר אָנגענעמע
שפּייזע פיר דעם טעגליכען געברויך.

פון דיעזען טאַג אָן בעמערק איך מיט גרויס זאָרג אַז עדואַרד איז אימ־
מער מעהר געגען קאַפיטאַן נעמא אויפּגעבראַכט. פון דעם קאַנאָדיער'ס היט־
ציגען כאַראַקטער איז אַלעס צו ערוואַרטען, דאַרום האָב איך בעשלאַסען
אויף איהם שטענדיג אַכטונג צו געבען.

---

13 טעם קאַפיטעל.

די אייו בערג.

דער נאַטילוס פּאַהרט ווייטער נאָך זידען דורך דעם פינפּציגטען מערי־
דיאַן. (די ברייט פון אַ מערידיאַן איז אונגעפּעהר 69 מיל.) מיינט נעמא
וויקליך זיך צו בעגעבען ביז צום פּאַל ? ווייס ער דען ניט אַז אַלע בע־

מיהונגען אהין אריין צו דרינגען זיינען ביז יעצט געווען אומזיסט ? אויך סערוועס איז דאך שוין באלד אפרייל מאָנאַט, די צייט פון הערנסט אין דיעזע געגענדען, אונד דאן וועלען זיך אָנפאַנגען שטרענגע קעלטען. דעם 14 מאַרץ בעמערק איך אויפ'ן מעער שטיקער שווימענדע איין, וועלכע ווייזען אויס ווי קלענערע פעלזען פון צוואַנציג ביז פינף אונד צוואַנציג פוס. דער נאָטילום האַלט זיך פעסט אויבען אויפ'ן וואַסער. ער וואַרט איז שוין בעקאַנט מיט אַזעלכע ערשיינונגען, וועלכע ער האָט געזעהן אין דעם נאָרדליכען אייז-מעער, אָבער איך אונד קאַנסייל זעהן עס צום ער-שטען מאָהל.

ווייטער נאָך דרום זייט בעטראַכטען מיר אין דער לופט בליטצענדע ווייסע שטרייפּען. אַ שוין וואָס דער געדיכטעסטער נעכעל קען ניט פּער-דעקען ; דאָס שלאָנגט אָב דער וויעדער שוין פון די גרויסע אייז-פעלדער. אין דער טהאַט האָבען באלד זיך אָנגעפאַנגען צו בעווייזען גרעסער רע אייזשטיקער, וועלכע גלענצען זאָנאר אין פּערשיעדענע פּארבען. אייז ניגע פון דיעזע מאַסען זיינען דורכגעוועכט מיט גרינע אָדערען, אַזוי ווי זיי וואָלטען געווען בעגאַסען מיט שוועבעל-זויערען קופּער. אַנדערע ווייזען אויס ווי אונגעוויערע אַמעטיסט-שטיינער, וועלכע שפּיעגלען זיך אָב אין די ליכט שטראַהלען. נאָך מעהרערע שיינען מיט טויזענדע קריסטאַל-פּונ-קען אונד שטעלען פּאַר אַ מערקווירדיגע בילד ווי אַ גאַנצע שטאַרט פון מאַרמאָר. וואָס ווייטער מיר קומען נאָך זידען ווערען דיעזע שווימענדע אינ-זלען צאָהלרייכער אונד גרעסער.

קאַפיטאַן נעמאַ געפינט זיך יעצט שטענדיג אויפ'ן פּלאַטפּאָרם, בע-טראַכטענדיג אויפּמערקזאַם דיעזע וויסטע געגענדען. ער בעניעכט זיך זעהר אָפט אין דאָס הייזעל פון שטייערמאַן, אום דעם נאָטילום מיט אַ געשיקטע האַנד צו פיהרען אונד אויס צו מיידען די אָנשטויסונגען געגען גרעסערע שטיקער איין, וועלכע זיינען שוין אין דיעזע געגענדען אייניגע מיילען לאַנג אונד פון אַכציג ביז הונדערט עללען די הויך. אָפט האָט עס אויסגעזעהן אַז דער וועג געגען אונז איז פּאַלשטענדיג אָבעשלאָסען. ביי'ן זעכציגטען מערידיאַן איז שוין דאָס מעער איבעראַל בעדעקט מיט אייז, אָבער קאַפיטאַן נעמאַ געפינט נאָך אימער אירגענד וואו אַ שמאַלען דורכגאַנג אונד פּאַהרט דרייסט ווייטער, אָבוואָהל ער ווייס אַז הינטער אונזער שיף שליסט זיך דער אייז פעסט צוזאַמען אונד עס בלייבט קיין וועג צוריק צו פּאַהרען.

אויף דיזען אופן שווימט דער נאָטילום זעהר געשיקט פּאַרביי הויך כע אייז-בערג דורך אונגענדיכע אייז-פעלדער אָדער בעוועגליכע אינזלען. די טעמפּעראַטור איז שוין גאַנץ ניעדריג, אָבער מיר זיינען געשיצט גענען

די קעלט, געקליידעט אין פעלץ פון ראבען, אָדער ים־בערען. אין נאָטילום איז די לופט אימער רעגעלמעסיג וואַרעם דורך די הייצונג פון דעם עלעק־טרישען אַפּפּאַראַט. אויסערדעם ווען אונזער שיף זאָהל נור אַרונטער שוויי־מען אייניגע עללען אין ים דאָן שפּיערען מיר שוין ניט די קעלט וועלכע הערשט אויבען אין דער לופט.

צוויי מאָנאַטען פּריהער וואָלטען מיר אין דיעזע געגענדען געפונען די צייט ווען די זונג געהט גאָר ניט אונטער אונד עס איז דורכאויס טאָג ; יעצט איז שוין די נאַכט דריי ביז פיער שטונדען לאַנג. כאַלד וועט אָבער דיעזע גאַנצער פּאַלאַר־וועלט בעדעקט ווערען מיט אַ נאַכט דונקעלהייט וואָס גע־דיערט גאַנצע זעקס מאָנאַט, ווען די זונג געהט גאָר ניט אויף. דען 16 מאַרץ זיינען מיר פּאַרביי געפּאַהרען די אינזלען נויא־סעטלאַנד אונד זיך אָקניאַ. קאַפיטאַן נעמא ערצעהלט מיר אז דיעזע אינזלען וואַרען אַ מאָהל בעוואָהנט מיט מאַססען פון ראַבען (ים־הינד), אָבער די ענגלישע אונד אמעריקאַנישע וואַלפּיש־יעגער האָבען זיי אזוי לאַנג דאָ צושטערט אונד פּער־ניכטעט אז עס איז פון דיעזע נוטצליכע בעשעפניסע קיין איינציגע ניט איבער געבליבען.

דעם 16 מאַרץ, אום אַכט אױהר אין דער פּריה, זיינען מיר פון אַלע זייטען געווען אַרום געשלאָסען מיט אייז ; דער וועג נאָך זידען איז פּאַסט אין גאַנצען אָבענשפּאַרט ; אָבער קאַפיטאַן נעמא פיהרט דעם נאָטילום ווייטער, פון איין שמאַלע עפּפענונג אין די אַנדערע. „אָבער וואוהין פּאַהרט ער דען ?“ רופּ איך זיך אָב מיט ערשטווינען צו קאַנסייל'ן.

„פּאַרוועטס !“ לאַכט דיעזער „אָבער ווען ער וועט שוין קיין מעגליכ־קייט געפינען ווייטער צו געהען מוז ער דאָך שליסליך אומקעהרען.“ די וואַהרהייט זאָגענדיג געפּעלט מיר דיעזע רייזע אויס געצויכענט. די שעהנהייטען פון די נייע פּאַלאַר־געגענדען קענען יעדען איינעם פּאַל־קאַמען ענטציקען. דער אייז שטעלט זיך פּאַר אין פּערשיעדענע פּראַכט־פּאַלע געשטאַלטונגען אונד פּאַנטאַסטישע סצענעס. דאָ זעהט זיך אַ גאַנ־צע העלל־גלענצענדע שטאָרט, מיט הויכע קירכען־שפיטצען ; דאָרט אַ גע־גענד וואָס איז אזוי ווי צוריסען פון איין ערד־ציטערניס. יעדע מינוט נייע אַנזיכטען, אַ מאָהל פּונקלענדיג אונטער די קרומע זונען־שטראַהלען. אונד דאָן וויעדער בעדעקט מיט דעם געבעל פון אַ שנע שטורם, עס הערט זיך אויך זעהר אָפט גאַנץ פּלוצלונג אַ געוואַלדיגער דונער־קראַך, ווי פון טױ־זענדע קאַנאָנען, ווען איין אייז־באַרג שטירצט צוואַמען אונד קאַכט אויף דעם מערער ביז אין זיינע טעפּסטע שיכטען.

דעם 16 מאַרץ האָט דענאָך איין אייז־פעלד אין גאַנצען פּערשפּאַרט

אונזער ווייטערען וועג. דער קאפיטאן נעמא האָט דיעזע הינדערניסע דענ־ נאָך ניט געקענט אָבהאלטען. ער האָט דעם נאָטילום אַרויף געשפּאַרט מיט אַזאַ שרעקליכע נעוואַלט אויף דעם אייז אַז די גאַנצע פּערפּראָרענע מאַססע איז צו קראַכט אונד צו שמעטערט געוואָרען. אויף דיעזען אָפּן האָט אונד זער שיף זיך דורכגעבראַכען אַ וועג, צומאָלענדיג די אייזדעק מיט זיין שווער רע געוויכט.

וועהרענד דיעזע טעג האָט דער ווינד פּאַסט אָהן אויפהער געשטורמט. אָפּטמאָהל פּלעגט אַ נעבעל בעדעקען די לופּט אַזוי געדיכט אַז מיר האָבען ניט געקענט זעהען פּון ענדע נאָטילום ביז צום אַנדערען. דער שנעע האָט געשאַטען אין געדיכט מאַססען, וועלכע וואָרען אַזוי האַרט אַז מיר זיינען געצוואונגען געווען זיך צו בעדיענען מיט העק אום איהם אָב צו ראַמען. די קעלט איז דאַצו אויך געווען זעהר שטאַרק אונד אונזער שיף איז פּון דרוי־ סען אין גאַנצען בעדעקט געוואָרען מיט אייז.

ענדליך דעם 18 מאַרץ איז דער נאָטילום געבליעבען פּאַלשטענדיג איינ־ געשפּאַרט, אָבער ניט צווישען אייז־פּעלדער ווי ביז יעצט, זאָנדערען אין איין אונבעוועגליכקייט פּון גרויסע אייז־בערג.

„די אייזדעק!“ האָט דער קאַנאָדיער אויסגערופּען.

איך בעגרייף זעהר גוט וואָס ערואַרד מיינט מיט דיעזען וואָרט. די אייזדעק איז אויף די שפּראַך פּון די זעעפּאַהרער אַ שרעקליכע הינדער־ ניס, וועלכע עס גיעבט גאָר אין דער נאַטור קיין מעגליכקייט איבער צו שטייגען. אַרום מיטאַג־צייט, אַלס די זונן איז אויף אייניגע מינוטען אַרויס געקומען פּון אונטער די וואָלקענס, האָט קאָפיטאָן נעמא געמאַכט גענוי די אויפגאַהמע פּון די הימעלס־געגענד, אונד עס בעווייזט זיך אַז מיר זיינען שוין גאַהענט צום 68טען מערידיאַן, אַ פּונקט צו וועלכען קיין שיף האָט נאָך ביז יעצט ניט געקענט קוממען.

ווייט אַרום אונז איז ניט צו בעמערקען אירגענד וועלכען סימן פּון פּליעסענדע וואַססער. געגען דעם נאָטילום ליעגט איין אונענדליכע אייז־ פעלד, אויף וועלכען עס זיינען פּאַנאַרער געוואָרפּען ריעזענהאַפטע שטי־ קער בלאַקען. אין פּערשיעדענע ערטער גלענצען די שאַרפע שפיטצען פּון די אייז־בערג. ביז 2000 פּוס הויך. עטוואָס ווייטער זעהען זיך גאַנצע ריי־ הען פּון גרויסע אייז־ווענד, וועלכע שיינען אין די זונען־שטראַהלען אַזוי ווי אונגעהויערע שפּיעגל. איבער דיעזע פּערוואָרפענע, וויסעטע נאַטור שוועבט אַ טיעפע, טרויעריגע שטילקייט. עס הערט זיך קיין קול, קיין בע־ וועגונג, זאָגאַר אונזערע אייגענע שטימען קומען אַרויס ווי איינגעפּראָרען. „הערר פּראַפעסאָר“ האָט ערואַרד צו מיר געזאָגט, „גלויבט איהר אַז אייער קאָפיטאָן וועט נאָך ווייטער קענען בעווייזען זיינע מייסטער־שטיק?“

„וואָס מיינט איהר דאָמיט צו זאָגען, ערואַרד ?“
„אז איבער די אייזידעק וועט ער דאָך ניט קענען פּאָהרען. טוויזענד
טיוועל ! די גרענעץ וואָס די נאַטור האָט געשטעלט פיר אלע מענשען
מוז דאָך שליסליך איהם אויך אָבהאַלטען.“

„דאָס איז שוין ריכטיג גענוג, ערואַרד ; אָבער איך וואָלט דעננאָך
וועללען וויסען וואָס הינטער דיעזע אייזידעק געפינט זיך. ווען אזא וואַנד
פערשטעלט דאן ווירד די נייגעריגקייט נאָך מעהר אויפגערייזט.“
„נון, וואָס פערשטעהט איהר דאָ ניט, הערר פּראָפּעסאָר ? דאָרט
הינטען איז נאַטירליך קיין אַנדער זאָך ניט דאָ אויסער אייז, וועלכע איהר
וועט דעננאָך ניט אָנזעהען. יעצט וועט אייער קאַפיטאַן נעמא מיט זיין נאָר
טילום מוזען פּאָהרען צוריק ; ער מעג וועלען אָדער ניט.“

איך מוז צוגעבען אז ערואַרד איז פּאָלקאָמען גערעכט, אונד אזוי לאַנג
ווי עס גיעבט ניט שיפען וואָס זאָלען קענען פּאָהרען איבער די אייזבערג
מוז מען דאָ בלייבען שטעהען, אויך דער נאַטילום מיט זיינע מעכטיגע
מיטלען קען זיך ווייטער ניט ריהרען ; אָבער ער האָט שוין יעצט אויך קיין
מעגליכקייט צוריק צו פּאָהרען, דען דער גאַנצער וועג דורך וועלכען מיר
האָבען זיך דורך געריסען איז יעצט נאָך מעהר געפּראָהרען מיט אַ שטאַר-
קען, דיקען אייז. די קעלט איז אזוי גרויס אז אין די פּאָאר שטונדען, ביז
צוויי אהר נאָכמיטאָג, איז אויך דער נאַטילום פון אלע זייטען איינגע-
פּראָרען געוואָרען.

דער קאַפיטאַן נעמא איז ווירקליך געווען זעהר אונפּאַרויכטיג. איך
בין צו דיעזער צייט געשטאַנען אויפ'ן פּלאַפּאַרם אונד זעהע ווי ער בע-
טראַכט גענוי די לאַגע פון שיה, דאן רופט ער זיך אָב צו מיר :

„נון, הערר פּראָפּעסאָר, וואָס זאָגט איהר דאָצו ?“

„איך מיין אז מיר זיטצען פעסט, קאַפיטאַן.“

„אונד איהר גלויבט ווירקליך אז דער נאַטילום קען זיך פון דאַנען

ניט בעפרייען ?“

„זעהר שווער, קאַפיטאַן.“

„הערר פּראָפּעסאָר“ האָט נעמא זיך אָבגערופען האַלב מיט שפּאַט איהר
זייט נאָך אימער דערזעלבער ; איבעראַל זעהט איהר נור הינדערניסע !
איך פּערזיכער אויך אז דער נאַטילום וועט זיך בעפרייען אונד זאָנאַר
ווייטער פּאָהרען.“

„נאָך ווייטער, צו דרום-זייט ?“ בין איך ערשטוינט געוואָרען.

„גאַנץ געוויס ! ביז צום ענד-פונקט פון אינזער ערדען-באָל ; ביז
צום זיד-פּאָל ; נאָך יענע אונבעקאַנטע שטעלע וואו אלע מערידיאנען ענ-
דיגען זיך. איהר ווייסט דאָך וואָס איך קען מיט מיינ נאַטילום אויף טהון.“

יא, איך ווייס זעהר גוט אז דיעזער מערקווירדיגער מאן איז דרייסט אונד ענטשלאָסען, זאָגאר ריזיקאַליש; אָבער איבער שטייגען אַזעלכע הינדערניסע אונד פּאָהרען צום זיד־פּאָל קומט ביי מיר אויס אַ וואַהנזיניגער געדאַנקען. איך ווייס אז די גרעסטע זעע־פּאָהרער אין דעם נאָרדליכען אַייז־מעער האָבען נאָך ביז יעצט ניט געקענט צוקומען צו יענעם ענד־פּונקט פון דער וועלט, צום נאָרד־פּאָל, פיעלע האָבען מיט זייער לעבען בעצאָהלט אונד זיינען ניט אים שטאַנד געווען זייער וואונש אויס צו פיהרען. אָבער דער זידליכער אַייז־מעער איז נאָך פירכטערליכער אונד אויף דיעזע זייט צו עררייכען דעם פּאָל האָט נאָך ביז יעצט קיין מענש זאָגאר ניט געטראַכט. מיר פּאַלט יעצט אַיין אין זינען צו פרעגען דעם קאַפיטאַן אויב ער האָט שוין דיעזען פּאָל פיעלייכט אַיין מאָהל בעזוכט.

„ניין, מיין הערר האָט ער דאַרויף געענטפערט, „איך בין מיט מיין נאָר טיילום זאָגאר אזוי ווייט ווי דיעזע שטעלע נאָך ניט געקומען, אָבער מיר וועלען יעצט פּאָהרען ווייטער אונד דעם זיד־פּאָל צוזאַמען ענטרעקען.“

„מיט מיין בעסטען פערגניגען, קאַפיטאַן“ האָב איך האַלב לאַכענדיג געזאָגט „פּאָרווערטס אַלזאָ! פיר אונז גיעבט עס קיינע הינדערניסע! לאַמיר צו ברעכען דיעזע אַייז־בערג, אָדער אַריבער פליהען אַריבער זיי!“

„איבער זיי, הערר פּראָפעסאָר? איהר מיינט פיעלייכט צו זאָגען אונד טער זיי?“

יעצט בעגרייף איך וואָס דער קאַפיטאַן מיינט מיט זיינע ווערטער. זיין וואונדערבארע שיף זאָהל איהם דיענען אויך דיעזען איבערמענשליכען פּלאַן אויס צו פיהרען.

„איך זעה אז מיר פאַנגען זיך אָן צו פערשטעהען, הערר פּראָפעסאָר, האָט נעמא געזאָגט מיט אַ שמייכעל „דעם נאָטיילום וועט זיין לייכט צו בעווייזען אזא זאַך וואָס קיין אַנדער שיף וואָלט דאָס ניט קענען. אויב דער זיד־פּאָל איז אַרום גערינגעלט מיט טרוקענע לאַנד וועלען מיר זיך דאָרט אַבשטעלען; זאָהל אָבער דאַגעגען דאָרט זיין אַ פרייער מעער קענען מיר ביז צום ענדע וועלט קומען.“

„דאָס איז נאַני ריכטיג!“ האָב איך מיט פערנניגען אויסגערופען, ווייל דיעזער פּלאַן איז מיר זעהר געפעלען געוואָרען „ווען דאָ אויבען פערשטען לען אונז די אַייז־בערג, איז דאָך דער וואַסער אונטען נאַני פריי, דען וואָס טיעפער אין מעער איז די טעמפּעראַטור וואַרעמער. ווי פיעל איך געדענק ערקלעהרט די נאַטור וויסענשאַפט, אז יעדע שטיק אַייז זיצט נור דריי טהיילען טיעף אין וואַסער אונד דער פיערטער טהייל שווימט פון אויבען.“

„נאַני ריכטיג, הערר פּראָפעסאָר. דיעזע אַייז־בערג אַלזאָ וואָס זיינען

ניט העכער ווי הונדערט עללען, גרייכען אונטען אין ים נור ביז דריי הונדערט עללען. אונד אזא טיעפקייט האָט דאָך פיר דעם נאָטילוס ווירקליך קיין שום ווערט. אויסערדעם זיינען מיר דאָרט פאָלשטענדיג געשיצט געגען די שרעקליכע קעלטען וואָס הערשען דאָ אויבען.

„ריכטיג, זעהר ריכטיג מיין הערר!“ האָב איך לעכהאפט איינגעשטימט.

„די איינציגע שוועריגקייט בעשטעהט נור אין דעם“ האָט דער קאָפיטאָן געזאָגט טראַכטענדיג, „אז מיר וועלען מעהרערע טעג ניט קענען אַרויס קומען איבער'ן וואַססער, אום פּרישע לופט צו שעפען.“

„דאָס איז אַלעס? אָבער מיר קענען דאָך אָנפילען די בעהעלטער פון נאָטילוס מיט לופט אונד זיך דאַמיט פּערוואַרען אויף אַ לענגערע צייט.“

„א גוטער פּלאַן!“ האָט נעמא געלאַכט. „אָבער איך וויל אַייך ער-קלעהרען אַלע מיינע איינווענדונגען, אום איהר זאָלט נאָכהער מיך ניט בעשולדיגען אז איך האָב צו פיעל ריזיקירט. שטעלט אַייך פאָר, אז דער ים זאָהל זיין בעדעקט מיט אַייז ביז צום זיד-פּאָל, וועלען מיר דאָך אַ נאַנץ לאַנגע צייט קיין פּרישע לופט ניט קענען בעקומען.“

„זעהר גוט, קאָפיטאָן; אָבער דער נאָטילוס וועט שוין געפינען אַ שטעלע וואו עס וועט מעגליך זיין דעם אַייז דורך צו ברעכען. איבריגענס האָב איך אַייך נאָך עטוואָס צו ערקלעהרען; די וויסענשאַפטליכע פאָר-שונגען אויף דעם נאָרדליכען אַייז-מעער בעווייזען, אז דער מיטעלפונקט פון די קעלטען געפינט זיך אויף אַ געוויסען מערידיאן נעהענטער; ווען מען זאָהל קענען דאָרט דורכדרינגען די אַייז-בערג וואָלט מען גאַנץ נאָהענט ביי'ן פּאָל קומען אין אַ פיעל וואַרעמערע געגענד. דערזעלבער פּאָל עקסיס-טירט געוויס אויך אין דיעזען אַייז-מעער, אונד איך בין גאַנץ זיכער אז הינטער די אַייז-בערג וועלען מיר אַרויס קומען אויף אַ פּרייען מעער, אָדער פיעלייכט צו איין אונבעוואוסטע שטיק טרוקענע לאַנד.“

„דאָס גלויב איך אויך, הערר אראנאקס“ האָט דער קאָפיטאָן געענט-פערט, „נור איין זאך וואונדערט מיר, אז איהר האָט אזוי שנעל געענדערט אַייער מיינונג. פריהער זייט איהר געווען מיט אַלע איינווענדונגען געגען מיין פּראָיעקט אונד יעצט רעדט איהר מיך אַליין צו דאָס צו טהון.“

איך בין ווירקליך יעצט געוואָרען העכסט בעגייסעטערט פיר דיעזען פּלאַן נאָך מעהר ווי קאָפיטאָן נעמא אַליין, אונד איך ערוואַרט מיט אונגע-דולד ווען אונזער ווייטערע רייזע וועט זיך שוין אָנפאַנגען.

דער קאָפיטאָן האָט אונטערדעסען מעהר קיין אויגענבליק צייט ניט פּערלאָרען. אויף זיין סיגנאַל איז אַרויס געקומען דער שיף'ס לייטענאַנט אונד זיי האָבען ביידע אַ קורצע צייט זיך דורך גערעדט אויף זייער אונפּער-

שטענדיכע שפראך. אויף דעם לייטענאנט'ס געזיכט איז דאכיי קיין ציי-
כען פון איבערראשונג ניט געווען צו בעמערקען, וואהרשיינליך האָט ער
שוין פארדעם דאָרויף גערעכענט, אָדער ער וואָר איבערצייגט אז דאָס איז
מעגליך אויס צו פיהרען.

אלס איך האָב קאָנסייל'ן ערקלעהרט דיעזען פלאַן, איז ער געבליעבען
גאָנץ קאלטבליטיג. „וואו דער הערר געהט, דאהין געה איך אויף“ האָט דער
גוטער יונג ערקלעהרט. עדוואָרד איז אָבער געוואָרען זעהר בייז, זאָגענדיג
אז מיר זיינען אלע משוגע, אונד דאָמיט איז ער האַסטיג אַוועק אין זיין
קאָיוטע.

אונטערדעסען האָבען מיר שוין אָנגעפאַנגען די פּאַרבערייטונגען צו
די ווייטערע רייזע. די מעכטיגע פּומפען פון נאַטילוס האָבען אָנגעפיהלט
די בעהעלטער מיט געדיכטע צוואַמען געפרעסטע לופט. אַרום פיער אַוואָר
האָט מיר דער קאַפיטאַן אָנגעזאָגט אז באַלד וועלען די פּלאַטען געשלאָסען
ווערען. איך וואָרף דאָס לעצטע בליק אויף די אַרומיגע אייזלאַנדשאַפטען.
דאָס וועטער איז גראַדע יעצט גאַנץ העלל, די לופט רייז, די קעלט שטרענג;
אָבער דער ווינד האָט זיך געלייגט, דאַרום איז מעגליך דיעזע טעמפּעראַטור
צו ערטראָגען.

צעהן מאָן האָבען אַרום דעם נאַטילוס אויסגעהאַקט דעם אייז, וועל-
כער וואָר נאָך ניט זעהר דיק, אונד דאַרום האָבען זיי שנעל גענוג דאָס שיה
בעפרייט, אונד זי איז דאָן אַרונטער אין די טיעפנים פון מעער. איך האָב
מיט קאָנסייל'ן זיך געזעצט ביי די פענסטער פון זאַלאָן אונד מיר בעטראַכט
טען די אונטערשטע שיכטען פון די אייזבערג. אין שיה איז געוואָרען פיעל
וואַרעמער אונד דער מאַנאָמעטער בעוועגט זיך, צייגענדיג ווי טיעף מיר
פּאָהרען אַרונטער.

ריכטיג ווי דער קאַפיטאַן האָט ערקלעהרט זיינען מיר ביי אַ דריי הונד-
דערט עללען אין וואַסער שוין געשוואָמען אונטער די אייזבערג, אָבער
דאָס שיה איז אַראָפּ געשטויגען נאָך טיעפער ביז אַכט הונדערט עללען.
וואָס ווייטער איז די טעמפּעראַטור פון וואַסער מיט אַ גראַד אָדער צוויי
וואַרעמער אונד די געהייצטע לופט אין נאַטילוס איז זעהר אַנגענעהם.
אונזער שיה מאַכט אלע בעוועגונגען ריכטיג אונד פּינקטליך.

„דער הערר קען זיין זיכער אז מיר וועלען צו אונזער ציעל קומען.“
רופט זיך אָב קאָנסייל.

„איך רעכען עס געוויס“ האָב איך געענטפּערט מיט אַ פּאַלשטענדיגע
איבערצייגונג.

דער נאַטילוס פּאָהרט גראַדע נאָך די ריכטונג פון זיד־פּאַל, מיט אַ
שנעליגקייט פון 24 מייל אין אַ שטונדע, זאָ דאָס פון דאַנען ביז צום

90טען מערידיאן קענען מיר אויף דיעזען אופן קומען אין פערלויף פון אונגעפעהר 40 שטונדען.

די נייע אינטערעסאנטע לאגע פון די יעצטיגע ריזע האָט אונז געדאלטען ביי'ן פענסטער ביז אַ שטיק אין דער נאַכט. די וואסערען אַרום אונז זיינען שטאַרק בעלויכטעט מיט דעם עלעקטרישען שיין פון נאָר טילום, אָבער עס איז אין זיי איבעראַל לעער. אין דיעזע אַיינגעשלאָסענע וואסערען געפינען זיך קיין פיש ניט. עס קען זעהר מעגליך זיין אַז דאָרט נעהענטער צום פּאָל וועט דאָס מעער וויעדער בעלעכט ווערען. מיר שפּיעד רען פון די ציטערענדע בעוועגונגען אַז דער נאָטילום פּאָהרט יעצט נאָך שנעללער.

אַרום צוויי אוהר נאָך האַלבע נאַכט האָב איך זיך הינגעלעגט שלאָפּן. קאָנסייל איז אויך אַוועק אין זיין קאַיוטע. דער קאַפיטאַן געפינט זיך וואַהרשיינליך אין דעם שטייערמאַן'ס הייזעל, אום אַכטונג צו געבען אויף די פיהרונג פון שוף, ווי ער טהוט עס אימער ביי בעזונדערע צופאַלען.

אויף מאָרגען גאַנץ פריה, דעם 19טען מערץ, האָב איך וויעדער זיך געזעצט ביי'ן פענסטער פון זאַלאָן. איך בעמערק אַז דער נאָטילום פּאָהרט יעצט ניט אַזוי שנעל ווי נעכטען, אָבער ער שטייגט לאַנגזאַם אונד פּאָר-זיכטיג אימער העכער. מיין אויפגענונג ווירד אויך יעדע מינוט גרעסער. וועלען מיר ווירקליך אַרויס קומען פון אונטער די אַייז-בערג אונד געפינען אַ פרייען מעער אַרום די פּאָל-געגענדען ?

ניין, איך הער ווי דער נאָטילום איז שטאַרק ערציטערט געוואָרען אונד מוז צוריק אַראָפּ גיעדריגער. דער קלאַפּ מיט וועלכען אונזער שוף האָט זיך אויבען אָנגעשטויסען בעווייזט מיר אַז דער אַייז איז דאָרט זעהר גראָב. מיר געפינען זיך יעצט אין אַ טיעפנים פון טוויזענר פוס. איבער אונז איז אַלאָז דער אַייז דריי טוויזענר פוס דיק, דאָס הייסט נאָך דיקער ווי דעריי-ניגער פון וועלכען מיר זיינען אָבגעפּאָהרען.

אין פערלויף פון דיעזען טאָג האָט דער נאָטילום אַייניגע מאָהל פּרוּ-בירט זיך אָן שטויסען צום אַייז. איך געפין אָפּט אַז די גרעב פון אַייז איז ביז צוועלף הונדערט עללען, דאָס הייסט צוויי מאָהל אַזוי פיעל ווי פריהער. ביז צום אָבענד בעמערק איך קיין פערענדערונג אין דיעזער הינזיכט.

עס וואר שוין דאַמאָלס אַכט אוהר. ביי אַ געווענהליכע צייט וואָלט מען שוין געדאַרפט מיט פיער שטונדען פריהער די לופט אין שוף אָב-פרישען. דענאָך לייד איך ניט זעהר פיעל פון דיעזע טעמפעראַטור, אָבוואָהל מיט די פרישע לופט פון די בעהעלטער האָבען מיר זיך נאָך ניט בענוצט.

די פּאָלגענדע נאַכט האָב איך געשלאָפּען זעהר אונרוהיג. מורא אונד האַפּנונג לאָזען מיך ניט לייענען. אַייניגע מאָהל בין איך אויף געשטאַנען,

הערענדיג ווי דער נאָטילוס שטויסט זיך אָן אויבען צום איין, וועלכער איז שוין יעצט איבער אונז נור ביי פיער הונדערט עללען דיק.

ענדליך אַרום דריי אָהר פארטאָג בעמערק איך אַז מיר זיינען פון איבער'ן וואַסער געשיידען נור מיט איין איידדעק פון הונדערט פונפציג עללען. איך לאָז מיינע בליקען ניט אַראָפּ פון מאַנאמעטער, זעהענדיג מיט פריד אַז מיר קומען מיט יעדע מייל אימער העכער ביז צו די אויבערפלאַכ-קייט פון מער.

ענדליך אום זעקס אָהר אין דער פריה האָט די טהיר פון זאַלאָן זיך געעפּענט אונד דער קאַפיטאַן איז אריין געקומען.
„דאָס מער איז פריי, הערר פּראָפּעסאָר!“ האָט ער אויס געשפּראַכען.

14-טעם קאַפיטעל.

דער זיד-פּאַל.

איך בין אַרויס געשפּרונגען אויפ'ן פּלאַטפאָרם. יא, איבעראַל איז דאָס וואַסער פריי. נור איינצעלנע שטיקלאַך אייז שווימען אַרום פון ווייטען. הינטער אונז, געגען אונז, אויף די גאַנצע אויבערפלאַכקייט פון מער, זעהען זיך אַ מענגע פויגלאַך אין דער לופט אונד מאַסען פיש שווימען אַרום אין די וואַסערען, וועלכע זיינען ערטער ווייז טיעף-בלוי, אָדער גראַז-גריין. מען קען זאָגען אַז דאָ איז איבעראַל פריהלינג הינטער די אייז-בערג, פון וועלכע מיר זעהען יעצט גאַנץ ווייט נור אונדייטליכע מאַסען.
„זיינען מיר ביי'ן פּאַל?“ פּרעג איך דעם קאַפיטאַן אין גרויס אויפ-רעגונג.

„איך ווייס ניט. מיטאָג וועלען מיר מאַכען די זונען-אויפנאַהמע, אום דאָס ריכטיג צו וויסען.“
„אַבער וועט זיך היינט די זונן בעווייזען?“ פּרעג איך בעטראַכטענדיג דעם גרוי פּערוואַקענטען הימעל.
„ווען זי זאָהל נור אויף אַ וויילע קומען צום פּאַרשיין דאַן איז עס גענוג.“

זעהן מייל ווייטער פון נאָטילוס, נאָך דרום-זייט, זעהט זיך אַ קליינער אינזעל, ביז צוויי הונדערט עללען הויך. אונזער שיף פּאַהרט דירעקט צו איהם, אָבער זעהר פּאַרויכטיג, דען עס קען דאָך מעגליך זיין אַז דאָ אונד-טער'ן וואַסער געפינען זיך פּערבאַרגען שאַרפע פעלזען.

א שטונדע שפעטער זיינען מיר צו דיעזען אינוועל אָנגעקומען, אונד אין פּערלויף פון די נעקסטע צוויי שטונדען האָבען מיר בעווייעזען צו פּאָהר רען רונד אַרום איהם. ער איז אין גאַנצען גרויס נור פון פיער ביז פינף מייל, אונד איז ביי איין זייט אָבגעטהיילט פון לאַנד נור מיט אַ שמאַלען קאַל נאַל. דיעזעס טרוקענע לאַנד שיינט צו זיין זעהר גרויס, פון וועלכע מיר ווייסען נאַטירליך פּאָרלויפיג די גרענעצען ניט. מיר זעהען יעצט מיט די אויגען ווי ריכטיג דער געלעהרטער אַמעריקאַנער מאָרי האָט ערקלעהרט, אַז צווישען דעם זיד־פּאָל אונד דעם זעכציגטען מערידיאַן טרייבען זיך אַרום אַזעלכע אינז־בלאָקען וואָס קענען זיך ניט בילדען אין מיטען ים, זאָנדערען ביי די ברעגעס פון דער יבשה, דאַרום איז ער געקומען צו דער איבערזייט נונג אַז הינטער די אייז־בערג געפינט זיך איין אונבעוואוסטע שטיק וועלט. דער נאַטירלום איז געבליעבען שטעהען אונגעפעהר אַ האַלב מייל פון דאָס לאַנד, ווייל דאָ איז דער ברעג זעהר פּלאַך. מען האָט אַראָפּ געלאָזען אַ שיפעל אין וועלכען דער קאַפיטאַן איז אַריין געשטויגען, מיט נעהמענדיג זיינע אינסטרומענטען אום די זאָנען־אויפנאַהמע צו מאַכען. איך אונד קאַנ־סייל, מיט צוויי מאַטראָזען האָבען זיך אויך אַריין געזעצט, עס וואר צעהן אוהר פאַרמיטאַג. דעם קאַנאַדיען האָב איך ניט געזעהען אויפ'ן פּאַרדעק ; איהם איז וואַהרשיינליך ניט זעהר אַנגענעהם צו בעטראַכטען דאָס לאַנד ביי'ן זיד־פּאָל.

אייניגע קלעפּ מיט'ן רודער האָבען דאָס שיפעל געבראַכט צום ברעג. קאָנסייל האָט געוואָלט אַרויס שפּרינגען אָבער איך האָב איהם צוריק גע־האַלטען.

„קאַפיטאַן“ האָב איך צו נעמא געזאָגט, „איך געהערט די עהרע צו־ערשט דיעזעס לאַנד צו בעטראַכטען.“

„יא, מיין הערר“ האָט דער קאַפיטאַן זיך אָבגערופען „דאָס לאַנד פון זיד־פּאָל, וואו קיין מענשליכעס וועזען איז נאָך ביז יעצט ניט ערשינען.“ מיט דיעזע ווערטער איז ער שנעל אַרויס געשפרונגען אויפ'ן זאַמד ; אונד אויף זיין געזיכט איז געווען צו בעמערקען ווי טיעף געריהרט ער איז, בעטראַכטענדיג מיט גליהענדע בליקען דיעזען אונבעקאַנטען באָדען, וועל־כען ער האָט יעצט ענטדעקט. איך אונד קאָנסייל האָבען דעם קאַפיטאַן נאָכ־געפּאָלגט, וועהרענד די צוויי מאַטראָזען זיינען געבליעבען אין שיפעל.

דער באָדען, ווי ווייט מען קען איהם יעצט בעטראַכטען, האָט איבער־אַל אַ רויטהליכען גרונד, גראַדע אַזוי ווי ער וואָלט געווען בעדעקט מיט צושטויסענע ציענעל. שלאַקען, בימשטיינער אונד נאָך אַזעלכע געגענשטענ־דען, וואָס בעדעקען דאָ די ערד, בעווייזען אַז אירגענד וואו אויף דיעזען לאַנד געפינט זיך אַ וואַלקסא, וועלכער מוז נאָך יעצט אויך שפּייען מיט

פייער, דען עס הערט זיך איבעראל א שטארקער שוועבעלגערודף. דאָך, שטעהענדיג אויף א העכערען אָרט, האָב איך אין א קרייז פון אייניגע מיט לען אַרום אזא קראַטער ניט געקענט בעמערקען.

די פרוכטבארקייט פון דיעזע געגענדר איז זעהר ארעם. אויף די נאָקעטע, שוואַרצע פעלזען געפינען זיך נור אייניגע מאַגערע פּפלאַנצען, פון די יעניגע זאָרטען וואָס וואַקסען אין דער וויסטעניס, דער ברעג איז איבעראל בעזעצט מיט מאַללוסקען, קליינע מושעלען אונד מיט גאַנצע מיריאדען פון די ציערליכע פליעגעלאַך, וואָס זיינען בעוואוסט אונטער דעם נאָמען קליאַם, די ליעבלינגס־שפייז פון דעם וואַלפיש, וועלכע ער פערשלינגט א גאַנצע וועלט מיט איין מאָהל. דיעזע רייצענדע בעשעפניסע בעלעבען איז בעראַל די פרייע ברענוואַסערען.

דאָגעגען איז אָבער די לופט געווען זעהר רייך בעלעבט ; פויגלאַך פון פערשיעדענע גאַטונגען פליעהען אונד פלאַטערען דאָ טויזענדווייז, אַנד דערע בעדעקען געדיכט די אַרומיגע פעלזען, קוקען אויף אונז גאָר אָהן שרעק אונד דרענגען זיך זאָגאר נאָהענט צו אונז, עס ווארען צווישען זיי פון דעם זאָרט פינגוויגען, וועלכע זיינען אין וואַסער פלינג אונד בעוועגן לויף ווי די פישען, אָבער אויף דער טריקענעס קענען זיי זיך קוים ריהרען. ווייטער בעמערק איך ווייסע שטראַנדלויפער ; רוספאַרביגע אַלכאַטראַסען, וועלכע בעזיטצען פליעגעלאַך ביז פיער עללען די לענג אונד ריעזען־גרויסע שטורם־פויגלאַך, בלוי אונד ווייס, מיט ברוינע פליעגלען. דער קערפער פון דיעזע לעצטע איז אזוי דיק מיט עהל אז די איינוואַהנער פון פאַראַרער אינזלען, וואו עס געפינען זיך אויך אזעלכע פויגלאַך, שטעקען נור אריין אין זיי א קנויט אונד בענוטצען דאָן דעם געטויטען פויגעל גראַדע ווי א לאַמפּ.

דער טהוי האָט ביז יעצט זיך ניט אויפגעהויבען, אָבוואָהל עס וואר שוין עלף אהר פארמיטאָג. איך בין דאָפון זעהר בעאונרוהיגט, דען זאָנסט, אויב די זונן זאָהל גראַדע אום צוועלף זיך ניט בעווייזען, איז ניט מעגליך צו וויסען אויב מיר זיינען ווירקליך אָנגעקומען צום ריכטיגען פונקט פון זיד־פּאָל.

אַלס מיר זיינען צום קאַפיטאַן געמא צוריק געקומען איז ער געשטאַנען אָנגעלעהנט צו א פעלזען־בלאָק אונד זיין בליס וואר געריכטעט צום הימעל. עס איז אויף זיין געזיכט צו בעמערקען אז ער איז בייז, אונגעדולדיג, אָבער אין דיעזען פאַל איז איהם ניט מעגליך עטוואָס אויף צו טהון ; געגען די זונן קען ער זיך ניט געבען אזא ראַטה ווי געגען דעם מעער.

ענדליך איז אויך מיטאָג געקומען אונד די זונן האָט זיך ניט בעווייזען. הינטער דעם געדיכטען נעבעל־פּאָהרהאַנג איז זאָגאר ניט מעגליך גע-

ווען צו דערקענען די שטעלע וואו זי געפינט זיך יעצט. באלד האָט עס שטארק אָנגעפאָנגען צו שנעען.

„אויף מאָרגען“ האָט דער קאָפיטאָן נעמא זיך אָבגערוּפּען אונד באלד זיינען מיר צוריק צום נאַטילום אָבגעפאָהרען.

וועהרענד די צייט פון אונזער אָבוועזענהייט האָט מען פון נאַטילום אויסגעשטעלט די נעטצען אונד איך בעטראַכט מיט פיעל אינטערעס די געפאָנגענע פישען. אין דיעזע פּאָלאַר-וואַסערען געפינען זיך מאַססען פון פערשיעדענע זאָרטען וואַנדער־פישען וואָס קומען אַראָפּ אַהער פון די הער־כערע וועלט געגענדען, וואו זיי זיינען וועניגער זיכער ווי אין דיעזע איינ־זאַמע מערען, אָבוואָהל דאָ פּאַלען זיי אויך אַרײַן אין די שאַרפע צייגער פון די מער־שוויינען אונד ראַבבען.

דער שנעע־שטורם איז זעהר שטארק געוואָרען, זאָ דאָס אויפ'ן פּאָר־דעק אין ניט מעגליך געווען צו פערבלייבען. זיטצענדיג אין זאַלאָן בײַן שרייבען הער איך דעם געשריי פון די שטורם־פויגלען אונד אַלבאַטראַסען, וועלכע לעבען אָב מיט דעם גרעסטען פּערגניגען בײַ אזא שלעכטען וועטער. דער נאַטילום פּאַהרט אונטערדעסען ווייטער נאָך זידען, וועהרענד די געגענד איז האַלב בעלויכטען פון די זונן, וועלכע שמעהט דאָ אין דיעזע יאָהרעס צייט נור בײַ ברעג הימעל.

אויף מאָרגען, דעם 20טען מאַרץ האָט דער שנעע אויף געהערט, דאָ פיר איז אָבער שטרענג קאַלט געוואָרען. דער נעבעל שטייגט אויף אונד דאַרום קען איך האָפּפען אז היינט וועט אונז מעגליך זײַן די זונען־אויפ־נאַהמע צו מאַכען.

דער קאָפיטאָן איז נאָך ניט ערשיענען, דאַרום האָב איך אונד קאָנסייל זיך אַרײַן געזעצט אין שיפעל אונד צו געפאָהרען צום לאַנד. אויך אין דיעזע געגענדען איז דער באָדען בעדעקט מיט די וואַלקאַנישע באַזאַלאַט־שטיינער, אָבוואָהל עס איז אויך דאָ קײַן קראַטער ניט צו זעהען. אויסער די מאַסען פויגלאַך געפינען זיך די אונגעהויער גרויסע צאָהלען פון מער־זויגעטהיערען, וועלכע קוקען אויף אונז מיט זאַנפטע בליקען. מיר זעהען צווישען זיי ראַבבען (יס־הינד) פון פערשיעדענע זאָרטען, אַ טהײל פון זיי ליעגען אויסגעשטרעקט אויף דער ערד ; פיעלע אַנדערע טרייבען זיך אַרום אויף די שווימענדע שטיקער אייז ; אייניגע קומען אַרויס פון מער, אַנט־דערע שפרינגען אַרײַן אין וואַסער. זיי ענטלויפּען אויך פון אונז ניט ווען מיר קומען נעהענטער אונד עס איז דײַטליך צו זעהען אז זיי ווייסען נאָך גאָר ניט וואָס פיר אַ געפּעהרליכער בעשעפּנים דער מענש איז.

„עס גיט זײַקליך גוט וואָס עדוואַרד איז מיט אונז אַהער ניט געקומען“

רופט זיך אָב קאָנסיל „זאָ לייִדענשאַפּטליכער יענער ווי ער וואָלט דיִע זע אַלע ראַבבען באלד פּערטיג געמאַכט.“

„אַלע, איז צופיעל געזאָגט“ האָב איך ערווידערט לאַכענדיג „אַבער עס איז קיין צווייפּעל ניט אז אונזער פּריינד, דער קאַנאַדיער, וואָלט אייִר ניגע פּון דיִעזע פּראַכטיִהערע געוואָלט האַרפּונירען, אונד דאָס וואָלט דעם קאַפּיטאַן געמאָ זעהר אונאַנגענעהם געווען, דען ער איז שטאַרק ניט צו־פּריעדען אַז מען זאָהל אָהן אַ נוטצען פּערגיעסען דאָס בלוט פּון אונשול־דיגע בעשעפּניסע.“

אונד ער האָט פּאַלקאָמען רעכט ; אָבער וויל דער הערר מיר זאָגען ווי רופט מען אייגענטליך דיִעזע טהיערע ? —

„דאָס זיינען ראָבען אונד וואַל־ראַססען, אונד מיר וועלען וואַהרשיינ־ליך יעצט האָבען אַ נוטע געלעגענהייט זיי גענויער צו בעטראַכטען. לאָמיר נור געהען ווייטער !“

עס וואר אַכט אואר אין דער פריה, מיר האָבען נאָך אַלזאָ פיער שטונד־דען צייט ביז מיטאָג. פון דאָנען האָבען מיר זיך בעגעבען צו אַ גרויסען נאַטירליכען האַפען, וועלכער איז אַרומגערינגעלט מיט הויכע גראַניט שטייִנער. דאָ איז די גאַנצע לאַנדשאַפּט אונד די אַרומיגע אייז־בלאָקען נאָך מעהר אונד געדיכטער בעדעקט מיט די מעער זויגעטהיערען, אונד ניט ווילענ־דיג זוכען מיינע בליקען דעם פאַבעלהאַפטען פאַסטוד פּראָטעוס, וועלכער פּיטערט די סטאָדעס פון דעם מעער־גאַט נעפטון, ווי די אַלטע גריעכען פלעגען זיך איינרעדען.

עס ווארען איבערהויפּט צווישען זיי ראָבבען, געטהיילט אין פּערשיע־דענע גרופּפען אונד בעזונדערע פאַמיליעס, ביי וועלכע דער ער בעוואַכט די האַלב־ערוואַקסענע יונגע, וועלכע קייקלען זיך אַרום שפּיעלענדיג, וועהר רענד די זי איז בעשעפּטיגט די קלענערע אָנצוויגען. זייערע בעוועגונגען אויף דער ערד זיינען שווער אונד אונבעהאַלפען, אָבער אין וואַסער שווי־מען זיי פּאַרטרעפליך. מערקווירדיג איז צו בעטראַכטען דעם אויסדרוק פון זייערע סאַמעט־שוואַרצע, ריינע אויגען, וועלכע זיינען אזוי שעהן אונד מילד, גראַדע ווי ביי די שעהנסטע פּרויענצימער.

איך האָב דאָכיי קאָנסיל'ן ערקלעהרט, אַז ביי דיִעזע ברואים איז דאָס געהירען ענטוויקעלט מעהר ווי ביי אַלע אַנדערע טהיערען פון דער וועלט, גראַדע אזוי שטאַרק ווי ביי'ן מענשען ; דאַרום זיינען די ראָבבען אויך פּעהיג אויף אַ געוויסען אופן ערצויגען צו ווערען. זיי געוואָהנען זיך זעהר לייכט צו צום מענשען אונד בעווייזען אין אַלע הינזיכטען זעהר פּיעל פּערשטאַנד.

אויסער דיִעזע ראָבבען בעמערק איך צווישען זיי אַנדערע ים־טהיע־

רע, נעמליך : די זעעלעפאנטען, מיט זייער קורצען, בעוועגליכען שנויז. די גרעסערע זאָרטען פון זיי, זיינען העכער ווי צעהן עללען לאַנג אונד זעהר דיק. זיי האָבען זיך אויך פון אָרט ניט געריהרט אַלס מיר זיינען נעהענטער צו געקומען.

„זיינען דיעזע טהיערע געפעהרליך ?“ פּרעגט קאָנסייל ביי מיר. „ניין, מען דאַרף זיי נור ניט אָנגרייפּען. ווען אַ ראָכבע פּערטהיידניגט זיינע יונגע דאָן ערשט בעווייזט ער אַ פּירכטערליכען וואַטה, אונד ביי אַזאַ צופאַל טרעפט ניט זעלטען אַז ער צוברעכט פּישער־שיפּעל אויף ברעקלאַך.“

צוויי מייל ווייטער זיינען מיר געקומען צו אַ קליינעם בערגעל, ביי'ן דרום־זייט פון האַפּפען, וועלכער פאַלט אַראָפּ פאַסט ווי אַ וואַנד אין מער. הינטער דיעזען בערגעל הערען מיר אַ געוואַלטיגען ברילען, אַזוי ווי פון גאַנצע סטאַדע גרויסע בהמות.

„זעהר שעהן, אַ קאָנצערט פון אַקסען !“ לאַכט קאָנסייל. „ניין“ האָב איך ערווידערט „דאָס זיינען וואַל־ראָססען, אונד זיי שרייען אַזוי אין דער צייט ווען זיי קעמפּפען, אָדער ווען זיי שפּיעלען זיך.“ אין דער העכסטער נייגייעריגקייט האָבען מיר זעהר שנעל אָנגעפאַנגען אַריבער צו שטייגען דעם פעלזען־בערגעל, זעהר אָפט זיך אויסגלייט־צענדיג אויף די גלאַטע שטיינער, נור קאָנסייל איז געווען עטוואָס געשיק־טער אויף די פּיס, אונד מיט זיין הילפע האָבען מיר ענדליך אַרויף געקלע־טערט אויף די העכערע טהייל פון בערגעל, פון וועלכען מיר האָבען גע־האַט די מעגליכקייט צו בעטראַכטען אַ ווייטען, פלאַכען טהאַל, פּאָלשטעני־דיג בעדעקט מיט וואַל־ראָססען. די טהיערע שפּיעלען זיך יעצט לוסטיג אַרום־שפּרינגענדיג אונד שטויסען דאָביי אױם געשרייען פון פּערגניגען.

די וואַל־ראָססען זיינען אין בילדונג פון זייער קערפּער פאַסט גלייך צו די ראָבען, נור מיט דעם אונטערשיעד אַז די ערשטע בעזיטצען ציינער פון געדיגענעם, גאַנץ גלאַטען עלפענבײן, וועלכע זיינען פּיעל שטאַרקער ווי דיעניגע פון העלפּאַנט, אונד דאַצו ווערען זיי ניט אַזוי לייכט געלב ; דאַרום זיינען אויך די וואַל־ראָסס־ציינער איין זעהר טהייערער געגעני־שטאַנד אין האַנדעל ; אונד איבער דיעזע אורזאַכע ווערען זיי פון די יע־גער אַזוי גרויזאָם און אונזיניג פּערפּאָלגט אַז אין פּערלױף פון אַ קורצע צייט וועלען זיי געוויס אין גאַנצען אויסגעראַטעט ווערען. די וואַל־ראָססען זיינען אין די פּעל־בעזוכטע נאָרדליכע געגענדען זעהר שרעקענדיג, אונד ווען עס קומט זיי אױם אירגענד וואו זיך הינצולעגען רהען, שטעלע זיי אויף ווייט אַרום וואַכען, וועלכע זאָלען אין אַ מאָמענט פון אַ געפּאַהר גע־בען פּאַראױס צו וויסען. דאָ אָבער, וואו זייערע גרויזאַמע פּערפּאָלגער, דער

מענש, האָט זיך נאָך ניט בעווייזען, זיינען די טהיערע גאנץ רוהיג אונד צוטרויליך, זאָ דאָס מיר האָבען געקענט אַ לאַנגע צייט שטעהען נאָהענט נע- בען זיי אונד גענוי בעטראַכטען.

אונטערדעסען איז שוין עלף אַוהר געוואָרען. איך גלויב אז היינט וועט אויך ניט מעגליך זיין דעם שטאַנד פון די זונן אין דער צייט אויפצור- נעהמען, דען גראדע אין דער נאָרד געגענד ביי'ן ברעג הימעל זיינען אָנ- געהורמט צוריססענע שטיקער וואָלקען ; דעננאָך בעגיעב איך זיך אויף דעם וועג צוריק, דען יעדענפאלס, אויב מען זאָהל יאָ קענען די אויפנאָהמע מאַכען, וויל איך זיין דאָביי. אום האַלב צוועלף זיינען מיר אָנגעקומען צו די זעלבע שטעלע וואו מיר האָבען געלאַנדעט. די שיפעל וועלכע איז דאָן צוריק געפאָהרען, האָט גראד יעצט געבראַכט דעם קאַפיטאַן. איך געפין איהם שטעהענדיג ביי אַ באַזאָלאַט-פעלזען מיט זיינע אינסטרומענטען, די בליקען געריכטעט נאָך יענעם הימעלס-פונקט וואו די זונן דאַרף זיך באַלד בעווייזען. איך האָב זיך אויך געשטעלט נעבען איהם, שטיל וואַרטענדיג. די מיטאָגס-שטונדע איז שוין גאַנץ נאָהענט, אָבער גראדע ווי נעכטען פעהינדערען די וואָלקענס אונזערע בעאַבאַכטונגען צו מאַכען.

די זאָך איז פיר אונז אויף דיעזען אופן זעהר שלימ. אויב מיר זאָלען מאַרנען אויך ניט האָבען די מעגליכקייט דאָס צו טהון, דאָן איז שוין דאָ- רויף מעהר ניט דאָ וואָס צו רעכענען. אין דיעזע געגענדען פאַנגט זיך אָן די זעקס מאָנאַטען לאַנגע פּאָלאַר נאַכט פון 22טען מאַרץ, מאַרנען אַלזאָ וועט די זונן מיט איהרע לעצטע שטראַהלען בעשיינען דעם נאָרדליכען בלעג הימעל אונד דאָן געהט זי אונטער, אום אין פערלויף פון אַ האַלב יאָהר זיך ניט צו בעווייזען. איך האָב דאָס אַלעס יעצט אויך דעם קאַפיטאַן נעמא ערקלעהרט.

„איהר האָט רעכט, הערר אראנאקס“ ענטפערט ער דאָרויף „אויב מיר זאָלען אויך מאַרנען ניט קענען אויפנעהמען דעם שטאַנד-פונקט פון די זונן, דאָן קענען מיר עס מעהר ניט טהון. יעדענפאלס ווען דער צופאַל האָט מיך שוין יאָ גראַדע צו דיעזע צייט געבראַכט אין די געגענדען פון זיד-פּאָל קען איך דאָך מיט לעדיגען צוריק ניט פאָהרען. אויב די זונן זאָהל מאַרנען זיך אויך ניט בעווייזען, וועלען מיר מוזען מאַכען די אויפנאָהמע נאָך דעם אָבישין פון די שטראַהלען.“

„פיעלייכט“ האָב איך ערווידערט „דאָך קען דיעזע בעהויפטונג אַלס מאַטהעמאַטיש פינקטליך ניט בערעכענט ווערען.“

„גאַנץ ריכטיג, מיין הערר, אָבער דער אירטהום קען בעטרעפען ניט מעהר ווי אַ הונדערט עללען, אונד מיר וועלען זיך מוזען מיט אַזאַ צאָהל פון אונגעפעהר בענגניגען. אַלזאָ, אויף מאַרנען.“

דער קאפיטאן איז אוועק געפאָהרען צוריק צום שײַף. איך בין מיט קאָנסייל'ן געבליעבען צו לאַנד בײַ פינף אױהר נאָכמיטאָג, װאוּ מיר האָבען אױף יעדען טריט אונד שריט אימער מעהר געהאַט צו בעװאונדערען די מערווירדניקייטען פון דיעזען אונבעקאַנטען שטיק װעלט. פאַרביי געהענדיג האָב איך געפונען אײן אײ פֿון דעם פּױגעל פּױנגװין, אונגעװעהנליך גרויס, פון גרויען פאַרב, מיט שטרייפען אונד צײכענס, װאָס װײזען אױס פונקט װי די פּערציערונגען פון די פאַרצײטיגע עגיפטישע היעראָגליעפּען. פיר אַזאַ זעלטענהייט װאָלט יעדער לײכהאַבער געגעבען אַס װעניגסטען טױזענד פּראַנק. איך האָב עס אײבערגעגעבען קאָנסייל'ן אונד דער פּאַר זיכטיגער יונגע האָט עס געהיט װי אַ קאַסטבאַרען אוצר אונד געבראַכט אײן גאַנצען אױפ'ן נאַטילוס.

דעם נעקסטען טאָג בין איך אױפגעשטאַנען גאַנץ פּריה, אום פינף אױהר. ארויס קומענדיג אױפ'ן פּלאַטפאָרם האָב איך דעם קאפיטאן נעמא שײַן דאָרט געפונען.

„דאָס װעטער שײנט קלעהרער צו װערען“ האָט ער צו מיר געזאָגט „איך האָף אַז הײנט װעט אונז געלינגען די בעאַכטונגען צו מאַכען. נאָכ'ן פּריהשטיק װעלען מיר זיך בעגעבען צו לאַנד אונד דאָרט אַ גוטע שמעלע פיר דיעזען צײַל אױף צו זוכען.“

איך האָב דיעזעס מאָהל פאַרגשלאָגען עדװאַרד'ן ער זאָהל אױך מיט פּאָהרען, אָבער דער האַרטעקײגער מענש ענטזאַגט זיך מיט צאָרן פון יעדען אַנטהײל אײן אונזערע אונטערנעהמונג, זאָגאַר די אױסזיכט אױף יאַנד צו מאַכען האָט דיעזעס מאָהל אױף איהם קײן אײנפלוס געהאַט, ער זאָהל עט-װאָס פּרעהליכער װערען. איך זעה מיט פּערדרום אַז דער קאַנאַדער װירד װאָס פון טאָג ברומענדיגער אונד גריממיגער.

מיר זײען אַלזאָ נאָך פּריהשטיק אָבגעפּאָהרען. דער נאַטילוס אײז װעהרענד די צײט פון פּערגאַנגענע נאַכט אײניגע מײלען צוריק אָבגעשוואַר מען, אונד מיר װאַרען יעצט װײטער פון נעקסטען ברעג, אײבער װעלכען עס זעהט זיך אַ בערגעל, בײז אײבער פינף הונדערט עללען די הויך.

פּאָהרענדיג האָב איך בעמערקט צאָהל רײכע װאַלפישען, פון דריי פּערשיעדענע מינים, װעלכע געפינען זיך נור אײן דיעזע מעערען פון דעם זידליכען װעלט טהײל. די טהיערע שװימען דאָ לוסטיג אַרום אײן די רוהיגע װאַססערען, װאוּ זײ װערען ניט אַזױ גרויזאַם פּערפאָלגט װי אײן יענע געגענדען װאוּ דער מענש קען צו קומען. אױך געפינט זיך דאָ אַ בעזונדערער מין פון לאַנגע װײסע מאַללוסקען, װעלכע לעבען גאַנצע געזעלשאַפטען צוזאַמען, אונד אַנדערע פון דיעזע זאָרטען ברואים, װאָס עס אײז זעלטען אײן אײרגענד װעלכען אַנדער מעער אָנצוטערעפּען.

אום ניין אוהר האָבען מיר געלאַנדעט. דער הימעל פאנגט אָן זיך אויס צו קלעהרען; די וואָלקענס ציהען זיך צוריק נאָך זידען; דער טהוי הויבט זיך אויף פון דעם קאלטען מעער־שפיעגעל העכער אין דער ליפט. קאפיטאן נעמא געהט גראדע נאָך דעמוזעלבען בערגעל, וועלכער שמעהעט ביי'ן ברעג פון ים, אום פון דאָרט אונזערע בעאַכטונגען צו מאַכען. דאָס ארויף שטייגען איבער שפיטציגע, וואולקאנישע שטיינער, אין אַ לופט וואָס איז דורכגעדרונגען מיט אַ גערוך פון שוועבעל, איז געווען עטוואָס שווערליך. מען וואָלט געקענט גלויבען אַז דער קאפיטאן, וועלכער איז אַב־געוואָהנט פון די טרוקענע ערד, וועט זעהר שווער קענען אַזאַ וועג מאַכען; דענאָך בעוועגט ער זיך פיעל לייכטער פון אונז אַזוי שנעל ווי דער בעס־טער בערג־יעגער.

צוויי שטונדען האָט ביי אונז געדויערט, ביז מיר זיינען געקומען אויפ'ן שפיטץ בארג, וועלכער בעשטעהט פון פאָרפיר אונד באַזאלאט. די אויס־זיכט פון דאָנען איז גרויסאַרטיג; דאָרט, אירגענד וואו ווייט, גיעסט זיך צוזאַמען דאָס אונגענדליכע מעער מיט'ן הימעל. צו אונזערע פיס ציעהען זיך שנעל־פּעלדער, וואָס פערבלענדען די אויגען מיט זייער וויסקייט, אונד איבער אונזערע קעפּ דער ריין־בלוייער הימעלס־געוועלכ. אין מיטען מעער ליענט דער נאָטילוס אַזוי ווא אַ שלאָפענדר וואַלפיש; געגען אונז, אין נאָרדען, שטייגט אויף די זונן, ווי אַ פייערדיגער קוגעל, אונד הינטער אונז, נאָך זידען אונד אָסטען, איין אונבעוואוסטע שטיק לאַנד, איבעראַל בעדעקט מיט פעלזען אונד שטיקער איין, אַזוי ווייט ביז די אויג קען דער גרייכען. אין פיערטעל פאר צוועלף האָט זיך בעוועזען די זונן, ביי'ן ברעג פון נאָרדליכען הימעל, ווי אַ נאָלדענע שויב, שיקענדיג איהרע לעצטע שטראַל־לען אויף דיעזע איינזאַם פערלאָזענע וועלט. קאפיטאן נעמא שטעלט אָן זיינע אינסטרומענטען, אום דעם שטאַנדפונקט פון די זונן ריכטיג אויס צו מעסטען. ער קוקט אויפּמערקזאַם דורכ'ן שפּאַקטיוו, וועהרענד איד האַלט מיט גרויס שפּאַנונג דעם כראַנאמעטער. אויב די זונן וועט פונקט אוב צוועלף אוהר דורך געהען אין מיטען שויב פון שפּאַקטיוו, דאַן זיינען מיר ווירקליך ביי'ן זיד־פּאַל, ביי דיעזע ענדע פון אונזער ערד־קוגעל, וואו קיין מענש איז נאָך ביז יעצט ניט געווען.

„צוועלף אוהר!“ האָב איד אויסגערופען מיט איין אויפגערגטע שטי־

מע.

„דער זיד־פּאַל!“ ערוויעדערט דער קאפיטאן זעהר ערנסט, צייגענדיג מיר אין שפּאַקטיוו ווי די זונן שניידט דורך די שויב אין צוויי גלייכע טהיי־לען.

איד בעטראכט איהרע לעצטע שטראַהלען, וועלכע וועלען זיך שוין

דאָ מעהר ניט בעווייזען אין פערלויף פון די נעקסטע זעקס מאָנאַט ; די דונקעל־הייט בעדעקט שוין די ניעדריגע טהיילען פון דיעזע וויסטע לאַנד־שאַפטען, איבער וועלכע עס וועט באַלד אָנפאַנגען צו הערשען אַ לאַנגע, האַלב־יעהריגע נאַכט.

קאַפּיטאַן נעמא האָט יעצט אַרויף געלעגט די האַנד אויף מיין שול־שער אונד רופט זיך אָב :

„מיין הערר, אין פערלויף פון די לעצטע צוויי הונדערט אונד זעכציג יאָהר, האָבען פיעלע בעריהמטע זעע־פּאָהרער געזוכט מיט אַלע מיגלעכקייט טען ווי צו קומען ווייטער אין די זידליכע געגענדען פון דער וועלט. אייַ ניגע פון זיי האָבען ענטדעקט פערשיעדענע אינזלען אונד שטיקער לאַנד צווישען דעם 60טען אונד 70טען מערידיאַן, אָבער קיין איינצענען איז ניט געלונגען פיעל ווייטער אַרויף צו קומען, איבער די אונאיבערשטייגליכע אייַד־בערג אונד אַלע הינדערניסע וואָס די נאַטור האָט דאָ געשטעלט. נון אָבער, בין איך, קאַפּיטאַן נעמא, היינט, דעם 21טען מערץ, 1868טען יאָהר, גע־קומען צום לעצטען 90טען מערידיאַן, בייַן זיד־פּאָל, אונד ענטדעקט אַ גרויסע שטיק לאַנד, וועלכע איך נעהם אָן אין מיין בעזיטז.“

„אין וועמען'ס נאָמען ?“ האָב איך געפרעגט.

„אין מיין אייגענעם, מיין הערר !“

מיט דיעזע ווערטער האָט ער אַרויסגעשטעלט אַ שוואַרצע פלאַנע, אויף וועלכע עס איז וואַר אַויסגענעהט אַ גרויסער גאַלדענער בוכשטאַב N.

„נון, וועלען מיר יעצט פּאָהרען צוריק“ האָט ער דאָכיי געזאָגט „דען די זונן פערלאָזט מיין נייעם רייך, איבער וועלכען עס וועט זיך יעצט פער־שפּרייטען אַ זעקס מאָנאַטליכע נאַכט.“

15-טעס קאַפּיטעל.

אין אַ געפּענגנים פון אייז.

דעם נעקסטען טאָג אין דער פריה האָבען אויפ'ן נאָטילוס זיך אָנגעפאַנגען די פּאַרבּערייטונג צו דער צוריק־רייזע. דער לעצטער ליכט־שײַן איז פערפליצט געוואָרען מיט נאַכט דונקעל־הייט. די קעלט איז געווען אזוי שטרענג אַז שמעהענדיג אויפ'ן פערדעק ביי אַ ווינד שפּיערט זיך אַ שמע־כענדיגער שמערץ. די שטיקער אייז פערמעהרען זיך אויפ'ן פרייען וואַססער אונד דאָס מער פאַנגט אָן איבעראַל צו פערפריהרען. ווי עס ווייזט אויס

איז אַלזאָ אויך דיווער זידליכער מעער, אין דער צייט פון די ווינטערליכע זעקס מאָנאַט, בעדעקט מיט אַייז. פון די זויגענטהיערע וואָס לעבען אין איהם מוזען די וואַלפישען זיך צוריק ציעהען אין אַנדערע אָפּפּענע געגענער רען; די פּוּגלען פליהען אויך אַוועק נאָך דעם וואַרעמען נאָרדען; נור די ראָבבען אונד וואַלל־ראָססען בלייבען אַלס איינציגע בעוואָהנער פון דיע-וער איינזאַמער וועלט. דיעזע דיקע טהיערע זיינען אים שטאַנד איבער צו טראָגען די שטאַרקסטע קעלטען, אונד אום זיי זאָלען קענען אַטהעם שעפען האַקען זיי אַויס מיט זייערע שאַרפע ציינער לעכער אין אַייז אונד האַל-עם שטענדיג אָפּפּען, אום פון דאָרט צו יעדע צייט פרייע לופט צו בעקומען. אונטערדעסען זיינען די וואַסער בעהעלטער פון נאַטירלעך אָנגעפיהלט געוואָרען אונד מיר זיינען לאַנגזאַם אַרונטער אין מערע ביז טויזענד פּוס די טיעף. די שרױבע האָט אָנגעפאַנגען צו אַרבייטען אונד אונזער שיף פּאָהרט אָב גראַדע נאָך נאָרדען, מיט אַ שנעליגקייט פון פּונפּצעהן מייל אַ שטונדע. זענען אָבענד זיינען מיר שוין געשוואומען אונטער די אונטער-ליכע אַייז-בערג.

אַויס פּאַרויכטיגקייט זיינען די לאָדען פון זאַלאָן געשלאָסען דען די קריסטאַל־פענסטער קענען זיך גאַנץ ליכט אָן שטויסען אָן אַ שטיק אַייז. דעם גאַנצען טאַג האָב איך פּערבראַכט מיינע שריפטען אין אָרדנונג צו בדענגען, אָבער מיינע געראַנקען וואַרען מיט עטוואָס אַנדערש בעשעפּ-טיגט. איך שטעל זיך פּאַר ווי מיר זיינען געקומען אָהן איבריגע שוועריג-קייטען צום זיד־פּאַל, גראַדע ווי מיר וואַלטען געפּאָהרען אין אַ וואַגאָן פון איין אייזענבאַהן. יא, אונזער רייזע איז העכסט מערקווירדיג אונד איך גלױב אז מיר וועלען נאָך יעצט צוריק פּאָהרענדיג פּיעלע אַנדערע איבער-ראַשוּנגען האָבען, דען די וואונדער דער נאַטור אונטער'ן ים זיינען אונטער-דליך.

די עראינערונגען וועגען די אַלע בעגעבענהייטען וואָס זיינען ביז יעצט מיט אונז פּאַרגעקומען האָבען זאָנאַר די פּאַלגענדע נאַכט זיך געמישט אין מיינע טרוימען, אונד מיינן שלאָף וואַר זעהר אונרוהיג. פּלוצלונג אום דריי אוהר פּאַרטאַג, שפּיער איך ליעגענדיג אין בעט אַ שטאַרקען שטויס. איך האָפּ זיך אַויף אונד בלייב זיטצען זיך צו האַרבענדיג אין דער דונקעלהייט, אָבער באלד האָט נאָך אַ שטאַרקערער רוק מיך אַרויס געשלידערט פון בעט אין מיטען צימער. וואַהרשיינליך איז דער נאַטירלעך געבליעבען זיטצען פעסט אונד ליעגט יעצט אַויף אַ זייט.

איך האַלט זיך אָן ביי'ן וואַנד אונד קריעך אַרויס דורכ'ן קאָרידאָר אין זאַלאָן, וואו עס וואַר יעצט גאַנץ ליכטיג פון די אויבערשטע עלעקטרי-שע לאַמפּ. די מעבעל איז דאָ אומגעוואָרפען, נור די גלעזערנע קאַסטענעס

וואָס זיינען צוגעשרויפט צום באַדען שטעהען אויף זייער אָרט. די פארר טרעטען פון די לינקע וואַנד שטעהען אָב פון איהר מעהר ווי אויף אַ פּוס. דער נאָטיילוס ליעגט אַלזאָ אויף דער רעכטער זייט אונד בלייבט גאַנץ אונד בעוועגליך.

איך הער ווי מען געהט אירגענד וואו אין שיף אַרום אונד פערשיעדענע נע שטימען רעדענדיג גאַנץ הויך, אָבער דער קאָפיטאַן נעמא בעווייזט זיך ניט. איך האָב שוין געוואָלט אַרויס געהען פון זאַלאַן אַלס עדוואַרד אונד קאַנז סייף זיינען אַריין געקומען.

„וואָס איז דאָ פאַרגעפאַלען?“ פּרעג איך ביי זיי.
„דיא אַנטוואָרט אויף דיעזע פּראַגע ווילען מיר פון דעם הערדן ער פאַהרען.“ ערווידערט קאַנסייל.

„טויזענד טיוועל!“ שרייט דער קאַנאָדיער „איך ווייס גאַנץ גוט וואָס דאָ איז! דער נאָטיילוס זיצט פעסט, אונד ווי עס ווייזט אויס, וועט ער יעצט אַזוי לייכט ניט קענען אַרויס קומען ווי דאַמאָלס פון טאַררעס קאַנאַל.“

„אָבער ווי אַזוי?“ פּרעג איך ערשטוינט „איז דען אונזער שיף אויף בען, אויפ'ן אַייז?“

„דאָס ווייסען מיר ניט“ ענטפערט קאַנסייל.
„מיר קענען דאָס באַלד ערפאַהרען.“

מיט דיעזע ווערטער גיעב איך אַ קוק אויפ'ן מאַנאַמעטער אונד זעה מיט גרויס איבעראַשונג אַז מיר געפינען זיך ביינאָהע פיר הונדערט עללען אונטער'ן ים. אויף דיעזען אופן איז דאָך גאַנץ לייכט אַרויס צו לאָזען דעם וואַססער־באַלאַסט פון די בעהעלטער אונד דער נאָטיילוס וועט מיט זיין אייגענע קראַפט זיך שנעל אויפהויבען העכער; היינט ווי קומט עס אַז ער זיצט פעסט?

איך קען מיינע קאַמעראַדען דיעזע לאַגע ניט ערקלעהרען, דאַרום זיי נען מיר אַרויס געגאַנגען פון זאַלאַן, אום דעם קאָפיטאַן אויף צו זוכען אונד פון איהם איין אַנטוואָרט אויף דיעזע פּראַגע צו ערפאַהרען. מיר זוכען איהם איבעראַל, אין דער ביבלאָטהעק, ביי די מיטעלסטע טרעפ, אין דער קאַזינטע פון די מאַנשאַפט, אָבער מיר געפינען דאָרט קיינעם ניט. איך גלויב אַז דער קאָפיטאַן איז יעצט וואַהרשיינליך אין דער הייזעל פון שטייערמאַן אונד דאַרום איז דאָס בעסטע אָב צו וואַרטען.

מיר זיינען אַריין געקומען צוריק אין זאַלאַן. עדוואַרד לענד הערט ניט אויף צו ברומען אונד פלוקען אין גרויס צאָרן, אָבער איך געפין ניט פיר נויטהיג איהם צו ענטפערען. אַזוי זיינען פאַרביי געגאַנגען אונגעפעהר צוואַנציג מינוט אַלס קאָפיטאַן נעמא איז ענדליך אַריין געקומען. אויף זיין גע-

זיכט, וועלכעס איז זאָנסט קאלט אונד רוהיג, קען מען יעצט בעמערקען אז ער איז אזוי ווי צוטראָגען. ניט קוקענדיג אויף אונז געהט ער גראַדע צו אונד בעטראַכט גענוי דעם קאָמפּאָס, דעם מאַנאָמעטער אונד אונטערזוכט דאָן אויף דער ים־קארטע דיעזע שטעלע פון זידליכען אָקעאַן.

אַנפאַנגס האָב איך איהם ניט געוואָלט שטערען, נור אַלס ער האָט אין אַ וויילע אַרום אויף מיר אַ קוק געגעבען האָב איך איהם אַ פּרעג געטהון:

„איז עטוואָס בעזונדערס געשעהען, קאַפיטאַן?“

„אַ צופאַל.“ ענטפּערט ער קורץ.

„איין ערנסטער צופאַל?“

„פּיעלייכט.“

„אונד מיר געפינען זיך אין אירגענד וועלכע געפאַהר?“

„ניין.“

„אונד פארוואָס זיצט דער נאוטילוס פעסט? ווער איז דאָרין שול־

דיג?“

„ניט מיר. פון אונזער זייטע איז קיין אונפאַרזיכטיגקייט ניט בעגאַנד גען געוואָרען. די שולד ליגעט נור אין אַ בעזונדערע נאַטור ערשיינונג, וועלכע מיר זיינען ניט אים שטאַנד צו פּערענדערען.“

איך האָב פון אַנטוואָרט דיעזע דעננאָך קיין ריכטיגע ערקלעהרונג ניט פּערשטאַנען.

„דאַרף איך וויסען, מיין הערר, ווי אזוי עס איז צו דיעזען צופאַל געקומען?“ האָב איך וויערער געפּרעגט.

„איין אונגעהויער גרויסער אייז־בערג האָט זיך אומגעווענדעט. דאָס פּאַסירט אַ מאָהל ווען עס קומט אַ וואַרעמע שיכטע וואַססער, אָדער פון אַ מעכטיגען שטויס אַז אַ גאַנצער אייז־בערג שטייצט אײן. אזא צופאַל האָט דאָ יעצט פּאַסירט. די גאַנצע מאַסע אייז איז אַרונטער אונטער'ן נאוטילוס אונד האָט אונזער שיף אויף געהויבען, וועלכע בלייבט יעצט ליגענדיג אויף דיעזען אונטער־וואַסערדיגען אייז־בערג.“

„אַבער פאַר וואָס לאָזט מען ניט אַרויס דאָס וואַססער פון די בעהעל־טער? דער נאוטילוס וואָלט דאָך דאָן קענען פריי אַרויף שווימען.“

„דאָס טהוט מען יעצט, מיין הערר, איהר קענט הערען ווי די פומד פען אַרבייטען. גיעכט אַ קוק אויף דעם ווייזער פון מאַנאָמעטער וועט איהר זעהען אַז דער נאוטילוס שטייגט אַרויף העכער, אָבער דער אייז־בערג שטייגט אויך צוזאַמען מיט איהם. מיר מוזען וואַרטען ביז אירגענד וועל־כע הינדערניס וועט דיעזע בעוועגונג פון דעם אייז אַכהאַלטען, זאָנסט בלייבט אונזער לאַגע דיזעלבע ווי יעצט.“

אין דער טהאַט ליגעט אונזער שיף נאָך אימער אויף די רעכמע זייט,

אָבוואָהל זי איז שוין אַרויף געשטויגען ביז אַ הונדערט אונד פונפציג פוס העכער. אויב די בעוועגונג פון אונטערשטען אייזבערג זאָהל זיך אָבער ניט אָבהאַלטען אזוי שנעל איז דאָך די געפאָהר זעהר גרויס. באלד וועט אונז זער שיף קומען צי דעם דעם פון אויבערשטען אייזבערג אונד מיר קענען אויף דיעזען אופן צודריקט אונד צוקוועטשט ווערען צווישען ביידע אייז בערג אז עס וועט פון אונז אַ גאַנצעם גליעד ניט בלייבען.

פלוצלונג שפיערען מיר אין שיף אַ לייכטע בעוועגונג. עס איז דייטליך צו זעהען אז דער נאוטילוס הויבט זיך ביסלאַכווייז אויף, זאָ דאָס די ווענד שטעהען שוין פאַסט גלייך. קיינער פון אונז איז ניט אים שטאַנד אַ וואָרט אויס צו רעדען, וועהרענד מיר בעטראַכטען זעהר אונרוהיג דיעזע בעוועגונגען פון שיף. יעצט זעה איך אז דער פוס־באָרען איז שוין אויך גלייך.

„האָבען מיר זיך שוין אויפגעהויבען פון אייזבערג?“ פּרעג איך דעם קאַפיטאַן.

„יא, די וואַססער בעהעלטער זיינען שוין באלד לעער אונד דאָן מוז דער נאוטילוס נאָך העכער אַרויף שטייגען.“

מיט דיעזע ווערטער איז דער קאַפיטאַן אַרויס פון זאַלאָן. באלד זעה איך אָבער אז מען האָט אויף זיין בעפעהל אָבגעהאַלטען דעם נאוטילוס נאָך ווייטער אַרויף צו שטייגען, דען אין דער טהאַט מוז מען יעצט וויע דער פאָרויכטיג זיין אז דאָס שיף זאָהל זיך ניט אָנשטויסען צו די דעם פון דעם אויבערשטען אייזבערג, אונטער וועלכען זי שווימט יעצט.

„מיר זיינען נאָך ניט אַרויס געקומען“ האָט קאָנסייל זיך אָבגערוּפּען.

„יא, זאָנסט וואָלטען מיר צווישען צוויי אייזבערג צוזאַמען געדריקט געוואָרען“ האָב איך געזאָגט.

„אַרויס געקומען?“ ברומט עדואַרד „וואַרט, דיעזע פּערדראַמטע

רייזע איז נאָך ניט געענדיגט!“

איך האָב דעם בייזען מענשען ניט געוואָלט ענטפּערען אונד אין איב־ריגע רייז זיך מיט איהם אַריין לאָזען. אויסערדעם האָבען זיך אין דיעזען אויגענבליק געעפּפענט די לאָדענס פון די זאַלאָן פענסטער אונד מיר האָבען דורך די פרייע גלאַז געקענט זעהען וואָס דרויסען טהוט זיך.

מיר געפינען זיך אַלזאָ פריי אין וואַססער, אָבער פון ביידע זייטען נאוטילוס, נור אויף אַ צעהן עללען ווייטער, שטעהען גלענצענדע ווענד פון אייז. איבער אונז, ווי געזאָגט, שטעהט דער אונגעהויערע אייזבערג, אונד טער וועלכען מיר פאָהרען, אונד אונטער אונז אַ צווייטער אייזבערג, וואָס האָט אַראָפּ געשטירצט אין די טיעפנים פון מעער אונד אויפגעהויבען אונד זער שיף. דער נאוטילוס שטעהט אַלזאָ איינגעצאַמט אין אַ ריכטיגען אייז־טונעל, נור דאָס מאַכט ניט שטאַרק אויס; דער אונטערשטער אייזבערג

שמעהט שוין פעסט אָהן אַ בעוועגונג, דאָמיט איז די הויפט געפאָהר פון אונז אָבגעווענדעט. וואָס אַנבעטרעפט דעם קאַנאַל וועט ער דאָך מוזען באַלד אירגענד וואו זיך ענדיגען, אונד דאָן וועלען מיר אַרויס קומען פריי אין די טיעפנים פון מער.

די עלעקטרישע לאַמפּ אין דעם פון זאַלצן איז פערלאָשען געוואָרען. אָבער עס איז דענאָך העלער ווי אין מיטען טאָג. די אויסערע עלעקטרישע בעלייכטונג פון נאָטילוס שפיעגעלט זיך אָב אין די ארומיגע אייז ווענד, פון וועלכע די ליכט שטראַהלען פאלען צוריק מיט אזא שטאַרקען גלאַנץ אז אונזערע אויגען ווערען פערבלענדעט. עס איז אונמעגליך צו בעשרייבען דעם פראַכט פון דיעזע שטראַהלען, וועלכע ברעכען זיך איין אין די פערשיעדענע ווינקלען אונד שפיטצען פון די אייזווענד מיט אַלערליי געדשטאַלטען אונד פאַרבען. מיר זיינען אַרומגערינגעלט אזוי ווי מיט אַ ים פון בעוועגליכע עדעלשטיינער, וואָס טראָגען דעם קאַלאָר פון סאַפיר, דורכדעקעריצט מיט בלויע אונד גרינע סמאַראַנדען.

„אָה, ווי הערליך, ווי שעהן!“ רופט אויס קאַנסייל.
„יא, דאָס איז העכסט וואונדערפאַל!“ האָב איך אויסגערופען „ניט וואהר, עדוואַרד?“

„טויזענד טייוועל, עס איז פראַכטפאַל!“ שרייט דער קאַנאָדיער אונד מיר פערדיסט גענוג אז איך מוז דאָס צוגעבען. אזא ערשיינונג קען קיינער אויף דער וועלט ניט בעקומען צו זעהען. אָבער איך זאָג אייך, הערר פראַך פעסאַר, דאָס וועט אונז טהייער קאָסטען. אַ מענש טאָהר ניט פערלאָנגען צו זעהן אזעלכע זאַכען וואָס גאָט וויל האַלטען פון איהם פערבאַרגען!“ עדוואַרד האָט רעכט. דיעזער אַנבליק איז ווירקליך צו פיעל שעהן. פלוצלונג האָט קאַנסייל אַ געשריי געטהון. ער דרעהט זיך האַסטיג אָב פון פענדסטער אונד פערשטעלט ביידע אויגען מיט די הענד.

„וואָס איז מיט דיר, קאַנסייל?“ פּרעג איך קוקענדיג אויף איהם זעהר פערוואונדערט.

„זאָהל דער הערר שליעסען די אויגען! אָה, איך בין פערבלענדעט, פערבלענדעט!“
איך גיב אַ קוק צום פענסטער, אָבער נעגען מיר שטראַהלט אזא פיערדיגער גלאַנץ אז די אויגען קענען עס ווירקליך ניט אויסהאַלטען. איך פערשמעה פון וואַנען דאָס קומט. ביז יעצט איז דער נאָטילוס געשטאַנען אויף איין אָרט, אזוי ווי אין אַ ים־ליכט. יעצט אָבער לויפט אונזער שיף אין די גרעסטע שנעליגקייט; דער רוהיגער גלאַנץ האָט זיך דאַרום פערוואונדערלט אין לויפענדע שטראַהלען אונד עס זעהטע יעצט אויס פונקט ווי דער נאָטילוס וואָלט פאַהרען דורך אַ ים פון פיעל פאַרביגע בליטצען.

אין דיעזער מינוט האָבען די לאָדענס פון זאלאָן זיך געשלאָסען. מיר זיינען נאָך אימער געשטאנען האַלטענדיג די הענד אויף די אויגען, וועל־כע פיהלען נאָך דעם איינדרוק פון דעם צו שטאַרקען ליכט, גראַדע ווי נאָכ־דעם ווען מען קוקט זיך איין אויף די העלל־שטראַהלענדע זונן. עס האָט געמוזט דויערען אַ קורצע צייט ביז אונזערע בליקען האָבען זיך וויעדער בערוהיגט.

„מיין גאָט איך וואָלט אזא ערשיינונג זיך ניעמאלס געקענט פאַרשמע־לען!“ רופט אויס קאָנסייל אין גרויס ענטציקונג.

„אונד איך קען עס נאָך ניט בעגרייפֿען“ ערקלעהרט עדוואַרד.
„ווען מיר וועלען צוריק קומען אויף די ערד“ זאָגט קאָנסייל „איבער־גערייצט פון אזוי פיעל געהיימיספּאַלע גלאַנץ־וואונדער דער נאַטור, וואָס וועלען מיר דאָן קענען דענקען פון אונזער אַרמע פעסט־לאַנד? וואָס פיר אַ ווערטא וועלען ביי אונז דאָן קענען האָבען די קלייניגקייטען וואָס מען־שען־הענד האָבען געשאַפען, וועלכע זיי מיינען אז דאָס איז שען? אָה, ניין! די בעוואָהנטע וועלט איז אַ גאָר ניט, אַ פינסטערניס, אין פּערגלייך מיט דיעזע גראַנדיעזע ערהאַבענהייט!“

איך הער דעם ערשטען מאָהל אַזעלכע בעגייסטערטע ווערטער פון מיין קאַלטבלוטטיגען האַללענדישען דיענער, וועלכער איז קיין מאָהל פון קיין זאָך ניט אזוי שטאַרק איבערראַשט געוואָרען. אָבער דער קאַנאָדיער האָט אונז אזוי ווי מיט קאַלטעס וואַסער אָבגעגאַסען, וועהרענד ער רופט זיך אָב מיט אַ האַלב בייזע שטימע:

„די בעוואָהנטע וועלט! זייט נור רוהיג, פריינד קאָנסייל, מיר ווע־לען שוין אַהין קיין מאָהל ניט צוריק קומען.“

דאָס אלעס איז פאַרגעקומען אום פינף אוהר אין דער פּריה. אין דיעזען אויגענבליק שפיערען מיר אז דער נאַטילוס האָט זיך מיט זיין פאַררערשטען טהייל אָן עטוואָס שטאַרק אָנגעקלאַפט. די ערשטע אייניגע מינוטען האָב איך געגלויבט אז דאָס קומט געוויס דאַפּון, ווייל אונזער שיף איז צוזאַמען געשטויסען מיט אַ שטיק אַיז, וואָס שווימט אַרום אין דיע־זען קאַנאַל, אָדער דער קאַנאַל זעלבסט פּערדרעהט זיך דאָ אָן אַ זייט. יע־דענפאַלס בין איך זיכער אז קאַפיטאַן נעמא וועט שוין געפינען אַ מיטעל ווי דאָס שיף ריכטיג צו לענקען, אז אונזער ווייטערע רייזע זאָהל ניט אָבגעהאַלטען ווערען, אום מיר זאָלען וואָס שנעלער פון דיעזע געפּעהרלי־כע לאַגע אַרויסקומען. צו מיין גרויסען ערשטוינען בעמערק איך אָבער באַלד אז דער נאַטילוס פאַנגט אָן צו פּאַהרען צוריק.

„מיר פּאַהרען גאָר צוריק?“ פּרעגט קאָנסייל פּערוואונדערט.

„יא“ האָב איך געענטפּערט „וואַהרשיינליך איז אויף דיעזער זייט

דער טונעל פערשפארט מיט אייז אונד דער נאומילוס קען דאָרט ניט אַרויס קומען.

„אָבער דאָן איז דאָך מיט אונז זעהר ניט פּרעהליך.“
„פאַרוואָס? ווייל דער אייז־טונעל אויף דיעזער זייט איז פּערצאָהמט?
דאָן וועט דער נאומילוס געפינען אַ פּרייען וועג ביי יענעם זייט טונעל,
אונד דאָרום פּאָהרט ער דאָך צוריק.“

איך האָב דיעזע ווערטער בלויז אויסגעשפּראַכען, אום מיינע קאָמערצ־
דען צו בערוהיגען, אָבער אין דער ווירקליכקייט בין איך אין דיעזער מיר
נוט געווען זעהר בעזאָרגט, טראַכטענדיג אויב דער נאומילוס וועט איבער
הויפט געפינען אַ וועג ווי פון דיעזע אייזגעפּענגנים אַרויס צו קומען.
זאָנסט איז די געפּאָהר פיר אונז זעהר גרויס. אונטערדעסען פּאָהרט אונד
זער שיף דורכ'ן קאַנאַל צוריק מיט די גרעסטע שנעליגקייט.
„די פּעריצענעוונג קען אונז יעדענפּאָלס זעהר פּיעל שאַדען“ רופט
זיך אָב עדואַרד.

„וואָס מאַכט עס אויס?“ ערוויערער איך, „אייניגע שטונדען פּיר
הער אָדער שפּעטער, ווען מיר זאָלען נור פון דאַנען אַרויסקומען...“
„יא,“ וויעדערהאַלט עדואַרד, „דאָס איז עבען די פּראַגע אויב מיר
וועלען אַרויסקומען.“

איך בין אויף אייניגע אויגענבליקען ארויס פון זאַלאַן אין ביבלאָ־
טהעס. מיינע קאָמערצ־דען זיינען געבליעבען זיטצען שטייל. פּאַלענדיג אויפ'ן
דיוואַן האָב איך גענומען אַ בוך אין האַנד אונד אָנגעפּאַנגען צו לעזען, אָב־
וואָהל, פון גרויס אויפּרעגונג בעגרייף איך ניט איין וואָרט פון דעם אינ־
האַלט. אַ פּיערטעל שטונדע שפּעטער איז קאָנסייל אַרײַן געקומען. איך מאַך
זיך אזוי ווי פּערטיעפט אין לעזען, אָבער געבענדיג אַ קוק אויפ'ן בוך,
רופט ער זיך אָב צו מיר :

„איז דאָס איין זעהר אינטערעסאַנטעס ווערק, וואָס דער הערר לעזט?“
„זעהר אינטערעסאַנט!“ ענטפּער איך קורץ.

„גאַנץ געוויס, דען דאָס איז דאָך דעם הערר'ס אייגענע פּערפּאַסונג.“
איך בין ערשטוינט געוואָרען, זעהענדיג אז איך האַלט ווירקליך מײַן
אייגענעם ווערק, „איבער די געהיימניסע פון מערעס־גרונד.“ איך האָב דעם
בוך צו געמאַכט אונד אַריינגעאַנגען צוריק אין זאַלאַן, אָבער יעצט בין
איך שוין ניט אים שטאַנד געווען מײַן גרויסע אונרוהע צו פּערבאָרנען. ער
ואַרד אונד קאָנסייל זיינען אויפגעשטאַנען אום זיך צוריק צו ציעהען.

„בלייבט דאָ, מיינע פּריינדע“ האָב איך צו זיי געזאָגט, „ביז מיר וועלען
פון דיעזען זאַק־טונעל ארויס פּאָהרען.“

עס זיינען וויעדער פּערפּאַסען אייניגע שטונדען. איך בעטראַכט זעהר

אָפּט די אינסטרומענטען וואָס הענגען אויפ'ן וואַנד פון זאַלפֿן. דאָס מאַך נאמעטער צייגט אַז דער נאָטיילִוס געפינט זיך יעצט אימער אין אַ טיעפֿ־נים פון דרוי הונדערט עללען; דער קאָמפּאַס בעווייזט אַז אונזער שיה שווימט צוויק אונד פון דעם לאָג זעה איך אַז מיר פּאָהרען מיט די געד־שווינדקייט פון 20 מייִל אין אַ שטונדע. אין אַזא ענגען קאַנאַל איז דאָס ווירקליך צופיעל שנעל, אָבער דער קאָפיטאַן נעמא ווייס זעהר גוט, אַז ביי אונזער יעצטיגע געפעהרליכע לאַגע איז יעדע מינוט טהייערער ווי אַ נאַנצעס יאהרהונדערט.

אום אַכט אַוהר פינף אונד צוואַנציג מינוטען שפיערען מיר וויעדער אַ שטויס, אָבער דיעזעס מאַהל האָט זיך אָבגעקלאַפּט דאָס הינטערשטע טהייל פון שיה. איך בין פון שרעק קוים אים שטאַנד געווען צו בלייבען שטעהען אויף מיינע פיס. מיינע קאַמעראַדען זיינען צו מיר צוגעלאָפּען אונד קאַנד סייִל האָט מיך אָנגענומען פאַר'ן האַנד. מיר קוקען איינער אויף דעם אַנדע־רען אונד יעדער פון אונז פערשטעהט שוין גוט גענוג דעם צווייטענס געד־ראַנקען. באַלד איז אויך דער קאָפיטאַן נעמא אַריינגעקומען אין זאַלפֿן.

„איז דער וועג נאָך זידען אויך פּערצאהמט?“ האָב איך איהם האַס־טיג אַ פּרעג געטהון.

„יא, מיין הערר. מיר זיינען פון אַלע זייטען פּערשפּאַרט מיט די אייז־בערג.

16-טעס קאָפיטעל.

עם פּעהלט לופּט.

אַלזאָ מיר געפינען זיך אין אַ געפּענגניס פון אייז. איבער אונז, אונד־טער אונז אונד פון אַלע זייטען זיינען מיר אַרומגערינגעלט מיט אונענד־ליכע דיקע ווענד פון אייז. דער קאַנאַדיער קלאַפּט מיט די פּויסט אָן טיש שרעקליך פּלּוכענדיג. קאַנסייל זיטצט אונד שווייגט. איך גיעב אַ קוק אופ'ן קאָפיטאַן; די מיענע פון זיין געזיכט איז רוהיג אונד קאַלט ווי אימער. ער שטעהט אַ וויילע מיט די הענד צוואַמענגעלייגט אופ'ן ברוסט אונד טראַכט. דער נאָטיילִוס ליענט אונבעוועגליך.

„מיינע העררען“ האָט ענדליך דער קאָפיטאַן זיך אָבגערוּפּען מיט אַ גאַנץ רוהיגען טאָן „אין אונזער יעצטיגע לאַגע קענען מיר שטאַרבּען אויף צווייערליי אַרטען.“

דער אונבעגרייפליכער מענש רעדט דיעזע ווערטער גראדע ווי ער וואלט פארלעזען א לעקציע פון מאטהעמאטיק.

"ערשמענס" זאגט ער ווייטער, "קען זעהר מעגליך זיין אז דער אייז-בערג וועט זיך וויעדער אָנפאַנגען צו בעוועגען אונד דאָן וועלען מיר צו דריקט ווערען. צווייטענס ווען מיר וועלען אויסניטצען די גאַנצע לופט פון נאָטילום מוזען מיר דערשטיקט ווערען. פון הונגער וועלען מיר געוויס ניט שטאַרבען, דען מיר האָבען יעדענפאלס מעהר לעבענסמיטעל אַלס עס איז נויטהיג פיר די צייט וואָס בלייבט אונז צו לעבען."

"אַבער, קאפיטאַן" האָב איך איינגעווענדעט, "דאַרפען מיר ווירקליך מורא האָבען דערשטיקט צו ווערען ווען אונזערע לופט-בעהעלטער זיינען פול?"

"יא, ווייל דיעזע לופט פון די בעהעלטער קען פיר אונז זיין גענוג נור אויף אַכט אונד פיערציג שטונדען. מיר זיינען שוין זעקס אונד דרייסיג שטונדען אונטער'ן וואסער אונד אין נאָטילום איז די אַטמאָספערע יעצט גענוג דריקענד אז מען וועט שפעסטענס אין אַ פּאַאַר טעג אַרום, איהר מוזען אָבפרישען. אויב מיר וועלען נאָך אין פערלויף פון דיעזער צייט קיין אויסערליכע לופט ניט בעקומען אונד די בעהעלטער וועלען זיין אויס-געניצט דאָן האָבען מיר מעהר ניט וואָס צו אַטהמען."

"נו, דאָן מוזען מיר זעהען ביז דאָהין פון דיעזער אייזגעפענגניס זיך פריי צו מאכען."

"פריי מאכען?" האָט נעמא וויעדערהאַלט טראכטענדיג, "יא, איהר האָט רעכט! מיר וועלען פרובירען איינע פון דיעזע אייזווענד דורך צו ברעכען."

אויף וועלכע זייט? פרעג איך מיט גרויס אויפרעגונג.

"דאָס וועט אונז די זאָנדע צייגען וואו דער אייז איז דינער. איך וועל דעם נאָטילום אַראָפּ לאָזען ער זאָהל בלייבען זיטצען אויף דעם באָדען פון אייזקאַנאַל אונד מיינע לייטע, געקליידעט אין סקאַפּאַנרערס וועלען באַלד אָנפּעאַנגען אין די ריכטיגע שטעלע דעם אייז צו האַקען."

"קען מען די לאָדענס פון זאַלאָן עפּפענען?"

"נאַטירליך. ווען דער נאָטילום ליענט אָהן אַ בעוועגונג וועט דאָסן קיין שאַדען ניט אַרויס קומען."

דער קאפיטאַן איז דאַמיט אַרויסגעגאַנגען. באַלד הער איך ווי דאָס וואַסער רוישט אַריין דרינגענדיג אין די בעהעלטער; אונזער שיף לאָזט זיך לאַנזאַם אַראָפּ אונד בלייבט זיטצען אויף אַ טיעפּנים פון דריי הונד דערט פונפציג עללען.

"מיינע פריינדע" האָב איך צו עדוואַרד'ן אונד קאַנסייל'ן געזאָגט, "אונד"

זער לאַגע איז זעהר ערנסט, אָבער איך רעכען אויף אייער מוטא אונד
טהאַטקראַפּט.

„מיין הערר,“ האָט דער קאַנאָדיער זיך אָבגערוּפּען „יעצט איז ניט
די צייט אויף וועמען ביזו צו זיין. איך וועל טהון אַלעס וואָס נור מעגליך
איז פיר אונזער אַלגעמיינע רעטטונג.“

„גוט עדוואַרד“ האָב איך געזאָגט איהם רייכענדיג די האַנד צום דאַנק.
„איך פּערשטעה מיט די האַק אזוי גוט אום צו געהען ווי מיט די
האַרפּונע“ זאָגט דער בראַווער קאַנאָדיער „אונד וועל דיענען מיט אַלעס וואָס
איך קען נור ניטצליך זיין.“
„דער קאַפיטאַן וועט געוויס מיט פּערגניגען אייער הילפּע אָנענה-
מען. קומט עדוואַרד!“

איך האָב דעם קאַנאָדיער אַריינגעפיהרט אין דעם קאַממער וואו די
לייטע פון נאַוטילוס האָבען יעצט אין די סקאַפּאַנדערס זיך אָנגעקליידעט.
אויף מיין ערקלעהרונג האָט דער קאַפיטאַן ווירקליך מיט גרויס צופריע-
דענהייט עדוואַרד'ן צו דער אַרבייט אָנגענומען.

דער קאַנאָדיער איז באַלד אויך פּערטיג געווען מיט זיין אָנקליידונג.
יעדער פון די אַרבייטער האָט אָנגעהוון אויפ'ן רוקען דעם געוויסען רוק-
וועראַל-אַפּפּאַראַט, מיט דעם ראַנעץ וואָס איז פול מיט ריינע לופּט. קיין
לאַנטערנעס האָבען זיי ניט געדאַרפּט, דען דאָס וואַססער אין קאַנאַל איז
דורך אונד דורך זעהר העלל.

איך בין צוריק אַריין אין זאַלאַן אונד זיך געזעצט מיט קאַנסייל'ן
ביי'ן פּענסטער, פון וועלכען די לאָדענס וואַרען יעצט געעפּענט, בעטראַכט-
טענדיג די אַרומיגע שיכטען, אויף וועלכען דער נאַוטילוס ליעגט יעצט.
באַלד דאַרויף זעהען מיר ווי אַ דוצענד מענער געהען אַרויס פון
שיף אויפ'ן אייזבאַדען, צווישען זיי אויך עדוואַרד, וועלכען מיר דערקע-
נען נאָך זיין הויכע פיגור. קאַפיטאַן נעמא געפינט זיך אויך מיט זיי.

פון דעם זאָנדירען האָט זיך באַלד ערקלעהרט אַז די ווענד פון ביידע
זייטען זיינען צו דיק אַז מען זאָהל זיי קענען אין אַ קורצע צייט דורכ-
האַקען. די בעסטע שטעלע האָט זיך געפונען אין באַדען פון קאַנאַל, וואו
דער אייז איז נור צעהן עללען די גרעב. עס האַנדעלט זיך אַלזאָ וועגען דעם
אַז מען זאָהל אויסהאַקען אויף דיעזען אַרט אַ לאָך אזוי גרויס ווי דער
נאַוטילוס, דורך וועלכע ער זאָהל קענען זיך אַראָפּ לאָזען אין די טיעפּנים
פון מער.

די אַרבייט האָט זיך באַלד אָנגעפאַנגען אונד די העס פליהען אין
אייז מיט קרעפטיגע זעטצען. גרויסע שטיקער ווערען אויסגעהאַקט אונד
צום גליק איז ניט נויטהיג זיי אָב צוראַמען, דען ווי בעוואוסט שווימט אייז

אימער פון אויבען אויפ'ן וואססער, זאָ דאָס יעדע שטיק וואָס ווירד נור לויז פון באַדען פליהעט אַרויף צום דעק פון אויבערשטען אייז-בערג. נאָך פערלויף פון צוויי שטונדען איז ערואַרד געקומען צוריק זעהר ערמיעדעט. יעצט האָב איך אונד קאַנסייל זיך אָנגעקליידעט אונד מיר זיינען אַרויס געגאַנגען מיט אַ צאָהל פרישע אַרבייטער, אונטער די אַנ-פיהרונג פון דעם שיה'ס לייטענאַנט.

דאָס וואַסער איז אזוי קאַלט אַז איך שפיער עס זאָגאַר אונטער די סקאַפּאַנדער-קליידונג, באַלד איז מיר אָבער פון די שווערע אַרבייט מיט דער האַק גענוג וואַרעם געוואָרען. די בעוועגונג אין וואַסער איז אין דיעזער בעקליידונג מערקווירדיג לייכט.

אויף דיעזען אופן זיינען פאַרביי געגאַנגען נאָך צוועלף שטונדען פון אונאַויפהערליכע אַרבייט. יעדעס מאָהל ווען איך קום צוריק אין נאַטילום זיך אויס צו רוהען אונד עטוואָס צו עסען שפיער איך אַז די לופט אין שיה ווירד אימער שווערער אונד שטיקענדער. דענאָך האָבען מיר אין פער-לויף פון דיעזע צוועלף שטונדען קוים בעווייעזען אויס צו האַקען אַ שיכט נור פון איין עלל די גרעב. עס פאַרדערט זיך אַלזאָ אַ צייט פון נאָך פינף נעכט אונד פיער טעג ביז מיר וועלען אים שטאַנד זיין דעם גאַנצען אייז דורך צו ברעכען.

„פינף נעכט אונד פיער טעג!“ האָב איך צו מיינע קאַמעראַדען גע-זאָגט „וועהרענד מיר האָבען אין גאַנצען לופט נור אויף אַכט אונד פיער-ציג שטונדען.“

„אונד אויסערדעם“ רופט זיך אָב ערואַרד „ווען מיר וועלען שוין אַרויס פון דיעזען פערדאַמטען קערקער דאַרף נאָך אויף נעהמען אַ געוויסע צייט ביז מיר וועלען אַרויס קומען פון אונטער די אייז-בערג צו די אויבער-פלאַכקייט פון מער.“

דיעזע בעמערקונג איז ריכטיג גענוג. ווער קען יעצט בערעכנען ווי לאַנג עס דאַרף דויערען ביז מיר וועלען אַרויס קומען צו איין אָפּפענע שטעלע איבער'ן מער ? עס איז אַלזאָ קיין צווייפעל ניט אַז ביז דאָהין וועלען אַלע דערשמוקט ווערען. די לאַגע איז זעהר שרעקליך, דענאָך האָט קיינער פון אונד ניט פערלאָרען דעם מוטה אונד די ענטשלאָסענהייט צו טהון ביז דעם לעצטען מאָמענט אַלעס וואָס נור מעגליך, אום זיך צו רעטען.

אין פערלויף פון די נעקסטע צוועלף שטונדען איז וויעדער איין עלל אייז אויסגעהאַקט געוואָרען. אָבער אַרויס געהענדיג אין דער פריה צו דער אַרבייט בעמערק איך אַז די זייטיגע ווענד שטעהען פיעל נעהנטער צום נאַטילום ווי פריהער, דאָס וואַסער וועלכער קומט אין בעוועגונג דורך

אונזער ארבייט פריהרט שנעלער איין אלס די רוהיג־שטעהענדע מאַססע וואַססערען. די אייז־ווענד ארום אונז ווערען אויף דיעזען אופן אימער די־ קער אונד עס דאַרף גאָר ניט לאַנג דויערען ביז מיר מיט דעם נאַטילום וועלען איינגעפראָהרען אונד צושמעטערט ווערען.

איך האָב וועגען דיעזע נייע געפאָהר צו מיינע קאַמעראַדען אַ וואָרט ניט געשפראַכען, אום זיי זאָלען דעם מוטה צו ארבייטען ניט פערליערען. אָבער קומענדיג צוריק אין שיה האָב איך דעם קאַפיטאַן נעמא ערקלעהרט ווי ערנסט אונזער לאַגע איז.

„איך ווייס דאָס“ האָט ער געענטפערט מיט זיין געוועהנליכע קאַלט־ בליטיגקייט „אָבער איך קען קיין מיטעל ניט געפינען ווי דיעזע נייע גע־ פאָהר אָב צו ווענדען. די איינציגע אויסזיכט אויף רעטטונג איז מיר זאָלען ניט צו לאָזען דעם וואַססער איין צו פריהרען. דאָס איז אַלעס.“
ניט צו לאָזען ! איך בעגרייף שוין ווירקליך ניט ווי אַ מענש קען דאָס אזוי רוהיג אויסרעדען !

דיעזען טאָג האָב איך אייניגע שטונדען געהאַקט דעם אייז מיט די קראַפט פון פערצווייפּלונג. אויסערדעם איז מיר פיעל אַנגענעהמער געווען צו שטעהען ביי דער ארבייט אונד אַטהמען די ריינע לופט פון אַפּאַראַט איידער צו זיטצען אין נאַטילום, וואו די אַטמאָספּערע איז אזוי פערדאָרר בען אַז מען פאַנגט אָן צו שפיערען די שרעקענים פון דערשטיקונג.

געגען אָבענד האָבען מיר אויסגעגראָבען דעם אייז נאָך אויף איין עלל טיעפער. אלס איך בין צוריק געקומען אין נאַטילום אום געפייניגט צו ווע־ רען פון די פערדאָרבענע אַטמאָספּערע עראינער איך זיך אַז אייגענטליך וואָל־ טען מיר דאָך געקענט אַליין זיך פרישע לופט פערשאַפען. דעם זויער־שטאַף וואָס איז דאָצו נויטהיג וואָלטען מיר געקענט דורך אויסדאַמפּפונג אַרויס ציעהען פון וואַסער און דעם שעדליכען קאָהלענ־זויערע איז מעגליך צו פער־ ניכטען מיט קאַאוסטישען קאַלי ; ליידער פעהלט אָבער יענער לעצטער מאַט־ ריאַל אויפ'ן שיה, אונד מיר וואונדערט ווירקליך אויף דעם קאַפיטאַן ווי ער וואר ניט פאָרזיכטיג גענוג אויף יעדען פאַל דאַמיט זיך צו פערזאָרגען. דייעזען אָבענד איז שוין דער קאַפיטאַן געצוואונגען געווען צו עפנען די קראַנען פון די בעהעלטער אונד אייניגע שטראַמען פרישע לופט אין נאַטילום אַריין צו לאָזען, זאָנסט וואָלטען מיר געוויס ביז צום נעקסטען מאָרגען ניט דערלעבט.

דעם נעקסטען טאָג, דען 26־טען מאַרץ, אלס איך וואר בעשעפטיגט ביי'ן גראָבען דעם 5־טען עלל פון דעם אייז־באָדען, בעמערק איך אַז די ווענד ארום אונז זיינען נאָך דיקער געוואָרען. עס איז גאָר קיין צווייפּעל ניט אַז מיר וועלען בלייבען איינגעפראָהרען נאָך איידער עס וועט אונז מעגליך

זיין פון דיעזען קאנאל זיך ארויס צו ארבייטען. איך האָב ביי דיעזען געדאַנ־
קען אזוי פּערלֶאָרען דעם מוטא אַז די האַק איז פון מיינע הענד אַרויס־
געפּאַלען. צו וואָס נוצט דען ווירקליך זיך אזוי אָן צו שטרענגען ווען עס
גייעט פיר אונז שוין קיין מעגליכקייט זיך צו רעטען ?

דער קאַפיטאַן נעמא וועלכער וואר דער אָנפיהרער פון אונזער אַר־
בייט אונד אַליין אויך דאַביי געהאַלפּען איז אין דיעזען אויגענבליק פאַר־
ביי געגאַנגען. איך ריהר אָן זיין האַנד אונד צייג איהם אויף די אַייז־ווענד
פון אונזער קערקער, וועלכע שטעהען שוין אונגעפּעהר אויף פיער עללען
נעהענטער צום נאָטי־לוס. דער קאַפיטאַן גיעבט מיר אַ וואונק איך זאָהל איהם
נאָכפּאַלגען. מיר געהען אַריין אין נאָטי־לוס אונד טהוען אויס אונזערע
וואַסער־בעקליידונג, דאַן בעגיעבען מיר זיך אין זאַלאַן.

„הערר אַראַנאַקס“ האָט נעמא זיך אָבגערופּען „מיר מוזען אויס־
טראַכטען אַ מיטעל ווי זיך צו רעטען, זאָנסט וועלען מיר נאָך דיעזע נאַכט
אַיינגעמויערט ווערען.“

„אַבער ווי ? וואָס וועלען מיר טהון ?“

„אַך, ווען מיין נאָטי־לוס וואָלט געווען שטאַרק גענוג, אום דיעזע
דריקונג פון דעם געפּראָהרענעם וואַסער אויס צו האַלטען !“
„נון, וואָס וואָלט דאַן געווען ?“ פּרעג איך ניט פּערשטעהענדיג וואָס
ער מיינט דאַמיט.

„איהר קענט דאָס ניט בעגרייפּען ? אָבער איהר ווייסט דאָך דעם נאָ־
טור געזעמי, אַז דער אַייז פּערנעהמט מעהר פּלאַטץ ווי דאָס וואַסער
ווען אַ מאַסע וואַסער איז אַיינגעשפּאַרט אין אַ געוויסען רוים אונד ווירד
פּערפּראָהרען דאַן צושמעטערט זי די ווענד אַרום זיך, זאָנאַר ווען זיי זאָ־
לען זיין שטאַרק ווי פּעלזען. די געפּאַהר וואָלט אַלזאָ פיר אונז געקענט
ווערען אַ מיטעל פון הי־לף, דען ווען דאָס וואַסער אין דעם אָבגעשלאָסע־
נעם קאַנאַל וועט אין גאַנצען פּערוואַנדעלט ווערען אין אַייז וועלען די ווענד
ראַדורף אַליין מוזען פּלאַטצען אונד צובראַכען ווערען אויף שטיקלאַך.“

„וואָס העלפּט אָבער וועגען דעם צו רעדען, קאַפיטאַן ? איידער דער
אַייז וועט די ווענד צו ברעכען וועט דער נאָטי־לוס שוין זיין צוזאַמען גע־
דריקט ווי אַ שטיק בלעך.“

„לײדער איז דאָס ריכטיג. מיר קענען אַלזאָ אויף די הי־לפּע פון דער
נאַטור ניט רעכנען אונד מוזען זעהן מיט אונזער אַייגענע קראַפּט זיך צו רע־
טען. אויסער די ווענד פון ביידע זייטען איז שוין דער קאַנאַל פון פּאַרנט אונד
הינטען אויך אַיינגעפּראָהרען ; עס זיינען נור געבליעבען אונגעפּעהר צעהן
פוס פרייעס וואַסער.“

„אויף ווי לאנג האָבען מיר נאָך לופט אין די בעהעלטער ? פרעג
איך דעם קאָפיטאַן.

„איבער מאָרגען וועלען זיי פּאַלשטענדיג לעער זיין.“
איך בין בעגאָסען געוואָרען מיט אַ קאַלטען שווייס הערענדיג די עזע
ווערטער. פון אלע זייטען שטעהט געגען אונז דער פירכטערליכער טויט,
פון וועלכען מיר קענען ניט געפינען קיין מיטעל זיך צו שיטצען. זאָגאר
יעצט, שרייבענדיג יענע בעגעבענהייטען, ווירד מיין גאַנצער קערפּער דורכ-
געשוידערט נור ביי די עראינערונג פון אַזעלכע שרעקניסען.
קאָפיטאַן נעמא איז אייניגע מינוטען געזעסען פּערטראַכט קלעהרענ-
דיג. עס איז אויף זיין געזיכט דייטליך צו זעהן ווי אָנגעשטרענגט זיינע
געראַנקען אַרבייטען. ענדליך רופט ער זיך אָב מיט אַ לייכטען שמייכל :
„וועגען אַזא קלייניגקייט אַזוי לאַנג צו דענקען ! עס איז דאָך גאַנץ
איינפאַך — קאָכענדיגעס וואַססער.“

„קאָכענדיגעס וואַססער ?“ בין איך איבערראַשט געוואָרען.
„יא, מיין הערר. מיר זיינען איינגעשלאָסען אין איין ענגען רוים, פול
מיט אַ שטעהענדיגען וואַססער, וועלכען עס איז לייכט מעגליך צו דער-
וואַרמען, זאָגאר הייס צו מאַכען, ווען די פּומפּען פון נאָטילוס זאָלען
ניט אויפהערען אַרויס צו גיעסען אויפגעקאָכטעס וואַססער, אונד אויף די-
זען אופן וועט עס פּערהינדערען דעם ווייטערען איינפריהרען.“
„איך גלויב אַז דאָס איז אַ גוטער פּלאַן ; מען דאַרף עס פּרובירען.“
„ניט נור פּרובירען זאָדערען באַלד אין ערפּילונג ברענגען !“ האָט
נעמא אויסגערופּען.

ער האָט מיך דאָן אַריינגעפיהרט אין די קיכען-רוימען, אין וועלכע
עס אַרבייטען די גרויסע דיסטילאַציאָנס-אַפּאַראַטען ; זיי דאַמפּען אויס
די פּערישעדיגע זאַצען פון דעם ים-וואַסער, אום מען זאָהל עס נאַכהער
קענען טרינקען. די עזע אַפּאַראַטען זיינען באַלד פול געוואָרען אונד די
גאַנצע היטץ פון די עלעקטרישע זיילען וואָר דאָן אַריין געטריעבען אין
זייערע רעהרען. אין אייניגע מינוטען האָט דאָס וואַססער עררייכט ביי
הונדערט גראַד היטץ אונד איז אַריין געפיהרט געוואָרען אין די פּומפּען,
וועהרענד די דיסטילאַציאָנס-אַפּאַראַטען האָבען אימער געשעפּט פּרישעס
וואַססער פון ים, וועלכע האָט נור געדאַרפט אין זיי דורכלויפּען אונד דאָן
איז עס אַרויסגעפּלאָסען פון די פּומפּען ברענענדיקאָכענדיג.

נאָכדעם ווי די עזע פּומפּען האָבען אין פּערלויף פון דריי שטונדען
אַזוי געאַרבייט איז דאָס וואַססער אין אונזער קאַנאַל געוואָרען נור אויף
איין גראַד וואַרעמער ; אָבער צוויי שטונדען שפּעטער אויף גאַנצע דריי
גראַד.

„דער פלאן געלינגט אויסגעצייכענט“ האָב איך געזאָגט צום קאָפיטאַן, בעטראַכטענדיג ווי די קראַנען גיעסען אָהן אויפהער זידענדעס וואַססער. „יא, יעצט זיינען מיר זיכער ניט איינגעפראָהרען צו ווערען; ווער ניגמטענס האָבען מיר צו טהון מיט איין געפאָהר, וועלכע וויל אונז דער-שטיקען.“

אויף מאַרגען, דעם 27 מאַרץ, וואַרען שוין ביז זעקס עללען אייו אויס-געהאַקט. פיער עללען בלייבט נאָך אַלזאָ איבריג דורך צו ברעכען, דאָס דאַרף דויערען אַכט אונד פיערציג שטונדען; אָבער די לופט אין נאַומי-לום ווירד אימער ערגער אונד עס איז שוין באַלד ניט דאָ מיט וואָס איהר אָב צו פרישען.

אום דריי אוהר נאָכמיטאָג האָב איך אָנגעפאַנגען צו שפיערען אַ שרעקליכע קלעמעניס. מיין ברוסט אַטהעמט האַסטיגער, זוכענדיג די נויט-ווענדיגע לופט וואָס איהר פעהל, אונד צו גלייכער צייט ווירד מיין גאַנ-צער קערפער אַזוי ווי געלעהמט פון איין אונערטרעגליכע שווערעניס. איך בין געבליעבען ליעגען אָהן קראַפט, פאַסט אָהן אַ בעזוננג. מיין טרייער קאַנסייל, וועלכער ליידעט אויך די זעלבע פיין, טרעט דעננאָך ניט אָב פון מיין זייט. ער געהמט אָן מיינע ביידע הענד, זוכט מיך אויף צו מונ-טערען, אונד איך הער ווי ער מורמעלט זעהר טרויעריג:

„אך, ווען איך וואָלט געקענט אויפהערען צו אַטהעמען, אום דער הער זאָהל מעהר לופט האָבען!“

איך בין געריהרט געוואָרען ביז טהרערען פון דיעזע ווערטער.

ביי דיעזע פורכטבאַרע לאַגע פלעגט יעדער פון אונז מיט אַ האַסטיגע פרייד ארויף וואַרפען אויף זיך די סקאַפאַנדער-בעקליידונג. אונזערע הענד זיינען שוין פערוואונדעט פון שווערע אַרבייט, אָבער דאַרויף קוקט קיינער ניט, דען אַרבייטענדיג קען מען דאָך האָבען די מעגליכקייט צו געניעסען די ריינע לעבענס-לופט פון רוקווער-אַל-אַפפאַראַט אונד פריי אָבציעהען דעם אַטהעם. דעננאָך האָט קיינער זיך ניט ערלויבט צו טראָגען דעם אַפפאַ-ראַט לענגער ווי עס וואַר בעשטימט. יעדער האָט עס פינקטליך צו דער צייט איבער געגעבען זיין קאַמעראַד. קאָפיטאַן נעמא אַליין האָט אויך שטרענג ערפילט דיעזע אָרדנונג מיט זיין געוועהנליכע רוהיגע בענעהמונג. דיעזען טאָג איז די אַרבייט געטהון געוואָרען מיט נאָך מעהר קראַפט, וועלכע נור די פערצווייפלונג קען געבען. עס בלייבען נור נאָך צוויי על-לען אייו אויס צו האַקען; דאָן וועלען מיר שוין זיין בעפרייט פון דיעזען שרעקליכען קאַנאַל. אָבער די לופט בעהעלטער זיינען שוין פאַסט לעער, אונד די ביסעל לופט וואָס איז נאָך געבליעבען מוז מען איבער לאָזען פיר די אַפפאַראַטען פון די אַרבייטער.

אלס איך בין פון דער ארבייט אין שיה צוריק געקומען בין איך שיער דערשטיקט געוואָרען אין די פערפעסטעט לופט. עס איז אונמעגליך צו בעשרייבען אין וועלכע מאַרטערנים פון טויט מיר האָבען די פּאַלגענדע נאַכט דורכגעלעבט. עס האָט מיך געכאַפּט אַ שווינדעל פון ניט-גוטקייט אַז איך האָב געמיינט מיין לעצטע שטונדע איז שוין געקומען. מיינע קאַ- מעראַדען האָבען זיך אויך קוים אַרום געשלעפּט. פיעלע פון די מאַנשאַפּט זיינען געלעגען זיך מאַרטערנדיג ווי אין דער גסיסה.

דיעזען זעקסטען טאָג פון אונזער געפאַנגענשאַפּט וואָלטען מיר געווים שוין ניט געקאַנט איבערלעבען, דאַרום האָט קאַפּיטאַן נעמא בעשלאַסען די לעצטע שיכטע אַיין מיט אַיין מאָהל דורך צו ברעכען. איך מוז ווירקליך בעוואַנדערען די עזען מערקווירדיגען מענשען ; ער ליידעט פון לופט מאַנ- געל גראַדע ווי מיר אַלע, אָבער קיין געפאַהר, קיינע שמערצען, קענען ביי איהם ניט אַוועק נעהמען זיין טהאַט קרעפטיגע, קאַלטבלוטיגע איכער- לענונג.

באַלד איז אויף זיין בעפעהל דער נאַוטילום אויפגעשטויגען פון אַיז- באַדען, אויף וועלכען ער איז יעצט געזעסען, אונד אַריינגעשוואומען אין די אונגעהויער גרויסע גרוב, וואָס איז פיר איהם אין פערלויף פון פינף טעג אויסגעגראָבען געוואָרען. די וואַסער-בעהעלטער זיינען וויעדער אָנ- געפיהלט אונד אונזער שיה איז יעצט געזעסען אין דיזעלכע גרוב אויף דעם אַיזדעק אַיין עלל די, וועלכע טהיילט איהר אָב פון דעם אונטערשטען פרייען מער. די גאַנצע מאַנשאַפּט וואַר אין שיה ; די פּלאַטען זיינען אַלע פעסט געשלאַסען.

מיר וואַרטען, האָרבען, פערגעסען אונזערע ליידען, אין דער האַפּ- נונג אַז די עזעס לעצטע רעטונגס-מיטעל וועט געלינגען. איך הערר ווי אין טרוים אַז עס ברעכט זיך אונטער די דעק פון אונזער שיה, וועלכע זינקט אַראָפּ אימער טיעפער, דער אַיז קראַכט געוואַלטיג אונטער די לאַסט פון נאַוטילום.

„באַלד וועלען מיר בעפרייט ווערען !“ מורמעלט קאָנסייל מיר אין אויער.

איך בין שוין ניט אים שטאַנד אַ וואָרט צו ענטפערען אונד דריק איהם נור שוואַך די האַנד, אַלס צייכען אַז איך האָב פערשטאַנען זיינע ווערטער.

יעצט הערט זיך אַ שרעקליכער קראַך אונד דער נאַוטילום איז אַראָפּ ווי אַ קויל אין די אונגענדליכע טיעפנים. באַלד האָבען זיינע עלעקטרישע פומפען אָנגעפאַנגען שנעל צו אַרבייטען, אַרויסגעטרעיעבען דעם וואַסער- באַלאַסט פון די בעהעלטער אונד נאָך אַייניגע מינוטען האָבען מיר אויפ-

געהערט אַראָפּ צו זינקען. דער מאנאמעטער צייגט שוין אז אונזער שיף שטייגט צוריק ארויף, די שרויבע פאנגט אָן צו אַרבייטען אונד מיר שוויי מען מיט די העכסטע געשווינדיקייט נאָך נאָרדען.

אַבער ווי לאַנג וועט נאָך דיעזעס פאָהרען אונטער'ן אייז דויר ערען ? איך ליעג אויפ'ן דיוואַן אין ביבליאָטעקע שוין האַלב דערשטיקט, מיט אַ בלויע געזיכט אונד געלעהמט אין אַלע קרעפטען. איך הער, איך זעה שוין קיין זאך ניט.

ווי פיעל שטונדען עס זיינען אויף דיעזען אופן פאַרביי געגאַנגען ווייס איך ניט, אַבער איך שפיער אז מיין טויט איז שוין נאָהענט.

פּלוצלונג בין איך וויעדער צו זיך געקומען. אייניגע טראָפּען פרישע לופט זיינען אַריין געדרונגען אין מיין ברוסט. זיינען מיר שוין אַרויסגעקור מען פון אונטער'ן וואַסער ? בעפרייט פון די אייזגעפענגניס ?

ניין ! מיינע געטרייע פריינדע, עדואַרד אונד קאָנסויל אָפּפערען זיך אַליין אום מיר צו רעמען. עס איז נאָך אין זייער אָפּפאַראַט איבער געבליע-

בען אַ ביסעל לופט, אונד אַבוואָהל זיי אַליין זיינען שוין אויך האַלב דער- שטיקט, בענוטצען זיי עס ניט פיר זיך. איך האָב דעם אָפּפאַראַט געוואָלט אַבשטופען פון זיך, אַבער זיי האַלטען מיר צו די הענד אונד איך ציהע אַב דעם אַטהעם מיט איין אונבעשרייבליכע לוסט.

די אוהר צייגט האַלב עלף פאַרמיטאָג. דער נאָטילום פליעהט מיט

די שרעקליכסטע געשווינדיקייט פון פיערציג מייל אין אַ שטונדע. קאַפּי- טאָן נעמא בעווייזט זיך ניט, אונד איך ווייס איבערהויפט ניט אויב ער אונד זיין גאַנצע מאַנשאַפט לעבען נאָך. אין דיעזען אויגענבליק צייגט

דער מאנאמעטער אז מיר געפינען זיך נור אויף צוואַנציג פוס פון די אויבערפלאַכקייט ; נור איין דינע אייז-פּעלד טהיילט אונז אַב פון די אויסערליכע פרייע וועלט ; אַבער ווי ווייט ציעהט זיך דיעזעס פּעלד ? פיערליכט וואָלט מעגליך געווען איהר אייז-דעק דורך צו ברעכען ?

גראַדע אזוי ווי יעמאַנד וואָלט געענטפערט אויף מיינע געדאַנקען, בע-

מערק איך ווי דער נאָטילום לאָזט אַראָפּ די הינטערשטע טהייל אונד שטעלט אויס זיין שטאַרקען אייזערנעם שנאָבעל. אַנשטרענגענדיג זיין גאַנ-

צע עלעקטרישע קראַפט גרייפט ער אָן די אייז-דעק מיט אַ פּורכטבאַרע געוואָלט. דער אייז פאַנגט אָן צו ברעכען ; דער נאָטילום ציעהט זיך וויע-

דער צוריק אונד שיעסט אויס מיט זיין גאַנצע מאַכט אויף דיעזע דעקע, וועלכע ווירד אין גאַנצען צובראַכען ; נאָך אזא שטויס, אונד דער אייז

איז צושפּרונגען אויף טויזענד שטיקלאַך.

די פּלאַטען זיינען יעצט האַסטיג אויפגעריסען געוואָרען אונד די פרי-

שע לופט איז אַריינגעדראַנגען אין אַלע רוימען פון נאָטילום.

17-טעם קאפיטעל.

צום אמאזאנען שמראם.

עס איז מיר ניט מעגליך זיך צו עראינערען ווי איך בין געקומען אויפ'ן פלאטפארם. פיעלייכט האָט מיך עדוארד אַרויפגעטרָאָגען, אָבער איך אַטהמע פריי, איך ציעה אַיין מיט אַ פולע ברוסט די ערקוויקענדע לופט. מייע ביידע קאַמעראַדען לייעגען אויך נעבען מיר, געניעסענדיג מיט פולע אַטהעם-ציגען די ערפרישונג. ווען אונז וואָלט אויסגעקומען אַזוי לאַנג צו ליידען פון מאַנגעל אין שפייז דאַן וואָלטען מיר זיך געמוזט היטען מיט איינמאַהל דעם הונגער צו בעפריעדיגען, אום זיך ניט צו שאַדען. יעצט אָבער דאַרפען מיר זיך ניט צוריק האַלטען אונד קענען פאַלשמענדיג מיט די פרישע לופט זיך אָבלאַבען, וועהרענד דער ים-ווינד בעגיעסט אונז ווי מיט אַ נייעם לעבענס-שמראָם.

„אַך,“ רופט אויס קאַנסיל „ווי ערקוויקענד עס איז דער זויערשטאַף ! יעצט דאַרף דער הערר ניט איבערציטמערען איבער אַ ביסעל לופט. עס איז דאָ גענוג פיר אַלעמען !“

עדוארד לענד רעדט נאָר ניט, אָבער ער שפאַרט אויף די מויל אונד אַטהעמט מיט אַזאַ קראַפט אַז אַ הייפיש וואָלט זיך געמוזט פאַר איהם דערשרעקען.

ביסלאַכווייז זיינען מיר געקומען צו די קרעפטען אונד איך בין ער-שטוינט געוואָרען זיך אַרום קוקענדיג אַז מיר זיינען אַליין אויפ'ן פלאַט-פאַרם, וואו קיין איינציגער פון די מאַנשאַפט איז ניט אַרויסגעקומען. קאַפיר טאַן נעמא אונד זיינע לייטע בעגניגען זיך מיט די אינערליכע אָבערפרישמע לופט אין נאַטילום.

מיט די וואַרעמסטע ווערטער האָב איך אויסגעשפראַכען מיין הערצליכע דאַנכבאַרקייט צו מייע טרייע רייזע-קאַמעראַדען. עדואַרד אונד קאַנסיל האָבען מיך גערעמעט וועהרענד די לעצטע שמונדען פון מיין קאַמפּף מיט'ן טויט. איך האָב ניט געקענט געפינען גענוג ווערטער זיי דאַפיר מיין דאַנק אויס צו שפּרעכען.

„גענוג וועגען דעם, הערר פּראָפעסאָר !“ האָט עדואַרד זיך אָנגע-רופען „מיר האָבען נור געטהון אונזער פּפליכט, דען אייער לעבען איז יעדענפאַלס ניטצליכער אונד פיעל מעהר ווערטה אַלס אונזערער.“

„ניין, עדואַרד, דאַס לעבען פון אַ גוטען, ערעלען מענשען איז געוויס זעהר פיעל ווערטה, אונד איהר בעזיצט פאַלקאָמען דיעזע אייגענשאַפטען.“

„גוט, גוט! האָט ערואַרד וויעדערהאַלט האַלב אין פערלענגעהייט.
„אונד דו, ליעבער קאַנסייל, האָסט אויך זעהר פיעל געליטען.“
„אַה, דאָס מאַכט ניט אויס! עס האָט מיר צוואַר געפעהלט אַביסעל
לופט, אָבער איך בין שוין באַלד דאַמיט אַיינגעוואָהנט געוואָרען.“ —
קאַנסייל איז געבליעבען שטיל אַזוי ווי פערשעהמט איבער דיעזע לע-
כערליכע ערקלעהרונג.

„מיינע פריינדע“ האָב איך זיך אָבגערופען מיט אַ געריהרטע שטימע
„מיר זיינען אויף אַייביג צוזאַמען פערבונדען, אונד איהר האָט רעכט
פון מיר אַלעס צו פערלאַנגען —“

„גראַדע דיעזען רעכט וויל איך בענוטצען“ האָט דער קאַנאָדיער זיך
אַרויס געכאַפט „נעמליך: אַייך מיט צו נעהמען ווען מיר וועלען דיעזען
העלישען נאַטילום פערלאַזען. איך וואָלט נור וועלען וויסען נאָך וועלכע
ריכטונג מיר פאַהרען יעצט.“

„נאָך נאָרדען“ האָב איך געענטפערט „אַין דיעזע זירליכע האַלב
קוגעל פון דער ערד געפינט זיך די זונן אויף נאָרדען זייט.“

„דאָס איז שוין ריכטיג“ ערוויעדערט ערואַרד „אָבער איך מוין, אויב
מיר בעניעבען זיך נאָך דעם שטילען, אָדער אַטלאַנטישען אָקעאַן; דאָס
הייסט אין די בעזוכטע אָדער אַיינזאַמע וואַססער-געגעדען.“

אויף דיעזע פראַגע איז פאַרלויפֿיג ניט מעגליך געווען אַ בעשטימ-
אַנטוואָרט צו געבען, אָבּוואָהל איך האָב דאַמאָלס געקלעהרט אַז קאַפּי-
טאַן נעמא פיהרט אונז נאָך יענעם אונגעווערען אָקעאַן, וועלכער ציעהט
זיך אַרום אַזיען אונד אַמעריקאַ, אום דאַמיט אונזער רייע אַרום די וועלט
אויפֿן גרונד פון ים צו ענדיגען, זאָ דאָס ערואַרד'ס פראַיעקטען האָבען אויף
דיעזען אופן קיין אויסזיכט ניט ערפילט צו ווערען.

יעדענפאַלס מוזען מיר איבער דיעזען וויכטיגען פונקט גענויערע ער-
קלעהרונגען האָבען. דער נאַטילום פאַהרט מיט גרויס שנעליגקייט. באַלד
זיינען מיר אַרויס פון די קאַלטע מערידיאַנען אונד אונזער שיף האָט זיך
געווענדעט צום קאַפ האַרן. דעם 31 מאַרץ, אום זיעבען אהר אָבענד, זיי-
נען מיר געווען געגען דעם שפיטץ פון אַמעריקאַנער באַדען.

די פערגאַנגענהייט מיט אַלע איהרע שרעקניסען זיינען פערגעסען
געוואָרען, אונד אונזערע געדאַנקען וואַרען יעצט בעשעפטיגט מיט די נעק-
סטע צוקונפט. דער לייטענאַנט נעהמט ווי געוועהנליך יעדען טאָג אויף
די לאַגע אונד פערצייכענט אויפֿן קאַרטע, זאָ דאָס איך בין אים שטאַנד
געווען די ריכטונג פון נאַטילום גענוי צו וויסען. צו מוין גרויסע בעפריע-
דינונג האָב איך דיעזען אָבענד זיך איבערצייגט אַז מיר פאַהרען נאָך נאָרדען

דורך דאָס אַטלאַנטישע מעער. איך האָב דעם קאַנאַדער אונד קאַנסייל'ן ערקלעהרט מיינע בעאַבאַכטונגען.

„גוטע נייעס!“ רופט אויס עדואַרד צופריעדען „אַבער וואוהין פאָהרט דער נאַטילום?“

„דאָס קען איך ניט ערקלעהרען, עדואַרד.“

„איז דען מעגליך אז ער ווילל פון זיך-פאַל יעצט וויעדער צום נאָרד-פאַל פאָהרען? אויב אזוי מוז ער דאָך דורך דעם געפעהרליכען נאָרד-וועסטליכען קאַנאַל גראַדע אין שטילען אַקעאַן קומען. אָבער מיר וועלען שוין אויסגעפינען אַ מיטעל פון דאַנען צו ענטלויפען.“

„יעדענפאַלס“ רופט זיך אָב קאַנסייל „איז דער קאַפיטאַן נעמא אַ מאַן ווי עס דאַרף צו זיין, אונד מיר מעגען צופריעדען זיין פון די בעקאַנט-שאַפט מיט איהם.“

„אונד איך וועל נאָך מעהר צופריעדען זיין ווען מיר וועלען פון איהם פטור ווערען.“ ערוויעדערט דער קאַנאַדער.

אויף מאָרגען דעם 1-טען אַפּריל, אַלס דער נאַטילום איז געפאָהרען אויפ'ן וואַסער, האָבען מיר אַרום מיטאַג צייט דערוועהן פון ווייטען אין דער וועסט זייט אַ ברעג. דאָס וואַרען די פייערלענדער, אייניגע אינד-לען וואָס ציעהען זיך אויף דרייסיג מייל לאַנג אונד אַכציג ברייט. די ברעג נעם ווייזען אויס זעהר פלאַך, אָבער אין מיטען פון דיעזע אינזלען זעהען זיך גאַנץ הויכע בערג. איינער פון זיי איז דער בעוואוסטער סאַרמיענטאָ, אַ שפיטציגער באַרג ווי אַ זייל, העכער ווי צוויי טויזענד עללען איבער'ן שפיעגעל פון מעער. עדואַרד פערזיכערט, אז ווען דיעזער באַרג איז אויבען בעדעקט ווי מיט אַ טהוי דאַן איז עס אַ סימן אויף שלעכטעס וועטער, אונד פערקעהרט וויעדער ווען ער איז גאַנץ ריין פאַר אַ גוטען וועטער.

„אַ מערקווירדיגער באַראַמעטער, מיין לייעבער פריינד!“ האָב איך אונד גלויבליך אויסגעשפראַכען.

„יא, מיין הערר, אַ נאַטירליכער באַראַמעטער, וועלכער צייגט אימער גאַנץ ריכטיג.“

יעצט שטעהעט דער שפיטץ באַרג אין דעם הינטער גרונד פון הימעל גאַנץ קלאַר. עס איז אַלזאָ נאָך עדואַרד'ס מיינונג אַ זיכערער צייכען אויף גוטען וועטער.

דער נאַטילום איז יעצט וויעדער אַרונטער אין וואַסער אונד צוגע-קומען נעהענטער צום ברעג, פאָהרענדיג פאַרביי איהם נור אויף אַ פּאַאַר מיילען ווייט. דורך די פענסטער פון זאַלאַן בעטראַכט איך יעצט לאַנגע ריעזען-ליאנען, אַ זאָרט מעער-גראָז, וועלכע טראָגען פרוכט וואָס זעהען אויס ווי בירנען; זייערע גלאַטע, קלעפּעדיגע פעדים ציעהען זיך אַפט

לענגער ווי דריי הונדערט עללען, ביז א צאָאל דיק, אָבער אזוי שטאַרק אז מען בענוצט זיך מיט זיי אזוי גוט ווי מיט די בעסטע שטריק, אום שיפען צו צו בינדען. איין אנדער זאָרט גראָז, וואָס איז בעוואָוסט אונטער דעם נאָם מען פעלפ, מיט פיער גרויסע בלעטער, בעדעקט דאָ איבעראַל דעם גרונד פון ים. אונטער זיין דעק לעבען מיריאדען פון פערשיעדענע שאַלטהיערען, וועלכע ערנעהרען זיך פון איהם אונד איבערהויפט איז דיעזעס גראָז אַ פּרעכט־טיגע שפייז פאר די ראָבבען (יס־הינד) אונד אָטטערען (אַ זאָרט באָברעס). איבער דיעזען פּרוכטבאַרען גרונד איז דער נאָטילום געפּאָהרען זעהר שנעל. געגען אָבענד זיינען מיר געקומען צו די גרופּע פון די פּאָלק־לאַנד אינזלען, וועלכע מיר האָבען דען געקסטען פריה מאָרגען געקענט גענוי בע־טראַכטען. דיעזע לענדער האָבען אַ מאָהל געהערט צו די פּראַנצוויוישע רע־גיערונג אונד וואָרען בעוואָוסט אונטער דעם נאָמען מאַלאַוינען. יעצט גע־הערען זיי צו ענגלאַנד.

וועהרענד דער נאָטילום איז יעצט געשוואומען אויפ'ן וואַסער האָבען זיך אויף זיין פּלאַטפאָרם אַראָפּ געלאָזען גאַנצע דוטצענדע ווילדע גענו אונד ענטלאַך. פיעלע פון וועלכע האָבען נאָטירליך באַלד געפונען אַ פּלאַטץ אין אונזער קיך. פון די פישען האָב איך דאָ בעמערקט אַ מערקווירדיגען זאָרט, וואָס ווייזט אויס ווי אַ פּראָפען־ציעהער, אונגעפּעהר אַ פינפטעל עלל די לענג, בעדעקט מיט ווייסליכע אונד געלבליכע פּלעקען.

דאָס גלייכען האָב איך דאָ בעוואונדערט די צאָהלרייכע קוואַלען, דאָס זיינען אַזעלכע פּפלאַנצען־טהיערען, וואָס געפינען זיך נור אין דיעזען מעער. אייניגע פון זיי ווייזען אויס ווי פיינע שירמלאַך, מיט רויט־ברוינע שטריי־פען, ארום געהאַנגען רעגעלמעסיג מיט צוועלף בלומען; אַנדערע האָבען דעם געשטאַלט פון איין אומגעקעהרטען קערבעל, פון וועלכען עס וואַקסען אַרויס בלעטער אונד רויטהע צווייגלאַך. איך וואָלט גערן געוואָלט אייניגע פּראָ־בען פון די פּפלאַנצענגען מיט געהמען, אָבער אין דער ווירקליכקייט זיינען זיי ווי אַ שיין פון אַ שאָטען; זיי ווערען צוגאַנגען אונד צו שמאַלצען, זאַבאַלד ווי מען געהמט זיי אַרויס פון וואַסער.

אַלס די לעצטע בערג־שפיטצען פון די פּאָלקלאַנדס אינזלען זיינען פון אונזערע אויגען פּערשוואונדען געוואָרען, איז דער נאָטילום אַרונט־טער אין אַ טיעפנים פון אונגעפּעהר צוואַנציג עללען אונד געפּאָהרען פּאָר־ביי די אַמעריקאַנישע ברעגעס. קאַפיטאַן געמאַ האָט זיך די גאַנצע צייט־טיט געלאָזט זעהען.

ביז צום 3־טען אַפּריל זיינען מיר געפּאָהרען פּאַרביי די ברעגעס פון פּאַטאַגאָניען, אַמאָהל אויפ'ן וואַסער אונד גרעסטענטהיילס אונטער'ן ים. דער נאָטילום איז אויף דיעזען אָרטן דורך געגאַנגען דעם טיעפען אָבגורנד

וואָס ציעהט זיך פון לאַפּלאַטאָ, ביז מיר זיינען דעם 4-טען אַפּריל גע-
קומען געגען דאָס לאַנד אורגווייא, אָבער אויף פונפציג מיילען ווייט פון
ברעג, אין מיטען ים. אונזער ריזע ציעהט זיך נאָך אימער נאָך נאָרדען,
פארביי די קרומע ברעגעס פון זיד-אַמעריקא. אין גאַנצען זיינען מיר ביז
יעצט שוין אָנגעפאָהרען אונגעפעהר זעכצען טויזענד מייל זינד מיר האָבן
בען אָנפאַנגס אָנגערייזט פון יאָפּאַנעזישען מעער.

געגען ערף אהר פארמיטאָג זיינען מיר געשוואומען פארביי דעם הוי-
כען ברעג פון קאפ פריא, אין בראַזיליען. דיעזע געגענד איז זעהר גוט בע-
וואָהנט אונד דאָ וואָלט ערואַרד פיעליכט געקענט דענקען זיינע פלאַנען
אויס צו פיהרען, אָבער צו זיין גרויסע ערגערניס איז דער נאָטיילוס דאָ
געפליגען מיט אזא שנעליגקייט, אז קיין פיש אונד זאָגאר קיין פויגעל
וואָלט ניט געקענט מיט איהם מיט האַלטען, זאָ דאָס מיר האָבען זאָגאר ניט
געקענט בעטראַכטען אלע מערקווירדיגקייטען דער נאַטור, מיט וועלכע דיע-
זע מעער איז זעהר רייך.

מיט אזא רייסענרע שנעליגקייט זיינען מיר געפאָהרען אייניגע טעג
ביז צום 9 אַפּריל, ווען מיר זיינען געקומען צום שפּיטיץ קאפ סאַנדראַק אין
זיד-אַמעריקא. אָבער דאָ איז דער נאָטיילוס וויערער אַוועק ווייט פון
ברעג, אין די גרעסערע טיעפניסען צווישען אַמעריקא אונד אַפּריקא. דיע-
זעס טהאַל צוטהיילט זיך ביי די אַנטיללישע אינזלען אין צוויי ריכטונגען
אונד ענדיגט זיך ביי נאָרדען אין אַ גרויסען אָנגרונד, ביז צעהן טויזענד
עללען טיעף. דאָס זיינען אויך די געגענדען פון די גרויסע, פארצייטיגע
שטיק וועלט, וואָס איז בעוואוסט אונטער דעם נאָמען אַטלאַנטיס.

צוויי טעג לאַנג זיינען מיר געפאָהרען דורך דיעזע וויסטע, טיעפע
וואַסערען. דעם 11-טען אַפּריל, איז דער נאָטיילוס פּלוצלונג אַרויף גע-
שטויגען אויפ'ן וואַסער, אונד דאָ האָבען מיר בעקומען צו זעהען דאָס לאַנד
ביי דעם אַמאָזאָנען-שטראָם; זיינע וואַסערען פליעסען אַרײן אין ים
זעהר ווייט אונד אין אזוי פיעל מאַסען אז אויף אייניגע מיילען פערלערט
דאָס מעער זיין געזאַלצענעם אינהאַלט.

מיר זיינען אריבער דעם עקוואַטאָר, (די מיטעלסטע טהייל וועלט צווי-
שען זידען אונד נאָרדען), לאָזענדיג צוואַנציג מיילען אויף דער וועסט
זייט דאָס פראַנצויזישע שטיק לאַנד קאיענע. דאָ וואָלטען מיר אויך געהאַט
אַ גוטע געלענעהייט דעם נאָטיילוס צו פערלאָזען, אָבער דער ווינד האָט גע-
וועהט אזוי שטאַרק אונד די וועללען וואַרען אזוי אויפגערגט אז עס איז
נאָר וועגען אַזעלכע פראַיעקטען יעצט ניט מעגליך געווען צו דענקען.
ערואַרד האָט דאָס גוט איינגעזעהען אונד זיך שטילערהייט געערגערט, ניט
רעדענדיג אַ וואָרט וועגען דעם.

איך, פון מיין זייט, האָב גראַדע די פּאָאר טעג זיך זעהר אינטערעסירט מיט מייע בעאַבאַכטונגען. דער נעטץ האָט אין פּערלויף פון ריעזע צייט ארויף געשלעפט פון ים פּערשיעדענע זעהר מערקווירדיגע זאָרטען פון טהיער-פּפלאַנצונגען, פישען אונד שרצים.

פון די ערשטע וואַרען ווערטה צו בעטראַכטען די זעלטענע פּיקטאַלי-נען וועלכע געהערען צו די שטראַהלען-טהיערע, וואָס געפינען זיך אין ריעזע ערטער, אויסערדעם מאָללוסקען, פּאַרטעפליכע טינטען-פיש, זעהר געשמאַק צום שפּייזען, אייניגע זאָרטען פון די גרויסע קאַלמאַרען אונד נאָך אזעלכע בעשעפּניסע.

אונזער נעטץ האָט איינמאָהל אַרויף געבראַכט איין זעהר פּלאַכען ראָד-כען-פיש, וועלכער זעהט אויס פּאָלקאַמען רונד אונד האָט געוואָגען ביז פיערציג פונט. אויבען איז ער ווייס אונד אונטען רויטלעך, מיט טיער-בלויע פּלעקען. ליענענדיג אויפ'ן פּלאַטפאָרם האָט ער זיך שטאַרק געצאָ-פּעלט אונד געקייקעלט מיט שפּרינגענדע בעוועגונגען, אום צוריק אין וואַס-סער צו קומען. ער איז שוין ווירקליך געווען ניט ווייט פון ראנד אַלס קאָנ-סייל איז צוגעלאָפּען אונד איהם שטאַרק אָנגעהאַפט מיט ביידע הענדר.

פּלוצלונג איז אָבער דער אַרמער קאָנסייל געשטירצט געוואָרען צו באַ-דען, מיט די פיס אויסגעשטעלט אין דער לופט. וועהרענדר די אויבערשטע העלפט פון זיין קערפּער וואַר אזוי ווי געלעהמט, ליעגט ער אונד שרייט : „אַה, מיין העדר, מיין העדר, הילפע, רעטונג !“

איך אונד ערואַרדר האָבען איהם אויפגעהויבען אונד געריעכען מיט אַלע קרעפטען, אום די ווירקונג פון דעם עלעקטרישע קלאַפּ צו פּערניכטען, אָבער עס האָט לאַנג געדויערט, ביז דער אַרמער יונג איז צו זיך געקומען. „אַ ציטער-פיש, פון דעם פּאָספּאָריצירענדען זאָרט“ מורמעלט ער מיט בלייכע ליפּפען.

„יא, קאָנסייל“ האָב איך בעשטעטיגט „דאָס איז אַ ציטער-פיש, וועל-כער האָט דיר מיט זיין אינערליכע עלעקטרישע קראַפט אזאַ טיכטיגען שטויס געגעבען.“

דער ראָד איז ווירקליך איינער פון די שליםסטע זאָרט ציטער-פישען, שווימענדיג אין וואַסער איז ער פּעהיג זאָגאַר אויף אייניגע עללען ווייט צו געבען פון זיך אזעלכע פּירכטערליכע עלעקטרישע קלעפּ, אַז די שטאַרקס-טע טהיערע מוזען דאַפּן ניעדערגעשטירצט ווערען.

דעם נעקסטע טאָג איז דער נאַטיילוס אָנגעקומען צו דער שטעלע, וואו דער טייך מאַראַני פליעסט אַרײן אין ים. אין דיעזער שטעלע האָבען מיר געפונען אַ טרופּע פון אייניגע זעע-קיה, דאָס וואַרען נעמליך די מאַנאַ-טי, וועלכע געהערען צו די קלאַסע וואַסער-טהיערע, וואָס מען רופּט

סירענען. דיעזע שעהנע, פריעדליכע זויגעטהיערע זיינען ביז זיעבען עללען
לאנג אונד יעדע פון זיי וועגט וועניגסטענס ביז אכט טויזענד פונט.
איך האָב ערקלעהרט מייע קאמערעדען, אז די נאטור האָט זיי בעשאפן
אום איין זעהר וויכטיגע זאך צו פערזאָרגען. גראַדע ווי די ראַבבען זיינען
זיי אויך גראַד־פּרעסענדע טהיערע, אונד פּערצעהרען מאַססען פון פּערשיע־
רענע שעדליכע פּפלאַנצונגען וואָס בעדעקען זעהר געדיכט דעם גרונד פון
ים אין דיעזע הייסע געגענדען.

„אונד ווייסט איהר“ האָב איך דאַצו געזאָגט „וואָס עס איז שוין
יעצט ארויסגעקומען פון די פּערניכטונג, מיט וועלכע דער מענש פּערפּאָלגט
דיעזע ניטצליכע טהיערע? די פּערפּוילטע גראַזען פּאָנגען אָן צו פּערפּעסמען
די לופט אונד אימער אָפּטער אונד שטאַרקער בעווייזט זיך דער געלבער
פיעבער, וועלכע פּערוויסטעט דיעזע הערליכע געגענדען. די גיפטיגע פּפלאַנצ־
צונגען זיינען אונטער דיעזע ימים פון דעם הייסען וועלט־טהייל פּערמעהרט
געוואָרען אונד וואָס ווייטער ווירד די פּעסט אימער מעהר פּערברייטעט
פון ריא דע־לאַ־פּלאַטא ביז פּלאָרידא.

„דער גרויסער געלעהרטער טוסגעל בעווייזט, אז די יעצטיג פּלאַנע איז
נאָך גאָר ניט געגען דעם וואָס אונזערע נאָכקאָמענדע דורות וועלען איבער
דיעזע אורזאכע מוזען ליידען, דאָן ווען וואַלפּישען, ראַבבען, זעציקיה אונד
דער גלייכען גראַד־פּרעסענדע זויגע טהיערע וועלען פון דעם מענשענס האַנד
אין גאַנצען פּערטיליגט ווערען, דער ים וועט ווערען פול מיט פּוילעניס;
אין איהם וועלען זיך אָנקלייבען פּאָליפען, קוואַלען, קאַלמארען אונד נאָך
אַזעלכע שעדליכע כּרואים אונד ווייט איבער דער ערד וועט פּערברייטעט
ווערען די פּירכטערליכע פּעסט.“

די מאַנשאַפט פון נאָטיילוס, ווי יעדע אַנדערע זעע־פּאָהרער פון אונד
זערע צייטען, האָבען זיך דעננאָך וועניג געקומערט וועגען די צוקונפט,
אונד אַ האַלבע דוצענד פון דיעזע מאַנאטי זיינען באַלד געטויטעט געוואָרען.
דער מענש איז שוין אימער אַזוי, ער זוכט נור צו בעפּריעדיגען די נויט
ווענדיגקייטען פון דעם געגענווערטיגען אויגענבליק, אונד עס איז יעצט
נויטהיג צו פּערזאָרגען פיר אונזערע שפּייכלער־קאָממערען מיט דעם פּלייש
פון דיעזע טהיערע, וועלכעס איז פּיעל בעססער אַלס רינד אָדער קאַלפּ פּלייש.
די יאָגד אויף די מאַנאטי איז לייכט, אָבער אויך ניט אינטערעסאַנט.
זיי לאָזען זיך גאַנץ רוהיג טויטען, אָהן אירגענד וועלכען וויעדערשטאַנד.
אייניגע טויזענד פונט פּלייש איז דאָ געבראַכט געוואָרען אין שיה צום
טריקענען. אויסערדעם ווארען אונזערע שפּייכלער דאָ פּערזאָרגט מיט אַ
רייכען פּיש־פּאַנג.

אַלס דער לעצטער נעטץ איז פון וואַססער ארויסגעצויגען געוואָרען האָט

דער נאָטיילוס זיך דערנעהענטערט צום ברעג. דאָ זיינען אַ גרויסע צאָהל זעע־שילדקרעטען געלעגען שלאָפענדיג אויפ'ן וואַססער. עס וואָלט זעהר שווער געווען זיי צו פאַנגען, דען פון דעם קלענסטען גערויש ווערען זיי אויפ־געוואַכט, אונד דורך דעם האַרטען פאַנצער, מיט וועלכע זייערע קערפער זיי נען בעדעקט, קען קיין האַרפונע אונד קיין קויל ניט דורכדרינגען. עס איז אונז אָבער געלונגען מיט די הילפע פון זעע־איגעלען אייניגע שטיקער פון דיעזע שילדקרעטען צו בעקומען.

די מאַטראָזען פון נאָטיילוס האָבען נעמליך אייניגע פון דיעזע פיר שט, וועלכע זיינען פריהער אַריינגעפאַלען אין נעטץ, צוזאַמען געבונדען מיט די עקען צו זעהר שטאַרקע, לאַנגע שטריקלאַך, אונד גאַנץ שטיל אוועק געלאָזען פריי אין מעער. די זעע־איגעלען זיינען גלייך צוגעשוואומען צו די שילדקרעטען אונד האָבען זיך אזוי פעסט אָנגעזויגען צו זייערע בויך־פאַנצערס אז עס איז דאָן געווען אַ גאַנץ לייכטע זאַך זיי צוזאַמען מיט די שילדקרעטען אַרויף צו שלעפען אויפ'ן פערדעק פון שיף.

אייניגע פון די געפאַנגענע שילדקרעטען וואַרען העכער ווי איין עלל לאַנג אונד ביז פיער הונדערט פונט געוויכט. זייערע פאַנצערס זיינען אַ קאָסטבאַרער אַרטיקעל אין האַנדעל, אָבער פיר אונז וואַר איבערהויפט וויכטיג דאָס פלייש, וועלכעס איז זעהר געשמאַק.

נאָכדעם ווי דיעזע יאָנדען וואַרען געענדיגט האָבען מיר פערלאָזען דעם אַמאָאָנען־שטראָם אונד דיוועלכע נאַכט איז דער נאָטיילוס צוריק אוועק אויפ'ן הויכען מעער.

18-טעם קאפיטעל.

א בעפאל פון ריעזען־פאליפען.

אייניגע טעג לאַנג האָט אונזער שיף בעשטענדיג זיך דערווייטערט פון אַמעריקאַנישען ברעג. ווי עס ווייזט אויס וויל דער קאפיטאַן נעמא ניט פאָהרען אין דעם גאָלף פון מעקסיקא אָדער אין די אַנטיילישע געגענדען. אַבוואָהל די וואַססערען זיינען דאָרט גענוג טיעף, דורכשניטליך ביז צוויי טויזענד עללען, אָבער יענע ערטער זיינען בעזייט מיט פיעלע בעוואָהנטע אינזלען, שיפען פאָהרען דאָרט שטענדיג אַרום, אונד אזעלכע גענענדען זוכט אונזער קאפיטאַן ווי פיעל מעגליך אויס צו מיידען.

דעם 16-טען אַפּריל זיינען מיר געקומען גענען די אינזלען מאַרטי־

ניק אונד נוואדעלופע, וועלכע מיר האָבען געזעהען אויף אַ ווייטקייט פון אונגעפער דרייסיג מייל. דער קאנאָדיער האָט גערעכענט אז אונזער שיף וועט אַרײַן פֿאָהרען אין גאָלף אונד דאָרט וואָלט מעגליך געווען אונזער פלאַן צו ענטלויפֿען אויס צו פיהרען, דען אין יענער געגענד פֿאָהרען שטענדיג פֿערשיעדענע שיפלאַך פון איין אינזעל צו די אנדערע. אָבער יעצט אין מיטען ים, איז גאָר וועגען דעם ניט מעגליך צו דענקען.

איך אונד מיינע קאמערעדען האָבען וויעדער אַ לאַנגע צײַט זיך בע־ראַטהען וואָס מיר זאָלען טהון. צײַט זעקס מאָנאַטען זײַנען מיר שוין געפֿאַנגען אויפֿ'ן נאָוטילוס. מיר האָבען וועהרענדי דיעזע צײַט שוין געמאַכט אַ רײַזע פון זעבענצעהן טויזענד מייל אונד איך מוז צוגעבען ערוואַרד'ס דיכטיגֿע ווערטער, אז ווי עס ווײַזט אויס וועט פון דיעזע רײַזע קיין מאָהל קיין ענדע ניט געהען. ער האָט מיר דאַרום געמאַכט אַ פֿאַרשלאַג אז איך זאָהל איין מאָהל פיר אַלע מאָהל פֿרעגען דעם קאַפיטאַן, אויב ער מײַנט ווירקליך אייביג אונז צו האַלטען געפֿאַנגען אויף זײַן שיף.

מיר איז דיעזער פלאַן ניט געפעלען געוואָרען. נאָך מײַן מײַנונג קען דאָס צו קיין ציעל ניט פיהרען. פון קאַפיטאַן נעמא האָבען מיר אין דיעזער הינזיכט גאָר ניט וואָס צו ערוואַרטען אונד אונזער בעפֿרייאונג איז אונז מעגליך נור דורך אייגענע מאַכט אויס צו פיהרען. אויסערדעם בעמערק איך די לעזענע צײַטען אז דיעזער מאַן איז געוואָרען פיעל וועניגער פֿריינדליך צו אונז אונד ציעהט זיך אימער צוריק פון אונזער געזעלשאַפט. ווי עס ווײַזט אויס זוכט ער זאָגאר מיך אויס צו מײַדען אונד איך זעה איהם זעהר זעלמען. זאָנסט פלעגט איהם מאַכען פֿערגינגען צו פֿערברענגען מיט מיר לאַנגע שטונדען אונד ערקלעהרען די וואונדער פון אונטער'ן מעער ; יעצט זיט'ן איך אימער אַליין בײַ מײַנע בעאַבאַכטונגען אונד קאַפיטאַן נעמא בעווייזט זיך מעהר ניט אין זאַלאַן.

איבער וועלכע אורזאכע איז ער אַזוי פֿערענדערט געוואָרען ? איך וועניגסטענס קען זיך קיין פֿאָרווירדע אין מײַן בעהאַנדלונג געגען איהם ניט מאַכען. פיעליכט איז אונזער אַנוועזענהייט אויפֿ'ן שיף איהם איבער־דריסיג געוואָרען ? דענאָך גלויב איך ניט אז ער וועט מיט'ן גוטען ווילען אַיינשטימען אונז צו בעפֿרייען.

איך האָב דאַרום געבעטען ערוואַרד'ן ער זאָהל מיר געבען צײַט זיך איבער צו לעגען וואָס מיר זאָלען טהון. אויב קאַפיטאַן נעמא זאָהל אונד זער וואונש וועגען בעפֿרייאונג ענטזאָגען, דאָן וועט אונזער לאַנגע אויפֿ'ן שיף ווערען פיעל ערנער אונד דאָן וועט אונז נאָך שווערער זײַן אויף צו טהון אירגענד וועלכען פלאַן ווי צו ענטלויפֿען. איבריגענס, האָב איך דאָצו ערקלעהרט, קענען מיר פֿאַרלײַביג זיך ניט בעקלאַגען אויף דעם צושמאַנד

פון אונזער געזונדהייט, אָדער איבער אירגענד וועלכע געפאָהרען. אויסער דעם צופאַל אין די אַייזבערג ביי'ן זיד-פּאַל האָט מיט אונז קיין בעזונדער-רע זאָך ניט פּאַסירט אונד מיר אַלע שפּיערען זיך יעצט אזוי גוט אונד קרעפּ-טיג ווי נאָך ניטמאָלס אין לעבען. די געזונדע שפּייזען אונד די פּרישע מעער-לופט קענען צו קיין קראַנקהייט ניט צו לאָזען. פיר אזא מאַן ווי נעמא, וועלכער האָט יעדע עראינערונג וועגען די בעוואָהנטע וועלט פון זיין הערצען אויסגשלאָסען, וועלכער האָט זיך דאָ אין ים געגרינדעט אַ בעזונדערע, פּרייע היימאַטאָ אונד בעוועגט זיך אויף געהיימניספּאַלע וועגען וואוהין אונד ווען ער וויל, — פיר איהם קען אזא לעבען ווירקליך זיין אַנגענעהם. אָבער מיר האָבען זיך נאָך פון די מענשהייט ניט ענטזאָגט. עס איז גוט געווען דיעזע אַלע מערקווירדיגקייטען צו זעהען, אונד צו בעטראַכטען, דענ-נאָך וויל איך זיי ניט מיט נעהמען מיט זיך אין אירגענד וועלכען קבר אונטער'ן ים. איך וויל מיינע ערפּאַהרונגען מיט-טהיילען מיינע מענשען-כרידער אונד וואָס פּריהער אימער בעסער.

אויך יעצט, זיטצענדיג ביי די געעפענטע לאָדענס פון זאַלאָן, שטעל-לען זיך פּאַר געגען מיינע אויגען זעלטענע וואונדער. טהיער-פּלאַנצונגען אין פּערשיעדענע פּאַרבען אונד געשטאַלטען, וועלכע שפּיעגלען זיך אָב בליטצענדיג אונטער די זונען-שטראַהלען. פון די פּיש בעמערק איך גרוי-סע ראַכען, צעהן פּוס לאַנג, וואָס פּערדעקען אָפּט מיט זייער קרעפּע דעם גאַנצען פענסטער פון שוף. אַנדערע פון דיעזע בעשעפּניסע מיט גאָלדענע שטרייפּען פון קאַפּף ביז צום עק. זילבער-פּאַרביגע מאַנד-פּישען שטייגען אויף אין די וואַסטערען, פון וועלכע עס שלאָגט אָב אַ שיינ גראַדע ווי פון די לבנה אויפ'ן הימעל.

דיעזע אונד פּיעלע עהנליכע מערווירדיגקייטען וואָלט איך נאָך לאַנג געקענט בעטראַכטען, אָבער יעצט האָט דער נאַטירלעך אַראָפּ געשטויגען אויף אַ טיעפּנים פון דרוי ביז פּיער טויוזענד עללען, אין אַזעלכע אָבגרונד דען וואו עס געפינען זיך מעהר קיינע לעבענדיגע כּרואים, אויסער אייניגע זאָרטען פון פּלאַנצען-טהיערע.

דעם צוואַנציגסטען אַפּריל זיינען מיר געפּאָהרען אין די געגענד פון די לוקאַנישע אינזלען, אין אַ טיעפּנים פון פּונפּצעהן הונדערט פּוס, אזוי ווי דורך אַ דונקעלען טונעל פון הויכע פעלזען, וואָס שטייגען אַרויס הויך איבער'ן מער. אין דיעזע פעלזען-ווענד זעה איך שוואַרצע לעכער פון היילען, אין וועלכע די עלעקטרישע שטראַהלען פון נאַטירלעך קענען ניט אַריין דרינגען. די פעלזען זיינען איבעראַל בעוואַקסען מיט פּערשיעדענע געדיכטע וועלדלאַך, אַ וואַהרע ריעזען-וועלט פון וואַסער-פּלאַנצונגען. עס וואַר ביננאָהע עלף אַוהר, ווען ערוואַרד האָט מיך אויפּמערקזאַם

געמאכט אויף פירכטערליכע קוויטשערייען, וואָס הערען זיך פון צווישען ריעזע מאַססען.

„יא, האָב איך ערקלעהרט „די היילען זיינען נאַטירליך בעזעצט מיט גרויסע זאָרטען פּאָליפען, אונד עס וואָלט מיך ניט שטאַרק וואונדערען, ווען מיר זאָלען בעקומען צו זעהען אייניגע פון ריעזע אונגעהויער.“

„דער הערר מיינט וואַהרשיינליך די קאַלמאַרען, ביי וועלכע די פיס וואַסען פון קאָפּף?“ פּרעגט קאָנסייל.

„ניין. דאָ מוזען זיך געפינען גרעסערע ריעזען פון ריעזע ברואים, אזעלכע וואָס מען קען געוועהנליך זעלמען וואו אָנטרעפען.“

„אונד איך וועל ניטמאָלס גלויבען, אז אזעלכע טהיערע עקסיסטירען אין דער ווירקליכקייט“ האָט עדוואַרד ערוויעדערט.

„ריעזע טהיערע הייסען קראַקען“ זאָגט קאָנסייל מיט זיין געוועהנ־ליכע ערנסטע מיענע, „אונד איך ווייס אז איינער פון אזעלכע קאָפּף־פיסלער איז אים שטאַנד אַראָפּ צו שלעפען אַ גאַנצן שיף צום אָבנרונד.“

„איהר ווייסט? האָט איהר דאָס אליין געזעהען?“ פּרעגט עדוואַרד מיט שפּאַט.

„געוויס האָב איך דאָס געזעהען מיט מיינע אויגען.“

וואו, אין האַפּפען, אָדער אויפ'ן מער? ?

„ניין אין דער קירכע פון סאַנט־מאַלאַ, אויסגעמאַלט אויף אַ בילד.“

„הא, הא, הא!“ האָט עדוואַרד זיך פאַנאַנדער געלאַכט, „מיט וואָס פיר איין ערנסטע מיענע איהר קענט שפּאַס מאַכען, פריינד קאָנסייל!“

„דעננאָך זאָגט קאָנסייל די וואַהרהייט“ האָב איך זיך אָבגערופען, „אזא בילד גיעבט עס ווירקליך אין יעדע קירכע. נאַטירליך איז די פּאַרשטעלונג גענרינדעט נור אויף אויף די פּאָלקס־ערצעהלונגען, אונד וואָס פיר אַ ווערטה אזעלכע לעגענדעס האָבען פיר די וויסענשאַפט איז דאָך שוין אַ בעקאַנטע טהאַט־זאַך.“

„אַבער איז דען אין ריעזע לעגענדעס נאָר קיין טהייל וואַהרהייט ניט דאָ?“ פּרעגט קאָנסייל.

„ניין, מיינע פריינדע. ווען עס קומט צו רייד ווענען אונגעהויערע ברואים דאָן פאַנגט אימער אָן די ווילדע פאַנטאַזיע זיך פאַנאַנדער צו שפיעלען. מען ערצעהלט זיך אזעלכע משונה'דיגע מעשות אז עס גיעבען פאָר־ליפען וואָס קענען שיפען אַרונטער שלעפען; נאָך מעהר: אַ געוויסער אַלעום מאַגנום פּערוזיכערט אז אייניגע פון ריעזע ברואים זיינען לאַנג אַ מייל אונד ווען זיי ליגענען רוהיג אויפ'ן וואַסער קען מען האָבען איין אירט־הום אונד גלויבען אז דאָס זיינען אינזלען. אזעלכע לעגענדעס האָט מען זיך אין די פאַרצייטיגע יאָהרען זעהר פיעל ערצעהלט; דער בישאָפּ פון

פֿירדאָס זאָל האָבען אויפגעבויט איין אַלטאר אויף אַ גרויסען פעלזען און אָב־
געהאַלטען אויף איהם אַ נאָטעס־דיענסט מיט אַ פרעדיגט, אָבער דאָס וואָר
נור אַ שלאָפּענדער פּאָליץ, וועלכער האָט זיך שליעסליך אַראָפּ געלאָזען
אין וואַססער. איין אַנדער בישאָף פּאָנטאָפּידאָן דערזעהלט פון אַזעלכע פּאָ־
ליפען וואָס אויף איינעם פון זיי וואָלט מען קענען מאַנעוורירען אַ גאַנצ־
צען רענימענט קאָוואַלערע, אָבער יעצט גלויבט קיינער אין אַזעלכע נאַ־
רישע לעגענדעס.

„אונד ווי גרויס זיינען אין דער ווירקליכקייט די ריעזענהאפטע פּאָ־
ליפען וואָס עקזיסטירען יעצט?“

„יעדענפאלס קיין מאָהל ניט אַזוי גרויס ווי אַ וואַלפּיש. איבריגענס
מוז דאָך געבען אירנענד וועלכע אורזאכע פיר אַזעלכע פּאָנטאָזיעס, אונד
דאָס קומט אַרויס דאָפּון, ווייל זאָגאַר אַ קליינער פּאָליץ, וואָס איז נור זעקס
פוס לאַנג אונד אונגעפּעהר אַ קלאַפטער גרויס, בעזיצט פּיסס וואָס זיינען
ביז זיעבען אונד צוואַנציג פוס די לענג. מיט דיעזע פּיס קען ער ווירקליך
איין געפעהרליכען אַנגריף מאַכען אונד אזא פּאָליץ איז שוין אַ געוואַלטיגער
אונגעהויער.“

„טרעפט עס אז מען פּאָנגט אַזעלכע פּאָליפען?“ האָט ערואַרד נע־
פרעגט.

„דאָס האָב איך ניט געהערט, אָבער מען זעהט זיי גאַנץ אָפט. איינער
פון מינע פריינדע, אַ געוויסער קאַפיטאַן פּאָסס, פון האַוור, האָט מיר ער־
זעהט אַז אין אינדישען מעער איז איהם אויסגעקומען צו זעהען אַזעלכע
זאָרטען אונגעהויער. איין פּאָסט, וואָס האָט געטראָפּען מיט אייניגע יאָהר
צוריק, אין 1861, בעווייזט אָהן אַ שום צווייפּעל די טהאַטזאָכע, אַז אַזעלכע
ריעזען־פּאָליפען עקזיסטירען אין דער ווירקליכקייט.“

„אונד וואָס האָט דאָן געטראָפּען?“ פּרעגט ערואַרד.

„איך וועל אייך דאָס ערזעהלען. אין יענעם יאָהר, נעמליך, ניט ווייט
פון טענעריפּא, אונגעפּעהר אין דיזעלכע מערידיאַנען וואו מיר געפינען זיך
יעצט, האָט די מאַנשאַפט פון די פּאָסט־שיף אַלעקטאַן בעמערקט איין אַונ־
געהויער גרויסען קאַלמאַר, שווימענדיג אין וואַססער. דער קאָמענדאַנט בר־
נער איז געפּאָהרען נעהענטער צום טהיער אונד האָט איהם אָנגעגריפען מיט
די האַרפּונע אין די פלינטע, אָבער עס איז איהם ניט מעגליך געווען דאַמיט
פיעל וואָס אויפצוטהון, דען דער קויל אונד די האַרפּונע דרינגען דורך
זיין פלייש, וואָס איז אַזוי ווייך ווי גאַלערעטע (פּערגליווערטע זוף) אָהן
שום ביינער, אונד ברענגען איהם פּאָסט קיין שאַדען ניט. נאָך מעהרערע
אומזיסטע בעמיהונגען איז שליעסליך די מאַנשאַפט געלונגען אַרויף צו
זאָרפּען אויף דעם קערפּער פון די מאָללוסקע אַ שטריק, צוזאַמען געבונד־

דען ווי א שלינגע (פעטלע), אונד דיעזע שלינגע האָט זיך אַראָפּ געגליטצט אונד געבליעבען פעסט זיטצען ביי'ן עק. מען האָט דאָן אָנגעפאָנגען דאָס טהיער צו שלעפען אויפ'ן פערדעק, אָבער זיין געוויכט איז געווען אזוי שווער אז איידער עס איז מעגליך געווען דאָס אויף צו טהון, האָט די מאָללוסקע זיך אָבעריסען, לאָזענדיג דעם עק, אונד איז פערשוואונדען אין די טיעפֿ-נים.

„אונד דאָס איז ווירקליך אַ ריכטיגער פּאַסט?“ פּרעגט דער קאַנאָדיער.
„יא, פּריינד ערוואַרד, אַ פּאָלקאָמענער פּאַסט. מען האָט זאָגאר פּאָר-געשלאָגען דיעזע גרויסע זאָרטען פּאָליפען צו רופּען „קאַלמאַר-בונגער.“
„אונד ווי גרויס איז דאָס טהיער געווען?“ פּרעגט ערוואַרד.
„פּיעלייכט אונגעפּעהר זיעבען עללען?“ רופּט זיך אָב קאַנסייל, וועל-כער איז די גאַנצע צייט געשטאַנען ביי'ן פענסטער, קוקענדיג אויפּמערק-זאָם אין וואַסער.

„גראַדע אזוי גרויס.“ האָב איך געענטפּערט.
„האָט ער פּיעלייכט געהאַט אַכט פּיס, אָדער הענד, וואָס וואַקסען ביי איהם אַרויס פּון קאָפּף, אונד צאַפּלען זיך אום אין וואַסער אזוי ווי אַ קנויל שלאָנגען?“ פּרעגט קאַנסייל ווייטער.
„גאַנץ ריכטיג.“
„זיינען פּיעלייכט די פּאַרדערשטע אויגען ביי איהם משונה'דיג גרויס?“
„יא, קאַנסייל, דו שילדערסט גראַדע ווי דו וואַלסט איהם אַליין גע-זעהען.“

„אונד זיין שנאָבעל איז פּערקרימט ווי ביי אַ פּאַפּוגיאַ, אָבער פּורכט-באַר אונד גרויס?“
„ווירקליך קאַנסייל, אזוי ווייזט ער אויס.“
„אויב אזוי“ זאָגט קאַנסייל גאַנץ געלאַסען „קען דער הערר יעצט אויך האָבען די מעגליכקייט צו זעהען אַ קאַלמאַר-בונגער, אָדער וועניגס-טענס זיינעם אַ ברודער.“

איך האָב פּערוואונדערט אַ קוק געגעבען אויף קאַנסייל'ן. ערוואַרד איז צוגעשטירצט צום פענסטער.

„אָה, ווי שרעקליך!“ האָט ער אויסגערופּען מיט אַ שוידער.
אַלס איך האָב אויך אַ קוק געגעבען איז מיר ניט גוט געוואָרען פּון עקעל אונד אַבשוין. פאַר מיינע אויגע בעוועגט זיך אַ פּירכטערליי-כעם אונגעהויער, פּון דיעניגע ברואים וואָס נור די לעגענדעס קענען וועגען זיי דערצעהלען.

דאָס וואַר נעמליך אַ קאַלמאַר (אַ זאָרט ים-שפּין) ביז צעהן עללען די גרויס. ער שווימט זעהר שנעל, מיט אַ צוריק-בעוועגונג, גראַדע צום נאָטי

לום, אויף וועלכען עס זיינען אויסגעשטעלט זיינע פורכטבארע, גרויסע איי-גען, פון גרויגרינע פארב. זיינע אכט הענד, אָדער ריכטיגער צו זאָגען פיס, וואַסען אַרויס פון קאַפּף (דאַרום רופט מען דיעזע זאָרט טהיערע „קאַפּף-פיסלע“) אונד זיינען צוויי מאָהל אַזוי גרויס ווי דער גאַנצער קער-פער, צאַפּלען זיך אַרום איבער זיין קאַפּף שרעקליך, ווי אַ מאַססע שלאַנגען. עס איז דייטליך צו זעהען ווי דיעזע פיס זיינען איבעראַל בע-זעצט אַזוי ווי מיט האַלב רונדע קאַפּסלען (באַנקעס), וועלכע איך האָב אָנגעזעהלט ביז צוויי הונדערט, אונד מיט זיי קען ער זיך שטאַרק צו זויגען צו יעדען געגענשטאַנד. דאָס מויל פון דיעזען אונגעהויער, — אַ שנאָבעל פון ביין, אין דעם געשטאַלט ווי ביי אַ פּאַפּוגיאַ, — עפּפּענט אונד שליעסט זיך ווי אַ גרויסע שעער. פון דיעזען מויל שטעקט ער אַרויס פיפּענדיג אַ ביינערנעם צונג, וועלכע איז אויך בעזעצט מיט מעהרערע רייען שפיטציי-גע ציינער. ווי פּאַנטאַסטיש דאָס קומט פּאָר ! אַ מאַללוסקע מיט אַ שנאָבעל פון אַ פּויגעל ! זיין קערפּער, אין די פּאַרמע פון אַ פּראָפּען-ציעהער, איז אין מיטען אַזוי ווי אָנגעבלאָזען אונד צוזאַמען ענטהאַלט ער אַ מאַססע פלייש וואָס ווענט וועניגסטענס פון פיערציג ביז פונפציג טויזענד פונט. די פּאַרב פון דיעזע בעשעפנים בלייבט ניט אימער גלייך, זי בייט זיך זעהר שנעל. ווען זי ווירד אויפגערייצט פּערוואַנדעלט זיך דער גרוי-שוואַרצליכער קאָל-לאָר אין ברוין-רויטלעך.

איבער וואָס איז די מאַללוסקע יעצט געוואָרען ביז ? נאַטירליך אי-בער די אַנוועזענהייט פון אונזער נאַטירלום, וועלכער איז פיעל שטאַרקער ; זי זויגט זיך צו צו איהם מיט איהרע באַנקעס אונד בייסט איהם מיט די ציינער, אָבער עס איז איהר ניט מעגליך עטוואָס דאַמיט צו מאַכען. אונד דאָך, וואָס פיר אַ שרעקליכע אונגעהויער זיינען דיעזע פּאַליפען, וואָס פיר אַ מאַכט עס ליעגט אין זייערע בעוועגונגען אונד ווי גרויס מוז זיין זייער לע-בענסקראַפט, דען אזאַ בעשעפנים בעזיצט דאָך דריי הערצער.

דער צופאַל צייגט מיר יעצט דיעזען קאַלמאַר אין זיין גאַנצע פורכט-באַרקייט אונד איך קען ניט פאַרביי לאָזען דיעזע געלעגענהייט אזאַ מין זעלמענע בעשעפנים גענוי צו בעטראַכטען. איך פיהל זאָגאַר אַ ניט גוט קייט פון גרויס עקעל, קוקענדיג אויף איהר, דעננאָך נעהם איך אַ בלייפּעדער אונד פּאַנג אָן צו צייכען דיעזע שרעקליכע געשטאַלט.

„פיעלייכט איז עס דאָסזעלבע טהיער, וועלכע מען האָט געזעהען פון שיף אַלעקטאָן ?“ מינט קאָנסייל.

„ניין“ ערווידערט דער קאַנאַדער, „יענע האָט דאָך איהר עס פּער-לאָרען, אונד ביי דיעזע איז ער נאָך אין גאַנצען.“

„דאָס איז דעננאָך קיין בעווייז ניט“ האָב איך זיך אָבערופּען „ביי

דיעזע ברואים קענען די אָבגעהאַקטע גליעדער צוריק אָב וואַקסען, אונד פון יענער בעגעבענהייט מיט דעם קאלמאר-בינגער זיינען שוין פאַרביי גע- גאַנגען זיעבען יאָהר, אַ צייט וועלכע איז נאָך מעהר ווי גענוג אַז דיזעלכע מאָללוסקע זאָהל איין אַנדער עק בעקומען.

„איבריגענס מאַכט עס ניט אויס“ זאָגט עדוואַרד דער נעמליכער אָדער ניט, אָבער יעדענפאַלס גיעבט עס נאָך פיעל פון דערזעלבער גאַטונג. ווירקליך האָבען זיך באַלד אָנגעפאַנגען צו בעווייזען נאָך אייניגע אַזעלכע טהויערע ביי'ן פענסטער. איך האָב אָנגעזעהלט זייערע זיעבען שטיק. זיי בעגלייטען דעם נאָטילוס, אונד איך הער ווי זיי קראַטצען מיט די שנאָבלען אַרום אונזערע אייזערנע ווענד.

איך אַרבייט ווייטער, זייערע געשטאַלטען אויפ'ן פאַפיער אויף צו צייכענען. די אונגעהויער האַלטען זיך אַזוי גענוי געגען אונזער פענסטער אַז עס ווייזט אויס ווי זיי וואַלטען זיך גאָר ניט בעוועגען, אונד דאַרום איז מיר גאַנץ לייכט פינקטליך זיי אויף צו מאַלען. אויסערדעם פאַהרען מיר יעצט וואָס ווייטער אימער לאַנגזאַמער.

פלוצלונג איז דער נאָטילוס געבליעבען שמעהען. אַ שטויס, אונד דאָס גאַנצע שיה איז דורכגעצויטערט געוואָרען.

„וואָס איז געשהען?“ פּרעג איך איבערראַשט „האַבען מיר גע- שטראַנדעט?“

„ניין“ ערוויערערט דער קאַנאָדיער „עס קען זיין אַ קלאַפּ פון אַ פעל- זען, אָבער מיר זיטצען ניט פעסט.“

מען קען ווירקליך שפיערען אַז דער נאָטילוס איז פריי אין וואַסער, דעננאָך פאַהרט ער ניט. די שרויבע האָט אויפגעהערט צו אַרבייטען. אַ פאַר מינוטען שפעטער איז אין זאַלן אַריינגעקומען דער קאַפיטאַן נעמא אין דער בעגלייטונג פון זיין לייטענאַנט.

איך האָב איהם שוין אַ רעכטע צייט ניט געזעהען; זיין מיענע ווייזט אויס פערדריסליך. ניט רעדענדיג אַ וואָרט, זאָגאַר ניט קוקענדיג אויף אונז, געהט ער צו צום פענסטער, בעטראַכט די פאַליפען אונד זאָגט איי- ניגע ווערטער צו זיין לייטענאַנט.

דיעזער איז אַרויס געגאַנגען. באַלד זיינען די פּאָדענס געשלאָסען גע- וואָרען אונד דער זאַלן איז געבליעבען ווי געוועהנליך העלל בעלייכטעט פון די עלעקטרישע לאַמפּ אויבען אין דעק.

איך בין צוגעגאַנגען נעהענטער צום קאַפיטאַן.

„אַ מערקווירדיגע פּערזאָנליכע פון פאַליפען!“ האָב איך געזאָגט מיט אַ קאַלטבלוטיגען טאָן.

„דאָס איז ריכטיג, הערר נאַטורפּאָרשער“ רופט זיך אָב דער קאַפי-

טאן זעהר ערנסט „אָבער אונז שטעהט יעצט פאָר מיט דיעזע געפעהרליך
כע בעשעפניסע צו קעמפפּען.“

„קעמפּפּען?״ האָב איך איבער געפרעגט מיט גרויס וואונדער.

„יא, מיין הערר. די שריובע שטעהט שטיל. איך גלויב אז איינער
פון דיעזע קאלמארען האָט אריין גערוקט זיין ביינערנעם שנאָבעל צווישען
די שיפלען אונד דאָרום קען די שריובע ניט אַרבייטען.“

„אונד וואָס רעכענט איהר צו טהון?״

„מיר וועלען אַרויף שטייגען צו די אויבערפלאַכקייט פון וואַססער
אונד די גאַנצע באַנדע פּערניכטען.“

„דאָס וועט אָבער זיין זעהר שווער.“

„גאַנץ געוויס. די עלעקטרישע קוילען האָבען אויף זייער ווייכע פלייש
קיין ווירקונג ניט, אונד פליעהען דורך זייער קערפער ניט פלאַטצענדיג.
מיר וועלען זיי מוזען אָנגרייפּען מיט די העק.“

„אונד איך מיט די האַרפּונע, מיין הערר״ האָט דער קאַנאָדיער זיך
אָנגעבאַטען „נאַטירליך אויב איהר וועט מיין הילפע ניט צוריק וויזען.“
„איך נעהם עס אָן מייסטער לענד.“

„מיר וועלען אייך אויך בעגלייטען״ האָב איך זיך אָבגערופּען, אונד
באַלד נאָכדעם זיינען מיר צוזאַמען מיט דעם קאַפיטאַן נעמא געקומען צו
די מיטעלסטע טרעפּ.

דאָ זיינען שוין געשטאַנען צעהן מאַן, בעוואַפּענט מיט גרויסע העק,
פּערטיג צום אַנגרייף. איך אונד קאַנסייל האָבען אויך גענומען העק אין
די הענד אונד ערוואַרד זיין האַרפּונע.

דער נאַטירליכס איז שוין געווען אויבען אויפ'ן וואַססער. איינער פון
די מאַטראָזען איז אַרויף צו די אויבערשטע טרעפּ אונד אָנגעפאַנגען אָב
צו שרויפּען די פלאַטע. קוים האָט ער נור בעווייזען דעם לעצטען שרויף
אָב צו דרעהען איז די פלאַטע מיט אַ געוואַלט אויפגעריסען געוואָרען,
פון די פּאָליפּען־הענד, וואָס האָבען זיך צו איהר צוגעזויגען.

אין דעם נעקסטען אויגענבליק האָט זיך אריין געלאָזען איינער פון
דיעזע לאַנגע הענד אזוי ווי אין אונגעהויערע שלאַנג; נאָך צוואַנציג
אַנדערע רינגלען זיך באַלד אויך אויבען איבער'ן דעק. קאַפיטאַן נעמא
גייעט אַ זעמץ מיט זיין האַק אונד די פּירכטערליכע האַנד פּאַללט אַראָפּ
זיך צאַפּלענדיג אונטער די טרעפּ.

אין דעמוועלבען מאָמענט ווי מיר דרענגען זיך איינער איבער דעם
אַנדערען, אום אויפ'ן פלאַטפאָרם אַרויס צו קומען, לאָזען זיך אַראָפּ צוויי
אַנדערע הענד, דורכשניידענדיג די לופט, אונד גרייפּען אָן דעם מאַטראָז

וואס שטעהט דער נעקסטער צום קאפיטאן נעמא, באַלד וואר דער מאן מיט א שרעקליכע געוואלט אויפגעהויבען אין דער לופט. דער קאפיטאן נעמא שטויסט אויס א פערצווייפלטען געשריי אונד שטירצט ארויס. מיר אַלע הינטער איהם.

וואָס פיר אַ מורא'דיגע סצענע עס האָט זיך יעצט פאַרגעשטעלט גענען אונזערע אויגען. דער אונגליקליכער איז צוזאַמען געדריקט אין די שלאַנגען הענד פון די מאַללוסקע ; איהרע באַנקעס האָבען זיך איין גע-זויגען אין זיין קערפער אונד זי שאַקעלט איהם אַרום אין דער לופט. ער שרייט מיט אַ פערשטיקטען קול אום הילפע, אונד מיט גרויס בעשטיר-צונג הער איך פון איהם די פראַנצויזישע שפראַך. אַלזאָ געפינט זיך דאָ אויפ'ן שיף איינער פון מיינע לאַנדס-לייטע, פיעלייכט מעהרערע. זיינע הערדרייסערנע געשרייען וועל איך מיין גאַנצען לעבען ניט קענען פער-נעסען !

דער אונגליקליכער איז אָהן רעטונג פערלאָרען. ווער איז דען אים שטאַנד איהם פון דיעזע ערדריקענדע הענד אַרויס צו רייסען ? דער קא-פיטאן נעמא האָט אונטערדעסען צוערשט צוגעשטירצט אויפ'ן אונגעהויער אונד נאָך אַ האַנד איהם אָבגעהאַקט. זיין לייטענאַנט קעמפּט מיט אַ פערצווייפלטען וואוטה גענען איין אַנדערען פאַליפ, ביי דער זייט פון נאָטי'לום. די גאַנצע מאַנשאַפט אַרבייט מיט די העק. דער קאַנאָדיע, קאַנסייל אונד איך האַקען אין די מאַסען פלייש, וואו עס פאַלט נור אַרליין. די לופט איז שוין איבעראַל פערפעסטעט מיט אַ שטאַרקען גערוך פון מאַשוש ; עס איז שרעקליך.

איין אויגענבליק האָב איך זיך שוין געפרעהט, גלויבענדיג אז באַלד וועלען מיר בעפרייען דעם מאַטראָז פון די באַנקעס וואָס האָבען זיך אין איהם איינגעזויגען. זיעבען הענד פֿון דעם אונגעהויער זיינען שוין אָב-געהאַקט, נור נאָך איינע, וועלכער שאַקעלט אַרום איהר קערפער ווי אַ פּעדער, צאַפעלט זיך אין דער לופט. אָבער אין דעם מאַמענט ווי דער קא-פיטאן נעמא אונד דער לייטענאַנט זיינען צוגעשטירצט צום פאַליפ. האָט דיעזעס פירכטערליכע טהיער אַרויס געשטראָמט פון זיך אַ דיקען שטראַהל שוואַרצע פליססיגקייט, וועלכע געפינט זיך אין אַ בייטעל פון איהר לייב, גראַדע אין אונזערע געזיכטער. מיר זיינען געבליעבען שטעהן ווי בלינד דע. אַלס דיעזער עקעלהאַפּטער וואולקאַן איז פאַנאָרער געגאַנגען וואר שוין דער פאַליפ מיט מיין אונגליקליכען לאַנדס-מאַן פערשוואונדען.

אויסער זיך פון פערצווייפונג זיינען מיר פון גרויס וואוטה אונד צאָרן בעפאַלען אויף די איבריגע פאַליפען. צעהן ביז צוועלף פון דיעזע געשעהרליכע בראַוים האָבען בעזעצט די פלאַטפאָרם אונד די זייטען פון

נאומילוס. שפרינגענדיג אונד פאלענדיג דורך די מאססען צוהאקטע שלאנץ גען קעמפפען מיר אימער ווייטער, אונד דיעזע אלע העסליכע גליעדער צאפן לען זיך אויפ'ן פערדעק אין א טייך פון בלוט אונד טינט.

עס האָט אויסגעזעהען אזוי ווי די קלעפערדיגע שלאנגען-הענד פון דיעזע אונגעהויער וואקסען אימער פון דאָס ניי אויף זייערע קעפּף. ער-וואָרד ציעלט מיט זיין האַרפונע אין די גרויגרינע אויגען פון די פּאָליפען אונד בויערט זיי דורך. דער געשיקטער קאנאָדיער איז אפילו גענוג פּאָר-זיכטיג, אָבער אין די היטץ פון קאמפּף בעמערקט ער ניט ווי עס לאָזט זיך פּלוצלונג אַראָפּ אויף איהם אַ האַנד פון איין אונגעהויער אונד אין דעמך זעלבען מאָמענט איז ער געשטירצט צום באָדען.

אָך, מיין הערץ איז שיעור צופלאַצט געוואָרען פון ריהרונג אונד אַננסט! שוין האָט זיך געעפענט דער פּירכטערליכער שנאָבעל פון פּאָליפּ איבער ערואַרד'ן אונד נאָך איין מאָמענט וואָלט ער פאַר אונזערע אויגען צוריסען געוואָרען. איך האָב צוגעשטירצט איהם צו רעטען. אָבער דער קאָפיטאַן נעמא איז פריהער צוגעלאָפּען. זיין האַס איז טיעף אַריינגעזונד קען אין די גרויסע באַקען, אונד דעם קאנאָדיער ווי דורך אַ וואונדער גע-רעטעט. ער איז אויפגעשפרונגען אונד האָט אַריינגערוקט זיין האַרפונע דורך אלע דריי הערצער פון דעם אונגעהויער.

„דיעזע רעטונג בין איך אייך שולדיג געווען.“ זאָגט דער קאָפיטאַן צו ערואַרד'ן.

דער קאנאָדיער פערנייגט זיך מיט אַ שטומען דאַנק. דער קאמפּף האָט געדויערט מעהר ווי אַ פיערטעל שטונדע. צוהאַקט, צושלאָגען האַלב פערניכטעט, זיינען די פּאָליפען ענדליך פערשוואונדען אין וואַסער.

דער קאָפיטאַן נעמא אָבגעטונקט אין בלוט, בלייבט שטעהען אונד בעוועגליך ביי'ן ראַנד פון שיה, קוקענדיג אויפ'ן מער, וואוהין איינער פון זיינע לייטע איז אַראָפּ געשלעפט געוואָרען, אונד דיקע טהרערען פליעסען פון זיינע אויגען.

19-טעס קאָפיטעל.

דער גאַלף-שטראָם.

דיעזע פּירכטערליכע סצענעס פון 20 אפּריל וועט קיינער פון אונד ניעמאָס פּערנעסען. וועהרענד איך בעשרייב יעצט ריכטיג יענע בענע-

בענהייטען שטעלען זיי זיך נאָך אַ מאָהל פֿאַר אין מיינע געדאַנקען אין זייער גאַנצע גרויזאַמקייט, אָבער איך ווייס אַז קיין פּערער איז ניט אים שטאַנד דיעזע שרעקעניסען גענוי אָב צו שילדערען. דער שמערץ פון קאַפּיר טאָן נעמא איז געווען זעהר גרויס. יעצט האָט ער נאָך איינעם פון זיין מאַנשאַפט פּערלאָרען. אונד דורך וואָס פיר אַ מוראַ'דיגען טויט ! צו קעווטשט, צודריקט, צורריסען פון איין אבשוייליכען אונגעהויער, האָט ער געפונען זיין קבר ניט אויף דעם שטילען קאַראַללען בית-עולם פון מער'ס-גרונד, זאָנדערען אין בויך פון איין עקעלהאַפטען מאָללוס ! — אויף מיר האָט דער פּערצווייפלונגס-געשריי פון דעם אונגליקליכען גע- מאַכט אַ הערז-דייסענדען איינדרוק. אין דער מינוט פון טויטליכע אַנגסט האָט ער גערופּען אויף זיין מוטער-שפּראַך. איך האָב אַלואָ געהאַט אַ היימאַטס-גענאָסען צווישען דיעזע לייטע, וואָס זיינען דעם קאַפּיטאַן נעמא איבער געגעבען מיט לייב אונד זעלע ! איז ער געווען דער איינציגער זוהן פון פּראַנקרייך אין דיעזע געזעלשאַפט וואָס איז צוואַמען געמישט פון פּערשיעדענע נאַציאָנען ? אויף דיעזע פּראַגע האָב איך קיין מאָהל קיין ריכטיגע ערקלעהרונג ניט ערהאַלטען.

דער קאַפּיטאַן נעמא האָט זיך צוריק געצויגען אין זיין צימער אונד אייניגע צייטען האָב איך איהם ניט בעקומען צו זעהען. אָבער אַז ער איז טרויעריג, פּערצווייפלעט אונד אַז זיין זעלע איז פּערפּינסטערט מיט די ערגסטע פּיין בעווייזט מיר דער יעצטיגער גאַנג פון נאַוטילוס. אונד זער שיף פּאַהרט ניט מעהר נאָך אַ בעשטימטע ריכטונג, זאָנדערען טרייבט זיך אַרום איבער די וועללען אַזוי ווי אַ טויטער קערפּער. די שרויבע איז פּריי, אָבער זי אַרבייט ניט אונד לאָזט דאָס שיף זעגלען ווי דער ווינד יאָגט איהר.

אַזוי זיינען פּאַרביי געגאַנגען גאַנצע צעהן טעג, ערשט דעם ערשטען מאַי, אַלס דער נאַוטילוס איז צופּעליג געקומען ניט ווייט פון די לוקאַני-שע אינזלען, דאָרט וואו עס ענדיגט זיך דער באַהאַמאַ-קאַנאַל, האָט ער אָנגענומען אַ בעשטימטע ריכטונג נאָך נאָרדען. מיר זיינען יעצט געפּאַהרען מיט דעם לויף פון גאַלף-שטראָם, דער גרעסטער טייך פון אַלע מערען, וועלכער האָט זיינע אייגענע ברעגעס, אייגענע קלימאַטען אונד בעזונדערע זאָרטען פּיש.

דאָס איז נעמליך דער טייך וואָס פּליעסט דורך דעם אַטלאַנטישען אָקעאַן, זעלבסטשטענדיג, דאָס הייסט, זיינע וואַסערען צומישען זיך ניט מיט דעם ים. דיעזער טייך איז פּיעל געזאַלצענער אַלס דאָס מער דורך וועלכען ער שטראָמט. זיין טיעפּנים בעטרעפט דורכשניטליך ביז דריי טויזענד פּוס. די מיטעלסטע ברייט ביז זעכציג עללען, אין מאַנכע ערטער פּליעסט

ער מיט א שנעלקייט פון דריי מייל א שטונדע. וואססער ענטהאלט ער אין זיך מעהר ווי אלע טייכען אין דער וועלט.

נאָך די ענטדעקונגען פון דעם קאָמענדאַנט מאָרי פּאַנגט זיך דיעזער שטראָם אָן אין דעם גאַלף פון גאַסקאַן. פון דאָרט פליעסט ער נאָך זידען, אַרום די ברעגעס פון אַפריקאַנישען וועלט־טהייל, אונד דאָרט וואַרעמט ער זיינע וואַסערען אונטער די ברענעדיגע זונען־שטראַהלען. דאָן ציעהט ער זיך אַוועק סקווער, פאַרביי דאָס לאַנד בראַזיליען, דורכ'ן אַטלאַנטישען אָקעאַן, ביז צום קאפּ סאַנדראָק. דאָ צוטהיילט זיך דיעזער טייך אין צוויי בעזונדערע שטראָמען, פון וועלכע איינער געהט אַוועק אין דעם אַנטי־לישען מעער; אַבער די הויפט־ראַלע שפּיעלט דער צווייטער שטראָם, וועל־כער איז פון דער נאַטור בעשטימט אויסצוגלייכען די טעמפּעראַטור פון די הייסע וואַסערען אין די וואַרעמע וועלט־געגענדען מיט די פּערפּראָה־רענע אין דעם קאַלטען נאָרדען. פון מעקסיקאַנישען גאַלף, פאַרביי די ברעגעס פון אַמעריקאַ ציעהט ער זיך ביז צום פרייען מעער פון די נאָרדי־שע פאַלאַר־לענדער.

אויף דער שטעלע וואו דער נאָטילוס געפינט זיך יעצט, ביי'ן באהאַ־מאַ־קאַנאַל, איז דער גאַלף־שטראָם ביז פיערצעהן מייל ברייט אונד דריי הונדערט פונפציג עללען טיעף. די שנעלקייט פון זיין לויפען ווירד רעגעל־מעסיג לאַנגזאַמער וואָס ער קומט ווייטער נאָך נאָרדען, אונד עס איז העכסט נויטווענדיג אַז דיעזער צושטאַנד פון זיין פליעסען זאָהל אימער אזוי בלייבען, דען די קלענסטע פּערענדערונג אין דיעזער הינזיכט קען ברענ־גען בעדייטענדע שטערונגען אין די קלימאַטען פון פּערשיעדענע אַייראָ־פּיאישע לענדער.

אַרום מיטאַג צייט בין איך מיט קאָנסייל'ן געזעסען אויפ'ן פּלאַט־פאָרם אונד איך האָב איהם ערקלעהרט דיעזע אלע בעזאָנדערע אייגענ־שאַפטען פון דעם גאַלף־שטראָם, זאָגענדיג ער זאָהל פרובירען אַריין שטע־קען זיין האַנד אין וואַסער. קאָנסייל איז זעהר פּערוואַנדערט געוואָרען אַלס זיין האַנד שפּיערט אין וואַסער קיין וואַרעמקייט אונד קיין קעלט.

„דאָס קומט דאַפּון“ האָב איך איהם ערקלעהרט „ווייל די וואַסער פון גאַלף־שטראָם ענטהאַלט אין זיך אַזאַ גראַד טעמפּעראַטור ווי דאָס בלוט אין אַ מענשליכען קערפּער. די ברעגעס פון די אַייראָפּיאישע לענדער קענען זיך אויס פּומצען מיט די שעהנסטע גרינסען נור דורך דיעזע וואַרעמ־קייט וואָס ער פיהרט מיט זיך.“

דער גאַלף־שטראָם איז אזוי צוזאַמען געדריקט פון דעם אַרומיגען מעער אַז זיינע וואַסערען זיינען אַ רעכט ביסעל העכער, מיט זיין בלויען פאַרב

אונטערשיידעט ער זיך אויך בעדייטענד פון די גרינע מעער וואססערען. ביי נאכט בליצט דער גאָלף מיט אַ פּאָספּאָר־קאלאר.

דעם 8-טען מאי זיינען מיר פארביי געפאָהרען דעם קאפ האטעראם געגען די נאָרד־קאראלינען, וואו דער גאָלף־שטראָם איז פינף אונד זיער בענציג מייל ברייט אונד מעהר ווי צוויי הונדערט עללען טיעף. דער נאר טייל פאָהרט נאָך אימער אָהן אַ בעשטימטען פלאַן אונד גאנץ לאַנגזאַם. דאָס מעער אין דיזעז געגענדען איז שמענדיג בעזוכט פון גרעסערע אונד קלענערע דאמפפער; אונד אַבוואָהל מיר געפינען זיך ביי אַ דרייסיג מייל ווייט פון נעקסטען ברעג, דעננאָך זיינען דיזעז פּערהעלטניסע זעהר גינס־טיג אויס צו פיהרען אונזער פלאַן פון נאוטיילוס צו ענטלויפען.

אונגליקליכער ווייזע שטערט אונז יעצט אַ זאך געגען וועלכע מיר קענען זיך גאָר קיין ראטה ניט געבען. אין דיזעז ים־געגענדען הערשען אימער גרויסע שטורעמס אונד יעצט איז אויך דער וועטער אזוי שלעכט אז מיר קענען אויף קיין פאל ניט ריזיקירען זיך אַראָפּ צו לאָזען אין מעער אויף אַ קליינע שיפעל. דער טויט אומצוקומען אין די וועללען וואָלט אונז דאָן פּאָלקאָמען זיכער געווען. עדוואַרד זעהט דאָס אַליין איין אונד דיזעזעס מאָהל איז אויף איהם בעפאלען אַ וואטה פון גרויס פּערצווייפלונג.

„מיין הער“ האָט ער זיך צו מיר אַבגערופען, „די זאך מוז יעצט איין ענדע געהען, דען מיין געמיטה קען עס לענגער ניט אַריבער טראָגען. אייער נעמא פאָהרט יעצט וויעדער אַוועק פון די בעוואָהנטע געגענדען אין די ריכטונג פון דעם וויסטען נאָרדען. אָבער פאר מיר איז שוין מעהר ווי גענוג די ריזע צו זיידפאל; איך וועל צום נאָרד־פּאָל אויף קיין פאל ניט מיט געהען.“

„אָבער וואָס זאָלען מיר טהון, עדוואַרד? איהר זעהט דאָך אז גראַדע יעצט איז ניט מעגליך צו ענטלויפען.“

„אונד דיזעז מעגליכקייט וועט זיך קיין מאָהל פיר אונז ניט געפינען!“ האָט עדוואַרד אויסגערופען אין גרויס אויפגענונג, „איך בלייב ביי מיין מיינונג, אז מען דאַרף איבער רעדען מיט'ן קאפיטאַן. אַלס מיר זיינען געווען אין מעער פון אייער פראנצויזישע היימאַטה האָט איהר געשוויגען, יעצט זיינען מיר ניט ווייט פון מיין היימאַטה, אונד איך וועל רעדען. אין איי־ניגע טעג וועט דער נאוטיילוס אָן קומען אין נוי־שאַטלאַנד, דאָרט וואו דער טייך סאַנט לאָרענס פאלט אַריין אין מעער; מיין היימאַטהליכער טייך, וואָס ביי זיינע ברעגעס שטעהט מיין געבורטס־שטאָט. ווען איך עראינער זיך דאָס ווירד מיין נאַנצעס הערץ אויפגעקאכט, און איך זאָג אייך, מיין הער, אויב עס וועט קיין אַנדער אויסזיכט ניט זיין ווי דאָ ווייטער צו בלייבען וועל איך בעסער אַריין שטירצען אין מעער אונד זיך פּערטרינקען!“

איך זעה מיט גרויס בעדויערען אז דער קאנאדיער האָט שליעסליך די גאנצע געדולד פערלאָרען. זיין לעבענס קרעפטיגע, פרייע נאטור קען לענגער ניט ערטראָגען דיעזע געפאָנגענשאפט אונד דאָרום ווירד זיין כאָראַקטער יעדען טאָג פינסטערער. איך קען זיך פאַרשטעלען ווי שטאַרק ער מוז ליידען ווען זאָגאר מיר איז שוין דער אויפגעטהאַלט אויפ'ן נאָרטיילס האַלב איבערדריסיג געוואָרען אונד איך פאַנג שוין אויך אָן צו ביינקען אַ היים. אויסערדעם איז די יעצטיגע בענעהמונג פון קאָפיטאַן נעמא אונד דער אומעט וואָס הערשט אויפ'ן שיף צייט דעם אונגליקליכען קאָמפּאָ מיט די פּאָליפען, אויך זעהר ניט אַנגענעהם. מיין בענייסטערונג פון די ערשטע צייטען איז שוין פאַרביי געגאַנגען. נור אזא קאַלטבלוטטיג גע נאטור ווי מיין האַללענדישער דיענער קאָנסייל קען אזא לאַגע נאָך לעבן גער אויסהאַלטען.

„נון, מיין הערר?“ פּרעגט עדוואַרד, ניט הערענדיג פון מיר קיין אַנטוואָרט.

„איך האָב דאָך אייך געזאָגט, עדוואַרד, מיין מיינונג, אז עס לאָהנט וועגען דעם מיט דעם קאָפיטאַן ניט צו רעדען.“

„פיעל גלייך. איך וויל איין מאָהל פיר אלע מאָהל דאָס וויסען בער שטימט. רעדט איבריגענס נור אין מיין נאָמען אַליין אויב איהר ווילט ניט פאר אונז אַלעמען.“

„אַבער איך טרעה איהם יעצט זעלטען.“ האָב איך פּרוּבירט איינר ווענדען, „ער זוכט מיר זאָגאר אויסצומיידען.“

„דאָס מאַכט ניט אויס. איהר קענט נאָנז לייכט צו איהם אין ציי מער אַריינגעהען.“

„גוט, עדוואַרד“ האָב איך זיך ענדליך בעשלאָסען, „איך וועל מיט איהם איבעררעדען.“

„אַבער ווען?“ פּרעגט דער קאנאדיער אונגעדולדיג.

„ביי די ערשטע מעגליכקייט, ווען איך וועל איהם נור אָנטרעפען.“

„הערר אראנאקס, ווילט איהר איך זאָהל אַליין אַריינגעהען צום קאָפיטאַן נעמא?“

„אַה, ניין! איהר וועט אלעס פערדערבען. לאָזט בעסער מיך די זאך דורכמאַכען. מאָרגען —“

„איך פערלאָנג אָבער איהר זאָלט דאָס נאָך היינט טהון.“ איז דער קאנאדיער צוגעשטאַנען.

„פון מיינטוועגען. איך וועל זיך נאָך היינט מיט איהם זעהען.“

האָב איך געמוזט איינשטימען, אום נור צו פערמיידען אז דער היטזיקאַפּה עדוואַרד זאָהל אַליין זיך ניט אונטערנעהמען מיט דעם קאָפיטאַן צו רעדען,

רען דאָסן וואָלט געוויס אַרויסגעקומען דער געפעהרליכסטער סקאָנדאַל.
דאָמיט איז ערוואַרד פון מיר אַוועק געגאַנגען. איך בין אויך אויפגע-
שטאַנען, אום דעם קאַפיטאַן נעמא באַלד אויפצוזוכען. אויב שוין יאָ רעדען
מיט איהם איז גלייכער ניט לאַנג אָבצולעגען.

אַלס איך בין געקומען אין מיין צימער הער איך ווי דער קאַפיטאַן
געהט ביי זיך אין קאַיוטע אַרױם הין אונד צוריק. די עזע געלענגעהייט,
איהם צו טרעפּען, דאַרף איך ניט פּערזאַמען. איך קלאַפּ אָן ביי זיין טהיר ;
קיין אַנטוואָרט. איך קלאַפּ נאָך אַ מאָהל, עפען אויף אונד געה אַרױן.
איך געפין אז דער קאַפיטאַן איז פּערטיעפט ביי זיין אַרבייטס־טיש,
זאָ דאָס ער האָט וואַהרשיינליך מיין אָנקלאַפען ניט געהערט. ער בעמערקט
אויך ניט ווי איך בין אַרױנגעקומען, אָבער מיט דעם בעשלוס ניט אַרויס
צו געהען מיט לעדיגען, טרעט איך צו געהענטער צו איהם. ער האָט שנעל
זיך אומגעווענדעט צו מיר אונד אויף זיין געזיכט בעווייזט זיך אַ מיענע
פון פּערדרוס.

„איהר זייט עס ?“ פּרעגט ער מיט אַ טאָן פון אונאַנגענעהמע איבער-
ראַשונג, וואָס פּערלאַנגט איהר פון מיר ?“

„איך האָב מיט אַיך וואָס צו רעדען, קאַפיטאַן.“
„אָבער איהר זעהט דאָך, מיין הערר, אז איך בין בעשעפּטיגט מיט
נוטהיגע אַרבייט. איך ערלױב אַיך דאָך אויף מיין שיף אַליין צו זיין ווען
איהר ווילט, דאַרפט איהר דאָך וועניגסטענס מיך אויך די עזע פּרייהייט
פּערגינגען.“

אַזעלכע ווערטער האָבען מיר נאַטירליך קיין מוטה ניט געקענט צו-
געבען ; אָבער איך בין ענטשלאָסען אַלעס אויסצוהערען, נור איך זאָהל
היינט וויסען אויפריכטיג וואָס מיר האָבען פון די עזען מאַן צו ערוואַרטען.
„מיין הערר“ האָב איך קאַלמבלוטיג ערוויעדערט „עס טהוט מיר לייד
אויך צו שטערען, אָבער די זאַך וועגען וועלכע איך וויל רעדען קען ניט
אָבגעלייגט ווערען.“

„אונד וואָס, מיין הערר ?“ פּרעגט ער מיט אַ טאָן פון שפּאַט „האָט
איהר פּיעלייכט געמאַכט איין ענטדעקונג פון וועלכע איך ווייס ניט ?
האָבען זיך אַיך פּאַרגעשטעלט אירגענד וועלכע נייע וואונדער פון די גע-
היימיכע אין מעער ?“

דער קאַפיטאַן האָט וואַהרשיינליך בעמערקט אויף מיר די מיענע פון
אונצופּריעדענהייט, אונד אירדער איך האָב נאָך געקענט עטוואָס ענטפּערן
רופט ער זיך אָב עטוואָס ערנסטער, צייגענדיג אויף אַ נעשריעבענעם בוך
וואָס ליענט ביי איהם אויפ'ן טיש :

„דאָ זעהט איהר, הערר אראַנאָס ; די עזעס בוך איז פּערפאַסט אין

אייניגע שפראכען. עם ענטהאלט אין זיך אללע מיינע וויסענשאפטליכע ערפארהונגען, וועלכע איך האָב געמאכט אין מיינע ריזען איבער פערשיע-דענע מערע פון דער וועלט אונד אַ קורצע בעשרייבונג פון מײן לעבענס-געשיכטע. איך וויל אז דיעזע שריפטען זאָלען ניט געהען צו גרונד צו זאמען מיט מיר. דער לעצטער וואָס וועט איבערלעבען אלע אנדערע אין נאטירליכע וועט פאר זיין טויט דאָס בוך פערפאקען אין אַ קעסטעל וואָס קען ניט דערטרונקען ווערען, אונד אַריינזאָרפען אין מער, עם וועט שווימען איבער די וועללען ביז יעמאנד וועט עם געפינען."

אויף מיר האָבען דיעזע ווערטער געמאכט אַ טיעפען איינדרוק. דער היכטיגער נאָמען פון דיעזען מערקווירדיגען מאַן, זיין לעבענסגעשיכטע אונד זיין געהיימנים וועלען דענאָך אַ מאָהל ענטדעקט ווערען. איך האָב באַלד בערעכענט אז גראַדע דיעזעס געשפרעך איז אַ פאָסענדע געלענעגהייט אום מײן וואונש צו ערקלעהרען.

"קאפיטאן" האָב איך זיך אָבגערופען, "איך קען דאָצו נור זאָגען אז אייער אַביכט איז פאָלקאמען ריכטיג. די פרוכט פון אייער אַריכטיג דאַרף פיר די וויסענשאפטליכע וועלט ניט פערלאָרען געהען. אָבער גלויבט איהר עם צו עררייכען דורך אזאַ מיטעל? ווער ווייס וואו דער ווינד וועט דעם קעסטעל מיט'ן בוך פערטראָגען? אין וועלכע הענד דאָס וועט אריינ-פאָלען? איז דען ניט מעגליך פיר דיעזען ציעל אַ בעסערען פלאַן צו געפינען? קען פיעלייכט יעמאנד פון אייערע לייטע, אָדער זאָגאר איהר אַליין —"

"אָה, ניין, דאָס ניט!" האָט געמאָ מיינע רייד איבערגעשלאָגען.

"אָבער איך אונד מיינע קאמערעדען וואָלטען בערייט געווען אייער בוך מיט צו געהמען, אונד אויב איהר ווילט אונז די פרייהייט צוריק געבען —"

"די פרייהייט?" האָט דער קאפיטאן איבערגעפרעגט, זיך אויפהוי-בענדיג פון שטוהל.

"יא, מײן הער, אונד גראַדע וועגען דעם בין איך געקומען היינט מיט אַייך רעדען. עם זיינען שוין זיעבען מאָנאט פערפלאַסען צייט מיר געפינען זיך אויף אייער שיף, אונד נון פרעג איך אַייך אין דעם נאָמען פון מיינע קאמערעדען אונד פון זיך אַליין, ווילט איהר אונז אייביג צוויי-גען דאָ צו פערבלייבען?"

"הערר אַראַנאָס, איך קען היינט אַייך געבען נור דעמזעלכען ענט-פער ווי דאמאָלס, מיט זיעבען מאָנאט צוריק. ווער עם קומט איינמאָהל אין נאטירליכע דאַרף איהם מער ניט פערלאָזען."

„דאָס הייסט גאַנץ איינפאַך, איהר מיינט אונז דאָ צו האַלטען מיט געוואַלט, אַלס געפאַנגענע שקלאַפּען.“

„פון מיינטוועגען, רופט עס ווי איהר ווילט.“

„אַבער אַ שקלאַף האָט אין דער גאַנצער וועלט זיין רעכט זיך די גערויבטע פרייהייט צוריק צו פערשאַפּען. ער מעג אָנווענדען אַלע מיט־לען, יעדע געלעגנהייט וואָס קען איהם צום ציעל פיהרען.“

„אונד ווער נעהמט ביי אײך אַוועק דיעזעס רעכט ?“ האָט דער קאַפיטאַן געפרעגט גאַנץ גלייכגילטיג, „האָב אײך דען אײך געבונדען מיט אַ שבועה, אָדער זאָגאַר מיט איין עהרענוואָרט, איהר זאָלט דאָ פערבליי־בען. איהר פון אײער זייט, מעגט אײך טהון וואָס איהר קענט.“

„מיין הער“ האָב אײך דאַרויף ערווידערט, „ניט אײך אונד ניט מיר וועט זיין אַנגענהעם נאָך אַ מאָהל וועגען דיעזען געגענטשאַנד צו שפרעכען. יעצט אָבער, ווען מיר האָבען שוין וועגען דעם אָנגעפאַנגען צו רעדען, איז גלייכער מיר זאָלען זיך די זאַך גענויער ערקלעהרען. אײך זאָג אײך נאָך אַ מאָהל, דאָ האַנדעלט זיך ניט וועגען מיין פערזאָן אַליין. פיר מיך איז שטודירען אונד לערנען אַזאַ וויכטיגע, טהייערע זאַך צוליעב וועלכע אײך וואָלט בערייט געווען אַלעס אין דער וועלט צו פערגעסען.

גראַדע אַזוי ווי איהר, וואָלט אײך אים שטאַנד געווען צו פערברענגען מיין לעבען אין איין אונבעוואוסטע דונקעלהייט, אַרבייטען מיט פערגניגען פיר די וויסענשאַפט, מיט די אונזיכערע האַפנונג, אַז פיעלייכט וועט די וועלט אַ מאָהל ערפאַהרען וועגען מיר, דורך אַ קעסטעלע וואָס וועט זיך ווער ווייס ווי לאַנג אַרום טרייבען אויף די וועללען פון ים. מיט איינעס וואָרט, אײך קען אײך בעגרייפּען אונד בעוואונדערען, אונד נאָכפאַלגען אײער ביישפיעל אַהן פיעל פערדרום. אָבער אײך זעה, אַז אין אײער לעבען געפינען זיך אירגענד וועלכע געהיימניסע, אַז איהר שטרעבט צו אַ געוויסען ציעל, וועל־כער וועט פיר אונז אייביג בלייבען דונקעל אונד דאַרום וועלען מיר איר מער זיין פערעמדע אויף דיעזען שיף. דאָס מאַכט אונזער לאַגע אונמעגליך, אונערטרעגליך, זאָגאַר פיר מיר, היינט ווער רעדט שוין וועגען עדוואַרד לענד ? אויב איהר ווילט בערעכנען זיינע געפיהלען, דאַן שמעלט זיך די פראגע : וואָס דאָס הייסט פרייהייטס־ליעבע, האַסס געגען שקלאַפּעריי, ראַ־כע פיר אונטערדריקונג, אונד איבערהויפּט נאָך ביי אַזאַ כאַראַקטער ווי דער קאַנאַדיער, וועלכער מוז טראַכטען, מאַכען פלאַנען אונד פערזוכען — „אײער עדוואַרד לענד“ האָט דער קאַפיטאַן וויעדער אונטערבראַכען:

מייע ווערטער, „מען זיך דענקען, מאַכען פלאַנען אונד פערזוכען וואָס ער וויל ; צו מיר האָט דאָס גאַר ניט. אײך האָב נאָך איהם ניט געשיקט ער זאָהל אַהער אויף מיין שיף קומען, אונד אײך האַלט איהם דאָ אויך ניט צוליעב

פערנגניגען. איהר, הערר אראנאקס, קענט אלעם בעגרייפען, זאגאר ווען מען רעדט וועניגער. מעהר האָב איך אייך דאָרויף ניט וואָס צו ענטפערען; אונד איך בעט אייך, אז היינטיגער ערשטער געשפרעך וועגען דיעזען געגענשטאנד זאָהל אויך דער לעצטער זיין, דען א צווייטען מאָהל וועל איך זאָגאר ניט וועלען אייערע רייד אויסהערען."

דאָמיט בין איך אַרויס געגאָנגען. אונזער לאַגע איז נאַטירליך פון דיעזען טאָג אָן געווען נאָך וועניגער אַנגענעהם. איך האָב מינע קאָמעראַדען גענוי ערקלעהרט דעם אינהאַלט פון מיין געשפרעך מיט דעם קאַפיטאַן נעמאַ. "יעצט ווייסען מיר וועניגסטענס וואָס מיר האָבען פון דיעזען מאַן צו ערוואַרטען" האָט ערואַרד זיך אָבגערופען. "דער נאַטילוס קומט באַלד ניט ווייט פון לאָנג־איילאַנד. מיר וועלען ענטלויפען זאָגאר ביי דעם ערנסטען וועטער."

אָבער דאָס וועטער איז גראַדע צו דיעזע צייט געוואָרען אימער מעהר געפעהרליך; עס האָבען אָנגעפאַנגען זיך צו בעווייזען אלע בעוואוסטע צייכענס אז קירצליך וועט קומען איין אונגעוועהנליך גרויסער שטורעם. די לופט איז געווען ווייסליך, אזוי ווי מילך־פאַרביג. ביי די ברעגעס פון היר מעל זיינען ביסלאַכווייז פערמערט געוואָרען דיקע, פינסטערע וואַלקענס. די וועללען פון מער האָבען אָנגעפאַנגען אויף צו שטייגען אימער העכער. אויסער די שטורעם־פּויגלאַך זיינען אלע אַנדערע פערשוואַונרען. דער באַ־דאָמעטער צייגט אז די גאַנצע לופט איז פול מיט עלעקטריציטעט אונד באַלד וועט זיך אָנפאַנגען אַ געוואַלטיגער קאַמפּף פון די ערשיינונג אין דער נאַטור.

דאָס געוויטער האָט אויסגעבראַכען דעם 18טען מאַי, גראַדע דאָס מאָלס אַלס אונזער שיף איז געשטאַנען געגען לאָנג־איילאַנד, בלויז איי־ניגע מייל פון דעם נויאָרקער האַפּען. קאַפיטאַן נעמאַ איז דיעזעס מאָהל ניט אַראָפּ געשטיגען ווי געוועהנליך אין די טיעפנים פון ים, אום דאָרט אין די רוהיגע וואַסערען דעם שטורעם אָב צו־וואַרטען. דער נאַטילוס איז אזוי ווי צום טראַטץ געגען די אופגערענטע וועללען געבליעבען אויף די אויבערפלאַכקייט פון מער.

אָנפאַנגס האָט מען געקענט רעכענען אז דאָס איז בלויז אַ שטאַרקער ווינד, וועלכער וועהט פון זייד־וועסט. מיט די געשווינד־ניגקייט פון פונפֿ־צעהן עללען אין אַ סעקונדע; אָבער אַרום דריי אואַר נאָכמיטאָג איז שוין דיעזער ציפּפער ביינאָהע פערדאָפּעלט געוואָרען. דער שטאַרקער ווינד האָט זיך אַלזאָ פּערוואַנדעלט אין אַ געפעהרליכען שטורעם.

קאַפיטאַן נעמאַ, זיך וועניג קימערענדיג וועגען די שטויסען פון ווינד, האָט זיך געזעצט אויפ'ן פלאַטפאָרם. אום זיכער צו זיין פון די אונגעהויערע

וועללען, אז ער זאָהל ניט אַראָפּ געשלעפט ווערען אין ים, האָט ער זיך מיט אַ האַלבען קערפּער צוגעבונדען צום פּערדעק, איך האָב דאָסזעלבע גע- טהון, בענוטצענדיג די עזעז געלעגענהייט אום דעם שטורעם צו בעוואונדערען אונד צו גלייכער צייט אויך די עזעז מערקווירדיגען מאַן, וואָס האָט קיין מורא ניט זאָגאר פאַר די קראַפט פון די אויפגערגענטע נאַטור.

צורריסענע שטיקער וואָלקענס, געיאָגט פון שטורעם, פליעהען ניער- ריג איבער'ן ים, וועלכער איז אויפגעקאָכט ווי אין אַ פּורטבאָרען וואַסה. שוואַרצע וועללען, הויך ווי די גרעסטע בערג, זיינען אזוי געדיכט אז איך בעמערק נאָר ניט ווי זיי פאַלען צוריק. זיי שטייגען אימער העכער, קעמפּ- פענדיג איינע געגען די אנדערע. דער נאַטילוס קייקעלט זיך איבער זיי, אָדער בלייבט שטעהען ווי אַ מאַסט, שפּרינגענדיג איבער די עזעז קאָכענ- דיגע וואַססער-בערג.

אַרום פינף און אַר אַרויס געפאַלען אַ שלאַגסדעגען, אזוי ווי גאַנץ צע רייסענדע שטראָמען וואָלטען זיך גיעסען אין דער לופט. דער געוואַלטיג- גער שטורעם האָט יעצט אויסגעבראָכען מיט אַ שנעליגקייט פון פינף אונד פיערציג עללען אַ סעקונדע, דאָס הייסט פיערציג מייל אַ שטונדע. ביי אזאַ שטאַרקייט איז ער אים שטאַנד אום צו רייסען הייזער, אַראָפּ צו טראָג- גען דעכער, צו ברעכען אייזערנע צאַהמען אונד זאָגאר די שווערסטע קאָ- נאָנען פון זייער פּלאַטץ אוועק צו רוקען. דער נאַטילוס קען אָבער די עזעז געפעהרליכען אויפרוהר גאַנץ רוהיג אויסהאַלטען, גראַדע ווי איין ער- פּאַהרענער. אינזשינער האָט אַ מאָהל געזאָגט: „די עיניגע שיף וואָס קען זיך ניט שטעלען געגען די מאַכט פון מעער איז ניט ריכטיג געבויט.“ אַזעלכע ברויזענדע וועללען קענען צוברעכען אַ פעלזען אויף שטיקלאַך, אָבער זיי זיינען ניט אים שטאַנד צו שאַדען דעם נאַטילוס, וועלכער בעוועגט זיך איבער זיי אָהן מאַסטען אונד אָהן זעגלען, ניט שפיערענדיג קיין געפּאַהר. ביז פּאַרנאַכט איז דער שטורעם נאָך שטאַרקער געוואָרען. איך בע- מערק צו דערזעלכער צייט דאָרט, אירגענד וואו ווייט, ווי אַ גרויסע שיף קעמפּט צווישען הימעל אונד וואַססער. דאָס איז וואַהרשיינליך אַ דאַמפּ- פּער פון די נויאַרקיליווערפּול ליניע, וועלכער געפינט זיך יעצט אין אַ גרויס געפּאַהר.

אַלס עס איז נאַכט געוואָרען האָט זיך דער גאַנצער הימעל אָנגעצונד- דען אין פייער אונד פּלאַמען אונד די לופט איז געווען פול מיט אונאויפ- הערליכע בליטצען. מיר זיינען ביינאַהע די אויגען דאַפּון פּערבלענדעט גע- וואָהען, וועהרענר דער קאַפיטאַן נעמא ווענדעט ניט אָב זיינע בליקען קוקענדיג מיט אזאַ צופריעדענהייט אזוי ווי ער וואָלט מיט פּערגניגען די זעלע פון שטורעם איין אַטהמען. שרעקליך איז דאָס ברויזען אונד רוישען

איבעראל ארום אונז ; עם קאכען די געבראכענע וועללען, דער שטורעם ווינד ברומט, דער דונער קלאפט אונד דער ווינד פייפט פון אלע זייטען מיט איין אונגעחויערע קראפט.

יא ! דיעזער גאלף־שטראם איז ווירקליך ווי מען רופט דער קעניג פון די שטורעם ! די פערשיעדענהייטען פון די טעמפעראטור אין די לופ־טען איבער איהם ברענגען זעהר אָפט צו אזעלכע געפעהרליכע אויפרוהרען. נאָך דעם פלאט־דעגען איז געקומען אַ רעגען פון פייער. יעדעס טראָפ־פען וואַסער שפיעגעלט זיך אָב מיט פערשיעדענע שטראַהלען אין די פייערדיגע בליטצען. מען וואָלט קענען מיינען אז קאפיטאן נעמא איז דאָ רום געבליעבען זיטצען אויפ'ן פערדעק, אום צו געפינען אַ גיכען פאססענ־דען טויט. ביי איינע פון די שרעקליכע בעוועגונגען וועהרענד דער נאָר טיילום האָט זיך אויפגעשטעלט מיט זיין שטאַהלענעם שנאָבעל אויף, אזוי ווי אַ בליט־אָבלייטער, האָב איך געזעהען אז עם פליהען פון איהם לאַנג גע פונקען.

לענגער איז דאָס מיר ניט געווען מעגליך צו ערטראָגען אונד קריע־כענדיג אויף אלע פיער האָב איך עררייכט די פלאַטע, אָבגערוקט אונד אַראָפ־געשטוינען אין זאַלאָן. דאָס געוויטער איז יעצט געקומען צו די העכסטע שטופע אונד אינוועניג פון שיה איז ניט מעגליך געווען אויף די פים זיך צו האַלטען,

ארום האַלבע נאכט איז דער קאפיטאן נעמא אַרונטער גענאָנגען. איך הער ווי די וואַסער בעהעלטער ווערען פול אונד דער נאוטיילום פאָנגט אָן רוהיג זיך אַרונטער צו לאָזען אין די טיעפנים פון מעער. דורך די אָפענע פענסטער פון זאַלאָן בעמערק איך ווי גרויסע פיש פליעהען ארום זעהר בעשטידצט, אזוי ווי פאנטאסטישע בעשעפניסען אין די פייערדיגע וואַסערען. אייניגע פון זיי זיינען פאר מיינע אויגען פון בליטץ געטראָפען געוואָרען.

דער נאוטיילום זינקט אימער טיעפער. איך האָב געמיינט אז ביי אַ פונפצען עללען אונטער די אויבערפלאַכקייט פון ים וועלען מיר געפינען רוהיגעס וואַסער. אָבער ניין, די אויבערשטע שיכטען זיינען צו געוואָל־טיג אויפגערעגט אונד דער אונגעווענהליכער שטורעם האָט דאָס מעער גאַנץ טיעף דורכגעבראַכען. רוהע האָבען מיר געפונען ערשט קומענדיג ביי אַ פונפציג עללען ניערריגע.

דאָפיר איז אָבער דאָ אונטען שטיל אונד פרעהליך. קיינער וואָלט נאָר ניט גלויבען אז איבער'ן מעער וויטהעט נאָרדע יעצט אַ געוואָלטיגער שטורעם אין זיין פּורכט־אַרסטע מאכט.

20-מעס קאפיטעל.

די נקמה־שיף.

דער אויבען בעשריעבענער שטורעם האָט אונזער שיף צוריק געוואָרן פֿען אַ שטיק ווייטער נאָך אָסטען. דאָמיט איז פיר אונז אויך פֿערשוואונג דען געוואָרען יעדע האָפֿנונג צו ענטלויפֿען ביי אירגענד וועלכען האַפֿפען פֿון נויאָרק, אָדער סענט־לאָרענץ. דער אַרמער ערוואַרד האָט איבער זיין גרויס פֿערצווייפֿלונג זיך צוריק געצויגען פֿון אונזער געזעלשאַפֿט, גראַדע ווי דער קאָפיטאָן נעמא. קאָנסייל אונד איך זיינען פֿון יעצט אָן געבליעבען אַליין צוזאַמען די צייט צו פֿערברענגען.

אין דיעזר ריכטונג וואו דער נאוטילום איז יעצט אוועק געשטויסען געוואָרען איז ער אייניגע טעג אַרום געפֿאַהרען אַזוי ווי אָהן אַ בעשטיממען ציעל, אַ מאָהל אויבען, אַ מאָהל אין מיטען ים. די טהויען וואָס זיינען אַזוי געפֿעהרליך פיר די זעל־פֿאַהרער, האָבען יעצט בעדעקט דיזעזע אַלע געגענ־דען. זיי קומען אַרויס איבערהויפֿט דאַפֿון וואָס דער אַייז צוגעהט אונד פיהלט שטענדיג אָן די לופֿט מיט פייכקייט. ווי פיעלע שיפען זיינען שוין געגאַנגען אין דיזעזע ערטער צו גרונד, גראַדע אין דעם מאָמענט ווען דורך דעם נעבעל האָט זיך פֿאַר זיי בעווייעזען די אונקלאָהרע בעלייכטונג פֿון האַפֿפען! וועלכע אונגליקליכע צופֿאַלען האָבען שוין דיזעזע טהויען גע־בראַכט! פיעלע פֿון אַזעלכע שיפען ווערען געשליידערט צו די פֿעלזען אונד צובראַכען אויף שטיקלאַך; אַנדערע שטויסען זיך צוזאַמען אין אַזאַ דונקעלהייט אונד געהען באַלד צו גרונד.

אונד ווירקליך זעהט אויס דער גרונד פֿון מעער אין דיזעזע געגענד ווי אַ שלאַכטפֿעלד, בעדעקט מיט שטיקער פֿון די אָפֿפער, וועלכע דער אָקעאַן האָט פֿערשלאַנגען. דאָ איז צו זעהען גאַנצע אונד צובראַכענע שיפען פֿון פֿערשיעדענע אַרטען, וועלכע זיינען אונטערגעגאַנגען מיט מאַנשאַפֿט אונד פֿאַססאַזשירען. דאָס זיינען נעמליך אַזעלכע געפֿעהרליכע שטעלען ווי דער קאַפֿ רייס, די ערטער אַרום אינזעל סענט־פֿאַול אונד דער קאַנאַל בעל־ל־אילל. דער נאוטילום פֿאַהרט דאָ צווישען זיי ווי איבער אַ שרעקליכען בית־עולם.

מיר זיינען ענדליך געקומען צו די לעצטע זידליכע שפיטץ פֿון ניר פֿאונדלענד. אין דיזעזען פֿונקט איז אַ שטיק מעער בעדעקט פֿון אויבען מיט פֿערשיעדענע צוזאַמען געשוואַמענע אָבפֿאַללען, וועלכע קומען אַהער טהייל־ווייז מיט דעם גאָלף־שטראָם, פֿון די הייסע עקוואַטאָר־לענדער, טהייל־

ווייז מיט די געגענשטרעמונג, וואָס לויפט פאַרביי די אַמעריקאַנישע ברע-
געס פון דעם ווייטען נאָרד-פּאַל. דאָ זיינען צוזאַמען געשפּאַרט פּערשיע-
דענע געגענשטאַנדען אונד טויטע קערפּער פון מאָלוסקען, פישען, טהיער-
פּפּלאַנצונגען אונד נאָך אַזעלכע ברואים, וואָס זיינען אירגענד וואו צו
גרונד געגאַנגען.

די טיעפקייט פון מעער איז אין דיעזע ערטער ניט גרויס, העכסטענס
נור אייניגע הונדערט עללען. אָבער אַ ביסעל ווייטער נאָך זירען געפינט זיך
איין איינזינקענעס, אַ מין לאָך פון דריי טויזענד עללען די טיעף. דער
נאָלד-שטראָם פּערברייטעט זיך דאָ גאַנץ ווייט. ער פּערלירט אין דיעזע
געגענדען זיין געשווינדע שטראָמונג אונד זיין אייגענטליכע טעמפּעראַטור,
אָבער דאָפיר ווירד ער פּערוואַנדעלט אין אַ וואַהרען מעער.

פון די מאַססען שעהנע זעלטענע פיש, וועלכע דער נאָטילוס האָט דאָ
איבעראַל בעגענענט, איז ווערטא צו עראינערען דעם קאַבעליאַו ; פון וועלכע
עס געפינען זיך דאָ, אין זיין ליעבלינגס-פּלאַטץ אונדערליכע מיליאָנען.
מען קען זאָגען אַז דער קאַבעליאַו איז אייגענטליך אַ געבירג-בעוואָה-
נער, דען דיעזער גרונד, אַרום ניו פּאונדלענד, איז אין דער טהאַט איין
אונטערוואַססערדיגער באַרג.

אַלס דער נאָטילוס איז געפּאָהרען דורך די מאַססען פון דיעזע פיש
האָט קאָנסייל אַויסגערופּען :

„אַה, די קאַבעליאַוס ! איך האָב געמיינט אַז זיי זיינען אַ סאָרט פּלאַנע
פיש, גראַדע ווי די קעלישען אונד נאָך אַזעלכע מינים.“
„ווי נאָרריש !“ האָב איך ערווידערט „די קאַבעליאַוס זיינען פּלאַך
נור ביי'ן קרעמער, נאָכדעם ווי מען האָט זיי אַויסגעטריקענט צו פּערקווי-
פּען. אָבער אין וואַסער זיינען זיי העכט רונד.“
„דאָס זעה איך שוין יעצט ריכטיג, אָבער וועלכע מאַססען דאָ געפינען
זיך פון זיי !“

„יא, מוין פריינד ; עס בלייבען דעננאָך נור אַ קלענסטע טהייל לעבענ-
דיג, דען גרעסטענטהיילס ווערען זיי פּערצעהרט פון דעם מענשען אונד די
זעסקאַרפינען. ווייסט דו וויפיעל אייער איין איינציגע זי פון אַזאַ פיש
לעגט ?“

„נון, ווען איך זאָהל טרעפּען, וואַהרשיינליך זעהר פיעל, פיעליכט פינף
מאָהל הונדערט טויזענד.“
„ווייט ניט געטראָפּען, מוין ליעבער. מען האָט נאָכגעזעהלט אונד גע-
פונען עלף מיליאָנען.“

קאָנסייל איז ערשטוינט געוואָרען, מאַכענדיג איין אונגלויבליכע מיענע.
„דאָס איז איין פּאָלקאָמען ריכטיגער וויסענשאַפּטליכער פּאַקט“ האָב

איך פערזיכערט „דאפון קענסט דו זיך מאכען א בעגריף צו וועלכען אונז געהויער גרויסען צאָהל דיעזע פישען זיינען אים שטאַנד זיך צו פערמעהרען. צעהנדליגע טויזענדע ווערען געפאַנגען פון פראַנצויזישע, ענגלישע, אמעריקאַ-נישע און פיעלע אנדערע שיפען. מען פערצעהרט זיי מיליאָנען־ווייז און ווען דיעזע פיש וואָלטען ניט געווען אזוי פרוכטבאַר צום ערשטויגען דאָן וואָלט אין אַ קורצע צייט פון זיי אין ים גאָר ניט געבליעבען. קענסט זיך פאַרשטעלען אז נור ענגלאַנד אונד אמעריקאַ בעשעפטיגען פינף אונד זיער בענציג טויזענד מאַן אויף פינף טויזענד שיפען איינציג מיט דעם פאַנג פון די קאַבעליאַוס. יעדעס שיה ליעפערט דורכשניטליך פיערציג טויזענד שטיק, דאָס מאַכט אַלזאָ פינף אונד צוואַנציג מיליאָן איין פאַנג. ביי די ברעגעס פון נאָרוועגיען זיינען די צאָהלען נאָך גרעסער.“

„איך גלויב אז דער הערר ערקלעהרט ריכטיג“ האָט קאָנסייל זיך אָנגערופען טראַכטענדיג „נעמליך וועגען די עלף מיליאָנען אייער וואָס איין זי פון די קאַבעליאַוס לעגט; אָבער דאָפון איז שוין מעגליך זיך צו מאַכען אַ בעגריף ווי פיעלע פון זיי עס ווערען פערניכטעט. דען זאָנסט וואָלט דאָך גענוג געווען בלויז פיער אַזעלכע זיען אום גאַנץ ענגלאַנד מיט אמעריקאַ אונד נאָרוועגיען מיט דיעזע פיש צו פערזאָרגען.“

וועהרענד מיר זיינען געפאַהרען אויף דעם גרונד פון דיעזע געגענד ארום ניו פאָונדלענד האָב איך געזעהען גענוי די לאַנגע שנורען, אויף יעדע פון וועלכע עס הענגען ביז צוויי הונדערט האַקענס, וואָס ווערען אַרויסגע-וואָרפען פון יעדען שיה פון דעם פיש-פאַנג. דער נאוטילוס איז געצוואונ-גען זיך דורך צו דרעהען צווישען דיעזע אונטערוואַססעריגע נעטצען.

איבריגענס זיינען מיר לאַנג ניט געבליעבען אין דיעזע בעפעלקערטע געגענדען. אונזער שיה האָט זיך בעגעבען ווייטער נאָך נאָרדען, ביז געגען דעם בריטיש-אמעריקאַנישען דארף האַרטס-קאַנטענט, וואו עס ענדיגט זיך דער דראָט פון אונטער אַטלאַנטישען טעללעגראַף. פון דאָנען האָט דער נאָר-טילוס זיך בעגעבען מעהר נאָך אָסטען, גראַדע ווי ער וואָלט וועלען נאָכ-פאַלגען די ריכטונג איבער וועלכע דיעזער דראָט ליעגט אויפ'ן גרונד פון ים.

מיט צוויי טעג שפעטער, אַלס מיר וואַרען שוין ביי אַ פינף הונדערט מייל ווייטער פון האַרטס-קאַנטענט, האָב איך בעמערקט אויף אַ טיעפנים פון ביינאהע דריי טויזענד עללען אויפ'ן גרונד פון ים, דעם קאַבעל, (טעל-לעגראַפישען דראָט), וועלכער פערבינדעט אייראָפּא מיט אמעריקאַ. קאָנ-סייל האָט אָנפאַנגס געמיינט אז דאָס איז איין אונגעווערע ריעזען-שלאַנג, אָבער איך האָב איהם ערקלעהרט די ווירקליכקייט אונד דאָצו פאַלגענדע טהאַט-זאָך מיטגעטהיילט :

דער ערשטער קאבעל אויפ'ן גרונד פון אטלאנטישען ים איז געלענט געוואָרען אין יאָהר 1857. עס זיינען דורך איהם אריבער געשיקט געוואָרען אונגעפעהר פיער הונדערט דעפעשען אונד דאָן האָט ער אויפגעהערט צו ווירקען. פינף יאָהר שפעטער האָט מען פערפערטיגט אַ נייעם קאבעל, פיעל גרעסער אונד שטארקער אַלס דער ערשטער. די אינזשינערען פון שיה „גרייט איסטערן“ זיינען אָבער ניט אים שטאַנד געווען דיעזע אונטערנעה- מונג מיט ערפאָלג אויסצופיהרען, אונד מען איז געצוואונגען געווען די זאָך אין גאַנצען אויפצוגעבען.

די אמעריקאנער האָבען דעננאָך דעם מוטא ניט פערלאָרען. אַ גע- וויסער סירוס פיעלד, וועלכער האָט זיין גאַנצען גרויסען פערמעגען פיר דיעזע אידעע געאַפפערט, איז געווען פאַסט ענטשלאָסען אַלע מעגליכקיי- טען אָן צו ווענדען ביז די זאָך וועט צושטאַנד קומען אַז בידע וועלט-טהיי- לען זאָלען זיין טעלעגראַפיש פערבונדען. דורך זיין ענערגישע טהעטיג- קייט איז איהם באַלד געלונגען צו גרינדען אַ גרויסע קאָמפאַניע, מיט אַ ריעזען-קאפיטאַל, אונד די נייע אונטערנעהמונג האָט זיך אָנגעפאַנגען ביי די בעסטע בעדינגונגען, דער טעלעגראַפיען-דראַט וואָר דיעזעס מאָל אַרומ- געוויקעלט מיט געוויסע שטאַפפן, בעשיצט מיט אַ מעטאַלענעם שייד, וועל- כער איז פון אויבען בעצויגען געוואָרען מיט אַ צווייטען שייד פון גומי. דאָס שיה „גרייט איסטערן“ וואָר אויך יעצט בעלאָדען מיט די דראַטען, אונד דען 13טען יולי 1866טען יאָהר איז זי ארויס געפאַהרען פון אייראָפּא נאָך אמעריקא, אום דיעזען אויסגעפֿערטיגטען קאבעל אוועק צו לעגען.

איין בעזונדערער צופאַל האָט דאָמאַלס פאַסירט. אָבוויקלענדיג די קאבעלען האָבען די אינזשינערען בעמערקט אַז דער גומי-שייד אַרום דראַט איז דאָ ניט לאַנג דורכגעשטאַכען געוואָרען מיט צוועקעס. דאָס האָט אַ פּאַאר מאָהל פאַסירט, אונד דער שולדיגער איז ניט ענטדעקט געוואָרען ; אָבער דער קאפיטאַן אַנדערסאָן האָט געלאָזט בעקאַנט מאַכען, אַז אויב דער וואָס טהוט עס זאָל ענטדעקט ווערען, וועט מען איהם געוויס אַרײַן שליידערען אין מעער. פון דאָמאַלס אָן האָט שוין קיינער מעהר דעם קאבעל ניט בעשעדיגט.

צעהן טעג שפעטער, אַלס דער „גרייט איסטערן“ וואָר נאָך אַ פינף הונדערט מייל פון אמעריקא האָט מען איהם טעלעגראַפירט פון אירלאַנד די נאַכריכט וועגען דעם פריעדען, וואָס איז אָבעגעשלאָסען געוואָרען צוויי עסטרייך אונד פרייסען, אין דער מלחמה וואָס זיי האָבען דאָן צווישען זיך געפיהרט. דען 27טען יולי איז דאָס שיה אָנגעקומען אין האַרט קאַנסענט, די אונטערנעהמונג וואָר גליקליך געענדיגט. די ערשטע דעפעשע וועלכע דאָס יונגע אמעריקא האָט דורך דיעזען קאבעל אָבעגעשיקט צו די אַלמע איי-

רָפּאָ איז בעשטאָנען אין די בעוואוסטע ווערטער : „עהרע צו נאָט אין הימעל אונד פריעדען צו מענשען אויף דער ערד.“

דיעזער קאבעל געפינט זיך נאָך יעצט אויך גראַדע אין אַזא גוטען צושטאַנד ווי ער איז ניי אַרויס פון די פאַבריקען. ווי איין אונענדליכע שלאַנג ציעהט ער זיך איבער'ן רוהיגען גרונד פון מעער ; שטיקער מושער לען בעדעקען איהם ווי מיט אַ שטיינערנעם בעצוג אונד די עלעקטרישע קראַפט פליעהט אונגעשטערט דורכ'ן דראַטה, איבערגעבענדיג אַ דעפעשע פון אַמעריקא נאָך אייראָפּא אין פערלויף פון אַ דריטעל סעקונדע. איך גלויב אַז דיעזער קאבעל איז זעהר דויערהאַפט, דורך זיין שויד פון גומי, וועל' כעס מוז אימער שטאַרקער ווערען וואָס לענגער עס לינגט אין וואַסער.

דער נאָטילוס פּאָהרט מיט דערזעלבער ריכטונג ווי דער קאבעל איז אַוועק געלעגט אויפ'ן גרונד פון מעער, ביז מיר זיינען דעם 28-טען מאי געקומען צו די שטעלע וואו דער ערשטער קאבעל האָט מיט דריי יאָהר צוריק געפלאַצט. מיר זיינען יעצט נור אַ הונדערט צוואַנציג מייל ווייט פון די אירלענדישע ברעגעס. צו מיין גרויסער איבערראַשונג בעניעבט זיך אונזער שיף וויעדער אין די אייראָפּעאישע וואַסערען. איך זעה פאַרביי פּאָהרענדיג דאָס ליכט פון טהורעם אויפ'ן קאַפ קלוד, וועלכעס שיינט פיר יעדע שיף וואָס געהט אָב פון גלאַסנאווא אָדער ליעווערפּול. עדואַרד לענד וועלכער האָט זיך יעצט וויעדער בעווייעזען, הערט ניט אויף מיך צו פרעגען אויב דער נאָטילוס וועט זיך בעגעבען אין קאַנאַל פון ענגלאַנד, אָבער וואָס קען איך איהם דאַרויף ענטפערען ? קאַפיטאַן נעמא לאָזט זיך נאָך אימער ניט זעהען. דעם 30-טען מאי זיינען מיר געקומען צו לאַנד'ס-ענד, די לעצטע שפיטצע פון ענגלאַנד, געגען די אינזלען פון סצייללי. אויב דער נאָטילוס מיינט ווירקליך צו בעזוכען דעם קאַנאַל, דאַרף ער זיך בעגעבען גראַדע נאָך אָסטען, אָבער ער טהוט עס ניט.

אויף מאָרגען איז דעם גאַנצען טאָג אונזער שיף געגאַנגען הין אונד צוריק, אַזוי ווי זי וואָלט זוכען אויפ'ן גרונד פון ים אַ שטעלע וועלכע זי קען ניט געפינען. צו מיטגאַנצייט איז דער קאַפיטאַן נעמא ארויפגעגאַנגען אויפ'ן פלאַטפאָרם אַליין מאַכען די אויפגאַהמע פון דעם זונגען-שטאַנד. מיט מיר רעדט ער קיין וואָרט ; ער ווייזט אויס אומעמינגער ווי אימער. די אויבערפלאַכקייט פון ים גלענצט אין זיין מאיעסטעטישע רוהע ; דאָס וועטער איז פראַכטפאָל שעהען. אונגעפעהר אַכט מייל נאָך אָסטען זעהט זיך אַ גרויסער דאַמפּפער, אָבער עס איז פון זיי קיין מאַסט קיין פלאַג ניט צו בעמערקען, אונד דאַרום איז מיר ניט מעגליך צו וויסען צו וועלכע נאַציאָנאַליטעט ער געהערט. אייניגע מינוטען איידער די זונן איז דורכ' געגאַנגען דעם מיטעלפונקט פון מערידיאַן האָט דער קאַפיטאַן נעמא גע-

נומען זיין סעקסטאנט אונד אָנגעפאנגען גענוי צו בעאַבאַכטען. דער נאָר-טילרס איז אין דיעזער מינוט געלעגען גאנץ רוהיג אויפ'ן שטילען מער, אונד אַלס די אויפנאָהמע איז געווען געמאַכט האָט קאַפיטאַן נעמא אויס-געמורמעלט דיעזע ווערטער : דאָ איז עס."

ער האָט זיך דאָן אָבגעווענדעט אונד אַראָפּגעגאנגען אונטען. איך זעה אַז יענער דאַמפּפער האָט אונז בעמערקט אונד זיך אומגעקעהרט, אום שנעלער צו אונז צו קומען. אַלס איך בין אַראָפּגעגאנגען אין סאַלאָן זיינען די פּלאַטען פון נאַוטילרס געשלאָסען געוואָרען אונד איך הער ווי זיינע בעהעלטער ווערען פול מיט וואַסער. אונזער שיף איז דאָן אַראָפּ געזונקען אין אַ טיעפנים פון אונגעפעהר טויזענד עללען אונד געבליעבען זיטצען אויפ'ן גרונד. אין זאַלאָן איז גאנץ פינסטער, נור אַלס די לאַדענס זיינען געעפענט געוואָרען האָב איך דערזעהען אַז דער ים איז העלל בעלייכ-טעט מיט די עלעקטרישע שטראַהלען פון אונזער לאַנטערנע, וועניגסטענס אויף אַ האַלב מייל פון אַלע זייטען ארום.

ביי דער רעכטער זייט פון אונזער גלעזערנע וואַנד זעה איך קיין זאך ניט, אויסער די רוהיגע וואַסערען, וועלכע גיעסען זיך דאָרט ווייט צוזאַמען מיט די דונקעלע הייט. אָבער אַ קוק געבענדיג לינקס בין איך באַלד אויפּמערקזאַם געוואָרען אויף אַ גרויסע רואינע, וועלכע איז בעדעקט איי-בעראַל מיט מושעלען, אַזוי ווי אַ מאַנטעל פון שנעע. בעטראַכטענדיג גענוי-ער דערקען איך אַז דאָס איז איין דערטרונקענע שיף, וועלכע איז שוין געוויס מיט פיעלע יאהרען צוריק אַראָפּ געזונקען אויפ'ן גרונד פון ים, דאָס בעווייזען נעמליך דיעלכע מושעלען, מיט וועלכע זי איז וועהרענד דיעזער צייט ביסלאַך-ווייז אַזוי ווי בעקאַלכט געוואָרען.

וואָס איז דאָס פיר אַ שיף ? פארוואָס איז דער נאַוטילרס געקומען בע-זוכען איהר נאַסען קבר ? איז זי אַליין אונטער געגאנגען, אָדער אַ פיינר-ליכע מאַכט האָט איהר רואינירט ? וועהרענד איך שטעה נאָך אונד טראַכט וועגען דיעזע פראַגע הער איך פּלוצלונג ווי דער קאַפיטאַן נעמא זאָגט צו מיר לאַנגזאַם :

"אַ מאַהל האָט דיעזע פראַנצויזישע שיף געטראָגען דעם נאָמען „לאַ-מאַרסייל". זי איז אויפגעבויט געוואָרען אין יאָהר 1752 אונד האָט גע-טראָגען פיער אונד זעבענציג קאַנאָנען. אין יאָהר 1778, דען 13 אויגוסט, האָט זי העלרענמוטהיג געקעמפט געגען די ענגלישע שיף „פרעסטאָן". דען 11-טען יולי 1779 האָט זי צוזאַמען מיט די פּלאַטע פון גענעראַל ד'עסטיינג אַראָבערט די פעסטונג גראַנאַדא. אין 1781, דען 5 סעפטעמבער האָט זי אַנטהייל גענומען אין דעם קאַמפּף פון גראַף דע-גראַססע געגען דעם ענג-לישען האַפּען שעספּיק. אין יאָהר 1794, נאָך די גרויסע רעוואָלוציאָן אין

פראנקרייך, האָט די רעפובליק געענדערט דעם נאָמען פון דיעזען שיף. דעמוזעלבען יאָהר, דעם 16-טען אפריל, האָט זי זיך אָנגעשלאָסען צו די פּלאַטע פון וויללאַרעט-זשאַייס, וועלכע האָט געפיהרט נאָך פראַנקרייך אַ לאַרונג געטריידע פון אַמעריקאַ. דיעזע שיף האָט זיך קורץ נאָכדעם צוזאַמען געטראָפּען מיט איין שטאַרקע ענגלישע פּלאַטע, אונד עס איז ענשטאַ- נען אַ פּורכטבארער קאַמפּף. היינט איז דער ערשטער יוני 1868; מיט 74 יאָהר צוריק האָט גראַדע אויף דיעזע שטעלע דער קאַמפּף פּאַסירט. מעהר ווי אַ דריטעל פון די מאַנשאַפּט איז שוין געווען ערמאָרדעט, אָדער טויטליך פּערוואַונדעט; לענגער איז שוין ניט מעגליך געווען געדן דעם מעכטיגען שונא זיך צו האַלטען. איידער זיך אונטער צו געבען האָט דיעזעם שיף זיך אַליין דורכגעבויערט אונד אַראָפּ זינקענדיג אין ים מיט די פרייהייטס פּלאַג אויסגעשטעלט, האָבען איהרע דריי הונדערט אונד פונפציג מאַן מיט בענייסטערונג אויסגערופען: „עס לעבע די רעפובליק!“ „אַה, מיין גאָט!“ האָב איך אויסגערופען מיט איין איבערראַשונג פון שרעק, דאָס איז אַלזאָ די בעריהמטע רעפובליקאַנישע ראַכע-שיף? „יא, מיין הערר, די ראַכע-שיף! אַ שעהנער נאָמען, ניט וואָהר?“

21-טעם קאַפיטעל.

אַ מאַסען-מאָרד.

די פּלוצלינגע סצענע פון דיעזע אונטערגעגאַנגענע פּאַטריאָטישע שיף, די אויפּרעגונג מיט וועלכע קאַפיטאַן נעמא האָט די לעצטע ווערטער אויס- געשפּראַכען אונד דער נאָמען „ראַכע-שיף“, וואָס האָט צו יענער צייט אַרויף געיאָגט אַ שרעק אויף די גאַנצע וועלט — דאָס אַלעס האָט אויף מיר אַ טיעפען איינדרוק געמאַכט. איך קען ניט אַראָפּ לאָזען די אויגען פון קאָ- פּיטאַן נעמא, ווי ער שטעהט דאָ, קוקענדיג מיט ברענעדיגע בליקען אויף די בעריהמטע רואינע. פּיעלייכט וועל איך ניעמאַלס ריכטיג ערפּאָהרען ווער דער מאַן איז אונד וואוהין ער ציעלט, אָבער וואָס ווייטער מוז איך קומען צו דער איבערצייגונג, אַז ער מיט זיינע גענאָסען האַלטען זיך אָבגעזאַנדערט פון דער וועלט אין די טיעפּנים פון מעער איבער אַ שרעקליכען מענשען- האַסס. אַ האַסס וואָס קען נור מיט דער צייט געשטילט ווערען. די נעקסטע צוקונפּט האָט מיר בעוויזען ווי ריכטיג מיין מיינונג איז. דער ציעל פון דיעזען האַסס איז אַ שרעקליכע, פּורכטבארע ראַכע.

דער נאוטילוס האָט אונטערדעסען אָנגעפאָנגען לאַנגזאַם צוריק אַרויף צו שטייגען, אונד באַלד האָב איך פון זיין לייכטע בעוועגונג דערקענט, אז מיר געפינען זיך וויעדער אין די פרייע לופט. אין דיעזען אויגענבליק הערט זיך אַ דונער־קראַך. איך גיעב אַ קוק אויפ'ן קאָפיטאַן נעמא. ער ריהרט זיך ניט.

„קאָפיטאַן!“ רופ איך איהם, אָבער ער ענטפערט ניט.
איך האָב איהם איבער געלאָזען אונד בין אַרויף אויפ'ן פּלאַטפאָרם.
קאָנסייל אונד דער קאָנאָדיער וואַרען שוין דאָרט.
„מען שיעסט אויף אונז פון אַ קאָנאָנע“ מעלדעט מיר עדואַרד.
איך זעה ווירקליך, אז יענער דאַמפּפּער, וועלכען איך האָב פריהער בעי מערקט קומט שנעל געהענטער. יעצט איז ער שוין נור אונגעפּעהר זעקס מייל פון אונז.

„וואָס איז דאָס פיר אַ שיף, עדואַרד?“ פּרעג איך איהם.
דער קאָנאָדיער קוקט זיך גענוי איין מיט זיינע שאַרפע בליקען. דאָן רופט ער זיך אָב:
„קיין צווייפּעל, עס איז אַ קריענס־שיף, אָבער צו וועלכע נאַציאָן זי געהערט איז שווער צו דערקענען; קיין פּלאַן איז דאָרט ניט אַרויס גע־שטעלט.“

אין פּערלויף פון די נעקסטע פיערטעל שטונדע איז דאָס שיף געקומען נאָך געהענטער. יעצט איז דייטליך צו זעהען אז דאָס איז ווירקליך אַ גרויסע קריענס־שיף, מיט אַ געפּאַנצערטער דאָבעלט־דעק.
„מיין הערר“ רופט זיך אָב עדואַרד, „ווען דאָס שיף וועט קומען אויף איין מייל צו אונז וועל איך אַראָפּ שפּרינגען אין וואַסער אַהין צו שווימ־מען, אונד איך פּערלאַנג איהר זאָלט אויך דאָסזעלבע טהון.“
איך האָב דאָרויף נאָך ניט געענטפּערט, קלעהרענדיג וואָס פיר אַ שיף זאָהל דאָס אייגענטליך זיין; איין ענגלישע, פּראַנצויזישע אָדער אַמערי־קאַנישע — יעדענפּאַלס קענען מיר ניט בעשטימט רעכנען אז מען וועט אונז דאָרט אויפּנעהמען. איך האָב שוין געוואָלט אויף עדואַרד'ס פּאַרשלאַג ענטפּערען, אָבער גראַדע אין דער מינוט האָט זיך פון יענע שיף דערזעהען אַ ווייסער רויך, אַ קראַך — אונד — אַ קאָנאָנען קויל איז אַריין געפּלוי־גען אין וואַסער האַרט ביי'ן נאוטילוס, זאָ דאָס מיר אַלע זיינען בעשפּריצט געוואָרען. איך בין אין דיעזער מינוט העכסט ערשטוינט געוואָרען, ווייל עס איז מיר ניט מעגליך זיך צו ערקלעהרען איבער וועלכע אַרזאַכע מען מאַכט אויף אונז אַזאַ פּורכטבאַרען אַנגריף.

„אויסגעצייכענט!“ האָט עדואַרד אויסגערופּען מיט גרויס צופּריע־דענהייט, „שליסליך ווייסען זיי שוין מיט וועמען זיי האָבען צו טהון.“

ערווארד'ר ווערטער האָבען אין מיר אַרויס גערופען גאַנץ אַנדערע געדאַנקען. עס איז העכסט וואַהרשיינליך אז דער קאַמענדאַנט פון „אייבראַם לינקאָלן“ האָט דאַמאָלס דערקענט אז דאָס איז קיין ריעזען-נאַרוואָל, זאָגן דערען איין אונטערוואַסערדיגע שיף, וועלכע איז פּיעל געפּעהרליכער ווי דאָס גרעסטע אונגעווער. דער פּאַקט איז ענדליך אין דער גאַנצער וועלט בעקאַנט געוואָרען אונד יעצט פּערפּאָלגט מען איבער אַלע מעערען דעם קאַפיטאַן נעמא אונד זיין פּירכטערליכע צערשטערונגס-מאַשינע.

יא, דאָס מוז אייגענטליך זיין דער נאַטילוס, אַ שרעקליכע מאַשינע, וועלכע פּערניכטעט געוויסע שיפען, אום אויס צו פּיהרען דעם קאַפיטאַן'ס ראַכע געגען זיינע פּינדע. די אורזאַכע דאַפּן איז מיר פּאַרלויפּיג אונבעדקאַנט, אָבער איך בין זיכער אז אין יענע נאַכט, ווען מען האָט אונז איינגעגעבען אַ שלאָף-טרונק אונד פּערשפּאַרט אין אונזערע צימערען איז דער נאַטילוס צוזאַמען געשטויסען מיט אַ שיף; עס איז ענטשטאַנען אַ קאַמפּף, אונד דאָן איז יענער מאַן, וועלכען איך האָב נאַכהער געזעהען, טויטליך פּערוואונדעט געוואָרען. יעצט איז מיר אויך קלאָהר פּאַרוואָס דער קאַפיטאַן נעמא האָט געשפּראַכען מיט אזוי פּיעל בעגייסטערונג וועגען די אַמאָליגע פּראַנצויזישע ראַכע-שיף, דען וואַהרשיינליך האָט ער אַליין אויך געשוואָרען האָסס צו די גאַנצע מענשהייט.

אונטערדעסען שיעסען די קאַנאָנען-קוילען צו אונז אימער אָפּטער. אייניגע דערגרייכען ניט דעם נאַטילוס, אַנדערע פּליהען אַריבער אַ שטיק ווייטער, אָבער קיינע האָט נאָך ביז יעצט אונזער שיף ניט געטראַפּען. קאַפּיטאַן נעמא בעווייזט זיך ניט, אָבוואָהל אונזער לאַגע איז יעצט זעהר געפּעהרליך, דען דאָס פּינדליכע קריענס-שיף איז שוין נור אַ מייל דריי ווייט פון אונז.

„מיין הערר“ האָט דער קאַנדיער זיך צו מיר אָבגערופּען „מיר מוזען אַלעס אָנווענדען אום מיט דיעזען צופּאַל זיך צו בענוטצען. לאָמיר זיי געבען אַ סיגנאַל אום דאָרט אויף יענער שיף זאָל מען דערקענען אז מיר זיינען עהרליכע ליימע.“

מיט דיעזע ווערטער נעהמט ער זיין טאַשען-טוף אונד פּאַנגט אָן צו שאַקלען אין דער לופּט, אָבער ביי די ערשטע בעווענונג האָט איהם אַ מעכטיגע האַנד צו באַדען געשליידערט.

„שענדליכער!“ ברילט דער קאַפיטאַן נעמא „וויילסט דו איך זאָהל

דיך פּריהער אויפהענגען איידער איך וועל יענע שיף פּערניכטען?“

נאָך פּירכטערליכער ווי דיעזע ווערטער איז געווען דעם קאַפיטאַן'ס אויסזעהען. ער ווענדעט זיך מיט זיין בלייכע געזיכט צו די פּינדליכע שיף אונד רופּט אויס ווי אַ צוקאָכטער:

„אָה, דו ווייסט ווער איך בין, דו שיף פון אַ פערפלוכטע נאַציאָן!
איך דאַרף דיין פּלאַג נים זעהען, אום דרך צו דערקענען, אָבער מיינע
וועל איך דיר יא צייגען!“

מיט דיעזע ווערטער שטעלט ער ארויס אַ שוואַרצע פּלאַגע, אונד אין
דיעזען אויגענבליק איז אַ קויל געפּלויגען, אָבערקלאַפט אָן וואַנד פון נאָר
טילום, אָבער זי איז צוריק אָבערשפּרונגען אונד פּערזונקען אין וואַססער.
דער קאַפּיטאַן ווענדעט זיך צו מיר אונד רופט זיך אָב מיט אַ בייזע מיענע:
„געהט אַרונטער אונטען צוזאַמען מיט אַייערע קאַמעראַדען!“
„אונד איהר ווילט די שיף אָנגרייפּען?“ פּרעג איך איהם אויסער זיך
פון אויפּרעגונג.

„דאָס האָט צו אַיך נים. מיינט נים אז איהר קענט זיין מיין ריכטער.
איך וועל שוין דיעזע שיף דורכבויערען אונד דערטרינקען. געהט זאָג איך
איך!“

איך אונד מיינע קאַמעראַדען זיינען געצוואונגען געווען צו געהאַרען.
אַרום קאַפּיטאַן נעמא שטעהען יעצט פונפצעהן קרעפטיגע מענער וואַרטענ-
דיג אויף זיין בעפעהל. זיי אַלע קוקען אויף אויף די קריענס-שיף מיט בליט-
צענדע אויגען פון האַסס אונד ראַכע.

אַרונטער געהענדיג הער איך ווי אַ קויל שלאָגט אָב אין פּלאַטפּאַרם
אונד דאַן שרייט דער קאַפּיטאַן אויס:

„שיעס נור, שיעס, דו נאַררישע שיף! דער שנאָבעל פון נאַוטילום
וועט דיך דעננאָך דורכשטעכען; אָבער נים דאָ זאַלסט דו פּערזינקען,
וואו עס ליעגט די רואינע פון די עהרליכע ראַכע-שיף; איך וועל דיך אַוועק-
פיהרען ווייטער!“

זיטצענדיג אין מיין צימער הער איך ווי דער נאַוטילום ענטלויפט
אַזוי ווייט אז די קוילען פון די פיינדליכע שיף זאָלען איהם נים קענען
עררייכען; אָבער ער האַלט זיך בעשטענדיג אין אזאַ קורס אז יענער דאַמפּ-
פּער וואָס פּערפּאָלנט איהם זאָהל איהם אויך פון די אויגען נים פּערליערען.
אַרום פיער אוהר נאָכמיטאָג האָב איך שוין פון אונגעדולד נים גע-
קענט אויסהאַלטען אונד בין ארויסגעגאַנגען צום מיטעל-טרעפּ. די פּלאַטע
פון אויבען איז אָפּגען אונד איך האָב זיך בעשלאָסען ארויף צו געהען
אויפ'ן פּלאַטפּאַרם. איך זעה יענע שיף אונגעפּעהר זעקס מייל ווייט פון
אונז. דער נאַוטילום דרעהט זיך אַרום אונד לאָזט זיך פּערפּאָלנען, אָבפיר-
דענדיג איהר אימער ווייטער נאָך אָסטען. קאַפּיטאַן נעמא זעהט אויס עט-
וואָס רוהיגער אונד איך האָב פּרוּבירט רעדען אַ וואָרט, איהם פון זיין
שרעקליכען ראַכע-פּלאַן אָב צו האַלטען.

„שוויינט!“ האָט ער מיט צאָרן זיך אָבערופּען „איך טהו נור

וואָס רעכט איז, נעהמענדיג ראַכע פון איין טיראַנישען אונטערדריקער. דורך זיי האָב איך אַלעס פערלאָרען וואָס מיר איז ליעב געווען; היימאַט, פרוי, קינדער, פאָטער, מוטער, אַלע זיינען פאר מיינע אויגען צו גרונד גע- גאַנגען פון יענע מערדערהענד. אייערע רייד וועלען נאָר ניט העלפען!" וואַרפענדיג דעם לעצטען בליק אויף יענע אונגליקליכע שיף וואָס וועט באַלד מוזען פאַלען אַלס אָפּפער, בין איך צוריק אַראָפּ אונטען אונד אָב- גערעדט מיט עדוואַרד'ן אַז מיר זאָלען זעהען וואָס שנעלער פון דאַנען צו ענטלויפען, דען יעצט האָב איך שוין אַליין געוואַלט בעסער אונטערגעהען איידער צו פערבלייבען אויף דיעזען שרעקליכען נאַוטילום.

עס איז נאָכט געוואָרען. אויפ'ן נאַוטילום איז פאָרלויפניג שטייל אונד אין זיין גאַנג האָט זיך קיין זאָך ניט פערענדערט. איך אונד מיינע קאַמעראַדען האָבען בעשלאָסען צו ענטלויפען אין דעם אויגענבליק ווען יענע שיף וועט נור קומען עטוואָס נעהענטער צו אונד, דען די נאַכט איז יעצט ליכטיג פון די פולע מאָנד-שטראַהלען, אונד אויף דיעזען אופן קע- נען מיר האָפען אַז דער פלאַן וועט אונז געלינגען, ווען מיר זאָלען נור בע- ווייזען אין דער רעכטער צייט אהין ארויף צו קומען וועלען מיר זיי וואַר- נען, אַנזאָגען אַז די געפאָהר איז שרעקליך אונד זיי מוזען זעהען מיט אַלע מעגליכקייטען זיך צו רעטמען.

אַזוי איז פארביי געגאַנגען אַ טהייל פון דער נאַכט. מיר זיינען גע- שטאַנען לוייערנדיג אויף אַ געלעגעהייט, ווען עס וועט קומען אַ ריכטיג גער מאָמענט אַז מיר זאָלען קענען פון נאַוטילום אַראָפּ שפרינגען. ער- וואַרד איז פערטיג געווען יעדע מינוט אין מעער אַרײַן צו שטירצען אונד מיר אין קוים מעגליך געווען דעם אונגעדולדיגען מענשען איינצוהאַלטען.

אַרום דריי אַוהר פארטאַג בין איך וויעדער ארויף אויפ'ן פלאַטפאָרם. קאַפיטאַן נעמא שטעהט נאָך אימער דאָרט, ביי זיין שוואַרצע פלאַג, קור קענדיג אויף דאָס פיינדליכע שיף, וועלכע איז יעצט נור צוויי מייל ווייט פון אונז. זי פערפאַלגט דעם נאַוטילום נאָך דעם עלעקטרישען שוין וואָס פערברייטעט זיך פון איהם איבער'ן וואַסער, אָבער וועהרענד די צייט פון נאַכט האָט זי געמוזט אויפהערען אויף איהם צו שיעסען. אַזוי איז פאר- ביי געגאַנגען די צייט ביז זעקס אַוהר אין דער פריה, אונד דער קאַפיטאַן נעמא האָט מיך נאָך ניט בעמערקט. יענע שיף איז געקומען נאָך נעהענטער, אונד אַלס עס איז ליכטיג געוואָרען האָט זי וויעדער אַנגעפאַנגען אויפ'ן נאַוטילום צו שיעסען. זי איז שוין יעצט ניט מעהר ווי אַ מייל ווייט פון דאַנען אונד וואַהרשיינליך וועט שוין באַלד קומען דער מאָמענט ווען איך מיט מיינע גענאָסען וועלען קענען דעם נאַוטילום אויף אייביג פערלאָזען. אַראָפּ געהענדיג צוריק צו דעם טרעפּ הער איך ווי דער קאַנאַנען

דונער ווירד אימער שטארקער. איך בין אריינגעגאנגען אין זאלאן צו מיינע קאמערעדען, וועלכע האָבען דאָ אויף מיר די גאַנצע צייט געווארט. „מיינע פריינדע“ האָבן איך צו זיי געזאָגט „דער ריכטיגער מאַמענט צו ענטלויפֿען איז יעצט געקומען. גאָט זאָהל אונז בעהיילֿפיג זיין.“

עדוואַרד לענד וואַר ענטשלאָסען; קאַנסיילֿ רוהיג; איך בין פֿון גרויס אויפֿגעגונג קיום אים שטאַנד געווען זיך צו בעהערשען. מיר זיינען דורך געגאַנגען דעם קאַררידאָר אונד אין דיזעלבע מינוט אַלס מיר זיינען געקומען צו די מיטעל־טרעפֿ אונד אַנגעפֿאַנגען ארויף צו שטייגען האָט די פֿלאַטע פֿון אויבען זיך האַסטיג צו געשלאָסען. קאַפיטאַן נעמא אונד די גאַנצע מאַנשאַפֿט זיינען שוין וואַהרשיינליך אויך אַרונטער אין שיה שיה איך הער ווי דאָס וואַסער רוישט, אַריינדרינגענדיג אין די בעהעלטער פֿון נאַטילום, וועלכער פֿאַנגט זיך אָן אַראָפֿ צו לאָזען אין מער, איך פֿער־שמעה זעהר גוט צו וועלכען צוועק דאָס ווירד געטוהן; קאַפיטאַן נעמא וויל דורכלעכערען יענע שיה ניט אין איהר זייט, וואָס איז בעשיצט מיט אַ דאָפֿעלטען קופֿפֿערנעם פֿאַנצער, זאָנדערען אונטען אין איהר דעק.

אום דיעזע טאהט ניט צו זעהען מיט מיינע אויגען בין איך ווי אַ וואַנהיזינגער אַריינגעשלאָפֿען אין מיין צימער, פֿיהלענדיג אַז אַלע מיינע גער־ווען ציטטערען אין מיר. עס איז מיר יעצט שווער זיך צו עראינערען ווי לאַנג איך בין דאָרט אין אזא צושטאַנד פֿערבליבען, אָבער באלד בין איך אויפֿגעשפרונגען מיט אַ געשריי פֿון שרעקליכען ענטזעטצען. איך הער אַ שטויס, ווי דער שטאָהלענער שנאָבעל פֿון נאַטילום דרינגט אַריין אין וואַנד. ער בויערט מיט אַ מעכטיגע געוואַלט אין די מאַסע פֿון שיה, אַזוי ווי די נאָדעל פֿון זעגעל־מאַכער דורך די שטיקער ליינוואַנד.

עס איז מיר אונמעגליך געווען לענגער צו פֿערבלייבען אין מיין צימ־מער אונד האָבן אַריינגעשטירצט אין זאלאָן ציטטערענדיג אין אַלע גליעדער. קאַפיטאַן נעמא איז שוין דאָ. שטום, מיט איין אויסדרוק פֿון גרויזאַמע ראַכע אויף זיין געזיכט שמעהט ער אונד קוקט דורכ'ן פֿענסטער ביי די לינקע זייט פֿון שיה. דער פֿיינדליכער דאַמפֿפֿער פֿאַנגט אָן אַרונטער צו זינקען אין מער, אונד אום ריי צו וואָהנען די סצענע ווי זיי ראַנגלען זיך מיט'ן טויט, לאָזט זיך דער נאַטילום אויך אַראָפֿ צוגלייך מיט יענע שיה. נור ביי אַ פֿונפֿצען עללען ווייטער זעה איך ווי דאָס וואַסער דרינגט דאָרט אַריין מיט אַ דאָנער גערויש. דער פֿערדעק איז פֿול מיט געשטאַלטען פֿון מענשען, וועלכע לויפֿען ארום מיט פֿערצווייעלטע בעוועגונגען.

דאָס וואַסער שטייגט ווייטער; די אונגליקליכע שפּרינגען אויף די שטריק, קלעטערען אויף די מאַסען, צאַפֿלען אונד רדעהען זיך אונטער'ן וואַסער. ווי געלעהמט פֿון שרעק קוק איך מיט ווייט אויפֿגעריסענע אויגען

אויף דיעזען פורכטבארען מאססען־מאָרד. איך שפיער אז דער אַטהעם ווירד מיר פערשטיקט אונד דעננאָך האַלט מיר איין אונבעגרייפליכע מאַכט אזוי ווי צונעשמידט אויף דער שטעלע געגען פענסטער, אונד איך קען זיך פון אַרט ניט ריהרען.

יענע שיף זינקט אימער ניעדריגער אונד מיט איהר צוזאַמען דער נאַטילוס. פלוצלונג הערט זיך אַ קראַך פון איין עקספלאָזיאָן; די צוּר זאַמען געפרעסטע לופט האָט אַרויס געפלאַצט דורכ'ן פערדעק, אזוי ווי אַ פייער וואָלט אויסגעבראַכען. דער נאַטילוס איז פון די שטאַרקע בעווע־גונגען אין וואַסער־אויף אַ רעכטע שטיק אָבערשליידערט געוואָרען. יעצט האָט דאָס אונגליקס־שיף אָנגעפאַנגען שנעלער אַראָפּ צו זיך־קען. איך זעה דעם מאָסט־קאָרב, די באַלקענס פול מיט מענשען, וואָס קלאַמערען זיך דאָרט אין טויטליכען אַנגסט; ענדליך בעווייזט זיך נור די שפיטץ פון זיין הויפטמאַסט, אונד דאָן איז די גאַנצע מאַסע מיט די דערטרונקענע מאַנשאַפט אַראָפּגעזונקען אין שרעקליכען אָבגרונד.

איך ווענד זיך אום אונד ניעב אַ קוק אויפ'ן קאַפיטאַן נעמא. ער שטעהט נאָך דאָ אונד קוקט, דיעזער ענטזעמצליכער הענקער, דער מאַססען־מערדער! אַלס די פורכטבארע סצענע איז געענדיגט געווען איז ער אַרייַך געגאַנגען אין זיין צימער. ניט וויללענדיג האָב איך איהם נאָכגעקוקט אונד זעה אויפ'ן וואַנד אַ בילד פון אַ יונגע פרוי מיט צוויי קליינע קינדער. נעמא איז געשטאַנען אייניגע אויגענבליקען בעטראַכטענדיג דיעזען בילד, דאָן האָט ער אויסגעשטעלט זיינע הענד געגען זיי אונד איז געפאַלען אויף די קניע וויינענדיג.

22-טעס קאַפיטעל.

ש ל ו ם .

אין דיעזען שרעקליכען אויגענבליק זיינען די לאָדען געשלאָסען געוואָר־רען. אין נאַטילוס איז געבליעבען דונקעל אונד שטיל. יעצט פאַהרט ער אָב פון דיעזע אונגליקס־שטעלע, שווימענדיג אַ הונדערט עללען אונטער'ן וואַסער. געגען דעם קאַפיטאַן נעמא שפיער איך ניט וויללענדיג אַ געפיהל פון אַכשויליכע פורכט. וואָס ער זאָהל ניט האָבען פון מענשען געליטען גיעבט איהם דעננאָך קיין זאָך ניט רעכט אַזעלכע גרויזאַמע ראַכע־טהאַטען אויס צו פיהרען.

פון דיעזען טאָג אָן האָב איך מעהר קיין מעגליכקייט געהאַט ריכטיג צו בעשטימען וואוהין דער נאַטילום פּאָהרט ; זאָגאר די צייט פון טאָג אונד נאַכט האָב איך מעהר ניט געקענט אונטערשיידען. דעם קאַפיטאַן נעמא אונד זיין לייטענאַנט איז ניט מעהר צו זעהן אונד צו הערען, אָבער אויך קיין איינציגען פון די מאַנשאַפּט האָב איך די גאַנצע צייט ניט אָנגע-טראַפּען. די זונען־אויפּנאַהמע ווירד שוין מעהר ניט געמאַכט יעדען טאָג ; אויף דער קאַרטע פּערצייכענט קיינער ניט די וועלט־געגענד וואו מיר געפי-נען זיך, זאָגאר די אַוהרען שטעהען שטילל.

עדוואַרד איז פון גרויס פּערצווייפלונג פּערטיג געווען זעלבסטמאָרד צו בעגעהען, אונד קאָנסייל האָט געהאַט פיעל מיהע דעם אונגעדולדיגען מענשען אַיין צו האַלטען, עס זאָהל מיט איהם אירגענד וועלכעס אונד גליק ניט געשעהען.

אַזוי זיינען פאַרביי געגאַנגען אונגעפּעהר 15 ביז צוואַנציג טעג — גענוי קען איך דאָס ניט בעשטימען — אַלס איינמאָל אין דער פּריה, וועהרענד איך בין געלעגען אין אַ האַלב־שלומער, געפּייניגט פון טרויריגע געדאַנקען, איז עדוואַרד צו מיר אַריינגעקומען.

„אין די נעקסטע נאַכט וועלען מיר ענטלויפען“ זאָגט ער צו מיר גאַנץ שטילל. אויפ'ן נאַטילום איז אַלעס ווי אויסגעשטאַרבען. זייט איהר דאַצו פּאַרבערייטעט, מיין הערר ?“

„יא, אָבער וואו געפינען מיר זיך ?“

„דאָס ווייס איך ניט. דורך דעם מאָרגען־טהוי האָב איך יעצט געזעהען אַ לאַנד אונגעפּעהר צוואַנציג מייל נאָך אַסטען. אַהין וועלען מיר זיך בע-געבען.“

„גאַנץ געוויס, עדוואַרד, ווען איך זאָהל אפילו וויסען דערטרונקען צו ווערען.“

„דאָס מעער איז יעצט שלים. דער ווינד איז שטאַרק, אָבער איך האָב שוין אַלעס פּאַרבערייטעט דאָס שיפעל פון נאַטילום אָבצושרויפען אונד אויך אייניגע לעבענטמיטעל פּערשאַפט. אַ קורצע שטרעקע פון צוואַנציג מייל איז פיר אונז אַ קלייניגקייט, עס וועט אונז געליינגען.“

איך בין אויף אַלעס געווען ענטשלאָסען. דער טאָג האָט זיך פיר מיך געצויגען ווי איין אונגענדליכע עוויגקייט. מיט מיינע קאַמעראַדען האָב איך ניט געוואָלט פיעל רעדען, אום מען זאָהל אויף אונז עטוואָס ניט בע-מערקען.

אום האַלב זיעבען אַוהר פאַר נאַכט איז עדוואַרד צו מיר אַריינגעקומען. „מיר וועלען ביז דעם מאַמענט פון אָבפאַהרען זיך ניט זעהען“ האָט ער געפליסטערט, „אום צעהן אַוהר איז דער מאָנד נאָך ניט אויפגעגאַנגען

אונד אין דער דונקעלהייט וועלען מיר אונזער פלאן גאנץ גוט קענען אויס-
פיהרען. איהר זאָלט דאָן אַרויף קומען אויבען צום שיפעל. איך אונד קאָנ-
סײל וועלען איך ערוואַרטען."

מיט דיזע ווערטער איז דער קאנאדיער אַרויסגעגאַנגען, איידער איך
האָב נאָך צייט געהאַט איהם צו ענטפערען.

איך האָב זיך בערעכענט אַז עס איז העכסט נויטהווענדיג וועניגסטענס
צו וויסען אין וועלכע ריכטונג מיר פאָהרען יעצט אונד דאַרום בין איך
אַריינגעגאַנגען אין זאַלץאָן.

די אינסטרומענטען צייגען מיר אַז דער נאָטילוס פאָהרט נאָך אָסט-
נאָרד מיט אַ שרעקליכע געשווינדיקייט, מעהר ווי פונפציג עללען אונטער
די אויבערפלאַכקייט פון מער.

איך וואַרף מיין לעצטען בליק אויף דיזע מערקווירדיגע וואונדער
דער נאַטור, אויף דיזען מוזעאום, אין וועלכען עס זיינען אויפגעזאַמעלט
אוצרות פון רייכטהום אונד קונסט ; דאָס אַלעס וועט אַ מאָהל צו גרונדע
געהען אין די טיעפנים פון מער, צוזאַמען מיט דעמיעניגען וואָס האָט זיי
מיט אַזוי פיעל מיהע געגרינדעט. איך וויל אַז אין מיין גייסט זאָהל בלייב-
בען איין אונפגערגעסליכער איינדרוק פון דיזער ערהאַבענער שעהנהייט.
אַ גאַנצע שטונדע בין איך דאָ געבליעבען, קוקענדיג מיט אויפגערגעטע בלי-
קען אויף דיזע קאָסטבאַרקייטען, וואָס גלענצען אין זייערע גלעזערנע קאַס-
טענס אונטער די העללע עלעקטרישע בעלייכטונג ; דאָן בין איך צוריק
אַוועק געגאַנגען אין מיין צימער.

אַריינקומענדיג אַהער האָב איך זיך אָנגעצויגען אין מיינע דויער-
האַפטע מער-בעקליידונג. לאַנזאַם אונד פינקטליך האָב איך צוזאַמען גע-
פאַקט מיינע נאָטיצען, וועלכע זיינען פיר מיר זעהר וויכטיג, אונד אַריינגע-
שטעקט צו זיך אין די טאַשען. מיין ברוסט האָט געקלאַפט געוואַלטיג ;
עס איז מיר ניט מעגליך צו בעהערשען מיין גרויסע אויפגעגונג. געוויס
ווען קאַפיטאַן נעמא זאָהל נור יעצט אויף מיר איין קוק געבען, וועט ער
פון מיינע אונרוהיגע בליקען אונד פערשטערטען געזיכט באַלד פערשטעהען
וואָס ביי מיר אין האַרצען געהט פאַר.

וואָס טהוט ער אַליין אין דיזען מאָמענט ? איך האָרף זיך צו ביי
די טהיר פון זיין צימער אונד הער אַז מען געהט דאָרט אַרום. דער האַפּי-
טאַן נעמא איז דאָרט. ער האָט זיך נאָך ניט געלעגט צו בעט. ביי יעדער
בעוועגונג, ווען זיינע טריט קומען געהענטער צום טהיר, דוכט זיך מיר
אַז אַט וועט ער אַרויסקומען אונד וואַרפענדיג אויף מיר אַ פאָרוואַרפס-
בליק פון זיינע מערקווירדיגע אויגען, וועט ער מיר פרעגען פאָרוואָס איך
וויל ענטלויפען. מיט יעדע מינוט ווירד מיין אונרוהע אימער גרעסער

אונד מיין איינבילדונגס־קראפט שטארקער. מיט איין מאָהל שטעלט זיך מיר פֿאַר אַ געדאַנקען אז עס פּאַסט ווירקליך ניט פיר מיר איך זאָהל ענט־לויפען פון דאַגען שטילערהייט ווי אַ פּערברעכער. קאַפּיטאַן נעמא האָט מיר אַימער מיט גרויס אַכטונג אונד מאַנכעס מאָהל אויך בעהאַנדעלט מיט פּריינדליכקייט אונד דאַרום איז מיין פּפּליכט זיך פון איהם צו שיידען אויף איין גאַנץ אַנדערען, אַנשטענדיגען אופן. עס איז פּיעל־שעהנער איך זאָהל יעצט אַריינגעהען גראַדע צו איהם אין צימער, איהם אָפּפען אונד עהרליך ערקלעהרען אַז ביי מיין פּאַלשטענדיגען רעספּעקט צו זיין פּער־זאָן, צו זיינע הויכע קענטניסע, קען אונד וויל איך לענגער ניט פּערבליי־בען אין זיין געזעלשאַפט, נאָכרעם ווי איך האָב געזעהען זיינע פּורכטבארע ראַכע־טהאַטען.

דאָס וואָרען געדאַנקען פון אויפּרעגונג ביז צום וואָהניזן ! גליקליכער־ווייזע האָב איך דאָס ניט געטהון, אונד האָב זיך הינגעלעגט אין מיין בעט, אום מיין קערפּערליכע אויפּרייצונג עטוואָס צו שטילען. מיינע נערווען האָב־גען זיך אַ ביסעל בערוהיגט, אָבער אין מיין איבערגעשפּאַנטען געהירן בע־טראַכט איך אין אַ שנעלע עראינערונג מיין גאַנצעס לעבען וואָס איך האָב פּערבראַכט אויף דיעזע שיה, די אַלע גליקליכע אונד אונגליקליכע בעגע־בענהייטען פון דער צייט וואָס איך בין אַראָגעשליידערט געוואָרען פון די אַמעריקאַנער פּרעגאַטע „אייבראַם לינקאָלן“ ביז צו די שרעקליכע סצענע, פון דעם מאַססען־מאָרד וואָס דער קאַפּיטאַן נעמא האָט בעגאַנגען, אין זיין פּירכטערליכע ראַכע געגען יענעם אונבעקאַנטען קריגעס־דאַמפּפּער, וואָס איז פאַר מיינע אויגען מיט זיין גאַנצע מאַנשאַפט אַראָפּגעזונקען אין די טיעפּניס פון מעער. עס איז וואָהר אַז קאַפּיטאַן נעמא בעווייזט זיך מיר אין דיעזען צופּאַל אַלס איין ענטזעצליכער הענקער, אָבער איך קען אויך זיין איבערמענשליכען ערהאַבענעם כאַראַקטער, וואָס האָט גאָר אין דער וועלט זיין גלייכען ניט. נור אזאַ מאַן ווי ער איז אים שטאַנד צו רעגניערען מיט אזאַ שיה ווי דער נאַטילוס אונד צו בעקעמפּפען אַלע געפּאַהרען ביי וועלכע איך אַליין האָב בייגעוואָהנט.

עס איז שוין דאַמאָלס געווען האַלב צעהן אַוהר. איך האַלט מיין קאַפּפּה צוזאַמען געדריקט מיט ביידע הענד, דען מיר דוכט זיך אַז מיין גע־הירן וועט יעדען מאָמענט פּלאַטצען. איך שליעס מיינע אויגען, דען עס איז מיר אונמעגליך לענגער צו טראַכטען אונד צו דענקען. אַלזאָ נאָך איין האַלבע שטונדע בלייבט איבער צו זואַרטען. איך האָב גאַנץ איינפּאַך מור־איך זאָהל וועהרענד דיעזער צייט ניט משוגע ווערען.

איך דיעזען אויגענבליק הער איך ווי מען פאַנגט אָן צו שפּיעלען אויף אַ פּיאַנאָ, איינע טרויריגע טיעף טרויריגע האַרמאניע, איין אונבעשרייב־

ליכע מעלאדיע, דער קלאַגענדער אויסדרוק פון אַ הויכע זעלע, וועלכע ביינקט נאָך עטוואָס שעהנעם ערהאַבענעם אונד וואָלט וועלען צורייסען איהרע אירדישע קייטען. איך האָרף זיך צו מיט יעדען געפיהל פון מיינע זינען, אונד בין קיים אים שטאַנד דעם אַטהעם אָב צו ציעהען. גלייך מיט דעם קאַפיטאַן נעמא ווירד מיין זעלע פון די מוזיקאַלישע ענטציקונג אזוי ווי מיט איין אונבעגרייפליכע מאַכט אַוועק געטראַגען ווייט, איבער די גרענעצען פון דיעזע געוועהנליכע וועלט.

דאַן האָט מיך פֿלוצלונג איין געדאַנקען ערשראַקען. קאַפיטאַן נעמא געפינט זיך דאָך יעצט ניט מעהר אין זיין צימער, ער זיצט אין זאַלאַן, דורך וועלכען איך מוז דורכגעהען אום צו ענטלויפען. דאָ וועל איך איהם צום לעצטען מאַהל טרעפען. ער וועט מיך פיעלייכט דערזעהען אונד מעגליך וועט ער אויך אָנפאַנגען מיט מיר צו רעדען. איין בעוועגונג פון איהם וואָלט אַלע מיינע אַבזיכטען פערניכטען, זיין איין איינציגער וואָרט וואָלט גענוג געווען אום מיר אויפ'ן נאַומילום צוריק צו האַלטען.

אונטערדעסען דאַרף שוין באַלד שלאַגען צעהן אוהר. דער מאַמענט איז געקומען איך זאָהל פערלאָזען מיין צימער אונד געהען זיך אָנשליסען צו מיינע קאַמעראַדען וואָס וואַרטען אויף מיך אויבען.

יעצט דאַרף איך ניט איין אויגענבליק לענגער פערזאַמען, ווען קאַפיטאַן נעמא זאָהל זאָגאַר געגען מיר אין דיעזען מינוט אויפטרעטען. איך עפפען שטיל אונד פאַרזיכטיג מיין טהיר אונד דאָך קומט מיר פאַר אַז זי קנאַקט צו שטאַרק. עס קען זיין אַז איך האָב זיך אין דיעזען אויפּרעד גענדען מאַמענט דאָס נור איינגעבילדעט.

איך בעוועג זיך ווייטער גאַנץ שטיל דורך די דונקעלע קאַררידאָרען פון נאַומילום, אָבשטעלענדיג זיך ביי יעדען טריט, אום מיין הויך-קלאַר פערנע ברוסט צו בערהינגען.

אָנקומענדיג צום זאַלאַן האָב איך די טהיר גאַנץ שטיל געעפענט. דאָ איז איבעראַל פערברייטעט אַ טיעפע דונקעלהייט. די אַקקאָרדען פון דער פיאַנאָ קלינגען גאַנץ שוואַך. דער קאַפיטאַן נעמא געפינט זיך דאָ, אָבער ער זעהט מיך ניט. איך גלויב זאָגאַר אַז ביי די העללע טאַגעסליכט וואָלט ער מיך אויך ניט בעמערקט, יעצט ווען זיין גאַנצע זעלע איז פער-זונקען אין טיעפסטע ענטציקונג.

איך געה לאַנגזאַם אויף די שפיטץ פינגער איבער דעם ווייכען טעפּיך אונד היט זיך ניט צו מאַכען דעם קלענסטען גערויש, אום מיין אַנווענד-הייט זאָהל דאָרדך ניט פערראַטהען ווערען. גאַנצע פינף מינוטען צייט האָט עס ביי מיר גענומען, ביז איך בין געקומען צו די אַנדערע טהיר, וואָס פיהרט אין ביבלאָטהעק-צימער.

איך האָב שוין אויסגעשטרעקט מיין האַנד, אום די טהיר צו עפֿן פענען, אַלס אַ מיטפער זיפֿץ פון קאַפּיטאַן נעמאַס' ברוסט האָט מיך אויף דער שטעלע אָבגעהאַלטען. אין דער דונקעלהייט פּיהל איך אַז ער הויבט זיך אויף פון שטוהל. איך קען איהם זאָגאַר זעהען, דען דאָס ליכט פון ביכ־ליאָטהעק־צימער דרינגט אַריין אין זאַלאַן. ער געהט גראַדע צו מיר, די הענד צוזאַמען געלעגט אויפֿ'ן ברוסט, שוועבענדיג ווי אַ גייסט. אַ שטיל־לער געוויין גיעסט זיך אַרויס פון זיין געדריקטע ברוסט אונד איך הער ווי ער מורמעלט — דאָס זיינען איבערהויפט די לעצטע ווערטער וועלכע איך האָב פון זיין מונד געהערט :

„אַלמעכטיגער גאָטט ! גענוג, גענוג !“

„פּייניגט איהם זיין געוויסען פיר די גרויזאַמע ראַכע־טהאַטען וועלכע ער האָט בעגאַנגען ?“ טראַכט איך מיט זיך אַליין.

אין די גרעסטע בעשטירצונג לויף איך דורך די ביבליאָטהעק, שטייג אַרויף די מיטעל־טרעפֿ אונד קום אין אויבערשטען קאָררידאָר, וואָס פּיהרט צום בעהעלטער, אין וועלכען די שיפעל איז אַיינגעשרופּט. דורך די עפֿ־נונג פון אונטען שטייג איך אַהין אַריין אונד געפֿין דאָרט מיינע קאַמעראַדען וואַרטענדיג.

„שנעל, נור שנעל פון דאַנען !“ האָב איך אויסגערופּען.

„באַלד, דיצען אויגענבליק !“ ענטפערט דער קאַנאָדער.

דיצען אונטערשטע ערעפּנונג, אין דעם אינערליכען פּערדעק פון נאָטי־לום, האָט עדוואַרד יעצט וויעדער פעסט צוגעשלאָסען, מיט דעם פּאַלשען ענגלישען שליעטעל, וועלכען ער האָט געוואוסט זיך צו פּערשאַפּען. דער פּערדעק פון שיפעל איז אויך ריכטיג פּערמאַכט געוואָרען אונד יעצט בלייבט נור איבריג איהר אָב צו שרויפּען פון בעהעלטער, אונד דיזעלכע מינוט וועט אונז דער וואַסער אַרויף שלידערען צו די אויבערפּלאַכקייט פון מעער. דער קאַנאָדער פּאַנגט שוין אָן די שרויבען צו עפּען, אָבער אין דיע־זען אויגענבליק דערהערען מיר אונטען אַ גערויש אין שיף, פּערשיעדענע שרייענדע שטימען ? האָט מען שוין יעצט בעמערקט אונזער אונטערנעה־די אורזאַכע דאַפּן ? האָט מען שוין יעצט בעמערקט אונזער אונטערנעה־מונג צו ענטלויפּען ? איך שפּיער ווי עדוואַרד לענד רוקט מיר אַריין אַ מעסער אין האַנד.

„יא, האָב איך געענטפערט „איך בין יעצט בערייט צו שטאַרבען אין

קאַמפּף פיר אונזער בעפּרייאונג.“

דער קאַנאָדער האָט אויפּגעהערט זיין אַרבייט ביי'ן אָבשרויפּען. אָבער איין וואָרט, וועלכעס איך הער צוואַנציג מאָהל וויעדערהאַלענדיג, איין פּירכ־טערליכעס וואָרט ערקלעהרט מיר באַלד די אורזאַכע פון דיצען אונזער

היגע בעוועגונג אין דעם נאָטיילום. דאָ האַנדעלט זיך גאָר ניט וועגען אונז
קיינער פון די מאַנשאַפּט האָט וואַהרשיינליך אונזער ענטלויפּען גאָר ניט
בעמערקט.

„דער מעלשטראָם ! דער מעלשטראָם !“ הער איך דאָרט שרייענדיג.
דער מעלשטראָם ! קיין שרעקליכערע געפאָהר האָט אונז אין דיעזער
פירכטערליכע לאַגע אין וועלכען מיר געפינען זיך יעצט ניט געקענט טרע-
פען. מיר געפינען זיך אַלזאָ ביי דיעזע געפעהרליכע שטעלע ביי די ברעגעס
פון נאָרוועגישען לאַנד. איז דער נאָטיילום אַרײַנגעריסען געוואָרען אין
דיעזען ברויזענדען אָבגרונד, גראַדע אין דעם מאַמענט ווען מיר זיינען
שוין פּערטיג געווען אָב צו שרויפּען פון איהם אונזער שיפעל ?

ווי בעוואוסט, בילדעט זיך אין די וואַסערען, וואָס זיינען אַיינגע-
דריקט צווישען די נאָרוועגישע אינזלען פּעכער אונד לאַפּאָדען, אַ מין קעס-
סעלגרוב, אַ רייסענדער אָבגרונד, איבערהויפּט צו די צייט, ווען דער ים
שטייגט איז די מאַכט פון דיעזען שטראָם אזוי שטאַרק אז קיין שיף איז
נאָך פון איהם ניט גערעטעט געוואָרען. פון אַלע זייטען רייסען זיך אַהער
די אונגעהויערע וועללען אונד קומען זיך צוזאַמען אין אַ ברויזענדען מיטעל-
פונקט. די אַנציהונגס-קראַפּט פון דיעזע געפעהרליכע שטעלע איז אזוי
גרויס אז פון אונגעפעהר צעהן מייל ארום ווערען אַהער צוגעשלעפט ניט
נור די שיפען, זאָנדערען אויך וואַלפּישען אונד אַייז-בערען.

אונד אַהער אין דיעזען מעלשטראָם האָט דער קאַפיטאַן אַרײַנגעפיהרט
זיין נאָטיילום, פיעלייכט מיט אַ פּערצווייפּעלטע אַביזכט, אום זיך מיט
אַלעמען צוזאַמען אויף איין מאָהל צו פּערניכטען. יעצט דרעהט זיך דער
נאָטיילום ארום ווי אַ שפּענדעל, מיט די שנעלקייט פון אַ בלימז אין
דיעזען קעססעל-גרוב, קומענדיג אַהער נעהענטער צום מיטעל-פונקט. מיט
איהם ווירד אויך געטראָגען דאָס שיפעל, אין וועלכען מיר זיטצען, וועהרענד
עס פאַנגט אונז אָן צו שווינדלען אין קאַפּאָ. אַ שרעק פון טויט איז אונז
בעפאַלען אין דיעזען העכסט גרויזאַמען מאַמענט, אונד אַ קאַלטער שווייס
האַט אַרויס געשלאָגען אויף אונזערע קערפּער. אונד ווי עס רוישט אונד
קאַכט ארום אונזער שוואַכע שיפעל ! דאָס ברויזען וועלכער קלינגט אָב
מיט אַ פירכטערליכען וויעדער-קול מײלען ווייט אַרום ! די וועללען קראַ-
כען אָן די שאַרפע פּעלזען פון אָבגרונד, צערשמעטערנדיג די האַרטעסמע
קערפּער אונד אַרויסרייסענדיג די מעכטיגסטע בוימער „אַרום רייבענדיג זיי-
ער גאַנצען פעלץ“ ווי די נאָרוועגער זאָגען אַ שפּריכווערטעל.

ווי שרעקליך עס איז אין אזאַ לאַגע זיך צו געפינען ! מיר וואַרען אַרום גע-
שלידערט הין אונד צוריק. דער נאָטיילום פּערטהיידניג זיך ווי אַ מענש-
ליכע ריעזען-בעשעפעניס. זיינע אַייזערנע מוסקלען ציטערען קנאַקענדיג.

ער שטעלט זיך יעדע מינוט מיט'ן שפיטץ ארויף אונד מיר ווערען אין אונזער שיפעל אויף איין זייט צוזאמען געוואָרפען.

„מיר מוזען זיך מוטחיג פעסט האַלטען!“ רופט אויס עדוואַרד „די שרויבען צוריק אַריין דרעהען. אויב דאָס שיפעל זאָהל נור ניט אָבגעריסען ווערען פון פערדעק קענען מיר זיך נאָך רעמען. דער נאוטילוס...“

איידער ער האָט נאָך בעווייעזען צו ענדיגען זיינע ווערטער האָט עס געגעבען אַ געוואַלטיגער קראַך. די שרויבען ווערען אויסגעבראַכען; אונד זער שיפעל איז אַרויסגעריסען געוואָרען פון איהר בעהעלטער אונד אַרויס געשלידערט ווי אַ שטיין אין מיטען פון דעם בריווענרען קעסעל-גרוב.

מיין קאָפּף האָט זיך אַ זעמץ געטהון אָן איין אייזערנעם ראַהם אונד ביי דיעזע שטאַרקע ערשיטערונג בין איך געפאַלען אין אַ טיעפע אָהנמאַכט.

דאָמיט האָט זיך געענדיגט אונזער ריווע אויפ'ן גרונד פון ים. וואָס עס איז אין דיעזע נאַכט ווייטער פּאָרגעקומען, ווי אזוי אונזער שיפעל איז

גערעמעט געוואָרען פון דעם פורכטבארען מעלשמראָם אונד אויף וועלכען אופן איך, עדוואַרד אונד קאָנסייל זיינען פון יענעם בריווענרען אָבגורנד אַרויס געקומען, — דאָס אַלעס ווייס איך ניט צו ערקלעהרען. אַלס איך

בין וויעדער צו זיך געקומען בין איך געלעגען אין אַ שטיבעל פון אַ פישער, אויף דעם אינזעל לאַפּארען. מיינע ביידע קאָמעראַדען, געזונד אונד מונד טער, שטעהען נעבען מיר אונד דריקען מיינע הענד פון גרויס פרייד. מיר האָבען זיך אומגעאַרמט מיט ענטציקונג וואָס עס איז ענדליך אונד געלונגען גליקליך זיך צו בעפרייען.

אין דיעזען אויגענבליק קענען מיר פּאַרלויפּיג ניט דענקען אזוי שנעל נאָך פּראַנקרייך צוריק צו קעהרען. די פערבינדונגען צווישען דיעזע איינ-זאַמע גענענרען פון די ווייטע נאָרדליכע נאָרוועגיען מיט די מעהר בע-פעלקערטע לענדער זיינען זעהר קליין. מיר מוזען דאָהער דאָ אָבוואַרטען ביז עס וועט אַהער אָנקומען דער דאַמפּפּער, וואָס פּאָהרט רעגעלמעסיג יעדע צוויי מאָנאַט צום נאָרד-קאַפּ.

אונד צווישען דיעזע איינפאַכע, עהרליכע פישער-לייטע, וועלכע האָבען אונד אזוי נומהערציג אויפגענומען זעה איך נאָך אַ מאָהל דורך די בע-

שרייבונגען פון אַלע מיינע מערקווירדיגע בעגעבענהייטען. אַלעס איז ריכ-טיג גענוי ערקלעהרט; קיין פאַקט ניט איבערגעלאָזען אונד קיין זאַך ניט איבערטרייבען. דאָס איז אַ טרייע ערצעהלונג פון דיעזע אונוואַהרשיינ-

ליכע ריזע, דורך דעם נאַסען עלעמענט וועלכער בלייבט ביז יעצט פער-שלאָסען פיר די מענשהייט, אָבער די פּאַרטישריט דער וויסענשאַפט וועט געוויס מיט דער צייט אַ פרייען צוטריט פאר אַלעמען דאָהין פערשאַפען.

וועט מען מיר גלויבען? איך ווייס עס ניט. איבריגענס איז מיר

דאָס אויך פיעל גלייך. וואָס איך בעהויפט יעצט איז, אז איך האָב פּאָלקאָ-
מען רעכט צו רעדען וועגען דיעזע ימים, אונטער וועלכע איך בין פּערבליע-
בען אונגעפּעהר צעהן מאָנאַט אונד געמאַכט אַ ריזע אַרום די וועלט פון
צוואַנציג טויזענד מייל : אַ ריזע וועלכע האָט מיר ענטדעקט אזוי פיעל
זעלטענע וואונדער אין די טיעפניסען פון די גרעסטע אָקעאַנען אונד אין
דעם זידליכען אייזמעער.

אָבער וואָס איז פון נאַטילום געוואָרען ? האָט ער אויסגעהאַלטען דעם
געוואַלטיגען דורק פון מעלשטראָם ? טערפּאָלגט דער קאַפיטאַן ווייטער
זיינע שרעקליכע ראַכע־פּלאַנען, אָדער ער איז ביי דיעזען לעצטען מאַססען-
מאָרד שטעהען געבליעבען ? וועלען אַ מאָהל די וועללען פון ים ברענגען
זיין בוך אין וועלכען עס ענטהאַלט זיך זיין לעבענס־בעשרייבונג ? וועל
איך ענדליך דעם נאָמען פון דיעזען מאַן ערפּאַהרען ?

איך האָף עס. איך וויל אויך גלויבען אז דער מעכטיגער נאַטילום
האָט בעזיעגט דיעזען שרעקליכען אָבגורנד פון מעער אונד איז אַרויס אונ-
בעשעדיגט פון יענע שמעלע וואו פיעלע אַנדערע שיפען זיינען פּערלאָרען
געגאַנגען. אויב דאָס איז ריכטיג, אויב דער קאַפיטאַן נעמא וואָהנט נאָך
אימער אין די טיעפניס, וואו ער האָט זיך אַ נייע היימאַט געגרינדעט,
ווינש איך איהם אז דער ווילדער האַסס אין זיין הערצען זאָהל געשטילט
ווערען ; די בעטראַכטונגען פון אזוי פיעל וואונדער דער נאַטור זאָלען פּער-
לעשען אין זיין ברוסט דאָס געפיהל פון ברענעדיגע ראכע ! ער זאָהל אויפ-
הערען צו זיין אַ שטראָפּענדער ריכטער אונד בעסער בלייבען אַ פריעדלי-
כער געלעהרטער, וועלכער ערפּאַרשט די געהיימניס פון די טיעפע אָבגורנד-
דען אין מעער. זיין שיקזאַל איז וואונדערבאַר אונד ערהאַבען, אונד איך
האָב צעהן מאָנאַט צייט געהאַט דיעזעס אויסער נאַטירליכע לעבען גענוי
צו בעטראַכטען.

מיט טויזענדע יאָהרען צוריק האָט מען אין די ביבלישע שריפטען
געשטעלט די פּראָגע : „ווער איז דען אים שטאַנד געווען די טיעפניסען
פון מעער אויס צו פּאַרשען ?“ אין דער גאַנצער מענשען־וועלט גיעבט
עס צוויי וואָס קענען דאַרויף איין אַנטוואָרט געבען : קאַפיטאַן נעמא
אונד איך.

נ א כ ב ע ר ק ו נ ג

אונד וואָס איז פון איהם געוואָרען דער סוף ? ווער איז געווען קאָ-
פיטאַן נעמא ? איבער וועלכע אורזאַכע האָט ער זיך אָבגעזונדערט פון

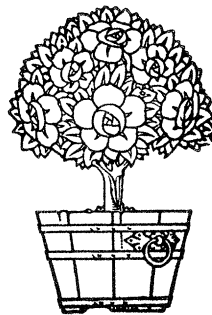
די גאנצע וועלט מענשען אונד ווער איז די נאציאָן וואָס וואר איהם אַזוי פּערהאַסט? אום דיעזע אַלע פּראַגען אויף דער שטעלע צו ערקלעהרען געפינען מיר פיר נויטהייג צו ברענגען אַ קורצען אויסצוג פון זשול ווערן'ס איין אַנדער ראָמאַן.

קאַפיטאַן נעמא איז געווען איין אינדישער פּרינץ. מיט דעם נאָמען דאַקאר. דער זוהן פון אַ געוויסען פירסט פון לאַנד בונדעלאַקונד אונד דער נעפּפּע פון דעם בעריהמטען אינדישען העלד טיפּפּאַ-סאַיב, וועלכער איז געפאַלען אין שלאַכט געגען די ענגלענדער. אַלס פּרינץ דאַקאר איז אַלט געוואָרען צעהן יאָהר האָט דער פּאָטער איהם געשיקט נאָך אייראָפּא, וואו ער זאָהל אַ גוטע ערציהונג געניסען. אונד דאָרויף צו האָבען די מעגליכ-קייט צו קעמפּפּען געגען די אונטערדריקער פון זייער לאַנד, די ענגלענדער, מיט דיעזעלבע ציוויליזירטע וואַפּפּען דורך וועלכע זיי האָבען דאָס אינדישע לאַנד אונטער זייער יאָך געבראַכט.

ביז צום דרייסיגסטען יאָהר פון זיין לעבען איז פּרינץ דאַקאר גע-בליעבען אין אייראָפּא, וואו ער האָט מיט זיינע הויכע פּעהיגקייטען פיעלע קונסטען אונד וויסענשאַפּט אויסגעלעהרענט. ער האָט בעזוכט אַלע אייראָ-פּיאישישע לענדער אויסער ענגלאַנד, וועלכע וואר איהם אין די טיעפּסטע זעלע פּערהאַסט. די הייליגסטע אידעע פון דיעזען פּרינץ איז אימער געווען אַז איהם זאָהל געלינגען זיין פּאָעטישע פּאָטערלאַנד פון ענגלאַנד'ס יאָך צו בעפּרייען אונד דיעזע פּרעמדע איינדריינגען פון דאָרט צו פּערטרייבען. מיט דיעזען וואונש אין הערצען איז ער אין יאָהר 1849 געקומען צוריק אין בונדעלאַקונד אונד געהייראַט אַ שעהנע אינדישע פּרינצעסין, וועלכע האָט איהם צוויי קינדער געבאַרען. אויסער די ליבע צו פּאָטער אונד מוטער איז ער געווען צו געבונדען מיט אַלע זיינע צערטליכע געפיהלען צו פּרוי אונד קינדער, אָבער אין זיין פּאַמיליען גליק האָט ער ניט איין מינוט פּער-געסען דעם אונטערדריקטען צושטאַנד פון זיין פּאָטערלאַנד.

קורץ נאָכדעם האָט געגען ענגלאַנדס הערשאַפּט אין אינדיען אויסגע-בראַכען אַ רעוואָלוציאָן, פון וועלכע פּרינץ דאַקאר איז געוואָרען דער ער-שטער אָנפיהרער. מעהר ווי אין צוואַנציג מלחמות האָט ער ווי אַ העלד געקעמפּט געגען די אונטערדריקער פון זיין פּאָטערלאַנד, אָבער געגען דעם מעכטיגען שונא איז ער ניט אים שטאַנד געווען צו זיעגען. די רעוואָלוציאָ-יאָן איז שליעסליך אונטערדריקט געוואָרען אונד אויף דעם קאַפּ פון דעם אָנפיהרער איז אויסגעזעצט געוואָרען אַ פּרייז. אַלס פּרינץ דאַקאר איז צוריק געקומען אין די הויכע בערג פון בונדעלאַקונד האָט ער ערפּאַהרען אַז זיינע עלטערען, פּרוי אונד קינדער האָבען מיט זייער לעבען בעצאָהלט אין

דיעזען קאמפף פיר די פרייהייט פון זייער פאָטערלאַנד אונד זיינען געפאָר-
לען אונטער די הענד פון דעם זיעגרייכען פיינד.
מיט אַ געפיהל פון ברענעדיגען האַסס געגען די ענגלענדער אונד אַבי-
שוי געגען די גאַנצע ציוויליזירטע מענשהייט, האָט דער פרינץ צוזאַמען
גענומען אַלע זיינע רייכטהיימער אונד איז באַלד נאָכדעם אין דער בעגלויי-
טונג פון צוואַנציג טרייע קריעגס־קאַמעראַדען פערשוואונדען.
דאָס וואר נעמליך דערזעלבער קאַפיטאַן נעמא, אונד דאַמאָלס ווען
פּראָפּעסאָר אראנאקס מיט זיינע צוויי בעגלייטער זיינען פערוואָרפען געד-
וואָרען אויפ'ן נאַטילום האָט פרינץ דאקאר שוין צייט 14 יאָהר געפיהרט
דיעזען לעבען אונטער דעם מערעס־גרונד. אין פערלויף פון די נעקסטע
16 יאָהר זיינען אַלע זיינע קאַמעראַדען איינער נאָך דעם אַנדערען אויס-
געשטאַרבען. ענדליך איז ער אַליין אויף געשטאַרבען אונד ער רוהט אין
זיין נאַטילום, וועלכער דיענט איהם אַלס גראָב, אויף דעם טיעפען גרונד
פון מעער, אין אַ האַפּפען פון „אַ געהיימניספּאָלען אינזעל“.

א נייעם אין דער אידישער ליטעראטור

עס איז ערשיענען אין אידיש א

געאגראפיע

— 115 —

אלכסנדר האַרקאָווי.

איינגעטהיילט אין דריי אבטהיילונגען :

1. מאטעמאטישע געאגראפיע
2. פיזישע געאגראפיע
3. פאליטישע געאגראפיע.

מאטעמאטישע געאגראפיע בעהאנדעלט די ערד אלס הימלי-
שען קערפער. זי בעשרייבט איהר פאָרם, ווייזט אָן איהר גרויס און
ערקלערט איהר בעוועגונג אין וועלט־רוים ; זי לערנט, ווי די ערד
איינצוטהיילען און ווי צו בעשטימען די לאַגע פון ערטער אויף איהר.
די בעשרייבונגען און ערקלעהרונגען פון דיעזער אבטהיילונג פון גע-
אגראפיע זיינען געגרינדעט אויף אסטראָנאָמיע.

פיזישע געאגראפיע בעצייכענט די פערשיעדענע פאָרמען פון
לאַנד און וואַסער, ווי די נאַטור האָט זיי געמאַכט : וועלט־טהיילען,
אינזלען, בערג, טהאלען, ימים, טייכען א. ז. וו. ; ערקלערט געאָלאָגיש
שע ערשיינונגען, ווי ערד־ציטערניסען און אויפרייסונגען פון וואַלד-
קאָנען ; שילדערט לופט ערשיינונגען : ווינטען, טומאן, רעגען,
שנעע, וועטער, קלימאַט, אָפּשפּיעגלונגען פון ליכט א. ז. וו. און בעד-
שרייבט די פערשיעדענע שינים פלאַנצען און חיות, וועלכע געפינען

זיך אויף דער ערד. דיעזע אבטהיילונג פון געאגראפיע בערוהט אויף נאטור-וויסענשאפט.

פאליטישע געאגראפיע בעשרייבט די ערד לויט איהר איינ-טהיילונג אין מדינות און ניט ידיעות ווענען נאציאנען, פעלקער, זייער רע ציוויליזאציאנען, רעליגיאנען, בעשעפטיגונגען, פארמען פון רעגיר-רונג א. ז. וו. דיעזע אבטהיילונג פון געאגראפיע געהערט צו עטנאגרא-פיע אָדער פעלקער-בעשרייבונג.

וואס דער פערפאסער זאגט אין פארווארט צו דער „געאגראפיע“:

אין אידיש זיינען שוין געשאפען געוואָרען אַ שעהן ביסעל בער-לעהרענדע ווערק פיר די נוצען פון אונזערע מאַסען; אָבער עס איז אַ מערקווירדיגע זאַך: וועהרענד אונזער ליטעראַטור איז פּערהעלט-ניסמעסיג רייך אין פּערפאסונגען איבער הויכע ענינים, ווי קולטור-געשיכטע, נאטור-וויסענשאפט, פילאָזאָפיע א. ז. וו., איז זי גאַנץ אַרים אין ווערק איבער עלעמענטאַרע (אַנפאנגס-) קענטניסע, וועלכע זיינען דער גרונד-שטיין פון בילדונג און אַ נויטהיגע פּאַר-שטופּע צו די דאָזיגע הויכע געגענטמענדע. בעזאָנדערס איז ביי אונז געבליבען לעדיג דער אָרט פיר געאגראפיע, וועלכע איז פיעלייכט די וויכטיגסטע פון אלע עלעמענטאַרע ידיעות. אויסצופילען דיעזען לעדיגען אָרט אין אונזער בעלעהרענדער ליטעראַטור ערשיינט דיעזעס ווערק: גע-אגראפיע אָדער בעשרייבונגען פון דער ערד.

ארויסגעבען אַ געאגראפיע אין אידיש איז געווען דער טרוים פון דעם פערפאסער זייט פיעלע יאָהרען און ער שעצט זיך יעצט איבער-גליקליך, וואָס דיעזער חלום זיינער איז ענדליך פּערווירקליכט געוואָרען, ער האָפט אַז דיעזעס ווערק וועט געפינען אַ גרויסע פּער-ברייטונג צווישען אונזערע מאַסען, וועלכע נויטהיגען זיך אזוי שטאַרק אין די ידיעות, וואָס ווערען אין איהם געגעבען.

די געאגראפיע ענטהאַלט אַ גרויסע צאָהל צייכנונגען, בילדער און מאַפּס מיט ערקלעהרונגען, איז געדרוקט אויף דעם בעסטען, שעהנ-סטען און טהייערסטען פּאַפּיער און געבונדען אין צוויי עקסטראַ שעה-נע פּראַכטי-בענדער.

פרייז בלויז 2 דאלאר

(פאָרטא פריי)

HEBREW PUBLISHING CO., 50-52 Eldridge St., New York.

געקליבענע שריפטען

פון דעם גרויסען רוסישען שרייבער

איזוואן מורגעניעזן

איבערזעצט פון לעאן קאברין

אין 4 פראכטפאלע בענדער.

אינהאלט פערצייכנים פון די פיער בענדער:

3	דרוי פארטרעטען	1טער באנד	
4	אין א פערזאָרפענעם ווינקעל	1. אסיא	
5	דרוי מאָל בענעגענט	2. די ערשטע ליעבע	
6	טוק... טוק... טוק	3. דער רופא	
	4טער באנד	4. א צוזאמענקונפט	
		5. דער טאגע-בוך פון א איבעריגען מענשען	
		2טער באנד	
1.	טשערטאָפכאַנאָוו און נעדאָ-פיוסקין.	1. פאָעזיע און פראָזא 1טער טהייל	
2.	טשערטאָפכאַנאָוו'ס סוף.	2. פאָעזיע און פראָזא 2טער טהייל	
3.	דער הונד	3. צוויי פריינד	
4.	א הפקר מענש	4. קלארא מיליטש	
5.	א חלום	3טער באנד	
6.	א לעבעדיג הייפעל ביינער	1. מומו	
7.	יאקאב פאסינקאוו	2. וואָלד און סטעפע	
8.	אַנדריי קאלאסאוו		

פרייז בלויז 2 דאלאר

(פאָרטא פריי)

HEBREW PUBLISHING COMPANY,

50-52 Eldridge St.,

New York.